

အမှတ်၊ ၃၁၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၆

စန္ဒာ

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

သရုပ်ဆောင်
အေးမြတ်သူ
ဓာတ်ပုံ - ပီတာမန်ဆန်

၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည့်
ဝင်းငြိမ်း စိတ်တည်းဖြတ်သည့်

အမှတ် ၃၁၅ မေတ္တာဝါရီ ၂၀၁၆

အမှတ် ၃၁၅ မေတ္တာဝါရီ ၂၀၁၆

တာဝန်ခံစာတည်း

မျိုးမြင့်ညို

စာတည်း

လင်းနိုင်ဦး

အမှုဆောင် စာတည်း

မသိတာဝန်ခံစာတည်း

ရွှေပန်းချီ

ဇော်ဝင်း(ငှက်ပျောသီး)

ဆန်နီညို

မေညွန့်ဝေ၊ မုတ်သုံ

မြင့်မောင်ကျော်

မျိုးမြင့်၊ လှမြင့်ဆွေ

လင်းဝဏ္ဏ

ဝင်းတင့်၊ မောင်စိုး

စိုးအောင်

အောင်ကျော်

ဖေသစ်တုည

ထွန်းအံ့

စိုးသော်တာ

Win Iszudia

မျက်နှာပုံးစာတိုက်

ကိုလင်း(Studio-K)

ရွှေစာတိုက်

ကိုလင်း(Studio-K)

လင်းနိုင်ဦး

ထူးခြားသစ်

ရွှေဒီဇိုင်း

ခိုင်ဇော်ထွန်း

မြိုးဦးပိုင်

ရွှေစာစီစဉ်

စိမ်းလွန်း၊ မိုးမိုးမြင့်

ကျော်စိုးဝင်း

လူတို့အရေး

၄။ အောင်သန်းကျွန်း

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့

၁၀။ ပင်းငြိမ်း

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

၁၄။ ဂင်းနိုင်ဦး

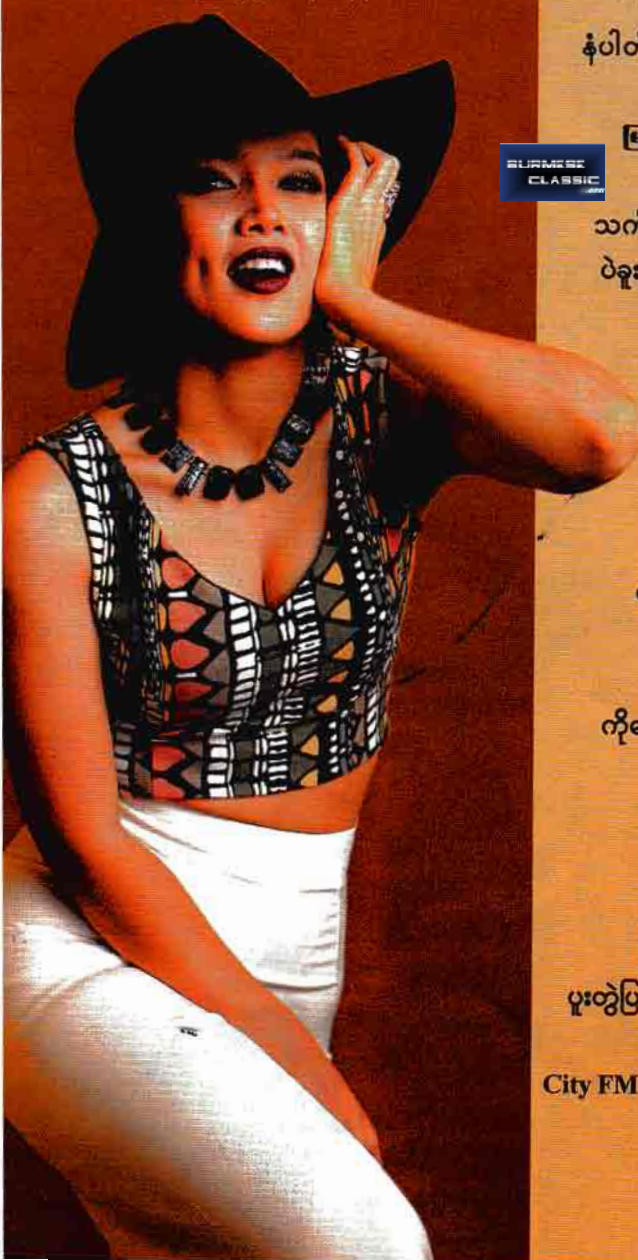
ဖယောင်းရုပ်ဖြစ်ချင်တဲ့

အေးမြတ်သူ

One Minute Interview

၂၂။ ဂင်းနိုင်ဦး

ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း၊ နီနီခင်ဇော်၊ ဝေလ

BURMESE
CLASSIC

အင်တာဗျူး

ဂင်းနိုင်ဦး ၃၈။

ခံစားချက်နဲ့အနုပညာကို

အမြဲတမ်းလုပ်ဖြစ်တဲ့

တင်စာမော်

ဂင်းနိုင်ဦး ၄၂။

Country စတိုင်နဲ့

သရုပ်ဆောင်ပြန်တဲ့

ရန်အောင်

ဂင်းနိုင်ဦး ၄၆။

အလုပ်နဲ့

ပတ်သက်လာရင်

နံပါတ်(၁)ဦးစားပေးတဲ့

စိုးမြတ်သူစာ

မြတ်ဗျင်မောင် ၇၄။

သိကြားစေ

သက်သေညွှန်းခဲ့သော

ပဲခူးဦးသန်းအောင်နှင့်

တွဲဆိုခြင်း

ရွှေလုပ်ရှင်

မိုးကျော်ထွန်း ၃၂။

ဒါရိုက်တာ

ကျော်စောလင်း

ဖန်တီးတဲ့

အောင်စေ ပိုင်စေ

မိုးကျော်ထွန်း ၅၀။

ဒါရိုက်တာ

ကိုဇော်(အရက်ဦး)ရဲ့

သားဘီလူး

လူမင်းကျင်

ဂင်းနိုင်ဦး ၂၈။

ခင်စန်းဝင်းနဲ့

ပြည်စိုးအောင်တို့

ပူးတွဲပြသတဲ့ ဖက်ရှင်ရှိုး

ဂင်းနိုင်ဦး ၅၆။

City FM နှစ်ပတ်လည်နဲ့

ဂီတဆုပေးပွဲ

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၆၂။ အနုညီညီမိ

၂၀၁၅

ဆွဲဆောင်မှုအား

အကောင်းဆုံး

သက်ရှိထင်ရှား

ပုရိသ

ရွှေဝတ္ထု

၁၀၆။ ရေအေး

မိုးတောထဲမှာ

၁၁၂။ မေတ္တာမိုးမွန်

သတ်ပုံ

၁၁၈။ သမီး

သက်ဆက်နှောင်ထုံး

၁၂၈။ ကေ

၊ ကောင်းစားဖြာ၊

ကွယ်ပျောက်နေသော

စည်းရိုးတစ်ခု

၁၃၆။ ဂျွန်နီ

၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၊

အတ္တဘောပုစ္ဆာ

၁၅၆။ မြန်မာ

အကြော်ဆိုင်

၁၆၂။ ကျိုင်းမူလေး

ဖြန့်ထွက်သူများ

၁၆၈။ ကိုကောင်းသော်

၊ ကျေးဇူးတင်ပါ။

ရိုးမြေကျသော

၁၇၄။ မြင့်သန်း

မောရီ(စ)

ဘလွန်ရှော၏

ကာလတစ်ခု၌

ဆောက်တည်ရာမဲ့

၁၈၄။ နုတ်ရီ၊ ရုပ်ပေး

ထိုထိုအလင်္ကာ

၁၉၂။ သထုံ - ငယ်မယ်

အရှက်ကြီးတဲ့ ည

ရုပ်ရှင်

အမှတ် ၃၁၅ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၆

ဝင်းငြိမ်း စိတ်တည်းဖြတ်သည်

ရွှေလုံးသား

ဂျာနယ် ၈၀။

ဆာယိုးနားရား

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

ခင်မြစ် ၁၀၀။

ဆောင်းနောင်းရွက်ကျင်

ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး

လှဝင်းကြည်၊ ချို၊ ၁၄၈။

ရွက်စိမ်းနုကြွေ

ရွှေအခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်

ဆူးငှက် ၂၃၄။

လှကြစမ်းဗျာတို့

လွတ်လပ်တယ်

အက်ဆေးအကြောင်း

အက်ဆေး

မောင်ရင်မာ ၈၄။

ကျောင်းကျန်း

လူနှင့်

သူ၏နောက်ဆုံးအချိန်

ရသစာတမ်း

ဟန်ဆန်း ၉၀။

ကိုယ့်ပုံတူ

ရွှေအသစ်

၂၀၈။

၂၁၄။

၂၂၀။

၂၂၈။

ရွှေသုတ

၆၈။ မေတ္တာဦး

ကူးဘာ (Cuba)

ခရီး III

၉၄။ မသီတာ၊ စစ်ချောင်း

ဒါကာက အပြန်

ချက်ခံမာကို တွေးရစ်ကျန်

၁၂၄။ သေမာတုန်းသစ်

သူတို့ ဘယ်လို

ဖန်တီးခဲ့သလဲ (၁၃)

(ကလေးဖတ်ဖို့

ပုံပြင်၊ စာတလမ်း၊

ဝတ္ထု ဘယ်လိုရေးမလဲ)

၁၄၄။ မောင်သန်းဆွေ

ထားမယ်

စုံနံ့သာမြိုင်၊ ဟောမဝန်ဆွေ

ရှာပုံတော်ကြီးများနှင့်

ပတ်သက်၍

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-

တိုက် (၁၇)၊ အခန်း (၄-၁၁)၊ ၅၂ လမ်း

(အောက်ဘလောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၀၁၅၀၁

Email :

nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာမူ၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးဉာဏ်လှိုင် (၀၁၀၇၀)

ဗျူဟာလုပ်ငန်းတိုက်

အမှတ် ၁၁၁၊ ရွှေတောင်ကြား၊ ၅ လမ်း၊

၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုနှင့် တောင်အုပ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရွှေထုတ်ဝေသူ - ဦးဉာဏ်လှိုင် (၀၁၀၇၁)

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်

ယဟာဝဇ္ဇာလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။ ရွှေပြန့်ပေး - ဗျူဟာလုပ်ငန်း

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်

ယဟာဝဇ္ဇာလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

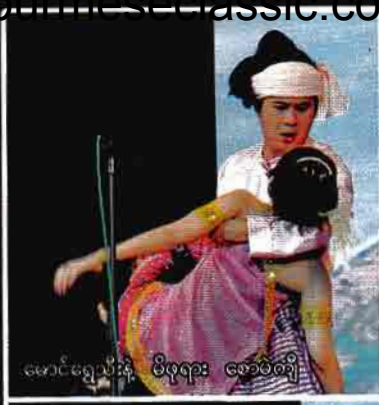
ရန်ကုန်မြို့။ ဇန်နဝါရီလ ၂၂၀

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၀၅

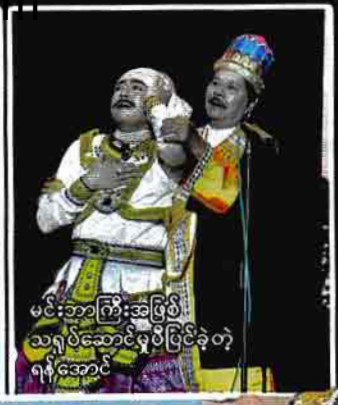
E-mail :

zabutalu@gmail.com

Available at : iTunes Store

မောင်ရွှေသီးနဲ့ မိဖုရား စောမိကျို

မင်းအောင်ကြီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်မှုပုံပြင်ခဲ့တဲ့ ရန်အောင်

မိဖုရား စောမိကျိုကို ရဲမက်တို့ လာရောက်ခေါ်ဆောင်စဉ်

သူငယ်ချင်းများနဲ့အတူ စောမိကျို၊ မောင်ရွှေသီး

မင်းမျက်သင်္ဃီကာ နောင်တည်းခံထားရတဲ့ ပန်းရီဆရာလေး၊ မောင်ရွှေသီး

သူတို့အရေး

ရွှေအမြူတေရုပ်ရုံပစ္စည်း အမှတ် ၃၁၅၊ လေဟော်ဝါရီ-၂၀၁၆

ပတ္တမြားဒေဝီစောမဲကျို ပြဇာတ်ကပြ

ရခိုင်အမျိုးသမီးအသင်း(ရန်ကုန်)ရဲ့ နှစ် ၆၀ ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရန်ကုန်မြို့ အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့က ရခိုင်တိုင်းရင်းသား အနုပညာရှင်များရဲ့ တေးသံသားများနဲ့အတူ ရခိုင်ရာဇဝင်မှ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ပတ္တမြားကေခိုင်က ဇာတ်ညွှန်းရေးပြီး ဂိုးမင်းက ဒါရိုက်တာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကာ စီစဉ် တင်ဆက်တဲ့ ပတ္တမြားဒေဝီစောမဲကျို ပြဇာတ်ကို ကပြခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီပြဇာတ်မှာ ရန်အောင်၊ နေတိုးဦးအောင်လွင်၊ ရတနာခိုင်တို့နဲ့အတူ စိန်ပွင့်လေးများ မဟာသကင်အဖွဲ့၊ လူရွှင်တော်ဟားစတိုင်နဲ့အဖွဲ့သားများ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဒေါ်လှလှမိုး၊ ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများဖြစ်တဲ့ အောင်ရေချမ်း၊ မင်းသာဂီ၊ နေအူရာတို့က ပါဝင်ကပြခဲ့ကြပါတယ်။ ကြော်ငြာအားနည်းပေမဲ့ ပတ္တမြားဒေဝီစောမဲကျို ကို ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်တစားအားပေးခဲ့ကြပါတယ်။ □

မင်းဘားကြီးရဲ့
အဆိန်တော်ချမှတ်ဟန်

ပတ္တမြားဒေဝီ စောမဲကိုအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်မှု ပီပြင်ခဲ့တဲ့
ရတနာမိုင်

မင်္ဂလာသတို့သား မောင်ဘိုကျော်နဲ့
မင်္ဂလာသတို့သမီး ထိပ်ထား

စာရေးဆရာ သုမောင်သမီး လက်ထပ်

ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာ၊ ရုတ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော် အကယ်ဒမီ
သုမောင်နဲ့ မအေးဘုံတို့ရဲ့ သမီး ထိပ်ထားနဲ့ သူချစ်သူ မောင်ဘိုကျော်တို့ရဲ့
မင်္ဂလာသည့်ခံပွဲကို အိန်ဒိုနီးရှား ၁၆ ရက်နေ့ မနက် ၁၀ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့
ဗဟန်းမြို့နယ် ဓမ္မစေတီလမ်းရှိ မိုးညှင်းဝိပဿနာ တရားရိပ်သာမှာ ကျင်းပခဲ့ရာ
စာရေးဆရာများ၊ အနုပညာရှင်များ စုံစုံညီညီ တက်ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။
မင်္ဂလာသတို့သားက ဦးစိုးလွင်၊ (ဒေါ်အတာမာ)တို့ရဲ့ သား မောင်ဘိုကျော်
(SSPC Level 3, PCS SSPC U.S.A, Dip in Coating for Corrosion Control
Corrodere Icorr, UK)ဖြစ်ပါတယ်။ □

မိုးသောကြာ၊ လှိုင်ရတနာအုန်း၊ ရွှေသူ

သစ်နေ၊ ဇင်ထက်၊
စမ်းရေနဲ့ပြေစင်

သမီးကြီး မိုးအိမ်သူနဲ့
(ဦးသုမောင်)ရဲ့နီး ဒေါ်အေးအေးမေ

မေဇင်မျိုး၊ စမ်းသူနဲ့
ဥက္ကာ(တတ်ခဲ)၊ ဝါနနဲ့ မောင်ညီမိတ်

အသက် ၉၀ ပြည့်
သဘင်ပညာရှင်ကြီး
ဦးရွှေနန်းတင်

ဦးရွှေနန်းတင်နဲ့မိသားစု

အသက် ၉၀ ပြည့် ဦးရွှေနန်းတင်နဲ့ မိသားစုများ အမှတ်တရ

သဘင်ပညာရှင်ကြီး ဦးရွှေနန်းတင် အသက် ၉၀ ပြည့် မွေးနေ့ကျင်းပ

ဂန္ထဝင်တေးရေးပညာရှင်ကြီး နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်ရဲ့ သား၊ နန်းခင်အေး၊ နန်းဝင်း၊ နန်းခင်မွေးတို့ရဲ့ မွေးသဖွယ် ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်သဘင်ပညာရှင်ကြီး ဦးရွှေနန်းတင်ရဲ့ အသက် ၉၀ ပြည့် အမှတ်တရမွေးနေ့ပွဲကို ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့ နံနက် ၉ နာရီအချိန်က မန္တလေးမြို့၊ Oriental House ခန်းမမှာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ အခမ်းအနားသို့ ဇာတ်သဘင်ပညာရှင်များ နဲ့တကွ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန ဝန်ကြီး ဒေါက်တာ မြင့်ကြူကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အခမ်းအနားမှာ ရုပ်ရှင်၊ သဘင်၊ စာပေ၊ ဂီတ အနုပညာရှင်များ စုံစုံညီညီ တက်ရောက်ကာ ဂါရဝပြုခဲ့ကြပါတယ်။ □

အသက် ၉၀ ပြည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် စည်သူ ဦးရွှေနန်းတင်က ငှက်များကို ဘေးမှလွှတ်ပေးခဲ့ပါတယ်

ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကရဲ့
သက်တော် ၄၈ နှစ်ပြည့်
မွေးနေ့အလှူအဖြစ်
၂၀၁၆ ခုနှစ်
ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်နေ့ ညက
ရွှေတိဂုံစေတီရင်ပြင်တော်တစ်ခုလုံး
ဆီမီး ၁၀၈၀၀
လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ပါတယ်

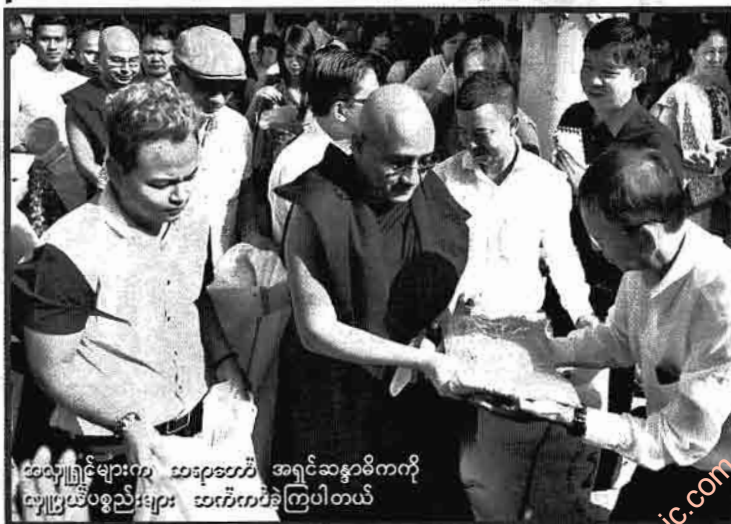
သူတို့အရေး

ရွှေအမြဲတေရုပ်ပုံပစ္စည်း အပူပိုက်ပစ္စည်းများကို ၂၀၁၆

ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက ၄၈ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ လှူဒါန်း

ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်နေ့က သက်တော် ၄၈ နှစ်ပြည့်တဲ့ ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကက ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းမြို့နယ်ရှိ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်မှာ သံဃာတော်အပါး ၂၀၀ ကျော်တို့ကို အရုဏ်ဆွမ်း၊ နေဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပြီး လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးနေရာဌာန အသီးသီးအတွက် ကျပ် ၉၄၅ သိန်းကို လှူတော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီညမှာ ရွှေတိဂုံစေတီရင်ပြင်တော် တစ်ခုလုံး ဆီမီး ၁၀၈၀၀ ထွန်းညှိလှူဒါန်းပြီး ထမနဲ ၄၅ ဒယ်ထိုးကာ စတုဒိသာ ကျွေးမွေးခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတော်က ၂၀၁၆ ထဲမှာ စာရေးတဲ့အလုပ်ကို အဓိက လုပ်ချင်တဲ့အတွက် တရားဟောတဲ့အလုပ်ကို လုံးဝ ရပ်နားထားတယ်။ ဒီနှစ်တစ်နှစ်လုံး စာရေးချင်လို့ပါ။ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု ပြုထားတာကတော့ ၂၀၁၆ မှာ ဒကာမကြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သာ သမ္မတ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ၂၀၁၇ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ကနေ ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်နေ့အထိ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ၃၆၅ ရက်လုံးလုံး တရားဟောမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားပါတယ်။ ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ တရားဟောတာကို ဇန်နဝါရီလနဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ လပဲ ဟောဖြစ်တာပါ။ ဒကာမကြီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတာပါ*လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

အလှူရှင်များက ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကကို လှူပြုပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်ခဲ့ကြပါတယ်

နိဘယ် - မြန်မာ စာပေပွဲတော် ဖွင့်လှစ်

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ
၁၆ ရက်နေ့ နံနက်က နိဘယ်-
မြန်မာစာပေပွဲတော်ကို ရန်ကုန်မြို့
ရှင်စောပုလမ်းရှိ Myanmar Event
Park မှာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနှစ်ကျင်းပတဲ့ပွဲတော်က
ကလေးစာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို
အဓိက ရည်ရွယ်ပြီး
ကျင်းပသွားပါတယ်။

အခမ်းအနားမှာ
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ
ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၊
ပြည်သူ့လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသူရ
ရွှေမန်းတို့ ပေးပို့တဲ့သဝဏ်လွှာများကို
ဖတ်ကြားခဲ့ပါတယ်။

အခမ်းအနားမှာ
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်
နာယက သူရဦးတင်ဦး၊
နိဘယ်-မြန်မာ
စာပေပွဲတော်ဖြစ်မြောက်ရေး
ဥက္ကဋ္ဌ စာရေးဆရာ ဖေမြင့်နဲ့
ဇော်ဝေနိုင်ငံမှ Mr.Audun Aagre
တို့က ပွဲတော်အဖွင့်အမှာစကားများ
ပြောကြားပေးခဲ့ပါတယ်။

ပွဲတော်ကျင်းပတဲ့ ၁၆၊ ၁၇၊ ၁၈
နေ့ညများမှာ စာပေအနုပညာ
သမားများတင်ဆက်တဲ့
ဘကြီးအောင်ညာတယ်ပြဇာတ်နဲ့
ပျော်ရွှင်မြူးကြွတေးဂီတ
တေးသရုပ်ဖော်အစီအစဉ်တို့မှာ
လည်လည်သွားမယ်၊ ငွေ့ထုပ်၊
အသီးတစ်ရာအညှာတစ်ခု၊
မိသားစု တနင်္ဂနွေ၊
ကြာတယ်ကွာ မြန်မြန်လာ၊
သျှောင်ပေစူး သီချင်းများကို
စာနယ်ဇင်းဆရာများ၊
စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများက
တင်ဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အခမ်းအနားမှာ သူရဦးတင်ဦး၊ စာရေးဆရာ ဖေမြင့်၊
သူရဦးတင်ဦး၊ ဇော်ဝေနိုင်ငံမှ Mr.Audun Aagre

ပျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်များမှာ ပါဝင်တင်ဆက်ကြမယ့် စာနယ်ဇင်းဆရာများ

ကလေးငယ်များကလည်း
ပါဝင်ပျော်ဖြေခဲ့ပါတယ်

စာနယ်ဇင်းဆရာတွေရဲ့ တင်ဆက်မှု

နိဘယ်-မြန်မာစာပေပွဲတော်မှာ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ဝင်တမ်းကြည့်ရှုနေကြတဲ့
စာရေးဆရာများ၊ ကဗျာဆရာများ

စာရေးဆရာ ဦးဆွေ(ဒဿနိက)

စာရေးဆရာ ဦးဆွေ(ဒဿနိက) ကွယ်လွန်

၂၀၁၁ ခုနှစ် ဆဋ္ဌမအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြုတေစာပေ ဆုပေးပွဲမှာ သတင်း ဝတ္ထုတိုနဲ့ ရွှေအမြုတေ စာပေဆု ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့ပြီး မဂ္ဂဇင်းများမှာ ဝတ္ထုတိုပေါင်းများစွာ ရေးသားခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ ဦးဆွေ(ဒဿနိက) အသက် ၅၇ နှစ်ဟာ ဇန်နဝါရီလ ၈ ရက်နေ့ နံနက် ၆ နာရီအချိန်က ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် အဲဒီနေ့ ညနေမှာ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးစီးကြောင်း သိရပါတယ်။ ဆရာ ဦးဆွေ(ဒဿနိက) ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ မိသားစုနဲ့ထပ်တူ ဝမ်းနည်းကြွေကွဲပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြအပ်ပါတယ်။

ချာပနအခမ်းအနားမှာ ဖခင်ရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့အတူ တွေ့ရတဲ့ ကျော်ကျော်မိုး

သူတို့အရေး

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၃၁၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၆

ဇာတ်မင်းသား၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဝင်းဗိုလ် ကွယ်လွန်

ဇာတ်သဘင်လောကရဲ့ ဦးညောင် တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်ရဲ့ ဒုတိယမြောက်သား၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး အကယ်ဒမီများရှင် ဦးညွန့်ဝင်းရဲ့ ညီဖြစ်တဲ့ ဇာတ်မင်းသား၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဝင်းဗိုလ် (အသက် ၅၂ နှစ်)ဟာ ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့ နံနက် ၆ နာရီ ၄၅ မိနစ် အချိန်က ရန်ကုန်မြို့၊ ဝိတိုရိယဆေးရုံကြီးမှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အတွက် ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ ရေဝေးသူသာန်မှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပါတယ်။ ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ အရိုးပြာများကို မန္တလေးမြို့သို့ သယ်ဆောင်ကာ ဖခင်ဖြစ်သူ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်ရဲ့ အုတ်ဂူအနီးမှာ ဂူသွင်းမယ်လို့ သိရပါတယ်။

အောင်သန်းထွန်း

ဇာတ်မင်းသား (ရုပ်ရှင်) ဝင်းဗိုလ် - အရေးကြီးသည့်အခန်း (ရုပ်ရှင်)

အစ်ကို (ဦး)ညွန့်ဝင်းကလည်း ညီ(ဝင်းဗိုလ်)ကို ဂုဏ်သိက္ခာပေးပါတယ်

ညီငယ် ချစ်သောရဲ့ နှုတ်သင်္ဂြိုဟ်ရဲ့

မြန်မာနိုင်ငံ သဘင်ပညာရှင်များအစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ မိုးချစ်လည်း လာရောက်နှုတ်ဆက်ဂါရုပြုခဲ့ပါတယ်

မိုးဟေကိုနဲ့အိန္ဒြာကျော်စင်

နိုးပြည့်သစင်

သက်မွန်မြင့်

စစ်ဆေးခြင်းမရှိသေးသေးသေးသေး ၂၀၁၆

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျား

နှစ်သစ်မှာ လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ ဒီစာကို အမှတ်တရရေးလိုက်ပါရစေ။ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း ဖန်တီးရှင် ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ တကွ စာရေးခွင့်ရအောင် ဆောင်ရွက်နေကြတဲ့ ရွှေတစ်ဖွဲ့လုံးကို ကျန်းမာချမ်းသာစွာနဲ့ အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ ပထမဆုံး ဆုတောင်းရင်း ဆရာကြီး ဆရာလေး နဲ့ ရှာပုံတော်မင်းသားကြီး ဖိုးတေ လို့ အမည်ရတဲ့ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကိုပါ ရေးပို့လိုက်ပါတယ်။

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့ကဏ္ဍဟာ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုလုံးရဲ့ မျက်နှာပိုးလို့ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။ စာရေးသူနဲ့ စာဖတ်သူတွေ(ရွှေချစ်သူ)အားလုံးဟာလည်း အနိမ့်ဆုံးကနေ အမြင့်ဆုံးအထိ အလွှာအသီးသီး ပါဝင်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံကြည်ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ရွှေမဂ္ဂဇင်းဟာလည်း ရွှေအသစ်များကို မွေးထုတ်ပေးရာဌာနကြီးတစ်ခုဖြစ်လို့ ပါဝင်ရေးသားသူတွေ (ရွှေအသစ်)လည်း အလွှားအသီးသီး ရှိကြမှာပါ။ အဆင့်အတန်း မခွဲခြားဘဲ စာပေ Onlineတစ်ခုတည်းပေါ်ကို ရောက်အောင် တွန်းတင်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့တကွ ရွှေအမြဲတေ အဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများအတွက် လေးစားစရာအချက်တစ်ခုပါပဲ။

ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ဘယ်အရာကိုမှ လျှော့တွက်လို့ မရတဲ့အတွက် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းကဲ့သို့သော စာပေလမ်းဖောက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်း သို့မဟုတ် အဖွဲ့အစည်းရှိရင် သိချင်ပါတယ်။ ဗဟုသုတ နည်းစွာရေးသားမိရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အိမ်ပေါ်တက်တာ လှေကားထစ်ကျော်နင်းမိလို့ ချော်ကျခဲ့ဖူးပါတယ်။

မဂ္ဂဇင်းအပေါ် ချမြင်သုံးသပ်ပေးပါဦးဆိုရင်တော့ ဖျော်ဖြေပေးရန်၊ ပညာပေးရန်၊ ပြန်ကြားပေးရန်အပြင် ရွှေအသစ်များကိုမွေးထုတ်ပေးရန် ဆိုတဲ့ အင်္ဂါရပ်များနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့အတွက် အထူးပြောစရာမရှိပါ။ လေးချက်စလုံးမှာ ချိန်ခွင်လွှာမပြေးရင် အားပေးနေကြမှာပါပဲ။ အားပေးတဲ့သူများလေ ကျွန်တော်တို့ ရွှေပရိသတ်တွေ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေပါပဲ။ ဒီဇင်ဘာလထုတ် ရွှေအမြဲတေမှာ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှ ၂၀၁၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအထိ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ရွှေလုံးသားနှင့် ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများမှ ပရိသတ်အကြိုက် ရွေးချယ်ခြင်းကဏ္ဍကိုလည်း ကြိုဆိုပါတယ်။ မှန်ကန်စွာရွေးချယ်ပေးနိုင်ကြပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းလျက်ပါ။

စကားမစပ် ကျွန်တော်ကလောင်အမည် 'ကိုပန်းစကား' ကတော့ ၁၉၉၄ ခုနှစ် ၄၈ နှစ်မြောက် တပ်မတော်နေ့အထိမ်းအမှတ် စာပေနဲ့ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုရဲ့ အမည်လေးပါပဲ။ အမည်တူရှိရင်ပြောင်းပေးချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ။ အမည်တူမရှိရင်တော့ သုံးလက်စ အမည်ပဲဖြစ်ပြန် ကိုပန်းစကား(ပုသိမ်)ပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးပါရစေ။

ရွှေထီးဆောင်းတဲ့နှစ်၊ ရက်များဟာ ကြွေပြီးသွားသွား

ဒဲ့ သစ်ရွက်များလို ဆွေးမြေ့သွားခဲ့ပါပြီ။ ရွက်ဟောင်းတွေ ကြွေပြီး ရွက်သစ်တွေ လဲစ၊ ပြုနေတဲ့ အခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ ဘိဓိခင်သည့်စန္ဒာလို ချိန်ခွင်အကြည့်မှန်နိုင်ကြပါစေ။ လကမ္ဘာ ထိုတက်တာ၊ မတက်တာ၊ ခဏဖယ်ထားပြီး ပြည်သူတွေရဲ့ သဘကို အလှူငြယ်နိုင်ကြပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းမိပါရဲ့။

ဆိုအရင်က ရေးဖော်ရေးဖက်တွေ ရှိ မရှိ မသိရပေမဲ့ ပိုးမကိုက် ချမစားမချင်း ဘဝရဲ့အားဆေးအဖြစ်နဲ့ ကျန်ရစ်နေတာကို စာအုပ်အဟောင်းတွေရှာရင်း ကျွန်တော် သွားတွေလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ဒီစာကိုရေးဖို့ အားတွေဖြစ်သွားပါတယ်။ တစ်ဖန် ပြန်သစ်မလာပေမဲ့ အမှန်ဖြစ်နေတာတွေကို ပါးစပ်တွင်သာ ထမ်းမဆုံးဘဲ အတတ်ပညာပန်းကုံးလေးတွေကို သိပြပြီး လမ်း ဆုံးကိုချီမ တွန်းပို့နိုင်ကြပါစေလို့လည်း ဦးဝင်းငြိမ်းမှတစ်ဆင့် အားကိုးသမှုနဲ့ အများအကျိုးပြုလိုက်ရပါတယ်။ ဖော်ပြပေး တဲ့အတွက် အထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့တကွ ရွှေတစ်ဖွဲ့သားလုံး
ရွှင်ပြုံးချမ်းသာရှိကြပါစေ။

ကိုယန်းစကား

ပေးပို့လိုက်တဲ့ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို ရရှိပါတယ်။ ရွှေချစ်သူကဏ္ဍမှာ အနုပညာချစ်သူအားလုံး ပါဝင်နိုင်တဲ့ကဏ္ဍ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလောင်သစ်များကို တခြားမဂ္ဂဇင်းများက လည်း ခေါင်းစဉ်အသီးသီးနဲ့ တင်ပေးနေကြပါပြီ။ ဝါသနာ ရှင်များအနေနဲ့ ကိုယ် နှစ်သက်ရာမဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးသားပေးပို့ နိုင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ကိုတော့ နှစ်နေရာမပေး မိဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်လှမ်းမီသလောက်တော့ 'ကိုယန်းစကား' ဆိုတဲ့ကလောင်နာမည် မကြားဖူးပါဘူး။ ဆက် သုံးမယ်ဆိုရင် သုံးလို့ရပါတယ်။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျာ...

၂၀၁၅ ခုဝင်ဘာ ရွှေအထူးထုတ်မှာ ခင်ခင်ထူးရဲ့ ဝတ္ထု ရှည်ဖတ်ရလို့ ဝမ်းသာအားရကျေနပ်မိပါတယ်။ ခင်ခင်ထူးရေး တဲ့ မန္တလေးမြစ်ဆိပ်က သဲကွင်းကို ကျွန်တော် ခဏရောက်ဖူး လို့ အဲဒီက လူတန်းစားတွေကို သိဖူး၊ မြင်ဖူးပါတယ်။ မပေါ်ငွေ့နဲ့ ကိုပုရစ်တို့စရိုက် ပေါ်လွင်ရုံမက ကျန်ဇာတ်ရုံတွေပါ တအားအသက်ဝင်ပါတယ်။ တောမင်းသမီး ပြီးကတည်းက ခင်ခင်ထူးရဲ့ ဝတ္ထုရှည်တွေကို ရွှေရုံနေတာ ရွှေရုံကျိုးနပ်ပါ တယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ် ထောက်က တင်ဇော်တဲ့။ မိုးညှင်းသားပါ။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်က ကျောင်းပြီးတော့ မြို့ပြန်မလာဘဲ တစ်နှစ် လောက် ပျောက်သွားတာ ပြန်လာတော့ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာ ထားဆွဲလိုက်သွားတာတဲ့။ မပေါ်ငွေ့နဲ့ ကိုပုရစ်တို့ဇာတ်ထဲ ထိုက်တာ သဘာဝကျပါတယ်။

အထူးထုတ်မှာ ခင်ခင်ထူးတင်မက နေဝင်းမြင့်ပါ ပါလာ တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပါပဲ ခင်ဗျာ။ ရေစင်ကြေး ထဲက

သူကြီး ကျာရစ်၊ ညောင်ပုရစ်၊ တောက်ကျွန်းကိုလည်း စသတ် မညီဟာ နေဝင်းမြင့်ရဲ့ ကလောင်စွမ်းပါပဲ။

သုမောင်ရဲ့ အချစ်သစ်ပင် ကို ကျွန်တော် လူငယ်က ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဝက်သစ်ချုပ်မှာ ရဲကြီးဝါကလေးတွေ နည်း တာပဲ မှတ်မိပါတယ်။ နဲ့ ပြန်ဖတ်တော့ လူ့စရိုက်သရုပ်ဖော် အလွန်ကောင်းတာ တွေ့ရပါတယ်။ လူငယ်ကလေးတို့ ရှိအပ်

နန်းဆုရတိစိုး

အိမ်ချစ်

ကျွန်းကျွန်း

ပိုင်းစုနိုင်သိန်း

သော အရည်အချင်းမှန်သမျှ ကောင်ကလေး၌ တွေ့နိုင်သည်ကိုလည်း အသေးစိတ်ရေးဖွဲ့တာရော၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် အဘိုးကြီးကို ဖွဲ့တာရော၊ ကားဆရာ ရပ်ပါ၊ ရပ်ပါ၊ မြန်မြန်လုပ်ပါဆိုပြီး တစ်ကားလုံး ပိုင်းအော်တာတွေဟာ အလွန်အသက်ဝင်ပါတယ်။ လက်ဖျားခါလောက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ညိုထွန်းလူရဲ့ ငါးသိန်းနှင့်ငါးသောင်း ထဲက ဂျပ်ဘူးခွဲတွေ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ကြံဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း ဒီငွေတွေ ဘယ်တွေရောက်ကုန်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိဖူးပါတယ်။ ခုတော့ ရှင်းပြီပေါ့။

ကျွန်တော် အရင်က မြို့နဲ့တောက ကလေးတွေ ပညာသင်ယူပုံချင်း မတူတာ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းဆီ စာရေးပြီး ထင်မြင်ချက်တောင်းဖူးပါတယ်။ ဆရာက မြို့နဲ့တော မတူနိုင်ကြောင်း ပြန်ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခုတော့ မြို့နဲ့တောက ကလေးတွေ တူကုန်ပါပြီ။ တူတာက လက်ကိုင်ဖုန်းတွေကိုင်တာ၊ တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းထဲက ဂိမ်းတွေကစားတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေအားလုံး ပိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်းဖို့ လိုပါပြီ။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့ နန်းကျတုရင် ကျွန်တော်တို့ မြို့က စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ ရှာမရ၊ ငှားမရသေးပါခင်ဗျာ။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ ရွှေအဖွဲ့သားများ ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါစေ။

ဒီဇင်ဘာ၊ မိုးညှင်း။

ဆရာ နေဝင်းမြင့်နဲ့ ဆရာမ ခင်ခင်တူးတို့က ရွှေအမြုတေအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးစွာနဲ့ ရေးပေးကြတာပါ။ ဆရာ သုမောင်ရဲ့ ငယ်လက်ရာဖြစ်တဲ့ 'အချစ်သစ်ပင်' က အဆိုတော်ကြီး မင်းမင်းလတ် သီဆိုခဲ့တဲ့ 'ယုစုပင်နဲ့ဖဲကြိုးဝါ' သီချင်းကို ခံစားပြီး ရေးဖွဲ့တာလို့ ဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဝါကျတိုင်းကို ခံစားလို့ရအောင် ရေးဖွဲ့နိုင်တဲ့ ဆရာ သုမောင် ကွယ်လွန်သွားခြင်းက စာပေလောကအတွက် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ပါပဲ။ 'နန်းကျတုရင်' ကို အငှားဆိုင်မှာ တွေ့နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။ စာအုပ်တန်ဖိုး ကျပ် ၄၀၀၀ ဖြစ်တဲ့အတွက် အငှားဆိုင်များက တစ်ရက်ကို ကျပ် ၄၀၀ နဲ့ ငှားနိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တဲ့အတွက် မတင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း
နေကောင်းပါရဲ့လား ခင်ဗျ။ မြန်မာပြည်အနှံ့ စာဖတ်အားတွေ လျော့ကုန်ကြပြီဆိုပေမဲ့ ရွှေအမြုတေကတော့ လစဉ် ကျွန်တော် ဝယ်ဖြစ်နေဆဲ မဂ္ဂဇင်းဖြစ်နေတုန်းပါ။ တခြားမဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာတော့ ကိုယ် ကြိုက်တဲ့စာရေးဆရာတွေပါရင် ဝယ်ဖြစ်ပါတယ်။ (ဥပမာ- ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၆ ကလျာမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာမ စံပယ်ဖြူနဲ့ရဲ့ ဝတ္ထုတိုပါလို့ ဝယ်ဖြစ်သလို ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၆ မဟောသီမဂ္ဂဇင်းမှာလည်း ဆရာ မင်းဝေဟင်ရဲ့ ဝတ္ထုရှည်ပါလို့ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။)

ဒီလ ရွှေ(ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၆)ကို ဖတ်ပြီး ဆရာတို့ကို မရေး

ကြာလို့ စာရေးချင်လာလို့ စာပို့လိုက်တာပါ။ ဒါရိုက်တာ ဦးမင်းလွင်ရဲ့ ထိတ်လန့်စရာများနဲ့ Sp3 ရုပ်ရှင်ကို စောင့်ကြည့်နေဖြစ်ကြောင်း။ ပြီးတော့ ချစ်လှစွာသော အမန်း နဲ့ သက်မွေ့မြင့် ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ ရပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောချင်တဲ့ဝတ္ထုတွေအကြောင်း ရောက်သွားပါပြီ။ ဒီလရွှေမှာ ရသတွေနဲ့လို့ ရွှေဟာ ဝယ်ပြီးကတည်းက တပွေ့ပွေ့ တပိုက်ပိုက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုတွေကို ဘစ်ပုဒ်ချင်း အရသာခံကြည့်တော့ ကျွန်တော် နှစ်သက်တဲ့ စာရေးဆရာတွေဖြစ်တဲ့ ဆရာ နေဝင်းမြင့်၊ ဆရာမ စံပယ်ဖြူနု၊ ဆရာမ မိမိုး၊ ဆရာ နေ(ပင်လယ်ပြာ)၊ ဆရာမ ဆေးဆေး၊ ဆရာ မောင်ရေချမ်းတို့ရဲ့ လက်ရာတွေက ကျွန်တော့်နှစ်သက်မှုကို ထပ်ပြီးနှစ်သက်စေခဲ့ပါတယ်။ (ကျွန်တော်က နည်းနည်းနည်းနည်းကြီးတော့ ရွှေအသစ်က တက်လာတဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ လက်ရာတွေဆိုရင် ပိုပြီးနှစ်သက်မိပါတယ်။) ဒီလ ဝတ္ထုညှပ်ကိုတော့ သဘောမတွေ့မိပါဘူး။

ဆရာ ဆူးငှက်ရဲ့ အခန်းဆက် လူကြွစမ်းဗျာတို့ လွတ်လပ်တယ် ကို ဖတ်ပြီး ပြုံးမိပါတယ်။ ဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာကို ပြုံးချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေအမြဲတေစာပေဆုရဲ့ အခန်းဆက်ဆုမှာ ဆရာ ဆူးငှက်ကသာ နှစ်ကြိမ်ရဖူးထားတာ ဖို့ အခုလည်း ဇန်နဝါရီလပဲ ရှိသေးတော့ ဒီအခန်းဆက်သာ ၅ လနဲ့ ပြတ်သွားရင် ဆရာ ဆူးငှက်ဟာ ဒီနှစ် ရွှေဆုပေးပွဲမှာ အခန်းဆက်ဆုများ ရဦးမလားဆိုပြီး ပြုံးမိတာပါ။

ဒီစာနဲ့အတူ ရွှေပရိသတ်အကြိုက်ဆုံးဆုအတွက် ဆရာ ဦးသူရရဲ့ တတိယမြောက်အခန်း ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုနဲ့ ဆရာ ရဲစွမ်းနေရဲ့ အဖြူရောင်အင်္ကျီ ရွှေနုလုံးသားဝတ္ထုတိုကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်ပေးပါတယ် ဆရာ။ ဪ...မေ့တော့မလို့ လာမယ့်နှစ် အမျိုးသားစာပေဆု(ဘာသာပြန်ဆု)အတွက် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့ နန်းကျဘုရင် ရပါစေလို့ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

ဆရာလည်း နောက်ထပ်ကျန်းမာပါစေဦး။ စာအုပ်ကောင်းများစွာကို ဘာသာပြန်နိုင်ပါစေဦး။ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာ မြောက်မြားစွာကို အခုလိုပဲ မွေးထုတ်ပေးနိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်မြဲဖြစ်ပါစေဦး။

ရွှေပရိသတ်

ဒေါက်တာ လင်းထွဋ်ဘိုဘို

လင်း ဆေးခန်း၊ တောင်ဥက္ကလာ။

ဟုတ်ကဲ့ အခုချိန်ထိတော့ နေကောင်းနေပါသေးတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းဇာတ်ကားတွေ ရိုက်တာတို့တဲ့ ညှိမင်းလွင်ရဲ့ လက်ရာကို ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ 'ချစ်လှစွာသော အမန်း'ကတော့ မင်းသမီးနှစ်ယောက်အတွက် ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီဆုများ ရိုက်နိုင်လောက်တဲ့ ကားဖြစ်ပါတယ်။ ဇန်နဝါရီလထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းပါ ဝတ္ထုများကို နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာဆူးငှက်ရဲ့ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်က ဆရာ လင်းထွဋ်ဘိုဘို မှန်းသ

လောက် မရှည်ပါဘူး။ ရွှေအမြဲတေစာပေဆုအတွက်လည်း အချိန်လိုသေးတာကြောင့် ခန့်မှန်းဖို့ စောပါသေးတယ်။ မိတ်ဆွေများကတော့ 'နန်းကျဘုရင်'ကို ခန့်မှန်းကြပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်သိပ်မထားပါဘူး။ ကျန်းမာစေဖို့ ဆုတောင်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

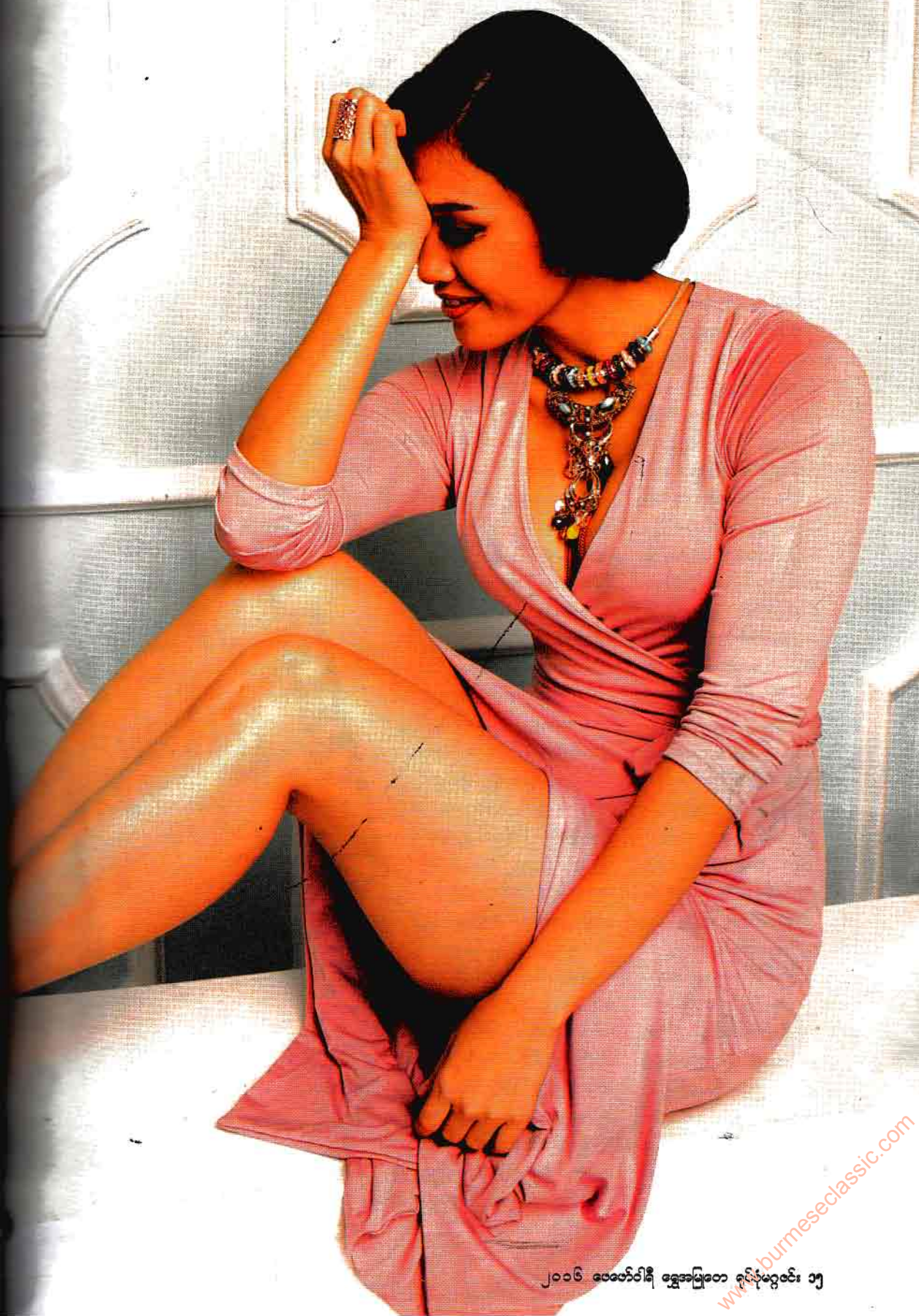
ချစ်သူမ

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်
အတွက် မျက်နှာပိုးရိုက်ဖို့
ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေ အများကြီး
ချိတ်ဆက်ဖြစ်ပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ
အေးမြတ်သူနဲ့ ချိတ်ဆက်လို့ ရတဲ့အတွက်
ဓာတ်ပုံ ပီတာရဲ့ စတူဒီယိုမှာပဲ
ပီတာရဲ့သား ပီတာမင်းဆက်က
ရိုက်ကူးပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
အေးမြတ်သူအတွက် မိတ်ကပ်ကိုတော့
သီသီ(ညီညီမောင်-စမ်းချောင်း)က
လိမ်းခြယ်ပေးခဲ့ပြီး ဝတ်စုံကိုတော့
အေးမြတ်သူကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်ပြင်ဆင်
ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်တိုင်းကျ
ဓာတ်ပုံရိုက်လို့အပြီးမှာ အေးမြတ်သူကို
ရွှေအမြူတေပရိသတ်အတွက်
အင်တာဗျူးခဲ့ပါတယ်။
အေးမြတ်သူက မော်ဒယ်လ်ကနေ
မင်းသမီးဖြစ်လာတော့ဆိုတော့
နဂိုကတည်းက မင်းသမီး လုပ်ဖို့
စိတ်ကူးရှိခဲ့လို့လား။
အေးမြတ်သူက နဂိုကတည်းက
အိုက်တင်လုပ်ရတာကို ရူးသွပ်တယ်။
ဘယ်မှာသွားသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က
အနုပညာမှာ မျိုးရိုးလည်းမရှိ၊
ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းလည်း
မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ အနုပညာနဲ့
ပတ်သက်ရင် နီးနီးစပ်စပ်လေ့လာမှု
မရှိဘူး။ မော်ဒယ်လ်အဖြစ်နဲ့
လှုပ်ရှားဖြစ်တော့ နယ်နှီးပွဲတွေပါ
လျှောက်ဖြစ်တယ်။ နယ်နှီးမှာ
ဈေးရောင်းပွဲတော်ဆိုတာမျိုးလည်း
ပါတယ်။ အဲဒီမှာ နှိုးလျှောက်ရင်း
Play Back လုပ်ရတာပေါ့။

အိုက်တာတွေ လိုရာ ပုံသွင်းလို့ရမယ်
ပယောင်းရုပ်ပြစ်ချင်တဲ့
အေးမြတ်သူ
ကင်းနိုင်ဦး
ဓာတ်ပုံ - ပီတာမင်းဆက်

သိချင်းထဲက ဟာသဆိုရင်
လည်း ဟာသအလျောက်၊
အလှဆို အလှအလျောက်၊
ရုပ်ပြောင်ဆိုလည်း ရုပ်ပြောင်
အလျောက် သိချင်းနဲ့ပါမောမန့်
လုပ်ရတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်
တော်တို့ရဲ့ စုပါစကားအတွက်
စီက ဦးချိုကြီးက သိတယ်။
အိုက်တင်မှာ ငိုဆို
လည်း ငို၊ ရယ်ဆိုလည်း ရယ်
လုပ်ရင်း အေးမြတ်သူက
အိုက်တင် လုပ်ချင်တယ်။
သရုပ်ဆောင်ဝါသနာပါတယ်
ဆိုတာကိုသိလာတယ်။ အေး
မြတ်သူ ဒီလိုလေးသွပ်တာကို သိ
တဲ့ ဦးချိုကြီးက 'သူ့ဆီကို
ဦးကျော်ဟိန်းက ဖုန်းဆက်
တယ်။ လူငယ်တွေ၊ အသစ်
တွေလိုချင်တယ်'တဲ့။ ဦး
ကျော်က အရုဏ်သစ် နာမည်
နဲ့ ရိုက်နေတာပါ။ အဲဒီမှာ
ဦးချိုကြီးက ဝါသနာပါ
လောက်တယ် ထင်တဲ့သူတွေ
ထဲက ၃ ယောက်လောက်
ဦးကျော်ဟိန်းကို အပ်တဲ့
အခါ အေးမြတ်သူ ပါတယ်။
အဲဒီကနေ ဒါရိုက်တာ အရုဏ်
သစ်နဲ့ စ၊ရိုက်ပြီးသရုပ်ဆောင်
လောကကို ရောက်ခဲ့တာပါ။
အဲဒါဆိုရင် အေးမြတ်
သူကို ကျော်ဟိန်းတပည့်၊
ကျော်ဟိန်းတင်တဲ့မင်းသမီး
လို့ပြောရင်ရလား။
ရပါတယ်။ ဦးကျော်က
ကျော်ဟိန်းနာမည်နဲ့ မဟုတ်
ဘဲ အရုဏ်သစ်နာမည်နဲ့ ကား
တွေရိုက်နေတာကိုး။ အေး
မြတ်သူတို့ ကိုကျော်စင်ထွဋ်
တို့၊ လေးလေး ဦးဝင်းမြိုင်တို့
ဆိုတာက အရုဏ်သစ် လက်
ထွက်တွေလို့ ပြောလို့ရတယ်။
မှတ်မှတ်ရရ ဦးကျော်က
အချစ်ရိုင်း ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကား

မှာ ဦးချိုကြီး အေဂျင်စီက
ခေါ်ပြီး ရိုက်ခဲ့တာပါ။
အဲဒီတုန်းက ရတနာပုံက
မင်းသမီး၊ ဦးရဲအောင်နဲ့။
ဒါရိုက်တာ အရုဏ်သစ် ရိုက်ခဲ့တာ
ပါ။ အဲဒီက စခဲ့တာပေါ့။
အေးမြတ်သူ စ၊ရိုက်တုန်းက ရုပ်က
တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်နော်။
သိပ်လည်း မလှဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။
မော်ဒယ်အနေနဲ့တုန်းကတော့
မိတ်ကပ်ဆရာတွေက ပွဲတွေမှာလာလိမ်း
ပေးကြတယ်။ ခုနက ပြောတဲ့ ဈေးရောင်းပွဲလို
ဟာမျိုးမှာတော့ မြို့ပေါ်ကလူတွေလည်း
သိပ်မတွေ့ဘူး။ အဲဒီပွဲမျိုး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ
လိမ်းရတာ။ နယ်ဆိုတော့ ပရိသတ်အကုန်လုံးလည်း
မတွေ့ဘူး။ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း မတွေ့ဘူး။
အဲဒီမှာဆိုတော့ ဖြစ်သလို၊ အဆင်ပြေသလိုနဲ့
ရတာပေါ့။ အေးမြတ်သူက အဲဒီအချိန် မိတ်ကပ်
အကြောင်းလည်း သိပ်နားမလည်ဘူး။ ဒါရိုက်တာ
အရုဏ်သစ်နဲ့ ရိုက်ဖြစ်ပြန်တော့လည်း
ဦးကျော်က မိတ်ကပ်လိမ်းတာ မကြိုက်ဘူး။
သူက သဘာဝအတိုင်း ကြိုက်တယ်။
ဘီးတကားကား၊ မှန်တကြည့်ကြည့်နဲ့
ပေါင်ဒါကတ်၊ မိတ်ကပ်ခြင်းတွေနဲ့ဆိုရင်
သူ မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်
ကိုယ်ကလည်း အလေးမထားမိဘူး။
အိုက်တင်က သဘာဝဆန်နေရမယ်၊
သွက်လက်နေရမယ်၊ အိုက်တင်
ကောင်းရမယ်ပဲ သူက အမြဲတမ်း
ပြောနေတာ။ မိတ်ကပ်နဲ့ မရိုက်ခဲ့
ရတော့ ကိုယ်ကလည်း အသား
မကျဘူး။ ကားထွက်လာတော့
လည်း ပါးချောင်တွေကျနေတာ
မျိုး၊ မျက်နှာက အဆီတွေပြန်ပြီး
ပြောင်နေတာမျိုး၊ ပိတ်သိပ်
တင်းရင်းပြီးတော့ မနေဘူးပေါ့
နော်။ အခုဆိုရင်တော့ မရဘူး။
အဆီပြန်နေပြီလား၊ တို့ဖတ်လေး
လုပ်ပါဦး အဲဒီလိုနဲ့ အရမ်းလှချင်
နေတာ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်အထုပ်
ကိုယ်ဆွဲ၊ မိတ်ကပ်ဆရာဆိုတာလည်း
မရှိဘူး။ မိတ်ကပ်ခြင်းဆိုတာလည်း
နားမလည်ဘူး။ အဲဒါတစ်ယောက်ပါ

မယ်။ ကိုယ့်အဝတ်အစားထုပ်ကိုယ်ဆွဲ
 သွားရတာဆိုတော့ မိတ်ကပ်ကို
 အလေးမထားမိဘူး။ ဗီဒီယိုကားစ၊ရိုက်ပြီး
 သုံးနှစ်လောက်အထိ အေးမြတ်သူက
 မိတ်ကပ်နဲ့အသားမကျသေးဘူး။ အဲဒီတုန်းက
 အသက်ကလည်း ၂၁ ဆိုတော့ ပိန်လည်း
 ပိန်သေးတယ်။ သိပ်မဖွံ့ဖြိုးသေးဘူး။
 မိန်းမတွေမှာ ဆယ်ကျော်သက်မှာ လှတဲ့
 အလှက တစ်မျိုးရှိတယ်။ ၂၂
 နှစ်လောက်မှာ ပြောင်းတာတစ်မျိုး
 ရှိတယ်။ ၂၅ မှာအေးမြတ်သူက
 ပိုပြီး အဆင်ပြေလာတယ်။
 ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 လည်း ဖွံ့ဖြိုးလာတယ်။
 အမျိုးသမီးတွေက
 အဲဒီလို ပြောင်းလဲမှု ရှိတယ်။
 ၃၀ မှာတော့ အလှဆုံးလို့
 ပြောကြတယ်။ ၃၀ မှာ လှဖို့အတွက်
 ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းသွားတာ။ ရှေ့ပိုင်းမှာ
 မိတ်ကပ် အသားမကျတာရယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်
 မဖွံ့ဖြိုးသေးတာရယ်ကြောင့် တစ်မျိုးကြီး
 ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ ကြည့်ကောင်း
 လာတယ်။ အဲဒီလို ထင်ပါတယ်။
 အေးမြတ်သူက ကျွန်တော်တို့အမြင်
 အဓိကဇာတ်ဆောင်လို့ ပြောလို့ရပေမဲ့
 တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကျရာနေရာက
 ရိုက်ဖြစ်တာပဲလား။
 ဟုတ်တယ်၊ အေးမြတ်သူက
 အိုက်တင်လုပ်ရတာကို သဘောကျလို့ပါ။
 အေးမြတ်သူရဲ့ ခံယူချက်က ဇာတ်ကား
 တစ်ကားမှာ သုံးချိုးတစ်ချိုး၊ အလွန်အလွန်
 လေးချိုးတစ်ချိုးရရင် အေးမြတ်သူ ရိုက်တယ်။
 အများကြီးနဲ့တော့ မရိုက်ချင်ဘူး။
 ဒီဇာတ်ကားမှာ လုပ်ကွက် တကယ်ရတယ်။
 တစ်ခါတလေ ဆင်း(န)က နည်းမယ်၊
 ဒါပေမဲ့ လုပ်ကွက်ရရင် ကျွန်တော်ရိုက်တယ်။
 ယုတ်စွအဆုံး အချိန်တိုင်း နေရာတိုင်း ဆိုရင်
 စီးရီးပဲ။ မင်းသမီးက သုံးယောက်ပါတယ်။
 အေးမြတ်သူဆင်း(န)က အနည်းဆုံးပါ။
 ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်နေရာက လှုပ်တယ်။
 လှုပ်ကွက်ရှိတယ်။ ငယ်တုန်းက
 လမ်းမှားလိုက်ပြီး အရောင်းစားခံရတဲ့
 မိန်းကလေး။ နောက်ပိုင်းမှာ ဟောပဲပြီးတော့

ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်
 ဖြစ်လာတယ်။
 ဒါကြောင့် ဇာတ်ကောင်က
 လှုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရိုက်
 တာ။ ဆင်း(န)အနည်း၊
 အများနဲ့ မတူဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့
 လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ လုပ်နိုင်စွမ်းနဲ့ပဲ
 ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်တယ်။
 ဦးဝင်းထွန်းထွန်း ရိုက်တဲ့
 ပြီးရွှင်ရေ ပျော်ရဲ့လား ဇာတ်
 ကားရှိတယ်။ သူပြောတာက
 ဆင်း(န)နည်းတယ်။ နင်လုံးဝ
 အဖြေမရှိဘူး။ ကာရိုက်တာ
 ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ဆိုးဆိုး
 မိန်းမတဲ့။ ရတယ်။ ကျွန်တော်
 က အေးမြတ်သူဆိုတာကို
 မျှောက်ချင်တာ။
 အေးမြတ်သူဆိုတာက
 အပြင်မှာ ဖလန်းဖလန်းထမယ်။
 လျှောက်သွားမယ်၊ စားမယ်။
 ဇာတ်ကားထဲမှာကျတော့
 အေးမြတ်သူ မဖြစ်ချင်ဘူး။
 ဇာတ်ကားထဲမှာ ဒီဇာတ်ထဲ
 က မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်
 ချင်တယ်။ ကာရိုက်တာကို
 လုပ်ယူချင်တယ်။ ကျွန်တော်
 က ဖယောင်းဖြစ်ချင်တာ။
 ကျွန်တော့်ကို ဒါရိုက်တာက
 လိုသလို ပုံသွင်း။ ကျွန်တော်
 အတည်လား၊ ကျွန်တော် က
 လက်တက်တက်မိန်းမလား၊
 တကယ့်ကို ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့
 မိန်းမလား အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်
 အောင် ကျွန်တော်က ပြောင်း
 လဲလုပ်ယူချင်တယ်။ အဲဒီမှာ
 တကယ့် ဘန်ပဲ။ ယောက်ျား
 ကိုပိုက်ဆံမက်ပြီးယူတာ။ နိုင်
 စားတယ်။ သူ့သမီးနဲ့လည်း
 ကိုယ်က မတည့်ဘူး အဲဒီလို
 မျိုး။
 မြန်မာနိုင်ငံမှာ မင်း
 သမီးတော်တော်များများက
 အခန်းနည်းရင် မရိုက်ကြဘူး

မဟုတ်လား။

အဲဒါကတော့ ခံယူချက်မျိုးစုံ ရှိနိုင်ပါတယ်။ လူအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေပဲလေ။ ဘယ်တော့မှတော့ စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းမကျနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ခံယူချက်က ကျွန်တော်သည် ကာရိုက်တာချိုးချင်တယ်။ သဘာဝသရုပ်ဆောင်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဘဝဆန်သောသရုပ်ဆောင် ဖြစ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ပုံစံကို အမြဲတမ်း ချိန်းချင်တယ်။ ကာရိုက်တာကိုလိုက်ပြီးပြောင်းလဲမှုလုပ်ချင်တယ်။ တချို့ကားတွေမှာတော့ ဆင်း(န)နည်းတယ်။ လုပ်ကွက်ရှိတယ်။ နည်းပေမဲ့ လုပ်ကွက်ရှိရင် လုပ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းလို့ အဆင်ပြေမယ့်ဟာဆိုရင် ကျွန်တော်အရမ်းသဘောကျတယ်။ ဒီဟာနဲ့လိုက်တယ်လို့ ယုံကြည်မှုရှိနေတဲ့ဟာကို ကြောက်လို့ပါ။ ခွံလို့ပါဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ မရှောင်ဘူး။ လုပ်ခွင့်ရှိရမယ်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရရမယ်။ ငဘ ကားမှာလည်း ဦးကျော်သူ၊ မစိုးမြတ်သူစာတို့ရဲ့သမီးလုပ်ရမယ်။ မိနီဆိုတဲ့ဇာတ်ရုပ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ကာရိုက်တာကို ချိန်းလိုက်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် လုပ်တာ။ ကျွန်တော့်ကို မြင်နေကြတာက ခပ်ဟော့ဟော့၊ ဆံပင်လိမ်လိမ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအကျပ်နဲ့ လည်ပင်းကျယ်ကျယ်နောက်က အပိုက်နဲ့တွေ့နေကျ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မိနီအဖြစ် ချိုးလိုက်ချင်တယ်။ အဲဒါမျိုးကို သဘောကျတာ။

“ငဘ ဇာတ်ကားထဲက မိနီ ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ခဲ့တာလဲ။

မိနီအတွက်ကျတော့ အဲဒီဘက်ကာလကို ဇာတ်လမ်းဖတ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီတုန်းက စစ်တွင်းကာလလို့ပြောလို့ရတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပူလောင်နေရတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ အကုန်လုံးက စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ ရှိနေကြရတယ်။ ခေါင်းပုံဖြတ်တာလည်း ခံကြရသေးတယ်။ အဲဒီခေတ်တုန်းက မိန်းမတွေ ဆံပင်ကို ဘယ်လိုထားကြလဲ။ ဝတ္ထုထဲမှာ အဖေကလည်း လယ်သမား၊ စာကလည်း မတတ်ဘူး။ ဒီကြားထဲ ချောက်တွန်းခံရပြီး ထောင်ကျရသေးတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ခြယ်သဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ဒီကားမရိုက်ခင် သင်္ကြန်မတိုင်ခင်တုန်းက စစ်ကိုင်းဘက်က ဆံရစ်ဝိုင်းရွာက ဆိုပြီး ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်မှာ ပုံတစ်ပုံတွေ့တယ်။ ဆံရစ်ဝိုင်းနဲ့ပုံကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ မြန်မာစစ်စစ်ပုံလို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဒါသည် မြန်မာတွေရဲ့ ဆံပင်ပုံ၊ မြန်မာ့ဓလေ့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို တွေ့ပြီး ဒီဇာတ်ကောင်နဲ့ ဒီဆံပင်ပုံ ကွက်တီပဲ့ဆိုပြီး လုပ်လိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ ဒီဆံပင်ပုံသည် ကိုယ့်အိုက်တင်ကို လာမနှောင့်ယှက်ဘူး။ သူဟာသူ အပေါ်မှာ နေ၊နေတာ။ ကျွန်တော်သည် ဆံပင် အတုတပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့အိုက်တင်ကို လာနှောင့်ယှက်မှာ အရမ်းကြောက်တယ်။ ဒီဆံပင်က အပေါ်မှာ သူဟာသူ ထုံးပြီးသားဆိုတော့ မျက်နှာပေါ်က အိုက်တင်ကိုလာပြီး ကွယ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ကျစ်ဆံပြီးကျစ်မယ်ဆိုရင် မြန်မာဆန်ပြီး လှမယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်။ လှနေရင် ကိုယ့်ရဲ့ အိုက်တင်လုပ်မယ့်မျက်နှာကို သူ အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် မိုင်းနပ်စ်ဖြစ်စေတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ ကိုယ့်ရဲ့အပြင် အဆင်က ကိုယ့်အိုက်တင်ကို မြှင့်တင်ပေးတာရှိသလို မိုင်းနပ်စ်လုပ်သွားတာလည်း ရှိတယ်။

ကျွန်တော်သည် ဦးစားပေးရမယ်။ ဒီကား
 အိုက်တင်ကို ထဲက ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင်
 အထိအခိုက် က ခပ်ထက်ထက်၊ လက်ရှိ
 မခံနိုင်တဲ့အတွက်၊ ခေတ်မှာ ယောကျ်ားတွေနဲ့
 ကြည့်လိုက်ရင် ရင်ပေါင်တန်းပြီး စီးပွားရေး
 သဘာဝမကျမှာ လုပ်နေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်။
 စိုးတဲ့အတွက် အဲဒီမှာ ဖက်ရှင်ကို ဦးစားပေး
 ဒီဆံရစ်ဝိုင်းကိုပဲ တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း
 ထားလိုက်တာ။ တကယ့်တောသူ
 ဂျိုးကျနေတဲ့ မိန်းမ သွားလုပ်လို့မရ
 တစ်ယောက်ဖြစ် ဘူး။ ပြီးရွှင်ရေ ပျော်ရဲလား
 သွားတာပေါ့။ မှာ သွားလုပ်လို့ မရဘူး။ ကာ
 အေးမြတ်သူက ရိုက်တာကကြမ်းတယ်။ ပြီးခဲ့
 မင်းသမီး တဲ့နှစ်ကရိုက်ခဲ့တဲ့ ဘွဲ့နွဲ့
 ဖြစ်တော့ ကြက်သူနွဲ့ ကားဆိုရင် နယ်
 ပရိသတ် ကကျောင်းဆရာမလေး။ ပျက်
 တွေက သူပုလုပ်ပဲ လှလှပပ
 ကြည့်ချင် ကြမှာ အောက်က ထဘီ၊ ဖိနပ်
 မဟုတ်လား။ အပါး၊ ဆံပင်ဖားလျားလေးနဲ့
 ဖက်ရှင်ကျကျနဲ့ လှအောင်ဝတ်ရတယ်။
 မင်းသမီးလို ကားတစ်ကားလက်ခံ
 လှလှပပဆိုရင် ပြီးရင် ကျွန်တော်ကြည့်တယ်။
 မဂ္ဂဇင်းကာဗာတို့၊ ဒီကားမှာ ငါသည် လှအောင်
 အလှအပကဏ္ဍတို့၊ နေရမလား၊ အိုက်တင်လုပ်ရ
 ပိုစတာတို့မှာ မလား ကျွန်တော် ခွဲတယ်။
 ကျွန်တော် လုပ်မယ်။ ဘယ်အခန်းမှာ လှရမလဲ၊
 အဲဒီအတွက် ဘယ်အခန်းမှာ အိုက်တင်
 မော်ဒယ်လ်နီကံစဖြစ်အောင် လုပ်ရမလဲ။ လှတယ်လို့ မြင်
 လုပ်မယ်။ သွားရင် ငါ့ကာရိုက်တာ ဖျက်
 လုပ်ပြီး လှတဲ့ဖက်ရှင် သွားနိုင်တယ်။ ငါ အိုက်တင်
 ဖြစ်အောင် အလှအပနဲ့ တွေ ဘယ်လောက်လုပ်လုပ်
 လုပ်မယ်။ ဇာတ်ကားထဲမှာ ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ
 ကျတော့ အဲဒီလောက်ထိ တော့ ပစ်စလက်ခတ် နေ
 ဖက်ရှင်ကို ဦးစားမပေးဘဲ လိုက်တယ်။
 အိုက်တင်ကိုပဲ လုပ်မယ်။ အေးမြတ်သူလို မော်
 လိုအပ်ရင်တော့ ဒယ်လ်က လာတဲ့ မင်းသမီး
 ကျွန်တော် ဝတ်မယ်။ တစ်ယောက်အတွက် ဖက်ရှင်
 နောက်ဆုံးရိုက်ခဲ့တဲ့ က ဘယ်လောက်အရေးပါ
 နှစ်ပတ်အလို ကားဆိုရင် လဲ။
 ဒါဖက်ရှင်ကို အရေးပါပါတယ်။

ခါတလေ ဇာတ်ကားတွေ မထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ပရိသတ်နဲ့ နည်းနည်းဟာ သွားတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ဖက်ရှင်နဲ့ ပြန်ထိန်းရ တယ်။ အခုလို မဂ္ဂဇင်း ကာဗာလိုဟာမျိုးနဲ့ ပြန်ထိန်းရ တယ်။ ဟာ... ဖိုက်တယ်၊ ဖက်ရှင်ကျတယ်။ ပရိသတ် အာရုံစိုက်မှု ပြန်ယူရတယ်။

ပရိသတ်ရဲ့ အချစ်ကိုရရှိတော့ ဇာတ်ကားမှာ အိုက်တင် ကောင်းမှ ရမှာ။ ဖက်ရှင်က တော့ အာရုံစူးစိုက်မှုကိုပဲ ကျန်တော် ရမှာ။ ဖက်ရှင် သည် မင်းသမီးတစ်ယောက် အတွက် ပရိသတ်ရဲ့ အာရုံစူး စိုက်မှုကိုပဲ ရမယ်။ ပရိသတ် ရဲ့ ချစ်ခင်မှုကိုတော့ မရနိုင် ဘူး။ အဲဒီလို ယူဆထား

တယ်။ အိုက်တင်ကလည်း သဘာဝဆန်နေမှ ပရိသတ်ရဲ့ အချစ်ကို ရမယ်။

ဇာတ်လမ်းတွဲ ခေတ် ရောက်လာတော့ မအားတဲ့ ကြားက ဘာကြောင့် လက်ခံ ဖြစ်တာလဲ။ ဇာတ်လမ်းတွဲ ကရော ကိုယ့်အတွက် ဘယ် လောက် တာသွားလဲ။

အေးမြတ်သူက ကံ တော့ကောင်းတယ်။ ဘယ် လိုလဲဆိုရင် ဇာတ်လမ်းတွဲ တွေ ရိုက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ အချိန်ပေးနိုင်တဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးအသစ်တွေကို တင် ရိုက်ကြတာများတယ်။ ဇာတ် ပို့နေရာက အကြီးတွေကို ခေါ် သုံးပေမဲ့ မင်းသမီး၊ မင်းသား ကတော့ တန်းပေါ်မှာရှိနေတဲ့ သူတွေ သိပ်မသုံးကြဘူး။ အသစ်မွေးပြီးသုံးကြတယ်။ လက်ရှိမင်းသား၊ မင်းသမီး တွေနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ဇာတ် လမ်းတွဲနှစ်တွဲ ပြသနေ တယ်။ အဲဒီကားတွေမှာ ပါဝင်ခွင့်ရတယ်။ ပါတဲ့ကား ကလည်း တကယ့်ကို ပရိ သတ်အကြိုက် အချိန်တိုင်း နေရာတိုင်း နဲ့ ဝါစိမ်းနီ ကမ္ဘာ သိမ်းမည် ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီ ဇာတ် လမ်း တွဲ တွေကို လက်ရှိမှာ ပရိ သတ်ကလည်း သဘောကျ တယ်။ အချိန်တိုင်း နေရာ တိုင်း ဆိုလည်း ပြတဲ့အချိန် တုန်းကရော၊ အခွေထွက်တဲ့ အချိန်မှာရော ပရိသတ်က သဘောကျလို့ အခွေတောင် သိမ်းထားကြတယ်။ အခုပြ နေတဲ့ ဝါစိမ်းနီ ကမ္ဘာသိမ်း မည် ဆိုလည်း မင်းသမီး သုံးယောက်ဇာတ်။ အဲဒီမှာ စိမ်းနေရာက သရုပ်ဆောင်ရ

တယ်။ လက်ရှိလည်း ကြည့် နေကြတယ်။ အဲဒီကား SKY Netက ပြနေပြီဆိုရင် လာနေ ပြီလို့ လက်တို့ကြတယ်။ အဲဒီကားကို သဘောကျနေ ကြတာပေါ့။ ပရိသတ်ကြိုက် တဲ့ ဇာတ်လမ်းကောင်းတွေ မှာ ပါဝင်ခွင့်ရတယ်။ ဒါ ကြောင့် အေးမြတ်သူနဲ့ ဇာတ် လမ်းတွဲ အကျိုးပေးတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဝါစိမ်းနီ ဆိုရင် ၂၀၁၃ က ရိုက်တာ။ ဗီဒီယို ကားဆိုရင် အကြောင်းအမျိုး မျိုးကြောင့်၊ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကြောင့် မထွက်ဘဲ ကြန့်ကြာသွားတာမျိုး ရှိ တတ်တယ်။ နောက်ကားက ရှေ့ကားကို ကျော်သွားတာ မျိုးလည်းရှိတယ်။ ကိုယ် ရိုက်ထားတဲ့ မင်းသားက နည်းနည်းငြိမ်နေသေးလို့ ဈေးကွက်အရ မထွက်သေး တာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ထွက်လို့ ဆိုင်ပေါ်ရောက် ရင်လည်း ခွေငှားကြည့်မှ ရ တာ။

ဇာတ်လမ်း တွဲကျတော့ တီဗွီလိုင်းတွေ ရှိတဲ့အခါကျ တော့ ဖွင့်ကြည့်လို့ရတယ်။ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက် ဒါမှ မဟုတ် သုံးရက်။ အဲဒီတော့ သိနေပြီ။ ပြန်ပြတဲ့ဟာကို လည်း ဘယ်နေ့မှာပြမယ်ဆို တာသိနေတော့ ကိုယ့်မျက်နှာ ပရိသတ်တွေနဲ့ မစိမ်းတော့ ဘူး။ ဇာတ်လမ်းတွဲဟာ ပရိ သတ်နဲ့သရုပ်ဆောင်ကို အရမ်း နီးကပ်အောင် လုပ်ပေးတယ် လို့ ယူဆရတယ်။ ဒါကြောင့် ဇာတ်လမ်းတွဲ လာငှားရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရိုက် ပေးတယ်။

၂၀၁၆ မှာ ဘာတွေ

ဖြစ်ဆင်ထားပြီး ဘာတွေ နိုင်ဖြစ်မလဲ။

ပရိသတ်က မျှော်တ ထင်လင့် ဖြစ်နေမှာမျိုး အေး မြတ်သူ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ လုပ်ငန်းသွားမှ လုပ်လိုက်ပြီး ဆိုပြီး ဒါ ဒီလိုဆိုပြီး ပြလိုက် ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ဘာရှိ တယ်။ ဘာလုပ်မယ် သိပ်ကြို မပြောဖြစ်ဘူး။ ဇာတ်ကား နိုက်တောင် တစ်ခါတလေ ဆင်း(န)ပေါ်ရောက်မှ ပြော ဖြစ်တယ်။ ရွှေသွားတာ၊ လွဲ သွားတာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ အေးမြတ်သူက လက်တွေ့ ဆန်တယ်။ စိတ်ကူးယဉ်သိပ် ဆန်ဘူး။ အလုပ်လုပ်တဲ့သူ နို့လို့လား မသိဘူး။ အလုပ်နဲ့ မြတာ များတယ်။ ဘာလုပ် ဆော့မယ်ဆိုတာထက် ဘာ လုပ်လိုက်ပြီဆိုတာကို လုပ်ပြီး သွားပြီ ဒီမှာ ဒါဆိုပြီး ပြတာ ချားတယ်။ ပြောရရင် ဆာကုန်းနည်းနည်းဆန်တယ် ဆို။

ယောက်ျားနည်းနည်း ဆန်တယ်ဆိုတော့ အေးမြတ် သူတစ်ယောက် အိမ်ထောင် ပြုဖြစ်ပါ့မလား။

အေးမြတ်သူက အိမ် ထောင်တော့ အရမ်းပြုချင် တယ်။ မရဘူး... မရဘူး။ ဗေဒင်မေးရင်တောင် အဲဒီ ဗေဒင်ဆရာက အိမ်ထောင် ကျဘူးဆိုရင် အဲဒီဗေဒင် ဆရာကို သွားပြီး နာမည်ဖျက် ခု။ အေးမြတ်သူ အိမ်ထောင် အရမ်းပြုချင်တယ် ရှင် ။ ဆာကုန်းဘယ်လောက်ဆန် ဆန် မိန်းမတစ်ယောက်က မီးမပဲ။ မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်အတွက် အနာ တစ်ခုရှိတာ ဝင်ပန်းကောင်း

တစ်ယောက်ရဲ့လုံခြုံမှုအောက် မှာ ရှိရမယ်လို့ အေးမြတ်သူ ယုံကြည်ထားပါတယ်ရှင်။

ရည်းစားရော ရှိနေပြီ လား။

၂၆ ကတည်းက ယူ မယ်လို့ ပြောနေတာ အခု ၃၀ ဖြစ်နေပြီ။ အေးမြတ်သူရဲ့ Life Plan ကို ပြောတာပါ။ ရှိတော့ မရှိသေးပါဘူးရှင်။ မရှိလို့လည်းပြောတာ မဟုတ် ဘူး။ ၂၆ ကတည်းက အိမ် ထောင်ပြုမယ်လို့ပြောတာ။ အေးမြတ်သူက အိမ်ထောင် ကျချင်တယ်။ ၃၀ မှာ အိမ် ထောင်ကျချင်တယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ၃၁၊ ၃၂ မှာ အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စကို လုပ်ချင်တယ်။ အသက် အရွယ်က အရမ်းကြီးသွားရင် ကလေးယူလို့ မကောင်းတော့ ဘူး။

အေးမြတ်သူက မိသား စု Life ကိုလိုချင်တာကိုး။ အခု မမယ်လို့ ဒီလိုပေါ့။ အိမ် ထောင်ပြု၊ ကလေးမွေး ပျော် ရှင်တဲ့ဘဝကို ရနေတယ်။ ဝိုင်းစုတို့လည်း ဒီလိုပေါ့။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းကောင်းတစ် ယောက်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ နေရတဲ့ ဖီလင်ကို သဘော ကျတယ်။ ကိုယ်က ဘယ်လို ပဲ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ် လိုပဲ အလုပ်တွေလုပ်လုပ် အချိန် တန် ရင် တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အနောက်မှာပဲ ယောက်ျားကို ပံ့ပိုးပေးတဲ့ဘဝမှာ အေးမြတ် သူ နေချင်တယ်ရှင်။ အဲဒါ ကြောင့်ပါ။

အေးမြတ်သူ ကားကြီး ရိုက်ဖို့ ဆရာ ဒေါင်းနေမင်းရဲ့

တစ်ခုလပ် နှစ်လင်ကွာ ကလေးပါမဆိုမ ဝယ်ထားတာ ဘယ်တော့ ရိုက်ဖြစ်မှာလဲ။

အဲဒါကလည်း အေး မြတ်သူ ကြံစည်တုန်းပါ။ ဘာမှ အကောင်အထည် မဖော်ရသေးတော့ မပြောချင် သေးဘူး။ လုပ်တာတော့ လုပ်မယ်။ အေးမြတ်သူ အချိန်တစ်ခုကို စောင့်နေတာ ပါ။ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ကြိုက်တယ်။ မိန်းမဇာတ် လည်း ဖြစ်တယ်။ လုပ်ဖြစ်ပြီ ဆိုတော့မှ ရုပ်ရှင်ကန်တော့ပွဲ မှာ ချပြလိုက်ချင်တယ်။ မျှော် ထားရတာ အေးမြတ်သူ မကြိုက်လို့ပါ။ ကတိပေး ထားပြီး အဲဒီ Target ကို မရောက်မှာလည်း အေးမြတ် သူ စိတ်ပူတယ်။ အရမ်း သဘောကျလို့ ရိုက်တာတော့ ရိုက်မှာပါ။

ရွှေအမြဲတော စာမျက်နှာ ထက်ကနေ ပရိသတ်ကို ဘာ ပြောချင်သေးလဲ။

လူငယ်တွေထက် တည်ငြိမ်တဲ့သူတွေ ဖတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းမှာ ကာဗာပါရတဲ့ အတွက် နည်းနည်း တာဝန် ကြီးတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်း လိုမျိုးဆိုရင် ခပ်လန်းလန်းနဲ့ ဖက်ရှင်ကို ပြတာပဲလို့ လုပ် လို့ရတယ်။ ရွှေကျတော့ ရသစာပေတွေ ကို ဖတ်တယ်။ စာပေနဲ့ အကျွမ်းတဝင်ရှိတဲ့ သူတွေ ဖတ်တယ်။ ဘဝမှာ ဘယ် လောက်ပဲ ခေတ်ဆန်တယ်၊ ခေတ်မီတယ်ပြောပြော စာပေ ရဲ့အနှစ်သာရကို သိမှ၊ စာ ဖတ်ခြင်းရှိမှ လူတစ်ယောက် ကိုပညာရှိတယ်၊ ပညာတတ် တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို

ယူဆထားပါတယ်။

ဒီလိုစာအုပ်မှာ မျက်နှာ ဖုံးရှင်ဖြစ်ရတော့ နည်းနည်း တော့ ကြောက်တယ်။ ဘာ လေးများမှားသွားမလဲ၊ Taste နဲ့ လွဲသွားမလား အဲဒီလို စိုး ရိမ်မှုရှိတယ်။ အရမ်းကြီး မလွတ်လပ်ဘူး။ ချုပ်ထား သလိုလည်း ဖြစ်တယ်။ ပါရ တဲ့အတွက် အရမ်းကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ရွှေက ပရိ သတ်ရဲ့ အာရုံစူးစိုက်မှု တော် တော်ရတဲ့သူကိုမှ ကာဗာ အဖြစ် တင်တာ။ အေးမြတ်သူ အဲဒီလိုနားလည်ထားတယ်။ အေးမြတ်သူ မပါရတာ တောင် တော်တော်ကြာပြီ။ ကိုယ့်ထက် ပရိသတ်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတွေ ရှိနေလို့ မပါရသေးတာပဲလို့ ခံယူထား တယ်။ အမြဲတမ်း ဖတ်တော့ ကာဗာကိုလည်း အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ အခုလို ပါဝင်ခွင့်ရတော့ တကယ် ကြီးကို အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာ ပါတယ်။ ဂုဏ်လည်း ယူမိ တယ်။

ရွှေအမြဲတောက ပရိ သတ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရနေ တဲ့သူတွေကို အမြဲကြည့်တယ် လို့ အေးမြတ်သူ မှန်းမိတယ်။ ပရိသတ် အာရုံကျမှုတွေနဲ့ ပေါင်းထားတော့ ဒီမှာ ပါခွင့် ရတဲ့သူသည် အဲဒီလိုပဲလို့ အေးမြတ်သူ လက်ခံထား တယ်။ အခု အရမ်းမိုက်နေ လို့၊ ဟောနေလို့ တင်တာမျိုး မရှိဘူး။ ပရိသတ်က ချစ်နေ လို့၊ အာရုံစိုက်နေလို့ တင်တာ မျိုးပဲရှိတယ်။ ဒီမှာ ပါဝင်ခွင့် ရလို့ တကယ်ကို ဝမ်းသာပါ တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

■ လင်းနိုင်ဦး

City FM မှာ

ထုတ်လုပ်သူ ဆုရခဲ့တဲ့

ဝိုင်းစုခိုင်မိန်း

လင်းနိုင်ဦး

အဆိုလည်းကောင်းသလို၊
 ပရိသတ်အားပေးမှုလည်း
 အများကြီးရထားတဲ့
 သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော်
 ဝိုင်းစုခိုင်မိန်းက
 နှစ်ပတ်လည်ပွဲမှာ
 ဂီတဆုများ ဆွတ်ခူး
 ရရှိခဲ့ပြီး ဒီနှစ်မှာတော့
 မရဖူးသေးတဲ့
 ထုတ်လုပ်သူဆု
 ချီးမြှင့်ခြင်း
 ခံရပြန်တဲ့အတွက်
 ဝိုင်းစုခိုင်မိန်းရဲ့
 ရင်တွင်းစကားသံများကို
 မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဝိုင်းစုက
 City FM မှာ
 ဆုရတာနှစ်တိုင်း
 လိုလိုပဲနော်၊
 ဘယ်နှဆုရှိသွားပြီလဲ။
 City FM က
 ရထားတာ
 ၇ ဆုလား၊
 ၈ ဆုလားတောင်
 မမှတ်မိတော့ဘူး။
 ဆုတွေစုစုပေါင်းတော့
 အားလုံး ၁၂ ဆု
 ဝိုင်းစုရထားပါတယ်။
 ထုတ်လုပ်သူဆုရခဲ့တဲ့
 အကြောင်းလေးလည်း
 ပြန်ပြောပေးပါလား။
 ဒီအခွေကစပြီး
 ကိုယ်တိုင်ထုတ်လုပ်
 ဖြစ်ခဲ့တာလား။
 အခုရတဲ့အခွေက

ဝိုင်းစုနဲ့ အမျိုးသား အဆိုတော်တွေ
 စုံတွဲသီဆို ထားတဲ့ ခါးချနေရတယ် အခွေပါ။
 ထုတ်လုပ်ရေးနာမည်ကတော့ H&M ဖေကြီးနာမည်က
 ဦးသိန်းဌေး၊ မေကြီးနာမည်က ဒေါ်မေရီအောင်၊
 ဖေကြီးနာမည် ဦးသိန်းဌေးက H ကိုယူတယ်၊
 မေကြီးနာမည် ဒေါ်မေရီအောင် ဆိုတော့ H ကို
 ယူလိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် H&M လို့ အမည်ပေးလိုက်တာပါ။

အဆိုအနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ထုတ်လုပ်သူအနေနဲ့ ရလိုက်တော့ ဘယ်လို စံစားလိုက်ရလဲ။ ဝိုင်းစုက အဆိုရှင်အနေနဲ့ ရချင်တာ မဟုတ်လား။

ဝိုင်းစု ဒီလိုထုတ်လုပ်သူအနေနဲ့ တစ်ခါမှ မရဖူးဘူး။ အမှတ်တရပေးထားတဲ့ H&M ဆိုတဲ့ နာမည်လေးနဲ့ ရခဲ့တဲ့အတွက် ပိုပြီးတော့ ဖော်တယ်။ ဝိုင်းစုက ဒီနှစ်မှာ အဆိုတော်ဆု မရနိုင်ဘူးဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက သိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ City FMက ဆုချီးမြှင့်တဲ့ အစီအစဉ်မှာ အရင်ကတည်းက စုံတွဲအခွေကို ပေးဘူး။ စုံတွဲအခွေကို ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တွေကလည်း မပေးခဲ့ဘူးဆိုတော့ အရင်နှစ်က အရမ်းပေါက်တဲ့ အခွေတွေဆောင် မရခဲ့ဘူးဆိုရင် ကိုယ်လည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ City FMမှာ စုံတွဲဆု မရှိဘူး။ ဒီထုတ်ကတည်းက ဒီအခွေနဲ့ City FMမှာ စုံတွဲဆု မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသား။ ဒီအခွေနဲ့ အဆိုတော်ဆုမရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကြိုသိပြီးသားလို့ ပြောချင်တာပါ။ ထုတ်လုပ်သူဆု ရခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပရိသတ်တွေ အရမ်းအားပေးကြလို့ ထုတ်လုပ်သူဆုရတယ်ဆိုတော့ ပရိသတ်တွေကိုလည်း အထူးမဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

နောက်ထပ် ဝိုင်းစုထုတ်ဖော် အခွေတွေကိုလည်း ဒီ H&M ကပဲ ထုတ်သွားတာမှလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါက ဝိုင်းစုတို့ရဲ့ မူပိုင်ပေါ့။ အခွေဆိုတာ ဒီထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ပါ

ပဲ။ ကိုယ်တိုင်ထုတ်လုပ်ပြီး ဖြန့်ချိပေးတာကတော့ Bo Bo Entertainment ပေါ့။ စ၊ ထုတ်ကတည်းက H&M နဲ့ ထုတ်လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။

အခုလောလောဆယ် ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေလုပ်ရှားဖြစ်နေလဲ။ ရှိုးတွေပဲ ဆိုဖြစ်နေလား။

ပွဲတချို့ဆိုရင်း နောက်ထပ် တစ်ကိုယ်တော် စ၊လုပ်နေပါပြီ။ သီချင်းတွေက အစကတည်းက စုထားတာတွေလည်း ရှိတယ်။ လိုနေတဲ့ စိတ်ကြိုက်သီချင်းတချို့လည်း အမြှေးလေးတွေ လိုနေသေးလို့ စောင့်နေတာပါ။ ၂၀၁၆ မေ၊ ဇွန်လပိုင်းလောက် ထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ မမီရင်တော့ နှစ်ကုန်ခါနီး အောက်တိုဘာလောက် ဖြစ်သွားမယ်။

ဝိုင်းစုရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းတွေ ရွေးနေဆဲပဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်။ အများကြီးထဲက အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့်ဟာကို ရွေးနေတာပါ။ ကျွန်းသေပါမယ့်သီချင်းတွေလည်း ရှိပြီးသားပေါ့။ လိုချင်တာလေးလည်း ရှိလို့ စောင့်နေတာပါ။ ဝိုင်းစုရဲ့ အခွေတိုင်းကို အဲဒီလိုပဲ သီချင်းတွေ အများကြီးထဲက ရွေးတယ်။ အပုဒ် ၂၀ လောက်ကနေ ၁၂ ပုဒ်လောက် ပြန်ရွေးတာပါ။ တချို့သီချင်းတွေက ဝိုင်းစုကို လာပေးတယ်ဆိုပေမဲ့ သီချင်းမကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ သံစဉ်ထပ်နေတာမျိုး မဖြစ်စေဖို့ပါ။ တစ်ခွေတည်းမှာ သံစဉ်ထပ်နေတာပါရင် နှစ်ပုဒ်စလုံး မပေါက်တတ်ဘူး။

နှစ်ပုဒ်စလုံး ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားမှု အားလျော့သွားမှာ ကြောက်လို့ပါ။ နှစ်ပုဒ်ထဲက တစ်ပုဒ်ကိုသာရွေးပြီး နောက်တစ်ပုဒ်ကို နောက်တစ်ခွေမှာ ပြန်ထည့်ရင် ပရိသတ် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမယ်။

တော်တော်များများက ပြောကြတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဝိုင်းစုက စီးရီးလုပ်ရင် သိပ်စနစ်ကျတယ်။ သိပ်ရွေးတယ်လို့ ပြောကြတယ် အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဝိုင်းစုက သီချင်းခွေလုပ်ရင် အဲဒီလို နည်းနည်းတော့ Worry များတယ်။ နည်းနည်းချေး(ဂျိုး)များတယ်လို့ပြောရမှာပေါ့။ သီချင်းရေးဆရာတွေလည်း သိတယ်။ မကြိုက်ရင် သီချင်းရေးဆရာတွေက ပြန်လဲပေးရတာမျိုးတို့ဘာတို့ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် ဝိုင်းစုအဘော်နဲ့ မလိုက်ဘူး။ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် အဘော်နဲ့ဆိုလိုက်လို့ သူများအတွက်တော့ ကောင်းရင် ကောင်းမယ်၊ ဝိုင်းစုနဲ့ မလိုက်ဘူးဆိုရင် အဆင်မပြေဘူး။ နောက် သီချင်းတွေကို အရှေ့အနောက် စိတာကအစ သေသေချာချာကိုရွေးပြီး လုပ်လေ့ရှိတယ်။

ရှေ့ပိုင်းမှာ သရုပ်ဆောင်နဲ့ အောင်မြင်ခဲ့ပေမဲ့ အခုကျတော့ ဘာလို့ သိပ်မလုပ်ဖြစ်တာလဲ။ ဘာကြောင့် ကားရိုက်ကျသွားရတာလဲ။

ကားမရိုက်ဖြစ်တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ ဂီတဘက်မှာ One Lady Show လို့ ပွဲမျိုးလုပ်ရတာ တော်တော် ပင်ပန်းတယ်။ ကိုယ်

တိုင်တာဝန်ယူရတယ်။ ကြိုပြီး အများကြီး ပြင်ဆင်ရတယ်။ အနည်းဆုံး လေး၊ ငါးလလောက် ကြာတယ်။ အဲဒီအတွက် အချိန်ပေးရတာရော၊ အခွေထွက်ဖို့ လုပ်ရတာရောဆိုတော့ ကားရိုက်ဖို့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး။ သူတို့ ခေါ်တဲ့အချိန် ကိုယ်ကလည်း အားမဖြစ်မှာ။ ရှေ့နှစ်တွေတုန်းကလည်း အာဘွား အခွေအတွက် ရိုက်ရတယ်။ ၂၀၁၅ မှာ ကျတော့လည်း ခါချနေရတယ် ရိုက်ရတယ်။ အဲဒီအတွက် အချိန်ပေးရတာ ပိုများသွားတော့ သရုပ်ဆောင်ဘက်ကို မလှည့်ဖြစ်တာပါ။ လာကမ်းလှမ်းတာတွေတော့ ရှိတယ်။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် ကာရိုက်တာ ကြိုက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုကမ်းလှမ်းတာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ရက်လည်း အားမယ့်ဆိုရင် ရိုက်မှာပါ - လို့ ဝိုင်းစုက ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်။

■

လင်းနိုင်ဦး

အနီရောင်လွှမ်းမတ်လို့

မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့
နီနီခင်ဇော်
လင်းနိုင်ဦး

ဆေးကျောင်းပြီးပေမဲ့
ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့
မရပ်တည်ဘဲ မာရီယို၊
အနီရောင်
တစ်ကိုယ်တော်
တေးစီးရီးများနဲ့
အတွဲခွေများစွာမှာ
သီဆိုပြီး
အောင်မြင်မှုရနေတဲ့
တေးသံရှင်
နီနီခင်ဇော်လည်း
City FM က
ချီးမြှင့်ပေးတဲ့
ဂီတဆုမှာ ၂၀၁၅
ခုနှစ်အတွက်
နှစ်ဆု
ချီးမြှင့်ခြင်း
ခံရခဲ့လို့
နီနီခင်ဇော်ရဲ့
လတ်တလော
ခံစားချက်များကို
ဆုချီးမြှင့်တဲ့
ပွဲခင်းထဲမှာပဲ
မေးကြည့်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
နီနီခင်ဇော်က
ဒီနေ့ ရရှိတဲ့ဆုနဲ့
ဆိုရင် ဂီတဆု
ဘယ်နှဆု
သိမ်းရိုက်
နိုင်ခဲ့ပြီလဲ။
နီနီက
ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က
City FM မှာ
မာရီယို နဲ့
ရေပန်းအစားဆုံး
တောင်းဆိုမှု
အများဆုံး

အမျိုးသမီးတေးသံရှင်ဆု
ရခဲ့တာပါ။ Shwe FM က ချီးမြှင့်တဲ့ ဆုတစ်ဆုလည်း
ရထားပါတယ်။ ကိုရွှေကျော်ကျော် စီစဉ်ကျင်းပတဲ့
မြန်မာဂီတ ဆုပေးပွဲကလည်း ငါးဆု ရထားပါတယ်။ အခု
နှစ်ဆုထပ်ရတော့ စုစုပေါင်း ရှစ်ဆုရသွားပါပြီ။

ဒီနေ့ည ဆုရရှိလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးကိုလည်း ပြောပြ သေးပါဦး။ ဒီပွဲကို ဆုယူဖို့ အင်အားစုတာလား။

မဟုတ်ပါဘူး။ သီချင်း တေးဆိုတာပါ။ City FM ပွဲမှာ နီနီရဲ့ သီချင်းတေးကို အိမ် သီချင်းကို ပြန်ဆိုတာပါ။

အိမ် သီချင်းကို နီနီခင် အိမ်က ရွေးတာလား။ City FM က ရွေးပြီး သီဆိုစေတာ လား။

City FM က ရွေးပေး တာပါ။ နီနီ ဒီသီချင်းလေးကို ဘီဘီစီရာမီရီ ဆိုထားတာ အရမ်းကောင်းတဲ့အတွက် ပြန် ဆောင် မဆိုရက်ပါဘူး။ City FM က ရွေးပေးတော့လည်း အမှတ်တရဖြစ်အောင် နီနီပုံစံ နဲ့ ပြန်ဆိုလိုက်တာပါ။

ဂီတဆုတွေ အများကြီး ရရှိခဲ့ပြီး ဒီဆုတွေအားနဲ့ ဂီတ နိမိတ်တယ်လို့ဆက်သွားမှာလဲ။

ဆုတွေဆိုတာ နီနီတို့ရဲ့ စာနုတွေ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ဆုတံဆိပ်ပေးတဲ့ဆုတွေဖြစ်တဲ့ အတွက် ရှေ့ဆက်လျှောက်ရ ဆိုခွန်အားတွေ ပိုပြီးခိုင်မာ တာပါတယ်။ ရွှေ့ဆက် လည်း အများကြီး လျှောက် နိုင်ပေးလိုက်တဲ့သဘောပါပဲ။

လောလောဆယ် ဂီတနဲ့ အော်သက်ပြီး ပရိသတ် အတွက် ဘာတွေလုပ်နေလဲ။

နီနီရဲ့ အနီရောင် တေး စီးရီးအတွက် DVD ရိုက်နေ ပါတယ်။ တော်တော်လေး တောင် ပြီးနေပါပြီ။ နီနီမှန်း တာကတော့ လာမယ့် ဩဂုတ်လ နီနီရဲ့ မွေးနေ့မှာ မြန်ချီပေးဖို့မှန်းထားတယ်။ နီနီနဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ ကိုမောင်

မောင်သာမြင့်နဲ့အဖွဲ့က ရိုက် ပေးနေတာပါ။ တခြား ဒါ ရိုက်တာတွေလည်း ပါ၊ပါဦး မယ်။

နီနီခင်စော်က စင်မြင့် ထက်ကနေ အနီရောင်လွမ်း စေချင်လို့ အနီရောင် တေး စီးရီးကို ထုတ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောသွားတာလား။

နီနီတို့ Title ပေးတဲ့ နေရာမှာ တော်တော်လေး စဉ်းစားပြီးရွေးရပါတယ်။ အနီရောင်သည် နီနီရဲ့ နာမည် လည်းဖြစ်ပါတယ်။ နောက် တစ်ခုက ၂၀၁၆ မှာ အနီ ရောင်လွမ်းမယ်လို့လည်း မျှော်လင့်တဲ့အတွက် အနီ ရောင် ဆိုပြီး ပေးတာပါ။ ဆို သည်မှာ NLD ရဲ့အရောင် သည် အနီရောင်ဆိုပြီးတော့ လည်း ပေးတာပါ။ အနီ ရောင်ကို အရင်ကတည်းက လည်း လွမ်းမယ်လို့ မျှော် လင့်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် လည်း အနီရောင် လို့ပေးတာ ပါ။ နောက်တစ်ခုကတော့ မကြာခင် နီနီရဲ့ နောက်ထပ် လုပ်မယ့်အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိပါ တယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်ကို လည်း သွားပြီး Effect ဖြစ် စေတဲ့အတွက် ဒီသုံးခုလုံး ဖိပါင်းပြီး အနီရောင် Title လေးပေးဖြစ်တာပါ။

နီနီခင်စော်အတွက် ဆု တွေနဲ့ ကံစပ်တဲ့နှစ်လို့ ပြောရ မလား။ ကြိုးစားမှုရဲ့ ရလဒ် လို့ပြောချင်လား။

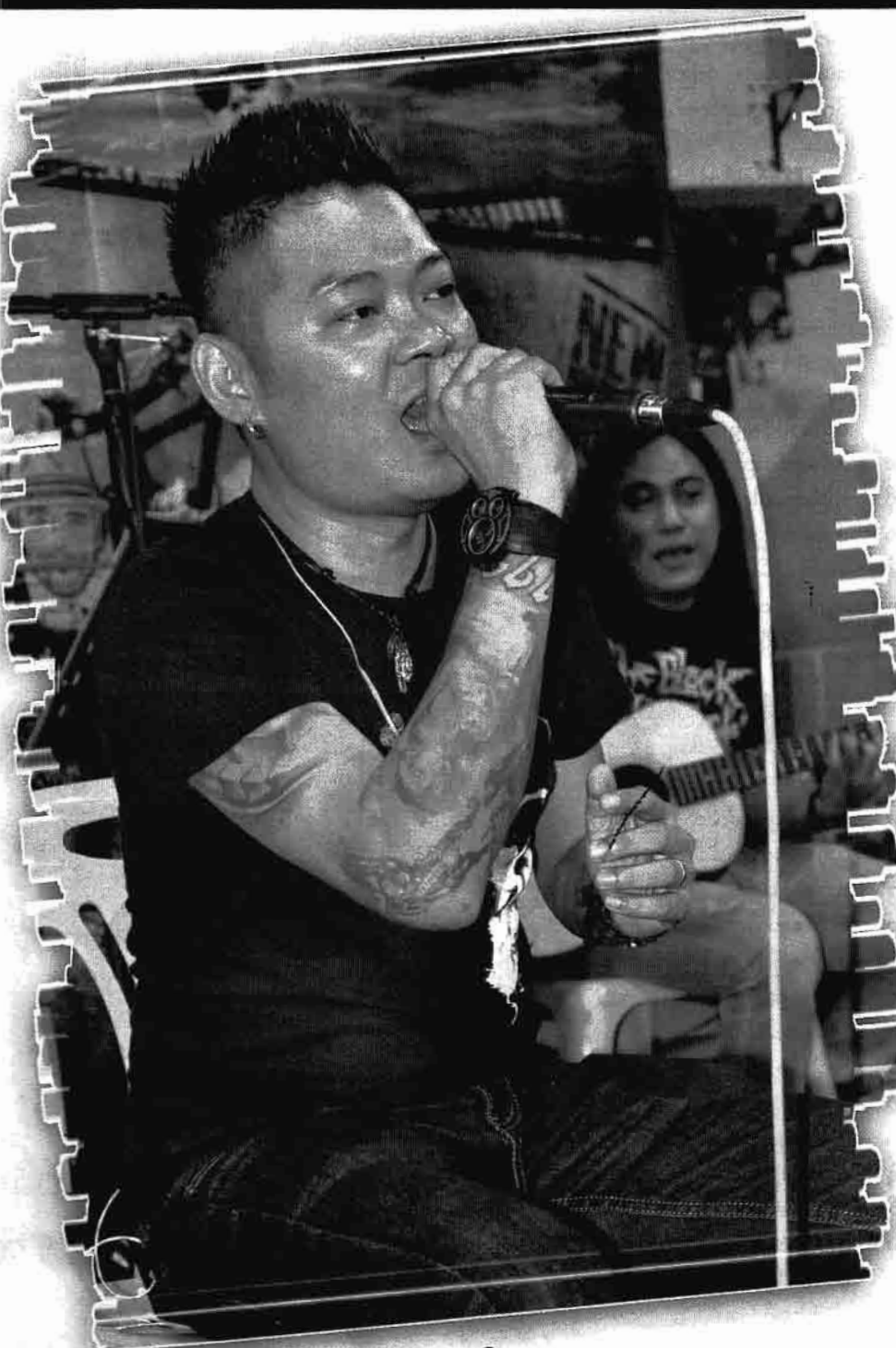
အကုန်လုံးပါပဲ။ နီနီ ကောင်းလို့၊ တော်လို့ မဟုတ် ပါဘူး။ နီနီကိုချစ်ကြတဲ့ ပရိ သတ်တွေက သီချင်းတွေ တောင်းပေးကြလို့ ဆု နှစ်ဆု ရခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ နီနီရဲ့

ပရိသတ်တွေ၊ ဆရာသမားတွေ၊ နီနီရဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ အားပေးအားမြှောက်လုပ်ခဲ့ကြလို့ပါ။ အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ကို စာမျက်နှာထက်က ဘာများပြောချင်သေးလဲ။

ပရိသတ်အတွက် နီနီ ပိုပြီးကြိုးစားနေပါတယ်။ အနီရောင် DVD ထွက်ရင်လည်း ပရိသတ်အတွက် ထူးခြားတာတစ်ခု လုပ်ပေးထားပါတယ်။ အရင်က နီနီခင်စော်ထက် နှစ်ဆ ကြိုးစားနေပါတယ်လို့ ပရိသတ်ကို ပြောချင်ပါတယ် လို့ ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်။

■ လင်းနိုင်ဦး

မိတ်ကပ်မကြိုက်သော
သီချင်းများနဲ့
ဂီတဆုဂုဏ်သွားပြီဖြစ်တဲ့ **ဝေလ**
လင်းနိုင်ဦး

ရောခံအဆိုတော်
ဝေလက သူ့ရဲ့
မိတ်ကပ်မကြိုက်သော
သီချင်းများ
တစ်ကိုယ်တော်
တေးစီးရီးနဲ့ဂီတဆုများ
ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပြီး၊
ဇန်နဝါရီလ
၉ ရက်နေ့ညက
ကျင်းပခဲ့တဲ့
City FM ရဲ့ ၁၄
နှစ်မြောက်
နှစ်ပတ်လည်ပွဲမှာ
မိတ်ကပ်
မကြိုက်သော
သီချင်းများ
တေးစီးရီးနဲ့ပဲ
၂၀၁၅ ခုနှစ်
အတွင်း
ရောင်းအား
အကောင်းဆုံး
စတီရီယို
တေးစီးရီး
သီဆိုသူ
အမျိုးသား
တေးသံရှင်ဆုကို
ဆက်လက်
ရရှိခဲ့တဲ့အတွက်
ဝေလရဲ့
ခံစားမှုများကို
မေးကြည့်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ဝေလက မိတ်ကပ်
မကြိုက်သော
သီချင်းများ နဲ့
ရရှိခဲ့တဲ့
ဆုတွေအကြောင်း
ပြန်ပြောပေးပါလား။

ကိုရွှေဂျော်ဂျော် စီစဉ်ချီးမြှင့်တဲ့ မြန်မာဂီတ
ဆုပေးပွဲမှာ မိုးရာသီမှာ နှစ်ဆု၊ တစ်နှစ်တာမှာ
သုံးဆု စုစုပေါင်း ငါးဆု၊ နောက်တစ်
Shwe FM က ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ဆုတစ်ဆု၊
အခု City FM က ထပ်ပြီး ချီးမြှင့်လိုက်တော့

အိမ်ထောင်ရေးပုံစံကို ၇ ဆူ ခြံသွားတာပေါ့။

တစ်ခွဲတည်းနဲ့ ၇ ဆူ တော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဘယ် ဆူ မရှိနိုင်သေးဘူး မဟုတ် တော့။

အဓိကကတော့ ကျွန် တော်တစ်ယောက်တည်း ကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး Arrangement တွေလုပ်ပေး ဆဲသူတွေ၊ တီးခတ်ပေးကြတဲ့ Player တွေကြောင့်ရော၊ အားပေးကြတဲ့ ပရိသတ် ကြောင့်ပါ ပါဝင်ပါတယ်။

ဒီနေ့ည City FM ပွဲ ဆိုတက်ရောက်လာတာ သိ ခုင်ဆိုပုံလား၊ ဆုကို မမျှော် ခဲ့ဘူးလား။

ကျွန်တော် သီချင်းဆိုဖို့ ခါပဲ။ ဆုရမယ်လို့လည်း မသိ ခါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျေး ဇူတင်စကားပြောတဲ့အခါမှာ ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော်က စင်ပေါ်မှာ သီ ချင်းသာဆိုတတ်တာ စကား ပြောရင် အဆင်မပြေဘူး။ ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင် အဆီအငေါ့မတည့်တာတွေ ထည်း ဖြစ်တတ်တယ်။

ဆုတွေ အများကြီး ရတဲ့ အတွက် အားပေးတဲ့ပရိသတ် တို့ ဘာများပြောချင်လဲ။

ပရိသတ်ကြောင့် ရတဲ့ ဆုဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင် ဝမ်း သာမိပါတယ်။ City FM က ပေးတဲ့ဆုကလည်း ကျွန်တော့် ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ဆုတစ် ဆုအဖြစ်ပါတဲ့အတွက် ကျေး ဇူတင်ထိုက်သူ အားလုံးကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် City FM ဆုက ဒါ ပထမ

ဦးဆုံးရတဲ့ ဆုပါ။

မိတ်ကပ်မကြိုက်သော နဲ့ ဆုတွေအများကြီး ရခဲ့ပြီဆို တော့ နောက်စီးရီးအတွက် ဘာတွေလုပ်ထားပြီးပြီလဲ။

ကျွန်တော် လုပ်နေပါ တယ်။ အခု ရှိုးပွဲတွေ ဆိုနေ ရင်းနဲ့အခွေပြီးအောင် တောက် လျှောက်လုံးနေပါတယ်။

ဆု ရလို့ ကံ တာဟာ နောက်တစ်ခွဲအတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေချောမွေ့သွားတယ် လို့ပြောမလား၊ ပိုပြီးတော့ ခက်သွားနိုင်လား။

ကြိုးစားတာတော့ ကြိုး စားရတာပါပဲ။ ဒီအခွေမတိုင် ခင် ပထမအခွေတုန်းက လည်း ကြိုးစားခဲ့တာပဲ။ နောက်အခွေလည်း ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီးကြိုးစားနေရဦးမှာပဲ။ ဆုဆိုတာကတော့ ကျွန်တော် တို့ကို အသိအမှတ်ပြုလိုက် တာပဲ။ နောက်တစ်ခွဲအတွက် လည်း လွယ်ကူသွားခြင်း တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ တစ်ခုရှိ တာက ဟိုးအရှေ့ကအခွေ၊ အခုဆုရတဲ့အခွေထက် ပို ကောင်းအောင်လို့တော့ ထပ် ပြီး ကြိုးစားရမှာပဲ။

ဆုတွေရတာ ဝေလ အတွက် ရှေ့ဆက်လှုပ်ရှားဖို့ ဘယ်လောက်အားတွေ ဖြစ် သွားလဲ။

ဒီလိုဆုတွေရလိုက်တဲ့ အတွက် ကိုယ့်အတွက် စိတ် ခွန်အားရော၊ ကျွန်တဲ့ခွန်အား တွေပါ ရလိုက်သလိုပါပဲ။ ဆု တံဆိပ်တွေကိုကြည့်လိုက်တာ နဲ့ ကျေးဇူးတင်ထိုက်တဲ့သူ တွေကို စိတ်ထဲက တွေးတွေး ပြီး ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ နောက်ထပ် ကိုယ်ဘာတွေ ဆက် လုပ် ရမလဲ ဆို တဲ့

ဟာတွေလည်း စိတ်ထဲဖြစ်မိပါတယ်။

ဆုအတွက် အားပေးခဲ့တဲ့ ပရိသတ်တွေကို ဘာပြောချင်လဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုတဲ့စကားထက် ပိုတာရှိရင် ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါက ပရိသတ်ကပေးတဲ့ဆုပါ။ ပရိသတ်ဝယ်ယူအားပေးလို့ ရောင်းအားအကောင်းဆုံးဆို တာ ဖြစ်လာတာပါ။ City FM ဆုပေးပွဲ ကျင်းပပေးတဲ့ တာဝန်ရှိသူများအားလုံးကိုလည်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်-လို့ ဝေလက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■ လင်းနိုင်ဦး

ခင်စန်းဝင်းနဲ့ ပြည်စိုးဘောင်တို့ ပူးတွဲပြသတဲ့ ဖက်ရှင်ရှိုး

လင်းနိုင်ဦး

ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာလောကမှာ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ မိတ်ကပ်နဲ့
ဆံပင်ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ ခင်စန်းဝင်းနဲ့ ဒီဇိုင်းနာ
ပြည်စိုးဘောင်တို့ ပူးတွဲပြသတဲ့ ဖက်ရှင်ရှိုးကို
ဇန်နဝါရီလ ၈ ရက်နေ့ ည ၇ နာရီအချိန်က
ရန်ကုန်မြို့ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်ရှိ
Gandamar Whole Sale မင်္ဂလာခန်းမမှာ

ကျွန်းဝဲခဲ့ပါတယ်။ ဖက်ရှင်ရှိုးပြသတဲ့ အစီအစဉ်မှာ အနုပညာရှင်
အိမ်လယ်များက ခင်စန်းဝင်းနဲ့ ပြည်စိုးအောင်တို့ရဲ့ ဝတ်စုံများကို
ဝတ်ဆင်ပြသပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ခင်စန်းဝင်းက မြန်မာမှု မင်္ဂလာသတို့သမီး
ဆိုင်မသိမ်းဝတ်စုံများကို အဓိကထား ပြသပေးခဲ့ပြီး ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက်
နီတီးချုပ်လုပ်ထားတဲ့ဝတ်စုံများကို မင်္ဂလာဆောင်နှင်းကြမယ့်
သတို့သမီးများ အကြိုက်တွေ့ပြီး ဝတ်ဆင်လို့ရအောင် ဒီဇိုင်းနဲ့ အဆင်စုံ
ဆိုင်မသိမ်း ဝတ်စုံ ၄၀ ကျော်ကို ခမ်းခမ်းနားနား ပြသပေးခဲ့တာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဇိုင်းမှာ ပြည်စိုးအောင်ကတော့ ခါတိုင်းပြသနေကျ
မြန်မာထိုင်မသိမ်း မင်္ဂလာဝတ်စုံများမဟုတ်ဘဲ
၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက် အသစ်ဖန်တီး ချုပ်လုပ်
ထားတဲ့ အနောက်တိုင်း သတို့သမီးဝတ်စုံ
အနု ၄၀ ကျော်ကို ပြသပေးခဲ့ပါတယ်။

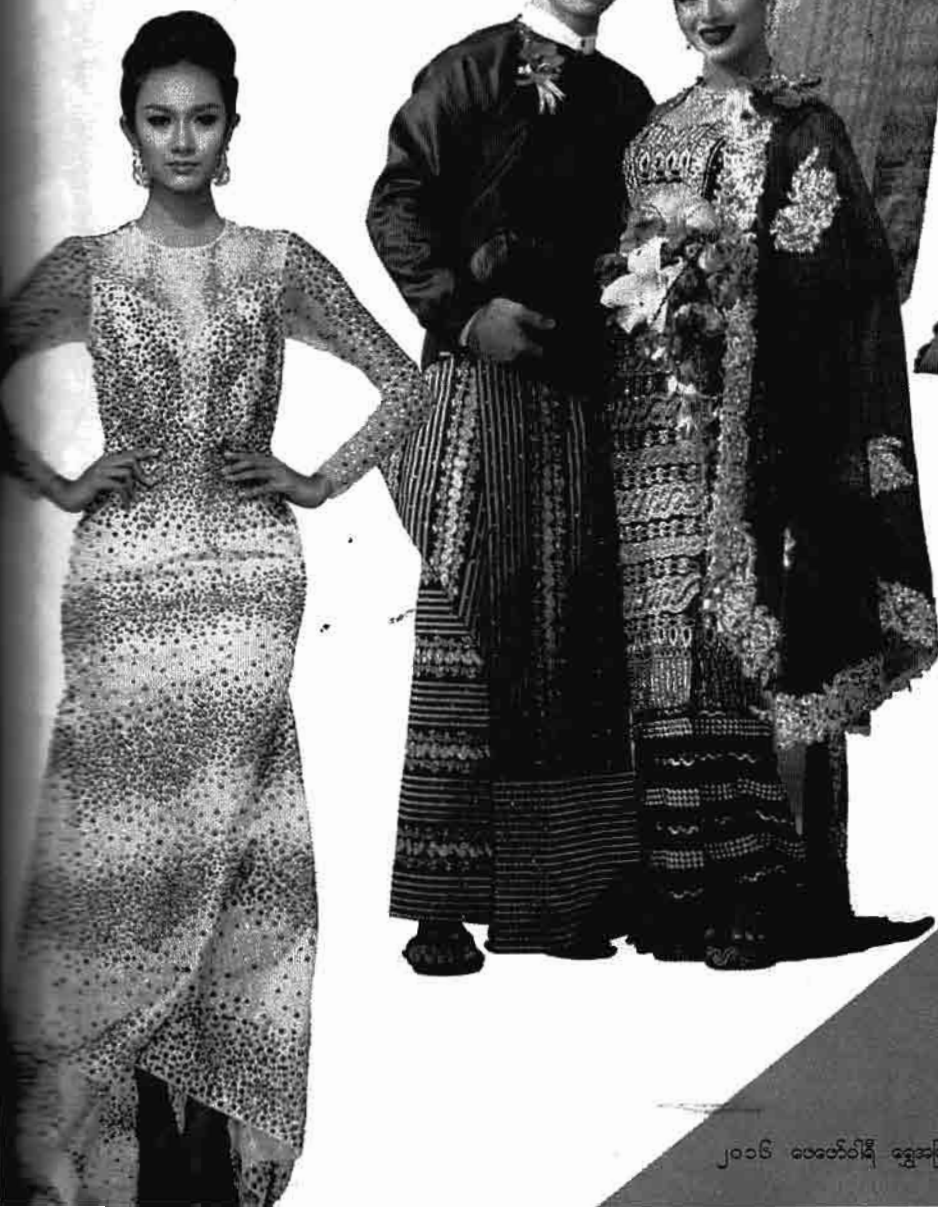

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံများကို ပြသပေးရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြည်စိုးအောင်က
*ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ သတို့သမီးများက သူတို့ရဲ့မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲ
ကျင်းပတဲ့အခါ ထိုင်မသိမ်းကို ဂုဏ်ယူပြီး ဝတ်ကြတာများပေမဲ့
တချို့ကျတော့လည်း မင်္ဂလာသတို့သားက တောင်ရှည်ပုဆိုးမဝတ်ချင်ဘူး။
အဲဒီလိုပဲ သတို့သမီးကလည်း ထိုင်မသိမ်းမဝတ်ချင်ဘူးဆိုရင်
အနောက်တိုင်းလို ဆောင်ချင်တဲ့သူတွေလည်း အဆင်ပြေအောင် ဝတ်စုံ
ချုပ်ပေးပါလို့ ပြောကြလွန်းလို့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ချုပ်လုပ်ပေးထားတယ်
ဆိုတာလည်း သိရအောင် ဖက်ရှင်ရှိုးလုပ်ပြီး အများမြင်အောင်
ပြသပေးတာပါ*လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ခင်စန်းဝင်းက*မကြီးစမ်းတို့လို
မိတ်ကပ်၊ ဆံပင်၊ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ အနုပညာသမားဆိုတာ ငြိမ်နေရင်
ခေတ်မရှိတော့ဘူး။ စာရင်း မရှိတော့ဘူးလို့
တချို့က ထင်ကြတယ်။ ကိုယ်ကလည်း
ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ဖန်တီးစရာရှိတာ

ဖန်တီး အမြဲတမ်းလည်ပတ်နေရတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့
ထိုက်ဖန်တီးထားတာတွေကို အလှအပ ချစ်သူတွေသိပြီး ရှင်သန်
လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ သိရအောင်ပြသပေးတာပါ။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက်
ထိုင်မသိမ်းတွေ အများကြီး ချုပ်လုပ်ပေးထားတယ်ဆိုတာလည်း
သိစေချင်တယ်။ ခဏခဏ မလုပ်တာက ဖန်တီးထားတာတွေကို
တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း ပြသချင်လို့လည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့
ဒီနှစ်မှာ ဘယ်အရောင်၊ ဘယ်ဒီဇိုင်း ခေတ်စားမလဲ၊ ဘယ်ကာလာက
ဒီနှစ်ရဲ့ကာလာလဲဆိုတာ နှစ်ဦးမှာ ဖက်ရှင်ရှိုးလုပ်ပြီး ပြသပေး
တာပါပဲ'လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ခင်စန်းဝင်းနဲ့ ပြည်စိုးအောင်တို့ရဲ့
ဝတ်စုံများကို နာမည်ကြီး အနုပညာရှင်များကပါ ဝတ်ဆင်ပြသ
ပေးခဲ့ကြပြီး ပွဲတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူစီစဉ်ပေးတာက
Stars & Models Int'l မှ ဂျွန်လွင်ဝဲ ဖြစ်ပါတယ်။

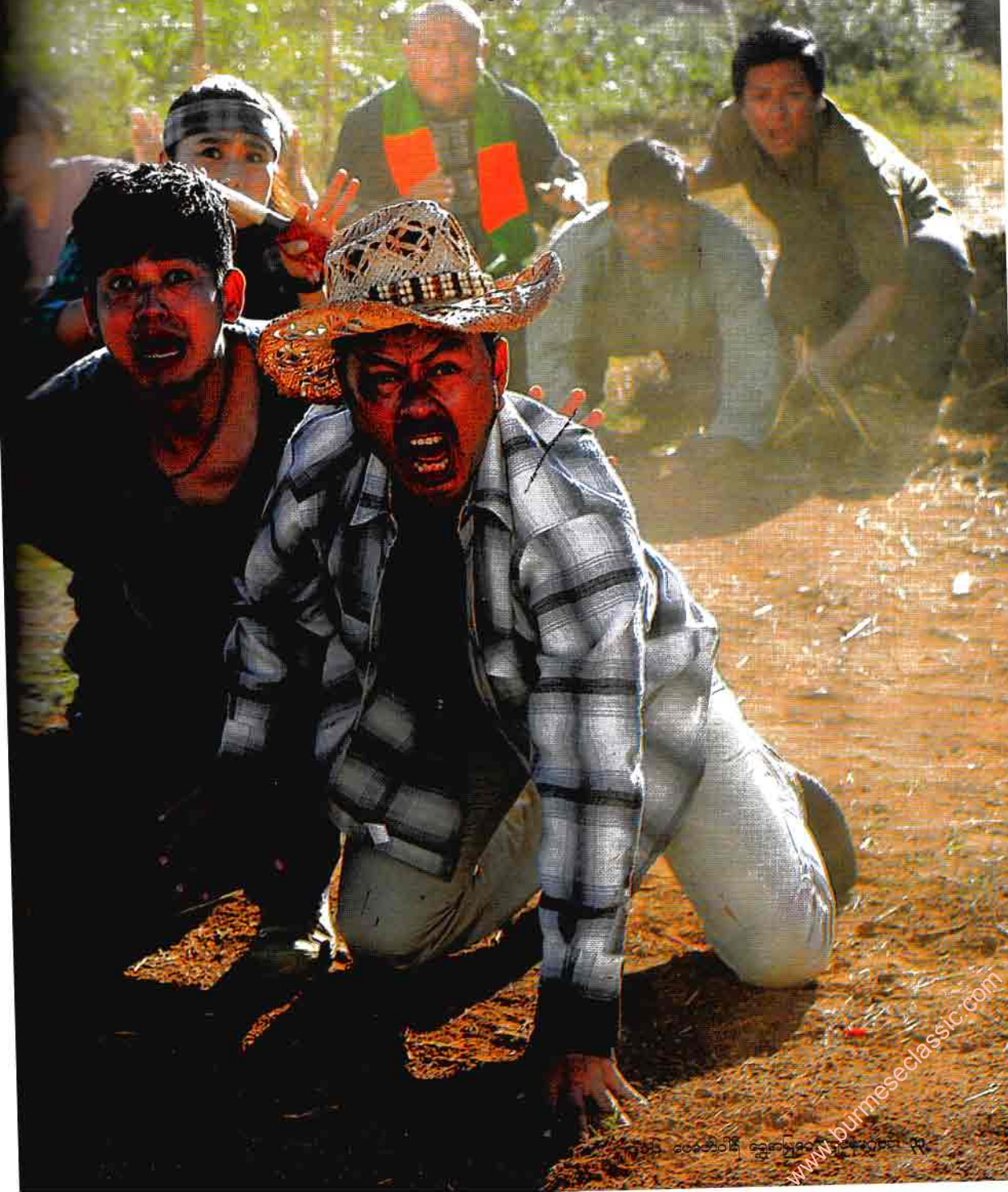
■ လင်းနိုင်ဦး

ဒါရိုက်တာ
ကျော်မောင်
မန်တီးဘွဲ့
အောင်စေ ပိုင်စေ
မိုးကျော်ထွန်း

ဟာသကားတွေ အရိုက်များတဲ့ ဒါရိုက်တာ
ကျော်မောင်က အောင်စေပိုင်စေ လို့အမည်ပေးထားတဲ့
ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို အောင်တိုင်းကျော် ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်။
အောင်စေပိုင်စေ ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားရတော့ ရုတ်တရက်
နတ်သမိုင်းရုပ်ရှင်ကားလားလို့ ထင်စရာ ရှိပါတယ်။
မဟုတ်ပါဘူး။ အက်ရှင်နဲ့ ဟာသ ရောမွှေထားတဲ့
ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အောင်စေ

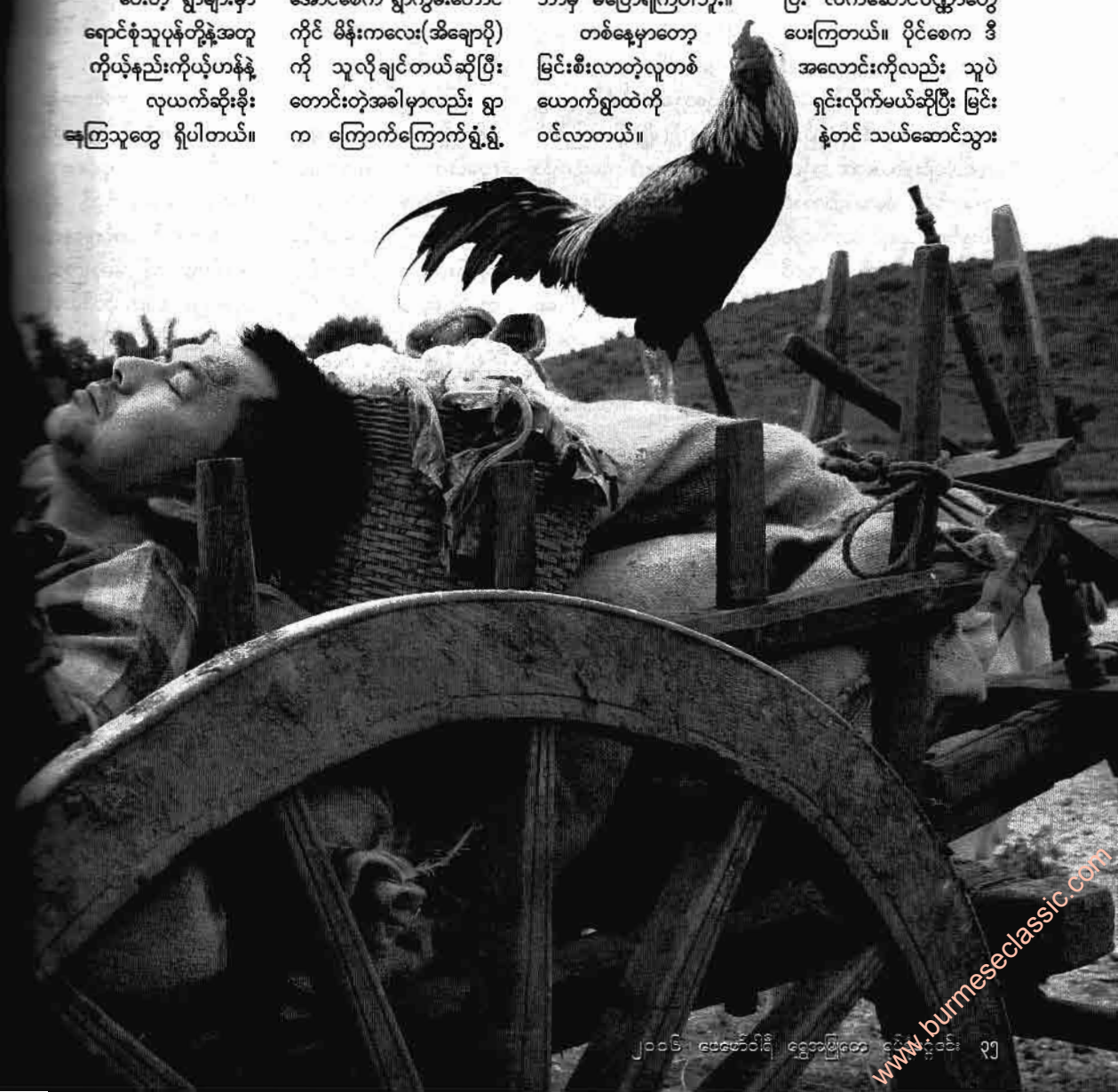

လို့အမည်တွင်တဲ့
သူ(လူမင်း)နဲ့ ပိုင်စေလို့
အမည်တွင်တဲ့
သူ(နေတိုး)တို့ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်ရဲ့
အဖြစ်အပျက်ကို ရိုက်ကူး
ထားတာပါ။ အချိန်ကာလ
အားဖြင့် လွတ်လပ်ရေး
ရခါစ ၈-ဆ-ပ-လ
အစိုးရလက်ထက်ကို
နောက်ခံပြုထားတယ်လို့
ဆိုပါတာ ကျော်စောလင်း
ဆိုပါတယ်။ အဲဒီအချိန်
ကာလမှာ အစိုးရနဲ့ အလှမ်း
ဝေးတဲ့ ရွာများမှာ
ရောင်စုံသူပုန်တို့နဲ့အတူ
ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့
လုယက်ဆိုးခိုး
နေကြသူတွေ ရှိပါတယ်။

အောင်စေ့နဲ့ ပိုင်စေ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်ကတော့ အများ
တကာလို လက်ကြောတင်း
အောင်မလုပ်ဘဲ လိမ်လည်
လှည့်ဖြား စားသောက်ကြတဲ့
သူနှစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။
သူတို့လိမ်နည်းက တစ်
မျိုးပါ။ ရွာတစ်ရွာကို အောင်
စေကဝင်စီးပြီး ရွာထဲကရို
သမျှ လူတွေကို ရိုက်နှက်
နှိပ်စက်ပြထားတာကြောင့်
ဘယ်သူကမှ မလှုပ်ခွံကြပါ
ဘူး။ အားလုံးက သူ့ကို
ကြောက်ရွံ့နေကြပါတယ်။
အောင်စေက ရွာကွမ်းတောင်
ကို မိန်းကလေး(အိချောပို)
ကို သူလိုချင်တယ်ဆိုပြီး
တောင်းတဲ့အခါမှာလည်း ရွာ
က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့

နဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို အောင်
စေဆီ ပို့ကြရပါတယ်။
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့
ရောက်လာတဲ့ ကွမ်းတောင်
ကို မိန်းကလေးကို အောင်စေ
က ဘာမှမလုပ်ဘဲ သူ ခိုင်း
သလိုသာလုပ်ဖို့ ညွှန်ကြားပါ
တယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ အဝတ်
အစားတွေကို ဆုတ်ဖြလိုက်
ပြီး စောင်ပတ်ကာ ရွာကို ပြန်
စေပါတယ်။ တစ်ရွာလုံးက
ဒီမိန်းကလေးကို အောင်စေ
စော်ကားလိုက်ပြီလို့ ယူဆကြ
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ
ဘာမှ မပြောရကြပါဘူး။
တစ်နေ့မှာတော့
မြင်းစီးလာတဲ့လူတစ်
ယောက်ရွာထဲကို
ဝင်လာတယ်။

သူ့နာမည်က ပိုင်စေပါ။
ပိုင်စေက ရွာအခြေအနေကို
မေးတဲ့အခါ ရွာသားတွေက
သူတို့ကြောက်ရွံ့နေရတဲ့
အခြေအနေကို ပြောပြကြ
တယ်။ ပိုင်စေက အဲဒီလူရဲ့
ရန်ကို သူရှင်းမယ်ဆိုပြီး ရင်
ဆိုင်တွေ့တယ်။ ရက်ရက်
စက်စက်ထိုးကြိတ်ပြီး ရေထဲ
မှာ နှစ်ထားလိုက်တဲ့အတွက်
တစ်ရွာလုံးကို ဗိုလ်ကျစိုးမိုး
နေတဲ့ အောင်စေ သေပြီပေါ့။
တစ်ရွာလုံးက ပိုင်စေကို
လေးလေးစားစား ချီးမွမ်းကြ
ပြီး လက်ဆောင်ပဏ္ဍာတွေ
ပေးကြတယ်။ ပိုင်စေက ဒီ
အလောင်းကိုလည်း သူပဲ
ရှင်းလိုက်မယ်ဆိုပြီး မြင်း
နဲ့တင် သယ်ဆောင်သွား

တယ်။ လူရှင်းတဲ့ နေရာ
ရောက်တော့မှ ရွာသားတွေ
ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို
ခွဲဝေယူကြပါတယ်။ အောင်
စေလည်း တကယ်သေတာ
မဟုတ်ဘဲ သေချင်ဟန်ဆောင်
နေခဲ့တာပါ။ ဒီလိုနည်းနဲ့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အချိတ်
အဆက်နဲ့ တစ်ယောက်ကဝင်
ပြီးနှိပ်စက်နေရင် နောက်တစ်
ယောက်က ရွာကို ဝင်ကယ်
ပြီးသူရဲကောင်းပုံဖမ်းတာပေါ့။
နောက်တစ်ရွာကတော့
ပိုင်စေအလှည့်။ ပိုင်စေက ရွာ

ထဲဝင်လာပြီး ရန်စဖို့ ကြိုးစား
တယ်။ အောင်စေအလှည့်
တုန်းက နွားအုပ်ကိုဝင်တိုးပြီး
ရန်စခဲ့တယ်။ ပိုင်စေအလှည့်
မှာ နွားအုပ်နဲ့ မတွေ့ဘဲ ကျွဲ
အုပ်နဲ့တွေ့နေတာကြောင့် ကျွဲ
တွေရဲ့ ဂျို(ချို)ကို ကြောက်
တာနဲ့ ကျွဲအုပ်ထဲ ဝင်မတိုးရဲဘဲ
ရှောင်ထွက်ခဲ့ရတယ်။
အောင်စေအလှည့်မှာ
ရွာထိပ်က ထမင်းဆိုင်ကို
ပြဿနာဝင်ရှာသလို ပိုင်စေ
ကလည်း ရွာထိပ်က ထမင်း
ဆိုင်ကို ဝင်လိုက်တယ်။

ပြဿနာရှာဖို့ ဆိုင်ရှင်ကို ခေါ်
ထုတ်တော့ ထွက်လာတာက
အဘွားကြီးနှစ်ယောက် ဖြစ်
နေတယ်။ ပြဿနာရှာလို့ မရ
နိုင်ဘူးပေါ့။
ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း
စရိုက်ရှိတဲ့ အောင်စေအဖြစ်
လူမင်းက သရုပ်ဆောင်ပြီး၊
ကြမ်းဖိုကြိုးစားတိုင်း အဆင်
မမြေဖြစ်ရတဲ့ ပိုင်စေအဖြစ်
နေတိုးက သရုပ်ဆောင်ပါ
တယ်။ နေတိုး အဆင်မပြေမှု
များက တဝါးဝါး တဟား
ဟား ကြည့်ကြရမယ့် ပြ

ကွက်များဖြစ်ပါတယ်။
ရွာထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ပြဿနာရှာလို့မရတဲ့အဆုံး
ပိုင်စေက ရွာစွန့်မှာ ထင်းခြမ်း
တွေကို အားသွန်ခွန်စိုက် ခွဲနေ
တဲ့ဗလကောင်းကောင်း အမျိုး
သားတစ်ဦးထံကို ချဉ်းကပ်
လိုက်ပါတယ်။ ပိုင်စေက
ဒီအိမ်ကိုသိမ်းမယ်လို့ ဆို
လိုက်တဲ့အခါ ထင်းခွဲနေတဲ့
အမျိုးသားက မော့ကြည့်
လိုက်ပြီး တကယ်သိမ်းမှာ
လားလို့ မယုံသင်္ကာမေးမြန်း
လာပါတယ်။ ပိုင်စေက

ဘယ်လိုပြောလိုက်တဲ့အခါ
 တော့ အဲဒီအမျိုးသားက
 အဲဒီကိုသာမက လူကိုပါ
 ခြိမ်းပါလို့ဆိုပြီး ပိုင်စေကို
 တားတားဆွဲပါတော့တယ်။
 ဘုန်းပေါက်နေတဲ့ အမျိုးသား
 အခြောက်တစ်ယောက်
 ခြိမ်းပြီး ရွာထဲက လူငယ်
 နှစ်ယောက် ဆရာဆွဲခံနေတာကြောင့်
 သူ့မှာ ပြတ်လပ်နေတဲ့အချိန်
 မရှိချောချောလူငယ်တစ်
 ယောက် ရောက်လာတာမို့
 အလွတ်မပေးတော့ဘူးလို့
 ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလူအဖြစ်
 သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ
 ဦးမိုက်က သရုပ်ဆောင်
 ပေးထားပါတယ်။

နောက်တစ်ရွာကတော့

အောင်စေအလှည့်။ အောင်စေ
 သွားပြီး အတော်ကြာတဲ့အချိန်
 ပိုင်စေက သူဝင်ရတော့မယ့်
 အချိန်ရောက်ပြီမို့ ဝင်လိုက်တဲ့
 အခါ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်
 နေပါတယ်။ ရွာသားနှစ်
 ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း
 မေးကြည့်တဲ့အခါ ရွာကို
 အစီးခံနေရကြောင်း သိလိုက်
 ရတယ်။ ပိုင်စေက သူ့သူငယ်
 ချင်း အောင်စေရဲ့ လက်ချက်
 ပဲလို့ ထင်လိုက်ပါတယ်။ လူ
 တစ်ယောက်ကိုဖမ်းထားတယ်
 မဟုတ်လားလို့ မေးပြန်တော့
 လည်း ဟုတ်နေပြန်တယ်။
 ရွာသားတွေက ဖမ်းထားတဲ့
 လူရှိရာကို လမ်းညွှန်လိုက်
 တော့ ပိုင်စေရောက်သွားခဲ့

တယ်။ အဖမ်းခံထားရတာ
 က သူ့သူငယ်ချင်း အောင်စေ
 ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါ
 တယ်။ သူလည်း နောက်က
 နေ အရိုက်ခံလိုက်ရပြီး အဖမ်း
 ခံလိုက်ရပါတယ်။ ရွာကိုစီး
 ထားတာက သူ့သူငယ်ချင်း
 မဟုတ်ဘဲ သူ့ပုန်အဖွဲ့ဖြစ်နေ
 လို့ပါပဲ။

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ခိုင်
 သင်းကြည်က ဝရမ်းပြေး
 မလေးတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်
 သရုပ်ဆောင်ထားပြီး ဘယ်လို
 ဇာတ်လမ်းချိတ်ဆက်မယ်
 ဆိုတာကိုတော့ အောင်တိုင်း
 ကျော် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက
 ရုံတင်လာမယ့် အောင်စေပိုင်
 စေ မှာ ကြည့်ကြစေချင်ပါ

တယ်။ ဒါရိုက်တာ ကျော်
 စောလင်းရဲ့လက်ရာပုံစံအတိုင်း
 ပျော်ရွှင်ရယ်မောကြရာမှာဖြစ်
 ပြီးအက်ရှင်များလည်း ပါဝင်
 ဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သရုပ်
 ဆောင်များအနေနဲ့ လူမင်း၊ နေ
 တိုး၊ ညီထွဋ်ခေါင်၊ မင်းရာဇာ၊
 ခိုင်သင်းကြည်၊ အိချောပိနဲ့
 ဟာသသရုပ်ဆောင်များစွာ
 တို့ပါဝင်အားဖြည့်ထားကြပါ
 တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းကို
 မောင်သူရ(ဇာကနာ)က ရေးဖွဲ့
 ပြီး ကိုကျော်က ဇာတ်ညွှန်း
 ရေးထားတာဖြစ်တယ်လို့
 သိရကြောင်း ရွှေအမြုတေ
 ရုပ်ရှင်ပရိသတ်အတွက်တင်ပြ
 ပေးလိုက်ပါတယ်။ ■

မိုးကျော်ထွန်း

ခံစားချက်နဲ့ အမူအရာကို အပြတ်အဝတ်ဖြင့် တင်ကြကုန်ပြန် လင်းနိုင်ဦး

အဆိုတော် တင်ဇာမော်တစ်ယောက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ သွားရောက်အခြေချနေထိုင်နေရာက မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီး ဝိုင်ဝိုင်ရဲ့ Live 90 ဖျော်ဖြေမှုမှာ စည်း သီချင်း ကို စုံတွဲဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်ရှိခိုက် ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်ဆောင်သွားမယ့် အစီအစဉ်များနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တင်ဇာမော်ကို မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ဘယ်နေ့ကပြန်ရောက်တာလဲ။ ဘာအတွက် ပြန်လာဖြစ်တာလဲ။

မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာဖို့ စီစဉ်ထားတာ ဇန်နဝါရီပထမ ပတ်ထဲမှာပဲ အရောက်ပြန်ဖို့စီစဉ်ထားခဲ့တာ ရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဇန်နဝါရီတစ်လလုံးကို အချိန်ပေးပြီး ဖေဖော်ဝါရီ ၆ ရက်နေ့ ဒါမှမဟုတ် မွေးနေ့ကျရောက်တဲ့ ၇ ရက်နေ့မှာ တစ်ကိုယ်တော်ရှိုးပွဲ ဖျော်ဖြေပေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိလို့ပါ။ ဒီကြား ထဲမှာ ကိုဝိုင်းရဲ့ စုံတွဲဖျော်ဖြေမယ့်ပွဲ ရှိတယ်ကြားလို့ ကိုယ်က အင်္ဂလန်မှာနေသူဖြစ်တော့ မရှိဘူး၊ မဖြစ်ရအောင် ချိတ်ထားတာ ရှိတယ်။ ကိုအဲဒီရဲ့ မသိတာက ဒီလိုဒီလို ရှိတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အစ်ကိုတွေလုပ်တဲ့ပွဲပဲ ပါရမှာပေါ့။ ရက်က ၈ ရက်နေ့မှာ အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုတော့ ဒီရက်က ပြန်လာမယ့်ရက်နဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်နေတယ်။ မီအောင်ပြန်လာမယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်တော့ ကိုဝိုင်းကလည်း ပျော်သွားတယ်။ ကိုယ်တွေ့မောင်နှမ

နှစ်ယောက်စလုံး ဒီသီချင်းကိုဆိုဖို့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ကိုဝိုင်းနဲ့ ထွက်ထားတဲ့ အတူတူဆိုရင် သီချင်းရှိပေမဲ့ စည်း သီချင်း ဆိုပါလားဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လှမ်းပြီး တော့ ဒီကီးဆို အဆင်ပြေမလား လှမ်းချိတ်ကြရင်း ၆ ရက်နေ့ မနက်က ပြန်လာတာ ၇ ရက်နေ့ရောက်တယ်။ ၇ ရက်နေ့ ရီဟာဇယ်ဆိုပြီး ၈ ရက်နေ့မှာ ဆိုဖြစ်တာပါပဲ။ ဒီပွဲပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်ပွဲအတွက် ပြင်ရဆင်ရတော့မယ်။

တစ်ကိုယ်တော် ဖျော်ဖြေပွဲကို မွေးနေ့မှာလုပ်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားဖြစ်တာလဲ။

တစ်ကိုယ်တော်ပွဲလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားတာတော့ ကြာပါပြီ။ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ၂၀၁၅ မှာ မဆိုဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ၂၀၁၆ မှာ ဆိုမယ်။ အသက်ကလည်း ၄၀ ပြည့်မှာလေ။ ထိပ်စီးပြောင်းပြီ။ ၄၀ ပြည့်တာ နှစ်ခါလည်း ပြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါပဲ ပြည့်မှာ။ ၄၀ ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အမှတ်တရပွဲလေးလုပ်ချင်တယ် ဆိုတော့ အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ အကုန်တင်ပြီးခါမှ ပြန်ပြီး ရုပ် သိမ်းသွားတယ်။ အဲဒီတော့ နေရာမရှိဘူး။ လောလောဆယ် MCC ရဲ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ ၆ ရက်နေ့လုပ်ဖို့ တိုင်ပင်ထားတယ်။

၆ ရက်နေ့ဆိုတော့ ၇ ရက်နေ့ မွေးနေ့မှာ အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက် လုပ်လို့ရတယ်။ ၇ ရက်နေ့က တရုတ်နှစ်သစ်ကူးနေ့လည်း ကြားတယ်။ အဲဒီတော့ ရှောင် လိုက်တာကောင်းတယ်။

စည်း သီချင်းကို ဝိုင်း ဝိုင်းနဲ့ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဘယ် လိုဖြစ်လို့ ကျောချင်းကပ်ပြီး တောက်လျှောက် ဆိုဖြစ်ခဲ့ တာလဲ။

အဲဒါက ကိုဝိုင်း Idea ပါ။ ပွဲစခင် ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်နေရာမှာ ငါတို့ကျော ချင်းကပ်ပြီး ဆိုကြမယ်ဆို တော့ အိုကေ ကပ်မယ်ဆိုပြီး အဲဒီလို ဆိုဖြစ်တာပါပဲ။

တင်ဇာမော်ရဲ့ အလှည့် မှာ ပရိသတ်တွေ ပိုပြီး အား ပေးကြတော့ ဘယ်လိုခံစား လိုက်ရလဲ။

ဆိုနေတုန်းကတော့ သီချင်းကို အာရုံစိုက်နေရလို့ သိပ်သတိမထားမိဘူး။ ပြီး တော့မှ ပြောကြတော့ ကျေး ဇူးတင်ပါတယ်။ ပရိသတ်ကို ရင်ထဲကနေ နှစ်နှစ်ကာကာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က ဒီသီချင်းဆိုတဲ့ အလုပ်ကို တကယ် ဝါသနာ ကြီးလွန်းလို့ ဆိုခဲ့တဲ့ သူတစ် ယောက်ဆိုတော့ ဒီသီချင်းပေါ် မှာ ခံစားတဲ့ ခံစားချက်က ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘူး။ အနု ပညာကိုချစ်လို့ပါ။ တင်ဇာ မော်ကို အားပေးတာလည်း အနုပညာကိုချစ်လို့ပဲလို့ ယုံ ကြည်ထားတယ်။ ပရိသတ် က ကိုယ့်အနုပညာကို အား ပေးတယ်ဆိုရင် ရင်နဲ့အမျှ ခံစားရပါတယ်။ ကျေးဇူး လည်း တင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့သိတာက မြန်မာနိုင်ငံမှာနေနေ၊ အင်္ဂလန် မှာနေနေ သီချင်းတွေ လုပ် ဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ တင်ဇာမော်ရော ဒီအတိုင်းပဲ လား။

မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကြိုး စားအားမထုတ်နိုင်တာပါတာ ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြန်လာတဲ့ခဏက တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ် ဒါမှမဟုတ် သုံးပတ်

ပါ။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ပရိ ဂျူဆာနဲ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ မဖြစ် ရင်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ထုတ်တော့မယ်ဆိုပြီး မနှစ် ကတည်းက နှစ်ပုဒ်လုပ်ဖြစ် ခဲ့တယ်။ ကိုညီလေး(ချစ်စမ်း မောင်) Mixingတစ်ခါတည်း ဆွဲခိုင်း၊ သူကလည်း ကူပေး တော့ ဒီဇင်ဘာ ၂၉ တုန်းက စဉ်းသည့် တစ်ပုဒ် အွန်လိုင်း ကနေ တင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ၂၀၁၆

မယ်။ Mixingပါဆွဲပြီး ဖြတ် နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသွားမယ်။ ဒါ ဆိုရင် လက်ထဲမှာ လေးပုဒ် တော့ ရှိသွားပြီပေါ့။ နောက် ထပ်နှစ်ပုဒ်လောက် ထပ်လုပ် လိုက်ရင် Mini Album လေး ထွက်နိုင်မယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုး လေး ကြိုးစားနေတယ်။

ကိုယ့်မွေးနေ့ သီချင်းက မွေးနေ့ဖျော်ဖြေပွဲအတွက် သီးခြား ရေးဆိုဖြစ်တာလား။

မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ သီချင်းကို အရမ်းကြိုက်လို့ Heart Music က ကိုမောင် မောင်ထွေးလုပ်တဲ့ အခွေတစ် ခွေမှာ ဆိုပေးထားတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်က ပေါ့။ အဲဒီအခွေ မထွက်နိုင် တော့ ကိုမောင်မောင်ထွေးက တင်ဇာမော် နင်ထည့်ချင်တဲ့ အထဲ ထည့်လိုက်ပါလို့ ခွင့်ပြု တယ်။ တင်ဇာမော်ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့တစ်ကိုယ်တော်အခွေ ကျရင် ထည့်မယ်လို့ လုပ် ထားတာ မထည့်ဖြစ်တော့၊ အရင်ကတည်းက ကြိုက်ခဲ့ ပြီး အခုချိန်အထိ ကြိုက်နေ တော့ ဒီသီချင်းကို ပြန်တီးပြန် ဆိုဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့မွေးနေ့ မှာလုပ်မယ့်ပွဲလည်းရှိတယ် ဆိုတော့သီချင်းကလည်း Title နဲ့ ကွက်တိပဲ။ ဒီသီချင်းကို ကိုရွှေကျော်ကျော်က ရေးပေး ထားတာပါ။ ကြိုက်လို့ အပ် ထားဖြစ်တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် လည်း ဖြစ်တယ်။

တစ်ကိုယ်တော် ရိုးပွဲကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေး နှစ်ပွဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာလား။

ရန်ကုန်တစ်ပွဲတည်း စီစဉ်ထားတာပါ။ ပြီးမှပဲ နိုင် ရင် မန္တလေးကိုဆက်လုပ်မယ် ဆိုပြီး စဉ်းစားတာ။ ဒါပေမဲ့

အများဆုံးပဲ။ အဲဒီ သုံးပတ် အတွင်း လုပ်စရာရှိတာလုပ် ပြီး နှစ်တိုင်းပြန်သွားရတယ်။ သွင်းဖြစ်ပြန်တော့လည်း တစ်ခွေလုံး သွင်းဖြစ်ပေမဲ့ ပရိဂျူဆာက မထုတ်ဖြစ်ဘူး။ နောက်တစ်ခွေကျတော့လည်း သွင်းဖြစ်ပြီးတော့ မထွက်နိုင် ခဲ့ဘူး။ အဲဒီလိုတွေဖြစ်နေတာ

ဇန်နဝါရီလကုန်မှာလည်း ကိုယ့်မွေးနေ့ လို့ အမည်ပေး ထားတဲ့သီချင်းကို အွန်လိုင်း တင်ဦးမယ်။ ပွဲမတိုင်ခင် ဖြန့် မယ်။ ဒီသီချင်းကို ပွဲ Title ပေးမယ်ပေါ့။ နောက်နှစ်ပုဒ် လည်း အတီးတီးပြီးသား ရှိ တယ်။ ညီမ တစ်ကိုယ်တော် ပွဲပြီးတာနဲ့ အဲဒီနှစ်ပုဒ်ကို ဆို

မန္တလေးပွဲကို ကန်ထရိုက်
တစ်ယောက်ကလာပြီး ကမ်း
ထွန်းတော့ အိုကေ ဆိုပေးမယ်
ဆိုပြီးတော့ ပြောထားတယ်။
နှီးပွဲကန်ထရိုက်နဲ့ ဆိုတော့
ကိုယ်က သီချင်းဆိုရုံပဲပေါ့။

တင်ဇာမော်ရဲ့ တစ်
ကိုယ်တော်ရိုးမှာ ဘယ်လို
သီချင်းမျိုးတွေ၊ ဘယ်လိုပုံစံ
တွေနဲ့ တင်ဆက်သွားမှာလဲ။

ရန်ကုန်ပွဲနဲ့ မန္တလေးပွဲ
တော့ သီချင်းတွေ ကွာလိမ့်
မယ်။ မန္တလေးပွဲကိုတော့
မန္တလေးက Dream Lover
Bandနဲ့ တီးမယ်။ ရန်ကုန်ပွဲ
မှာတော့ ကိုဥက္ကာဦးသာတို့ရဲ့
Plus 3နဲ့ တီးမယ်။ ကိုဥက္ကာ
တို့ဝိုင်းကလည်း ပေါ့ပဲသီချင်း
တွေ၊ Soloတွေ အားသန်တာ
များတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
လည်း သီချင်းတွေရှိနေတော့
အမြန်လည်း ပါမယ်။ အနွေး
ကတော့ များမယ်။ အနွေးက
တော့ Solo Pop လေးတွေကို
ကိုယ်ရဲ့ အမှတ်တရပွဲနဲ့လည်း
လိုက်အောင် လုပ်မယ်လို့ စဉ်း
စားထားတယ်။ ဒါကြောင့်
ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေး နည်းနည်း
စီကွဲမယ်။ မန္တလေးကတော့
Country Rock တွေများမယ်။

ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ဘယ်
နဂါးလောက် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့
တင်ဆက်မှာလဲ။

လောလောဆယ် မှာ
တော့ ၂၇ ပုဒ်လောက် လျာ
ထားတယ်။ သေချာတာက
တော့ အပုဒ် ၃၀ ထက်
မကျော်ဘူး။ ဒီကြားထဲမှာပဲ
ကိုယ့်အကြိုက်၊ ပရိသတ်
အကြိုက် ၂၅ ပုဒ်ထက်လည်း
မနည်းအောင် ဆိုပေးသွား
ပါမယ်။ သီချင်းတွေ အရင်
ရွေးပြီး Bandနဲ့ တိုက်ကြည့်

လိုက်ဦးမယ်။

တင်ဇာမော်ကို အားပေး
ခဲ့တဲ့ ပရိသတ်၊ နောက်ထပ်
အားပေးကြမယ့် ပရိသတ်
တွေကို ဘာပြောချင်လဲ။

အနုပညာဆိုတာ အား
ပေးတဲ့သူရှိမှ တင်ဇာမော်တို့
အနေနဲ့လည်း လုပ်လို့ရတာ
ပါ။ ဆိုတော့ တစ်ကိုယ်တော်
ရိုးအတွက် လာပြီး အားပေး
ကြမယ်လို့ အားခံထားတဲ့
ပရိသတ်တွေရော၊ မလာနိုင်
တဲ့ ပရိသတ်တွေအတွက်ရော
နောက်မှပဲ အေးအေးဆေး
ဆေး အခွေပြန်ထွက်ပေးမယ်
လို့စဉ်းစားထားပါတယ်။ နှစ်
ပေါင်းများစွာအားပေးခဲ့တဲ့ ပရိ
သတ်တွေကို အထူးကျေးဇူး
တင်ပါတယ်လို့ ဒီစာမျက်နှာ
ထက်ကအခွင့်သာတုန်း ပြော
ချင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မေး
ချင်တာက အင်္ဂလန်မှာ နေ
ထိုင်ရပေမဲ့ဂီတပေါ်မှာ ဘယ်
လိုစိတ်ထားလဲ၊ ဘယ်လို
စိတ်မျိုးနဲ့နေလဲ။

ဂီတကတော့ ရင်ထဲမှာ
ဖြစ်တဲ့ ခံစားချက်နဲ့ ဒီအနု
ပညာကို အမြဲတမ်းလုပ်ဖြစ်
တယ်။ လူတစ်ယောက်စီ
တိုင်းမှာ ခံစားချက်တွေ ကိုယ်
စိန်ကြတယ်လေ။ လူတိုင်းက
တော့ နှလုံးသားနဲ့ ခံစားကြ
တဲ့သူတွေချည်းပါပဲ။ ဘယ်
လောက်ထိ နက်နက်နဲနဲ ခံစား
နိုင်သလဲဆိုတာက ကိုယ်
ကိုယ်တိုင်ပဲ သိကြတယ်။
ခံစားရတာနဲ့ မခံစားရတာ
နှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်။ တင်ဇာမော်
ရဲ့အတိုင်းအတာကတော့
နှလုံးသားထဲမှာ နစ်နေအောင်
ခံစားရတယ်။ အနုပညာနဲ့
ပတ်သက်ရင် ခံစားချက် အမြဲ

ရှိတယ်။ ပျော်စရာဆိုလည်း ပျော်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ
ဆိုလည်း ဝမ်းနည်းစရာပေါ့။ အနုပညာအပေါ်မှာ
ဖက်တွယ်ပြီးတော့မှ တကယ် မြတ်နိုးတဲ့စိတ် အမြဲတမ်း
ရှိတယ်။ တင်ဇာမော်ကို ဝိုင်းဝိုင်း နဲ့ စည်း သီချင်းဆိုတော့
ပရိသတ်တွေ တစ်ခဲနက် အားပေးကြတာ ဘယ်လို
ခံစားရလဲလို့မေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ တင်ဇာမော်က
မျက်ရည်တွေလည်ပြီး အသံတွေ ဆုံအသွားတဲ့အထိ
ခံစားရပြီးမှ သူ့ရဲ့ဂီတအပေါ် ထားရှိမှုကိုဆက်ပြီး
ဖြေကြားပေးနိုင်တဲ့အထိ
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

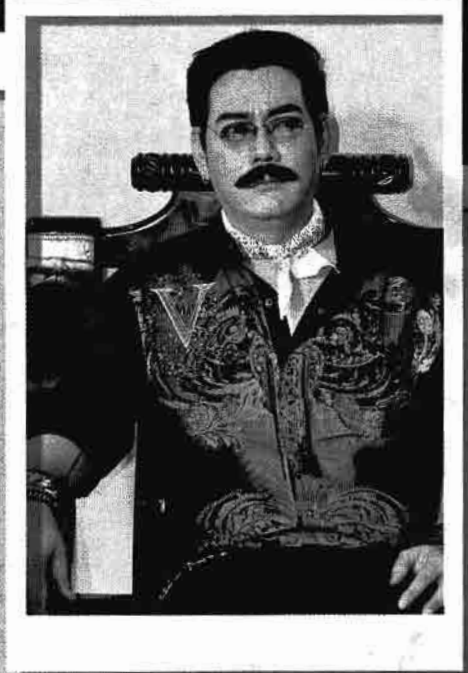
COUNTRY စတိုင်နဲ့ သရုပ်ဆောင်ပြန်တဲ့ ရန်အောင်

လင်းနိုင်ဦး

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လောကမှာ ထူးထူးခြားခြား အကောင်းဆုံး ချီးသားစာတတ်ဆောင်သူချည်း ၆ ဆရာရှိထားတဲ့ အကယ်ဒမီ နှင့် ရန်အောင်က ကားတစ်ကားရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် တစ်ခု ခြားမှ ရိုက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကြောင့် ရန်အောင်ကို ဒါရိုက်တာ နဲ့ ရိုက်ကူးတဲ့ Because of Love (အာယုံကြောင့်ဆိုသော အနုပညာ) ရိုက်ကွင်းမှာ မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီကားမှာ ကိုရန်လေးကို Country စတိုင်နဲ့ သရုပ်ဆောင် ခဲ့နေရာမှာ ရိုက်တာ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကိုရန် လေးရဲ့နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဖေဝန်နေကြတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ကျွန်တော်က ကားတစ်ကားရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် အမြဲ ဘမ်းလှေလာတာပေါ့။ Country လို ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့အခါ Country ဝတ်တဲ့သူတွေကို ကြည့်ရတယ်။ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ဆွဲလာတော့လည်း ဒီလိုပဲ ဝတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ဝတ်တဲ့သူ ဆွဲကအသက်အရွယ်ရလာတဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူ၊ ဒေါက် ခုထုကြီးတွေ ထားတတ်ကြတယ်။ ဆံပင်ကိုဆိုရင်လည်း ထူ ခုထုနဲ့ အလယ်ခွဲ ခွဲတယ်။ အရင်တုန်းက မင်းသားကြီးတွေ ပြန်ကြည့်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူထားလိုက်တာပါ။ ဒီအပေါ်မှာ ပရိသတ်က သူတို့အမြင်နဲ့ Facebook ကနေ ပြောနေကြတာပါ။ Country စတိုင်ကိုမိအောင်ဖမ်းမယ်ဆိုရင် နှုတ်ခမ်းမွေးထူဖို့လည်းလိုလို့ပါ။

ကျွန်တော့်ဆီမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးအပါးဆိုလည်း ဆိုက်စုံရှိပါတယ်။ ဒီကားမှာတော့ ဒီအထူကို တမင်သက်သက် ရွေးလိုက်တာပါ။ Country စတိုင်ဆိုတော့ သရုပ်ဆောင်မှုအပိုင်းမှာရော ဘယ်လိုတွေ မြင်ကြရဦးမှာလဲ။ ဒီမှာကတော့ Country ဆိုတော့ Rocker ကြီးလိုပေါ့။ ဂစ်တာတီးမယ်၊ ရော့ခ်သီချင်းတွေဆိုမယ်။ အရက်သောက်တာတောင်မှ ခွက်နဲ့ ထည့်မသောက်ဘဲ ဘူးပြားလေးနဲ့ သောက်တတ်လို့ အဲဒီစတီးလ်ဘူးပြားလည်း ဝယ်ရတာပေါ့။ ကျွန်တာတွေကတော့ စုဆောင်းထားတာတွေ အကုန်ရှိပါတယ်။ Country အင်္ကျီတွေ၊ ဟာလီတက်ပဆင်လို ဘောင်းဘီတွေ ကြာပြီ ဝယ်ထားတာ။ အခုထိ မဝတ်ရသေးဘူး။

ကောင်းသွင်အစစ်တွေဝတ်တဲ့ ဂျင်းပေါ်က ထပ်ဝတ်တာမျိုးတွေလည်း စုဆောင်းထားရတယ်။ ကာရိုက်တာနဲ့လိုက်ဖက်ရင် ထုတ်ဝတ်ရတာပါပဲ။ အသစ်တော့ ထပ်မဝယ်ဘူး။ ဒါမျိုးက တအား ဈေးကြီးတယ်။ တီရှပ်တစ်ထည်ကိုပဲ ငါးသောင်း၊ ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ခြောက်သိန်းတဲ့ Country ဒေါက်က။ အဲဒီလိုပဲ ကာရိုက်တာနဲ့လိုက်ဖက်အောင် ပြင်ဆင်ရတာပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူ၊ မျက်မှန်အိုင်းနဲ့ လေ့လာပြီး ဝတ်ရတာပါပဲ။

သူများနိုင်ငံတွေမှာတော့ ကုမ္ပဏီက စီစဉ်ပေးတာဆိုတော့ ပိုပြီး အဆင်မပြေဘူးလား။

ဒီမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဝတ်အစားစီစဉ်ရတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တစ်ခုကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မိတ်ကပ်လိမ်း၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မိတ်ကပ်ချ။ နှုတ်ခမ်းမွေး ဝယ်တပ်၊ အဝတ်အစား ရှာဝယ်ရတာပါပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာတော့ သူ့နေရာနဲ့သူ Art Director ဆိုတာ ရှိပြီးသားဆိုတော့ သူဟာသူ တာဝန်အသီးသီး ယူသွားတာလေ။ ကျွန်တော်တို့က မျက်နှာသွားထိုးပေးလိုက်ရုံပဲ။ သူတို့က မိတ်ကပ်လိမ်းပေးသွား မယ်။ လိုအပ်ရင် နှုတ်ခမ်းမွေးတပ်ပေးမယ်။ အဝတ်အစားတွေ လာဆင်သွားမယ်။ ပြီးရင် ကိုယ်က သရုပ်ဆောင်ရုံသက်သက်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ အဲဒီလို မဟုတ်သေးဘူး။ အကုန်လုံးကို ဆံထုံးလည်း စိုက်၊ ဆီလည်း စိုက်။ အနုပညာကြေး ရတော့လည်း ဆင့်ပါးစပ်နှမ်းပက်သလောက်ပဲ။ အဲဒီတော့ တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်ရင် မကာမိဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အနုပညာကိုလည်း ချစ်တယ်။ လုပ်တယ်ဆိုရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေးဖြစ်စေချင်လို့ အမြဲတမ်း ကိုယ့်ဘက်က လုပ်ဖြစ်တာပဲ။

ကိုရန်လေးပြောတာ မကာမိဘူးဆိုပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်ကိုပဲ ဆက်လုပ်ဖြစ်နေတာလဲ။

ဒါတောင် ကျွန်တော်က ကားတစ်ကား လာကမ်းလှမ်းရင် တော်တော်ရွေးပါတယ်။ တချို့ကားဆိုရင် မိတ်ကပ်သမား ခေါ်လိုက်ပါ။ အင်္ကျီဘာဘာ ချုပ်လိုက်ပါဆိုပြီး

ကုမ္ပဏီကိုပဲ ပြန်တာဝန်ပေး ဖြစ်တာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကလည်း အနုပညာကို သိပ်ချစ်နေတယ်။ တစ်ခုခု လုပ်ရင် လှဖို့ထက် ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပီပြင်ချင်တာ ရှိသေးတယ်လေ။

အဲဒီလို ရွေးတဲ့ကြားထဲက ဒီကားကို ဘာကြောင့် လက်ခံဖြစ်တာလဲ။

ဒီကားနဲ့ ကိုဂျိုး ဖန်တီးထားတဲ့ ကျွန်တော်နေရာက Rapper တစ်ယောက်ပါ။ မင်းသားရဲ့အဖေ၊ Rapper အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်တော်အသက်အရွယ်နဲ့ကျတော့ Rapper လုပ်ဖို့ သိပ်ပြီး မလိုက်ဖက်ဘူးလေ။ လုပ်ရင်တော့ လုပ်လို့ရတယ်။ သိပ်မခံ့ညားဘူးဖြစ်မယ်။ ဇာတ်နဲ့ သွေဖည်သားနိုင်တယ်။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ အပြင်သွားရင် Rapper နဲ့ဆိုတော့ အရူးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမယ်။ (မပြောကောင်းပြောကောင်း Rapperတွေကို နှိမ်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။) Country ဆိုတော့ နည်းနည်း ဣန္ဒြေရတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီဘက်ကိုပြောင်းပြီး ချိန်းလိုက်တော့ ဒါရိုက်တာ ဂျိုးကလည်း နားလည်တယ်။ ညှိပေးတယ်။ ဇာတ်ညွှန်းတွေလည်း အဆင်ပြေတယ်။

ကိုရန်လေးက ဂျိုးနဲ့ နှစ်ကား ရိုက်ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ ပထမတစ်ကားတုန်းက ဂိုဏ်းစတား။ အခုကားကျတော့ Country စတိုင်။ နှစ်ကားနှစ်မျိုးလား။

အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်ဖြင့် စေ့ချင်တယ်။ ဒီကားကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အနုပညာသ

၁။ ကျွန်တော်တို့က ပရိသတ်အတွက် ကြမ်းရမယ်ဆိုရင် အကြမ်းစားလုပ်ရတယ်။ ကြမ်းတဲ့နေရာမှာ ဆူကြမ်းတာအပြင် အိုက်တင်နဲ့လည်း ကြမ်းရတဲ့ဟာတွေ ချီတယ်။ ဒီမှာကတော့ ခေါ်သတ်ရယ်ရဲ့ ဖျော်ဖြေရေး ထုပ်တာပါ။

၂၀၁၄-၂၀၁၅ အတွက် အထယ်ဒီမို ရနိုင်တဲ့ကားက ဘယ်ကားဖြစ်မလဲ။

နှစ်နှစ်စာဆိုတော့ ဘယ်ကားတွေ ဘယ်လိုဝင်မှန်း တောင် အော်အကျ မသိဘူး။ ချီကတော့ရိုက်ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမှန်းရဲပါဘူး။

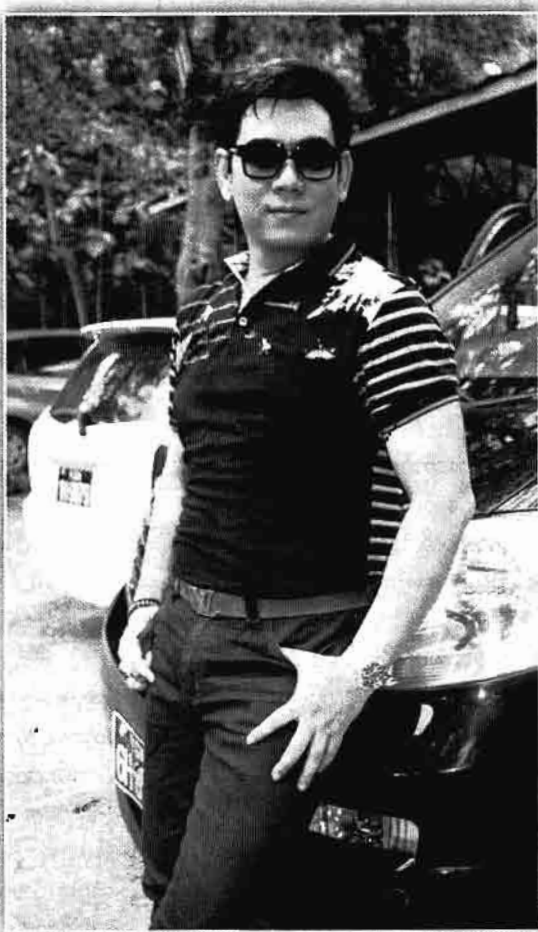
၂၀၁၆ ကိုရော ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားဖို့ စီစဉ်ထားလဲ။ ကိုရန်လေးက အဆိုလည်းရတော့ ဂီတနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတွေလုပ်ရှားဖို့ နို့ထဲ။

ဂီတနဲ့ပတ်သက် လို့ ကမ်းလှမ်းနေတဲ့ ပရိဂျူဆာတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဆိုကို ဝါသနာပါပေမဲ့ အဆိုတော် မဟုတ်တဲ့ အခါကျတော့ အဆိုချည်းကို သီးသန့်ဆိုဖို့ အသံက လိုက်မမီဘူးလေ။ အဲဒီတော့ ပရိသတ်ကို မျက်စိပသာဒဖြစ်မယ့် ပရိုဂရမ်မျိုး၊ နောက် ချစ်စရာဖြစ်မယ့် ပရိုဂရမ်မျိုးနဲ့ အရွယ်သုံးပါး ကြည့်နိုင်တဲ့ အစီအစဉ်မျိုးလေးတွေကို ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားလို့ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား မင်းသမီးတွေ၊ တခြား အဆိုရှင်တွေနဲ့ တွဲပြီးဖြစ်ဖြစ် စီစဉ်ဖြစ်သွားမှာပါ။

ကိုရန်လေးက အဲဒီလို စဉ်းစားချိန်ဆရင်နဲ့ လာငှားတိုင်း မလုပ်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် မဆိုတော့ဘူးလို့ ကိုရန်လေးကို ထင်မသွားနိုင်ဘူးလား။

အဲဒီလိုတော့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အဆိုဘက်ကို သိပ်ပြီး Use To မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုရာမ မရှိ

မြန်မာသံ ထွက်တယ်။ သင်္ကြန်ထွက်တယ်။ အဲဒီလို လုပ်နိုင်တာဆိုတော့ သူ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ဂီတနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတော့လည်း ပြန်လုပ်ရမှာ နည်းနည်း အားငယ်တယ်။ အားပေးမယ့်သူ မရှိဘူး။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရမလား၊ ရှိုးဆိုမလားဆိုရင် ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ပဲ ရိုက်

တော့တဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အဆိုဘက်သိပ်မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုရာမ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် တစ်နှစ်ကို လေး၊ ငါးခွေလောက် စီစဉ်တာဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း မထွက်ရရင်တောင် စုံတွဲထွက်၊ စုံတွဲမဟုတ်ရင်တောင်

ပါမယ်။ ရှိုးဆိုဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော်က အသက်အရွယ်လည်း ရလာတယ်။ ဝ၊ကလည်း ဝ၊နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဗိုက်ကိုကွယ်ဖို့အတွက် ဝေ့စစ်ကုတ်ရှာရတာမျိုး၊ ဂျာကင်တွေရှာရတာမျိုး အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ရဲ့အဝတ်တွေ၊ ဗိုက်

တွေကိုဖုံးဖို့အတွက် စဉ်းစားတာ ဦးနှောက်လည်း ခြောက်တယ်။ နောက်တစ်ခုက ခုနကပြောသလို သီချင်းတွေနဲ့ Use To မဖြစ်တော့ သီချင်းတွေမေ့တာလည်း ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ပါတယ်။ ပြန်အားထည့်ရင်တော့ ဖြစ်မှာပါ။ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်။

ကြားထဲမှာ မန္တလေးက အမျိုးသမီးအဆိုတော် မြဘုန်းမိရ်ရဲ့ မြန်မာသံစီးရီးမှာ စုံတွဲသီချင်း နှစ်ပုဒ် ဘာကြောင့်ဆိုဖြစ်ခဲ့တာလဲ။

အဲဒီမှာ မောင်တို့ချယ်ရီ ဖြေ ဆိုဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ပုဒ်က နိုင်ငံဘာမှာ လာမလား၊ ဒီနိုင်ငံမှာ လာမလား ဆိုဖြစ်တယ်။ အဲဒီကလေးမလေးနဲ့ Facebook ပေါ်မှာခင်ပြီးတော့ သူက အကူအညီတောင်းလို့ ဆိုဖြစ်သွားတာပါ။ သူ ရွေးထားတဲ့ သီချင်းတွေက ကျွန်တော့်အသံနဲ့ လိုက်ဖက်တာလည်း ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်လည်း ရပြီး သားသီချင်းဆိုတော့ သူ့ကိုဆိုပေးဖြစ်တာပါ။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အားပေးနေတဲ့ပရိသတ်ကို ဘာများပြောချင်လဲ။

အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပြောပါမယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့တာတွေအားလုံး အဆင်ပြေပါစေ။ နှစ်သစ်မှာလည်း ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။ အားလုံး အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းပေးပါတယ် - လို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် နဲ့ပါတီ (၁) ဦးစားပေးတဲ့ စိုးမြတ်သူဏ လင်းနိုင်ဦး

အခုချိန်ထိ အောင်မြင်နေဆဲ၊ နေရာကောင်းတစ်နေရာမှာ နိုင်နိုင်မာမာ ရပ်တည်လျက်ရှိပြီး အလှအပရော၊ ဖက်ရှင်အတွက် ပါ အဆုတ် လုပ်ဆောင်နေရဆဲ စိုးမြတ်သူဏကို သူ့ရဲ့ရပ်တည်မှု၊ ခံယူမှုများနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပရိသတ်အတွက် မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မကြီးစိုး(စိုးမြတ်သူဏ)အနုပညာလောကကို စ,ရောက်ခဲ့တာ ဘယ်နှခုနှစ်ကလဲ။ အဲဒီတုန်းက ရန်အောင် တင်တဲ့ မင်းသမီးလေးလို့ပြောကြတာရော ဘာဖြစ်လို့လဲ။

အနုပညာလောကကို ၁၉၈၉ ခုနှစ်က စ,ရောက်ခဲ့တာပါ။ စ,ရိုက်ဖြစ်တာတော့ ကိုရန်လေးနဲ့ ရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုရန်လေးတင်တဲ့ မင်းသမီးဖြစ်တာက ကိုရန်လေးနားနေလိုက်မှ ကျွန်မကို လူသိသွားတာကိုး။ အစ်ကိုကလေး ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့တွေ အကုန်လုံး လိုက်ပြီး စီစဉ်ပေးတယ်။ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် လိုပါပဲ။ အဲဒီတုန်းကလည်း ကျိတ်ကြိုက်ရင် ကြိုက်နေမှာပေါ့။ ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။

မကြီးစိုးက အနုပညာသက်တမ်း ၂၇ နှစ်ရှိသွားပေမဲ့ အခုချိန်ထိ ဘာကြောင့် အောင်မြင်မှုရနေတာလဲ။ တောက်လျှောက်နီးပါး ရိုက်နေရတုန်းပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်မကလေး ဒီအလုပ်ကိုစ,လုပ်တုန်းက ခဏခဏတော့ ပြောဖူးပါတယ်။ အင်တာဗျူးတွေထဲမှာပါ ကျွန်မတို့က မျိုးရိုးလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသည် အိမ်ကမိသားစုမှာ

အကြီးဆုံး ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် အရွယ်ရောက်ကတည်းက ကျွန်မ စီးပွားရေးလုပ်ချင်တယ်။ ငွေရှာချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အဖေရဲ့မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ စာရေးမအဖြစ်တစ်လ ၆၀၀ နဲ့ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြော်ငြာလေးတစ်ခုက လာငှားတယ်။ ငြိရတနာကြော်ငြာပါ။ ဘာလို့လာငှားလဲဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ ရုပ်ရှင်ကလည်း သိပ်ခေတ်မစားဘဲ ကျနေသလိုဖြစ်နေတော့ ပြကွဒိန်တွေ ခေတ်စားတယ်။ သတ္တုတွင်းတို့၊ ကျောက်မျက်ပြကွဒိန်တို့က လူတဲ့မိန်းကလေးတွေကို ဓာတ်ပုံ ဦးအောင်ထွန်းနိုင်တို့က ပတ်ရှာနေတယ်။ ကိုရန်လေးနဲ့ ဦးအောင်ထွန်းနိုင်တို့ကလည်း ပြကွဒိန်ရိုက်နေကျဆိုတော့ အစ်ကိုကပဲ ဒီကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုပြီး ပြောပြတယ်။ အဲဒီကနေတစ်ဆင့်ပဲ ကျွန်မကို ပြကွဒိန်ရိုက်ဖြစ်တယ်ပေါ့။

အဲဒီလို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်ရာက ငြိရတနာကြော်ငြာ ဦးစီးဖြစ်လာတာပါ။ အဲဒီတုန်းက မိတ်ကပ်လိမ်းတာတောင်

ကိုရန်လေးက ဘယ်သူနဲ့လိမ်းပါဆိုပြီး ညွှန်ပေး
ခဲ့တာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကြံရတာနဲ့ကြော်ငြာ
စ,ရိုက် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ အနုပညာလုပ်တယ်ဆိုတဲ့
နေရာမှာ သူများတွေက အနုပညာအကြောင်းကို သိ
တယ်။ မျိုးရိုးလည်း ရှိတယ်။ သိလို့ လက်တွေ့
လုပ်ခွင့်ရတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဘာမှမသိလည်း
မသိ။ ကင်မရာဆိုတာလည်း မမြင်ဖူးဘူး။ ဘာမှမသိ
ဘဲနဲ့ အလုပ်ထဲကို အရင်ရောက်လာပြီးတော့မှ၊
အလုပ်ထဲကျမှ အလုပ်က ကျွန်မကို ပြန်ပြီးတော့
သင်သွားတာပါ။ သူများတွေက အလုပ်မလုပ်ခင်
အရင်သင်ပြီးတော့မှ အလုပ်ထဲကိုရောက်ကြတာ
ပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်းလိုပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ အူ
ကြောင်ကြောင်နဲ့ အလုပ်ထဲကို ရောက်ပြီး ဘာမှန်း
လည်း မသိ။ အလုပ်က ကျွန်မကို ပြန်သင်ပေး
တဲ့အတွက် ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မက တန်ဖိုးထား
တာပါ။ ကိုယ့်မှာမည်ကို သုံးပြီး တစ်ခုခု
ပေါက်ပန်း လေးဆယ်ပြောတယ်ဆိုရင် ကျွန်မက
ဗူးဝူးဝါးဝါး ပြန်ပြောတတ်တယ်။ ပြောချင်
တာက နာမည်တစ်လုံးရဖို့ အင်မတန်ခက်တယ်။
ဒါပေမဲ့ နာမည်ပျက်ဖို့ကျတော့ သိပ်လွယ်တယ်။
အလုပ်နဲ့ စတ်သက်လာရင် ဘဝမှာ နံပါတ်
တစ် အလုပ်၊ နံပါတ်နှစ် အလုပ်၊ နံပါတ်သုံး
အလုပ် ပါပဲ။ အလုပ်နဲ့သီးသီးရရင် ကျွန်မက
အလုပ်ကို ဦးစား ပေးတယ်။
ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ကိုပဲ ဦးစားပေးဖြစ်တာ
လဲ။

အလုပ်မရှိရင် ဘယ်လိုနေရမလဲ။ အလုပ်
မရှိရင် ကျန်းမာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။
အဆီလည်း ထုတ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်မတို့က ပရိသတ်ကြည့်ကောင်းဖို့ ဒါ
လည်း လိုတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ လောလော
ဆယ်တော့ ဈေးကြီးလို့ သွားမထုတ်ဖြစ်
သေးဘူး။

မကြီးစိုး မင်းသမီးဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ညီမ
တွေဖြစ်တဲ့ စိုးမြတ်ကလျာ၊ စိုးမြတ်နုမှာ၊
စန္ဒီမြင့်လွင်၊ စိုးပြည့်သစင်တို့ကို မကြီးစိုးပဲ
အနုပညာလမ်းကြောင်းပေါ် တင်ပေးခဲ့
တာလား။

ဒီလောကထဲကို ကျွန်မညီမတွေရောက်
လာတာ ကျွန်မကြောင့်လို့ ပြောလို့ရပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမတွေကို ဘယ်တုန်း
ကမှ ဟဲ့ နင်တို့ ဒီလိုအိုက်တင်လုပ်၊
ဒီလိုပြော၊ ဒီလိုနေဆိုပြီး တစ်ခါမှ မပြော

ဖူးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့မင်းသမီးလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ လူတိုင်းလူတိုင်း သူတို့ရဲ့ အိုက်တင်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်ပေါ့။ ကျွန်မညီမတွေဆိုရင် ပုံတောင် ဆိုးသေးတယ်။ ကျွန်မနဲ့တူ လို့ပါ။ ဒါကို ထပ်ပြီး ကျွန်မကသင်လိုက်ရင် အကုန်လုံး ကျွန်မအိုက်တင်တွေ ဖြစ်ကုန်မယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မက မသင်ဘူး။ သူတို့လုပ်တတ်သလို လုပ်ပါစေ။ လုပ်တတ်သလိုလုပ်၊ ပြောတတ်သလိုပြော၊ သရုပ်ဆောင်ချင်သလို သရုပ်ဆောင် အဲဒါသည် သူတို့ရဲ့အိုက်တင်တွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မညီမတွေ တစ်ယောက်မှ အိုက်တင်မတူကြဘူး မဟုတ်လား။

ဒါဒါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ဆိုရင် ရုပ်တူတယ်။ အိုက်တင် မတူဘူး။ ဒီလိုပဲ စိုးပြည့်သမီး ဆိုရင်လည်း မတူဘူး။ သူတို့အချင်းချင်းလည်း မတူဘူး။ သူတို့အိုက်တင် သူတို့ ရှိပြီးသားကို ကျွန်မတို့က သိဖို့လိုတယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ပဲ အနုပညာလမ်းကြောင်းပေါ် တင်ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့အရည်အချင်းနဲ့ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့ပဲ ဒီနေ့ထက်ထိ ရပ်တည်နေကြတာပါ။

ရှေ့ကသွားနှင့်တဲ့ မကြီးစိုးက အခုထိ တင်ကျန်ပြီး သူတို့ကျတော့ အနုပညာနဲ့ ဘာလို့ အလှမ်းကွာနေကြတာလဲ။

အဲဒါက ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူး။ ကံနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ အခွင့်အရေးနဲ့လည်းဆိုင်တယ်။ ကြိုးစား

အားထုတ်မှုနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်မကို သူများတွေက ပြောကြတာ ရှိပါတယ်။ ကြိုတင်ကြစည်ထားတာလားတဲ့။ ဘာကိုမှ ကြိုတင်ကြစည်ထားတယ်။ စဉ်းစားထားတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒီကားမှာ ဒီလို သရုပ်ဆောင်ရမယ်။ ဒီအခန်းမှာ ဒီလိုဝတ်ရမယ်ဆိုတာ လူတိုင်းလည်း ဒီလိုသိကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ ဇာတ်ကားထဲမှာ ဒီလိုအဝတ်အစားမျိုးဝတ်ရမယ်။ ခေါင်းစည်းကြိုးလေးတော့ ပြောင်းရမယ်။ မိနပ်က ပြောင်းရမယ်။ လက်ကိုင်အိတ်လေး၊ ဆွဲကြိုးလေးတော့ ချိန်းဦးမှ ဆိုပြီးတော့ မဟုတ်လား။ ဒါမင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ပဲမဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေကျရင် ကျွန်မညီမတွေကို ဆုတာရှိပါတယ်။ ဟဲ့ နင်တစ်ကားလုံး ထုတ်လည်း သိပ်မလဲပါလား။ ခေါင်းစည်းကြိုးလေးတောင် မလဲဘူး။ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။

ကျွန်မနောက်ကလိုက်တဲ့ မိတ်ကပ်သမားတွေ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်။ အလုပ်ရှုပ်လို့။ ရှုပ်မှာပေါ့။ ဟိုဟာပြောင်းရလို့။ ဒီဟာပြောင်းရလို့ ရှုပ်မှာပေါ့။ ဒါ ငါတို့အလုပ်လေ။ ဒါကို အော်တိုသိရမယ်။ ကြိုတင် ကြစည်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လှအောင်နေရမယ်။ ဒါ မင်းသမီးတွေရဲ့အလုပ်။ သူများက ကြည့်လိုက်ရင် ခေါင်းကနေ ခြေဖျားကြည့်တာလေ။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့လည်းဆိုင်တယ်။ အလုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားမှုရှိ

တယ်ဆိုတာထက် အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မက အော်တို စိတ်ဝင်စားပြီးသား။ မင်းသမီးမှန်ရင် ဒီအလုပ်တွေ၊ ဒီအလုပ်တွေဆိုတာ အော်တိုစိတ်ဝင်စားပြီးသားဖြစ်ရမယ်။ အထူးတလည်တွေးပြီး လုပ်နေစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ကျွန်မက စာလည်းဖတ်တဲ့ အခါကျတော့ ဟိုလိုလေးပြောင်းချင်၊ ဒီလိုလေးပြောင်းချင်၊ ရွှေချင်တာတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက နောက်ပိုင်းတော့ စိတ်လျှော့ပါတယ်။ အဆင်ပြေအောင်ပဲ လုပ်လိုက်တယ်။ ပြောင်းတာတွေ၊ ရွှေတာတွေ သိပ်မလုပ်တော့ပါဘူး။

မကြီးစိုးက အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အခွင့်အရေးရနေတာရောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

အဲဒီလိုလည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ ကားရိုက်ဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုလည်း လာငှားဦးမှ။ ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ဓာတ်ပုံတွေ၊ ကြော်ငြာတွေ သိပ်မရိုက်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ကျမှ အများကြီး ရိုက်ရတာလဲ။ ဒီအချိန်ကျမှ ဒီပစ္စည်းတွေက အရမ်းခေတ်စားလာတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက် ဘယ်လိုလှဖို့အတွက် အလှအပပစ္စည်းတွေ ခေတ်စားလာတယ်။ ဆေးဝါးပဲကြည့်ဦးမလား။ အဝတ်အစား၊ အလှအဆောင်၊ ချိတ်ဆိုရင်တောင် ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလိုကြော်ငြာတွေ မရိုက်ရပါဘူး။ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အချိန် ဒီပစ္စည်းတွေက ခေတ်စားလာတဲ့အခါကျတော့ အချိန်အခါက သင့်တင့်နေတာကျ

တော့ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ရတယ်။ အသက်ကြီးလာမှ ဓာတ်ပုံအရမ်းရိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့ရိုက်ရတာဆိုရင် သူတို့ကိုတောင် ပြန်မေးရတယ်။ မရိုးသေးဘူးလားလို့မေးတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ရိုက်ပေးပါတဲ့။ အခုအချိန်ထိ မရိုးနိုင်ဘူး။ အခုချိန်ထိ ပရိသတ်ကလက်ခံတာကို အံ့လည်းဩတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်။ ကိုယ်က ပြန်လုပ်ပေးနိုင်တာ သိပ်မရှိလို့ပါ။

အခု ရုပ်ရှင်ရိုက်ရတာလည်း ရွေးစရာတွေ နည်းနည်းလာတယ်။ တချို့ကားဆိုရင် ဇာတ်လမ်းဖတ်ပြီး လာရိုက်တာဆိုတော့ ကိုယ်တွေးထင်ထားတာနဲ့ လွဲနေတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် တချို့ကားတွေအတွက်ဆိုရင် ကျွန်မကို အချိန်တစ်ရက်လောက် ထပ်ပေးပါ။ သေသေချာချာလေးလုပ်ခဲ့ ပေးမယ်ဆိုပြီး ကိုယ်လည်းပြောင်းသွားအောင် လုပ်ရတယ်။ သူတို့လည်း လက်ခံသွားတယ်။ သာမန်ပုံနဲ့တော့မပါချင်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ဟာကိုလည်း ထုတ်လုပ်သူနဲ့ ဒါရိုက်တာတွေက အခွင့်အရေးပေးလို့ပါ။

ရှင်းရှင်းပြောရင် ကိုယ်တွေခေတ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တွေက နံပါတ်ဝမ်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ သို့ပေသိ ကျွန်မသည် မည်သူနဲ့မဆို ပြေလည်အောင် နေတယ်။ နေရာအတင်းလုယူနေစရာလည်း မလိုဘူး။ ကိုယ့်နေရာလေးနဲ့ကိုယ် ယူတတ်ဖို့တယ်။ သူတို့ လိုအပ်တာတွေလည်း နားလည်ပေးတော့

အဲဒီတော့အလုပ်ဖြစ်တာပေါ့။
မကြီးစိုးက ကြော်ငြာ
သို့ ဝိုင်းတာတို့ ရိုက်တော့မယ်
ဆိုရင် ယဉ်ရမယ်၊ လှရမယ်
ဆိုတာ ဦးစားပေးတာလား။

Spikeတို့ဘာတို့ ကြော်
ငြာရိုက်ရမယ်ဆိုရင် အသက်
၄၀ သာကျော်သွားတယ်
ကျွန်မသည် ဒီနေရာမပြောင်း
ထဲဘူး။ အငယ်တွေနေရာမှာ
ဆော့သူတို့လူပေါင်းစုံနဲ့ ရိုက်
ရင်ရိုက်မယ်။ အသက် ၄၀
နေရာမှာတော့ ကျွန်မသည်
ကျွန်မပဲ။ အခုနောက်ဆုံး
တွင်မိုးသမီး ယွန်းဝတ်လွင်မိုး
နဲ့အထိ ကျွန်မက ရိုက်နေရ
တုန်းပဲ။ ယွန်းဝတ်လွင်မိုး
တို့က ရိုက်တာ သိပ်မကြာ
သေးတော့ သူတို့ကို ကိုယ့်
ဘာသာမီးတွေလုပ်မြင်တယ်။
တို့ယွင်လွင်ချင်းရဲသမီးပဲလေ။
မင်းသမီးလိုလည်း ကိုယ်က
နေဘူး။ လုပ်ပေးစရာရှိ
ဆုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ထဘီ
ဆွဲချစရာရှိရင်လည်း ဆွဲချ
ပေးလိုက်တယ်။ ဒီလိုနေ၊
ဒီလိုလုပ် သူတို့အဆင်ပြေ
အောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။
ဒါတောင် ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ
ဟုတ်သေးဘူး။ ပြောချင်
တာက သူတို့ချည်းပဲလည်း
မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်တွေချည်းပဲ
လည်း မဖြစ်ဘူး။ ပရိဂျူဆာ
က မြင်တဲ့အမြင်မှာလည်း
အဲဒီလို ရှိတယ်။

သူတို့က အင်္ကျီယူလာ
ပြီး လာပြတော့ ပြောလိုက်မိ
သေးတယ်။ နောက်တစ်ခါ
ဆက်တိုက်တွေ ယူလာရင်
ခေတ်ဘူးလို့၊ ရှင်းလည်း ပြ
မိတယ်။ လက်တိုနဲ့ဆိုတာ
လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြီး
တို့အရွယ်ကျတော့ ငါးဆယ်

နားနီးတဲ့မိန်းမ။ လက်တို
ဝတ်ခဲတယ်။ များသောအား
ဖြင့် ဝဝကြီးတွေ ဖြစ်လာတော့
လက်တိုကြီးတွေ၊ လက်စည်း
ကြီးတွေ မဝတ်ဘူးလို့။
ကျွန်မများ လှတယ်လို့ ထင်
နေလား။ ဓာတ်ပုံထဲသာ လှ
နေတာ။ ကျွန်မနောက်က
ဆွဲစိထားလို့။ အင်္ကျီတွေကို
နောက်ကဆွဲ၊ ခါးတွေကို ဆွဲစိ
ထားတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ
လှနေတာ။ ဒီအရွယ်ဝတ်တဲ့
သူတွေက လက်တိုကြီးတွေ၊
လည်ပင်းပြကြီးတွေ ကြည့်လို့
မကောင်းဘူးဆိုတာလည်း
ပြောပြရတယ်။

အဲဒီတော့ လက်တို
လေးတွေကို အငယ်လေးတွေ
ကို ပေးဝတ်။ အဲဒီလို အကြံ
ပေးတယ်။ သူတို့လည်းအကြံ
ရ၊ လက်တံတောင်ဆစ်တွေ
ဒီအချိန်မှာ မည်းနိုင်တယ်။
လက်ကိုဖုံး။ အဲဒီလိုလည်း
အကြံပေး။ ကိုယ်ဝတ်တော့
လည်း လူကြီးဆန်ဆန်နဲ့၊
ကလက်ဘက်ဘက် မဖြစ်သလို
ကလေးမလေးတွေအတွက်
လည်း ခေတ်ဆန်ဆန်၊ ခေတ်
မီမီနဲ့ ကွဲလည်း ကွဲပြားသွား
တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ပရိ
ဂျူဆာတွေကလည်း ကိုယ့်ကို
ချစ်ကြ ဘယ်။ အဲဒါကြောင့်
လည်း ဒီနေ့အထိမရိုးတမ်း
ရိုက်ရတယ်။

မကြီးစိုးက ရိုးရိုး
ယဉ်ယဉ်ပဲလား။ ကာရိုက်
တာမျိုးစုံ လုပ်ရတဲ့အထဲ
မှာ ကလက်တာမျိုး
ကို လက်မခံတာ
လား၊ ကိုယ့်ဆီ
ရောက်မလာတာ
လား။

ကိုယ်ဂရုစိုက်

ရတာလည်း ပါတယ်။ အကြံ
ပေးတာလည်း ပါတာပေါ့။
ပြီးတော့ ပိုစတာထုတ်မယ်
ဆိုရင် ဒီမိုင်းဘယ်သူလုပ်ပေး
မှာလဲ။ ဒီမိုင်းဆရာကို ကျွန်မ
မှာ ဘယ်လိုအားနည်းချက်
တွေရှိတယ်။ ခါးတော့တုတ်
တယ်။ လက်မောင်းက တစ်
ခါတလေ ကြီးတယ်။ အဲဒါ
လေးတော့ သတိထားပေးပါ
ဆိုပြီး ပြောပေးရတယ်။
ကိုယ်က အဲဒီလိုပြောထား
တော့ ထွက်လာတဲ့ Result
က ကောင်းတာပေါ့။

မကြီးစိုးက ၂၀၁၆ မှာ
ဘယ်လိုဆက်သွားဖို့ စိတ်ကူး
ထားလဲ။

ပြောင်းတာတော့
ပြောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
ပြောင်းတာကို ကျွန်မတို့
လိုက်လို့ရတာရှိတယ်။ လိုက်
လို့မရတာ ရှိတယ်။ ခေတ်
ကာလအခြေအနေကို ကြည့်
နေရတယ်။ စီးပွားရေး
လောက ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ၊
ရုပ်ရှင်လောက ဘယ်လိုဖြစ်
မှာလဲ၊ နိုင်ငံရေးကရော
ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ။ အဲဒီ

အပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့
လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင်
အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ဟိုလို
လုပ်မယ်၊ ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုပြီး
ရည်မှန်းချက်ကြီးနဲ့လည်း
သွားလို့မရပြန်ဘူး။ အခု
တောင် Preနဲ့ မူပိုင် ပြဿနာ
တက်နေတာ။ ကိုယ်ဘာလုပ်
လို့ လုပ်ရမှန်း မသိသေးဘူး။

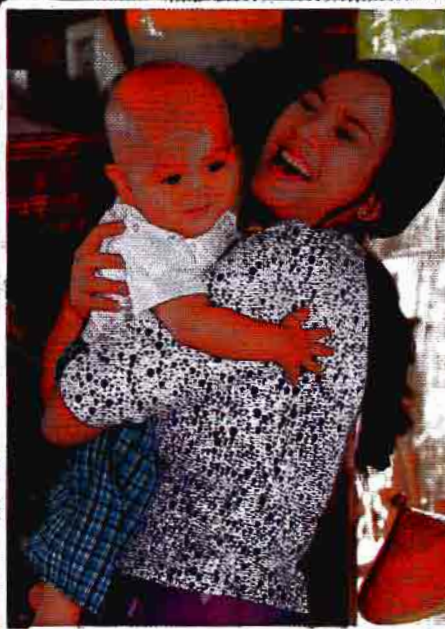
စာက ဆက်မရေးဖြစ်
တော့ဘူးလား။ စာအုပ်
ဘယ်တော့ထပ်ထွက်နိုင်မလဲ။

ရေးတော့ ရေးတယ်။
ရည်းစားစာပါ။ (ရယ်လျက်)
ရေးနေတာ မပြီးတာပါ -လို့
ဖြေကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

ဒါရိုက်တာ
ကိုဇော်(အရယ်ဦး)ရဲ့

သားဘီလူး

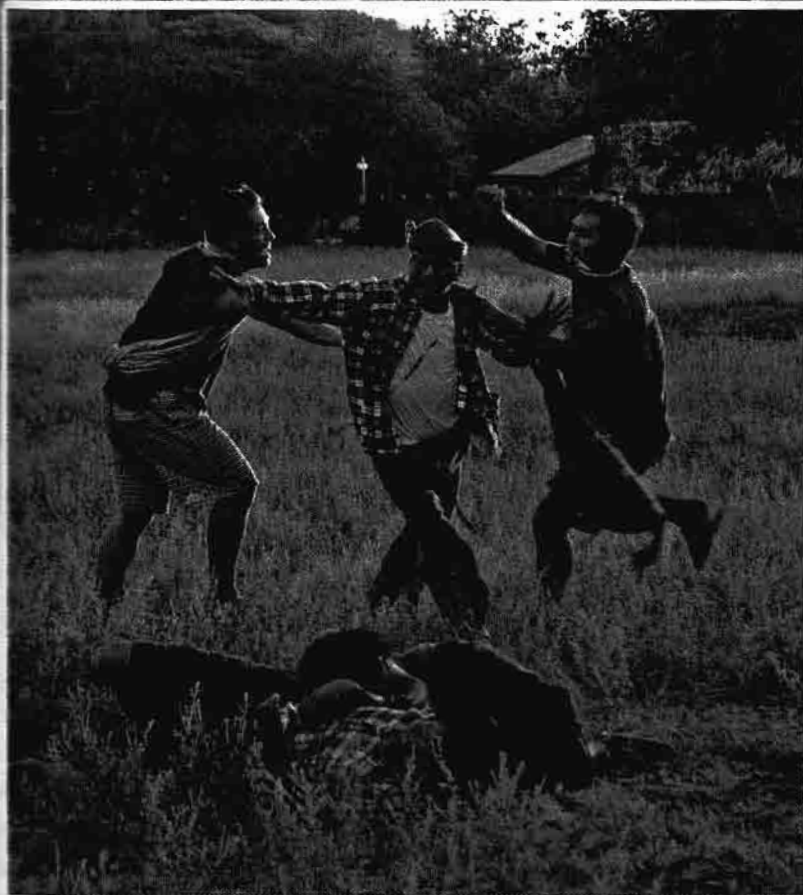
မိုးကျော်ထွန်း

စာရေးဆရာ အကြည်တော်ရဲ့
ဘီလူး ဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာ မီးပွားက ရုပ်ရှင်အဖြစ်
ဖန်တီးပြီး ဗေလုဝဆိုတဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ကို
အောင်မြင်စွာ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။
အခု ဘီလူး ရဲ့အဆက်ဝတ္ထုကို
စာရေးဆရာ အကြည်တော်က ရေးသားပြီး
ဒါရိုက်တာ ကိုဇော်(အရယ်ဦး)က
ဓနဖြူရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် သားဘီလူး

ဆိုတဲ့စာမည်နဲ့
ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားခဲ့ပါပြီ။
သားဘီလူး နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဒါရိုက်တာ
ကိုဇော်(အရယ်ဦး)က
ရွှေအမြူတေပရိသတ်
အတွက် ဒီလိုပြောပြခဲ့ပါတယ်။
“ကိုကြည်
(အကြည်တော်)ရဲ့ဝတ္ထုကို
ကျွန်တော် ရိုက်ခဲ့တာပါ။
ဘီလူးရဲ့သားပေါ့။
ဒါကြောင့် သားဘီလူး လို့

နာမည်ပေးခဲ့တာပါ။ သူ
ဇာတ်ကတော့ အဖွင့်မှာ တစ်
မျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်က ဒီ
ဘက်ခေတ်နဲ့ မိအောင် ဘီလူး
က စီးပွားရှာဖို့အတွက် နိုင်ငံ
ခြားကို ထွက်သွားတယ်။ သူ
ထွက်သွားပြီး ၆ လအကြာမှာ
စိုးမြတ်သူဇာက ကလေးမွေး
တယ်။ သူ့ရည်းစားက ၆ လ
နဲ့ကလေးမွေးတာကို လက်
မခံဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့
ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲဆိုပြီး
ငြင်းတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီ
ကလေးက ဘီလူးပဲရတဲ့

ကလေးပါ။

တစ်နှစ်ခွဲလောက် ကြာ
တဲ့အခါမှာ မြတ်ကေသီအောင်
ကလည်း ကလေးမွေးလာ
တယ်။ သူကလည်း ဘီလူးနဲ့
ရတဲ့ကလေးလို့ ပြောတယ်။
တကယ်တော့ ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့
ကလေးမှန်း မသိဘူး။
ကျွန်တော်က ဇာတ်ကို အဲဒီ
လိုဖွင့်ထားတယ်။

*တစ်ရွာလုံးကလည်း
ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို
ဘီလူးသား ဘီလူးသားနဲ့
ခေါ်ကြတယ်။ ဒီကလေးနှစ်
ယောက်ကလည်း ဘီလူးရဲ့
အမွေကို ဆက်ခံတဲ့အနေနဲ့
ကောင်းကျိုးမပေးကြဘူး။
အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်က
တော့ ထွန်းထွန်းနဲ့နေခဲ့ပေါ့။
သူတို့က ရွာထဲမှာ တော်တော်

ဆိုလေတယ်။ အဲဒီလိုဆိုးတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်က ဟာသ
ဇာတ်ကွက်ကလေးတွေ ထည့်ပေးထားတယ်'လို့ ဆိုပါတယ်။
ဒါဆိုရင် သားဘီလူးဟာ ဘီလူးရဲ့အဆက်လို့ ဆိုနိုင်တာ
ပေါ့ဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ကိုဇော်က 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗေလှဝ
အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ဘီလူး ကားရဲ့အဆက်ဆိုရင်လည်း မှန်ပါတယ်။
ကျွန်တော်က အကြည်တော် ဆက်ရေးချင်ရင် ရေးလို့ရအောင်
ဇာတ်သိမ်းခါနီးမှာ မြို့က ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာ

တယ်။ မင်း ဘယ်သူလဲလို့ မေးကြတဲ့အခါ ကျွန်တော်အမေက
ပြောလိုက်တာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီရွာက ဘီလူးရဲ့မြေးလို့
ပြောတာပဲလို့ ဇာတ်သိမ်းပေးထားပါတယ်။ အကြည်တော်က
မြေးဘီလူး ဆက်ရေးချင်လည်းရေးပေါ့'လို့ ဆိုပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ကားများမှာ အရမ်းအောင်မြင်ခဲ့
တဲ့ ဗိုလ်အောင်ဒင်မောက်မှာ သားဗိုလ်အောင်ဒင် ဂိုဏ်းပါလား။
အခု ဘီလူးမောက်မှာ သားဘီလူး ပေါ်ထွက်လာပြီဦးမယ်။

သီလူးဒုသာ၊ဘီလူးတို့ရဲ့ဆက်ခံမှုများကို နောက်ကြောင်းပြန်
ပြောဆိုအခန်းများမှာတော့ ဘီလူးရဲ့အဓိကဇာတ်ကောင် ဖြစ်တဲ့
ဆလှဝံ သရုပ်ဆောင်ပေးထားတယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။
သာဘီလူး ကို သက်ဆိုင်ရာဇာတ်လမ်းစီစစ်ရေးအဖွဲ့က
နှိုင်းပြချက်ရပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုံပြိုင်စနစ်နဲ့ ပြသည့်
အိုင်အောင် တစ်နှစ်မှာ ၂၄ ကားလောက်သာ ပြနိုင်မှာဖြစ်ပြီး

လောလောဆယ်မှာ သာဘီလူး က ခွင့်ပြုချက်ရပြီးကားများ
တန်းစီရင်တောင် ကား ၃၀ လောက်မှာ ရှိတဲ့အတွက် ရုံတင်
ပြသနိုင်ဖို့ တစ်နှစ်ခွဲလောက် စောင့်ရဦးမယ်လို့ သိရပါတယ်။
သာဘီလူး ကို စောင့်ကြည့်ကြပါစို့။

■
မိုးကျော်ထွန်း

၂၀၀၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့က
 City FM အသံလွှင့်အစီအစဉ်ကို စတင်ထုတ်လွှင့်
 ဆဲးခဲ့တာဖြစ်လို့ အခုဆိုရင် ၁၄ နှစ် ပြည့်မြောက်လာခဲ့ပြီ
 ဖြစ်ပါတယ်။ FM ရေဒီယိုလိုင်းများမှာ အစောဆုံးဖြစ်ခဲ့သလို
 နှစ်စဉ်နှစ်ပတ်လည်နေ့ရောက်တိုင်းလည်း City FM
 ဂီတဆုကို ချီးမြှင့်ပေးခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
 City FM က ရွေးချယ်ချီးမြှင့်တဲ့ပုံစံကတော့
 ရောင်းအားအကောင်းဆုံးတေးစီးရီး၊ အဆိုတော်၊
 အစီအစဉ်မှာ တောင်းဆိုမှုအများဆုံးနဲ့ ရေပန်းအစားဆုံး
 ဆုများကို ချီးမြှင့်ပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၄ နှစ်မြောက်
 နှစ်ပတ်လည်နေ့နဲ့ ဂီတဆုချီးမြှင့်တဲ့ အခမ်းအနားကို
 ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်နေ့ ည ၆ နာရီခွဲ

City FM

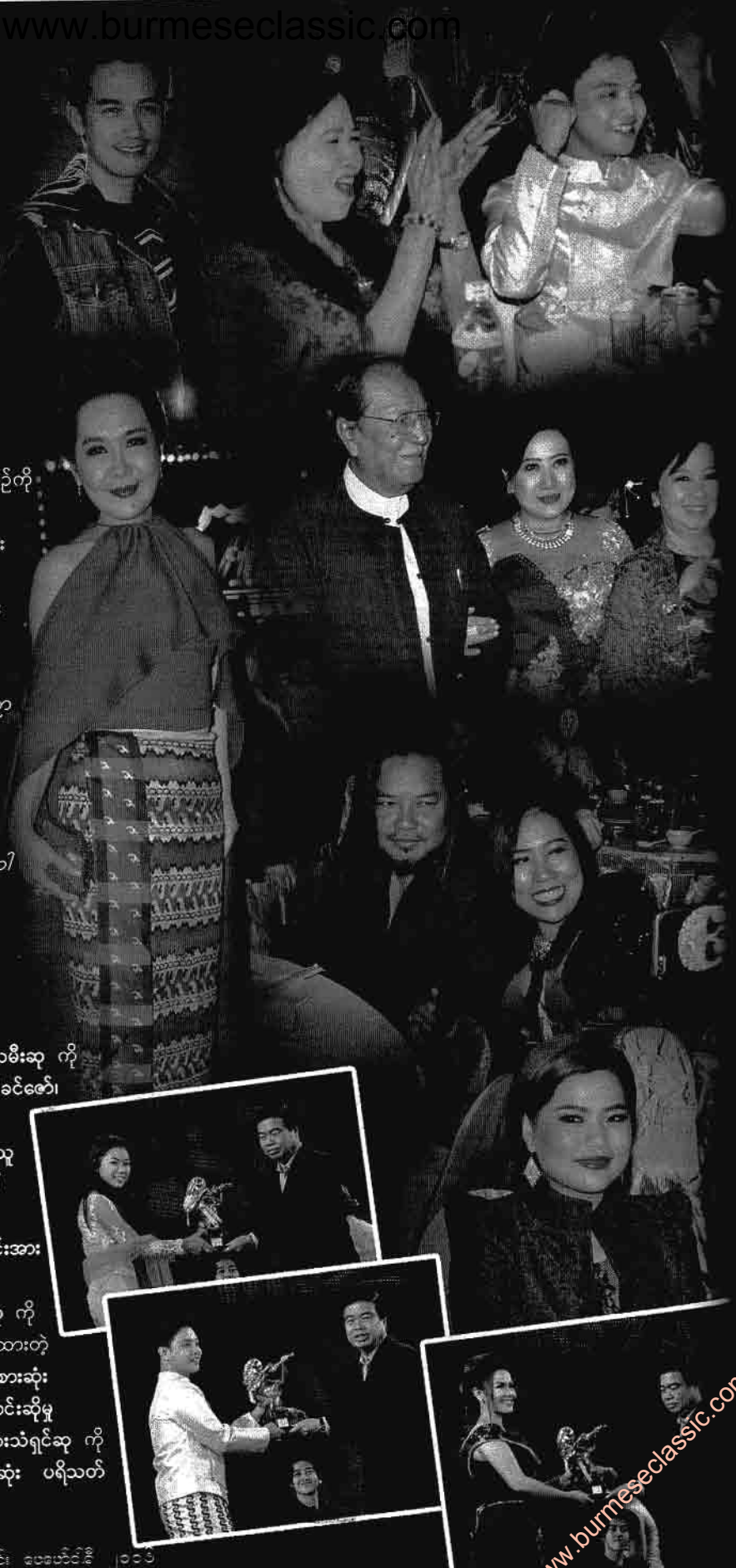
နှစ်ပတ်လည် နှစ်
ဂီတဆုပေးပွဲ
 ဝင်းနိုင်ဦး

အချိန်က ရန်ကုန်မြို့ မင်းဓမ္မလမ်းရှိ MCC ဝင်းအတွင်းမှာ နှစ်စဉ် ကျင်းပပေးမြဲ ထုံးစံအတိုင်း ရပ်ရှင်၊ သဘင်၊ စာပေ၊ ဂီတ အနုပညာရှင်များ စုံညီစွာ တက်ရောက်ပြီး ဂီတဆုပေးပွဲ၊ တေးဂီတဖျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်များနဲ့ ကျင်းပပေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အခမ်းအနားမှာ အစီအစဉ်တင်ဆက်သူများအဖြစ် အားမာန်နဲ့ တင်မိုးလွင်တို့က ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြပြီး ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်စိုးရဲ့ ဂုဏ်ပြု အမှာစကားပြောကြားလို့အပြီးမှာ အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုဆုများကို အရင်ဆုံး ချီးမြှင့်ပေးပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး ချီးမြှင့်ပေးတာက ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် ကြော်ငြာအများဆုံး ထည့်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်နဲ့ ကြော်ငြာအေဂျင်စီတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြော်ငြာအများဆုံး ထည့်သွင်း ပေးခဲ့တာက ဂဲလင့်အလှကုန်က ဖြစ်ပါတယ်။ ကြော်ငြာအများဆုံး ထည့်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ အေဂျင်စီ ဆုကိုတော့ Songs Impat Agency က ရရှိသွား ခဲ့တဲ့အတွက် အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုဆုများနဲ့ ရွှေပြားကို ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်များနဲ့ စတင် တင်ဆက်ပေးရာမှာ ဝိုင်းလမင်းအောင်က ဦးဆုံးကြီးရဲ့ ဣရိယာလုလင် သီချင်းကို သီဆိုပေးခဲ့ပြီး ဆုနံသင်းပါရိက နှစ်ပတ်လည်၊ ဝနက အဖြင့်ဆုံးမှာ သီချင်းများကို The Ugly Band ရဲ့တီးခတ်ပေးမှုနဲ့ တေးသံသာများ ဖျော်ဖြေပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ City FM Radio Award များကို ကြေညာရာမှာတော့ ပထမဦးစွာ ရောင်းအား အကောင်းဆုံး မြန်မာသံ တေးစီးရီးသီဆိုသူ အမျိုးသမီးဆုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆုအတွက် မြန်မာပြည်သိန်းတန်က ဆန်ခါတင် ၃ ဦးကို အရင်ဆုံးကြေညာ ပေးပြီး အဲဒီအထဲကမှ စန္ဒာနီရီနဲ့ ဒုတိယ ရွှေမင်းသမီး တေးစီးရီးကို သီဆိုပေးထားတဲ့ မေသက်ထားဆွေက ရရှိသွားပါတယ်။ ဒုတိယမြောက် ဖွင့်ဖောက်ကြေညာပေးတာက ရောင်းအားအကောင်းဆုံး မြန်မာသံတေးစီးရီးသီဆိုသူ အမျိုးသားတေးသံရှင်ဆု ဖြစ်ပါတယ်။ ဆန်ခါတင်ဝင်တဲ့ တေးစီးရီးနဲ့ အဆိုတော်များက ဝိုင်းလမင်းအောင်ရဲ့ ရွှေရွှေ၊ ချမ်းမြေ့သော်ရဲ့ တောက်တီးတောက်တို့

နဲ့ မင်းဂျွန်စိုးရဲ့ မိဘဆရာ
အနန္တ ကမ္ဘာ တိုပဲဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒီဆုအတွက်
ရဲအောင်က ဖွင့်ဖောက်
ကြေညာပေးနေတုန်း
မီးစက်က ချိုယွင်းသွားတဲ့
အတွက် အမှောင်ထဲမှာပဲ
ကြေညာပေးခဲ့ရာ
ရွှေရွှေရွှေ တေးစီးရီးကို
သိဆိုပေးထားတဲ့
ပိုင်းလမင်းအောင် က
ရရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ အစီအစဉ်ကို
ဆွဲထားရာမှာ သီချင်းတွေ
မျှော်ဖြေရင်း ဆုကြေညာပေး
သွားဖို့ စီစဉ်ထားပေမဲ့
မီးစက်ကြောင့် မီးတစ်လှိုင်း
မလာတဲ့အတွက်ဆုများကိုပဲ
ဆက်တိုက်ကြေညာပေးခဲ့ပါ
တယ်။ နောက်ထပ် ကြေညာ
ပေးတဲ့ဆုကတော့
ရောင်းအားအကောင်းဆုံး
မြန်မာသံတေးစီးရီး
ထုတ်လုပ်သူဆု ဖြစ်ပြီး
နှလုံးသားမိခင်များနဲ့ သဲနုဝါ
တေးစီးရီးကို ကိုယ်တိုင်
သီဆိုထုတ်လုပ်ခဲ့တဲ့
သဲနုဝါ က ရရှိသွားခဲ့ပါ
တယ်။ ရောင်းအား
အကောင်းဆုံး စတီရီယို
တေးစီးရီးသီဆိုသူ အမျိုးသမီးဆု ကို
အနီရောင် တေးစီးရီးနဲ့ နီနီခင်ဇော်၊
ရောင်းအားအကောင်းဆုံး
စတီရီယိုတေးစီးရီး သီဆိုသူ
အမျိုးသားဆုကို မိတ်ကပ်
မကြိုက်သောသီချင်းများ
တေးစီးရီးနဲ့ ဝေလ၊ ရောင်းအား
အကောင်းဆုံး စတီရီယို
တေးစီးရီး ထုတ်လုပ်သူဆု ကို
ကိုယ်တိုင်ထုတ်လုပ်သီဆိုထားတဲ့
ပိုင်းစုခိုင်သိန်း၊ ရေပန်းအစားဆုံး
ပရိသတ်တေးသီချင်းတောင်းဆိုမှု
အများဆုံး အမျိုးသမီးတေးသံရှင်ဆု ကို
နီနီခင်ဇော်၊ ရေပန်းအစားဆုံး ပရိသတ်

တေးသီချင်းတောင်းဆိုမှုအများဆုံး အမျိုးသား
 တေးသံရှင်ဆုကို ရဲရင့်အောင်တို့က ရရှိသွား
 ကြောင်း ကြေညာပေးခဲ့ပါတယ်။ ရေပန်း
 အစားဆုံးနဲ့ တောင်းဆိုမှု အများဆုံး
 ဆုများအတွက် City FM ရဲ့ ရင်ခုန်သံ FM နဲ့
 People Choice အစီအစဉ်များမှာ သီချင်း
 အများဆုံး တောင်းခံရတဲ့သူများကို
 ရွေးချယ်ပြီး ဆုချီးမြှင့်ပေးတာဖြစ်တယ်လို့
 သိရပါတယ်။ တေးသံသားများနဲ့ ဖျော်ဖြေ
 တင်ဆက်တဲ့ အစီအစဉ်မှာ ရတနာမိုင်က
 သဘောကောင်းသော သီချင်းလေး၊
 ကျော်စောမင်းနဲ့ အောင်ထက်တို့က
 အိပ်မက်လမ်း၊ ရဲရင့်အောင်က
 မမ၊ နီနီခင်ဇော်က အိမ်၊ ဝေလက
 သရဖီ အတွက်၊ R ဇာနည်နဲ့
 ခင်စုစုနိုင်တို့က လမ်းကလေး၊
 ဖြူဖြူကျော်သိန်းက ထိချက်၊
 ဖြိုးပြည့်စုံက မဆုံစည်းနိုင်ခဲ့သူများ၊
 ပိုင်းလေး၊ ဗန်းသောဒ်ကျင်းနဲ့
 စုချစ်ဇော်တို့က သွားကြပါစို့ နဲ့
 ဇော်ဝင်းထွဋ်က အိတ်ရဲ့
 တီးခတ်ပေးမှုနဲ့
 မှတ်မိသေးရဲ့လားကို
 သီဆိုပေးခဲ့ပါတယ်။
 နောက်ဆုံးပိတ်
 အစီအစဉ်ကတော့
 ဆုရရှိကြသူများကို
 ဆုများချီးမြှင့်
 ပေးတာပဲဖြစ်ပါ
 တယ်။ City FM
 Award များကို
 ရန်ကုန်
 မြို့တော်စည်ပင်
 သာယာရေး
 ကော်မတီ မြို့တော်ဝန်
 ဦးလှမြင့်က ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပြီး
 ရွှေပြားဆုများကိုတော့
 ရွှေနေပြည်တော်မှဇော်
 မန်နုကျင်းဒါရိုက်တာ
 ဦးကိုကိုဇေယျာက
 ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

၂၀၁၅ ဆွဲဆောင်မှုအားအကောင်းဆုံး သက်ရှိထင်ရှားပုဂ္ဂိုလ်

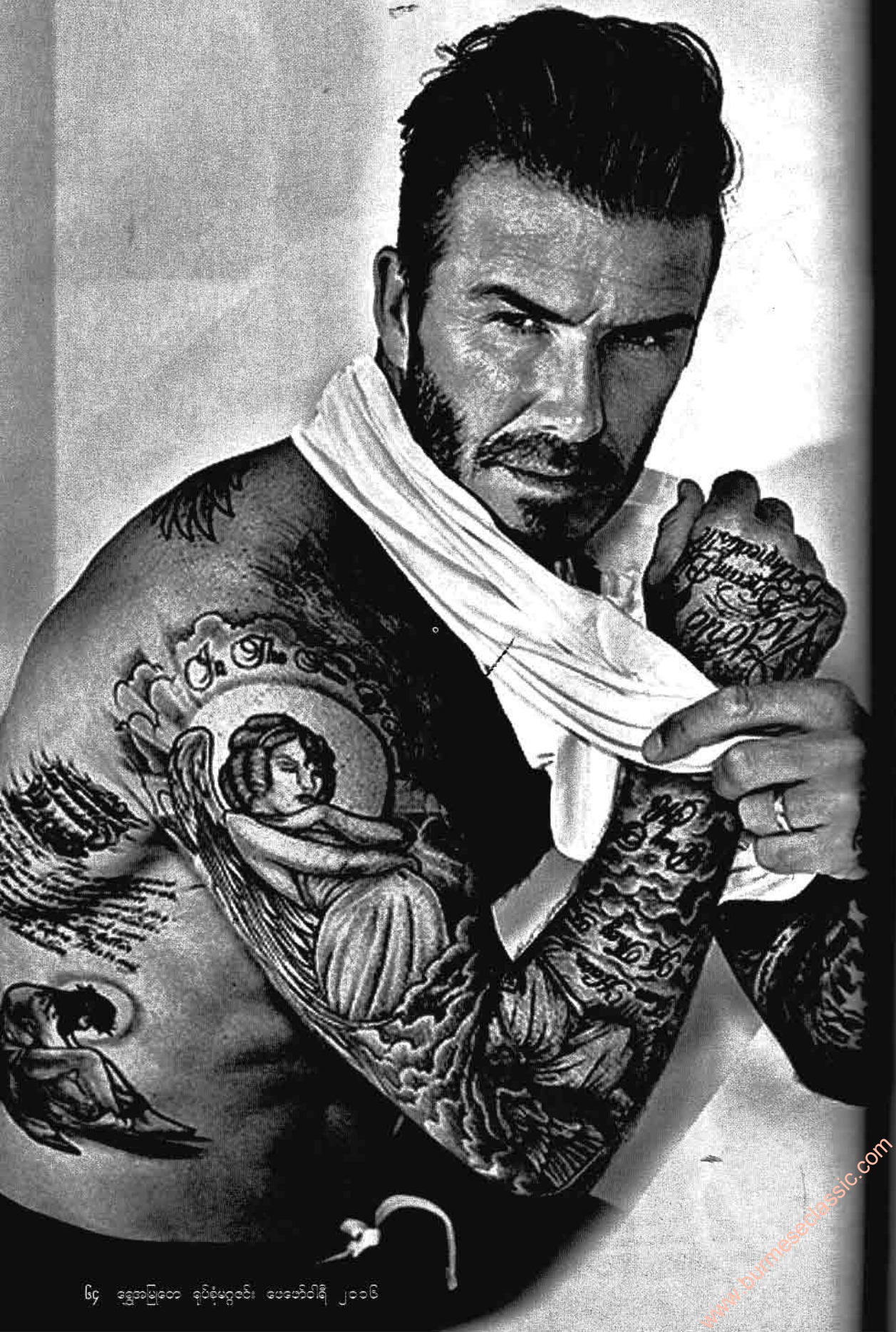
ဇာနည်ညီမိ:

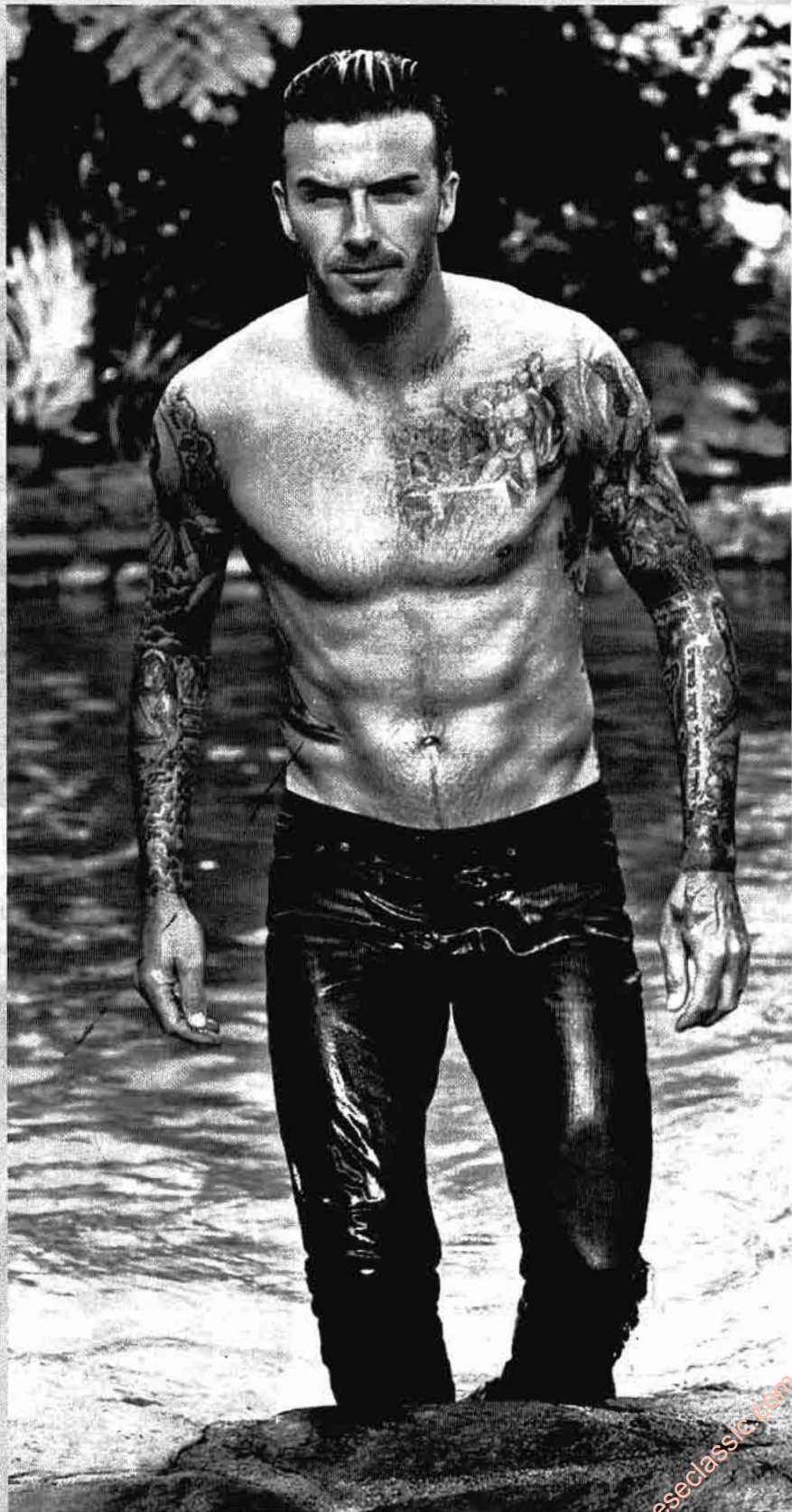
ကမ္ဘာကျော် People မဂ္ဂဇင်းကြီးက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တစ်နှစ်တာအတွင်း ဆွဲဆောင်မှုအားအကောင်းဆုံး သက်ရှိထင်ရှားပုဂ္ဂိုလ်များကို ရွေးချယ်တင်ပြလေ့ရှိရာ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် ကမ္ဘာကျော်ဘောလုံးသမားဖြစ်တဲ့ David Beckham ကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုရွေးချယ်ကြေညာပြီးတဲ့နောက် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာများက ခွားရောက်တွေ့ဆုံ မေးမြန်းခဲ့သည့်များကို ရွှေအမြုတေပရိသတ်များအတွက် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ခင်ဗျားကို Sexiest Man Alive အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရတော့ ဗစ်တိုးရီးယားက ဘာပြောလဲ၊ ကျွန်တော့်အတင်ပြောရရင်တော့ ဗစ်တိုးရီးယားက ကျွန်တော့်ကို

အဲဒီလို ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့သူရယ်လို့
ထင်ပုံမရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက
‘ကျွန်ုပ်တို့ကလေးရင်း’ လို့တော့
ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ကလေးတွေနဲ့အတူ
ဆယ်လိုက်ကြတယ်။ ကလေးတွေက
ကျွန်တော့်ကို ‘တကယ့်ကို
ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အမျိုးသားလား၊
ဘာလား’ လို့ အကြီးဆုံးသားက
မေးတယ်။ ပြီးတော့ သူက
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တယ်။
သူ ရယ်တဲ့ပုံစံက ‘အဖေက
သေချာရဲလားဗျာ၊ တကယ်ဆို
ကျွန်တော် ဖြစ်သင့်တာ’ ဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်မျိုးဗျ။
အဲဒီလိုဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးလို့
နာမည်တပ်ခံလိုက်ရတော့
စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ။
အဲဒီလိုအခါမျိုးတွေ အများကြီး
ကြုံဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်
ရိုးရိုးသားသားပြောရရင်တော့
ဘောလုံးကစားဖို့
စိတ်ဝင်စားတာကလွဲပြီး
ခြားတာမှမရှိဘူး။ ဘာဝတ်ရမယ်၊
ဘယ်လိုနေရမယ် အဲဒါတွေ
ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး။
မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားအောင်
သည်း ကျွန်တော် မနေတတ်ပါဘူး။
ဘောလုံးကစားနေရရင် ကျွန်တော့်
ဘဝပြည့်စုံပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ချစ်ကြည်စိတ်ချမှုလည်း ရှိပါတယ်။
ငယ်ဘဝကတည်းက
ဒီလိုပဲ နေလာခဲ့တာပါ။
ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးက
ကျွန်တော့်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ထားနိုင်အောင် အလုပ်ကြိုးစားပြီး
လုပ်ခဲ့ကြတယ်။
အများအမြင်မှာတော့ ခင်ဗျားက
အသက်ကြီးလာလေလေ
အင်ရှင်ပိုကျလာလေလေ ဖြစ်နေတယ်။
ဖက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
စိတ်တိုင်းမကျခဲ့တာများ ရှိဖူးသလား။
ကျွန်တော်နဲ့ဗစ်တိုးရီးယား

Gucci က လုပ်တဲ့ ဖက်ရှင်ရှိုးကိုသွားကြ
တော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် ဝတ်လိုက်
ကြတာ နှစ်ယောက်စလုံး သားရေဝတ်စုံ
တွေနဲ့ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ကူးသွားတူ
တယ်ပေါ့။ အဲဒီကာလတုန်းက ကျွန်
တော်တို့က သူ့အမေအိမ်မှာ နေတာပါ။
သူက သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့ဘာသာသူ
အဝတ်လဲပြီး ကျွန်တော်ကလည်း
အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်အခန်းထဲ
မှာ အဝတ်လဲတာပါ။ စဉ်ခန်းထဲမှာ
ဆုံလိုက်ကြတော့မှ နှစ်ယောက်စလုံး
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သားရေဝတ်စုံတွေ
ဝတ်မိလျက်သားဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်
ကြရတယ်။ အဲဒီဝတ်စုံတွေက အခု
ထက်ထိ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဝယ်
ခဲ့တဲ့ သားရေဝတ်စုံက Gallianoဆိုတော့
ဈေးကြီးတာ သေချာတယ်။ ဗစ်တိုးရီး
ယားကတော့ ကျွန်တော် အဲဒါဝတ်မယ်
မထင်လို့ သူ ဝတ်ခဲ့တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အိပ်တဲ့အချိန်မှာ ဘာဝတ်အိပ်တတ်
ပါသလဲ။

ညအတော်များများမှာတော့ ဘာမှ
မဝတ်ဘဲ အိပ်တာပါ။ ဝတ်ရမယ်ဆိုရင်
လည်း အတွင်းခံလောက်ပဲဝတ်ပါတယ်။

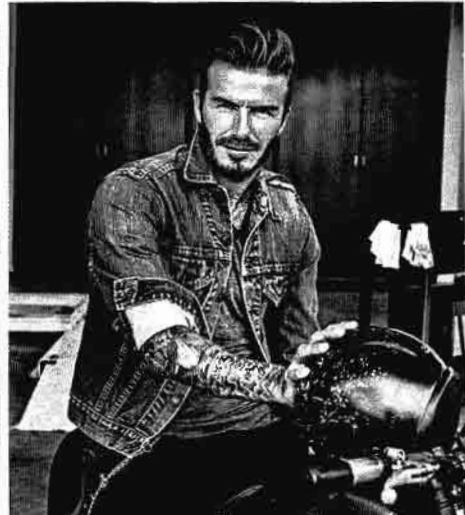
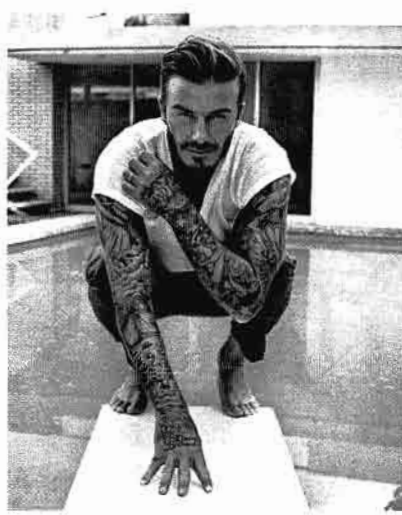
ဘာမှမဝတ်ဘဲ အိပ်ခြင်းက ပိုပြီး
လွတ်လပ်လို့လား။

ကျွန်တော်က ညအိပ်ရာမဝင်ခင်
အားလုံးစနစ်တကျ သေသေသပ်သပ်
ရှိအောင် နေရာချထားပြီးမှ အိပ်ရာဝင်
တတ်တာဆိုတော့ အများအားဖြင့် မနက်
၁ နာရီလောက်မှ အိပ်ဖြစ်တယ်။ တစ်
အိမ်လုံး သေသေသပ်သပ် ရှိပြီးမှ အိပ်
တာပါ။ ကြမ်းပြင်ဖုန်စုပ်စရာရှိရင် ဖုန်စုပ်
တယ်။ မီးဖိုခန်းမှာ ဆေးစရာပန်းကန်
တွေရှိရင် ဆေးကြောထားတယ်။ အဲဒါ
တွေပြီးမှ အိပ်တတ်တယ်။ ဗစ်တိုးရီး
ယားကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်
ပဲ။ စီးလာတဲ့ဖိနပ်ကိုတောင် အိမ်လယ်
ကောင်မှာ ချွတ်ချင် ချွတ်ပစ်ခဲ့တာပါ။
မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေဆိုရင်လည်း သုံးပြီး
ပြန်သိမ်းတတ်တဲ့အကျင့် မရှိပါဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော်က အားလုံးကို လိုက်
သိမ်းရတယ်။ ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ ဗီရို

Photo: ww

အဲဒါပိုက် အဲဒါတွေက ကျွန်တော် လုပ်
တာ။ ကလေးတွေကျတော့ မနက်အိပ်
တာထက်ပို သူတို့အိပ်ရာကို သူတို့
နေထိုင်ရာ သိမ်းဆည်းတတ်ကြတယ်။
အသက်ဆုံးသမီးကလေး ဟာပါကအစ
သူတို့အိပ်ရာကို သူ သိမ်းပါတယ်။ ကိုယ်
က ကျပြီးတော့ လုပ်ပေးရတာတော့ ရှိ
တာပေါ့။ သူ့အစ်ကိုတွေလိုပဲ သိတတ်
ပါတယ်။ မနက်စီးဖို့ ဖိနပ်ကအစ ည
တည်းက အဆင်သင့်လုပ်တတ်တဲ့
သမီးကလေးပါ။

ခင်ဗျားက UNICEF ရဲ့ သံတမန်
အဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရတာ ဆယ်စုနှစ်
တစ်ခုလောက် ရှိခဲ့ပြီ။ ၇ ဆိုတဲ့အစီအစဉ်
ဆိုလည်း အကောင်အထည်ဖော်ပြီး
ကလေးသူငယ်များအတွက် ရန်ပုံငွေ ထူ
ဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့
အတ္တရားတွေနဲ့ လူမှုရေးလုပ်ငန်းကို
အသိလိုဆောင်ရွက်သလဲ။

ကျွန်တော့်ကလေးတွေက သူတို့
ဘောလုံးလောကကနေ အနားယူ
ခဲ့ပြီဆိုတာ သိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အလုပ်ကနေ အနားယူတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကျွန်တော် UNICEF အတွက် ရန်
ပုံငွေရှာတဲ့ ခရီးစဉ်တွေမှာ သူတို့လည်း
သိတ်ချင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်း
အတိအကျရတာဆိုတော့ ကျောင်းကို
ဦးစားပေးရပါတယ်။ အဖေနဲ့အမေ နှစ်
ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်နေကြတာဆို

တာ သူတို့နားလည်ကြပြီး သူတို့တာဝန်
က ကျောင်းတက်ရမယ်ဆိုတာကို
သဘောပေါက်ထားကြတဲ့အတွက် ပြ
သနာမရှိပါဘူး။

တစ်နေ့လုံးမှာ နေရတာ ဘယ်
အချိန်ကို သဘောအကျဆုံးလဲ။

ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ကလေး
တွေအားလုံး ရေမိုးချိုးပြီး ကျွန်တော်နဲ့
အတူ ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်ကြရင်း
ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊
သူတို့က ချောကလက်ပူပူတစ်ခွက်
သောက်ကြတဲ့အချိန်ဟာ ကြည်နူးစရာ
အကောင်းဆုံးအချိန်ပါပဲ။ တစ်ခါတလေ
ကျတော့လည်း မီးလင်းဖိုရှေ့မှာ အား
လုံးဝိုင်းထိုင်ကြရင်း စကားစမြည်ပြော
ရတာ ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။
ကျွန်တော်က ကလေးတွေကို အမြဲတမ်း
ဦးစားပေးပြီး စဉ်းစားပေးပါတယ်။
မနေ့ညကဆိုရင် Disney Land ကို သွား
ကြတယ်။ မီးရှူးမီးပန်းဖောက်တာတွေ
ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မျက်ရည်လည်
မိတယ်။ ကလေးတွေနဲ့အတူ ဗစ်တိုးရီး
ယားလည်း ပါပြီး ဟာပါကလေးက
ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ တခြားတစ်
ဖက်မှာ ရိုမီယိုက လာထိုင်တယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ကျွန်တော် အရမ်းသာယာ
တယ်။ ဝမ်းသာကြည်နူးလွန်းလို့
ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့
လာတယ်။ ကလေးတွေကတောင်

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး 'ဒယ်ဒီ နေ
ကောင်းရဲ့လား' လို့ စိုးရိမ်တကြီး မေး
ကြတဲ့အထိပဲ။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုက
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက်စလုံး ကလေးတွေအတွက် ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် အလုပ်လုပ်နေကြတာပါပဲ။

□

ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းကို တွေ့ဆုံမေး
မြန်းပြီးနောက် ဇနီးသည်ဖြစ်တဲ့ ဗစ်တိုး
ရီးယားကိုလည်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။

ခင်ဗျားခင်ပွန်းသည်ကို Sexiest
Man Alive လို့ ပြောလိုက်တော့ ဘယ်
လိုခံစားရသလဲ။

ဒေးဗစ်က ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့သူ
ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရုပ်ရည်
က Sexy ဖြစ်တာထက် ယဉ်ကျေးသိမ်
မွေတယ်။ လေးစားလောက်စရာ ရှိ
တယ်။ အလုပ်ကြိုးစားတယ်။ ဇနီးညက်
ရှိတယ်။ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်အနေ
နဲ့ ဇနီးသည်အပေါ်မှာ ဦးစားပေးတယ်။
အမြဲတမ်း သေသေသပ်သပ်ရှိတာကို
ကြိုက်တယ်။ သူက သေသပ်သ
လောက် ကျွန်မက ပြုလျှမ်းနေတတ်
တော့ ဟန်ကျတာပေါ့။

လို့ ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်။

စာနည်ညှိမ်း

Ref: People, Nov 30, 2015.

ဘဲလေးအက
လေ့ကျင့်နေသူများ

မြင်းစီးဖြိုင်ပွဲ

မေလ ၁၁ ရက်နေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့ မနက် ၈ နာရီကတည်းက မနက်စာ စားပြီး အသင့်အနေအထားမှာ ရှိနေခဲ့ကြပါပြီ။ မနက်စောစော ကျွန်မတို့ဟိုတယ်ရှေ့က ကျောင်းသူ ကျောင်းသားလေးတွေ လည်စည်းအနီလေးတွေ စည်းပြီး ချီတက်သွားနေပုံကို ဓာတ်ပုံတွေ အလှအသက် ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်ကား ဆိုက်ထားတဲ့ နေရာကို ဆယ်မိနစ်ကျော် လျှောက်သွားခဲ့ရတာပါ။ ဟိုတယ်ရှေ့ ကားဝင်လို့ မရပါဘူး။ ဥရောပလိုပဲ လူသွားလမ်းသတ်သတ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ လမ်းတွေ ကူးဘားမှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အိန္ဒိယမှာ US က ပါလာတဲ့ စည်လမ်းညွှန်ရယ်၊ ကူးဘာပြည်သား စည်လမ်းညွှန်ရယ်၊ ဒီနေ့အတွက် အထူးစည်လမ်းညွှန်အရ ခိုဆိုသူရယ်ကြောင့် စည်လမ်းညွှန် သုံးဦးနဲ့ ခရီးထွက်ရတဲ့နေ့ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်မတို့ ပထမဆုံး ကမ္ဘာကျော် ဘဲလေးအက(Ballet)ကုမ္ပဏီရှိရာကို လေ့လာရေး ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကာမာကွေးမြို့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ နေရာပေါ့။ နိုင်ငံပေါင်း လေးဆယ်ကျော်မှာ ဖျော်ဖြေခဲ့တဲ့ ဘဲလေးအက ကုမ္ပဏီက ရှေးခေတ်ဟောင်းရဲ့ အရိပ်အငွေ့ အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့တဲ့ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ အဆောက်အဦကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ဘဲလေး
အကသင်ကျောင်းရှေ့က
ရုပ်တု

‘အထည်ကြီးပျက်’ ဆိုတဲ့ စကားကတော့ ကူးဘာပြည်နဲ့ အလွန် အပ်စပ်တဲ့ စကားလို့ ပြောရမယ်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်မှာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့တဲ့ ကာမာကွေး ဘဲလေးကုမ္ပဏီက ယနေ့အချိန်မှာတော့ ရှိသမျှ အဝတ်အစား ပစ္စည်းတွေနဲ့ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေရဆဲလို့ မြင်ပါတယ်။ ဘဲလေး ကျောင်းကြီးကတော့ စံအိမ်အဟောင်းကြီး ဖြစ်ပြီး ဘေးမှာတော့ အကလေ့ကျင့်တဲ့ အဆောင်တွေ ရှိတာပါ။ ကျွန်မတို့ အကလေ့ကျင့်တဲ့ အဆောင်မှာ သူတို့ ဘဲလေးအက

ကူးဘာ ၁၇၀ (III)

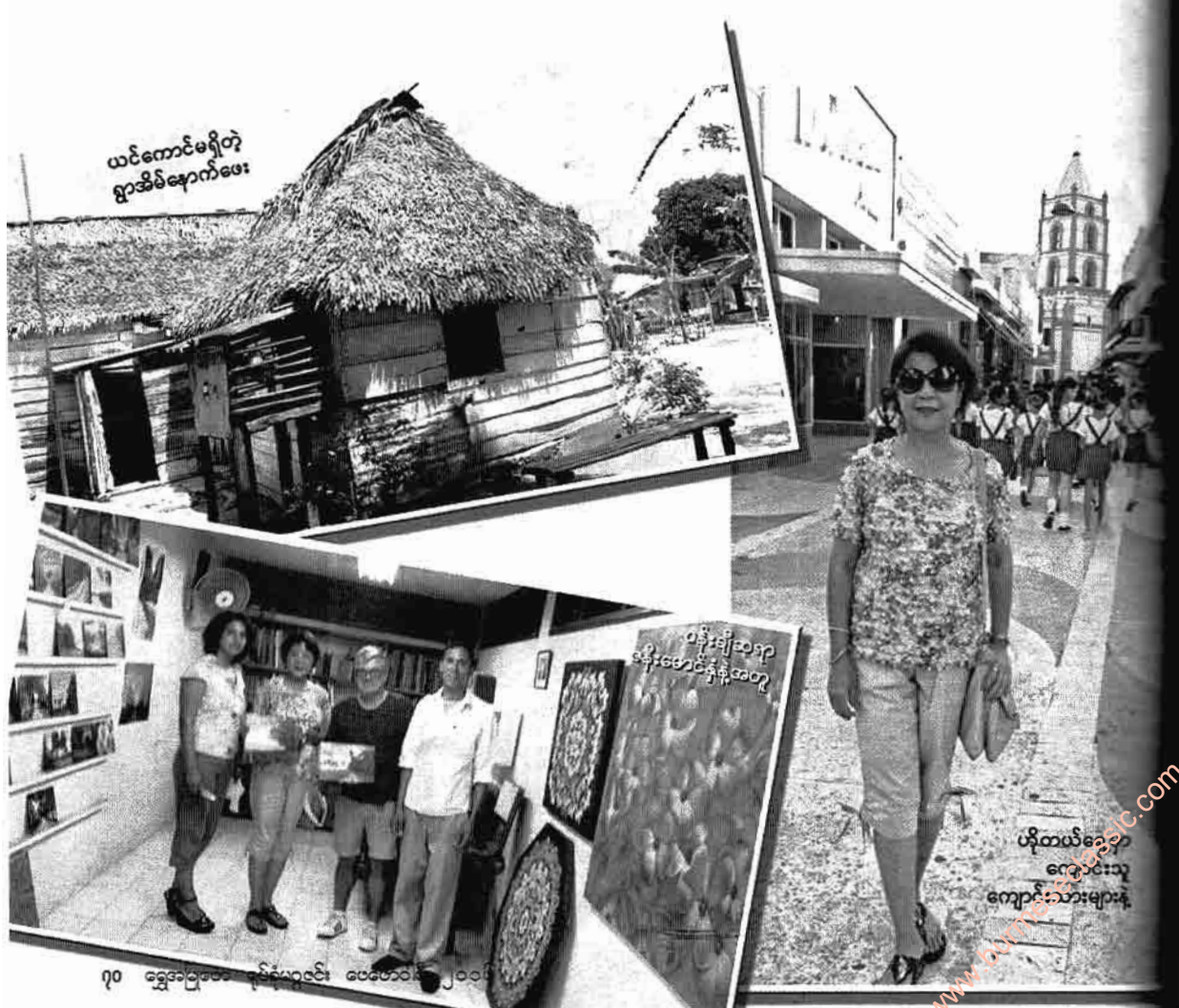
(CUBA)

မေတ္တာဦး

လေ့ကျင့်တာတွေလည်း သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ရချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါဘူး။ အကပညာရှင်များရဲ့ ဝတ်စုံက အတော်လေး နှမ်းနေရုံမက အချို့နေရာတွေ စုတ်နေတာ၊ အပေါက် တွေဖြစ်နေခဲ့တာ ဘဲလေးပညာရှင်က လေးတွေ ရုန်းကန်နေရပုံကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့။ ကျွန်မတို့ ဝတ်စုံချုပ်တဲ့ နေရာလည်း ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဘဲလေးဝတ်စုံနဲ့ ဇာတ်ခုံ အပြင်အဆင် ဒီဇိုင်းများနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေး နွေးခွင့်ရခဲ့ပါရဲ့။ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ အကောင်းဆုံး ချုပ်လုပ်ပြင် ဆင်ထား တာကိုတော့ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံမှာ ကြီး ပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မအတွက် အတိတ်လမ်း ကို ခေတ္တ ပြန်ရောက်သွားခဲ့သလိုပါပဲ။ ဘဲလေးအကသင်ကျောင်းဝင်းကြီးထဲ မှာပင်လုံးညွတ်အောင် သီးနေတဲ့ သရက်

သီးတွေကိုမြင်တော့ မော်လမြိုင်ကို သတိရခဲ့ပြန်တာလေ။
ကျွန်မတို့ King Ranchဆိုတဲ့ မြင်း မွေးမြူကြီးရှိရာဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြပါ တယ်။ တောခလေ့ကို လေ့လာတဲ့ အစီ အစဉ်တဲ့။ တစ်နာရီလောက် တိုးရစ် ကားစီးပြီး ရွာဘက်ကို ထွက်ခဲ့ရတာပါ။ မြင်းမွေးမြူကြီး ရောက်တာနဲ့ ဆန်ဂရီလာ (Sangrila)ယမကာနဲ့ ဂီတကို တွဲဖက် ဖျော်ဖြေပြီး အမောပြေစေတာလေ။ မြင်း မွေးမြူကြီးမှာ တည်းခိုဆောင်ငယ်ရှိပြီး တိုးရစ်တွေအတွက် အိမ်သာကောင်း ကောင်းလည်း ရှိတာပါ။ လှုပ်ကုလား ထိုင်တွေပေါ်မှာ ခေတ္တ အပန်းဖြေနေချိန် မှာ ကြက်အမျိုးစုံ မွေးမြူပြီး လွှတ်ထား တာမို့ တိုးရစ် အချို့အတွက်တော့ အထူး အဆန်းဖြစ်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ ရိုက်နေခဲ့ကြတာလေ။

ကျွန်မတို့ တိုးရစ်အုပ်စု ကော်ဖီ စိုက်ခင်း ရွာကို မြင်းလှည်း ခြောက်စီးနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြချိန်မှာတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မြန်မာနိုင်ငံ ရွာတစ်ရွာကို ပြန်ရောက်နေ သလိုပါပဲ။ မြင်းလှည်းကို မြန်မာနိုင်ငံမှာ မဟုတ်ဘဲ တခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ စီးနိုင်တာကို ကျွန်မအတွက် ထူးဆန်းနေ တဲ့ ခံစားမှုမျိုးလည်း ဖြစ်နေခဲ့တာလေ။ မူလတန်းအဆင့်ရှိတဲ့ ရွာကျောင်းလေး ဆီ မြင်းလှည်းနဲ့ သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျောင်းလေးမှာ အခန်းနှစ်ခန်းပဲ ရှိတာ ပါ။ အခန်းနှစ်ခုကြားမှာ ဆရာ၊ ဆရာမ များ နားနေခန်းအဖြစ် ပြုလုပ်ထားတာမို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသလို၊ ဆရာ ဆရာမ ငါးဦးနဲ့ သင်ကြားနေတဲ့ ကျောင်း လေးပေါ့။ ကလေးသူငယ်တွေ တူညီ ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားကြပေမဲ့ အတန်းလိုက် အရောင်ခွဲခြားထားတဲ့

အလေးအကသင်ကျောင်းက သရက်ပင်

ရွာမှာလတန်းကျောင်း

ရွာမှာ တစ်ချိန်က စုပေါင်း တီဗွီကြည့်ရာနေရာ

လည်စည်းပဝါလေးတွေ စည်းထားကြတာလေ။

အဲဒီရွာမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုကတော့ အရင်တုန်းက တီဗွီ စုကြည့်တဲ့တွင်းကြီး ရှိနေဆဲပေါ့။ ကွန်ကရစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ တီဗွီထားတဲ့ စင်ရယ်။ ကွန်ကရစ်ကုလားထိုင်တွေရယ်တွေကတော့ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မှေဖွယ်ကို ပြောပြနေသလိုပါပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းကလည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ တီဗွီလာချိန်(အကုန်အသတ်နဲ့)မှာ တီဗွီရှိတဲ့အိမ်မှာ လူတွေလာရောက်စုရုံး ကြည့်ရှုလေ့ရှိတာကို သတိရမိခဲ့ပြန်ပါရော။ ကူးဘာမှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ၇၀ ခုနစ် နှောင်းပိုင်းများနဲ့အတော်လေး တူညီတဲ့အချက်တွေ တွေ့ရတာကို ကြုံရင်ကြုံသလို ရေးပြသွားပါမယ်။

ကျွန်မတို့ ဆက်လက်ပြီး ရိုးရာအိမ်လေးတစ်လုံးကို သွားရောက် လေ့လာခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ အိမ်က သစ်သား

အိမ် သက်ငယ်မိုးပါ။ အင်မတန်မှ သန့်ရှင်းလှတာလေ။ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ အဝတ်လျှော်စက် စတဲ့ အိမ်ထောင်ရဲ့ အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေ အားလုံးရှိတဲ့ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း၊ အိမ်ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ မီးဖိုချောင် ဘယ်လောက် သန့်ရှင်းသလဲဆိုတာကို ပိုလေ့လာချင်တာမို့ မီးဖိုချောင်ကို ကောင်းကောင်းလေး အကဲခတ်ခဲ့တာလေ။ မီးဖိုက ရှေးရိုးဆန်ပေမဲ့ အလွန်သပ်ရပ်ပြီး ယင်ကောင်တစ်ကောင်မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မီးဖိုချောင် တံခါးကနေ နောက်ဖေးခြံထဲ ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ မီးဖိုချောင် အပြင်ဘက်မှာလည်း ရေစီးမြောင်းကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြုလုပ်ထားတာမို့ ယင်ကောင်တွေ၊ အမှိုက်တွေ မရှိသလို၊ အိမ်အပြင်ဘက်က အိမ်သာကလည်း အနံ့အသက် မရှိပါဘူး။ အိမ်နောက်ဖေးမှာ စင်လေးထိုးပြီး တိုးရစ်

တွေကို သစ်သီးစိတ်တွေ၊ လက်ဖက်ရည်တွေ၊ ဖျော်ရည်တွေ၊ အိမ်မှာလုပ်တဲ့ မုန့်တွေ ရောင်းနေခဲ့တာပါ။ စဉ့်ခွက်လေးတွေလည်း ရောင်းနေတာကို တိုးရစ်တွေ အတော်လေး အားပေးခဲ့တာပါ။ အိမ်နောက်ဖေး ခြံထဲမှာ စားပင်သီးငင်တွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့မို့ အလွန်အေးချမ်းတဲ့နေရာလေး ဖြစ်နေတာပေါ့။

ကျွန်မတို့ King Ranchကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ USရဲ့ တက်ဆက်ပြည်နယ်မှာ ရှိတဲ့ နာမည်တူ မြင်းမွေးမြူရေးတစ်ချိန်က ဆက်နွယ်ခဲ့သတဲ့။ ကျွန်မတို့ နားတွေ၊ မြင်းတွေ ပြိုင်တာတို့ နားရိုင်းဖမ်းတာတို့ကို ကြည့်ဖို့ ထိုင်ခဲ့ အဆင့်ဆင့်နဲ့ စင်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ကြည့်ခဲ့ကြတာလေ။ နားရိုင်းဖမ်းပွဲကလည်း အလွန်အသည်းယားစရာ ကောင်းလှတာကို။ မြင်းစီးပွဲကလည်း လူတွေကို ဖမ်းစားထားနိုင် ပြန်ပါရဲ့။ နားကျောင်းသား

ညစာနဲ့ တီးဝိုင်း

ဝတ်စုံအပီအပြင်နဲ့ ဖျော်ဖြေခဲ့ကြတာပါ။

ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာကို မြင်းမွေးခြံမှာပဲ အသားကင်နဲ့ စားခဲ့ရပါတယ်။ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ယမကာတစ်မျိုးစီလည်း တိုက်ကျွေးခဲ့သလို တီးဝိုင်း မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ပို့ ပျော်စရာ နေ့လယ်စာတစ်ခုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားပွဲအောက်ကို ဝင်လာတဲ့ မြင်းမွေးခြံထဲက ခွေးတွေကြောင့် ကသိကအောက် ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။ ခွေးတွေကလည်း အသားကင်အကြွင်းအကျန်တွေ စားနေကျနဲ့ တူတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာပဲမှတ်ချက်ချခဲ့ရပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ အချို့ပွဲစားနေချိန်မှာ တီးဝိုင်းအဖွဲ့တွေက သူတို့ တီးခတ်ထားတဲ့ စီဒီအခွေတွေ လိုက်လံရောင်းချခဲ့ကြတာကို တိုးရစ် အတော်များများက အားပေးခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာအောင် တိုးရစ်ကားနဲ့ ကာမာကွေးမြို့ဘက်ကို ပြန်လာခဲ့ကြတာလေ။ ပထမဆုံး ပန်းချီပြခန်းကို သွားခဲ့ကြတာပါ။ မိသားစု တစ်စုလုံး(အဖေ၊ အမေ၊ သမီး

နဲ့ သမက်) ပန်းချီဆွဲကြသတဲ့။ ကျွန်မကတော့ ပန်းချီကား/သေးသေးလေးတစ်ချပ် ကူးဘာ အမှတ်တရအနေနဲ့ ဝယ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ရာမှာ စိန်ပန်းနီတွေ ဝေနေအောင် ပွင့်တဲ့ ပန်းချီကားကို ရွေးခဲ့တာကတော့ မြန်မာနိုင်ငံ အလွမ်းပြပေါ့။ ကျွန်မနဲ့ အဖွဲ့ကျနေတဲ့ ဂေး(Gay) သူငယ်ချင်းကလည်း ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဝယ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ပန်းချီကားဖိုးငွေ သွားရောက် ပေးခဲ့ချိန်မှာ ကျွန်မအတွက် ဂေးသူငယ်ချင်းက ငွေချေပေးသွားခဲ့ပြီတဲ့။ ကျွန်မအတွက် လက်ဆောင်တဲ့။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ပန်းချီဆရာ ဇနီးမောင်နှံ လက်ရာတစ်ခုစီ ဝယ်ခဲ့ကြတာမို့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ကြရပြန်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဆက်ပြီး အိုးလုပ်ငန်းစတုဒီယိုကို သွားခဲ့ကြပြန်ပါရဲ့။ ကာဆာနိုဗာ(Casanova)လို့ အမည်ရတဲ့ အိုးလုပ်ငန်းက ကူးဘာမှာ အလွန် နာမည်ကြီးပါတယ်။ တစ်ချိန်က နိုင်ငံတော်ဧည့်သည်တွေကို ကက်စ်ထရိုကိုယ်တိုင်

ခေါ်ခဲ့တဲ့နေရာ။ ကက်စ်ထရိုနဲ့ အိုးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တို့ အင်မတန် ရင်းနှီးကြောင်း နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက သက်သေထူနေပါတယ်။ ကာမာကွေးမြို့က အိုးလုပ်ငန်းမှာ နာမည်ကြီးတာလေ။ အိမ်တွေရဲ့ အရှေ့မှာ စဉ်းအိုးကြီးတွေကို မြို့ပြယုဂ်အနေနဲ့ အလှဆင်ထားလေ့ ရှိတာပါ။ ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း အိုးတွေကို ရွှံ့စေးမြေနှီ(ဒေသထွက်)ကနေ ပြုလုပ်ပုံ အဆင့်ဆင့် ပြုစုတင်မက ကျွန်မတို့ တိုးရစ်အုပ်စုတွေထဲက လက်တွေ့ ဝင်ရောက် ပြုလုပ်ချင်သူတွေကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာမို့ တိုးရစ်တစ်ဦးက အိုးငယ်လေး တစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့တာကို ကျွန်မတို့က လက်ခုပ်တီး အားပေးခဲ့ကြပါရဲ့။

ကျွန်မတို့ အဲဒီနေ့က တစ်နေ့လုံး တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ သွားခဲ့ကြရာ ဟိုတယ်ပြန်နားဖို့ အချိန်အနည်းငယ်ပဲ ရခဲ့ပါတယ်။ ညနေစာ စားတဲ့ အချိန်ရောက်တော့ ကျွန်မ အင်္ကျီလဲဖို့ အချိန်မရဘဲ ညစာ စားတဲ့ နေရာကို တိုးရစ်

ခေတ်ဟောင်းကား ကားမောင်းသူနဲ့အတူ

တီးဝိုင်းနဲ့ နေ့လယ်စာ

ကြီးနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြပြန်ပါတယ်။ မိုး
အံ့ခဲ့ ကြားထဲမှာပဲ တိုးရစ်ကားဝင်လို့
ဆိုတဲ့ လမ်းထဲကို လမ်းလျှောက်သွားခဲ့
ရတာလည်း ကြည်နူးစရာကြီးပါ။
အသောက်ဆိုင် အရှေ့က ဘော်လုံး
ကွင်းမှာ လူငယ်တွေ တပျော်တပါးကြီး
နီးရေထဲ ဘောလုံးကန်နေတာ တွေ
ဆာလည်း သူတို့နဲ့အတူ အပျော်တွေ
ဆူးစက်လာခဲ့ပြီး ဘောလုံးပွဲကို ရပ်
ကြည့်နေခဲ့မိပြန်ပါရဲ့။

အဲဒီနေ့ ညစာကတော့ဘူမေးပါပဲ။
အားသာ ညစာတွေထဲမှာ အပြင်အဆင်
ဆရာ၊ အကျွေးအမွေးရော အကောင်းဆုံး
ဆိုပြောရမှာပါ။ တီးဝိုင်းကလည်း မြိုင်
တာမို့ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်အဖွဲ့ဝင် အချို့က
ဝင်ရောက် က၊ခုန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ညစာ

နဲ့အတူ ယမကာ သုံးခွက်ကြိုက်နှစ်သက်
ရာ ရွေးချယ်မှာယူနိုင်တာပါ။ ထပ်မံ
ဝယ်စရာ မလိုတဲ့အတွက် တိုးရစ်တွေ
ကျေနပ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်မ
ကတော့ ငါးအမျိုးမျိုးကိုပဲ အဓိကထား
စားခဲ့တဲ့ ညစာပါ။ ညစာစားပြီးခဲ့ချိန်မှာ
ရှေးခေတ်ဟောင်းကားတွေက ကျွန်မတို့
ရဲ့စားသောက်ဆိုင်နားက လမ်းထဲမှာ
တန်းစီပြီး စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တာပါ။
ကျွန်မတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ကားကို
ရွေးချယ်ပြီး စီးနိုင်သတဲ့။ ကျွန်မကတော့
ငယ်ငယ်တုန်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာ ခေါ်တဲ့
‘စံရှား ဒိန်းဒေါင်ကား’ သို့မဟုတ် ဖွဲ့ခံ
ကားဟောင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။
အများကတော့ ၆၀ ခုနှစ်များက ကား
ကြီးတွေ ကိုပဲ စီးခဲ့ကြရတာပါ။ အံ့ဩ
စရာ ကောင်းတာကတော့ ကျွန်မတို့
ဟိုတယ် ပြန်ရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ

ကားတစ်စီးမှမတွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ။ ကျွန်မ
တို့ တိုးရစ်တွေ စီးခဲ့တဲ့ ကားတန်းသာ
ရှိတဲ့ ညအချိန် ဆိုပါတော့။

ဟိုတယ် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဟို
တယ် ရေကူးကန်မှာ ရေထဲမှာ ဘဲလေး
အက (Water Ballet)နဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲ အချိန်
က ည ၉ နာရီဆိုလို့ အပြေးအလွှားပဲ
ရေကူးကန် နံဘေးသွားခဲ့ရ ပြန်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ တိုးရစ်တွေက ကြိတ်ကြိတ်တိုး
နေရာယူထားခဲ့ပြီးမို့ ထိုင်စရာနေရာ
မရခဲ့တော့ပါဘူး။ ဘဲလေးကချေသည်
တွေက ကူညီဝတ်စုံအမျိုးမျိုးနဲ့ ရေနံ
ထဲ ခုန်ဆင်းပြီး ဘဲလေးအက အမျိုးမျိုးနဲ့
ဖျော်ဖြေခဲ့တာ ကြည့်ရင် ရင်သပ်ရှုမော
ဖြစ်ခဲ့ရပါရဲ့။ ဝတ်စုံတွေက အလွန် လှ
တာပါ။ မနက်တုန်းက ဘဲလေးကျောင်း
က ဘဲလေးကချေသည်တွေ အကလေ့
ကျင့်တာကိုတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်
ခဲ့တာ။ ညအချိန် ဘဲလေးအက ကြည့်
ရင်း စိတ်ပြေသွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က မရပ်မနား ခရီးသွားခဲ့
ရတာပါ။ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်အဖွဲ့က လူ
အတော်များများက ရေနံထဲက ဘဲ
လေးအကကို မကြည့်ကြတော့ပါဘူး။
ဘဲလေးအက ဖျော်ဖြေပြီးတာနဲ့ တိုးရစ်
တွေဆီက ဆုကြေးငွေ တောင်းခံတာကို
ကျွန်မတို့ တိုးရစ်တွေကလည်း ကြည်
ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ပေးခဲ့ကြတာလေ။ တစ်
နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ရေပူပူချိုးပြီး အိပ်
ရာ ဝင်ခဲ့ရတော့တာပါ။

မုဒိတာတရား ပွားများကြပါစေ။

မေတ္တာဦး

ငယ်စဉ်ဘဝ

ပျဉ်းမနားမြို့မှာနေတဲ့အခါ
ဒါရိုက်တာကြီး ဘာဦးသုခရဲ့
သိကြားစေ သက်သေညွှန်း၊
စကားပြောသော အသည်းနှလုံး၊
ဘယ်သူပြိုင်လို့ လှပါတော့နိုင်
စတဲ့ရုပ်ရှင်ကားကောင်းများနဲ့
ရုံဝင်ခါစမှာ လူမဝင်လို့
ဒေါ်ကြည်ကြည်ဌေးကိုယ်တိုင်
ဦးစေမီ လာရောက် ကပြတဲ့အခါမှ
ရုံဝင်လက်မှတ်များ
အိတ်စုံဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ပန်းပန်လျက်ပါ
ရုပ်ရှင်တို့ကို သတိရမိပါတယ်။
အဲဒီတုန်းက ပျဉ်းမနားမြို့မှာ
မူလရယ်ရုံ၊ ကတိုးရုံနဲ့ မြို့မရုံဆိုပြီး
ရုပ်ရှင်ရုံ ၃ ရုံ ရှိခဲ့ပါတယ်။
ဈေးသောအားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့မှာ
ပြပြီးမှသာ ပြသပေမဲ့
ပျဉ်းမနားနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့
လယ်ဝေးမြို့မှာတော့ ရန်ကုန်မှာ
ဆင်ဆာကျပြီးတာနဲ့
အသစ်စက်စက် ရုပ်ရှင်များကို
ပြလေ့ရှိတာကြောင့်
ဆရာမကြီး ဒေါ်ကလျာရဲ့
ဧွေလွင်ဖြစ်သူ နွေး ဝတ္ထုကို
ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်မြင့်မြတ်က
လင်းထင်၊ ဇော်လင်း၊ ချိုမြိုး၊
ဒေါ်ခင်လေးဆွေတို့နဲ့ ရိုက်ခဲ့တဲ့
နွေး ရုပ်ရှင်ကို ကြိုတင်
သွားကြည့်ဖူးတာလည်း
အမှတ်ရမိပါတယ်။
၁၉၅၅ ဝန်းကျင် မိသားစုလိုက်
ပဲခူးမြို့ကို ပြောင်းတဲ့အခါ
ဦးကျော်ဟိန်းရဲ့
ပြည်လုံးချမ်းသာ
ဆေးလိပ်ကို ပဲခူးမှ
ရန်ကုန်သို့ ကားဖြင့်
တင်ဆောင်ခွင့်
ရခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီအချိန်
ပဲခူးမြို့မှာ
စကြာ
ဆေးပေါ့လိပ်က

သိကြားစေ သက်သေညွှန်းခဲ့သော ပဲခူး(ဦး)သန်းအောင်နှင့် ဧွေခိုဦး

မြတ်သျှင်မောင်

နာမည်ကြီးဖြစ်ပြီး ဒါရိုက်တာ ဦးကျော်ဟိန်းက
လွမ်းမိုး၊ စမ်းပပအောင်တို့နဲ့ ဒုစရိုက်သားကောင်
ရုပ်ရှင်ရိုက်နေချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးကျော်ဟိန်းရဲ့
၁၁(ဘီ)၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းနေအိမ်မှ ဆေးစပ်များကို
ပဲခူးမြို့ရှိ ဆေးလိပ်ကိုယ်စားလှယ်များအိမ်သို့ ပို့ပေးရပြီး
နောက်တစ်ပတ် သောကြာနေ့မှာ ပဲခူးမြို့က
ဆေးလိပ်ပို့တွေကို ရန်ကုန်ကို ပြန်ပို့ပေးရတာ ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီကစပြီး ပဲခူးသန်းအောင်လိုခေါ်တဲ့ ဦးသန်းအောင်၊
သမီး စမ်းပပအောင်တို့နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
အောက်တိုဘာ ၁၃ ရက် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်နေ့ မြန်မာနိုင်ငံ

ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှာ ကျင်းပတဲ့ သင်္ကန်းပူဇော်ပွဲမှာ အသက် ၇၁ နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာနေဆဲ ဦးသန်းအောင်လည်း တက်ရောက်ခဲ့တာ မို့ နံနက်ခင်းဂျာနယ်မှာ သတင်းအဖြစ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ ခုတစ်ပတ် မှာတော့ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းအတွက် ပဲခူးမြို့မှာပဲ သီးခြားတွေ့ဆုံပြီး ခုလို အင်တာဗျူးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် အစ်ကိုကိုစ၊ သိတာ ဦးကျော်ဟိန်းရဲ့ 'ပြည်လုံးချမ်းသာ' ဆေးလိပ်နဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ ပဲခူး-ရန်ကုန် အကြိုအပို့ လုပ်ပေးရချိန် မှာ 'ဒုစရိုက်သားကောင်' ရိုက်နေတာ လည်း တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်း စ၊ ပြောပြပါလား။

ကျော်ဟိန်းနဲ့က ရုပ်ရှင်သမားချင်း ဆိုတော့ ခင်တာပေါ့။ ကိုယ်က သူ့ထက် စိန်ယာတော့ ကျတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်နဲ့ခင်တဲ့ ဒါရိုက်တာ ကိုငြိမ်းငြိမ်းက လာပြောတယ်။ ဦးကျော် ဟိန်းက သမီး စမ်းပပအောင်နဲ့ ဒုစရိုက် သားကောင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်တယ်လို့ လာပြောပါတယ်။ ကိုငြိမ်းငြိမ်းက ရယူကစော ရုပ်ရှင်ကို ဦးကျော်ဟိန်း၊ ခင်သန်းနု၊ စမ်းပပအောင်တို့နဲ့ ရိုက်ပြီး အောင်မြင်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ကျော်ဟိန်း ဆိုတဲ့ ဖိုးကျော်က ကိုယ့်ထက် ၂ နှစ်ငယ် ပါတယ်။ အဲဒီအချိန် မြင်းဖြိုကွင်းမှာ ကျင်းပတဲ့ ပြည်ထောင်စုနေ့ ပဒေသာ ကပွဲမှာ ကိုယ်က မင်းသမီးတွေနဲ့ နှစ်ပါး သွား ကရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျော် ဟိန်းကလည်း ပြဇာတ်ကတယ်။ ကိုယ့် နှစ်ပါးသွားမှာ ကိုဝင်းဦးက မေတ္တာ ဂုဏ် သီချင်းဆိုပေးတယ်။ ဂီတလုလင် ဦးကိုကိုက တီးပေးပါတယ်။

ဒါဆို ဦးဝင်းဦးအကြောင်း ဖြတ် ပြီး အတိုချုပ်ပြောပြပါလား။

ကိုဝင်းဦးက ဂီတကို ဘယ်လောက် ဝါသနာပါလဲဆိုရင် သူဆိုရင် ပြီးရော ပဲ။ သိကြားစေသက်သေညွှန်း အပြီး ချစ်လှပါသည် သို့သော် ရုပ်ရှင်ကို

ကိုယ်က ကိုရွှေဘကြီးနဲ့ ရိုက်တော့ ကိုဝင်းဦး ရုပ်ရှင်အဖွင့်သီချင်းလေး ဆိုပေးပါလားပြောတော့ ဆိုပေးမယ် ပြောပြီး သီချင်းသွင်းမယ့်နေ့ ကိုယ်တို့ ထက် စောပြီး ရောက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ပြားမှလည်း မပေးရဘူး။ ပဲခူးသား ကိုသန်းလှိုင်လည်း လာဆိုပေးပြီး 'ဖိုးသန်းအောင် ငါ့ကို စင်္ကြာဆေးလိပ် သာ ၂ ထုပ်ပေး' လို့ ပြောပါတယ်။ မာမာအေးဆိုလည်း ပဲခူးမှာ ငယ်သူငယ် ချင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခေါ်ရင်တောင် 'မိသန်းအေး'၊ 'မိအေးမြင့်' အဲဒီလိုခေါ် ကြတာ။ သူ နာမည်ကြီးချိန်မှာ သီချင်း တစ်ပုဒ်ဆိုရင် ၅၀၀ ကျပ်ပေးရချိန် သိကြားစေသက်သေညွှန်း ဇာတ်ဝင် သီချင်းကို တစ်ပြားမှ မယူဘဲ ဆိုပေးခဲ့ တာ။

ဦးကျော်ဟိန်းနဲ့ မြင်းဖြိုကွင်း ပြည်ထောင်စုနေ့ ပဒေသာကပွဲ အကြောင်း ဆက်ပါဦး။

ပွဲမှာ ကိုယ့်အလှည့် စောင့်နေတုန်း ကျော်ဟိန်းက 'အစ်ကို/ကျွန်တော် ဆေး လိပ်ရုံ ထောင်ချင်တယ်'တဲ့။ ကိုယ်က 'မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဆေးလိပ်ရုံက အထွေ ထွေကိစ္စ အရမ်းများတယ်'လို့ အမှန် အတိုင်းပြောရင် စိတ်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ 'ကောင်းတယ်၊ စိတ်ဝင်စားရင် လုပ် ခေါ့။ ကိုယ် နိုင်တာ ကူညီမယ်'လို့ ပြော လိုက်တော့ ဘယ်နေ့ပြန်မလဲမေးပြီး နောက်နေ့မှာ သူ့မိန်းမရော၊ ကလေး တွေပါခေါ်ပြီး ရောက်လာပါတယ်။ ပြီး တော့ ဆေးလိပ်လိပ်တာ၊ ဆေးစပ်တာ တွေလိုက်ကြည့်ပြီး လုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဆေးလိပ်အမည်ကိုလည်း 'ပြည်လုံး ချမ်းသာ'လို့ ပေးထားတယ်တဲ့။ ဆေး စပ်တဲ့ 'ကိုတာတီး'ကိုလည်း သူ့ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ လိပ်သမား ၁၀ ယောက်လည်း ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုမှာ အထိုင်ကျမှ ပြန်လာကြတယ်။ ကိုတာ တီးနာမည်ကို ကြိုက်လို့ ပန်းဖြိုင် လယ်က ဥယျာဉ်မှူး ရုပ်ရှင်မှာ သူ ဇာတ်ကောင်နာမည်ကို 'တာတီး'လို့ ပေးခဲ့တဲ့အထိပါပဲ။ ခုတော့ ကိုတာတီး

လည်း ပဲခူးမှာပဲ ဆုံးသွားပါပြီ။ ဟိုဘက် အိမ်မှာနေတယ်။

အစ်ကိုက စင်္ကြာဘောလုံးအသင်း လည်း ထောင်ခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီ အကြောင်းလည်း ပြန်ပြောပေးပါဦး။

ကိုယ့်သား အောင်စင်္ကြာမြင့်က ၁၆ နှစ်အောက် မန္တလေးတိုင်း၊ ၁၈ နှစ် ပဲခူးတိုင်းတွေမှာ ကစားပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ပဲခူးမြို့က ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် U-14အတော်ဆုံးကလေးတွေ ကို လိုက်စုပြီး Training ပေးပြီး ကိုယ့် ကားနဲ့ မြန်မာပြည်လှည့်ပြီး ဘောလုံး ကန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကျေးဇူးကြောင့် အဲဒီ ကလေးတွေဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ တိုင်း နဲ့ပြည်နယ် လက်ရွေးစင်တွေ ဖြစ်ကုန် ပါတယ်။ သူတို့ကန်တာကို ဗီဒီယိုရိုက် ပြီး ပြန်ကြည့် အမှားရှာပြီးနောက်ပွဲမှာ အဲဒီလို မမှားအောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒါ ၁၉၈၆-၈၇၊ အရေးအခင်း မတိုင်မီပါ။

အစ်ကိုနဲ့ ဦးကျော်ဆွေ ဂျပန်နိုင်ငံ ကို သွားကြတယ်ဆိုတဲ့သတင်းလည်း ကြားဖူးပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းလည်း ပြောပြပါဦး။

အဲဒီခေတ် ရုပ်ရှင်လူကြမ်း ညိုကြီး က ကိုယ့်အဖေ ဦးဘညွန့်နဲ့ သူငယ်ချင်း တွေ။ ဒီတော့ အဖေက ရုပ်ရှင်နယ်က သူတစ်ယောက်နဲ့ သားကို မိတ်ဆက် ပေးပါလို့ ပြောလို့ ကိုယ့်ကို မော်နီလို ခေါ်တဲ့ ဦးကျော်ဆွေဆီ ခေါ်သွားပါ တယ်။ အဲဒီအချိန်က ဦးကျော်ဆွေက သုခုမခြံမှာ စောရမင်းသား ရိုက်နေ တယ်။ မိတ်ဆက်ပေးတယ်ပေါ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကိုယ်က စိန်ဂျွန်းကျောင်းမှာ ဘော်ဒါနေတာ ၈ တန်း ရောက်နေပြီ။ အဲဒီမှာ ဦးကျော်ဆွေနဲ့ ခင်သွားပြီး နောက်ရက် သူ့ရိုက်ကွင်းတွေကို သူ ကားနဲ့လာခေါ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းတယ်။ ဦးကျော်ဆွေက အင်မတန် စည်းစနစ် ကြီးပါတယ်။ ဒီနေ့ ညနေ ၃ နာရီမှာ ရိုက်လို့ မပြီးပြတ်ခဲ့ရင် နောက်နေ့မှ လည်း ညနေ ၃ နာရီမှ ရိုက်တယ်။ ကာလာကွာလတ် ကွာသွားမှာစိုးလို့လဲ

တည်းကတယ်။ သူ့ကို ကိုယ်က ဆရာ
လို့ ခေါ်တယ်။ နောက်တော့ ဂျပန်
ရုပ်ရှင်ပညာ သွားသင်မယ်ပြော
တယ်။ ကိုယ်ကလည်း လိုက်ချင်တယ်
။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ငယ်ရည်းစား
မိန်းမမြင့်နဲ့ အမှုတစ်ခုဖြစ်လို့ အတူ
သွားလိုက်ရဘူး။ အဲဒီမှာကိုယ့်အဖေ
မိန်းမတယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။
သူငယ်ချင်း ဦးသန်း၊ ဦးနုတို့လည်း
တကယ်တမ်း ဦးနုနဲ့တွေ့ပြီး အကူ
ညီတောင်းလို့ ၂ ရက်အတွင်းမှာ ဂျပန်
ပြည်ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်
ဘက်မြန်လဲ ကြည့်စမ်း၊ အရှင်မွေး
တဲ့ နေချင်းကြီးဆိုတာမျိုးပေါ့။

**ဂျပန်ရောက်သွားတော့ ဟိုမှာ
ဘာလုပ်ကြလဲ။**

ဦးကျော်ဆွေက ကိုယ်လာမယ်
ဆိုတော့ လေယာဉ်ကွင်းမှာ လာကြိုပါ
တယ်။ အဲဒါ ၁၉၆၁ ခုနှစ်။ အဲဒီမှာ
သူနဲ့အတူ လုံးချင်းအိမ် ငှားနေကြ
တယ်။ ၁ လကို ၂၅ ပေါင် ပေးရ
တယ်။ အောက်ထပ်မှာ အမေရိကန်၊
ဂျပန်တွေကို ငှားထားပြီး ကိုယ်တို့က
အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးမှာ နေရပါတယ်။
သူတို့ဆီက ရိုက်ကွင်းတွေကို လေ့လာဖို့
သိန်းက ပါမစ်တွေ ဘာတွေယူပြီးမှ ဝင်
ခွင့်ရတာ။ အဲဒီတုန်းက ကင်းကောင်
က ရိုက်နေတာ လေ့လာခွင့်ရခဲ့တယ်။
တင်းကောင်နဲ့ ဂေါ်ဖီလာ ချကြတာ။
တစ်မိုက်လောက် အရုပ်ကနေ ပေ ၇၀
ဆောက်အထိ လုပ်ထားကြတာ။ ဂေါ်ဖီ
တာရဲ့ လက်တစ်ချောင်းအတွက်
အင်ဂျင်နီယာနှစ်ယောက် ပါရတယ်။
၁၉၆၀ မှာကတည်းက ဂျပန်က ရုပ်ရှင်
မှာ ခေတ်မီနေပါပြီ။ တယ်လီဗေးရှင်း
ဆည်းပေါ်နေပြီ။

ဂျပန်မှာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့လဲ။

ကိုယ်က ၃ လ ၁၇ ရက်။ ဆရာ
ကျော်ဆိုတဲ့ ဦးကျော်ဆွေက ၁ နှစ်
ကျော်ကြာခဲ့တယ်။ ကိုယ်ပြန်လာတော့
သူက နေခဲ့တယ်။

**အစ်ကိုတို့ ပဲခူးရုပ်ရှင်က ရုပ်ရှင်
ဘယ်နှကား ရိုက်ခဲ့ပါသလဲ။**

ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းနဲ့ အသည်း
နုနု စရိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ကြည်
ကြည်ဌေး။ ဒုတိယကားက ဒါရိုက်တာ
ဦးသုခနဲ့ သိကြားစေ သက်သေညွှန်း။
အခုအထိ ရုပ်ရှင်သမိုင်းပြတိုက်မှာ
မြန်မာရုပ်ရှင် ဝင်ငွေအကောင်းဆုံး ၁၀
ကားစာရင်း နံပါတ် ၁ မှာ ရှိခဲ့ပါတယ်။
သရုပ်ဆောင်တွေက ဝင်းဦး၊ ဝါဝါဝင်း
ရွှေ၊ ခင်သန်းနုနဲ့ ကိုယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင်မှာ
ဘာဘဦးသုခရဲ့ ဒါရိုက်တာကြွေးက
၃၅၀၀၀ ကျပ်။ ဆရာက ဇာတ်ညွှန်း၊
ဒါရိုက်တာ၊ တည်းဖြတ်ပါ တာဝန်ယူ
ပါတယ်။ ကိုဝင်းဦးက ၁၅၀၀၀ ကျပ်၊
ဝါဝါဝင်းရွှေ ၁၂၀၀၀ ကျပ်၊ ခင်သန်းနု
၁၀၀၀၀ ကျပ်ပေးရပါတယ်။ စုစုပေါင်း
ရိုက်ကူးစရိတ် ၄ သိန်းနီးပါး ကုန်ကျ
တယ်။ ရန်ကုန်၊ မိတ္ထီလာ၊ မိုးကုတ်မြို့
တွေမှာ သုံးလကြာလောက် ရိုက်ခဲ့ရပါ
တယ်။ ရုံတင်တဲ့အခါ ရန်ကုန်တစ်မြို့
တည်းမှာ ၁၂ သိန်းလောက် ရခဲ့တယ်။

**ကားက အရမ်းကောင်းပြီး အရမ်း
အောင်မြင်ပေမဲ့ အကယ်ဒမီတော့ ဘယ်
သူမှ မရခဲ့ဘူးနော်။**

ခုလိုခေတ်လိုပဲ ဘယ်ကား ဆုတွေ
ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အသံမှာ သိကြားစေ
သက်သေညွှန်း ပါတယ်။ နောက်ဆုံး
အဆင့် ဇာတ်ကားဆုတော့ ရနိုင်တယ်
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဝင်းဦး၊ ဝါဝါဝင်းရွှေ၊
ခင်သန်းနုတို့က တခြားကားတွေနဲ့
ရနိုင်တာလည်း ကြားနေရတယ်။
ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က လူငယ်
လည်းဖြစ်၊ မိဘကလည်း ချမ်းသာ
တယ်။ ရုပ်ရှင်ကလည်း အောင်မြင်
တော့ ဆောင့်ကြားကြားကာလပေါ့။
ရွှေတိဂုံဘုရားတက်ရင် ရှုဖွေဖို့ကို
လည်ပင်းဆွဲသွားတာမျိုးတွေ ရှိတော့
လူကြီးတွေ မျက်စိနောက်တယ်နဲ့ တူပါ
တယ်။ အဲဒီလိုလည်း ကြားရတယ်။
အဲဒီနှစ်မှာ ဝါဝါဝင်းရွှေက ချစ်သမီး
ရုပ်ရှင်နဲ့ အကယ်ဒမီ ရသွားပါတယ်။

**ခုနစ်ကား ဆက်ပေးပါဦး။ ရန်ကုန်
မှာတင် ၁၂ သိန်းရတော့ နယ်တွေမှာ
ပြတာ ဘယ်လောက်ရလဲ။**

စုစုပေါင်း သိန်း ၃၀ လောက် ရ
ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၀၀ တန်၊ ၇၅
ကျပ်တန်တွေ သိမ်းတော့ ၈ သိန်း
လောက် အလကားဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။
ပြီးတော့ မောင်သက်အောင်ရုံဝတ္ထု ငရဲသို့
ဖြတ်လမ်း ကို ဝယ်တာ ၅၀၀၀ ကျပ်
ပေးရတယ်။ အဲဒါလည်း အိမ်ကိုလာပြီး
စားသောက်၊ ပိုကာဒေါင်းတာနဲ့ ကုန်တာ
ပါပဲ။ ကိုယ်တိုင်ဒါရိုက်တာနဲ့ သရုပ်
ဆောင်အဖြစ် ဦးရွှေသာ၊ ထားထားနွယ်
တို့နဲ့အတူ ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့
ဦးရွှေသာက ကိုယ်ကလေးအရွယ်မှာ ထိန်း
ခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ် ရွှေဟင်္သာရုပ်ရှင်ရုံ
နားမှာ နေထိန်းဖူးတယ်။ ဦးရွှေသာ ဆွဲတင်
လို့ အသက်ရှင်ခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်မှာ
ဦးရွှေသာက စုပါဆိုတော့ အကူအညီ
တောင်းရတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ
ပေါက်ဈေး တစ်ကား ၁၂၀၀၀ ကျပ်ပေး
ပြီး ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ကားလုံး ၄၅
ခန်းမှာ ဦးရွှေသာက ၁၇ ခန်းထဲ ပါပေ
မဲ့ ရိုက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကားရိုက်
တာ ၉၆၀၀၀ ကျပ် ကုန်တယ်။ ရန်ကုန်
မှာ ပြတာ ၃၅၀၀၀၀ ကျပ်လောက် ရခဲ့
တယ်။ အဲဒီနောက် ထွန်းဝေ၊ စံရှားတင်
တို့နဲ့ သည်နွေသည်ဆောင်း ကို သရုပ်
ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရှမ်းပြည်မှာ
ရိုက်တယ်။ တောင်ကုန်းအမှတ် ၁၁၉
ရုပ်ရှင်ကို တွဲတေးသိန်းတန်၊ နှင်းနွယ်စိုး
တို့နဲ့ ရိုက်တယ်။ ဒါရိုက်တာစိုးဝင်းနဲ့
သည်ညွှတ်ကွင်း ရုပ်ရှင်ကို စိုးရွှေ၊
မင်းသမီးသစ် ဒေစီကျော်ဝင်းတို့နဲ့
ရိုက်ပါတယ်။ တခြားကုမ္ပဏီ ငှားရိုက်
တာတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။

**အစ်ကိုခေတ်ပြီးတော့ သမီး စမ်း
ပပအောင်ခေတ်ပေါ့။ ဒါရိုက်တာ ဦးခင်
စိုး၊ သရုပ်ဆောင် ကျော်ဝင်းနီ၊ ဒေစီ
ကျော်ဝင်းတို့နဲ့ ‘သည်းနုနွယ်’ဆိုတဲ့ ရုပ်
ရှင်နဲ့ စခဲ့တဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောပါ
ဦး။**

သမီးကို မင်းသမီးတင်ရိုက်တာ
သူ ဝါသနာပါလို့ပါ။ မိဘချမ်းသာလို့၊
ဝါသနာပါလို့ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။
သမီးက အ-ထ-က (၃) မှာ သူငယ်

တန်းကတည်းက မင်းသမီးဖြစ်ခဲ့တာ။
National Day တိုင်း အငြိမ့်ကတယ်။
၁၀ နှစ်သမီးလောက်မှာ ဦးရွှေဘ၊
ဒေါ်ကြည်ကြည်ဌေးတို့ ပြဇာတ်လာ
ကတော့ အမေကြည်က အိမ်မှာပဲ
တည်းတယ်။ ညစာစားပြီး ပွဲသွားဖို့
မိတ်ကပ်လိမ်းနေရင် သမီးက ထိုင်
ကြည့်နေတတ်တယ်။ အဲဒါကို အမေ
ကြည်က သိသွားပြီး ဝါသနာပါလား
မေးတော့ ပါတယ်ပြောလို့ အိုက်တင်
မျိုးစုံ လုပ်ပြတော့ အားလုံး လိုက်လုပ်ပြ
တယ်။ အဲဒီလိုဝါသနာရှိလို့ ရုပ်ရှင်
ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဦးကျော်ဟိန်းက စမ်းပပအောင်
အပေါ် မှတ်ချက်ပေးဖူးတာ ရှိပါတယ်။
အနုပညာအရ တော်ပေမဲ့ အဖေလွမ်းမိုး
မှု များနေတယ်တဲ့။ သူကော ဘယ်နှ
ကား ရိုက်ခဲ့လဲ။

အဲဒါကတော့ ကိုယ်က အဖေကိုး။
စိုးရိမ်စိတ်များလို့ မိဘတစ်ယောက်
အနေနဲ့ အရိပ်လို ကြည့်နေရတာမျိုးပါ။
သမီးရိုက်ခဲ့တာက သည်းနုလွယ်၊ ဒုစရိုက်
သားကောင်၊ အဖေက မင်းသား သားက
ဇာတ်လိုက်၊ ရမ္မက်စော၊ ခပ်တိုင်းငန့်တဲ့
ပဲခူးဆား ကားတွေရိုက်တယ်။ ဗီဒီယို
လည်း နည်းနည်း ရိုက်သေးတယ်။
နောက်တော့ ဟာသရုပ်ဆောင် ထက်
ထက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ခုတော့
သားသမီးတွေတောင် ဘွဲ့ရကုန်ပါပြီ။

အစ်ကို တစ်ခါက ကျွန်တော်နဲ့ဆုံ
တဲ့အခါ ပြောဖူးတာရှိတယ်။ ဘာ
ဦးသူခ ရိုက်ခဲ့တဲ့ 'သိကြားစေ သက်
သေညွှန်း' ရုပ်ရှင်ရဲ့ဇာတ်ညွှန်း အခုထိ
ရှိသေးတယ်။ အစ်ကို ဒါရိုက်တာအနေနဲ့
ပြန်ရိုက်ချင်တယ်ဆိုတာ၊ ပြီးတော့ ကလဲ့
စားချေတဲ့ သံတူကြောင်းကွဲ ဇာတ်တွေ
လည်း ရိုက်ပြီးကြပြီဆိုတော့...

သင်္ကြန်မိုး ရုပ်ရှင်လည်း သိကြား
စေ...ဇာတ်ဖရိုန့်ဖြစ်တဲ့ ကလဲ့စားချေ
တာပဲလေ။ အဲဒီကားမှာ ကျောင်းသား
သပိတ်ဆိုတာမျိုးလည်း ပါတော့ ဒီ
ဘက်ခေတ်မှာ ရိုက်ရင် ပိုကောင်းပါ
တယ်။ အစိုးရ ရဲဝန်ထောက် ဦးသိန်း

မောင်နဲ့ ကျောင်းသား ဝင်းဦးတို့ရဲ့ ဒိုင်
ယာလော့ခ်တွေက အရမ်းအားကောင်း
တယ်။ ဒီတော့ ဒီမိုကရေစီခေတ်မှာ ပြန်
ရိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။

အစ်ကိုက အသက် ၇၂ နှစ်ရှိပြီဆို
တော့ ရုပ်ရှင်သက်ကြီးပူဇော်ပွဲမှာ ကိုယ့်
အနုပညာ မိသားစုတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရတဲ့
ပီတိလည်း ပြောပါဦး။

အရမ်းဝမ်းသာတာပေါ့။ ဒါ
ကြောင့် နှစ်စဉ်လို တက်ဖြစ်ပါတယ်။
မန္တလေးမှာနေတဲ့ ထားထားနွယ်လည်း
တက်တာတွေ့ရတယ်။ သူနဲ့အတူ
အောင်ပန်းနဲ့ ဟဲဟိုးကြားမှာ ရထားနဲ့
ရိုက်ခဲ့တာလေး သတိရမိတယ်။ ရထား
ပေါ်ကခုန်ချတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းရိုက်ပြီး
ကိုယ်လည်း သတိမေ့သွားတယ်။ သူ
လည်း ဒဏ်ရာရသွားဖူးတယ်။

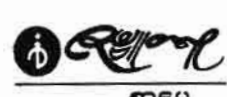
အနုပညာသွေးပါလာရင် အဲဒီ
သူဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်
ရောက်မှ အဲဒီပိုးက သေသွားတတ်ပါ
တယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုကော အနုပညာ
အလုပ်ပြန်လုပ်ဖို့ ရှိပါသလား။

အခုအချိန်ကျတော့ ကားရိုက်မယ်
ဆိုရင် ဘယ်လိုကာရိုက်တာမဆို ဇာတ်
ရုပ်ပီပြင်တယ်ဆိုရင် ရိုက်ချင်ပါတယ်။
ကိုယ် မသေခင်လေးမှာ အနုပညာနဲ့
ပတ်သက်လို့ လုပ်သွားချင်တာလေးတွေ
ရှိတယ်။ သိကြားစေ သက်သေညွှန်း
နဲ့ ချစ်လှပါသည် သို့သော် ရုပ်ရှင်တွေ
ကို ဒါရိုက်တာအဖြစ် ပြန်ရိုက်ချင်ပါ
တယ်။ ရိုက်ဖို့ စီစဉ်နေတာတွေလည်း
ရှိပါတယ်။ သမီး စမ်းပပအောင်နဲ့ ဇင်
ဇင်အောင်ကလည်း အိမ်ထောင်သည်
တွေဖြစ်သွားကြပြီ။ သား အောင်စကြာ
မြင့်က ဆုံးသွားတယ်။ သူ့သားက
ဘောလုံးသမား ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့
ကိုယ့်အနေနဲ့ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်လို့
ပရိသတ်နဲ့ ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်။
ပြီးတော့ ခုလို ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းအတွက်
မေးမြန်းပေးတဲ့ ညီလေးကိုရော၊ ဖော်ပြ
ပေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းကိုရော ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။

မြတ်သျှင်မောင်

ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် ၁၃၃
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း
၀၁-၃၉၈၂၂၀

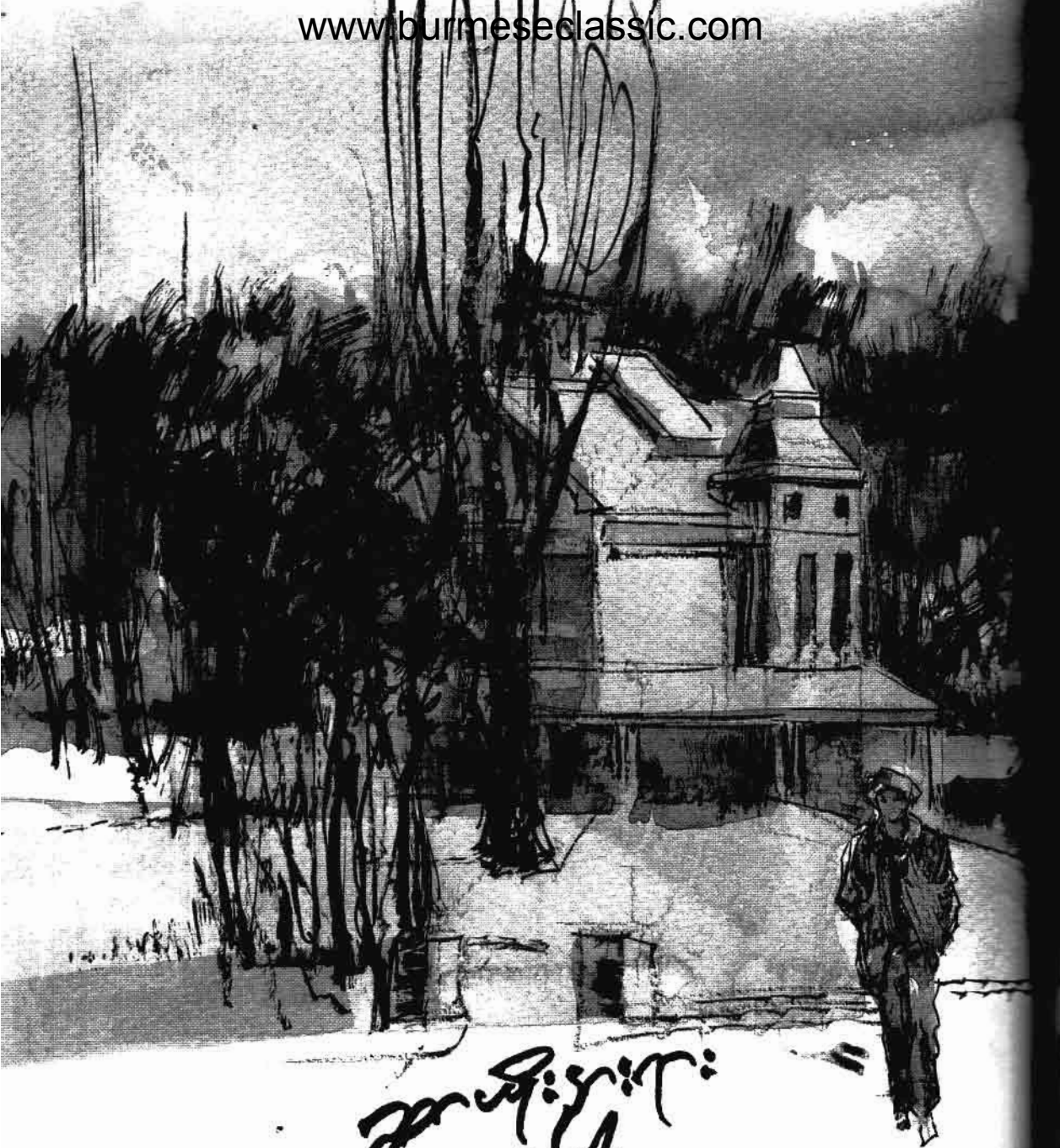

ပရိသတ်အကြိုက်

အိန္ဒြာ နှင့် အိန္ဒြာ

မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ...
တစ်နှစ်တာ
ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှာ
ဖော်ပြခဲ့တဲ့
ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများ၊
ရွှေနုလုံးသား
ဝတ္ထုတိုများထဲက
ပရိသတ်အကြိုက်
ဆန္ဒမဲပေးရွေးချယ်ခဲ့ကြတဲ့
ဝတ္ထုများ အဖြေကို
ကြေညာဖို့အချိန်
ကျရောက်လာပြန်ပါပြီ။
ဒီနှစ်မှာ
အရင်နှစ်ကထက်
ဆန္ဒပြည့်တွေ ပိုများပါတယ်။
အစိုးရဌာနတစ်ခုကဆိုရင်
စာတွေအထပ်လိုက်
တစုတပေါင်းတည်း
ပို့လိုက်တဲ့အပြင်
ဆက်လက်ပေးပို့ပါဦးမည်
လို့တောင် ဆိုပါတယ်။
ပါဝင်အားပေးတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ဒီနှစ်အတွက် မဲအများဆုံးနဲ့
ရွေးချယ်ခံရတဲ့ ရွှေအသစ်
ဝတ္ထုတိုက ၂၀၁၅ ခုနှစ်
မေလမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့
ဆရာဟမ်စိုင်း(ဆေး/မန်း)ရဲ့
မြေနီမိုမြစ်ဝှမ်းလွင်ပြင်
ဖြစ်ပြီး ရွှေနုလုံးသား
ဝတ္ထုတိုကတော့
၂၀၁၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လမှာ
ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာ မင်းမူပိုင်ရဲ့
အချစ်နဲ့ဖွင့်ဆိုတဲ့
ကျွန်တော့်အဘိဓာန်
ဝတ္ထုတိုဖြစ်ပါတယ်။
ဆုများကို ၂၀၁၆ ခုနှစ်
မေလအတွင်းမှာ ကျင်းပမယ့်
ရွှေအမြဲတေစာပေဆုပေးပွဲမှာ
ချီးမြှင့်ပေးပါမယ်။
အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

အနီးကပ်စွာ မြင်ရပါက

၁။

ဂျပန်နိုင်ငံ၊ အိုက်ချီကန်ပြည်နယ်၊ နာခိုရာမြို့။
ဆောင်းဦးရာသီ။ နှင်းများ ထူပိန်းသိမ်မွေ့စွာ
ကျနေကြသည်။ ယုနှင့် ဆုံနေကျ စားသောက်ဆိုင်
ကလေးတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ နာရီကို
ကြည့်လိုက်တော့ မနက် ၁၀ နာရီတောင် ထိုးတော့မည်။
ယုက ယခုအချိန်အထိ ရောက်မလာသေး။
အမြဲတမ်းအားဖြင့် ယခုအချိန်များဆို ယုနှင့်ကျွန်တော်၊

ကျွန်တော့်အဆောင်၏မီးဖိုခန်းထဲတွင် ဟင်းတစ်မျိုးမျိုးကို
အားတက်သရော ချက်ပြုတ်နေကြပြီ။ ယုက ဒိန်ခဲစိမ်း၊
ပဲပိစပ်နှင့်အမဲသားတို့ ရောစပ်ရသည့် 'စုခီယခီ'ကို
ကြိုက်သည်။ ကျွန်တော်က မချက်တတ်။ ယု ကြိုက်သော
အစားအစာများကို စီမံချက်ပြုတ်တတ်ဖို့ မြို့ထဲမှ
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အချိန်ပိုင်း အလုပ်လုပ်သမိုင်း
တတ်အောင် သင်ယူခဲ့ရသည်။ တတ်သွားပြန်တော့လည်း
ယုက အပြီးစလွယ်လက်ရာမျိုးကို မကြိုက်ပြန်။
တကယ့်ဂျပန်လူမျိုးတစ်ယောက်၏ လက်ရာနှင့်တူမှ

အမှတ် ၃၁၅၊ ဗေဇော်ဝိရှိ၊ ၂၀၁၆

မြန်မာ့

အမျိုးသမီးတို့အတွက် အထူးပြုလုပ်ထားသော အထွေထွေဆိုင်ရင်း ၈၁

ကြိုက်သတဲ့။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဦးဆုံး အမဲသားနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ပါးပါးလှီးပြီး သံဒယ်အိုးမှာ ထည့်ရသည်။ ဒိန်ခဲစိမ်းနှင့် ပဲစိပ်ကို သမအောင်မွှေ။ မှို၊ ခေါက်ဆွဲနှင့် ကြက်သွန်စိမ်း ဆာကေး ဆန်အရက်၊ သကြား နှင့် ပဲငံပြာရည်တို့ ထည့်ပြီး တော့ မီးဖိုပေါ်မှာ ပွက်ပွက် ဆူအောင် တင်လိုက်သည်နှင့် ယုအကြိုက် ဖြစ်ပြီ။

‘သိပ်ကောင်းတာပဲ မောင်ရယ်’

ကျွန်တော် တစ်နာရီ လောက် ချက်ပြုတ်ရသော ‘စုစိယခီ’ကို ယု ရှေ့ချပေး လိုက်သည်နှင့် ယု ပြောနေကျ စကားမှာ ‘သိပ်ကောင်းတာ ပဲ မောင်ရယ်’ဆိုသည့် တစ် ခွန်းတည်းသောစကားသာ ဖြစ်သည်။ ထိုစကားတစ်ခွန်း အတွက် အမြဲတမ်း ဖျော်ရွှင် ရသူမှာလည်း ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ ယုသည် ကျွန်တော်ထံ ရောက်မလာ။ တကယ် မလာတော့ဘူးလား ယုရယ်။

ယု လာနေကျလမ်းက လေးကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းများက ထူပိန်းစွာကျနေ ကြဆဲ။

□

၂။

ကျွန်တော်နှင့် ယု၏ တွေ့ဆုံမှုမှာ သွေးရိုးသားရိုး ကူညီမှုတစ်ခုမှ စခဲ့ခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန် နိုင်ငံသို့ နည်းပညာလေ့လာ

သင်ယူရေးအလုပ်သမားအဖြစ် သုံးနှစ်ကြာ သွားရောက်ခွင့်ရ ခဲ့သောအဖွဲ့မှဖြစ်သည်။ ဂျပန် နိုင်ငံသည် ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်မက်၊ ပြာပုံဘဝထဲမှ ထလာခဲ့သော ဟီးရိုးရီးမား သည် ကျွန်တော့်အတွက် အံ့ဖွယ်သူရဲ၊ အမြင့် ၁၂၃၈၉ ပေရှိသော ဖူဂျီတောင်သည် ကျွန်တော့်အနာဂတ်။

ယုက နာခိုရာတက္ကသိုလ် မှာ ပညာသင်ယူနေသည့် ထူးချွန်ပြီး ရည်မှန်းချက် မြင့် မားသောကျောင်းသူ။ ယုတို့ အတန်းဖော် မိန်းကလေးသုံး ယောက်နေသော အဆောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ရ သောစက်ရုံမှာ သိပ်မဝေးလှ။

ပထမဆုံး ယုနှင့် ကျွန် တော်ဆုံခဲ့ကြသည့်နေ့က ဘဏ် ထဲရောက်နေပြီဖြစ်သော လစာ ကိုထုတ်ရန် အနီးဆုံးဥရိသည့် စာတိုက်တစ်ခုသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့သည့်နေ့ ဖြစ် သည်။

ထိုနေ့က စနေနေ့ဖြစ် သောကြောင့် စာတိုက်က ၉ နာရီမှ ၁၂ နာရီအထိသာ ဖွင့် သည်။ ကျွန်တော် ရောက် သွားတော့ လူနစ်ယောက်က ရှေ့မှာ တန်းစီနေကြသည်။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမှ တန်း စီလိုက်တော့ ကျွန်တော့်နောက် မှာလည်းတန်းစီလာသူရှိသေး သည်။ ဂျပန်တစ်ယောက်နှင့် မြန်မာတစ်ယောက်။ မြန်မာ မလေးက ယု။

ယု၏ တောက်ပနေ သော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းက လေးများက ကော့နေသော မျက်တောင်ရွန်းရွန်းကြီးများ ကြောင့် ပို၍လှပလွန်းနေခဲ့ သည်။ အမိဝမ်းကြာတိုက်မှ

ကျွတ်လာကတည်းက ပြုံး လာခဲ့ဟန်တူသော မျက်နှာ ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းကလေး က ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်အထိ အပြုံး မပျက်။ ပန်းချီဆရာတစ် ယောက်မှ တကူးတက ပုံဖော် ပေးထားသလို ထင်းနေသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးက မတင်းသော်လည်း ပြည့်လွန်း နေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ယု၏ပုံရိပ်က ကျွန်တော့်ရင် ထဲမှာ အရောင်ထင်နေခဲ့တော့ သည်။

□

၃။

‘မင်း မလုပ်တတ်ရင် လည်း သူများကို အကူအညီ တောင်းလေ’

ဘဏ်ကတိုက်ကို အလွဲလွဲ အချော်ချော် သုံးနေသော ကျွန်တော့်အား နောက်မှ တန်း စီနေသူ ဂျပန်ကြီးက စိတ် မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက် တော့ ကျွန်တော် အတော့်ကို နေရထိုင်ရခက်မိသည်။ သို့ နှင့် ကျွန်တော် ထိုဂျပန်ကြီး ကို နေရာဖယ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့နေရာမှာ ကျွန်တော် တန်းစီ လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် က မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘဲ ယု၏ ရှေ့ကပ်လျက် ဖြစ်သွားရ တော့သည်။

‘မင်း မြန်မာလား’

ကျွန်တော့် ဘဝတွင် ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် အပြည့်စုံဆုံး အသံနှစ်သံကို ပြောပါဆိုလျှင် အမေက ‘လူ လေး’ဟု ခေါ်သောအသံ သည် ပထမဖြစ်၍ ‘ယု’ထဲမှ ထိုစဉ်က ကြားလိုက်ရသော အသံမှာ ဒုတိယဖြစ်ပါလိမ့် မည်။

‘မေးနေတယ်လေ’
အချစ်သည် ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့ရောက်လာသော အခါ ကျွန်တော့်နားသည် မကြားတော့။

‘ဗျာ’

‘မင်း မြန်မာမဟုတ် လား။ ပေး တို့လုပ်ပြတာ သေချာကြည့်ထား။ ဒါနဲ့များ ဂျပန် လာနေသေးတယ်’

ယု၏လက်ချောင်းက လေးများက အရောင်စုံလိပ် ပြာလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဂဏန်းကလေးများပေါ်တွင် ချိန်သားတကျ ပျံ့သန်းလွှဲစိ ရှားသွားကြတော့သည်။

ထိုနေ့ကစပြီး ကျွန်တော့် တွင် ဆုတောင်းတစ်ခု တိုး လာခဲ့ပါသည်။

‘လစာထုတ်ရက်တိုင်း သည် စနေနေ့များဖြစ်၍ ထို စနေနေ့တိုင်း စာတိုက်တွင် လူများစေပြီး ယုသည် အမြဲ တမ်း ကျွန်တော့်နောက်မှ တန်းစီတတ်သောမိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား...’

□

၄။

အချစ်သည် အဏုမြူငှက် တစ်လုံးဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကြံချချင်သော မြို့ မှာ ‘ဟီးရိုးရီးမား’မဟုတ်ဘဲ ယု ဆိုသည့် ပန်းခင်းတစ်ခင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုပန်းခင်းကလေးကို ကြွေစွ မသွားစေချင်ပါ။ ထိုပန်းခင်း ပေါ်တွင် ကျွန်တော့်နာမည် ထင်ကျန်ရစ်နေလျှင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ။

‘လက်ထပ်တယ်ဆို တာ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် မယုံကြည်ခြင်းရဲ့

သင်္ကေတပဲ မောင်။ ယုက
အိလို ပြောလိုက်လို့ မောင်
လက်မထပ်ချင်ဘူးလို့
ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု
အခြေအနေ ဘာကိုမှတိတိကျကျ
ပြောလို့မရဘူးလေ။ မောင်
ပြောထားတယ်မဟုတ်
။ ယုတို့နှစ်ယောက်
အဖြစ်နဲ့ နေခွင့်ရအောင်
ကြိုးစားကြမယ်။ ယုတို့နိုင်ငံ
အစစအရာရာသာတဲ့
နိုင်ငံမှာပဲ ယုတို့အသက်
ဆုံးနေသွားကြမယ်ဆို
လေ။ စိတ်မလောပါနဲ့
ဆင်ရယ်

ကျွန်တော်နှင့်ယု ချစ်သူ
တစ်ဖက် ၂ နှစ်ပြည့်သော
အတွက် ကျွန်တော်အိပ်မက်တို့
ပျက်ပြယ်သွားစေနိုင်
ခဲ့ကြတာစစ်ကို ယုက အစ
ချစ်သူပါသည်။ သို့သော်
ကျွန်တော် ယုအား စိတ်မဆိုး
ချစ်ပါ။ ကျွန်တော် ယုကိုချစ်
ပါသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော်
နိုင်ငံကိုလည်း ယုနှင့်ထပ်တူ
ကျွန်တော်ချစ်ပါသည်။
ယု ပြောသော 'အာ'ဆိုသည်
မှာ ဂျယ်နိုင်ငံ၌ အသက်ထက်
ဆုံး နေထိုင်စားသောက်လုပ်
ချင်ခွင့် ရမည် 'လိုငါစင်'
သောဆန်သည် အယောင်
ဆောင်ခဲ့ကုသည့် ကတ်အတူ
တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဂျပန်ကို
ထားခဲ့တာ ဂျပန်မှာ အသက်
ဆုံးနေသွားဖို့ မဟုတ်
ဘူး ယု။ ကျွန်တော် ဂျပန်ကို
ထားတာ ဂျပန်တွေရဲ့လေးစား
ရောကောင်းတဲ့စိတ်၊ အတုယု
ရောကောင်းတဲ့ နည်းပညာ
တွေကို လေ့လာသင်ယူပြီး
ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ပံ့ပိုးပေးသွား

ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။
ကျွန်တော့် စကားတို့
အား ယု၏နားတို့သည် ကြား
အံ့မထင်။ ထိုနေ့ကစပြီး ယု
ထံမှ ကျွန်တော် ရရှိခဲ့သော
အချစ်တို့သည် စက္ကူပန်းရုံမှ
ရှူဖွိုက်ရသောရနံ့များကဲ့သို့
'မရှိဘူးလားဆိုသော်လည်း
ရှိ၏။ ရှိရဲ့လားဆိုသော်လည်း
မရှိ'ခြင်းများနှင့်သာ အဆုံး
သတ်နေခဲ့ရပါတော့သည်။

၅။
ယု လာနေကျသော
လမ်းကလေးကို မျှော်ကြည့်
လိုက်တော့ နှင်းများက ထူထပ်
စွာကျနေကြဆဲ။ ယုလာမည်၊
မလာမည်ဆိုတာ မသေချာ
သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့
ဒီဆိုင်ကလေးမှာ ယုံကြည်ခြင်း
များနှင့် စောင့်နေခဲ့မိသည်။
သိပ်မကြာခင် ကျွန်တော်
ပြန်ရတော့မည်။ မပြန်ခင်
ယုကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်
ချင်သည်။

ယု ပြန်လာမည့်အချိန်
ကို ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှ
စောင့်နေမည်။ သစ္စာစောင့်
သိပါမည် စသဖြင့် ကျွန်တော်
ပြောချင်သောစကားများကို
ရင်ထဲ၌ စီထားပြီး ဒီဆိုင်က
လေးမှာ ကျွန်တော် စောင့်နေခဲ့
ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယု
က ရောက်မလာခဲ့။

'ယု အဆင်ပြေရင် လာ
ခဲ့ပါ့မယ် မောင်'
'မောင်အတွက်တောင်
မှ အဆင်ပြေမှတဲ့လား ယု
ရယ်'ဟု ဖုန်းထဲမှ ကျွန်တော်
မပြောဖြစ်ခဲ့။ ယု၏ပျက်ယွင်း
စပြုနေသော ခြေလှမ်းများကို
ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေပေးခဲ့သည်။ ဘုရား

စူးရစေ၊ ယု အဆောင်ထက်
သို့ ကျွန်တော် မတက်စဖူး။
ကျွန်တော့်အဆောင်သည်သာ
ယုအတွက် တံခါးမရှိ စားမရှိ
ဖြစ်စေခဲ့သည်။

အရူးတစ်ယောက်
အတွက် အမဲသားသည် မရှိ
မဖြစ် လိုအပ်လာသကဲ့သို့
ကျွန်တော့်အတွက် ယုသည်
မရှိမဖြစ် လိုအပ်လာချိန်၌
ယုက သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို
ကန်နှင်းပြီး အခြားသစ်ကိုင်း
တစ်ခုသို့ ကူးပျံတော့မည့်
'သာလီကာ'မလေးကဲ့သို့
'အဆင်ပြေရင်'ဆိုသည့်စကား
ကို ချိုချိုသာသာ ပြောထွက်
ခဲ့သည်။

ရင်သည် မွန်းကျပ်လာ
ခဲ့၏။ ယု လာမည့်လမ်းကို
မျှော်ကြည့်ရသည်ထက် ယု
နှင်းခဲ့ရာ ခြေလှမ်းများအတိုင်း
လိုက်နှင်းပစ်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်
စိတ်အားပြင်းပြလာသည်။
နောက်ဆုံး နှင်းများကို ခွဲပြီး
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
ရထားတစ်စင်းလို မောင်းနှင်
လာခဲ့သည်။

ယု အဆောင်သည်
တိတ်လျက်။ အဝင်ဝတွင်
အရွယ်အစားစုံ အရောင်
အသွေးစုံ ဖိနပ်များထဲမှ ယု
ဖိနပ်သည် ကျက်မထားဘဲ
အလွတ်ရနေသည့် ကျွန်တော်
ချစ်ရသူ၏ ခိုမိတုံ့။

'ဒေါက်...ဒေါက်'
ကျွန်တော် တံခါးကို
ခေါက်လိုက်သည်။

ပွင့်လာသောတံခါးမှ
ထွက်ပေါ်လာသော မျက်နှာ
သည် ကျွန်တော့်အိပ်မက်များ
ကို ခဏခဏခြောက်လှန့်ဖူး
သည့် ယု၏ဇာတ်လိုက်ကြီး။
ယုနှင့်တစ်ကွောင်းတည်းတက်

နေသော 'သူငယ်ချင်းတွေပါ'
ဟု ယု ပြောဖူးသည့် ဘရာဇီး
နိုင်ငံသား။

'ဘာကိစ္စများ ရှိပါသ
လဲ...သူငယ်ချင်း'

ကျွန်တော် လူကဲခတ်
မည့်ပါ။ သို့သော် ခါတစ်ရံ၌
ကျွန်တော်သည် ခပ်ညံ့ညံ့
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေရသည်
ကို နှစ်သက်ပါသည်။

'တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ
တယ်...သူငယ်ချင်း။ ငါ ယု
နဲ့ တွေ့ချင်တာပါ'

'ယု အနားယူနေပါ
တယ်၊ နောက်နေ့မှ လာပါ။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ဖြစ်နိုင်လျှင် ပြန်ပိတ်
သွားသောတံခါးကို ကျွန်တော်
ခေါင်းနှင်ပစ်တိုက်ပစ်လိုက်ချင်
ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်
ကိုယ်ကျွန်တော် ချုပ်တည်း
နိုင်ခဲ့သဖြင့် မည်သည့်အချိန်
တွင်မှ နောင်တရနေလိမ့်မည်
မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏တာဝန်ယူ
နိုင်မှုကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည့် ယု
အား မမြစ်မနေ ကျောခိုင်းပစ်
ရတော့မည်မှတစ်ပါး အခြား
သောအရာများအား ကျွန်တော်
မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော် ယုကို တစ်
ဘဝလုံးအတွက် ကျောခိုင်းခဲ့
ပါပြီ။ ယု ချစ်တဲ့ ဂျပန်မြေမှာ
ပျော်ပါစေ ယု။ နောက်နောင်
ကျွန်တော့်ဆီက ဘယ်တော့မှ
ကြားရတော့မှာမဟုတ်တဲ့ ယု
သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ ဂျပန်စကားနဲ့
ပဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ယု။

ဆာယိုးနားရားပါ ယု၊
ဆာယိုးနားရားပါ။ ■

လူခါး
Sayoonara =
နှုတ်ဆက်ပါတယ်

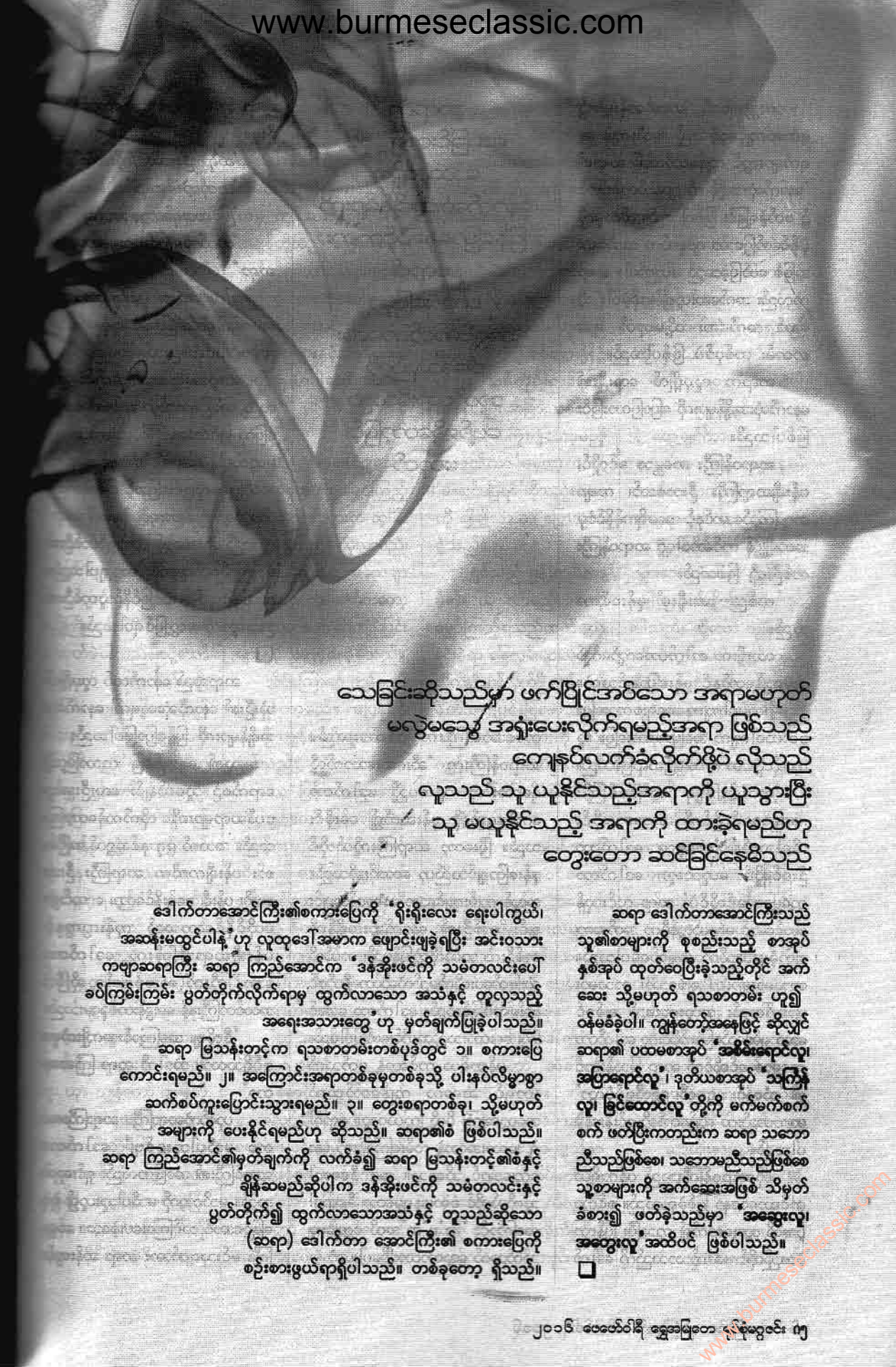
လူနှင့်သူ၏နောက်ဆုံးအချိန် တောက်ပခြင်း၊ စေတနာအတိုင်း

အမှတ် ၃၁၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၆

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အက်ဆေးအကြောင်း၊ အက်ဆေး

သေခြင်းဆိုသည်မှာ ဖက်ပြိုင်အပ်သော အရာမဟုတ်
မလွဲမသွေ အရှုံးပေးလိုက်ရမည့်အရာ ဖြစ်သည်
ကျေနပ်လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ လိုသည်
လူသည် သူ ယူနိုင်သည့်အရာကို ယူသွားပြီး
သူ မယူနိုင်သည့် အရာကို ထားခဲ့ရမည်ဟု
တွေးတော ဆင်ခြင်နေမိသည်

ဒေါက်တာအောင်ကြီး၏စကားပြေကို 'ရိုးရိုးလေး ရေးပါကွယ်၊
အဆန်းမထွင်ပါနဲ့' ဟု လူထုဒေါ်အမက ပျောင်းဖျဲခဲ့ရပြီး အင်းဝသား
ကဗျာဆရာကြီး ဆရာ ကြည်အောင်က 'ဒန်အိုးဖင်ကို သမံတလင်းပေါ်
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်တိုက်လိုက်ရာမှ ထွက်လာသော အသံနှင့် တူလှသည့်
အရေးအသားတွေ' ဟု မှတ်ချက်ပြုခဲ့ပါသည်။
ဆရာ မြသန်းတင့်က ရသစာတမ်းတစ်ပုဒ်တွင် ၁။ စကားပြေ
ကောင်းရမည်။ ၂။ အကြောင်းအရာတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ပါးနပ်လိမ္မာစွာ
ဆက်စပ်ကူးပြောင်းသွားရမည်။ ၃။ တွေးစရာတစ်ခု၊ သို့မဟုတ်
အများကို ပေးနိုင်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာ၏စံ ဖြစ်ပါသည်။
ဆရာ ကြည်အောင်၏မှတ်ချက်ကို လက်ခံ၍ ဆရာ မြသန်းတင့်၏စနှင့်
ချိန်ဆမည်ဆိုပါက ဒန်အိုးဖင်ကို သမံတလင်းနှင့်
ပွတ်တိုက်၍ ထွက်လာသောအသံနှင့် တူသည်ဆိုသော
(ဆရာ) ဒေါက်တာ အောင်ကြီး၏ စကားပြေကို
စဉ်းစားဖွယ်ရာရှိပါသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

ဆရာ ဒေါက်တာအောင်ကြီးသည်
သူ၏စာများကို စုစည်းသည့် စာအုပ်
နှစ်အုပ် ထုတ်ဝေပြီးခဲ့သည့်တိုင် အက်
ဆေး သို့မဟုတ် ရသစာတမ်း ဟူ၍
ဝန်မစံခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဆိုလျှင်
ဆရာ၏ ပထမစာအုပ် 'အစိမ်းရောင်လူ၊
အပြာရောင်လူ'၊ ဒုတိယစာအုပ် 'သင်္ကြန်
လူ၊ မြိုင်ထောင်လူ' တို့ကို မက်မက်စက်
စက် ဖတ်ပြီးကတည်းက ဆရာ သဘော
ညီသည်ဖြစ်စေ၊ သဘောမညီသည်ဖြစ်စေ
သူ့စာများကို အက်ဆေးအဖြစ် သိမှတ်
ခံစား၍ ဖတ်ခဲ့သည်မှာ 'အဆွေးလူ၊
အဆွေးလူ' အထိပင် ဖြစ်ပါသည်။

□

ကန္တာရဝတီ တောင်တန်းများ၌
ဧကစာကျင့်နေခဲ့သည့် အထီးကျန် နေ
ရက်များတွင် ကျွန်တော်သည် ဆရာ၏
‘နောက်ဆုံးအချိန်’ကို ဂျာနယ်တစ်စောင်
၌ ဖတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာမူကို
ပုံနှိပ်ဖော်ပြသော ဂျာနယ်က အက်ဆေး
အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ ဆရာ
ကလည်း အက်ဆေးဟူ၍ မဆိုခဲ့ပါ။ သို့
သော် အက်ဆေး သို့မဟုတ် ရသ
စာတမ်း တစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာက လူပုဂ္ဂိုလ် လေးဦး၏
နောက်ဆုံးအချိန်များကို ပြောပြထားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီး ကမ္ဘောဇ ခင်လှိုင်၊
ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘသော်၊ ကဗျာ
ဆရာကြည်အောင်နှင့် အဓမ္မရီကန်နိုင်ငံမှ
အစာမျိုးပြန် ကင်ဆာပါရဂူ ဆရာဝန်ကြီး
တစ်ဦးတို့ ဖြစ်သည်။

တစ်ည လားရှိုးမှ ဖုန်းဝင်လာ
သည်။

လားရှိုးက ဒေါက်တာကျော်ကျော်

က ကျွန်တော်နှင့် ဖုန်းပြောချင်သတဲ့။

ပထမဝါကျက အရေးစကားပြေ။

ဒုတိယဝါကျက အပြောစကားပြေ။ သူ

က ထိုသို့သော စကားပြေဆရာဖြစ်သည်။

လားရှိုးမြို့မှ ဆရာဝန်ကြီး
ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ကို စာသမားတိုင်း
သိပါသည်။ ‘ကမ္ဘောဇ ဒေါက်တာ
ဦးခင်လှိုင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါက်တာ
ကမ္ဘောဇ ခင်လှိုင်ပဲ’ ဆရာ လင်းယုန်
မောင်မောင် မကွယ်လွန်မီက အတိအကျ
ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိပါသည်။
စာသမားများက ချစ်သော၊ စာသမား
များကိုလည်း အထူးတလည် ချစ်ခင်
သော ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းက ဒေါက်တာ
ကမ္ဘောဇ ခင်လှိုင်ကို ဆရာ မြသန်းတင့်
၏ ‘သံလွင်၊ ဒုဋ္ဌဝတီ၊ ရွှေလီရပ်ပုံလွှာ’
မှာကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးနေခဲ့
ပါသည်။

ထိုဆရာဝန်ကြီးသည် ပန်ကရိယ
ကင်ဆာဝေဒနာ ဖြစ်ခဲ့ရှာသည်။ စင်ကာ
ပူအထိ သွားရောက်၍ ကုသပြီး ပြန်လာ
ခဲ့သည့်တိုင် မသက်သာသည်ကို ဒေါက်

ဆရာက
သေခြင်းတရားနှင့်
သေသူတို့၏
နောက်ဆုံးအချိန်များကို
ပြန်ပြောနေလင့်ကစား
ဆရာ၏
စကားပြေမှာ
အရွှင်ဓာတ်ကလေး
ပါနေသည်ကို
သတိထားမိသည်
ပျော်ရဲ့တော့ဖြင့်
မဟုတ်

တာအောင်ကြီးက သိထားသည်။
ဆရာဝန်ကြီးက ‘ဆီးဆေးသောက်လို့
ရမလား’ဟု သူတပည့် ဒေါက်တာ
ကျော်ကျော်ကို ဖုန်းဆက်၍ မေးခိုင်း
သည်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်
ဖုန်းပြောချင်သည်ဟု တောင်းဆိုသည်။
အလွန် ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်အချင်း
ချင်း တစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို
တစ်ဦးက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မည်၊ ဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်မည်လဲဆိုတာ စိတ်ဝင်
စားစရာပဲဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ အောင်
ကြီး ရေးထားသည့်အတိုင်းဖော်ပြပါမည်။

ပန်ကရိယ ကင်ဆာနဲ့ ပတ်သက်
လာရင် ဆရာက ကျွန်တော့်ထက်
အတွေ့အကြုံ ပိုလို့ ကြွယ်ဝသူ။ ရောဂါ
ရဲ့ အလားအလာနဲ့ လမ်းကြောင်းကို နော
ကျေအောင် သိနေသူ။ အခု ဒီရောဂါ
သူကိုယ်တိုင် ခံစားနေရမှတော့ ဒီရောဂါ
အကြောင်း ‘က’မှ ‘အ’အထိ ကျေကျေ
ညက်ညက် လေ့လာထားပြီပေါ့။ က...

ဆရာ ဘာပြောမလဲ။ နားထောင်လိုက်
ဦးမှ။

‘ဆရာ ဦးအောင်ကြီးလား’
‘ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ’

‘ပြင်ထားရတော့မှာပေါ့နော်’
‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြင်ထားရတော့မှာပါ’

ဆရာ

ဒါပဲ။ ဆရာ ဖုန်းချသွားသည်။
နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ ဆရာဆုံးသည်
သတင်းဝင်လာသည်။

ဆရာအရေးအသားအတိုင်း ပြန်
လည် ဖော်ပြရသည်မှာ ဆရာ၏ စကား
ပြေကို မြင်သာစေလိုခြင်း သက်သက်
မဟုတ်ပါ။ ဆရာ၏ ‘လေနှင့်အနေ’ကို
သတိပြုစေလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြင်ထားရတော့မှာပါ ဆရာ’
ဟူသည့် လေသံတွင် ပညာရှင်တစ်ဦး၏
ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို တွေ့ရပါသည်။
ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်နိုင်သူတစ်ဦး၏
ဥပေက္ခာကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဆရာသည် နောက်ထပ် လူပုဂ္ဂိုလ်
သုံးဦး၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်၊ နောက်ဆုံး
အချိန်များကို ပြန်ပြောပြပါသည်။

သူ၏ မွေးရပ်မြေ ကသာမြို့သို့
ရောက်စဉ် သူငယ်ချင်း လေးဦးအတူ
ငယ်ဆရာများကို လိုက်ကန်တော့ကြ
သည်။ အသက် ၉၇ နှစ်အရွယ် အငြိမ်း
စား ပန်းချီကထိက ဆရာကြီး ဦးဘ
သော်၊ ပန်းချီ မရေးနိုင်တော့၊ ကောင်းစွာ
မထိုင်နိုင်တော့သည့် ကုန်းကွက္ကနှင့်
ပန်းချီ ဆရာဆို ကြီးက ဒေါက်တာ
အောင်ကြီးကို (စာအုပ် ဖတ်သူ ဆိုပြီး)
အထင်တကြီးနှင့် မေးခွန်းတစ်ခုမေးသည်။

‘ဒီလိုမျိုး အကြောင်းအကျိုးထဲမှာ
ရုပ်ရှိသလား၊ အဲဒါကို ဆရာ ကြံဆနေ
တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးမေး
တာ မသိပါဘူးခင်ဗျ’ ဒေါက်တာ
အောင်ကြီး၏ အဖြေကလည်း ရှင်းလှပါ
သည်။ မသိတာကို မသိပါဘူးဟူ၍ ရဲရဲ
ဖြေခုံအောင် သင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာ
ကြီး မင်းသုဝဏ်အား ဆရာ ဆန်းထွန်း

တက္ကသိုလ်)က ကျေးဇူးဆိုခဲ့ဖူး
သတိရမိပါသည်။ နောက်
ဆရာကြီး ဦးဘသော် ဆုံး
သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာက သေခြင်းတရားနှင့် သေ
ခြင်း၏ နောက်ဆုံးအချိန်များကို ပြန်
လည်လေ့လာစား ဆရာ၏ စကားပြေ
အရ ဓာတ်ကလေး ပါနေသည်ကို
သိထားမိသည်။ ပျော်လို့တော့ဖြင့်
သတိမထားမိ။ နိစ္စဓူဝ သေခြင်းတရားနှင့်
ဆုံးသွားသည့် ဆရာဝန်ကြီး
အသားကျနေသည့် စရိုက်
ထာဝရဖြစ်နေသည်။

ဆရာ ကြည်အောင်က ဆရာ၏
အပြောကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ် ဆေးရုံလာ
သောအခါက ထုထူထောင်ထောင် ရှိ
သည့် ဆရာက စာအုပ်လက်ဆောင်
စကား စ၊ မြည်ပြော။ သို့သော်၊
အနီးဆုံး ဝေဖန်ချက်ကို စကား မစ၊
ဆိုသည်။ ဒုတိယအကြိမ် နှလုံး
တော်ကုသဆောင်ထဲ၌ မနည်း အား
သက်ရှိ အသက်ရှူနေသော အင်းဝသား
ဆရာကြီး၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို
ဆရာက သည်လို ဖွဲ့နွဲ့ထားသည်။

ဆရာရဲဘော် ကဗျာဆရာ လူညံ့
ကြီးက ကျုပ် ဆက်မကြည့်ရက်
သွားဆိုကာ အပြင်ထွက်သွားသည်။
ဆရာ တူမလေးတွေနှင့် ကျွန်တော် ကျန်
တော်များက ဆရာ့နားထိုင်ရာ
အရပ်ကို သုတ်ပေးလိုက်၊ ယပ်တောင်
ချောင်းနှင့် ယပ်ခတ်လိုက်၊ ပါးစပ်
ဘုရားစာတွေ ပရိတ်တွေ ရွတ်လိုက်၊
ဆရာ နားနားကပ်ပြီး- 'ဦးလေး၊
အသေပြန်တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ
အားလုံးဟု တတွတ်တွတ် သတိ
ရောက်ပါ။ နာရီဝက်ကျော် တစ်နာရီနီး
ဆေးရုံခန်းစားရပြီး ထိုင်ခင်းမှာ ဆရာ
အား ဖြောက်သွားသည်။

လူတစ်ယောက် ကမ္ဘာလောကမှ
သွားသွား ဆုံးပါးသွားခြင်းကို 'ထိုဝေ
ဆရာအို ထ၊ ဖြောက်သွားသည်'
စာရေးဆရာတိုင်း မရေးနိုင်ပါ။

သည်အသုံးအနှုန်း၌ ခံစားမှု တစ်စုံတစ်
ရာ မကပ်ငြိစေဖို့ သတိချပ်၍ ဖယ်ရှား
ထားခဲ့ ပုံရသည်။ ရင်းနှီးသူတစ်
ယောက် သေလျှင် 'အင်း...သူကတော့
သေပြီ၊ ငါကတော့ ရှင်ကျန်သေးတယ်'
ဆိုသော ကျေနပ်သည့် အတွေးမျိုး ဝင်
လာတတ်သည်ဟု တော်လိမ့်စဉ်းက
ပြောဖူး၏။ ဆရာ၏ မှတ်ချက်တွင် ထို
သဘောမျိုး မတွေ့ရပါ။ သို့သော်
ဥပေက္ခာဌေးဌေတော့ ပါသည်။

ငယ်စဉ်တုန်းက ဘယ်လောက်နို့၊
ဘယ်လောက်ဝါဝါ၊ ဘယ်လောက်စိမ်း
စိမ်း၊ နောက်ဆုံးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ
ပီပီ အမြိုက်ရေအေးအောက်မှာ အေးချမ်း
ငြိမ်သက်စွာ ဘဝတစ်ပါး ကူးပြောင်း
သွားခဲ့ပြီ။

ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် ဆရာဝန်
ကြီး၏ အမည်မှာမကို ဆရာက မဖော်ပြ
ခဲ့ပါ။ သို့သော် အစာမျိုးပြွန် ကင်ဆာ
ရောဂါနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကမ္ဘာတစ်
လွှား ပြိုင်စံရှားအောင် တတ်ကျွမ်း
နားလည်သော ထိုပါရဂူကြီး၌ အစာမျိုး
ပြွန် ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ခဲ့ရုံမက ပုံမှန်
လောကဓံ၏ လှောင်ပြောင်မှုကို ဖယ်ချက်
ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ပြဿနာက
ထိုပါရဂူကြီးသည် ထိုရောဂါနှင့် ပတ်
သက်သမျှ ဖတ်မှတ်လေ့လာ၊ မှတ်စု
ထုတ်၊ အခြားဆရာဝန်ကြီးတွေနှင့် တိုင်
ပင်နှီးနှော၊ အကြံဉာဏ်တောင်း၊ ပွစာကျဲ
အောင်လှုပ်ပြီးသကာလ ဘာဆက်လုပ်ရ
မည် မသိနိုင်တော့ဟု ဆိုသည်။ ငုတ်
တုတ်ထိုင်ရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်
ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

တစ်နေ့သော် ပါရဂူဆရာဝန်ကြီး
ထံသို့ ပါရဂူမဟုတ်သည့် သူငယ်ချင်း
ရိုးရိုးဆရာဝန်တစ်ဦး လာလည်သည်။
ပါရဂူဆရာဝန်ကြီး ပြသသည့် ဆေး
မှတ်တမ်းတွေ၊ ဓာတ်မှန်တွေကို ရိုးရိုး
ဆရာဝန်က စိုးစဉ်းမျှမကြည့်။ အေးအေး
လူလူ စကားပြောသည်။ ပြန်ခါနီးကျမှ
ပါရဂူဆရာဝန်ကြီး၏ မျက်နှာကို နေ့စေ့
ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ တော်တော်
ကောင်းသည့်စကား ဖြစ်ပါသည်။

* ခင်ဗျား လိုအပ်နေတာ ပါရဂူတွေ
မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား တကယ်လိုအပ်နေ
တာက ဆရာဝန်တစ်ဦးပဲ (What you
need is a Doctor) ထိုရောအခါမှ ပါရဂူ
ကြီးသည် ငြိမ်းချမ်းရေးရလျက် အေး
အေးချမ်းချမ်း ဘဝကူးသွားသည်ဟု
ဆရာက ဆိုပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီး နှစ်ဦးနှင့် အနုပညာ
ရှင်ကြီးနှစ်ဦးတို့၏ နောက်ဆုံးအချိန်များ
ကို အမှတ်စဉ်တိုင်း၍ အခန်းတစ်ခန်း စီ
ခွဲရေးထားပါသည်။ သို့သော် တစ်စစီခွဲ
၍ ဖြန့်ကြဲထားသော အကြောင်းအရာ
များကို နောက်ဆုံးပိုဒ်၌ စုစည်းသိမ်းချုပ်
ခဲ့ပါသည်။

ဆရာ ဒေါက်တာအောင်ကြီးသည်
ကဗျာတစ်ပုဒ်သို့နှယ် နောက်ဆုံးစာပိုဒ်
တွင်မှ သူ့အဘိဓမ္မာကို သွန်ချလိုက်ပါ
သည်။

ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားပေါ့။
ကြေးစည်နှက်သံ ကြားပေါ့။ နှလုံး
ခုန်တာ မှမမှန်တော့။ အသက်ရှူတာ
နှေးပေါ့၊ မြန်ပေါ့။ သတိတွေ ဝေဝါး
ဝါး၊ အသိတွေ ထွေပြားပြား။ ကား
လီဝဲကြီးက တဖြည်းဖြည်း တလိမ့်
လိမ့် ကျလာ၊ ကျလာ။ ကျစ်ကျစ်
ခဲခဲ ဆုပ်ထားသမျှတွေ လွတ်လွတ်
ကြီး ပြေရတော့မှာ။ မက်မက်စက်
စက် သိမ်းပိုက်ဆွဲငင်ထားသမျှတွေ
ကင်းကင်းကြီး စွန့်ရတော့မှာ။ အား
လုံး လွတ်ချလိုက်၊ လွတ်ချလိုက်။
ဟိုဘက်မှာတော့ အလင်း။

သေခြင်းတရားနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်
ဆရာဒေါက်တာ အောင်ကြီး၏ အဘိ
ဓမ္မာဟု ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။
ခွန်အားကောင်းသည့် စကားလုံး
များကို ရွေးသိလျက် အဘိဓမ္မာ ပတ်မ
ချက်ကို ချလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။
တစ်နေ့သောအခါ မည်သည့် သက်ရှိလူ
သားမဆို ဆုပ်ထားသမျှ စွန့်ပစ်၊ လွတ်
ချထားရစ်ခဲ့ရမည့် 'နောက်ဆုံးအချိန်'သို့
ရောက်လာလိမ့်မည်ကို အေးစက်တိကျ
စွာ ပြောသည်။ ဥပေက္ခာလေနှင့် ပြောချ

လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သေခြင်းတရားကို မည်သူမဆို ရင်ဆိုင်ရမည်။ ‘ဟိုဘက်မှာတော့ အလင်း’ဟု ဆရာက ဆိုသည်။

ကမ္ဘာစာပေနယ်တွင် အသက်ရှင်ခြင်းနှင့် သေခြင်းတရားကို ကမ္ဘာ့ဌာနစီးဖြန့်သည့်နယ် နက်နက်နဲနဲ ဆင်ခြင်ခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ရှိသည်။ လီယိုတော်လ်စတိုင်း ဖြစ်သည်။ တော်လ်စတိုင်း၏ (The Death of Ivan Ilych)ကို ‘အိုက်ဗန်၏ နိဂုံးကမ္ဘာ’ဟု ဆရာ ကျော်အောင် ပြန်ဆိုခဲ့သည်။

‘လူသည် သေရမည်ကို ကြောက်သည်။ သေအံ့မှူးမှူး(နောက်ဆုံးအချိန်)တွင် သေမှာ ကြောက်သည့်စိတ်ကို ဆင်ခြင်ပယ်ဖျောက်နိုင်သူအဖို့ သေခြင်းတရားဆိုသည် မရှိ။ သေခြင်းတရား၏ နေရာမှာ အလင်းရောင်တစ်ခု မြင်ရသည်’ဟု တော်လ်စတိုင်းက ဆိုသည်။

‘ဉာဏ်ပညာရှိသူတို့သည် မသေမီ၌ သေခြင်းတရားကို ရှာ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်ကြကုန်’ဟူ၍ ဆော့ခရစ္တိုကလည်း ဆိုခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာအောင်ကြီး၏ ‘ဟိုဘက်မှာတော့ အလင်း’ဆိုသည်မှာ သေမှာ မကြောက်တော့သည့် စိတ်ကို ဆိုလေသလား။

ခွင့်ပြုပါ။ ဤစာမူကို အဆုံးမသတ်စီ ဆရာ မြသန်းတင့်၏ စံကို ပြန်ကောက်လိုပါသည်။

‘စကားပြေကောင်း ဆိုသည်မှာ တသွင်သွင်စီးနေသော ရေစီးထဲ၌ မျောလိုက်သွားရသည်ကဲ့သို့ ငြိမ်အေးနေသည်’ဟု ဆရာ မြသန်းတင့်က ဆိုသည်။ ဒေါက်တာအောင်ကြီး၏ စကားပြေ၌ ခွန်အားကောင်းသော စကားလုံးများကို ရွေးသိထားသည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ဆရာက သူ၏ စကားပြေကို သူ၏ အတွေးအလျှင်အတိုင်း စီးဆင်းစေဖို့ အားထုတ်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်ရာ တသွင်သွင် စီးနေသော ရေစီးထဲ၌

လူတစ်ယောက်
ကမ္ဘာလောကမှ
ကွယ်လွင့်
ဆုံးပါးသွားခြင်းကို
‘ထိုဝေဒနာမှ
ဆရာအို
ထ မြောက်သွားသည်’
ဟု
စာရေးဆရာတိုင်း
မရေးနိုင်ပါ
သည်အသုံးအနှုန်း၌
ခံစားမှုတစ်စုံတစ်ရာ
မကပ်ငြိစေဖို့
သတိချပ်၍
ဖယ်ရှားထားခဲ့ရသည်

မျောပါနေရသည်ကဲ့သို့ မခံစားရပါ။ စမ်းချောင်းလေးတွင် ပန်းပွင့်လေးတွေ ဟိုသည် မျောပါလိုက်၊ တစ်နေရာရာမှာ ထစ်ရစ်တွယ်ငြိလိုက်၊ ပြန်မျောလိုက်နှင့် နေသည်သို့ ရှိသည်။ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ လှပပါသည်။

အကြောင်းအရာ တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပါးနပ်လိမ္မာစွာ ဆက်စပ်ကူးပြောင်းရန်လည်း ဆရာက အထူးတလည် အားထုတ်ခြင်း မပြုခဲ့ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုသို့ အားမထုတ်ရုံမျှမက တစ်ခန်းကို အမှတ်စဉ်တစ်ခု ထိုးလျက် မဆက်မစပ်ဘဲ တမင် ဆစ်ပိုင်း၍ ရေးသားခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကဗျာဗေဒအရဆိုလျှင် အကွက်သဘော ဖော်ပြခဲ့သည်ဟု ဆိုရန် ရှိပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် အနုပညာရှင်ကြီးနှစ်ဦး။ သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆက်စပ်မှု မရှိကြပါ။ သို့သော်

ဆရာသည် မသိမသာ ဆက်စပ်ထားသော သိကြီးလေးတစ်ချောင်းကို သိမ်းမြှုပ်ထားခဲ့ပါသည်။ ထိုသိကြီးမှာ သေခြင်းတရား ဖြစ်သည်။

ပြင်ထားရတော့မှာပေါ့နော်။ဟုတ်ကဲ့၊ ပြင်ထားရတော့မှာပါဆရာ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိပါသည်။ လူ၏ အသက်ရှင်သန်မှုကို နေပြနေသည့် ရောဂါဝေဒနာတို့ကို ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးပမ်းရခြင်းဖြင့် အသက်မွေးမှုဖြစ်သော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးက လူနှင့်သူ၏ ‘နောက်ဆုံးအချိန်’ကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံလိုက်သည့်သဘော ဖြစ်သည်။ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံခိုင်းသည့်သဘော ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးအချိန်သို့ တကယ်ရောက်ပြီဆိုလျှင် အသက်ရှင်သန်လိုမှုကို တွယ်ဖက်မနေနှင့်တော့။ ဆုပ်ထား၊ ကိုင်ထား၊ တွယ်ဖက်ထားသမျှတွေကိုလည်း ကျေကျေနပ်နပ် လွှတ်ချလိုက်ပြီးသကာလ မိမိပြုခဲ့သည့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့၏ စီမံရာအတိုင်း စိတ်တုံးတုံးချသွားတော့ဟု ဆိုလိုဟန် ရှိသည်။ သေခြင်းဆိုသည်မှာ ဖက်ပြိုင်အပ်သော အရာမဟုတ်၊ မလွဲမသွေ အရှုံးပေးလိုက်ရခြင်းအရာဖြစ်သည်။ ကျေနပ်လက်ခံလိုက်ပဲ လိုသည်။ လူသည် သူယူနိုင်သည့် အရာကို ယူသွားပြီး သူ မယူနိုင်သည့် အရာကို ထားခဲ့ရမည်ဟု တွေးဆဆင်ခြင်နေမိသည်။

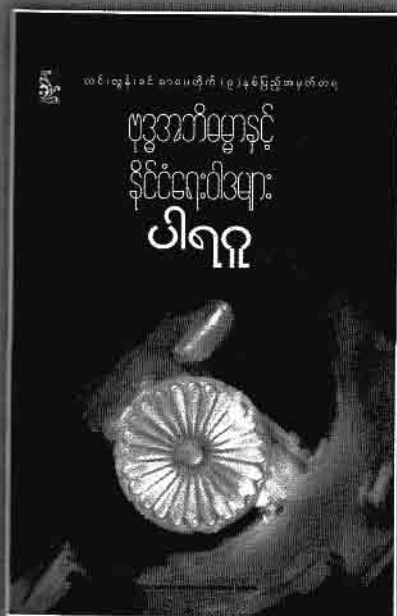
တွေးစရာ၊ ဆင်ခြင်စရာများပေးသော ဒေါက်တာ အောင်ကြီး၏ ‘နောက်ဆုံးအချိန်’ကို ဖတ်ကြည့်နေပါသည်။

အက်ဆေး၏ စံတချို့ကို ချိုးချိုး (စမ်းသပ်)ထားသည့် အက်ဆေးကောင်းတစ်ပုဒ်ဟု ယူဆပါသည်။ ပြင်သစ်သားဖြင့် (Essai)၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် (Essay)။ ယင်း၏ အဘိဓာန်အနက်မှာ စမ်းသပ်ခြင်း၊ စမ်းကြည့်ခြင်း ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။

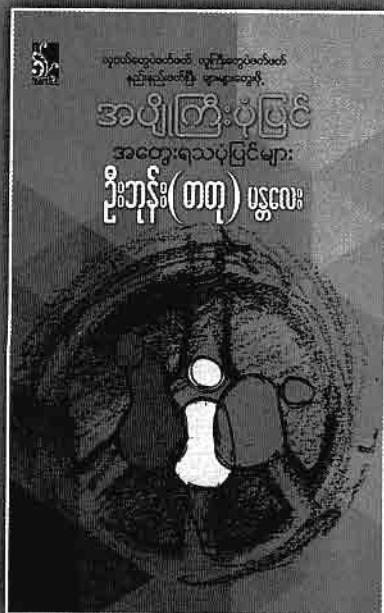
မောင်ရင့်မာ၊ ချောင်းကုန်း

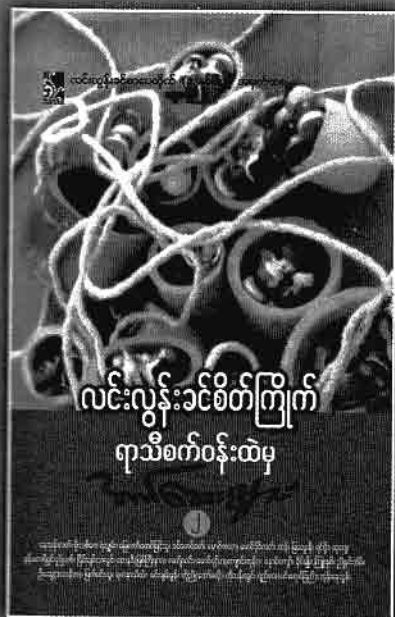
လင်းလွန်းခင်စာပေ

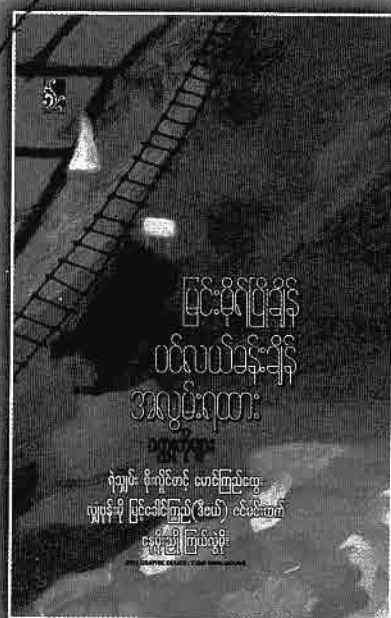
၄၅၀၀ ကျပ်

၃၅၀၀ ကျပ်

၃၀၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

မြန်ချိုရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

ထိကန်ပန်းခြံဈေး၊ တိုက်(D)၊ ပထမထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၁၂

ထွက်ပြီ

အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်
 ကျွန်တော်
 စိတ်မချမ်းမသာ
 ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
 သူတော်စင်ဆိုရင်ဖြင့်
 စိတ်နှလုံးအေးချမ်းမှု
 ရမှာပဲလို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့
 အိပ်ရာခင်းတစ်ခု
 ကိုယ်မှာပတ်ပြီး
 သူတော်စင်ဆိုတာ
 ဒီလိုလေလားလို့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို
 မှန်ထဲမှာကြည့်ရင်း
 ဒီပုံကို ဆွဲပါတယ်။
 မီးခိုးရောင်ကို သုံးတာက
 အေးချမ်းတဲ့ အရောင်မို့ပါ။
 ပေါ်ဦးသက်
 (၁၉၃၆-၁၉၉၃)

(က)

ပေါ်ဦးသက်၏ပန်းချီများကို
 စတင်မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သူမှာ
 ဗေဗေဖြစ်သည်။
 သူ ရှင်သန်ခဲ့သော နေရာ၊
 သူနှင့် ခွဲမရနိုင်ခဲ့သော
 နေရာဖြစ်သည့် ရန်ကုန်မြို့
 ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီးထက်က
 လောကနတ်
 အနုပညာပြခန်းတွင်
 သူ၏ပန်းချီလက်ရာများသည်
 ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ
 ဝင်ရောက်ပြီး
 နေရာယူခဲ့သေးသည်။
 ပေါ်ဦးသက် ဆိုသော
 အသံအကြားမှာပင်
 သူ ပန်းစိမ်းခဲ့သော
 ဖန်းချီကားများသည်
 နှလုံးသားပြခန်းအတွင်း
 ရင်ခုန်သံစည်းချက်နှင့်အတူ
 လေးလက်မီးချောလာသည်။
 မီးချောမှုနှင့်အတူ
 သူ့ကိုယ်တိုင်မီးချောခဲ့သည့်
 သူ၏ကိုယ်တိုင်မီးချော

ရှင်နုယုဝင်း

ရသစာတမ်း

အမှတ် ၃၁၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၆

ပုံတူပန်းချီသည်လည်း နှလုံးသားပြခန်းတွင် ရာသက်ပန် ချိတ်ဆွဲခွင့်ရခဲ့သည်။ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၍ သူတော်စင်ဘဝကို ရည်မှန်းရေးသားခဲ့သည်ဟု သူပုံတူအကြောင်းကို ဆရာ ပေါ်ဦးသက်က ဖွင့်ဆိုခဲ့သည်။

အချစ်အတွက် နားရွက်တစ်ဖက် ဖြတ်ပေးခဲ့သော ဗင်းဆင့်ဗန်ဂိုးက ဦးခေါင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည့် ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူကို ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ချစ်ခြင်းကို သက်သေပြသော ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူ ပန်းချီကားဟု ကိုယ့်နှလုံးသားက မှတ်တမ်းပြုသည်။

သစ်ပင်ပန်းမန်အကြားမှ ကိုယ်တိုင်ရေး ပုံတူများကို ဖရီဒါကာလိုက ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ဖရီဒါပုံတူ ပန်းချီကားများသည် သူမနှင့် သူမဘဝအတွက် အရေးပါခဲ့သည်။ ဘဝတစ်သက်တာ အရင်းအနှီးပြုပြီး ကမ္ဘာ့ပန်းချီလောကကို အမွေပေးခဲ့လေခြင်းဟု ကိုယ့်နှလုံးသားက မော်ကွန်းထိုးထားသည်။

ဒါလီ၏ သူပုံတူများကိုလည်း သတိတရ ဖြစ်မိပြန်သည်။ သူ၏ သဏ္ဌာန်နှင့် သရုပ်ဟန်ပန် ပေါ်လွင်နေသည့် ပုံတူများသည် စိတ်ဝင်စားမှုကို နှိုးထ၊စေသည်။ မိုးပေါ်သို့ ထောင်တက်နေဟန်ရှိသော နှုတ်ခမ်းမွှေး ထိုးထိုး ထောင်ထောင်များက ဒါလီကို ကြွယ်စေခဲ့သည်။ 'ငါ မူးယစ်ဆေး မသုံးဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်က မူးယစ်ဆေးပဲ'ဟု သူဆိုခဲ့သော စကားအတိုင်း ကိုယ်တို့သည် သူ့ကို မူးယစ်နေကြသည်။

မှန်ခုံးထဲက ကိုယ်တိုင်ရေး ပန်းချီပုံတူဆိုသော ပုံတူပန်းချီကို အီတလီ ပန်းချီဆရာ ပါမီဂျီယန်နီ၏ ၁၅၂၄ ခုနှစ်တွင် ရေးဆွဲခဲ့သည်။ မှန်ဘီလူးခုံးထဲတွင် ပါမီဂျီယန်နီ၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် အချိုးကျကျ ထင်ဟပ်နေဘဲ ညာဘက်လက်သည် ပုံမှန်ထက် ကြီးနေသည်။ ဦးခေါင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် နောက်ခံမြင်ကွင်းတို့သည် သဘာဝအချိုးထဲက သွေဖည်နေခဲ့သည်။ မှန်ခုံးထဲမှ ပုံရိပ်ယောင်များသည် ပါမီဂျီယန်နီ၏ နှလုံးသား

ဦးဘဉာဏ်၏
ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူ
ခင်မောင်ရင်၏
ကိုယ်တိုင်ရေး ပုံတူနှင့်
မောင်ဒီ ရေးခဲ့သည့်
ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူ
များသည်
ကိုယ့်အတွေးများကို
နှိုးဆွသည့်
ဦးနှောက်လှိုင်းများကို
လျှပ်စီးလက်စေသည်
ကိုယ်တိုင်ရေး
ပုံတူများကို တူးဆွရန်
အတွေးများက
တွန်းအားပေးခဲ့သည်

လှုပ်ရှားမှုများမှတစ်ဆင့် ကိုယ်တိုင်ရေး ပန်းချီကားအဖြစ် သက်ဝင် ကူးပြောင်းသွားသည်။ မှန်ခုံးထဲက ကိုယ်တိုင်ရေး ပန်းချီ (Self-Portrait in convex mirror) အဖြစ် ထင်ရှားသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်လာသည်။

၁၉ ရာစုကို ရောက်လာသောအခါ မှန်ခုံးထဲက ကိုယ်တိုင်ရေး ပုံတူသည် ကဗျာရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အမေရိကန် ကဗျာဆရာ ဂျွန်အက်ရှိတာရီက ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အီတလီ ပန်းချီဆရာ ပါမီဂျီယန်နီ၏ မှန်ခုံးထဲက ကိုယ်တိုင်ရေးပန်းချီကို ခံစားမှုတစ်ခု အရင်းပြုပြီး ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အနုပညာဟန်ပန် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု၊ အနုပညာရှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခံစားမှုချင်း ကူးလူးဆက်သွယ်၍ နှလုံးသားထဲဝယ် ဓာတ်ပြုပေါင်းဖက်လာသည်။ ရာစုနှစ်ချင်း ဝေးလံခြားနားခဲ့သော်လည်း နှလုံးသားအတွင်း စည်းချက်ညီညီ လတ်ဆတ်မြဲဖြစ်နေသော ရင်ခုန်သံတို့ကြောင့် မှန်ခုံးထဲက ကိုယ်တိုင်ရေး ပန်းချီ အမည်ရသော ကဗျာရှည်တစ်ပုဒ် ထပ်မံ မွေးဖွားပြန်သည်။ ၁၈ ရာစုမှ

ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူ တစ်ခုကို နှလုံးသားအတွင်း ဌာပနာပြု ရေးဖွဲ့ခဲ့သော မှန်ခုံးထဲက ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူ ကဗျာသည် ပူလစ်ဇာဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ ရာစုနှစ်များခြားနေခဲ့သော်လည်း ရှင်သန်လတ်ဆတ်နေသည့် ခံစားမှုများက အချိန်၏ ခြားနားမှုကို နယ်စည်းထားခွင့် မပြုခဲ့ပါ။

၁) ကိုယ်တိုင်ရေး ပုံတူပန်းချီကားများသည် ကိုယ့်ဘဝကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း သက်ရောက်မှု ပေးခဲ့သည်။ စွဲလမ်းနှစ်သက်စေခဲ့သည်။ အတွေးပွားစေခဲ့သည်။ ဦးဘဉာဏ်၏ ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူ၊ ခင်မောင်ရင်၏ ကိုယ်တိုင်ရေး ပုံတူနှင့် မောင်ဒီရေးခဲ့သည့် ကိုယ်တိုင်ရေး ပုံတူများသည် ကိုယ့်အတွေးများကို နှိုးဆွသည်။ ဦးနှောက်လှိုင်းများကို လျှပ်စီးလက်စေသည်။ ကိုယ်တိုင်ရေး ပုံတူများကို တူးဆွရန် အတွေးများက တွန်းအားပေးခဲ့သည်။

၁၄၃၃ ခုနှစ်တွင် ရေးဆွဲခဲ့သည့် Portrait of a Man in a Turban ပန်းချီကားကို ကမ္ဘာ့အစောဆုံး ကိုယ်တိုင်ရေး ပန်းချီဟု ဆိုကြသည်။ ၁၅၁၂ ခုနှစ်အသက် ၆၀ အရွယ်တွင် လီယိုနာဒို ဒါဗင်ချီက သူပုံတူကို ကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့သည်။ ၁၅ ရာစုမှ စတင်ခဲ့သော ကိုယ်တိုင်ရေးပန်းချီ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် အောင်မြင်ထင်ရှားသော ကိုယ်တိုင်ရေး ပန်းချီများစွာ ဖူးပွင့်ခဲ့သည်။

ကိုယ်တိုင်ရေး ပန်းချီကားများထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ရိုက် ဓာတ်ပုံများသည်လည်း ကိုယ့်ပုံတူအတွက် အရေးပါသော နေရာတစ်ခုတွင် ရှိခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင်ရိုက် ဓာတ်ပုံကို အမေရိကန်ဓာတ်ပုံဆရာ ကော်နီလပ်က ၁၈၃၉ ခုနှစ်တွင် စတင် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ကော်နီလပ်၏ ပုံတူဓာတ်ပုံသည် ကမ္ဘာ့အစောဆုံး ကိုယ်တိုင်ရိုက်ဓာတ်ပုံ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဟောင်း ဟောင်းပါဝဲလ်ကလည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကတည်းက သူပုံတူကို

သူကိုယ်တိုင် ရိုက်ခဲ့သည်ဟု သက်သေ
အထောက်အထားဖြင့် လူမှုကွန်ရက်များ
တတစ်ဆင့် ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

□

(ဂ)

မိမိပုံကို မိမိကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲခြင်း၊
မိမိကိုယ်တိုင် ရိုက်ကူးခြင်းကို ကိုယ်
တိုင်ရေးပုံတူ၊ ကိုယ်တိုင်ရိုက်ပုံတူဟု ဆို
ကြသည်။ ပန်းချီရေးဆွဲနိုင်သူများက မိမိ
ပုံတူ ပန်းချီရေးဆွဲကြသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်
နိုင်သူများက မိမိပုံတူဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးကြ
သည်။ ခုခေတ်အခါတွင် စမတ်ဖုန်းများ
ဆို ထောက်ကျရှည် ဆဲလ်ဖီဆိုသော ကိုယ့်ပုံ
တူကို ကိုယ်တိုင် ရိုက်ကြပြန်သည်။
Selfie ဟု အင်္ဂလိပ်က စကားလုံးပြု
သည်။ ကမ္ဘာကျော် အောက်စဖို့ဒ် အဘိ
ဓာန်ကလည်း Selfie စကားလုံးကို
အဘိဓာန်အတွင်း ထည့်သွင်း ထောက်
ပြသည်။ ကိုယ်တိုင်ရိုက်ပုံတူဟု Selfie
ဆို မြန်မာမှုပြုလိုသည်။ ဆဲလ်ဖီများ
သည် လူသားများအကြား ရေပန်းစား
သည်။ လူမှုဘဝနေထိုင်မှု ဟန်ပန်များ
အကြားတွင် ဆဲလ်ဖီသည် တအိအိဖြင့်
နီနီဝင်နေထိုင်သည်။

ကိုယ်တိုင်ရိုက် တုတ်တပေါ်တွင်
စမတ်ဖုန်းကလေးကို ညှပ်ပြီး တစ်ကိုယ်
တည်း ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသူ ပုရိသတစ်ဦး
ဆို စတင်ကျကျ၊ ဟန်ကျကျဖြင့် တွေ့
မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ကိုယ်တော် ကမ္ဘာ
ကျည်ခရီးသည် ဖြစ်ဟန်တူသည်။
စင်ကာပူက ခြင်္သေ့ရုပ်ကို နောက်ခံထား
ပြီး လှလှပပ ဟန်ပန်ဖြင့် ကိုယ့်ပုံတူကို
ကိုယ်တိုင် ရိုက်သွားသည်။ မြင်ရသူမှာ
ဆူရှပ်ပြီးဖြင့် နှစ်လိုဖွယ် ခံစားမှုကို
ခံစားရသည်။

ထိုသို့ ဤသို့ ကိုယ့်ပုံတူ ကိုယ်တိုင်
နီနီသူများကို တွေ့ရ၍ ဆရာကြီး
ဦးသုဗ္ဗိဒါ၏ ကာတွန်းတစ်ကွက်ကို
သတိတရ ဖြစ်ရပါသည်။ ကင်မရာကြီး
ဆို ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ညှပ်၊ ပိုးလိုး
ဖက်လက်လေးလှန်ကာ ကိုယ့်ပုံကိုယ်
ကိုယ်တိုင်ရိုက်နေသည့် ကာတွန်းတစ်
ကွက် ဖြစ်သည်။

ညာလက်ကလေးကို ရှေ့ထုတ်
လျှင် ထုတ်၊ ဦးခေါင်းလေး အထက်နား
ကို ညာလက်ကလေး အနည်းငယ်
မြှောက်လျှင် မြှောက်ပြီး ကိုယ့်ပုံတူကို
ကိုယ်တိုင်ရိုက်ကြသည့် ခုခေတ်ဆဲလ်ဖီ
များကို ဆရာကြီးက မည်သို့ပုံနှယ်
သရော်တော်တော် ရေးပါလိမ့်ဟု မှန်းဆ
တွေးရင်း ပြုံးရပါသည်။

□

(ဃ)

ကြည့်မှန်တစ်ချပ်သည့် ကိုယ့်ပုံတူ
ပန်းချီရေးလိုသူများနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်လို
သူများအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်ခဲ့
သည်။ ကြည့်မှန်တစ်ချပ် မရှိပါဘဲ
ကိုယ့်ပုံတူကားချပ် ထင်ဟပ်လာရန်
အလွမ်းဝေးလှသည်။ ကိုယ့်ပုံတူ ပန်းချီ
ဆရာများနှင့် ကိုယ့်ပုံတူ ဓာတ်ပုံဆရာ
များသည် ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ကို အသေ
အချာသုံးပြီး သူတို့ပုံတူကို ကိုယ်ပွား
အရပ် ထင်စေခဲ့ကြသည်။ အီတလီ
ပန်းချီဆရာက မှန်ခုံးကို သူပုံတူအတွက်
သုံးခဲ့သည်။ ဖရိဒါကာလိုကလည်း သူ
ခုတင်အထက်တွင် မှန်တစ်ချပ်မီးကာခဲ့
ပြီး သူပုံတူများကို ရေးခဲ့သည်။ မသန်
စွမ်း ဖရိဒါကာလိုအတွက် ကိုယ်ဟန်ပြ
မယ်သည် ဖရိဒါကာလိုသာ ဖြစ်သည်။
သူပုံရိပ်ကို မြင်နိုင်ရန်၊ သူပုံရိပ်ကို သူ
ပုံတူရေးဆွဲရန် ကြည့်မှန်သည် ဖရိဒါကာ
လိုအတွက် ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ပုံတူ
တစ်ဖုံရရန် စမတ်ဖုန်းများ မပေါ်မီက
ကြည့်မှန်ကိုသာ ထောက်ကူရသည်။
ကိုယ့်ပုံတူ ဆဲလ်ဖီနှင့် ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူ
အနုပညာဆိုသည်မှာလည်း အနှစ်သာရ
ချင်း ကွာခြားလှပါသည်။ သဘာဝနှင့်
ဦးတည်ရာ ထပ်တူညီမျှနိုင်မည် မဟုတ်
ပါ။

□

(င)

ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူများအကြောင်း
တွေးတောနေရင်း ဘာကြောင့်များ
သူတို့ပုံတူကို ရေးခဲ့ကြသနည်းဟု
အတွေးတစ်စ ဖြစ်ထွန်းမိသည်။ ဆရာ
ပေါ်ဦးသက်က သူတော်စင်ဘဝကို

မှန်းဆကြည့်ပါသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။ ပန်းချီ
ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ရန် ကိုယ့်ပုံတူဖြင့်
လေ့ကျင့်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ဆင်ခြင်သုံး
သပ်နိုင်ရန် ကိုယ့်ပုံတူကို ရေးရပါသည်။
ပန်းချီရေးရန် ဟန်ပြမောင်မယ် ရှားလွန်း
၍ ကိုယ့်ပုံတူ ကိုယ်တိုင်ရေးရပါသည်
ဟု ဗင်းဆင့်ဗန်ဂိုးက ဆိုခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက မသန်
စွမ်း ဘဝဖြင့် ဖြတ်သန်းရသော ဖရိဒါ
သည်လည်း အိပ်ရာထက်တွင် သူနှင့်သူ
သာ သူကမ္ဘာ ဖြစ်နေရ၍ သူပုံတူများကို
အမြောက်အမြား ရေးခဲ့ရပေမည်။ ထိုသို့
ဆိုလျှင် အီတလီပန်းချီဆရာက ဘာ
ကြောင့်များ မှန်ခုံးထဲက သူပုံတူကို ရေး
ခဲ့ပါလိမ့်။ အမေရိကန် ကဗျာဆရာက
ဘာကြောင့်များ မှန်ခုံးထဲက ကိုယ့်ပုံတူ
ကဗျာကို စပ်ဆိုခဲ့ပါလိမ့်။ ဆုရွေးချယ်သူ
များကလည်း ဘာကြောင့်များ ပူလစ်စာ
ဆုကို ပေးခဲ့ကြပါလိမ့်။ စမတ်ဖုန်းများ
ဖြင့် ကိုယ့်ပုံတူ ဆဲလ်ဖီရိုက်နေသူများက
ဘာကြောင့်များ သူပုံတူများကို ရိုက်ကူး
နေကြပါလိမ့်။

□

(စ)

အတွေးများ ဆန့်ထွက် တွေးသော်
လည်း ရသည့် ရလဒ်အဖြေက ကိုယ့်
အတွက် မသေချာပါ။ ကျော်ကြားထင်
ရှားသည့် ပန်းချီဆရာ၊ ဓာတ်ပုံဆရာနှင့်
ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူ ရေးဆွဲသူများ၏
ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူနှင့် ပတ်သက်သော
မှတ်ချက်၊ ပြောစကားများကို သိချင်စေ
ဖြင့် ရှာဖွေရင်း သေချာမှုကို ကူညီလိုက်
သည်။ ရှာဖွေမိသော ဆိုစကားများ
အဆိုအမိန့်များထဲမှ အမည်မသိ စာဆို
တစ်ဦး၏ အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်မိ
သွားသည်။

‘ပြုမူလိုက်သည့် လုပ်ရပ်တိုင်း
သည် ထိုသူ၏ ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူ ဖြစ်
သည်။ ကိုယ်တိုင်ရေး ပုံတူတွင် ကိုယ်
တိုင်သာ လက်မှတ်ရေးထိုးရမည်ဖြစ်၍
စွမ်းဆောင်ချက်များမှာလည်း အကောင်း
ဆုံး ဖြစ်နေရပါမည်’။

■
ဟန်ဆန်း

ဒါကာက အပြန် ချက်န်ဟာကို တွေးရပ်ကျန်

မသီတာ၊ မစိုးချောင်း

ဒါကာ၏လမ်းမများပေါ်သို့
သည့်တစ်ခါ ထပ်ရောက်ရချိန်တွင်
ပါလာသူအားလုံးက စိတ်ကို
အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးသား
ဖြစ်ကြလေသည်။ တစ်ဦးက
ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့်
မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ
အိပ်ရန် ပြင်လေ၏။ ညစာ
စားရန်သွားကြရမည်ဖြစ်သဖြင့်
ဝန်စည်စလယ်များ ယူလာရန်
မလိုသော်လည်း စိတ်ကိုမူ
အထူးပြင်ဆင်မွေးမြူရမည်

ဖြစ်သည်။ သည်ရက်ပိုင်းမျှကာလအတွင်း အတွေ့အကြုံက သင်ကြားစေ
ခဲ့ချေပြီ။ မီးပွိုင့်ဟူ၍ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ရှိနေပြီး လမ်းမကြီးများပေါ်တွင်
ကားသွားလမ်းကြောင်းများဖြူကိုပင် သားထားပေးခြင်းမရှိသည့် ဒါကာ၏
လမ်းအတော်များများပေါ်တွင် လမ်းမအကျယ်ဆုံသမျှ ခေါင်းထိုးဝင်ကာ
မောင်းတတ်သော ကားမောင်းခလေ့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုတို့
အံ့အားသင့်စေခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ Lane Driving ဟုခေါ်သော သတ်မှတ်ထားသော
လမ်းကြောင်းအတွင်းတွင် ကားမောင်းခြင်းကသာ အန္တရာယ်အကင်းရသော

ကြည့်သော်လည်း ရန်ကုန်တွင် မျဉ်းပေါ်
အေးကာ၊ အချက်ပြ မတောင်းဘဲ လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းကာ
အင်းတော်သို့အလေ့အကျင့်အပေါ် စိတ်ဆိုးစိတ်ပျက်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်မမှာ ဒါကာ၏
အကြောင်းမဲ့ကားမောင်းခလေ့ကို မည်သို့မျှ ဉာဏ်မမီချေ။ အကြားအလုပ်နေရာလေး လွတ်သည်နှင့်
မင်းတိုင်းဝင်လာသည့် ကားကြီး၊ ကားလတ်၊ ကားငယ် အသွယ်သွယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်းတွေးစရာက အပုံအပင်။
အားပြည့်သူစီး ဘတ်စ်ကားအားလုံးလိုလိုက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များပရေနှင့်။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် သုံးဘီးအမျိုးစုံများမှာ

တညီတညာတည်းတွေ့ရသည်က သံမဏိအကာအရံများတည်း။ ကားရှေ့နှင့်ကား
 နောက်မှာ သံမဏိကိုင်း(ဂိုင်း)ရွေးများကိုတပ်ကာ ရှေ့နောက်ကားများနှင့် အနမ်းချင်း
 ဆုံလျှင် အနာသက်သာအောင် ကြိုးပမ်းထားကြသည်။ ကားလမ်းမကြီးမှာ ရှေ့နှင့်
 နောက်ပူးကပ်ကာ ရပ်ကြသည့်နည်းတူ ဝဲယာမှာလည်း ဆုံသမျှ တန်းစီကြသဖြင့်
 တချို့နေရာမှာ သုံးလမ်းသွားမျှ ကျယ်သောလမ်းမတွင် ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီး၊
 အိမ်စီးတောင်းအော်တစ်စီး၊ ဆလွန်းတစ်စီးနှင့် ဂတ်စ်သုံး သုံးဘီးတစ်စီး၊ ဘက်ထရီ
 သုံး သုံးဘီးတစ်စီး စုစုပေါင်း ၅ စီးလောက် ရင်ပေါင်မတန်းတစ်တန်း မောင်းနေ
 တတ်ကြလေသည်။ သို့ဖြင့် လူနေသိပ်သည်းမှုထူထပ်လွန်းသော ဒါကာမြို့တွင်းတွင်
 အချင်းချင်း အလှအယက် မောင်းနှင်ရွေလျားနေသည့်လူပင်လယ်၊ ကားပင်လယ်
 အတွင်း ကျွန်မတို့အုပ်စုကို သယ်ဆောင်လာသော ကားလေး၏ခေါ်ဆောင်ရာ တစ်နေ
 ရာရာဆီ ရွေ့လျားလိုက်ပါခဲ့ကြပါပြီ။ ဒါကာ၏ညစာစားချိန်က ၈ နာရီ၌ ၇ နာရီတွင်
 ဟိုတယ်က ထွက်ခဲ့ကြသော်လည်း ၈ နာရီခွဲအထိ သွားလိုရာသို့ မရောက်နိုင်သေးဘဲ
 ကား များ၊ လူများ၊ ဟွန်းသံများကြားတွင် ဝမ်းဗိုက်ဟောင်းလောင်းဖြင့် ရှိနေခဲ့ရပြန်
 လေသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ 'တစ်စီးလောက်'ဟု အော်ဟစ်

သောက်သကဲ့သို့ သမားရိုးကျအပြုအမူသာဖြစ်သဖြင့် ပွတ်ကာသီကာ ကျော်တက်
 လမ်းကြောင်းပြောင်းကြခြင်းအတွက် မည်သည့်ကားသမားကမျှ မခံနိုင်ဖြစ်ကြပုံ
 မပေါ်ချေ။

ကားတွေဆိုတာကလည်း ကောင်းပေဆိုသည့်ကားအစ သံပိန်ချိုင့်ကိုယ်ထည်နှင့်
 သုံးဘီးအလယ် တစ်ကားလုံး မြင်မကောင်းအောင် ဒဏ်ရာကြွယ်သည့် ဘတ်စ်ကား
 များအဆုံး အုန်းအုန်းထနေသည်မှာ နေရာတကာ။ သည်လိုနှင့် ည ၉ နာရီမှာ ညစာ
 ဖိတ်ကျွေးသည့် ပါမောက္ခအိမ်သို့ ရောက်ကြလေသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုမှာ ပါလာသော
 သုတေသီအမျိုးသားများကို အိမ်ရှင်က နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုပြီးသည်နှင့် 'ဝိုင်သောက်
 မလား၊ ဝီစကီသောက်မလား'ဟု စကားစလိုက်သည်။ သည်အရပ်မှာ သည်အရက်
 များကို လွယ်လင့်တကူ ဝယ်မရနိုင်သဖြင့် သည်နှယ်ဇညှိခံခြင်းကပင် သည်အိမ်ရှင်
 ၏အဆင့်အတန်းနှင့်အခြေအနေကို မှန်းဆချင်စရာ။ အိမ်၏အပြင်အဆင်မှာ ဟိန္ဒူနတ်
 ဘုရားရုပ်တုအချို့ကို မြေစိုက်စားပွဲအနိမ့်တွင် ချထားသဖြင့် ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှ
 သုတေသီတစ်ဦးက သည်လိုရုပ်တုတွေကို အနိမ့်မှာ ချထားခြင်းသည် သင့်ပါမည်လော
 ဟုမေးသည့်အခါ အိမ်ရှင်က 'ငါက အဲဒီဘာသာဝင် မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါ အိမ်ကို
 အလှဆင်ထားတာ'ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ရှေးဟောင်းဟိန္ဒူလက်ရာများဖြင့် ခေတ်မီ
 အုတ်တိုက်သည် ထူးခြားသောအဓွေအသက်ကို ရစေ၏။ နွေးထွေးသော ကြိုဆိုမှုနှင့်
 အေးစက်သော ပွင့်လင်းမှု။ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် 'ကြိုဆိုရေးဖျော်ရည်'အချိန်က
 အတော်ကြီး ကြာနေပြန်သည်။ ကားပိတ်ဆိုမှုကြောင့် လမ်းမှာ ၂ နာရီကျော် ကြာ

မြင့်ခဲ့သူချင်းရှိ၊ နောက်ကျရသည့်
 အတွက် မည်သူကမျှ မည်သူ့ကိုမျှ
 မျက်နှာပူရန်လည်း မလိုချေ။ ရောက်
 လာသမျှ အထက်တန်းလွှာ ပညာတတ်
 ဒါကာသူ ဒါကာသားများက ဝိုင်ခွတ်
 ကိုယ်စီနှင့် ဒီပလိုမေစီနှုတ်ထွက်တို့ဆို
 အပြိုင်ဆိုကြကုန်လေသည်။ စားစရာ
 များ၏အရိပ်အယောင်ကား ၉ နာရီခွဲ
 သည်အထိ မမြင်ရသေးချေ။ နောက်ထူ
 သမျှ ဒါကာသားတို့က 'ရုပ်ရှင်လွှတ်
 သွားမှာ စိတ်ပူနေတာ'ဟု ဆိုကြသည်။
 ရုပ်ရှင်။ ခုမှပင် သတိရသည်။ သည်ကို
 မလာသေးခင်ကမှ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်အနီး
 ရက သူနိုင်ငံတွင်းမှာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်
 ကားကို မပြရဟု ပိတ်ပင်လိုက်သည့်
 သတင်းကို ဖတ်လိုက်ရသည်ထူး
 သည် ရုပ်ရှင်ကို သည်ည သည်အိမ်မှာ
 ပြသမည်တုံ။

သည်ရုပ်ရှင်ကို ပြသခွင့်မရသည့်
 အကြောင်းရင်းအား ခရေစတုတွင်းက
 မသိခဲ့သော်လည်း သည်ရုပ်ရှင်သည်
 ဘင်္ဂါလီစကားပြောမဟုတ်ဘဲ ချက်မန်
 (Chakma) စကားပြောဖြစ်ကြောင်းကို
 အသေအချာ သိထားခဲ့သည်။ လွှတ်
 လပ်စွာ ပြောဆိုရေးသားခွင့်ဆိုင့်ရာ
 ရပိုင်ခွင့်အကြောင်းပြောလျှင် လူနည်း
 ဘာသာစကား လွတ်လပ်ခွင့်ကို မေ့ချန်
 ထား၍မရနိုင်ချေ။ ထိုရုပ်ရှင်သတင်း
 PEN International ကတစ်ဆင့်
 သတိထားမိခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် သည်ရုပ်ရှင်
 ကြည့်ခွင့်ရမည်မို့ ဆာနေသည့်ဝမ်းကို
 လျစ်လျူရှုရန်သာ တွေးမိလေသည်။
 အိမ်တွင်းမှာ ကွန်ပျူတာနှင့် ပိတ်ထား
 ထောင် ကြည့်ရသော်လည်း ရုပ်ရှင်
 မှာလို မီးမှောင်ချကာ ပြသသည့်
 ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား၏အရသာကို ထူး
 သေပေါက်ခံစားရနိုင်မည်ဟု မှန်းထား
 ဖြစ်သည်။ စာတန်း စတိုးသည်နှင့်
 သတိပြုမိသည်က ချက်မန်ဘာသာဖြင့်
 ရေးထားသည့်အကွရာများ၊ သရုပ်
 ဆောင်အပါအဝင် ရုပ်ရှင်ကားတင်ဆက်
 သူ အတတ်ပညာရှင်တို့၏နာမည်များ
 ဖြစ်လေသည်။ ချက်မန်ဘာသာစကား

သည် လက်ရှိမြန်မာနိုင်ငံနှင့် ထိစပ်နေ
 တစ်ခါက မြန်မာပိုင်မြေ တစ်စိတ်
 သော ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော စစ်တကောင်း
 တောင်တန်းဒေသ (Chittagong Hill
 Tracts)တွင်နေထိုင်သည့် လူမျိုးစု
 ခုနစ် ဘာသာစကား ဖြစ်လေသည်။
 တောင်နိုင်ငံတွင်းမှာလည်း သူတို့လူမျိုး
 များအချို့ရှိနေကြသေးသည်။ မြန်မာ
 တော သူတို့ကို ဒိုင်းနက်ဟု ခေါ်
 ကြသည်။ စင်စစ် သူတို့သည် တစ်
 ခုတစ်ခါက ထိုစစ်တကောင်းအရပ်
 ၁၆ ရာစုကတည်းက နေထိုင်လာ
 ကြသည့် ဌာနေတိုင်းရင်းသားလူများ
 ခုနစ်နှစ်ပတ်လည်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဘင်္ဂလား
 ခုနစ်နှစ်အစိုးရအဆက်ဆက်က သူတို့ကို
 ခုနစ်နှစ်ကြာရာမှ သူနပ်အုပ်စုအဖြစ်လည်း
 ခေါ်မှတ်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင်
 ခုနစ်နှစ်တော်လှန်ရေးအုပ်စုနှင့် ဘင်္ဂ
 ခုနစ်နှစ်အစိုးရတို့ ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ်
 ချုပ်ဆိုခဲ့ပြီးနောက် လက်နက်ကိုင်တော်
 လှန်ရေးမရှိတော့သော်လည်း ချက်ခံမာ
 များ မိန့်ဝံ့နေရဆဲသာ ဖြစ်သည်။
 ခုနစ်နှစ်အစိုးရအစိုးရ၏ ၂၀၀၉
 ခုနစ်နှစ်အစိုးရပိုင်း စစ်တကောင်းတောင်
 တန်းဒေသသို့ ပြည်မမှ အစွဲလားသော
 တောင်ဘင်္ဂါလီများကို ရွှေ့ပြောင်းနေရာ
 ခုနစ်နှစ်သည်စစ်ကိုင်းကြောင့် နေရင်း
 ခုနစ်နှစ်မှာပင် လူနည်းစုလူမျိုးနွယ်အဖြစ်
 ပြောင်းလဲရောက်ရှိကြသူများ ဖြစ်
 သည်။ သူတို့သည် ဘင်္ဂါလီအဖြစ်သာ
 ခုနစ်နှစ်နေကြရသူများဖြစ်သည်။ သည်
 ခုနစ်နှစ်မှာ သရုပ်ဆောင်ကြသူများ အား
 ခုနစ်နှစ်သည် ချက်ခံမာများ ဖြစ်သည်။
 ခုနစ်နှစ်အစိုးရ ချက်ခံမာအဖြစ် အသိအမှတ်
 ခြင်းပိုင်ခွင့်ကို ရယူနိုင်သောတစ်ခု
 ခုနစ်နှစ်သောနည်းလမ်းမှာ သူတို့၏
 ခုနစ်နှစ်များတွင် မိဘမျိုးရိုးအမည်အစား
 ခုနစ်နှစ်နွယ်စုအမည်ကို ထည့်သွင်းသော
 ခုနစ်နှစ်လမ်းပင် ဖြစ်နေလေသည်။ မိတ္တူ
 ခုနစ်နှစ်မာ၊ ဒေဝီချက်ခံမာ၊ ဒေဘူချက်ခံ
 စသည် စသည်။

သည်ရုပ်ရှင်၏ သရုပ်ဆောင်နှင့်
 သရုပ်ဆောင်များစာရင်းတွင် နောက်ထပ်

တွေ့ရသည်က နောက်ထပ်လူနည်းစု လူမျိုးနွယ်နှင့်လူအချို့။ အထင်အရှားဆုံးက
 သည်ရုပ်ရှင်ကို ရိုက်ကူးသူ ဒါရိုက်တာ။ သူ့နာမည်က အောင်ရခိုင်။ အခြားနာမည်
 အချို့ သည်ရုပ်ရှင်စာတန်းထိုးမှာ တွေ့ရသည်။ ဦးလှထွန်းရခိုင်၊ ဦးအောင်စံရခိုင်
 ဆိုသည့် နာမည်များ။ မနေ့တစ်နေ့က ကောက်ဆစ်ဘေးမြို့မှာတည်းကာ ရာမူ
 အပါအဝင် ပန်းဝါမြို့လေးများဆီ သွားကြည့်ခွင့်ရခဲ့စဉ်က တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့သူများမှာ
 တစ်ခါက လူများစုဖြစ်ခဲ့သောရခိုင်များနှင့်ကျွန်မတို့က မရမာကြီး ခေါ်ကာ သူတို့
 ကိုယ် သူတို့ ဘာလူခေါ်သောသူများ။ သည်ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာက သူ့နာမည်ကို
 အောင်ရခိုင်ဟု ပေးဖြစ်ခြင်းမှာ ချက်ခံမာ
 တို့၏ရုန်းကန်မှုပုံရိပ်ကို သဘောကျသ
 ဖြင့်ဟု နာမည်ရင်း ကိုအောင်သန်းစိန်က
 ဆိုသည်။ ခေါ်သည့်အရပ်မှာ ကိုယ့်လူ
 မျိုးနွယ်စုကို လူအသိအမှတ်ပြုခံရရေး
 အတွက် ကိုယ့်နာမည်မှာ လူမျိုးနာမည်
 ပါထည့်နေရသည့်အခြေအနေပါကလား။
 ရုပ်ရှင်က အလွန်ရိုးစင်းသောဇာတ်လမ်း
 ကို အခြေခံထားသည်။ စစ်တကောင်း
 တောင်တန်းဒေသသားက တောင်ကို
 ကျော်၊ မြစ်ကိုဖြတ်ကာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်
 ပြည်မကြီးက စက်ရုံတစ်ရုံမှာ အလုပ်
 လုပ်ပြီး အလုပ်ပြုတ်ပြန်လာတော့ စက်
 ဘီးတစ်စီးဝယ်ပြန်လာသည်။ စက်ရုံက
 လုပ်ခခြောက်လစာမပေးသဖြင့် မမှတင့်
 နိုင်ဘဲ ပြန်လာသူ ခင်ပွန်းအား နှိုးသည်
 က မကျေနပ်။ သည်ကြားထဲ စုခွဲသမျှ
 ငွေကို မယူလာဘဲ စက်ဘီးဝယ်လာ
 သဖြင့် စိတ်ဆိုးသည်။ သားကလေးက
 အရွယ်ရောက်လာပြီမို့ ကျောင်းထားပေး
 ရန် ငွေလိုသည်လေ။ သူတို့နေရသည်က
 ရွံ့အိမ်။ ဆင်းရဲမွဲတေမှုပုံရိပ်က ရုပ်ရှင်
 ထဲမှာမို့ ပိုနေသလား မသိနိုင်။ သေချာ
 သည်က မြန်မာကျေးလက်ပုံရိပ်များနှင့်
 ထူးခြားနား။ သူတို့ရွာမှာ စက်ဘီး ဟူ
 ၍ သည်တစ်စီးသာရှိရာ လူအချို့က
 စက်ဘီးနောက်မှာ ထိုင်ရန်ပင် မခွင့်မရ။ တစ်စတစ်စ ယဉ်ပါးလာချိန်မှာ စက်ဘီးက
 စီးပွားဖြစ်လာသည်။ ဈေးအကြိုအပိုအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးကာ ငွေစကြေးစ ရှာသည့်
 ယာဉ်ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ အဆင်ပြေလာသည်။ သို့သော် လုပ်စရာ အလုပ်မရှိ၊
 ပညာမတတ်သည့် ရွာသားအချို့က သူတို့ အဆင်ပြေလာသည်ကို သဘောမကျရာက
 သူ့စက်ဘီးလေး မြေစာပင် ဖြစ်သွားသည်။

သည်အထိ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားလို ရုပ်ရှင်မတင့်တယ်သည့် သရုပ်မှန်
 သရုပ်ဆောင်များနှင့် တည်လာခဲ့ပြီး စက်ဘီးလေးကို ချောက်ထဲက ပုံပျက်ပန်းပျက်
 ဆယ်အပြီးမှာ ပြကွက်တစ်ခုပေါ်လာသည်။ သူ့သားကလေး ကားရုပ်ကလေးနှင့်
 ကစားနေစဉ်မှာ သူတို့ရွံ့အိမ်လေးရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ စစ်ဝတ်စစ်စားများ
 ခပ်ကြမ်းကြမ်း တက်လာကာ ကလေး၏ကားရုပ်လေးကို တက်နင်းဖျက်ဆီးသွား

သည်။ သူက ကမန်းကတန်း ထိုစစ်
ဝတ်စစ်စားများကို နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။ 'ဆလမ် ဆာ'။ သည်လိုနှင့်
သည်စက်ဘီးကို မြို့သွားပြင်ရန် သူရော
စက်ဘီးပါ လှေပေါ် ရောက်သွားကြ
သည်။ သူတို့ လှေကလေးက မြစ်ပြင်
မှာ ရေဆန်ကို လှော်နေစဉ် မြို့ဘက်က
လှေအချို့ ရွာဘက် လှော်လာနေကြ
သည်။ ထိုလှေများပေါ်မှာ မော်တော်
ဆိုင်ကယ်အချို့ကို တွေ့ရသည်။ ရုပ်ရှင်
ပြီးလေ၏။

သမားရိုးကျ ရွက်ကြမ်းရေကျို
သရုပ်ဆောင်များဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရှင်
အတတ်ပညာအားကောင်းသည့် ဒါရိုက်
တာလက်ရာကြောင့် ရုပ်ရှင်က သိမ်မွေ့
ညင်သာရိုးစင်းသည်။ အများစုသော
ပရိသတ်က ငြိမ်ဆိတ်စွာ သဘောတကျ
အားပေးခဲ့ကြသည်။ မနက်က ကျွန်မတို့
ဟောပြောစဉ် အမေးအဖြေခံထူသော
ကျောင်းသားတစ်ယောက်က တော့
နာမငြိမ် သမ်းဝေတွန့်လိမ်နေခဲ့သည်။
သည်ပုံရိပ်တွေက သူ့ရင်ကို မဆွဲဆောင်
ဘဲအလား။ သည်အကြောင်း သည်
အဖြစ်တွေကို သူ မြင်ရဖန်များသဖြင့်
ငြီးငွေ့သည်လား။ သို့မဟုတ် မမြင်
ဖူးသဖြင့် အစစ်အမှန်ဖြစ်ရပ်ကို ကိုယ်
စားပြုသည့်ပုံရိပ်များအဖြစ် လက်ခံရန်
အခက်အခဲဖြစ်ကာ တွန့်လိမ်နေသည်
လား။ သူကိုယ်တိုင်တော့ သိပေမည်။
ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုပြန်ပြီး အမေး
အဖြေခံထူနိုင်အားပင် မရှိတော့။ ဆာက
လည်း ဆာနေပြီ။ အံ့တွေးများက
လည်း ပလုစိ။

သည်ရုပ်ရှင်သည် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်
သမိုင်းမှာ ပထမဆုံး ချက်ခံမာဘာသာ
စကားပြောကာ အင်္ဂလိပ်စာတန်းထိုး
သည့် ရုပ်ရှင်ဟု ဆိုရမည်။ သည် ၆၃
မိနစ်စာရုပ်ရှင်ကို ဆယ်နှစ်ကြာ အချိန်
ယူခဲ့ပြီး သုံးနှစ်ကြာ ရိုက်ကူးခဲ့သည်ဟု
ဆိုသည်။ သည်ပုံရိပ်များသည် လွန်ခဲ့
သည့်နှစ်များ၏ ပုံရိပ်များဖြစ်ဟန်မတူ။
မနေ့တစ်နေ့က တွေ့ခွင့်ရခဲ့သော ချက်ခံ

မာတချို့၏အပြောအရ သူတို့လူမျိုးစု၏
လက်ရှိအနေအထားမှာ အံ့သြဖွယ်
ကောင်းလောက်အောင် ဖိနှိပ်ခံနေရသည့်
အနေအထား။ ပြဿနာက သူတို့
အကြောင်း။ သူတို့ဖိနှိပ်ခံနေရကြောင်း
စသည်တို့ကို မည်သူကမျှ သေချာမကုန်
သိခွင့်မရကြခြင်းပင်။ သူတို့ ရှိနေ
ကြောင်း၊ သူတို့၏မြေများ၊ လူများ၊
ရပိုင်ခွင့်များ ဆုံးရှုံးခံနေရကြောင်း၊ သူတို့
ဖိနှိပ်ခံနေရကြောင်း မည်သည့်အကြောင်း
ကိုမျှ ကမ္ဘာကြီးက သိခွင့်မရ၊ ထိုတူ
ဘင်္ဂလီများကိုယ်တိုင် လုံလုံလောက်
လောက် သိခွင့်မရ။ သူတို့အကြောင်း
သတင်းကို သူတို့နိုင်ငံက မီဒီယာများ
မှပင် မဖော်ပြကြ၊ အနုပညာလက်ရာ
များမှာလည်း ပါခွင့်မရကြ၊ တစ်နည်း
သူတို့သည် လျစ်လျူရှုခံလူသားများ။
ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများ
ကရော သူတို့အကြောင်း မည်မျှ သိထား
ဖူးသနည်း။ အနောက်ဘက်အကြောင်း
ပြောလျှင် ချက်ခံမာအကြောင်း မပါခဲ့ဖူး
တာကတော့ သေချာနေသည်။ ကျွန်မ
တို့နှင့်မျက်နှာသွင်ပြင်တူသည်၊ ဘာသာ
ဗေဒ ဆင်သည်၊ နောက် သူတို့က ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်များ။ သို့သော် သူတို့ကို
ကျွန်မတို့ လုံလုံလောက်လောက် မသိခဲ့
စဖူး။ သူတို့အကြောင်း ကျွန်မတို့မှ
မဟုတ်၊ ဘင်္ဂလီများရော ကျွန်ကမ္ဘာသူ
ကမ္ဘာသားများပါ လုံလုံလောက်လောက်
မသိကြသေးဟု သဘောပေါက်ရပြန်
သည်။

သတင်းအချက်အလက်များကို
ရပိုင်ခွင့်။ သည်အကြောင်းကို ကျွန်မက
သည်ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်
လုံးပြောလာခဲ့ရာ သည်ရုပ်ရှင်နှင့် ချက်ခံ
မာတို့က နမူနာကောင်းများအဖြစ် ကိုယ်
ထင်ပြသလိုပင်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရတော့
မည်။ ကျွန်မတို့ရော ကမ္ဘာကြီးပါ
ချက်ခံမာအကြောင်းအား သိပိုင်ခွင့်ဆုံး
ရှုံးနေကြသည်။ စင်စစ် ကမ္ဘာ့သတင်း
တွေဆီ တက်လာလျှင်ပင် သူတို့ကို
ချက်ခံမာဟု မသုံးနှုန်းဘဲ ဒေသအခေါ်
'တောင်ပေါ်သား'ဟု အနက်ရသော

'ယွမ်မာ' (Jumma) ဟုသာ သုံးနှုန်းကြ
သည်။ စင်စစ် စစ်တကောင်းတောင်
တန်းဒေသတွင် တိုင်းရင်းသားလူမျိုး
၁၁ မျိုး နေထိုင်ကြကာ ယင်းတို့တွင်
ချက်ခံမာ၊ သက်၊ မရမာ၊ ရခိုင်တို့လည်း
ပါဝင်သည်။ သည်ဒေသသည် ဘင်္ဂ
လားဒေ့ရှ် နိုင်ငံနယ်မြေအကျယ်အဝန်း၏
၉ ရာခိုင်နှုန်းရှိပြီး လူဦးရေစုစုပေါင်းမှာ
တစ်နိုင်ငံလုံး၏ ၁ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိနေ
သည်။ အများစုမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ
ဖြစ်ကာ အေးချမ်းကြသဖြင့် လူဦးရေ
တိုးပွားနှုန်းလည်း မမြင့်။ သည်အနေ
အထားမှာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၏စစ်တပ်က
သည်နေရာကို ဝင်ရောက်လာခဲ့ရာ ယခု
ဆိုလျှင် စစ်တပ်၏သုံးပုံတစ်ပုံမှာ ငါး
ဒေသငယ်လေးကို သိမ်းပိုက်ထားပြီး
ဖြစ်နေသည်။ သူတို့တင်လားဆိုတော့
မဟုတ်။ ဒေသခံချက်ခံမာနှင့် တိုင်း
ရင်းသားလူမျိုးစုတို့၏ ရွာတွေ မြေတွေ
ကို ပြောင်းရွှေ့အခြေချဘင်္ဂလီများက
သိမ်းခဲ့ယူခဲ့ကြသည်။ သည်အကြောင်း
ကျွန်မတို့အပါအဝင် ကမ္ဘာကြီးက ခေါ်
ရွှေမည်မျှ သိခွင့်ရခဲ့ကြပါသလဲ။ သူတို့
ဒေသနှင့် အနေဝေးသော ဒေသများရှိ
သူတို့နိုင်ငံသား ဘင်္ဂလီများကိုယ်တိုင်
ရော သိခွင့်ရကြပါရဲ့လား။

ဒီအချက်က စိတ်ဝင်စားစရာပင်။
သူတို့၏ လူဦးရေ ပေါက်ကွဲမှုနှုန်းထား
ကို သူတို့၏ ပညာတတ်အလွှာက
ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။
တက္ကသိုလ်ဆရာတစ်ဦးက ကျွန်မတို့
နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေးစကားပြောသည့်
အခါ ကိုယ့်မှာ မရှိသည့်အရာ သူ့မှာ
ရှိနေကြောင်း ပါဝင်လာရာ သူ
'ကျွန်တော်တို့က လူဦးရေ များတယ်၊
ခင်ဗျားတို့အတွက် ဈေးကွက်ကောင်း
ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ကတော့
ကျွန်တော်တို့ထက် နယ်မြေဧရိယာ
ဆဲလောက် ပိုကျယ်ကျယ် ရှိနေတယ်
ဟု ဆိုခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာက ဘင်္ဂလား
ဒေ့ရှ်၏ဂျီဒီပီသည် ကျွန်မတို့၏ ဂျီ
ထက် များစွာသာလွန်သဖြင့် သူတို့ဆီက
လူများ ကျွန်မတို့ဆီ လာချင်ခြင်းထက်

အဲဒီတုန်းကလူများ သူတို့ဆီ သွားချင်
အားနည်း ယုတ္တိတန်သည်ဟု မြင်နေကြ
သော်လည်း သူတို့ပညာရှင်က ကျွန်မ
အားကျယ်ဝန်းသောမြေကို မျက်စိစပ်နေ
ကြောင်းကိုဖြင့် မမြင်နိုင်သည်ကို ကျွန်မ
သည်း နားမလည်နိုင်။ စင်စစ် မြန်မာ
နိုင်ငံနယ်နိမိတ် ထိစပ်နေသော စစ်တ
သောင်း တောင်တန်းဒေသတစ်လျှောက်
တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုကိုးကွယ်သော နေ
ရင်းဒေသခံတိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ ရှိ
ခဲ့ရာမှ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၏ စစ်တပ်လွှမ်း
မိုးသော အုပ်ချုပ်ရေးက ဘယ်မှတ်ပုံ
အင်ဇိုမှ မရှိသော ထောင်နှင့်ချီသည့်
သီလီများကို ထိုနေရာများဆီ ပြောင်း
ရွှေ့နေထိုင်စေခဲ့သည်။ (သူတို့ဘင်္ဂလား
ဒေ့ရှ်မှာ မှတ်ပုံတင်ဟူ၍ ၂၀၀၈ ခုနှစ်
အထောက်ပံ့အထိ မရှိသေးဟု အတူ
သူ သုတေသီ ကိုကျော်မင်းထင်က
ပြောသည်။ သူက ထိုရွှေ့ကောက်ပွဲကို
သွားရေးသွားခဲ့ဖူးသူပင်) ဒေသခံ
ဘာသာ ချက်ခံမာကဲ့သို့လူမျိုးများ
သည် သူတို့နေရင်းဒေသမှာပင် လူနည်း
အသေသို့ ရောက်သွားရလေသည်။
သားတူ ပြောင်းရွှေ့အခြေချပေးမှု
အတို ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်အစိုးရက ထို
စစ်တပ်လျှောက်တွင် ၂၀၀၉ ခုနှစ်
အထိပိုင်။ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်အမျိုးသား
အင်တိုက်ကွန် ရှိတ်ခံဟာနီနာ အာဏာ
ရလာပြီးနောက်ပိုင်းမှာ လုပ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်အစိုး
ရက ယခုနှစ် ၂၀၁၅ မေလ ၂၈ ရက်
တွင် လှေစီးခရီးသွားများကို ဘင်္ဂလား
ဒေသအော်ထဲက ဟတ္တီယကျွန်းဆီ
ပြောင်းအခြေချစေဖို့ အကြံပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကလည်း သတိပြုရမည့်
ချက်ပင်။ သို့သော် သည်အကြောင်း
အတို လူနည်းစုကသာ စိတ်ဝင်တစား
သဘောမူကြောင့် သိနိုင်ကြပြီး ပေါ်ပြူ
သောဒီယာမျက်နှာစာများမှာ မတွေ့
ရ။ သည်တော့ လူထုအတွက် လွတ်
သော သတင်းရရှိနိုင်ခွင့်ထက် အရေး
ကြီးသောအရာမရှိနိုင်ဟု ကျွန်မ ဆိုခဲ့
အား အလွန်မဟုတ်ကြောင်း သဘော

ပေါက်နိုင်နေပေပြီ။
ပန်းဝါက ရခိုင်ဘုန်းကြီးကျောင်း
မှာ နေထိုင်သည့် ရခိုင်ဘုန်းကြီးက
ကျွန်မတို့ကို 'အရင်က ကျောင်းတွေ
မီးရှို့ခံခဲ့ရပေမဲ့ အစိုးရက ကောင်းတယ်။
ပြန်ဆောက်ပေးတယ်။ အကာအကွယ်
ပေးတယ်' ဟု မိန့်ခဲ့သော်လည်း ဒါက
မှာ တွေ့ရသည့် ရာမူဒေသခံ ဘရူဝါ
(မရမာကြီး)လူမျိုးရှေ့နေကတော့ ရာမူ
တစ်ဝိုက်အပါအဝင် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ
အနှံ့အပြားရှိ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း
၃၀၀၀ ကျော်မျက်နှာဆီးခံခဲ့ရကာ ကျောင်း
၂၀၀၀ ကျော်မှာ ယခုထိ ပြန်မဆောက်
နိုင်ကြသေးကြောင်း၊ သည်အဖြစ်များ
ရှိကြောင်း မဖော်ထုတ်ဘဲ ရှိနေခြင်းမှာ
မဖြစ်သင့်ကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့သည်ကို
ထောက်လျှင် လူတစ်ဦးချင်းစီ၏
သတင်းရရှိနိုင်သည့် မည်မျှအရေးကြီး
ကြောင်း ထပ်မံထင်ရှားပြီးဖြစ်ပါသည်။
ပြန်ခါနီးနောက်ဆုံးစကားရိုင်းကို
ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်အစိုးရကဖြင့် ထုတ်ဝေသော
နာမည်ကျော်သတင်းစာတိုက်မှာ စီစဉ်
ပေးခဲ့စဉ်က ကျွန်မက သည်သတင်းရ
ပိုင်ခွင့်နှင့်ဆက်စပ်နေသော လွတ်လပ်စွာ
ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခွင့်အကြောင်းကိုသာ
ထပ်ဖန်တလဲလဲပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့
က ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်-မြန်မာဆက်ဆံရေး
အကြောင်းမြောသည့်အခါ လွတ်လပ်စွာ
ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခွင့်အကြောင်းကို ဦး
စားဖော်ပြောနေခြင်းသည် လမ်းလွဲနေ
ခြင်းဟုပင် ထင်မြင်ပြောဆိုလာသည်။
သို့သော် မနေ့က ဆွေးနွေးပွဲသို့ တက်
ရောက်လာသော တက္ကသိုလ်ဆရာက
ကျွန်မ ဟောပြောမှုအပြီး ပြန်လည်ဆွေး
နွေးရာတွင် သူတို့၏လွတ်လပ်စွာ ထုတ်
ဖော်ပြောဆိုခွင့်အခြေအနေကို ထုတ်ဖော်
ဝန်ခံပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ
စီစဉ်တို့ကမရခြောက်လုံးရှိနေကြောင်း
ဆိုခဲ့သည်။ ထို့အတူ ကျွန်မက ဆင်ဆာ
လုပ်ခြင်း၏ အကြီးဆုံးဆိုးကျိုးမှာ လူ
အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအကြောင်း လုံလောက်
စွာသိခွင့်မရခြင်းဖြစ်ကာ သတင်းရရှိ
ခွင့်ကို မကာကွယ်နိုင်လျှင် ထိုဆိုးကျိုးက

ပိုမိုသက်ဝင်လာပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် နားလည်နိုင်ခွင့်ကို ဆုံးရှုံးစေ
သည့်အထိ ဆိုးဝါးစေနိုင်ကြောင်း ထပ်
ဖန်တလဲလဲ ထောက်ပြသည့်အခါ ထို
သတင်းဌာနအကြီးအကဲများကလည်း
သူတို့၏အခြေအနေမှန်ကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံ
လာကြသည်။ သူတို့မှာ စစ်ထောက်
လှမ်းရေးသားမက နယ်စပ်ဒေသထောက်
လှမ်းရေးလည်းရှိနေကာ သတင်းများကို
သူတို့ ရေးချင်တိုင်း ရေးနိုင်သည်ဟု
ဆိုနိုင်သည့်တိုင် သူတို့လူထု၏ သတင်း
သိပိုင်ခွင့်ကို ကာကွယ်ဖြည့်ဆည်းပေး
နိုင်သည်ထိ အခွင့်အရေးမရှိသေးကြောင်း
ဖြောင့်ချက်ပေးလာကြသည်။ သည်
မတိုင်ခင်ထိ သူတို့က တက္ကသိုလ်များ
မှာပင် ဒီမိုကရေစီနည်းကျ အလှည့်ကျ
ပါမောက္ခစနစ်ရှိသည်ဟု ပြောပြနေခဲ့ကြ
သည်လေ။
သူတို့ ထုတ်ဖော်ပြောလျှင်ပင် သူတို့
၏လွတ်လပ်စွာ သတင်းသိပိုင်ခွင့် ဆုံး
ရှုံးနေရသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်မက သိနိုင်
နေပြီပဲ။ ကျွန်တာတွေ မသိလျှင်ပင်
ဒါကလမ်းမှားပေါ်မှ ပျားပန်းခပ်ကား
ပင်လယ်ပုံရိပ်နှင့် စစ်တကောင်းတောင်
တန်းဒေသရှိ ချက်ခံမာရွာက တစ်စီး
တည်းသောစက်ဘီးပုံရိပ်တို့ကို ကျွန်မ
က သိခွင့်ရခဲ့ပြီလေ။ သတင်းဌာန
စကားပိုင်းက ပြန်ခါနီးမှာ 'မင်းတို့နိုင်ငံ
လည်း ငါတို့လို အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင်
တဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ ဖြစ်လာတော့မယ်
နော်' ဟု ဆိုလာသည်။ ကျွန်မလည်း
မဆိုင်းမတွပင် 'ရှင်တို့လို ဒီမိုကရေစီ
မျိုးတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့' ဟု နိဂုံးနှုတ်
ဆက်စကားကို ဆိုဖြစ်ခဲ့သည်။
မည်သို့ပင်ဆိုစေ လမ်းဆုံသမျှ
ခေါင်းထိုးလှလက်မောင်းနှင်နေသည့်
ဒါကက ပြန်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဒါကမှာ
မတွေ့ခဲ့ရသော စက်ဘီးတစ်စီး၏ပုံရိပ်
က ကျွန်မနှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည်။
ဘိုင့်ဘိုင့်ပါ ဒါက။

မသိတာ၊စမ်းချောင်း။

ဆောင်းနှောင်းရွက်ကျင် ခင်မြစင်

၁။

ဆောင်းနှောင်းသစ်ရွက်တို့သည်
ဝါရွှေသောအရောင်သို့ ပြောင်းကြလေသည်။
ထို့နောက် လေအငွေ့မှာ ရင့်ရော်သော
သစ်ရွက်တို့ မြေပေါ်သို့ ကြွေဆင်းကြသည်။
အမေနှင်းမှာ အဘခိုင် ဆုံးပြီးကတည်းက
အထီးတည်းပင် ရှိခဲ့သည်။
ဆောင်းနှောင်းလေရူးကလေး ဝေ့၍
ချမ်းအေးလာပြီဆိုလျှင် အမေနှင်းရင်မှာ
ကျဉ်ခနဲ စစ်ခနဲ ကိုက်ခဲလာရမိ ဖြစ်သည်။
ကိုိုင်ခင်းသာရှိခဲ့လျှင် မြေပေါ်မှာ
ကြွေကျသောသစ်ရွက်တို့ကို လှည်းကျင်းကာ၊
ဗာဒံပင်အုံများ၏ခြေရင်း၌ အမှိုက်တို့ကို
စုပုံမီးရှို့ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ မီးဖိုကလေး၏
အနွေးဓာတ်ဘေးမှာ ထိုင်ရင်း
ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောဖြစ်ကြမည်။
သူတို့မှာတော့ ပြောစရာတွေ
မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ကြသည်။
ဆောင်း၏ နှင်းငွေ့နှင်းရည်ဖြင့်
စိုစွတ်သော ရော်ရွက်တို့ကြောင့် မီးခိုးအူလျှင်
အမေနှင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်
ဆိုးတော့သည်။
‘မနှင်းနယ် ညည်း ညော်လှသယ်’
သစ်ရွက်မှိုက်များကို တမြက်စည်းရိုးဖြင့်
မီးတောက်ညီအောင် ထိုးဆွကာ

အမှတ် ၃၁၅ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၆

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း
စာရေးဆရာမ ခင်မြစင် ရေးသား
၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်
ရွှေမဝေဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သော
‘ဆောင်းနှောင်းရွက်ကျင်’ ဝတ္ထု
ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

စိုးမိုးမိုး
2010

သူ့အသွားအိုထဲသို့ မီးခိုးများမလာစေရန် ကာကွယ်သည်။ အမေနှင်းကတော့ မှုန်ရုံမှုန်ဝါး မျက်လုံးများဖြင့် မီးတောက်နီကြင်ကြင်ထဲမှ ခြောက်သွေ့စွဲရော်ကာ လွင့်ကြွေလိမ်ကောက် သွားသောအရွက်များကို ငေးနေသည်။

‘ကိုခိုင်မင်းရဲ့ တော့တူကလေးများလည်း ပေါ်မလာပြန်ဘူး’

‘အေးကွယ်၊ လုပ်ခင်းကိုင်ခင်းအတန် ဟန်ကြထင်ရဲ့’
အဘခိုင်ပြောလည်း ပြောစရာပင်။ အဘခိုင်တူကလေး မောင်ပန်းလှ(ခုတော့ အသက် လေးဆယ်ကျော်လို့ ငါးဆယ်တွင်းမှာပါ)က ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းမှာ၊ လုပ်ခင်းကိုင်ခင်း အဆင်မပြေပါမှ လူအိုလူမင်းတွေကို သတိရတတ်သည်။

‘အမေနှင်းရဲ့ ကျွန်တော်မြေကလေး အပေါင်ဆုံးတော့မှာ ဖို့ ရွေးပေးစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်သမီးလေး အလှူသွားစရာရှိလို့ ကြိုးတစ်ကုံးလောက် ငှားပါဦး’ ဆိုကာ ပေါက်ချလာတတ်သည်။ အမေနှင်းကတော့ ဆွေမျိုးသားချင်းနည်းပါးသူပီပီ သည်တူကလေးကို ခင်တွယ်သည်။ မြေးကလေးများ အလည်လာလျှင်လည်း ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ မုန့်ဩဇာ ချကျွေးရသည်မှာအမော။ အင်း... ခုတော့ ဖိုးခိုင်မင်းမရှိမှ သူတို့ ချူချာလို့ ဖြူခါပြာခါ လဲကျပေါ့။

အမေနှင်း ဗာဒံပင်အိုကြီးနှစ်ပင်အောက်မှာ ရွက်ခြောက်တွေကို ဒန့်ကျွတ်မြက်စည်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လှည်းထုတ်ရင်း အတွေးတွေ စီနေသည်။ သူ့ဘေးမှာတော့ ကြောင်ကလေး နတ်မှောင်က တညောင်ညောင် အော်နေသည်။

အမေနှင်း ပါးပြင်မှာ တင်းသွားသည်
နေခြည်ဝင်းဝင်းက သူ့နားပေါက်ကျယ်ကြီးများမှ
တွဲကျနေသော တစ်ဖက်ပိတ် နားတောင်းအစုံကို
ရွှေရည်ဝင်းစေသည် သို့သော် သူ့မှာ ရင်ထဲက မချီလှ
ဟိုစဉ်က လင်စုံမယားဖက် တပည့်တွေ တပန်းတွေ
တစ်လှေကြီးနှင့် စားသောက်ဝိုင်းဖွဲ့ရာ
အိမ်ကြီးပေါ်မှာ သူ့စိမ်းပြင်ပြင်တွေ တင်ရဦးမည်

‘ဪ သူ့ခမျာ ဆာရှာပေါ့လေ။ ငါ့မလည်း တမေတမော’

အမေနှင်းက အမှိုက်လှည်းခြင်းကို လက်စသိမ်းကာ ကြောင်နက်ကလေးကို ယုယစွာ ပွေ့သည်။ လေရူးတစ်ချက် ဂွေလိုက်ရာ သစ်ရွက်တို့ ရုတ်ရုတ်သံသံ လွင့်သည်။

‘ရော် ကမြင်းမ လေနယ်’

လေကို ကျိန်ဆဲသည်။ ကြောင်ကလေး နက်မှောင်မှာ သူမွေးမထားဘဲ သံယောဇဉ်တွယ်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖိုးခိုင်မင်း ရှိစဉ်ကတော့ သူသည် သတ္တဝါတွေ သည်း

ညည်းခံခဲ့သည်။ ရွေးမွေးဖို့ ဝါသနာပါသော ဖိုးခိုင်မင်း သဘောရွေး၊ ချင်းရွေး၊ အင်းရွေး စုံအောင် ယုလာသေသမျှ...။

‘ပြန်ပေးလိုက်စမ်းပါတော်၊ ဘယ်နှယ် အိမ်ခေါ်လာပြန်ပြီ’

တဆူဆူတပုပု လုပ်တတ်သည်။ ခုတော့ မောင်ပန်းလှတို့ လင်မယား အစာဝဝကျွေးမထားလို့ မျက်ခမ်းကလေး ပေးနေနှင့် မွေးရာပါ ဒုက္ခတကြောင်ပိန်လေးတစ်ကောင် သူ့အိမ်ပေါ်သို့ မခေါ်မပင့်ချေဘဲ ရောက်လာခဲ့သည်။ ငါးကလေး၊ သားကလေးပင် ကိုယ့်တစ်ကိုယ် မစားရက်လို့ ချွေတာသာရှိမည် နက်မှောင်ကလေးတော့ ကျွေးရသည်ပင်။

နက်မှောင်ပေးမှေးက ခေါင်းကလေးထောင်ပြီး အမေနှင်း လက်ထဲက ဆင်းပြေးလေသည်။ ထို့နောက် အမေနှင်း၏ အိုးမည်းခွက်မည်းကလေးများ ဗုံစီသလို စီထားရာ မီးဖိုချောင်ကလေးထဲမှ ပိုးဟပ်များကို လိုက်ဖမ်းပြီး စားသည်။

‘ဟဲ့ကောင် အနှံ့စပ်ကရာ စားလို့ နင် ပိန်နေသာဟဲ့’

အမေနှင်းက ကြိုးဝါးရင်း သူ့ကြောင်ကလေးလည်ပင်းမှ ချူသံကလေးကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ကာ-

‘ပူစီ... မိမိ... မိမိ... လာလာ’

ငါးကျပ်တင် ပေါက်စကလေးတစ်ကောင်ဖြုတ်ကာ ကျွေးသည်။ မီးဖိုထောင့်မှ သစ်သားငရုတ်ဆုံကြီးကိုသယ်ကာ သူ့အတွက် ငါးကျပ်တင်တစ်ကောင်ကို အရိုးသင်ပြီး ထောင်းသည်။ တစ်ဖက်ကထောင်းရင်း လက်တစ်ဖက်က ကျပ်ခိုးငါး

နိမ့်နိမ့်ပေါ်မှ ကြက်သွန်တောင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။ ကြက်သွန်များက ပြန်ကျမှောက်ကျကျန်သည်။

ကြက် သွန် တွေ က အတက်အစို့တွေ ထွက်ပြီ။ မနှစ်က မောင်ပန်းလှတို့လင်မယား ကြက်သွန်ခင်းစိုက်လို့ တစ်တောင်း ပေးထားတာပေါ့။ ကြက်သွန်အူပွတစ်လုံးကို ဓားခဲ ခပ်တုံးတုံးဖြင့် အခွံသင်သည်။

ကြက်သွန်သင်နေစဉ် နက်မှောင် မောင်မင်းကြီးသားက နှုတ်ခမ်းပါးနားသပ်ကာ ကျောဆန့်လာရာက အမေနှင်း ဆုံထဲမှ ငါးဖတ်တစ်စကို နှိုက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အမေနှင်းက ဓားအမြီးများကလေးနှင့် မရိုက်ရက်ရိုက်ရက် ရွယ်ရင်း-

‘ဟင်းနော်... ဟင်းနော်၊ မင်းကြီးဘုရားက မျိုလို့စားလို့ မဝနိုင်ပေဘူးနော်...’

ကြောင်က ညောင်ခနဲ မြည်သည်။ အမေနှင်း ခြေဖုန်ကိုပွတ်သပ်ကာ တအိအိလုပ်သည်။ သည်လိုချုံ့ပြလိုက်တော့ တင်းထားသော မာန်ကလေး လျော့ကျသွားကာ-

‘ဟဲ့ ငါ့သား ဝပြီလားဟဲ့၊ ငနက်ကြီးရဲ့
ငါးအမြီးကို ဖဲ့ကာ ကျွေးလေသည်။’

J

နေခြည်တဝင်းဝင်းလင်းလာလျှင် အရှေ့ဘက်တောအုပ်၌
အိမ်ထဲတို့၏ အနားစွန်းဝယ် နေခြည်၏ရောင်လျှံဖြင့် တဝင်း
တလျှံလျှံ တောက်ပလာသည်။ အမေနှင်း၏ အိမ်ခန်းထဲ
သို့ နွေးသောနေခြည်ပေါက်များ ပြောက်ကျပြောက်ကျား ခုန်
ထွက်သည်။ မနက်ခင်း၏ လင်းကျင်းသန့်ရှင်းမှုနှင့်အတူ
အိမ်လေးပင်နှင့် ကရမက်ပန်းချုံမှ ပန်းနံ့တို့ သန့်ခနဲ ဝင်လာ
သည်။ မေတ္တာပို့၊ ပုတီးစိပ်ပြီး မနက်ခင်းဝမ်းမီးကို ထမင်းရည်
ဖြင့် ဖြည့်တင်းပြီးသော အမေနှင်းသည် ပြတင်းတံခါးများကို
ချိတ်လံ့ဖွင့်လေသည်။ အမေနှင်း၏ နှလုံးသားတွင်လည်း
ချစ်မီးလျက် ဟောင်းမြင်းသော ကြိမ်ခြင်းဝိုင်းဝိုင်းကလေးကို
ခွဲကာ ဈေးသွားဖို့ ပြင်သည်။

‘မမယ်သင်တို့ မထားမြင့်တို့၊ ဟဲ့ ဈေးလိုက်ကြဦး
သား’

အိမ်ရှေ့ဝင်းခြံအနီးမှာ ထူထပ်စွာပွင့်နေသော ကရမက်
အိမ်ထဲမှ အခက်တို့ကို လှမ်းချိုးကာ အိမ်နီးချင်းများကို
အော်ငံနေသည်။

‘သွားနှင့် အရီးရေ၊ သွားနှင့်’

အရီးမှာ မသွားနိုင်သေးပါ။ ပန်းရနံ့များက အေးသော
ဆောင်းလေထဲတွင် သင်းကြိုင်ပျံ့မွှေးနေသည်။ ပန်းအခက်
အခက် အဆုပ်ဆုပ်နှင့် ပန်းချုံကြီးမှာ နှင်းပွင့်ဖြူတွေ သီးနေ
သည့်နယ်။ ခိုင်မာသော နွယ်များက ဆီးချုံကိုယှက်ဖြန့်အုပ်မိုး
ကာ ပန်းထီးဖြန့်ကြက်သလို နွယ်တွေ တခွေခွေ။ ပန်းခိုင်
အရွယ်သွယ် နွယ်ကျနေသည်။ သည်ပန်းရနံ့ကား အမေနှင်း
အနေတိုင် မြတ်နိုးစွာ လိမ်းကျံဆဲဖြစ်သော ကရမက်သနပ်ခါး
၏ ရနံ့မျိုးဖြစ်သည်။ ရင်ထဲလိုက်အောင် တသင်းသင်း ရှိုက်ငင်
ခွေးသည်။

ကိုခိုင်မင်း ရှိစဉ်ကပေါ့။ သည်ကရမက်ပင်ကလေးကို
အထူတယ ရှာကြံတောင်းလာပြီး အိမ်ရှေ့ဝင်းခြံနားမှာ ပျိုးပေး
သည်။ ပန်းပင်ပေါက်ကလေး သွားတောင်းရင်း ဘုန်းကြီး
ထူထွက် ကိုစံအိမ်က ခွေးကြီး ကိုက်လွှတ်လိုက်သမို့လား။
သင်းခြေထောက်မှာ ခွေးစွယ်ရာကြီး နက်ရှိုင်းလျက် သွေးခြင်း
ခြင်းနီရဲလျက်။ သို့ပေတု သင်းက အပြုံးမပျက်။

‘နည်းနည်းလေးသာပ၊ အစွယ်နဲ့ ခြစ်သာပါ။ ကျားစွယ်
သွေးလိမ်းရင် ပျောက်မှာပ’

အမေနှင်းမတော့ ဘုန်းကြီး ဦးရေဝတ ရေမန်းလည်း
တိုက်ရ၊ အညော်မဝင်အောင် အုပ်ဆေးလိမ်းပေးရနှင့် ပူပင်ခဲ့ရ
သည်။

‘ရှင်နှင်းရ ဒီအပင်မျိုးက တစ်ရုံကြီး ပွားမှာပ။ မင်း
မြေးတွေ တဝကြီး ပန်ပေရော’

အင်း သင်းရော ငါရော ရယ်လိုက်ကြရတာလေ။ ဂျပန်
သတ်တာက တစ်ယောက်၊ ကုန်ဝယ်ရင်း လှေမှောက်တာက
အငယ်ကောင်၊ စစ်တွင်းက ငါ့သားနှစ်ယောက်လုံး ဆုံးခဲ့ပါ
ရောလား။ သည်ကတည်းက ငါ့မှာ ကလေးသားမြေး မရှိ။
သင်းမို့ ပြောရက်ပေသည်။

‘ဘွားလေး ပန်းတစ်မတ်မိုးပေးပါ ဘွားလေး’

တံချူကလေးကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ရင်း ပန်းများနှင့်
ပီတိဖြစ်နေသော အဘွား၏ ပါးခွက်ခွက်ကြီး ချိုင့်ဝင်သွား
အောင် ပြုံးလိုက်ပုံက ကလေးမငယ်က နားမလည်သလို
တွင်တွင်ခေါ်နေသည်။

‘ဟဲ့ အို ကြည်ကြည်တင်လေးပါလား။ အေး အေး
အဘွားခူးလိုက်ဦးမယ်’

အဘွားက ကလေးမအတွက် ပန်းများကိုခူးပေးရင်း
မျက်ရည်စို့ချင်လာသည်။

‘အင်း သင်းကတော့ ငါ့တစ်သက်စာ စားရော စိုက်ပေး
သွားတာပ’

ပန်းရနံ့က သင်းပျံ့နေသည်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးကလေး
ကတော့ အမေနှင်း၏ တုန်ချည့်တုန်ချည့် လှုပ်ရှားကာ တံချူ
ဖြင့် တစမ်းစမ်း ပန်းခူးနေသော လက်များကို အားမလိုအားမရ
မော့ကြည့်နေသည်။

၃။

နေ့မွန်းတည့်လှပြီ။ သည်ကနေတော့ ဆွမ်းမီဖို့ မလွယ်
တော့။ ဆွမ်းခံပြန်ချိန်လည်း တန်ပါပြီ။ ပန်းရောင်းပြီး ဈေးဝယ်
ပြန်ခဲ့သော အမေနှင်း၏ ခြင်းအိုကလေးထဲတွင် အကောင်းဆုံး
အစားအစာများ ပါပါသည်။ နက်မှောင်အတွက် ငါးစိုငါးစိမ်း
ကလေးများရယ်ပါ။

ကြက်တွေက စည်းရုံးမလုံသော သူခြံထဲသို့ တိုးဝင်ကာ
မြေစမ်းခရမ်းပျိုးစိုက်ထားသော သစ္စာပန်းပင်ကလေးများကို
ဆိတ်ဆွဲကြသည်။ နီးရပ်းစုတ်ထဲမှာ ပျိုးထားသော ဒန်းကြီး
ပင်ပေါက်ကလေးများနှင့် သလဲပင်ပေါက်ကလေးများကို
လည်း ဆိတ်ဖဲ့စားကြသည်။

အမေနှင်းမှာ လက်ထဲက ခြင်းကလေးကို အိမ်အောက်
ကွပ်ပျစ်မှာ တင်ကာ ခေါင်းပေါ်မှ ပဝါကိုပင် မဖြတ်နိုင်
သေးဘဲ -

‘ရွေး... ရွေး...’

ကြက်ခြောက်ရပါသည်။ လူအိုတော့ ကြက်က မလေး
ပါ။ ကြက်သားအမိသားအဖတစ်သိုက်သည် လည်တညိတ်
ညိတ် ခေါင်းတခါခါနှင့် ကလွတ်ကလွတ်မြည်ကာ အစာရှာ
နေကြဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ အမေနှင်းက ခဲလုံးသေးသေးလေးများ
နှင့် ပေါက်မှ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြသည်။ ခြေနာနေသော
ကြက်ပေါက်စကလေးတစ်ကောင်မှာ အမေနှင့်အဖေကို မမိဘဲ
တကူညီကူညီ အော်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ နက်မှောင်က မီးဖို

ချောင်ပြာပုံမှာ ကွေးရာက ပြေးထွက်လာပြီး ကြက်ကလေး
နောက်က လိုက်သည်။ ကြက်ကလေးက စူးစူးဝါးဝါးအော်သည်။
နက်မှောင် မာနီဖီနေစဉ် အမေနှင်းက နက်မှောင်ကို ပွေ့ချီလိုက်
ရသည်။

‘အင်း သင်းကလေးလည်း ငါ့လိုပဲ ထောင့်ထောင့်နင်းနင်း
သေမင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ကျန်ခဲ့သလိုပဲ။ သွားပါစေ သားရယ်’

၄။

‘မောင်ပန်းလှတို့ လင်မယားကတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို
ရောင်းပြီး သူတို့နဲ့ လာနေဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ်မှာက မရောင်း
ရက်လို့သာ အငှားထားဖို့ ကြံရသာ။ လူလေးတို့ မိန်းကလေး
တို့ ကြည့်ကြပါ။ လသာဆောင်နဲ့ အတွင်းခန်းတွေကလည်း
အကျယ်ကြီးပါပဲ။ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်
ကြီးလည်း နှစ်ခုတောင် ရှိပါတယ်။ အင်း... ဖိုးခိုင်မင်း
ရှိစဉ်ကတည်းက ဒီမှန်ကြီးတွေ ဘုန်းကြီးကျောင်း လှူကြမလို့
မလှူဖြစ်သေးလို့ဘဲ။ ဘုရားစင်က ဘုရားကလည်း ဒီကဲ့သို့
သာခါရုပ်ပွားတော်ပါ။ တစ်မြို့လုံး မီးကြီးနှစ်ခါလောင်သာ
တောင် ကွင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ
သမား၊ အေးအေးနေတယ်။ လူကလေးတို့၊ မိန်းကလေးတို့
လည်း ဒီကလေး သုံးယောက် မဟုတ်လား။ အခန်းတွေက
အကျယ်ကြီးပါ။ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ နေကြပေရော။ ကျုပ်
ကတော့ မီးဖိုချက် အဖိုကလေးထဲမှာ နေမယ်။ လောလော
ဆယ်တော့ တစ်မီးဖိုတည်း အတူချက်ကြတာပေါ့’

နီရဲငြိမ်းသေစ ငီးထဲတွင် ရွက်အိုကလေးသည်
ခဏမျှ တည်ငြိမ်နေသေးသည်
ပြီးတော့ တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ တွန့်လှိမ် လာသည်
နောက်တော့ မည်းမှောင်လောင်ကျွမ်းသွားသည်
လေရှားတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်သောအခါ
ငီးပွားအမှန်အစကလေးများ မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်သွားပြီး
ပြာစကလေးများအဖြစ် ဘဝပြောင်းကြသည်

မြို့သိမ်မြို့ငယ်ကလေးသို့ ရာထူးတိုးပြီး ပြောင်းရွှေ့
လာရသည့် အရာရှိငယ်ကလေးသည် ကြုံလှိသော အဘွား
အိုနှင့် မလိုက်အောင် ကြီးမားခဲ့ထည်သော ဝါးကပ်မိုး၊ ထရံ
ကာ၊ ပျဉ်ခင်း၊ အဖီသွပ်တန်းချအိမ်ကြီးကို အားရကျေနပ်စွာ
ကြည့်သည်။ ဇနီးသည်ကလေးကတော့ အိမ်ပေါ်မှာ တဒုန်း
ဒုန်း ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေကြသည့် ကလေးများကို ထိန်း
ရင်း-

‘အမေရယ် ရှစ်ဆယ်ဆိုတာတော့ လျော့ပါ။ သမီးတို့
လည်း သူတစ်ယောက်လုပ်စာနဲ့ ဒီကလေးတွေနဲ့ စားရတာဆို

တော့’

ချွဲသံကလေးဖြင့် တောင်းပန်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
တစ်ရာမကတန်သည်ဟု လက်ခံယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သည်။

အမေနှင်း ပါးပြင်မှာ တင်းသွားသည်။ နေခြည်ဝင်းဝင်း
က သူ့နားပေါက်ကျယ်ကြီးများမှ တွဲကျနေသော တစ်ဖက်စိတ်
နားတောင်းအစုံကို ရွှေရည်ဝင်းစေသည်။ သို့သော် သူ့မှာ
ရင်ထဲက မချီလှ။ ဟိုစဉ်က လင်စုံမယားဖက်၊ တပည့်တွေ
တပန်းတွေ တစ်လှေကြီးနှင့် စားသောက်ဝိုင်းဖွဲ့ရာ အိမ်ကြီး
ပေါ်မှာ သူစိမ်းပြင်ပြင်တွေ တင်ရဦးမည်။ ဈေးစကားပြောနေ
ရသေးသည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ အနင့်သား။ သို့သော် သူ့မှာ
ပန်းကလေးရောင်းလိုက်၊ ရာသီပေါ် အသီးအနှံကလေး
ဖလှယ်လိုက်နှင့် လူပေးသူပေး စားနေရသည့်ဘဝ၊ ရှိခဲ့သမျှ
လည်း လျှာတာရော၊ ဆေးဖိုးဝါးခရော၊ အလိမ်ခံရတာရော
ကုန်သလောက်ရှိခဲ့ပြီမို့ ရွှေနားတောင်းတဝင်းဝင်းနှင့် မငြင်းသာ
တော့။ လေသံပျော့ကလေးနှင့်-

‘အင်း...သာဆိုလည်း ခုနစ်ဆယ်တော့ ထားပေါ့သမီး
တို့ရယ်၊ အမေမလည်း လှူရေးတန်းရေးနဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းကလည်း ပေးလိုက်ပါ’

‘ကဲ ညနေကျ တစ်ခါတည်းပြောင်းလာမယ်နော့ အမေ’
အမေနှင်းက ခေါင်းကို လေးလေးညှိတ်သည်။ ကလေး
တစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်မှနေပြီး ဆိပ်ဖလှူးကိုင်းကို လှမ်း
ဆွဲသည်။

သူ့အဖေက ‘ဟေ့ကောင် သေတော့မှာပဲ’

အော်ကာ ပြေးသွား
သည်။ အမေနှင်းက ဘုရား
တ၊သည်။

၅။

ရွက်ခြောက် ရွက်အို တို့ထံ
လှည်းကြ ကျင်းကြသံများ
ကြားနေရသည်။ သစ်ရွက်များ
အသံက တဂျွမ်းဂျွမ်း ဖြည်
သည်။ ကလေးအဖေက

တံမြက်စည်းလှည်းရင်း သီချင်းတစ် ပုဒ်ဆိုသည်။ သားများ
က လိုက်ဆိုကြသည်။ ထိုသီချင်းသံကို အမေနှင်း နား
လည်ပါ။

ထိုနောက် ညောင်နဲ့ စူးစူးရှရှ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာ
သည်။ ကြက်သွန်ဖြူ ဆီသတ်သော ညောင်နဲ့ ဖြစ်သည်။ အမေ
နှင်းက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးသည်။ ခြင်ထောင်ကလေး
ထဲသို့ ကပျာကယာ ဝင်သည်။

‘ဟဲ့ကြောင် ကြောင်စုတ်၊ ငါ့ ငါးကြော်တွေ ခိုးစားပြန်ပြီ’
မီးဖိုထဲမှ ကြီးဝါးသံ၊ ရိုက်နှက်သံ၊ ကြောင်တစ်ကောင်

နာနာကြည်းကြည်း အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 နှင်းစိတ်မှာ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားကာ 'အုပ်ဆိုင်းမှ မထား
 ခိုးစားတာတောင် နည်းသေး'ဟု တွေးလိုက်သည်။
 မှောင်က ထုပ်တန်းမှ ဝန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလာပြီး အမေနှင်း
 ထောင်ဘေးမှာ တညောင်ညောင် မြည်သည်။ အမေနှင်း
 နက်မှောင်အမြီးကို ဆွဲကာ ခြင်ထောင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းသည်။
 ခြင်ထောင်ဖွင့်စဉ် လေအပင့်မှာ သစ်ရွက်ညှော်နံ့က ကြက်သွန်
 ညှော်နံ့နှင့်အတူ လုံးခနဲ ခဲခနဲ တူးတူးခါးခါးကြီး ဝင်လာ
 သည်။ ကြောင်က တအင်အင် ညည်းကာ အသွားကိုယ်ငွေ
 ချသည်။

အမေနှင်းက နက်မှောင်ကို စမ်းကာ-
 'သား သားကို နှိပ်စက်ကြပြန်ပါလား'
 ကြောင်က နားမလည်သော်လည်း တအင်အင်မြည်ကာ
 နှိပ်တန်းနေသည်။ အမေနှင်းက နက်မှောင်ကျောပြင်ကို ပွတ်
 ခတ်ရင်း မီးလောင်၍ အမွှေးစားသွားသော အနာရွတ်ကို စမ်း
 သိကာ-

'သင်းတို့ ငရဲလားမယ့်ဟာတွေပါ သားရယ်။ အကုသိုလ်
 နှုတ်လိုက်ကြတာ'

ပြီးခဲ့သည့် တစ်ရက်နှစ်ရက်က နက်မှောင် မီးဖိုဘေးမှာ
 နေရာရခဲ့သည်။ အမေနှင်း မျက်ရည်ကျရသည်။ အမေနှင်း
 နှုတ်လိုက် အားကိုးရာမဲ့မှတော့ သူ့ကြောင်မှာလည်း သည်လို
 ဖြစ်ရမပေါ့။ တရားနှင့်ဖြေသည်။

'အိမ်ကြီးရောင်းပြီး မောင်ပန်းလှတို့ လင်မယားဆီ သွား
 နေလည်း သင်းတို့က ပိုက်ဆံကလေး လက်ထဲရှိတန်း ကြည်
 ခြည်ကြာပဲ။ အင်း... ဒီအိမ်ကြီး ငှားတာတောင် သင်းတို့
 နိုင်ငံကောင်းလားလို့ တဖျစ်ဖျစ်။ ငါက ခုလိုပြောရင်
 နိုင်ငံကိုပိုင်မင်းရေ၊ ရှင်မရှိလို့သာနော ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့
 မျက်ရည်မကျတော့သော်လည်း တမ်းတမီသည်။

နက်မှောင်က တညောင်ညောင် တကျည်ကျည် လုပ်လာပြန်
 သည်။ လူအိုနဲ့ ဆေးလိပ်နဲ့ ဖွန်းပိတ်နေသော ခြင်ထောင်အို
 ခြင်ထဲမှာ နေလိုဟန် မရှိပါ။ အမေနှင်းလက်ကို ကိုက်သည်။

'သင်းကလည်းလေ...'

အမေနှင်းက ခြင်ထောင်ကိုဖွင့်ကာ ကြောင်ကိုထုတ်
 သည်။ မီးခိုးများက အပေါ်ဆင့်ဝါးကပ်ထဲမှ လုံးခနဲ ဝင်လာ
 သည်။

'ရော အိမ်ကို မီးတင်ရှိတော့မယ် ထင်ရဲ့'
 ညှော်နံ့ကို ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ ထ၊ထိုင်သည်။ ချောင်းတဟွတ်
 ချွတ် ဆိုးသည်။ သစ်ရွက်ကို တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံကြားရသည်။
 'အဖေကြီးတို့ ပြီးရင် လာကြတော့၊ ထမင်းစားမယ်'
 'ခဏနေဦးဟေ့ အမှိုက်မကုန်သေးလို့'
 ခါတိုင်းတော့ အမှိုက်ရှင်းသည့်အလုပ်ကို အမေနှင်းကိုယ်

တိုင် လုပ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ အမြင်မတော်လိုထင်၊ ကလေးအဖေ
 အခွန်ဦးစီးမှူးလေးက-

'ကျွန်တော်တို့ လှည်းပါ့မယ်ဗျာ'ဟု ဆိုသည်။

အမေနှင်းကိုယ်တိုင် အပြန်လိုက်၊ အချမ်းပေါ်လိုက်နှင့်
 ကိုယ်တွင်းဓာတ်တွေ ဖောက်ပြန်နေချိန်မို့ သင်းတို့ကို ခွင့်ပြု
 လိုက်ရသည်။

'အင်း... သင်းမိန်းမကလည်း ထမင်းစား အတင်းခေါ်၊
 မီးတန်းလန်းနဲ့ ထ၊သွားရင်တော့ အမှိုက်တွေကလည်း ကြွပ်ရွ
 လို့ ဖိုးခိုင်မင်း ဆောက်သွားတဲ့ အိမ်ကြီးပေါ် မီးပွားကျရင်တော့
 ဘုရား... ဘုရား'

အမေနှင်းက တောင်ဝှေးကိုအားပြုကာ လှေကားမှ ဆင်း
 သည်။ မပြုံးချင်ဘဲ ပါးချိုင့်ကြီးခွက်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး-

'ဟဲ့ သားအဖတစ်တွေ မပြီးကြသေးဘူးလား'

သူ့အမေးကို ကြားကြဟန်မတူ။ ကလေးများသည် မီးဖို
 ဘေးမှာ ဝိုင်းထိုင်ကာ မီးစများကို ထိုးဆွဲစားနေကြသည်။
 စိမ်းဝါပြာလဲ့ နီရွှေသော မီးတောက်ထဲမှာ ပျော်စရာကမ္ဘာ
 ကလေးတစ်ခု ရှိသည့်နယ်။ မီးပွားမီးစများက လေရူးအတွေ့မှာ
 တဖျစ်ဖျစ် တဖြောက်ဖြောက်မြည်ကာ ဝဲဖျံကြသည်။ ကလေး
 အဖေက ရေတွင်းမှာ ရေငင်နေသည်။

အမေနှင်းက မီးဖိုနားသို့သွားကာ-

'ဟဲ့ ဟဲ့ မဆော့ကြနဲ့'

နက်မှောင်က သူ့ခြေထောက်တို့ကို ဝှေ့လျက် တညောင်
 ညောင် မြည်ပြန်သည်။ အမှတ်တမဲ့မို့ လဲမလိုဖြစ်သွားကာ-
 'ဟဲ့ ပလုတ်တုတ်'

ယောင်လိုက်သည်။ ကလေးများက အမေနှင်းကိုကြည့်
 ကာ ရယ်လိုက်ကြသည်။ နီရဲသော မီးပွားကလေးများ တဖျပ်
 ဖျပ် လွန်လွှားပြီး ရွက်အိုဘဝကို အဆုံးသတ်သွားကြသည်။
 ညနေ၏ နီရဲသော ကောင်းကင်တိမ်တိုက်များသည် နေရောင်
 ကို ပွေ့ပိုက်လျက် မည်းမှောင်သောအိမ်ကြီးပေါ်၌ လှပစွာ
 ကွန့်မြူးနေကြသည်။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်က ဗာဒံပင်အိပ်ပေါ်မှ ရွက်
 ခြောက်နီကြင်ကြင်ကိုကောက်ကာ မီးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်
 သည်။ နီရဲငြိမ်းသော မီးထဲတွင် ရွက်အိုကလေးသည် ခဏမျှ
 တည်ငြိမ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ တွန့်လိမ်
 လာသည်။ နောက်တော့ မည်းမှောင်လောင်ကျွမ်းသွားသည်။
 လေရူးတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်သောအခါ မီးပွားအမှန်အစကလေး
 များ မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်သွားပြီး ပြာစကလေးများအဖြစ်
 ဘဝပြောင်းကြသည်။

အမေနှင်းက ငြိမ်းသောသွားသော မီးပွားမီးစကလေးများ
 ကို စိုက်ကြည့်နေစဉ် ကြောင်ကလေး နက်မှောင်က တအင်အင်
 မြည်လေသည်။

■
 ဝင်မြင်

၁။
အခန်းသည် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း
ဖြစ်သည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ
မဟုတ်တော့သည့် ဝါကြန့်ကြန့်
အိပ်ရာခင်းကို ခင်းထားသော
နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်သည် အခန်း၏
တစ်ဝက်ကျော်ခန့်ကို နေရာယူထားသည်။
ထိုခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် နီညိုညို
အပွင့်များပါသည့် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို
ယှဉ်လျက် ချထားပြီး ခြေရင်းကျကျတွင်မူ
အဖြူနှင့်အဝါစင်းကြား
မုံရွာစောင်နှစ်ထည်ကို သေသေသပ်သပ်
ယှဉ်ခေါက်ကာ ချထား၏။

ခုတင်၏ဘေး ခေါင်းရင်းနားကျကျတွင်မူ လူကြီးဦးခေါင်း၏
အမြင့်ရှိပြီး အလျားအနံ တစ်ပေခွဲခန့်ရှိသော သစ်သားစာ
တစ်လုံး ခင်းထားသည်။ ယင်းအပေါ်တွင် ရေသန့်ဘူး တစ်
ဘူးကို ထီးထီးကြီး ထောင်ထားလျက် ဘေးနားတွင်မူ ပထမ
စတစ်လောင်းထားသည့် မီးနူးစာရွက်ဖြူဖြူကို ချထား၏။
ပလတ်စတစ်အကြည်စွပ်ထားသည့် အမှိုက်ခြင်းကမူ ခုတင်၏
ခြေရင်းတွင် ဟာလာဟင်းလင်း။

အခန်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လျှင်မြင်ချင်း မေကြာသည်
‘မဆိုးပါဘူး၊ ဟိုတစ်ခေါက်ကထက်စာရင် တော်သေးတာ
ပေါ့’ ဟု မောင့်ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောမိ၏။ မောင်က ဘာ
ပြန်မပြော။ ‘အိုက်လိုက်တာ’ ဟု မေကြာကိုပဲ ပြောသလိုလို
တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ဆိုသလိုလို ရေရွတ်ပြီး အခန်းဝင်ပေါက်
က ပန်ကာခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။ မကြာမီပင် အခန်း၏မျက်နှာ

ကြိတ် အလယ်တည့်တည့်ရှိ ပန်ကာအိုကြီးသည် တက္ကနီကူ
အသံမြည်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း စလည်၏။ သို့သော်
ပြတင်းပေါက်မရှိ လှောင်ပိတ်နေသည့် အခန်း၏ အပူချိန်သည်
လျော့မသွား။ မောင်သည် 'ပူတယ်ကွာ'ဟု သော စကားကို
ကျောက်သလိုအသံနှင့် ပြောပြီး သူ့ရှပ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်
ချွန်လုပ်၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မောင်ကို 'လူလည်ကြီး'ဟု
မေတ္တုပြီးပြီး မျက်စောင်းထိုးမိမြဲ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ
ဘာမျှ ပြန်မပြောချင်။ မေတ္တုသည် ခေါင်းငုံ့မျက်နှာ လွှဲပြီး
ခြင်းတောင်းထဲမှ ရေဘူးကို ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ် တင်ရင်း
"သူတို့ ရေဘူးကို မသောက်နဲ့နော်၊ မေတ္တုမှာ ပါတယ်"ဟုသာ
ဆိုမိသည်။ ပြီးလျှင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ ကြောင်တောင်
တောင် ဖြစ်နေလျက် 'ရေချိုးခန်းကော သန့်သလားလို့ မေတ္တု
တစ်ချက် စစ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်'ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ ထို့နောက်

သောကြာတိုင်သည်
မေတ္တုနှင့်နွယ်နီတို့
နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်
နားလည်ခြင်း သောကြာ
ဖြစ်သည်
ပျားရည်ဆင်းသည့် သောကြာ
ဖြစ်သည်

ခုတင်ခြေရင်းဘက်ရှိ ခြောက်
ပေ၊ လေးပေခန့် ကျယ်သည့်
အိမ်သာ ရေချိုးခန်း တွဲထား
သော အခန်းကျဉ်းလေးထဲသို့
ဝင်ခဲ့ပြီး ရေပန်းခလုတ်ကို
ယောင်တိယောင်ကန်း ဆွဲဖွင့်
လိုက်၏။ ရေစက်ရေပေါက်
များသည် တဖွဲဖွဲနှင့် ဖွာရရွာ
ကျဆင်းလာကြလျက် မေကြူ
ခြေပမိုးနှင့် လုံချည်ခြေစားကို
တဖြောက်ဖြောက် ထိမှန်စွာ
လာသည်။ မေကြူသည် ဒူး
နှစ်ချောင်းအပေါ် တံတောင်
နှစ်ခုကို စုံတင်ပြီး လက်ဖဝါး
ကို မျက်နှာအပ်ကာ အိမ်သာ
ကမှတ်ပေါ်တွင် နှစ်လျှော
ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ မတည်
မငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်လှ
သော မေကြူစိတ်သည် ရေ
နှစ်နေသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့
ပင် မွန်းကျပ်လှသည်ကော။

မေကြူနှင့်မောင် နှစ်
ယောက်၏အဖြစ်တွင် မေကြူ
ကပဲ မစွမ်းရင်းလွန်းခဲ့တာ
လား။ မောင်ကန်စွန်းခင်းကြီး
ကပဲ သန်လွန်းခဲ့တာလား ဆို
သည်ကို ယခုအချိန် မေကြူ
ပြန်မဖြေတတ်သည့်ကတော့
အမှန်ပင်။ ရုံးတစ်ရုံး၏ စာ
ရေးလေး မောင်နှင့် စာရေးမ
လေး မေကြူတို့ ချစ်သူတွေ
ဖြစ်ခဲ့ကြတာ လူရှင်းသည့်
ရုပ်ရှင်ရုံများ၏ ချောင်ကျကျ
နောက်တန်းတွင် မကြာခဏ
ထိုင်ဖြစ်တာ၊ နောက်ဆုံး
ရမ္မက်သည့် အချိန်မထိန်းနိုင်
သည့် ရထားတစ်စင်းလိုဖြစ်
ကာ တည်းခိုခန်းတစ်ခု၏
အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲ
ကို အတူရောက်ခဲ့ကြတာ၊
အားလုံးသည် မေကြူစိတ်ထဲ
တွင် ကြာခဲ့ပြီဟု တစ်ခါတစ်
ရံ ထင်မိပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်

အမေ၏
ဆုံးမစကားကို
တစ်သဝေမတိမ်း
ရွတ်ပြရင်း
ကိုယ့်ခြင်းကိုယ်စိုင်း
စစ်ကိုင်း
ရောက်ရောက်
ကိုယ့်ရေ
ကိုယ်ထိုး
ပဲခူးရောက်ရောက်
ဆိုပြီး
မိုက်ခဲ့ကြသည့်
သောကြာ
ဖြစ်သည်

မူ မနေ့တစ်နေ့ကလို ထင်မိ
သည်။ ထိုပထမဆုံးတွင်
မေကြူ မှတ်မိသည်က တစ်ခု
တည်း။ ကြောက်စိတ်၊ ရှက်
စိတ်နှင့် ရမ္မက်ထို့ကြားတွင်
မေကြူသည် လုံးချာလည်
လိုက်ကာ မောင် မေကြူကို
လက်ထပ်ရမယ်နော် ဟု
တတွတ်တွတ် ပြောမိသည်ကို
သာ မှတ်မိ၏။ ထိုတုန်းက
တော့ မောင်သည်လည်း
ရင်ခုန်သံ တခိုင်းဒိုင်းကို
အကျယ်သား ကြားရလျက်
မျက်နှာသည် ထူပူဟန်
အထင်းသား၊ လူသည် တုန်
လှုပ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် ‘မောင်
မေကြူကို တကယ်လက်
ထပ်ပါမယ်’ဟု အဆက်
မပြတ် ပြောခဲ့သည်ကိုလည်း
သတိရသည်။ ယခုတော့

မေကြူနှင့်မောင် ထိုလက်
ထပ်စကားကို မပြောဖြစ်ခဲ့
သည်မှာ အတော်ပင် ကြာခဲ့
ပြီ။

မေကြူ၏ အဖြစ်သည်
ရွံ့ရည်နောက်နောက်တွင် ရေ
ချိုးမိသည့်သူနှင့် တူ၏။ စိတ်
အလိုလိုက်မိသည့် ပထမဦး
ဆုံးအကြိမ်အတွက် အပြစ်ဖြေ
စေလိုသောကြောင့် ဒုတိယ
အကြိမ်၊ တတိယအကြိမ်၊
အကြိမ်များစွာ ထပ်မှားလိုက်
ခြင်းပဲ။ မခြေမီက ကြွေ၊
လက်မထပ်မီ အတူနေဆို
သည့် မိန်းမပေါ့ ဇာတ်လမ်း
ကို က၊ခဲ့ပြီး၍ တစ်ဝက်ကျိုး
လေမှ ဘယ်လို ဘွာခတ်
တော့မလဲ။ အခွံနှင့် စ၊ခဲ့
သော ဇာတ်လမ်းသည် သာ
၍ ရှုံးဖို့သာပင် ရှိသည်ပဲ။
မေကြူစိတ်ထဲ ငိုချင်သလို
ဖြစ်လျက် လူသည် တောင့်
တောင့်ကြီး ထ၊ရပ်မိ၏။ ထို့
နောက် မေကြူ၏ လက်သည်
တဖြောဖြော ကျဆင်းနေသော
ရေပန်းခလုတ်ကို အသာ
လှည့်ပိတ်၏။ စိုစွတ်စ ပြုနေ
သည့် လုံချည်စကို လက်ဖြင့်
အသာတောက်ပြီး ရေချိုးခန်း
မှ ထွက်ရန် ပြင်လိုက်ချိန်တွင်
တံခါးပေါင်တွင် လက်
ထောက်မိပြီး မေကြူကို စိုက်
ကြည့်နေသည့် မောင်ကို
သတိထားမိ၏။

‘မေကြူ ခိုကုန်ပြီ၊
အပြန် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

မောင်က ထိုစကားကို
တိုးတိုးဆိုရင်း မေကြူ၏ ခါး
ကို နောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ
ပန်းပေါ် မေးတင်လိုက်လျှင်
မူ မေကြူသည် သက်ပြင်း
တစ်ခုကို အသာ ရှိတ်မိ၏။

‘မေကြူမှာ လဲစရာ ပါ

ပါတယ်’ဟု ပါးစပ်ကပဲ ပြော
ပြောလိုက်သလား။ စိတ်ထဲ
ကပဲ ပြန်ပြောလိုက်သလား
မသေချာ။ မောင်သည်
မေကြူ၏ ဆံပင်များကြား
ခေါင်းထိုးဝင်ပြီး တရွက်စစ်
မက် ရှိနေသည်ကို သတိ
ထားမိ၏။ မောင်ကိုယ်တွင်
ရမ္မက်များသည် မောင်လစ်
ဖျားမှတစ်ဆင့် မေကြူကိုယ်
တွင်းသို့ စီးဝင်လာကြမိ
ကော။ ဟင့်အင်း...ဆိုသည့်
စကားကို မေကြူ ဘယ်လို
အင်အားမျိုးနှင့် ငြင်းဆန်နိုင်
မှာတဲ့လဲ။ မေကြူ၏ စိတ်ထဲ
တွင် မျက်နှာကြက်မှ ပန်ထား
ကြီးသည်ပင် တကျိကျိလည်
နေသလား၊ မေကြူကိုယ်တိုင်
ကပင် အိုးထိန်းစက်ထီ
ချာချာလည်နေသလား ထူ
သည် မသေချာလှ။ အသိ
စိတ်သည် ငိုက်ခနဲ လဲပြီ
အဆင်းတွင်ပင် မျက်ရည်အခွေ
သားနှင့် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်
ရှိလှသည့် နှယ်နီအား ဖျတ်ဆဲ
သတိရလိုက်မိ၏။

J။
နှယ်နီနှင့် မေကြူသည်
ရုံးတစ်ခုတည်းတွင် အထုပ်
လုပ်ကြသည်ချင်း တူ၏။
မိဝေးဖဝေးဖြင့် နယ်မှတစ်
လာကာ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်
ကာယ ကြိုးစားနေကြသည်
ချင်းလည်းတူ၏။ အဆုံးတွင်
ကား ငရဲပန်းကို နတ်ဖန်း
ထင်မိကြရာတွင်လည်း ထူ
လေသည်။ ကနဦးအစတွင်
မေကြူနှင့် နှယ်နီသည်
သူမိမိပြင်ပြင်သာဖြစ်၍ ရင်း
နှီးခင်မင်ကြသည်မဟုတ်
နှစ်ယောက်သား တည်းခိုခန်း
တစ်ခု၏ အဝင်အတွက်တွင်

ဆိုကာ တစ်ရုံးတည်း
အင်းဟု မျက်မှန်း တစ်
အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်
အောက်တွင်မှ မေကြူနှင့်
နီနီသည် သေဖော်သေ
နီနီ ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်
သည်။ အမှန်တော့ ခိုးစားကြ
သူ အချင်းချင်း စည်းလုံးမိ
ခြင်းပင်တည်း။

ရယ် စ ရာ တေ ၃
အောင်းသားပင်။ မေကြူ
နီနီသည် ညနေ နောက်
ညဉ့် ဘတ်စ်ကားဂိတ်တွေ
မှ တည်းခိုခန်း အဝင်
အထွက်တွေမှာ ဆုံလျှင် နှစ်
သက်သား မသိကျိုးကျွန်
ပြုတာ တည်တင်းတင်း
အကြွသလောက် ရုံး၌ဆိုလျှင်
အလွန်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီး
လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျ
အထား ထင်ရအောင်ပင်
အားကို တစ်လှေကြီး ဆို
ကြသည်။ 'နီနီကောင်
အက အရောသားပဲ။ မမေ
ဘယ်တော့ စားရမှာလဲ'
ဆိုတာမျိုး 'အမယ် မမေကြူ
နီနီ သူချစ်ချစ်ခုံခုံကြီးကို
ဆာ ဝှက်ထားပြီး နီနီတို့
သိပြီးသား။ ပြောသူအရင်
အယ်တော့ကျွေးမှာလဲ' ဆိုသည့်
အထားမျိုးကို ရယ်ရွန်းဖတ်
နှင်း ပြောဖြစ်ကြသလို၊ 'ငါ
ဆို သဘောလွယ် လွန်းခဲ့
သား မသိပါဘူးဟယ်' ဆို
သည့် စကားမျိုးကိုလည်း
သက်ပြင်းရှက်ရင်း ဆိုဖြစ်ကြ
၏။ ရံဖန်ရံခါတွင်တော့
'နီနီ ရက်ကျော်သွားတာ
နှစ်ရက်ရှိပြီ မမေကြူ' ဟူ
သည့် ခေါင်း ဆင်နင်းစရာ
အထားမျိုးကို ထိတ်လန့်
အကြား ဆိုတတ်လျက် တစ်
ရက်နှစ်ရက်လောက် ရှိလေမှ

‘သောကြာ
တဲ့ဟေ့’
ဆိုလျှင်ပင်
လူသည်
ရင်ထဲ
တထိတ်ထိတ်
ခုန်လျက်
မြူးကြွလာသလို
ခံစားရသည်ပဲ
မေကြူရော
နီနီပါ
ဒီနေ့လို
သောကြာမျိုး
ကိုတော့
ဘယ်တုန်းကမှ
မစဉ်းစားခဲ့ကြသည်
ကတော့
အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

‘ပြန်လာပြီမမေရေ’ ဟု လေသံ
အေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောတတ်
သူ နီနီပဲ။ ထိုအခါမျိုးတွင်
ကျေးဇူးရှင် မနီနီက ‘သူမ’
လာတာ သုံးလေးငါးရက်
ကြာပြီရှင်။ ဒါကိုပင် သိန်း၊
သန်းရက်မက ကြာတယ်
ထင်’ ဟု သီချင်းဆိုကာ အူ
မြူးပြတတ်သေးသည်။
‘သူတို့ ဘယ်တော့
လက်ထပ်ကြမှာပါလိမ့်’ ဟု
စိတ်ထဲ တိတ်တဆိတ် တွေး
ကြရင်းပင် မေကြူတို့၏
တည်းခိုခန်း ဇာတ်လမ်းသည်
မဆုံးနိုင်ခဲ့။ အရင်ယူတဲ့သူကို
နောက်ကျတဲ့သူက လက်ဖွဲ့
ကြီးကြီး ပေးရမယ်’ ဟု စ၊
သလို နောက်သလို ဆိုကြ
ရင်းပင် ဇာတ်သည် ဇာတ်
မျောကြီး ဖြစ်နေပြန်သည်။

သို့သော် အဆုံးသတ်သည်
မေကြူတို့ မျှော်လင့်မထား
သည့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံသို့
ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်လို့
တော့ တွေးမထားခဲ့သည်မှာ
အမှန်ပင်။ မေကြူသည်
လည်း ကိုယ့်ရဲ့မောင်နှင့်၊
နီနီသည်လည်း သူ့ရဲ့ကိုကို
နှင့် အသီးသီးအသက လက်
ထပ်သွားကြလိမ့်မည်ဟု
စကြဝဠာတံတိုင်းမှာ စာရေး
ထားပြီးသလို မိုးမမြင်လေမ
မြင် ဆိုရလောက်အောင် ပျော်
ခဲ့ကြသည်ပဲ။
‘ပျော်စရာ သောကြာ
လား... ယောက်မရေ’
သောကြာတိုင်းသည်
မေကြူနှင့် နီနီတို့ နှစ်
ယောက်စလုံးအတွက် နား
လည်ခြင်း သောကြာဖြစ်
သည်။ ပျားရည်ဆမ်းသည့်
သောကြာဖြစ်သည်။ ‘အိမ်က
အမေ ဖုန်းဆက်တယ်။ မိန်း
ကလေး တစ်ယောက်တည်း
မြို့မှာ မိဝေးဖဝေး နေရတာ
လူအရိုအသေ မတန်အောင်
လော်လော်မာမာ မနေပါနဲ့။
မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ပိပိ
ပြားပြားနေပါတဲ့’ ဟူသော
အမေ၏ ဆုံးမစကားကို
တစ်သဝေမတိမ်း ရွတ်ပြရင်း
ကိုယ့်မြင်းကိုယ်စိုင်း စစ်ကိုင်း
ရောက်ရောက်၊ ကိုယ့်လှေ
ကိုယ်ထိုး ပဲခူးရောက်ရောက်
ဆိုပြီး မိုက်မဲကြသည့်
သောကြာဖြစ်သည်။ ညနေ
ခင်း မောင်နှင့် အနီးအချက်
လုပ်ထားသဖြင့် အဝတ်အစား
ပိုများ ထည့်ယူလာခဲ့သည်။
အိတ်ဖောင်းဖောင်းကို ခပ်ဖိဖိ
ကိုင်းပြီး ရုံးတက်ရသည့်
သောကြာဖြစ်သည်။ ‘သော
ကြာတဲ့ဟေ့’ ဆိုလျှင်ပင် လူ

သည် ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်
ခုန်လျက် မြူးကြွလာသလို
ခံစားရသည်ပဲ။ မေကြူရော
နီနီပါ ဒီနေ့လို သောကြာ
မျိုးကိုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ
မစဉ်းစားခဲ့ကြသည်ကတော့
အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

၃။
မနက်ခင်းတုန်းက
တော့ နီနီသည် သူ့
အဆောင်နှင့် နှစ်လမ်းခန့်သာ
ခြားသည့် မေကြူအဆောင်
သို့ မျက်နှာမကောင်းဘဲ
ရောက်လာခဲ့၏။ လူသည် ခါ
တိုင်းကဲ့သို့ ထမင်းချိုင့် မပါ၊
စလင်းဘက်အိတ် မပါသော်
ငြား ရုံးဝတ်စုံတော့ ဝတ်ပြီး
သားမို့ မေကြူစိတ်ထဲတွင်
ထွေထွေထူးထူး မတွေးမိဘဲ
အောက်မှာ ချထားခဲ့သည်
ရယ်လို့သာ ထင်လျက် အလှ
ကိုသာ ဆက်ပြင်နေမိ၏။
နီနီသည် ခါတိုင်းလို ဘာမျှ
မဆိုဘဲ မေကြူခုတင်ထက်
တွင် ငူငူကြီး ထိုင်နေပြီး
မေကြူ အလှပြင်သည်ကို
မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်နေ
၏။ အတန်ကြာမှ ‘နီနီကို
ဒီနေ့ ရုံးမှာ ခွင့်တစ်ရက် တိုင်
ပေးပါ’ ဟု အသံတိမ်တိမ်ဖြင့်
ဆိုသည်။ ထိုအခါတွင်မှ
မေကြူသည် လက်ထဲမှ နှုတ်
ခမ်းနီတောင့်ကို အလန့်
တကြားချပြီး နီနီကို လှည့်
ကြည့်ရသည်။ မေကြူ ထိုသို့
စိုက်ကြည့်ဆဲတွင်မှ နီနီ၏
မျက်နှာသည် ဖြူဆွတ်ဆွတ်
မှ ရဲတက်လာလျက် မျက်
ရည်များသည် ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက် လိမ့်ဆင်းလာကြ၏။
ပြီးလျှင်က ပါးစပ်မှလည်း
‘သူ လက်ထပ်သွားပြီမမ’ ဟု

ဗလုံးဗထွေးဆိုလျက် လူသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတော့၏။

‘မင်း ငါ့အပေါ်တောင် သဘောလွယ်ခဲ့တာ ကျန်တဲ့ ယောကျ်ားတွေ ကို ကော ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲလို့ စဉ်း စားကြည့်ရင် မင်းကို ငါ လက်ထပ်ယူဖို့ အားမရှိဘူး တဲ့။ သူက နွယ်နီကို ဖုန်းထဲ က အဲဒီလိုပြောတယ် မမ’

ဘုရားရေ... ဇော်ကား လိုက်တဲ့စကား၊ မိုက်သရမ်း လိုက်တဲ့စကား။ ထိုစကား သည် မေကြူအတွက်မူ မိုး ကြိုးပစ်ရာတွင် စက်ကွင်း မလွတ်သလိုပင် တည်း။ ရင်ထဲက တဒိတ်ဒိတ်ခုန် လျက် လူသည် မတည်ငြိမ်။ ‘တိတ်ပါ ညီမရယ်’ဟုပဲ ချောရမလား၊ လေးပင်နေ သည့် ကိစ္စကိုပင် ပေါ်ပြက် သွားအောင် ‘ဝမ်းဝိုး၊ တူး ကမ်းပေါ့ကွယ်။ သူ့ကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ပေါ့’လို့ပဲ မာနနှင့် ဆိုလိုက်ရမလား။ ဦးနောက် သည် ထူပူကာ ကျပ်ခဲကြီး ဖြစ်လျက် အဖြေရှုမရ။ ရုတ် ခြည်း စိုးရိမ်စိတ်သည် ငယ် ထိတ်ကို တက်ဆောင့်လျက် ‘နွယ်နီ မှန်တော့မှန်တယ် မဟုတ်လား’ဟု အလန်တကြား မေး မိသည်။ နွယ်နီက ငိုရင်း ခေါင်းညိတ်သည်ကို မြင်မှ လူသည် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ‘ပြီးပြီပေါ့၊ ပြီးပြီပေါ့’ ဆိုသည့် စကားကို တထွတ် ထွတ် ရွတ်မိသည်။ အမှန်စင် စစ်တွင်လည်း ဒီကိစ္စသည် ပြီးခဲ့ပါပြီပဲ။ နှစ်ဦးသဘောတူ လူမသိသူမသိ နှစ်ပါးသွားခဲ့ ကြသည့် ဇာတ်လမ်းတွင် မင်းသား ထွက်ပြေးလေမှ

တော့ ဘာလုပ်စရာ ကျန် သေးသနည်း။ မိမိ၏ လူမသိ သူမသိ တစ်ခုလပ်ဘဝကို ဖုံးဖိပြီး လူသိရှင်ကြား အများ အလယ်တွင် အပျိုလေးလုပ်ဖို့ သာ ရှိတော့သည်ပဲ။

‘ငို ညီမလေး၊ အားရ အောင်ငို။ ပြီးရင် ဒီသစ္စာ ဖောက်ကောင်ကို မေ့ပလိုက်။ ဘာမှ ပူမနေနဲ့၊ အများအမြင် မှာ ညီမက အပျိုပဲ’

ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ တွေ သိသလဲ။ မေကြူသိတယ်။ နွယ်နီကိုယ် တိုင် သိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သစ္စာမဲ့တဲ့ ကောင်လေးသိ တယ်။ သုံးယောက်ပဲ။ ဟင့် အင်း သူတို့သွားခဲ့ဖူးတဲ့ တည်းခိုခန်းကလွဲတွေကော မသိနိုင်ဘူးလား။ ပြီးတော့ ညနေနောက်ကျကျ ကားဂိတ် မှာ ဆုံကြတဲ့သူတွေ။ ပြီး တော့ နှစ်ယောက်အတူ တွဲ သွားတဲ့လာလုပ်တာ မြင်ဖူးတဲ့ သူတွေ။ အဲဒီလူတွေအားလုံး နွယ်နီတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာတာမြင်ရင် ဘယ်လိုပြောကြမလဲ။ ‘အို... ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဆိုဆို’ ဟု တွေးရင်း မေကြူသည် ခေါင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ယမ်းမိ၏။ ပြီးလျှင် အတွေး လွန် အိပ်ပျက်ညများအတွက် မေကြူဆောင်ထားသည့် အထဲမှ ဒိုင်ယာစီပင် နှစ်ပြား ကို နွယ်နီအား ချောတိုက်ရင်း ‘အိပ်လိုက်တော့ညီမ’ဟု ခပ် တိုးတိုး ဆိုရသည်။ ထို နောက် မေကြူသည် နွယ်နီ တစ်ယောက် ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ ကြားတွင် တအိအိ အိပ်ပျော် သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ရ

ပြန်သည်။
ထို့နောက် မေကြူသည် မောင်နှင့်အတူ တွေ့ပြီး အပြန် တွင် ဝတ်ရန် ရည်ရွယ်ထား သည့် အဝတ်တစ်စုံကိုပင် ထုတ်ချည်ထည့်ချည် စိတ် သည် မပြတ်သား။ ‘မေကြူ တို့ နောက်ထပ် မတွေ့ဘဲ နေရအောင်’ဟု ပြောလိုက်ရ မလားဟူသော အတွေးသည် တထင်ထင့်။ အဲဒီလိုလုပ် လိုက်လို့ ဘာထူးမှာလဲဟု တွေးမိလျှင် ရင်သည် မပေါ့ ပါး။ မောင်သည် မေကြူထဲ မှ ရနေသည့် အရာတစ်ခုကို မေကြူထဲတွင် မရတော့ဘူး ဆိုလျှင် အခြားတစ်နေရာမှာ ရှာနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ ထို သို့ တွေးမိပြန်လျှင် ရင်သည် ပူခနဲ ဆင်းလျက် လူသည် နုံးပျော့ပျော့ကြီးဖြစ်၏။ ဟင့် အင်း...ဟင့်အင်း၊ ငြင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ တွေ့မှဖြစ်မယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မိုက်မဲပြီး အနွှေးနှင့် စ၊ခဲသည့် ကစားပွဲပဲ မဟုတ်လား။ ထပ်ပြီး ရှုံးစရာ ဘာရှိသေးသလဲ။ ဟု တံ တယ်၊ မောင်ကလွဲရင် ဘာမှ မကျန်တော့။ တွေးရင်း မေကြူသည် ဆိုးလက်စ နှုတ်ခမ်းနီ ပန်းဖျော့ဖျော့ကို အနီရင့်ရင့် ထပ်ဆိုးမိသည်။ ‘မောင်ရေ...မေကြူတို့ ညနေ တွေ့ကြမယ်နော်’ဟု လည်း စိတ်ထဲမှ လိုက်လိုက် လှဲလှဲ အော်မိ၏။ သို့သော် ရင်ထဲမှ အသံသည် အပြင်သို့ ထွက်မလာခဲ့။ ထိုအပြင် လောကတွင်ကား အိပ်ရင်း ရှိုက်နေသည့် နွယ်နီ၏ ရှိုက် သံသဲ့သဲ့သည်သာ တစ်ချက် တစ်ချက် ပျံ့လွင့်နေ၏။

၄။
‘မေကြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
မောင်အသံသည် စိုးရိမ် သောက ပိုသည့် အသံထား စိတ်တိုတောင်းမှုကို ဖော်ပြနေ သည့် အသံလား မေကြူ တိတိပပ မဝေခွဲတတ်။ မေကြူ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မောင့်အနားတွင် ရှိနေသော် ငြား မေကြူစိတ်ကမူ မောင့် အနား ဝေသီခြင်းတောင် မရှိ ခဲ့ဘူးပဲ။ လူသည် မောင့်လင် မောင်းတွင် ခေါင်းအုံး နှော့ စက်ရင်းပင် မေကြူ၏ စိတ် သည် လေအပွေတွင် ကြွေထွေ ရသည့် သစ်ရွက်ပါလို လူး လူးလိမ့်လိမ့် ချာချာလည်နေ ၏။ ပြီးလျှင် ဘာရယ်ညာ ရယ်ဟု အကြောင်းရှာမရဘဲ မျက်ရည်များသည် တသွင် သွင် အိုင်ထွန်းလျက် ရှိနေပြန် ၏။ နွယ်နီကို သတိရ၏။ သူ ၏ သစ္စာဖောက်ကောင်လေး ကို တွေးမိ၏။ ကြားကာလ လျှပ်ပြက်သလို အချိန်လေး အတွင်းတွင် နယ်၌ မျှော်လင့် တကြီး ကျန်ခဲ့ ကြသည့် မိသားစုကိုလည်း အမှတ်ရ ၏။ အမေ့သာသိလျှင် ‘မိမိ လုံးကြီးတဲ့ မိန်းမ’ဟု ဆိုမည် ထင်၏။ အဖေကတော့ အေ ထ၊ဆွဲမှာ သေချာသည်။ ‘ခွေးထက်မိုက်တဲ့သမီး၊ အချက်ချင်း အိပ်ပေါ်ကဆင်း လို့များ အော်မလား။ မောင် နှစ်ယောက်ကမူ မျက်နှာ တောင် ဖော်ဝံ့ကြမည် မထင် သူတို့အစ်မသည် လက်မထင် ရသေးသည့် ယောက်ျားတစ် ယောက် အပေါ် ဒီလို သဘောလွယ်ခဲ့သတဲ့ဆိုလေ။ သိလျှင် တစ်သက်ပျံ့ပေး လူလုံးပြရတော့မည်မထင်။

ဆို... ဘာကြောင့်
 ဆိုတို ကြွေးမလဲ။ မောင်
 ကြွေးတို့၏ ဇာတ်လမ်း
 ဆုံးသေးဘူးဘဲ။ ပြီး
 ဒီကိစ္စကိုလည်း နယ်
 နှစ်နေခဲ့သည့် မိသားစု
 သိသေးဘူးဘဲ။ ပြီး
 လက်မထပ်ခင် အတူ
 တည်းခိုခန်း ဇာတ်
 တိုင်း ဒီလို အဆုံးသတ်
 လိုက် ဘယ်သူပြောသလဲ။
 သည် မောင်ရင်ခွင်ထဲ
 ခွေလွေး အိပ်နေရာမှ
 ရုန်းကန် ထထိုင်
 ခဲ့၏။ ပြီးလျှင် ပွရောင်း
 ဆံပင်ကို လက်နှင့်
 တွန်းကြေနေသည့်
 အား ခပ်တင်းတင်း
 ခုတ်လိုက်သည်။ မောင်
 နှုတ်ကောင်းလေး တူတာ
 တတ်ဘဲ။ မောင်က မောင်
 ဟိုကောင်းလေးက ဟို
 လေးလေးပဲ။ မောင်က ဟို

ကောင်းလေးလို လုပ်လိမ့်မယ်
 လို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ။
 တကယ်လို့ မောင်ကသာ
 မေကြူကို လက်ထပ်ယူမယ်
 ဆိုရင် ဒီဇာတ်လမ်းက ပြီးပြီ
 ပဲ။ ဖော်စရာ အဆုံးသတ်ဖြစ်
 ပြီပဲ။ မေးရမယ်... မောင်ကို
 အခုပဲ မေးရမယ်။ မေကြူ
 သည် စဉ်းစားရင်း အသက်
 ကို တဝကြီး ရှိုက်သွင်း၏။
 မျက်နှာကို ချိုလွှင်နေအောင်
 ပြုံး၍ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကောက်
 ကြောင်း အလှဆုံးဖြစ်အောင်
 ထားလိုက်၏။ ဒီမေးခွန်းကို
 မေးနေတုန်းမှာ မောင်အတွက်
 မေကြူကိုယ်ခန္ဓာမှာ တပ်
 မက်စရာတွေ အများကြီး
 ကျန်သေးတယ်ဆိုတာ မောင်
 သတိထားမိနေစေရမယ်
 မဟုတ်လား။ မေကြူသည်
 သွယ်နွယ်သော ကိုယ်ကို မောင်
 ရင်ခွင်အတွင်း တိုးဝင်ပြီး
 မောင်မေးဖူးကို ဖျတ်ခနဲ

နှမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်
 တုန်လှုပ်ချင်နေသည့် အသံကို
 ထိန်းကာ မောင့်အား မေးခွန်း
 တစ်ခုကို မေး၏။
 'မောင်နဲ့မေကြူ ဘယ်
 တော့မှ လူသိရှင်ကြား အတူ
 နေကြရမှာလဲ မောင်'
 □
 ၅။
 ဘတ်စ် ကားပေါ်မှ
 ဆင်းလိုက်လိုက်ချင်းပင်
 သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည့် မိုးက
 မေကြူတစ်ကိုယ်လုံးကို ရွှဲ
 စိုသွားစေသည်။ အရှိန်ပြင်း
 ပြင်း မိုးစက်များသည်
 မေကြူကို အပ်နှံထိုးသလို
 စူးခနဲ ထိမှန်လျက် အသား
 သည် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း။ ကနဦး
 တွင် မေကြူသည် အဆောင်
 ဘက်သို့ အပြေးကလေး
 အသောနှင်ရန် စဉ်းစားသေး
 ၏။ သို့သော် 'ရွဲနေမှပဲလေ'
 ဟု စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပြီး

ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ဆက်
 လျှောက်မိ၏။ အဆောင် ပြန်
 ရောက်လျှင်တော့ ခေါင်းကို
 ဆံပင်ခြောက်စက်နှင့် သေချာ
 ပြန်ခြောက်အောင် လုပ်ရပေ
 မည်။ ကိုယ်တွေလက်တွေ
 သေချာသုတ်ပြီး နွေးနွေး
 ထွေးထွေး နေရမည်။ ဒါမှ
 အအေးမမိမှာဘဲ။ လိုအပ်လျှင်
 ပါရစီတမော့လေးတစ်လုံး၊
 ဘာမီတွန့်လေး တစ်လုံး
 လောက်တော့ ကြုံသောက်
 ထားရမည်။ မိုးစိုလိုဆိုပြီး
 စိုနေသည့်အတိုင်း ဆက်နေလို
 မှ မရတာဘဲ။ မေကြူသည်
 သူလို မိုးရေရွဲရွဲနေသည့် မိုး
 တောထဲမှ လူများကို ငေးငေး
 ဝိုင်းဝိုင်း လိုက်ကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့
 သည့် တစ်ခဏပင် နှုတ်
 ဆက်ထားရစ်ခဲ့သူ မောင်ကို
 ဖျတ်ခနဲ သတိရ၏။ ■
 ရေးအေး

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “**ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓ**”

ကွန်ပျူဗေဒလူရမ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဗုဒ္ဓတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း တိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ကြံစက်တာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- သုတေသန ခုနစ်မှတစ်တည်တောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျွမ်းပြပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
 (နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာများနှင့်မကြာခဏများယှဉ်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အထုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း- ၀၁-၂၂၆၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆
 Website: www.baydathukhuma.com

၁။

မမဲတူက အိမ်အရှေ့ ခွေးကတက်မှာ ထိုင်ပြီး
ကျလာတဲ့မျက်ရည်တွေကို ထဘီရင်ခံစနဲ့ တို့ထိတို့ထိ
သုတ်နေလေရဲ့။ ရင်ထဲ အသည်းထဲက တလိုက်လို့က်
တက်လာတဲ့အပူရှိန်နဲ့ ကျလာတဲ့မျက်ရည်ဆိုတော့လည်း
တငွေ့ငွေ့နဲ့ ပူရှာတော့မှာပေါ့။ ပြောင်းလို့ရရင်
မမဲတူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မြဲမြဲဝင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မရမက
ပြောင်းပစ်လိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။ အခုမှ တကယ့်ကို
မရှုမလှပွဲလို့သာ အော်ဟစ်ငိုယိုပစ်လိုက်ချင်တော့တယ်။

သူခိုးမယား မငိုဝံ့ဆိုတဲ့စကားပုံက တကယ်ပဲ မှန်နေပါ
လား။ မမဲတူ အော်ဟစ်ငိုယိုလို့လည်း မဖြစ်သေး။ လူ့ဘောင်နဲ့
အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကျင့်တရားပဲ ချမ်းသာ
ချည်ရဲ့။ ရိုးဂုဏ်လေးပဲ ရှိတာဟုဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိုးသာ
အောင်နေခဲ့တာ မမဲတူတစ်သက်။

ကိုဘဝင်း ဆုံးတော့လည်း လင်သားမဲ့ မုဆိုးမဘဝနဲ့
အရိုးထုတ်ပြီး ဒီကမ်းခြေမှာ ငါးလှန်းစားလာခဲ့တာလည်း
မြဲမြဲဝင်းတစ်သက်။ ငါးလှန်းသမဘဝနဲ့ သမီးကို ရတာလေး
ဝ,အောင်ကျွေးတယ်။ ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင် ဆင်ပေးတယ်။

တချို့မိန်းမတွေ ကိုယ့်ယောက်ျားကို
ပင်လယ် ဆင်းခါနီး ဘာမှာကြသလဲဆိုရင်
‘မြဲမြဲဝင်း ရေထဲ ငါးဆင်း တောင်ရင်
ရေထဲမှာ ငုပ်သာနေလိုက်’ လို့
မှာတတ်ကြတယ်။

သတ်ပုံ
မေတ္တာစိုးမွန်

Tam/ht
15

ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်လှဲပြီး မိန်းမ
တဲ့ မြမြဝင်းကို မမတူက
ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
တယ်။ မြမြဝင်းကတော့ အပူ
အပင်မရှိ။ ပူရမှန်းလည်း မြမြ
ဝင်း သိမှာမှ မဟုတ်တာ။
ရိုးလွန်း၊ အလွန်းလို့ သူများ
သားသမီးတွေထက် ပိုပြီးဂရု
စိုက်ခဲ့ရတာဆိုတာ မမတူ
အသိပဲ။ ရှိတာလေးနဲ့ ပညာ
ပဲ တတ်ပါစေတော့ဆိုပြီး
ကုတ်ကုတ်ခြစ်ခြစ် ပညာသင်
ပေးခဲ့ပေမဲ့ မြမြဝင်းမှာ ပညာ
ပါရမီပါမလာခဲ့ဘူးလို့ပဲ ဆိုရ
မယ်။ မအေ ငါးလွန်းရာ
တကောက်ကောက်လိုက်နေ
ရရင် မြမြဝင်းက ဖျော်နေ
တာဆိုတော့ မမတူ လက်
လျှော့ လိုက်ရတယ်။

လက်မလျှော့လို့လည်း
မရဘူး။ မြမြဝင်းက မြန်မာ
စာသင်ပုန်းကြီးကိုတောင်
အစီအစဉ်တကျ ရေးတတ်၊
ဖတ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။
အင်္ဂလိပ်အက္ခရာဆို ဝေးရော
ပဲ။ ဒါတောင် ပင်လယ်နား
သူမ ဖြစ်နေလို့၊ ငါးစာရင်း
တွေ၊ ငွေရေးကြေးရေးတွေ
တွက်နေချက်နေကျမို့ စာရင်း
ဇယားလေးတွေ စိတ်ချရပါ
ရဲ့။ စိတ်မချရတာက ရိုးရိုး
အဆန့် လူပြောတိုင်း ယုံဇာတ်
တဲ့စိတ်ဇာတ်ကိုပဲ။ ဒီနေ့မနက်
တော့ မအေကို ငါးကူလှန်း
ရင်း မူးလဲထိုးကျသွားလို့
သမီးကို ကောက်ပွေ့ပြီး
ကျန်းမာရေးဆရာမဆီ သွား
တော့မှ မမတူ ခေါင်းတွေထဲ
မှာ နေဆယ်စင်း ပြူးပြူးပြက်
ပြက်ဝင်လာသလို ခံစားလိုက်
ရတယ်။ အပူရပ် ဟန်လုပ်ပြီး
မြမြဝင်းကို အိမ်ပြန်ခေါ်လာ
ရတယ်။ ခြေလှမ်းတွေတောင်

မြမြဝင်းက
ဒီနှစ်
စုပေါင်းရှင်ပြုမှာ
ကလေး
နှစ်ယောက်ရဲ့
အဖေနာမည်ကို
ကြေညာမယ်တဲ့
ဟေ့
ရွာဆော်ရာထူးကို
အင်တာဗျူးစရာ
မလိုဘဲ ရထားတဲ့
မပွေးထူရဲ့အသံက
တစ်ရွာလုံးကိုရော
ကမ်းခြေ
တစ်ခုလုံးကိုရော
ပယ်ပယ်နယ်နယ်
ကိုင်လှုပ်
လိုက်သလိုပဲ

မှားလို့ယောင်လို့။ တဲကို
ဘယ်လိုဘယ်ပုံနဲ့များ ရောက်
လာသလဲ မသိလိုက်ဘူး။ နေ
ကောင်းစွဲလား။ သက်သာရဲ့
လားနဲ့ မေးတဲ့သူတွေကို လူ
လုံးကွဲအောင် မမြင်တော့
ဘူး။ တစ်သက်လုံး ထိန်းလာ
သမျှ သိက္ခာ မြမြဝင်းကြောင့်
မျောရတော့မှာလား။
မြမြဝင်းကို ချောတစ်
ခါ ခြောက်တစ်လှည့် မေးရ
တာလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါ
ခါ။ မြမြဝင်းကတော့ ပြောရှာ
ပါရဲ့။ မြမြဝင်း ပြောတော့
မှပဲ မမတူ ပိုပြီး ငိုချင်သွား
မိတော့တယ်။ 'ဟိုလေ...လူ
ကြီးတစ်ယောက်ပဲ အမေရဲ့။

ကျွန်မကို အင်္ကျီတွေ ဝယ်
ပေးမယ် ပြောတာပဲ'
ဟင် အင်း ကျွန်မ
မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒီရွာမှာ
တော့ သူ့ကို မြင်ဖူးသားပဲ။
သူ့ကို မြင်ရင် အမေ မှတ်မိ
မှာပါ'

အုတ်အုကြောင် စကား
သံတွေအဆုံးမှာ မမတူ ကြူ
ကြူပါအောင် ငိုချချင်ပေမဲ့ အဲ
ကြိတ်ပြီး ထိန်းထားလိုက်ရ
တယ်။ ပါးပြင်ပေါ်က တလိမ့်
လိမ့်ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ပူ
တွေကို ထာဘီရင်ခံခဲ့ သုတ်နေ
ရတယ်။ ငါ့သမီးမှ ဒီလိုဖြစ်ရ
လားဆိုတဲ့ ယူကျုံးမရတဲ့
စိတ်၊ ယောက်ျားတွေကို နာ
ကြည်းတဲ့စိတ်၊ ကိုဘဝင်းကို
သတိရတဲ့စိတ်၊ ကံကြမ္မာကို
မှန်းတီးတဲ့စိတ်တွေနဲ့ အရှေ့
မှာ မြင်နေရတဲ့ ပင်လယ်ကြီး
ဆိုကိုသာ ပြေးသွားလိုက်
ချင်တော့တာပဲ။ လှိုင်းတွေက
ကမ်းစပ်ကို ပြေးဝင်ပြီး ဝုန်း
ဒိုင်းကြုံနေသလို မမတူလည်း
ကမ်းစပ်တစ်ခု လိုချင်တယ်။
စိတ်ရှိလက်ရှိ ဝုန်းဒိုင်းကြုံ
လို့ရမယ့် ကမ်းစပ်တစ်ခုပေါ့။

၂။
မြမြဝင်းကို အိမ်ထဲက
အိမ်ပြင်မထွက်ဖို့ ကြိမ်းမောင်း
မှာထားရပေမဲ့ ကမ်းခြေက
ပိုက်တဲ့တွေဆိုတာ တစ်တဲနဲ့
တစ်တဲ ရင်ချင်းဆက်၊ ခေါင်း
ချင်းဆက်မဟုတ်လား။ မြမြ
ဝင်းရဲ့ကိစ္စက ဘယ်လောက်ပဲ
ပုံးဖိထားထား မပုံးနိုင် မဖိနိုင်
ဖြစ်လာတော့ တစ်ယောက်
စကား တစ်ရာနားနဲ့ မမတူ
ခမျာ ရှက်လိုက်ရတာ ဗုန်း
ဗုန်းကို လဲရော။ စားလည်း
ဒီစိတ်၊ သွားလည်း ဒီစိတ်၊

အိပ်လည်းဒီစိတ်နဲ့ ငါးတောင်
ဖြောင့်ဖြောင့် မလှန်းနိုင်ဘူး။
တစ်ညတစ်ည ထိုင်ထိုင်
သောက်ရတဲ့ ဖက်ဆေးလိပ်
ကြွေးတွေတောင် နှင့်အောင်
တင်လှူပြီး။ ကယောက်က
ယက်စိတ်တွေနဲ့ပဲ တစ်ရက်
ပင်လယ်ထဲ ငါးဆင်းဆေး
တော့ လှေစပ်ပျဉ်ဟောင်း
တစ်ချပ်က သံဆွေးတစ်ခုထဲ
မမတူရဲ့ခြေဖဝါးတွေထဲ တစ်
ဆုံးနှစ်ဝင်ခဲ့တယ်။

ကံ ဆိုး မတွေ့ရဲ့
အနောက်ကိုမှ ဘာကြောင့် နှိုး
လိုက်ရွာချင်ရတာလဲ မသိဘူး
နော်။ ဒဏ်ရာရထားတာ သိ
ပေမဲ့ ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်နိုင်
လောက်အောင် ရထားတဲ့အထဲ
ဒဏ်ရာကြီးရှိတော့ခမျာ ဝေါ့
ဆတယ်လို့ မဆိုသာဘူး။
မြမြဝင်း မီးဖွားတာတောင်
စောင့်မသွားဘူး။ အရွယ်
တရားတစ်ခုရဲ့ ပယော
ကြောင့် လောကကြီးကို အနှံ့
နဲ့ နှုတ်ဆက်သွားတယ်။
မေးနိုင်ပိုးဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့
မမတူရဲ့အသုဘက မြမြဝင်း
ကြောင့် လူပိုစည်တယ်လို့
ပြောရမလားဘဲ။ မအေ
အလောင်းဘေးမှာ ဘယ်သူ
ရယ်လို့ တိတိကျကျ မသိတဲ့
တာဝန်မဲ့ ကိုယ့်ဝန် အရှင်
အမာနဲ့ မြမြဝင်းက ပွဲပွဲထေး
ထိုင်လို့။ မျက်လုံးကွက်ကွက်
ကလေးနဲ့ ဟိုလူ လိုက်ကြည့်
ဒီလူလိုက်ကြည့် ကြည့်နေတဲ့
မြမြဝင်းကို အရပ်က ပိုင်း
ဝန်းဖေးမကြရာတယ်။ အရပ်
ကောင်းတော့လည်း မမတူ
အလောင်း လှလှပပ ခြေထဲ
ခဲ့ရတာပဲပေါ့။ အသုဘ
လည်လို့ မကြာလိုက်ဘူး။
မြမြဝင်း ကလေး မွေးတယ်။

ပေါင်းရှင်ပြုမှာ ကလေးနှစ်
ယောက်ရဲ့အဖေနာမည်ကို
ကြေညာမယ်တဲ့ ဟေ့

ရွာဆော်ရာထူးကို အင်
တာမျိုးစရာ မလိုဘဲ ရထား
တဲ့ မဗွေးထူရဲ့အသံက တစ်
ရွာလုံးကိုရော ကမ်းခြေတစ်
ခုလုံးကိုရော ပယ်ပယ်နယ်
နယ် ကိုင်လှုပ်လိုက်သလိုပဲ။
ဟိုတုန်းက ယောက်ျားတိုင်း
မြဲမြဲဝင်းကို ကြောက်ကြသလို
အခု အဲဒီယောက်ျားတွေရဲ့
မိန်းမတိုင်း မြဲမြဲဝင်းကို
ကြောက်နေကြပြန်တယ်။
မြဲမြဲဝင်းကလည်း ကလေး
နှစ်ယောက်မွေးအပြီးမှာ
ကြော့ကြော့မော့မော့ ပြင်ပြင်
ဆင်ဆင်ဖြစ်လာတော့ မျက်စိ
စပါးမွေး စူးချင်တဲ့သူတွေက
လည်းစူးကြတယ်။ 'ကောင်
မ မျက်နှာပေးကိုက၊ ဒင်းလို
ကောင်မ နောက်ထပ် ဗိုက်
ကြီးဦးမယ်'၊ 'ကမ်းပတ်ပြီး
မြွှါနေတာလေ' ဆိုပြီး မြဲမြဲ
ဝင်းကို မကြည့်နိုင်တဲ့သူတွေ
ရေထဲမှာ ဘူးသီးခြောက်တွေ
ပေါ်လာသလို ပေါ်လာကြ
တာ တော်တော်ပဲ များလာခဲ့
တယ်။ တချို့ကလည်း ဘာ
ကိုတယ်လိုတွေကြသလဲ မသိ
ဘူး၊ မြဲမြဲဝင်းကို သိသိသာ
သာ အရေးပေးလာကြတယ်။
လက်ဖက်သုပ်ခေါ်ကျွေးရတာ
နဲ့။ ဟင်းစားငါးတွေ ခေါ်ပေး
ရတာနဲ့။ မြဲမြဲဝင်းရဲ့သားက
လေးနှစ်ယောက် ခေါ်ပြီး မုန့်
ကျွေးကြရတာနဲ့။ အမျိုးမျိုး
အဖုံဖုံ မျက်နှာချိုသွေးကြ
တယ်။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်
ချက်နဲ့ ဘယ်ယုန်ကိုမြင်ပြီး
ဘယ်ချုံကို ထွင်ကြတာလဲဆို
တာ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိကြ
လိမ့်မယ်။ မြဲမြဲဝင်းကတော့

နှုတ်ခင်းသားတွေကို
လျှာနဲ့တစ်ချက်
သပ်လိုက်ပြီး
မြဲမြဲဝင်းက
ကလေး
နှစ်ယောက်ရဲ့
အဖေနာမည်
ဘယ်သူဆိုပြီး
အော်ပြော
လိုက်တယ်
ဆိုရင်ပဲ လူတွေက
ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ
ဖြစ်သွားကြ
တော့တယ်
တချို့က
သက်မကြီးတွေ
ချလို၊ တချို့က
မြဲမြဲဝင်းကို
မျက်စောင်းထိုးလို့
တချို့ကတော့
သောက်ရူးမလို့
ဆဲကြတယ်

ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲပဲ။
စုပေါင်းရှင်ပြုဆိုတဲ့
အတိုင်း ရပ်ထဲရွာထဲ အလှူ
အတွက် နှုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်
ကုန်ကြပြီ။ ပင်လယ်ကို အား
ကိုးပြီး ရှာဖွေစားသောက်ရ
တဲ့ တံငါရွာရဲ့ အားသာချက်
က ဘာလဲဆိုတော့ ဖောဖော
သီသီ လှူတတ်၊ တန်းတတ်
ကြတာပါပဲ။ အကုသိုလ်
အလုပ်ကို ကုသိုလ်နဲ့ ချေချင်
ကြတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။
အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်
ရေစက်နည်းလို့ တံငါရွာရဲ့
ဘဝကြမ်းကြမ်းတွေထဲမှာ
လှိုင်းကြမ်းကြမ်းကို ကူးဖြတ်
ပြီး ဒုက္ခကြမ်းကြမ်းနဲ့ နင်

လား ငါလား လုံးထွေးရတဲ့
ဘဝမှာ အလှူရေစက်ကိုတော့
ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်း
တတ်ကြတာ ဒီရွာရဲ့မလေ့
တွေပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်း
ရဲနဲ့ချာနေကြစမ်းပါစေ၊ အိမ်
အရှေ့ အလှူခံရောက်ရင်
ဟင်အင် ဆိုတာ မရှိကြဘူး။
ရှာရေးဖွေရေး အဆင်
ပြေတဲ့ မိုးမကျတဲ့ ကာလ
လေးတွေမှာ အလှူဆိုတာ
တွေကလည်း ပေါပေါလော
လောပဲ။ ငွေပိုင်ကြေးပိုင်လှေ
ပိုင်တွေကတော့ ချောင်းဖျား
ဘက်တွေအထိ ဆင်လိုက်ငှား
ပြီး ငါးမွန့်ထောင်းကြော်နဲ့
ထမင်းရည် ချောင်းစီးလှူကြ
တာ ခြိမ့်ခြိမ့်သံသံ ရှိကြ
တယ်။ အခုလို စုပေါင်းရှင်ပြု
ဆိုတာကတော့ ကြေးရတတ်
လူတန်းစားတွေအတွက်တော့
မဟုတ်ဘူး။ အဓိက ရည်ရွယ်
တာက ဆင်းရဲသားလက်လုပ်
လက်စားတွေ၊ အလှူကြီး
မပေးနိုင်တဲ့ တံငါသည်တွေ၊
လှေငှားသားတွေရဲ့ ဘဝယဲ့
ယဲ့လေးတွေကို ကူညီထောက်
ပံ့ဆန္ဒဖြည့်ပေးတဲ့သဘော
ပေါ့။ ရင်နှစ်သည်းချာတွေ
ကို ရှင်ပြုပေးချင်ကြတဲ့ ငွေ
မရှိတံငါသည်ကြီးတွေရဲ့ ရင်
ထဲက ဆန္ဒတွေကို လက်တွေ့
ကျကျ ဖော်ထုတ်ပေးတဲ့ပွဲဆို
ရင်လည်း မမှားလောက်ဘူး။
ဘယ်လောက်ပဲ ပကာ
သန မဖက်ဘူး ပြော ပြော၊
ကိုယ့်သားသမီးကိုတော့ ဆွမ်း
တစ်ပွဲနဲ့ ရော အင် ဆိုပြီး
မလှူချင်ကြတာ အမှန်ပဲ။ ငါး
မွန့်ထောင်းကြော်နဲ့ မကျွေးရင်
နေပါစေ၊ ပေါ်ဆန်းဘေးကျား
နဲ့ မကျွေးရရင်နေပါစေ။ ငါနီ
တူ အချို့သုပင်ကလေးနဲ့ပဲဖြစ်

ဖြစ်၊ ဆန်းသွယ်လက်ကလေး
နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်နိုင်တစ်ပိုင်း
ပြုချင်ကြတာချည်းပါပဲ။ အခု
လို ရှင်ပြုဆိုတာ သားတွေ
သာမကဘဝကို မြင်ချင်
တောင့် တမျှော်လင့်နေတဲ့
ငွေကြေးချိုတဲ့ တံငါသည်
တွေအဖို့ ရေငတ်တုန်း နေ
တွင်းထဲကျသလိုပဲလေ။ တစ်
ရွာလုံးက ကာလသားတွေ
ကာလသားသမီးတွေ ပြုလုပ်
ပေးမယ့် စုပေါင်းရှင်ပြုအတွက်
ကြီးဆိုတော့ မောင်ရင်လောင်
မိဘတွေက လှုပ်လှုပ်သံသံ
ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။
မနက်ဖြန်ဆို ရှင်ပြုမယ်
မောင်ရင်လောင်းတွေအားလုံး
ရဲ့အမည်နဲ့ ဖအေအမည်တွေ
ကို ရွာဦးကျောင်းမှာ စဉ်း
စာရင်းပေးလို့ ရပြီ။ ဒီတော့
ကမ်းခြေက တံငါသည်ယဲ့ယဲ့
လေးတွေကအစ မရှိမရှား
လူတွေအထိ စာရင်းပေးကြ
ပြီ။ စာရင်းပေးတဲ့သူတွေ
ကျောင်းပရိသတ်မှာ ဖွေးဖွေး
လှုပ်လှုပ်ရှိတယ်။ နာမည်
လိုက်အောင် ကြော့မော့သံ
ပြန်တဲ့ ကိုကျော့မောင်တောင်
နာမည်စာရင်းတွေ တိုးနေ
ပြောနေကြတဲ့လူအုပ်ကြီးကြား
မှာ ချွေးတလိမ့်လိမ့် စီးဆင်း
လို့။ သောင်းဂဏန်း နှုတ်
ကျော်ပေးဝယ်ထားရတဲ့ အင်
ဆို ချွေးတွေနဲ့ ရွှံ့နစ်ပြီး စိုထိုင်း
ထိုင်းတောင် ဖြစ်နေပြီ။
ဒီအထဲတချို့က ငါး
လှန်းရာက တက်လာလို့ ငါး
ညှိနဲ့ တညှင်းညှင်းနဲ့။ တချို့
မောင်ရင်လောင်းအဖေတွေ
ပင်လယ်ထဲက ဝင်ဝင်ထွက်
ချင်း တစ်ပက်လောက်
လာခဲ့ကြပြီ ထင်ပါလို့ အ
လေးတသင်းသင်းနဲ့။ နောက်

အိမ် အနံ့ပေါင်းစုံနဲ့ စာရင်း
 နှုတ်နေတဲ့ ကိုကျော့မောင်
 အလူးအလှိုမှ ခံနေရတာဟယ်။
 ကိုကျော့မောင်ရဲ့ဇနီး မခင်စိမ့်
 တောင် ယောက်ျားမျက်နှာ
 အဖျိုဖျိုကို ကြည့်ပြီး လူလဲ
 နိုင်ချင်နေပြီ။ ကျော့ပိုက်တွေ
 ပြီးတဲ့ စက်လှေအုံတွေတောင်
 ဒီလိုပွဲမျိုးဆို ဘာသိဘာသာ
 နေကြဘူး။ အားလုံးက ပိုင်း
 နံ့ထူညီပေးကြတယ်။ ကျန်
 ဘဲနေရာတွေမှာသာ ပိုင်ရှင်နဲ့
 ချိတ်သား ဆိုပြီး လူတန်းစား
 ခြုံကြတာ။ ဒီလိုပွဲမျိုးကျလို့က
 ဆော့ အားငယ်သူ အားပေး
 ခြတာ ရွာရဲ့အစဉ်အလာပဲ။

မောင်ရင်လောင်း နာ
 နည်း အဖေဖေမည် တွဲမှတ်
 နာတာတောင် တချို့မိန်းမတွေ
 ချိတ်လင်နာမည်ရင်း မသိလို့
 ခေါင်းကုတ်၊ ကိုယ်ကုတ်
 ချစ်ကြတာကလည်း တစ်ပုံ
 ခြုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးသူရဲ့
 နည်းမှာ အပျော်လေးတွေ စို
 နေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ
 မြောင်းက သားနှစ်ယောက်
 ချီထွက်ဆွဲပြီး ကျောင်းခြံထဲ
 ခုန်ပါပါ။ ဟန်ပါပါ လမ်း
 ချောက်လာတယ်။ မြောင်း
 ရဲ့ ဇနီးနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က
 သေးလေးလံလံပေမဲ့ ခပ်
 ချစ်ဆွတ် လမ်းလျှောက်ဟန်
 အားပါးတရတော့ အရှိ
 သေး။ အပေါ်စားနှုတ်ခမ်း
 သေးအရောင်ရဲ့ရဲ့ သနပ်
 သဲတဲကျားက မလိုက်ဖက်
 ခဲ့နေရောင်ဟပ်ထားတော့
 သိချီးကြည့်ကောင်းပါရဲ့။
 သိချီးရောင် ပျော့ပျော့အိမ်
 အော်အောက်ဝမ်းဆက်နဲ့
 ချော့ချော့နေတဲ့ မြောင်းကို
 အလှူသူက တခိုင်းခိုင်း ပိုင်း
 ခြုံကြည့်ကြလို့။ အကယ်

ဒီပေးပွဲမှာ အကယ်ဒမီတစ်
 ပြေးနေတဲ့ နာမည်ကြီးမင်းသမီး
 လာလို့ လူတွေ အံ့ခနဲ ခဲခနဲ
 လိုက်လာကြတဲ့အတိုင်းပဲ။

မျက်လုံးပေါင်း မြောက်
 မြားစွာက မြဲမြောင်းကို
 အိမ်ပွယ်ပါပါ ကြည့်ကြပြီ။
 မြဲမြောင်းကလည်း နာမည်စာ
 ရင်းပေးတဲ့ နေရာဆီ တန်း
 တန်းမတ်မတ် လျှောက်လာ
 နေတယ်။ လူတွေဆို မြဲမြောင်း
 လာရာလမ်းချွေးကြတဲ့အထိ၊
 ခန္ဓာကိုယ်တွေ ဘေးကို ယို့
 ပေးကြတဲ့အထိ မြဲမြောင်းက
 မီးသေနေတယ်။ တယ်လည်း
 တန်ခိုးကြီးတဲ့မြဲမြောင်းပါလား။
 သူတကာ သနားစရာ တံတွေး
 ခွက်ထဲက မြဲမြောင်း၊ မိမ့်ဖမဲ့
 လူအစော်ကားခံရတဲ့ မြဲမြောင်း၊
 ပေးစာကမ်းစာတွေနဲ့ အသက်
 ဆက်ရတဲ့မြဲမြောင်း။ အခုတော့
 သားတွေနဲ့တစ်ဘဝ ထူထောင်
 ခဲ့ပြီ။ မြဲမြောင်း အရောင်
 တောက်ခဲ့ပြီ။ မြဲမြောင်းမှာ
 သားတွေဆီကရတဲ့ သတ္တိ
 ဗျတ္တိတွေဝင်ခဲ့ပြီ။ ဒီပွဲမှာ မြဲမြ
 ဝင်းက ကလေးတွေရဲ့ အဖေ
 ကို ကြေညာမယ်တဲ့။

စိတ်ဝင် စားစရာ
 သတင်းတစ်ပုဒ်က အထိတ်
 တလန့်နဲ့ ရင်ခန့်စရာလည်း
 ကောင်းပါရဲ့။ တချို့မိန်းမ
 တွေဆို မျက်လုံးမှိတ်ပြီး စိတ်
 တည်ငြိမ်မှုအောင် လုပ်ယူနေ
 ကြရတယ်။ တချို့ယောက်ျား
 တွေကလည်း မျက်စိမျက်နှာ
 ပျက်ယွင်းလို့။ မြဲမြောင်းပါး
 စပ်က ထွက်လာမယ့်အမည်
 တစ်ခုဟာ သူတို့တွေရဲ့ဘဝ
 ကို မပြောင်းလဲပစ်နိုင်ဘူးလို့
 သူတို့ အာမခံခဲ့ရဘူး။ ဘဝ
 မပြောင်းရင်တောင် သိက္ခာ
 တရားဆိုတဲ့အရာက၊ ဟိရိ

ဩတ္တပ္ပဆိုတဲ့ အရာက သူတို့
 ရဲ့မိသားစုအရိပ်အမြှိုကို အရိပ်
 မည်းတစ်ခုလို ထိုးပေးမှာဆို
 တာ သူတို့အားလုံး သဘော
 ပေါက်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။
 အထူးသဖြင့် ကြေးရတတ်
 လူတန်းစားတွေက တစ်သက်
 လုံး ဟိတ်နဲ့ဟန်နဲ့ နေလာပြီး
 ခါမှ မြဲမြောင်းရဲ့ပါးစပ်က တွေ့
 ရာလျှောက်ပြီးပြောလိုက်မယ့်
 အမည်ကို ပိုပြီး မကြားရဲကြ
 ဘူး။ သူတို့တွေအတွက်က
 ဘဝမှာ ဘာတစ်ခုကိုမှ
 အောက်ဆုံးထိမရောက်ချင်ကြ
 ဘူး။ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့
 အရာတွေကိုပဲ သူတို့မျှော်လင့်
 ကြတာ မဟုတ်လား။

မြဲမြောင်းက သားနှစ်
 ယောက်ရဲ့နာမည်တွေကို
 ပထမဦးဆုံး ပြောတယ်။ လူ
 တွေရဲ့သွေးလည်ပတ်နှုန်းဟာ
 ပုံမှန်တော့ ဟုတ်ကြမယ်
 မထင်ဘူး။ သွေးဝင်ခန်းတွေ၊
 သွေးလွှတ်ခန်းတွေတောင်
 မှားယွင်းကုန်ကြပြီလား မသိ။
 တဒိတ်ဒိတ် ဆောင့်တိုးနေတဲ့
 နှလုံးခုန်သံတွေနဲ့ မြဲမြောင်းရဲ့
 ပါးစပ်အလှုပ်ကို စောင့်နေကြ
 ရတယ်။ မြဲမြောင်း ပြောလိုက်
 တဲ့ သားကြီးရဲ့နာမည်က ခါ
 တိုင်းခေါ်နေကျ ချက်စုမဟုတ်
 ဘူး။ အောင်ရဲဝင်း။ သား
 ငယ်လေးရဲ့နာမည်ကလည်း
 စိုက်ပူ မဟုတ်ဘူး။ နေရဲဝင်း။

အဖေဖေမည်ပြောဖို့
 လုပ်တော့ မြဲမြောင်းက မျက်
 နှာပေါ် အဆီပြန်နေတဲ့ ချွေး
 တွေကို ထဘီရင်ခနဲ ပွတ်
 တိုက်သုတ်ပစ်လိုက်တယ်။
 လူးလာတဲ့ သနပ်ခါးတွေ
 ပျက်ပြီး မြဲမြောင်းရဲ့မျက်နှာ
 က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်
 သွားတယ်။ နှုတ်ခမ်းသား

တွေကို လျှာနဲ့တစ်ချက် သပ်
 လိုက်ပြီး မြဲမြောင်းက ကလေး
 နှစ်ယောက်ရဲ့အဖေ နာမည်
 ဘယ်သူဆိုပြီး အော်ပြောလိုက်
 တယ်ဆိုရင်ပဲ လူတွေက ဟာ
 ခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြ
 တော့တယ်။ တချို့က သက်
 မကြီးတွေ ချလို့။ တချို့က
 မြဲမြောင်းကို မျက်စောင်းထိုး
 လို့။ တချို့ကတော့ သောက်
 ရူးမလို့ ဆဲကြတယ်။ မြဲမြ
 ဝင်းကတော့ အကယ်ဒမီ ရွှေ
 စင်ရုပ်တုကို ပိုက်ပွေပြီး ကျေ
 နပ်အားရတဲ့ ပီတိတွေနဲ့ အိမ်
 ပြန်သွားရမယ့် မင်းသမီး
 အတိုင်းပဲ။ ပြုံးလို့ ရှင်လို့။
 ရုပ်ချောချောနဲ့ သားလေးနှစ်
 ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ဘုန်း
 ကြီးကျောင်း ခြံထဲက ထွက်
 သွားခဲ့တယ်။

နဖူးပေါ်က တလိမ့်
 လိမ့်ပြုတ်ကျလာတဲ့ ချွေးစက်
 တွေကို သုတ်အပြီးမှာတော့
 ကိုကျော့မောင်က မြဲမြောင်း
 ပြောခဲ့တဲ့ ကလေးအဖေဖေမည်
 ကို လူတွေ မြင်အောင် ရှေးပြ
 လိုက်တယ်။ အမြဲတမ်း သေ
 သပ်လှပအောင် ရေးတတ်တဲ့
 ကိုကျော့မောင်ရဲ့လက်ရေးတွေ
 တောင် တွန့်လိမ်ကောက်
 ကွေးလို့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။
 ကိုကျော့မောင်လည်း လူပဲ၊
 ရင်ခန့်ရှာမှာပေါ့။ ခမျာ မြဲမြ
 ဝင်းမျက်နှာတောင် သေသေ
 ချာချာ ကြည့်ရတာ မဟုတ်
 ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြဲမြောင်း ပြော
 ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေရဲ့အဖေ
 နာမည် နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်
 မင်းသား နေတိုးကို နေတိုး
 လို့ သတ်ပုံမှား ရေးမိတာ
 ကိုတော့ ဘယ်သူမှ သိလိုက်
 မှာ မဟုတ်ဘူး။ ■

မေတ္တာစိုးမွန်

'ငါမရှိလျှင်
 ညည်းတော့
 မလွယ်ဘူး'
 ထိုစကားကို
 မေမေဆိုလေတိုင်း
 ခင်ခင်ဦးတစ်ယောက်
 ခံခက်နာကျင်နေတတ်တာ
 မေမေလည်း
 မသိလို့မှမဟုတ်ဘဲ။
 သို့ပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ
 မဆင်ခြင်။ အကြောင်း
 တိုက်ဆိုင်လေတိုင်း
 (အထူးသဖြင့်
 ခင်ခင်ဦးအား
 စိတ်တိုင်းမကျလေတိုင်း)
 ထိုစကားကိုသာ
 မကြာခဏ မလေ့
 သုံးတတ်ခဲ့လေသည်။
 တကယ်က ခင်ခင်ဦး
 မရှိတော့လျှင်သာ
 မေမေအတွက်
 သက်ရှင်ရပ်တည်မှု
 မလွယ်ကူဘူး။

ဘက်ဘက် နှောင်ထုံး

ကေခပ်ရိုးရား
 မဟုတ်ဘူးလား။
 စိတ်အတွေးထဲက
 တန်ပြန်မေးခွန်းကို
 မေမေတစ်ယောက်
 မကြာသေးဘူးရလေအောင်
 ခင်ခင်ဦးတစ်ယောက်
 လိမ့်လိမ့်ကမာ
 ထိန်းသိမ်းချီစုတ်
 ထားနိုင်ခဲ့သည်
 ထင်ဆက်လည်း
 အမေမေတော့
 ရိပ်မိ နားလည်နေခဲ့လေ
 သလား မသိ။
 'ငါက ညည်းကို
 မွေးလာခဲ့တာပါ
 ခင်ဦးရယ်'

မေမေက သူမွေးထားသော သားသမီးအားလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမျှ မသိတာ မရှိဟု ထင်စားယုံကြည်နေပြန်သေးတာ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား မေမေရယ်။ မေမေသားသမီးတွေအားလုံးဟာ မေမေရင်ခွင်ထဲက ပုလုကွေးလေးတွေမှ မဟုတ်ကြတော့ဘဲ။ တစ်အိုးတစ်အိမ် ခွဲထွက်ကာ မိသားစုကိုယ်စီနှင့် အောင်မြင်သော လုပ်ငန်းစီးပွားကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ ဝင်ဆံ့တွင် ကျယ်သော လောကအလွှာမှ လူသဘော၊ လူအထာကိုယ်စီနှင့်ပဲ ရှိတော့မှာပေါ့။ သူတို့အားလုံး၏ အတွင်းမနောကို မေမေကဘယ်လို နား၊ မျက်စိတို့နှင့် လိုက်ကြည့်သိနေနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်မသိသောအရာအားလုံးကို သိနေနိုင်သလို ထင်ယောင်မှားနေခြင်းက မေမေအား စိတ်ချမ်းသာစေခဲ့မည် ထင်ပါသည်။

‘ငါ မမြဲတင်တို့နဲ့ ဘုရားဖူးလိုက်ချင်တယ်’

‘ဟာ...မေမေ ရန်ကုန်က ပြန်ရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ။ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်မှာနားပါဦးလား’

‘ဘာဆိုလို့လဲ၊ ရန်ကုန်သွားတာက ဆေးသွားပြတာပဲ ဥစ္စာ။ ခုက ဘုရားဖူးသွားမှာ’

‘ဆေးပြရတာက တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲလေ။ ရန်ကုန်အနံ့ မေမေလည်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ရန်ကုန်က ဘုရားတွေရော မေမေ မဖူးရောက်ဖူးတာ ရှိသေးလို့’

မေမေက
သူမွေးထားသော
သားသမီး
အားလုံးနှင့်
ပတ်သက်၍
ဘာတစ်ခုမျှ
မသိတာ
မရှိဟု ထင်စား
ယုံကြည်
နေပြန်သေးတာ
ဖြစ်သည်
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား
မေမေရယ်

လား
‘ခုက ရန်ကုန်ကို မဟုတ်ဘူး၊ ပုဂံဘုရားတွေ လိုက်ဖူးမှာ’

မေမေ ခုလို ကျန်းကျန်း မာမာနှင့် လည်ပတ်သွားလာနိုင်နေတာ ဝမ်းသာစရာကောင်းလှပါသည်။ သို့ပေမဲ့ မေမေခရီးစရိတ်ကို စိုက်ထုတ်ပေးရန် သူမ မတတ်နိုင်တာမို့ မတားကောင်းမှန်း သိသိကြီးနှင့် ကဖျက်ယဖျက် လုပ်နေမိတာ ဖြစ်ပါသည်။ ပြီး မေမေသွားမည့် ခရီးမှာ ခင်ခင်ဦးက ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုရန်၊ ညရေးညတာ စောင့်ရှောက်ပြုစုရန် အဖော်

အဖြစ် မဖြစ်မနေ လိုက်ပါပေးရဦးမည်။ မေမေကျန်းမာရေးက ရွှေတစ်နေ့၊ ငွေတစ်နေ့ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မေမေက တစ်နေရာဆီ သွားချင်၊ လာချင်လျှင်တော့ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းကာ နေကောင်းကျန်းမာနေပြန်တော့ပြီ။ ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြတားမြစ်လို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မရတတ်ခဲ့တာ အတွေ့အကြုံတွေ များလှပြီ။

‘ကျုပ် ညည်းဆီက ပိုက်ဆံမတောင်းပါဘူး။ ခင်မော်ကို ပြောထားတယ်’

ခင်မော်က သူမ၏ အောက်က ညီမငယ်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားက အဝေးပြေးကားလုပ်ငန်းနှင့် ပြေလည်ကြွယ်ဝသည်ဆိုပါစို့။ မေမေပြောလျှင် ခင်မော်က လက်နှောမည့်သူ မဟုတ်တာလည်း သေချာပါသည်။ ခင်မော်မှ မဟုတ်။ ခရိုင်တရားသူကြီး ခင်ဆွေရော၊ ဖြူနယ် ဆန်ကုန်သည်ကြီးများအသင်းဥက္ကဋ္ဌ မောင်နေရော မေမေအလိုကို အတတ်နိုင်ဆုံး သိတတ် ဖြည့်ဆည်းပေးနေကြရှာပါသည်။ မေမေ သားသမီးကံ ကောင်းလွန်းလှတာ ကြည်နူးအားကျချင်စရာ။ သို့ပေမဲ့ သူတို့မှာလည်း သူတို့မိသားစုနှင့် သူတို့အကြောင်းကိုယ်စီ ရှိနေနိုင်သေးသည် မဟုတ်လား။ အခွင့်အရေးဆိုတာ ရတိုင်းယူကောင်းသောအရာ မဟုတ်ဟု သူမက တွေးမိလေသည်။ စိမ်းသူ ကိုယ်စီကိုလည်း ထည့်တွက်ရဦးမည် ထင်သည်။

ပြီးခဲ့သောလကပင် မေမေက မျက်စိခွဲချင်သည်

ဆိုသောကြောင့် မေမေသားအငယ်ဆုံး မောင်ဆန်းက ငွေပေးလိုက်သေးသည်။ မောင်ဆန်းသည်လည်း အောင်မြင်သော ရေလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်မို့ မေမေ တစ်ခွဲခွဲ ပြောရုံနှင့် ငွေက လျှော့ဆံ့ထွက်လာခဲ့သည်ပင်။ ပြီးသည်တစ်ကြိမ်က မေမေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခွဲစိတ်မှု ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ် မျက်လုံးခွဲတုန်းက ခင်ဆွေက ငွေကြေးကုန်ကျခံခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သားသမီးတွေက မေမေလိုအပ်သမျှ အဆင်သင့် ရှိနေနိုင်သည်မို့လည်း မေမေက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အနာရောဂါဟူသမျှ နည်းနည်းကလေးတောင် သည်းမခံချင်။ ပြီး ဘယ်လို ဝေဒနာအပယ်ကလေးပဲ ဖြစ်နေပါစေ ရန်ကုန်ကို သွားကာ အထူးထူးသမားတော်နှင့်သာ ဖြစ်စမ်းသပ်ခံလိုတာ ဖြစ်သည်။ ခရီးသွားဖို့တော့ မေမေ ဘယ်တော့မှမကြောက်။ ဖေဖေဆုံးပါးပြီးကတည်းက အငယ်တွေကို ခင်ခင်ဦးနှင့် ထားကာ ခင်ခင်ဦးကိုသာ စိမ်းအုန်းချုပ်စေပြီး မေမေက တစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့ ကူးလူးသွားလာ ရောင်းဝယ်ရှာဖွေရင်း သားသမီးတွေကို ယခု အခြေအနေအထိ ရောက်အောင် တင့်တင့်တယ်တယ် ထားနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

‘မြန်မာနိုင်ငံမှာ ငါ မဖူးသေးတဲ့ယာဉ်က လေယာဉ်ပုံပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျန်တာ အကုန် စီးဖူးတယ်။ တစ်ခါလောက်တော့ လေယာဉ်စီးကြည့်ဖူးချင်တယ်’

သည်။ သို့သော် သန်မာ
ရွယ်စဉ်ကတော့ အကြောင်း
ခက် မေမေအသက်
နှစ်ဆယ်တွင်း ဝင်နေပြီ။
အသက်သမီးကြီး ခင်ခင်ဦး
သည်လည်း လေးဆယ့်ငါး ကျော်
ရှိပြီ။ သို့ပေမဲ့ မေမေက သူ
အသက်ကို မကြာခဏ မေ့
မောထားလေသလား မသိ။
သူ့သားသမီးတွေဖြစ်သော
ခင်ခင်ဦးတို့ အားလုံးကို
အည်း သူ စေရာအတိုင်း
ချီကပ်ပါနာခံလေ့ရှိ ရင်ခွင်
ချီကပ်တွေအဖြစ် ထင်ယောင်
နေဆဲပင်။

မေမေက အစား
အသောက်၊ အနေအထိုင် ကျ
တာလည်း မဆင်ခြင်နိုင်
ပြန်။ သွေးတိုးအဆံ ရှိပေမဲ့
အဆီအသိန်လည်း ရှောင်မည်
ထင်နှင့်။ မျက်လုံးခွဲထား
အည်းပဲ တစ်ပတ်ကျော်လျှင်
အိပ်ချိန်မှာ ကိုရိုးယားကား
တောနေတတ်တာဖြစ်သည်။
အညည်းကလေး ဖြစ်လာ
လျှင် ဆရာဝန်ထံ ပြလိုက်ရမှ
ကျေပျော်သည်။ ရောဂါသက်
သာသည် ထင်၏။

ခင်ခင်ဦးက အကျိုး
အကြောင်း ရှင်းပြကာ ချော
ချောပျောင်းပျောင်းလျှင် ခမ္မာ
သောက ဖြစ်ရတော့သည်။
ကျန် မောင် နှ မတွေ့ က
လည်း...

‘မေမေ့ကို မပြောပါနဲ့
ဗေဦးရယ်၊ သူ စိတ်ချမ်းသာ
သလို နေပါစေ’

ခင်ခင်ဦးက မေမေ
အတွက် အလိုလို သားသမီး
ဆိုးစာရင်း ဝင်ရတော့မလို
ဖြစ်တော့လေသည်။

ခင်ခင်ဦး ဖြစ်စေချင်
တာက လိုအပ်လွန်းမှသာ

မေမေ
ကျန်းမာရေးက
ရွှေတစ်နေ့
ငွေတစ်နေ့
မဟုတ်လား
ဒါပေမဲ့
မေမေက
တစ်နေရာသီ
သွားချင်
လာချင်လျှင်တော့
ပေါ့ပါး
လန်းဆန်းကာ
နေကောင်း
ကျန်းမာ
နေပြန်တော့ပြီ

သူတို့ထဲမှ အကူအညီကို
မဖြစ်မနေ ယူမှ ဖြစ်မည်ဆိုမှ
သာ ယူစေချင်သည်။ ခဏ
ခဏ ပတ်သက်ယူငင်နေရ
တာမျိုးကို မနှစ်မြို့နိုင်ပါ။ ခု
ဘာမှ မဖြစ်သေးပေမဲ့ နောင်
တစ်ချိန်မှာ ထောက်ပြဖြစ်
တင်စရာ ဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ်လှ
ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်က မှီခို
သူဘဝပဲမို့ ကိုယ့်ဘက်ကိုပါ
ဦးလည်လာကြမှာ ပိုလို့ ပူပန်
မိတာဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်က မေမေ
အရိပ် အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ
မောင်နှမတစ်တွေ တစ်စည်း
တစ်လုံးတည်း ရှိကြစဉ်က
တော့ မေမေပြီးလျှင် ခင်ခင်

ဦးပဲ လူကြီးဖြစ်သည်လေ။
ဖေဖေ ဆုံးပါးကွယ်လွန်ပြီး
နောက် အားလုံးအပေါ် ခင်ခင်
ဦး၏ ဩဇာက မေမေထက်
တောင် ပိုညောင်းခဲ့သေးတာ
မဟုတ်လား။ တစ်အိမ်လုံး၏
စီးပွားရေးက မေမေတာဝန်
ဖြစ်သလို ကျန်းမာရေး၊ လူမှု
ရေးမှစလို့ အရာအားလုံး
သည် ခင်ခင်ဦး၏ တာဝန်
ချည်းသာ။ သို့ပေမဲ့ အဲဒီစဉ်
တုန်းက ဘဝကို ခင်ခင်ဦး
တစ်ယောက် ကျွန်ုပ် နေပျော်
ခဲ့ပါသည်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး
ကတည်းက မူလတန်းပြ
ဆရာမ ဖြစ်ခဲ့သော ခင်ခင်ဦး
တစ်ယောက် စာပေးစာယူ
ဖြင့် ဘွဲ့တစ်လုံးရပြီးနောက်
မှာ အလယ်တန်းပြ ဆရာမ
ရာထူးကို လက်မခံနိုင်ခဲ့ပေ။
ရာထူးတိုးလျှင် နယ်အပြောင်း
အရွှေ့ရှိသည် မဟုတ်လား။
အိမ်နှင့် ဝေးဝေးခွာခွာ ဘယ်လို
မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်
အိမ်နှင့် နီးနီးနားနား မူလတန်း
ကျောင်းကလေးမှာပဲ စာသင်
နှစ်တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကျောက်
ချကာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရ
တော့တာ မောင်၊ ညီမတွေ
အသီးသီးဘွဲ့ရကြသည်အထိ
ဖြစ်သည်။ ပြီး အသီးသီး
အလုပ်ဝင်ကြသည်။ အိမ်ရာ
ကိုယ်စီ ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။
နောက်ဆုံးတော့ မေမေနှင့်
ခင်ခင်ဦးတို့နှစ်ဦးတည်း အိမ်
မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

မေမေ အလုပ်လုပ်နိုင်
စဉ်ကတော့ အခြေအနေအရပ်
ရပ်က ဘာမှ မသိသာလှ
သော်လည်း မေမေ ကျန်းမာ
ရေး ချို့ယွင်းကာ အလုပ်
မလုပ်နိုင်သော ကာလရှည်

ကြာလာခဲ့တော့ ခင်ခင်ဦးတို့
၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်သည်
လည်း တစ်စတစ်စ ယိမ်းယိုင်
လာခဲ့တော့ပြီ။ ပိုဆိုးသည်
ကတော့ မေမေအား အနီးကပ်
ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် ခင်ခင်ဦး
တစ်ယောက် အလုပ်ထွက်
လိုက်ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

ခင်ခင်ဦး၏ သဘော
အရသာ ဆိုလျှင်တော့ အလုပ်
မှ မနုတ်ထွက်ချင်ခဲ့ပါပေ။
ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတို့၏
အလုပ်သံယောဇဉ်ကို တခြား
သူတို့ နားလည်နိုင်မည်
မဟုတ်ပါ။ သူတို့ နားမလည်
ကြလို့သာ မေမေအတွက်
အိမ်အကူ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ခေါ်မည့် အစီအစဉ်
ကို အားလုံး တက်ညီလက်
ညီ ကန့်ကွက်ခဲ့ကြတာပေါ့။
သူတို့၏ အကြောင်းပြချက်
ကတော့...

‘သူတစ်မိန်းက သား
သမီးအရင်းလောက်တော့
အားကိုးရပါ့မလား’

မေမေ့ကို တခြားသူနှင့်
ပစ်ခတ်ထားဖို့ စိတ်မချနိုင်ပါ
ဘူးဟု တညီတညွတ်တည်း
လေသံပစ်ကြသည့်။ မြားဦး
က ခင်ခင်ဦးထံသို့ ဦးတည်
ရည်ရွယ်နေကြတာ သိသာ
လှပါသည်။ ခင်ခင်ဦး ကိုယ်
တိုင်ကလည်း မသိတတ်။
မပြုစုချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ။
ကျောင်းအားချိန်တွေမှာ
ခင်ခင်ဦး၏ အချိန်ပို အားလုံး
ကို မေမေအတွက် ပုံအော
သုံးစွဲပေးနိုင်ပါသည်။ ဒါပေ
မဲ့ ကျောင်းချိန်လေးမှာတော့
စာပြေးသင်ချင်သေးသည်။
ခင်ခင်ဦး၏ ဘဝ၊ ခင်ခင်ဦး
၏ စိတ်က စာသင်ခန်းထဲမှာ
ပဲ ရှိနေတာ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ မူလတန်းပြ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ခင်ဦး၏ လစာဝင်ငွေက မေမေ့ကို ဝလင်ဆူပြီးစေမှာ မဟုတ်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးခန်း မှန်မှန်ပို့ပေးနိုင်ဖို့ မလွယ်။ ဆေးဝါးဓာတ်စာ ပြည့်စုံလှုံ့ပယ်အောင် ထားနိုင်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိ။ ခင်ခင်ဦးတစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကမှ မလိုချင်ခဲ့သော သူတစ်ပါးတို့၏ ခိုခိုသူ့ဘဝသို့ နေချင်းညချင်း ကူးပြောင်းခဲ့ရတော့တာ ခုပြန်တွေးလျှင် ခုထိ ဝမ်းနည်းနာကျင်ရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ခင်ခင်ဦး နားလည်တာကတော့ ဘယ်အရာမှ အလကား မရဘူး ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးက မေမေ့အတွက် လိုအပ်ပိုလျှံရုံမျှမက ခင်ခင်ဦးအတွက်ပါ မပူပန်ရအောင် ထောက်ပံ့ပေးကမ်းကြပါသည်။ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ခင်ခင်ဦး၏ အတ္တနှင့် မာနတို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တတိတိတိုက်စားခံ၊ လျော့ပါးလာနေတာကျတော့ ဘယ်လိုရင်းစား ပြန်ရဦးမှာမို့လဲ။

မေမေကလည်း အလုပ်မှ အနားယူခဲ့ပြီး တရှောင်ရှောင် ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ ပိုလို့ စီမံကြောင်း လာသည်။ မေမေသည်လည်း တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ခြေ၊ ကိုယ့်လက် ခြယ်လှယ်ကာနေခဲ့သူ မဟုတ်လား။ နေညိုချိန်က စောစီးခဲ့သည်ဟု အားမလို အားမရ ရှိခဲ့မည်ပင်။ သားသမီးမျက်နှာကြည့်နေရသော ဘဝကို ပျော်ပျော်နိုင်မည်လည်း

မြန်မာနိုင်ငံမှာ
ငါ
မစီးပွားသေးတဲ့
ယာဉ်က
လေယာဉ်ပျံပဲ
ရှိတော့တယ်
ကျန်တာ
အကုန်
စီးပွားတယ်
တစ်ခါ
လောက်တော့
လေယာဉ်ပျံ
စီးကြည့်
ပူးချင်တယ်

မထင်။ သို့ပေမဲ့ အားလုံးက ထောက်ပြ အပြစ်ရှာမရအောင် မေမေ့အပေါ် သိတတ်လိမ္မာနေခဲ့ကြပါသည်။ လူကိုယ်တိုင် ရောက်မလာနိုင်လျှင်သာရှိမည်။ မေမေ ဘာလိုသလဲဟု အမြဲ မေးမြန်းဖြည့်ဆည်းမှုမပျက်။ ပြီးတစ်အိုးတစ်အိမ်စီ တသီးတခြားနေကြသူတွေမို့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ခဏငယ် အချိန်တွေမှာတော့ မေမေ့အား အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ မေမေ ပြောသမျှ နာခံကြသည်။ အလိုက်သင့်ခေါင်းညိတ်ယောင် ပြုကြသည်။ ထိုအခါ လက်ပွန်း

တတီးနေသော ခင်ခင်ဦးသည်သာ မေမေ့ပစ်မှတ် ဖြစ်လာရတော့သည်။

‘ညည်းကိုများ အားမကုန်းသေးဘူး’

‘မေမေက မေမေ့ သားသမီးတွေကို အားကိုးရှိတာကိုး’

မေမေက သားသမီးတွေ ပံ့ပိုးနိုင်ကြတာကို ဂုဏ်ဖော်ပြောရင်း ခင်ခင်ဦးအား ခပ်နှိမ်နှိမ် ဆက်ဆံတတ်လာသည်ဟု ခံပြင်း ဝမ်းနည်းလျက် နာကျင်ကြေကွဲမဆုံးတော့ပြန်။

သူတို့ကတော့ ခင်ခင်ဦးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖော်ရကြပါသည်။

‘မမဦးတစ်ယောက် ရှိနေလို့သာပဲ’

ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်တော့လည်း ပေးကမ်းပံ့ပိုးနိုင်သူတွေက ပေးကမ်းရတာနှင့် ထိုက်တန်သော ဝင့်ဝါမှုတွေကို တလွစ်လွစ် ပြသလာကြတာပါပဲ။

‘တော်တန်ရုံ ကိစ္စနဲ့တော့ မမှာပါနဲ့ မမဦးရယ်၊ တို့တွေလည်း အားကြတာမဟုတ်ဘူး’

‘ရှင်တို့ရဲ့ မာတာမိခင်ကိုယ်တိုင်က အမှာတော်စေလို့ မှာရတာပါရှင်၊ လူကြီးမင်းတို့ မအားလပ်ကြတာလည်း ကျွန်တော်မျိုးမ သိပါတယ်’

အဲဒါက ခင်ခင်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုယ့်စိတ်နှင့် မတွေ့လျှင် စကားကို အဆင်တန်ဆာတွေ ထုံမွမ်းကာ အငေါက်လေး တူးလိုက်ရမှ။

‘တွေ့ချင်တာက ငွေလိုလို မဟုတ်လား၊ လိုတဲ့ငွေ

လာယူလိုက်ပေါ့ဗျာ’
ထောင်းခနဲ ဒေါအထွက်သွားသည်။

‘ငွေ အတွက် သက်သာမှာရပါတယ်လို့တော့ ကျုပ်ကို မပြောဘူး။ ကျွန်ကလည်း အဲလို မထင်မိဘူးလေ။ ရှင်တို့ကတော့ ကိုယ်တိုင် သားသမီး မွေးထားကြတာဆိုတော့ ပိုသိမှာပေါ့’

ထိုစကား၊ ထိုလေသံတွေကြောင့် ခင်ခင်ဦးအား သူတို့ မေတ္တာမပျက်ကြသည့်တိုင် အနည်းငယ်တော့ စိတ်မှာ မျက်ရုံ ဗြိုငြင်ချင်ကြမည်ထင်ပါရဲ့။ ခင်ခင်ဦးကတော့ မမူပါ။ မသဒ္ဓါရင် ထာမကျွေး၊ မပေးကြနဲ့။ စကားတော့ နည်းနည်းမှ တင်ဦးမလာနဲ့။ ခက်တာက မေမေပဲ ဖြစ်သည်။

‘ညည်းကတစ်ပြန် အကြောကြီးနဲ့’

‘ခင်ဦးက သူတို့ထံ အလျှော့ပေးရမှာလား၊ ထာသမျှလူကို လက်ညှိုးထောင်ခေါင်းညိတ်နေရတော့မှာလား။’ ဝေးသေး...

‘ညည်းလည်း သူတို့ထံ အချိန်ကင်းလို့လား’

မေမေစကားက ခင်ခင်ဦးကပဲ အစွမ်းအစမဲ့သောကြောင့် မောင်၊ ညီမတွေထံမှာ လက်ဖြန့်ခံကာ မျှော်ထိုစားနေရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်စေတော့သည်။

‘အဲဒါ မေမေ့ကြောင့် မကင်းနိုင်သေးတာလေ’

မေမေက ရွတ်ချာမနဲ့ မဲ့ရွဲပြသည်။

‘ငါသာ သေသွားညည်းတော့ မလွယ်ဘူး’
မေမေဆိုလိုတာက

အမေ့မျက်နှာနှင့် ဝိုင်းဝန်း
အကမ်းထောက်ပံ့နေကြလို့
အ ခင်ခင်ဦး၏ဘဝ လူနေ
ဥပဒေသည်ဟု ပြောနေသ
သော်။ မဆိုစကောင်း
အမေ့ အရိုက်အရာလှေ့လျှင်
မနေကျ ဖြည့်ဆည်းပံ့ပိုးမှု
အတွက် မရနိုင်တော့ဘူး
ဆို။ ခင်ခင်ဦးကလည်း ထို
ကြောင်းအရာတို့ကို ကြုံ
ဆွေးတတ်သည့် အနိမ့်ဖြင့်
မတတ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေက
ခင်ခင်ဦးကို အထင်မကြီး
တတ်တော့တာ ကြာလှပေ။
အမေ့ အထင်ကြီးတာ၊ အား
မတော့တာက လိုအပ်တောင့်တ
သမျှ အချိန်မဆိုင်ဘဲ ဖြည့်
ဆည်းစွမ်းဆောင်နိုင်ကြ
သူတွေကို ဖြစ်သည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ခင်ခင်ဦးတစ်ယောက်
အမေ့ကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်
နီကျရသည်။
မေမေရဲ့ ညရေးညတာ၊
အနားကစလို့ ကရိုက်ထစ်
ပြုစုပေးနေတာ ခင်ခင်ဦး
မတတ်ဘူးလား မေမေရယ်။
အမေ့သားသမီးတွေက လာ
သည့်အခိုက်၊ သွားသည့်
အခိုက်ကလေး မေမေ့ကို
အလိုက်သင့် ပြောပေး၊ ခေါင်း
ညိတ်ပေးသွားကြတာ။
‘မမဦး၊ မေမေ့ကို ဂရု
စိုက်ပါနော်၊ လိုတာရှိလည်း
ပြောပါ’
နောက်ဆံ ငင်သလို
ပြောပြီး ပြန်ကြတော့ မေမေ
က လွမ်းကုန်ရစ်တော့သည်။
ခင်ခင်ဦးကတော့ မေမေ့အနွဲ့
အား၊ ကရိုက်ထစ်မှန်သမျှ
အဆည်းမညူ ဖြည့်စွမ်းပြုစု
အောင် တစ်ခါတစ်ရံ စကား
အနုမသင့်သော အကြိမ်ရေ
အလွယ် များစွာ ရှိခဲ့ဖူးတာ

ပေါ့။
‘ငါမွေးထားတဲ့ အထဲ
မှာ ညည်း အကြီးဆုံး၊ ညည်း
အမှိုက်မဲဆုံး’
ထိုစကားက အငယ်
တွေ နားထိတိုင် ပေါက်ကြား
သွားသောအခါ မမဦးက
မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်
မထားဘူးဟု ပြုစုချင်ကြပြန်
သည်။
‘ဒါဆိုလည်း တစ်ပတ်
တန်သည်၊ တစ်လတန်သည်
ခေါ်ထား ပြုစုဖို့ စိတ်ကူး ဝင်
ကြည့်ကြပါလား’
သူတို့ မေမေ့ကို ခေါ်
ထားဖော်ပြပါသည်။ ဒါ
ပေမဲ့ မေမေ့ကိုယ်တိုင်က
ဧည့်သည်နေ၊ ဧည့်သည်စား
ထက် ပိုကာ ရက်ပိုင်းမျှပင်
မနေနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။
‘အလျှပ်ယံတော့ နေရ၊
စားရပါရဲ့ဟယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါနဲ့ နာရီဝက်ပြည့်အောင်
တောင် စကားမပြောနိုင်ပါ
ဘူး။ သူတို့ ပျားပန်းခပ်နေ
ကြတာ လိုက်ကြည့်ရင်း မူး
နောက် မောဟိုက်နေတာပဲ။
ငါ့မှာ ဆေးလေးသောက်ချင်
လို့တောင် ရေတစ်ဖန်ခွက်
ယူလာပေးမယ့်သူ မရှိဘူး’
‘ခိုင်းထားတဲ့ ကောင်မ
လေးတွေက လုပ်မပေးဘူး
လား’
‘မေးရှာကြပါတယ်၊
မေမေကြီး ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲ ဆိုပြီး၊ နေပါစေလို့ ပြော
လိုက်တယ်။ ခိုင်းချင်ပါဘူး၊
သူတို့က ကိုယ်မွေးထားတာ
တွေမှ မဟုတ်ဘဲ’
သူသားသမီး၊ မြေး၊
မြစ်တွေနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်း
ဝန်း နေချင်ရှာသော မေမေ
ဆန္ဒကို နားလည်ရပါသည်။

သို့ပေမဲ့ သူတို့မှာလည်း မေမေ
ထက် ပိုမို အရေးကြီးသော
အကြောင်းအရာတွေ ကိုယ်စီ
ရှိနေကြတာဆိုတော့ အချိန်
မပေးနိုင်ကြဘူး ထင်ပါသည်။
ဒီဘက်နှစ်ကာလတွေ
မှာတော့ ခင်ခင်ဦးတစ်
ယောက်လည်း မေမေ့နယ်
သွေးတိုးတတ်ခဲ့ပြီ။ မေမေ
ထက် ပိုတာကတော့ ဆီးချို၊
သွေးချိုပါ တက်တတ်လာခဲ့
တာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်
နေမကောင်းလျှင် မိမိကိုယ်
ကိုယ်က မေမေ့အတွက်
နောက်ဆံငင်ရ၊ ပူပန်ရတာ
လည်း ခင်ခင်ဦး၏ စိတ်ကို
ပို၍ နုံးညစ်မောပန်းစေခဲ့ပါ
သည်။
‘ညည်းကလည်း ဒီ
အသက်အရွယ်နဲ့ ရောဂါထူ
လိုက်တာ’
တဖန်တောက်တောက်
ဆီမန်း မန်းနေပြန်သော
မေမေ့ကို...
‘ခင်ဆွေတို့အိမ်မှာ ခဏ
သွားနေပါလား မေမေရယ်။
ဒါမှမဟုတ်လည်း ခင်မော်
တို့အိမ်...’
‘သွားနိုင်ပါဘူးဟယ်၊
သူများအိမ်မှာ သွားနေရ
အောင် ကျုပ်မှာ နေစရာ မရှိ
လို့လား’
‘ခင်ဦး နေမကောင်းလို့
ပါ မေမေရယ်၊ မေမေ့
ဝေယျာဝစ္စတွေ ခင်ဦးမှ လုပ်
မပေးနိုင်တာ’
လမ်းထဲက မိန်းက
လေး တစ်ယောက်ကို မေမေ
ဘယ်အချိန်ကတည်းက ခေါ်
လာနှင့်ခဲ့သည် မသိ။
‘ညည်း နေကောင်းတဲ့
အထိ နေ့တိုင်း လာကူညီပေး
ဖို့ ပြောထားပြီးသား’

ခင်ခင်ဦး အနားမှာ
နဖူးလာစမ်းလိုက်၊ လက်
ကလေးတွေ လာကိုင်ကာ
ထွေးဆုပ် ပေးလိုက် လုပ်နေ
ရင်း...
‘မေမေသိပါတယ်
ခင်ဦးရယ်၊ ညည်းတို့အားလုံး
ကို မေမေ မွေးထားတာပဲ’
အပ် ကြောင်းထပ်
စကားတွေကို မေမေ ဆိုဦး
တော့မည်ဟု ခင်ခင်ဦးက
စိတ်မောသွားရဆဲ...
‘မေမေ သားသမီးအား
လုံး သိတတ်လိမ္မာကြတာ
မေမေ သိပါတယ်။ အဲဒီ
အတွက် မေမေ ကျေနပ်
တယ်၊ ဝမ်းလည်း သာပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းတစ်
ယောက်ကလွဲရင် မေမေ
ဘယ်သူနဲ့မှ ကြာကြာ မနေ
နိုင်ဘူး’
မမျှော်လင့်သော ထို
စကားကြောင့် နှုတ်လှန်ရန်စွာ
ရန် အသင့်ပြင်ထားသော
ခင်ခင်ဦးတစ်ယောက် ဆွဲအ၊
လို့ သွားရသည်။
ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့
မေမေ့ ဟန်ပန်မှုရာတို့က
အခါများစွာတို့နှင့် ခြားနား
လျက် နူးညံ့တည်ကြည်စွာ။
ခင်ခင်ဦးအပေါ် ကရုဏာဖြင့်
သိမ်မွေ့ညံ့သာကစား။ ပြီး...
ရေလဲသုံးနေကျ မေမေ့စကား
တစ်ခွန်းကြောင့် အခါများစွာ
တွေတုန်းကလို မခံချင်စိတ်
တွေ ရုန်းကြွမလာဘဲ ခင်ခင်
ဦးတစ်ယောက် ဝမ်းပန်း
တနည်း မျက်ရည်လည်ချင်
လာသည်။
‘ငါမရဲ့ရင် ညည်း
လည်း မလွယ်ဘူးနော်’
■
သတိုး

ကလေးဖတ်ဖို့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းပဲ ရေးရေး၊ လူကြီးဖတ်ဖို့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းပဲ ရေးရေး ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုရဲ့အဖွင့်နိဒါန်းဟာ အင်မတန်မှ အရေးကြီးပါတယ်။ စာရေးသူဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၊ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို စုစုပေါင်းစာမလေ့လာဘဲ အဖွင့်ကို ဘယ်လိုဖွင့်ရမလဲဆိုတာကို စတင်ပြီးတော့ စဉ်းစားလာရပါပြီ။

ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းများကိုရေးမယ့် စာရေးသူဟာ လူကြီးဇာတ်လမ်းရေးမယ့် စာရေးသူထက် ပိုပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းရဲ့အဖွင့်အစကို စိတ်ဝင်စားအောင် ရေးဖို့ ပိုလိုအပ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကလေးတွေဆိုတာက စာအုပ်တွေထဲ ပိုပြီးတော့ ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့အရာတွေက သူတို့အနားဝန်းကျင်မှာ မြောက်မြားစွာရှိနေပါပဲ။ သူတို့ဘေးနားက ကာတွန်းကားတွေ၊ ဂိမ်းတွေ၊ ကစားဖော် သူငယ်ချင်းတွေ

ဈေးဝယ်စင်တာတွေ၊ ကစားကွင်းတွေ၊ ဒါတွေကို ကျော်လွန်ပြီးတော့ ကိုယ် တွဲစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဆက်ဖတ်ဖို့အတွက် ကလေးဖတ်မယ့် စာအုပ်တွေရဲ့ဇာတ်လမ်းအဖွင့်ဟာ ကလေးတွေ ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ဇာတ်ကွက်မျိုးဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းစာအုပ်ထဲ အဖွင့်ဇာတ်စဉ်းကြောင်းကို စုစုပေါင်းတစ်ခု ကလေးဟာ ရှေ့မှာ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ ဆိုတာကို သိချင်စိတ်၊ ဖတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာရပါမယ်။ ဒီလို ပေါ်လာအောင်လို့ ဘယ်လိုရေးမလဲ ဆိုတာတော့ ကလေးစာအုပ်ကို ရေးမယ့် စာရေးသူအတွက် မရေးခင်မှာ စဉ်းစားမယ့်အရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကလေးဇာတ်လမ်းရဲ့အဖွင့်အစနဲ့ လူကြီးဇာတ်လမ်းတို့ရဲ့အဖွင့်အစဟာ သဘာဝသဘာဝချင်း မတူလှပါဘူး။ လူကြီးဝတ္ထုများမှာဆိုရင်ဖြင့် စာဖတ် ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားအောင်လို့ အဖွဲ့အနွဲ့ အခင်းအကျင်းများနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို စုစုပေါင်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးဇာတ်လမ်း

များမှာတော့ ဒီလို စုစုပေါင်းမရှိပါဘူး။ ကလေးတို့ကြိုက်တဲ့ အောင်မြင်တဲ့ ကလေးဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းများရဲ့အဖွင့်များဟာ များသောအားဖြင့် စကားပြောနဲ့ စကြာကဏ္ဍများ ပါပါတယ်။ စကားပြောနဲ့စုစုပေါင်းလို့ဆိုပေမဲ့ စကားပြောတိုင်းဟာ ကလေးတွေရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကို နှိုးဆွနိုင်တဲ့ စကားပြောတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ တစ်ခါတလေမှာ စာရေးသူများဟာ ကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားအောင်လို့ ဆိုပြီးတော့ ကလေးဇာတ်လမ်းမှာ စကားလုံးဆန်းဆန်းတွေကို လျှောက်ရေးတတ်ကြပါတယ်။

‘နောင်နောင်ရေ...နောင်နောင်’
အိမ်အောက်ထပ်ကနေ အော်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါ... တောကြော့အသံပဲ။ နောင်နောင်က မနေ့ကမှ ရှေ့ပင်းစင်တာကနေ ဝယ်လာတဲ့ ဦးအသစ်လေးကို ခုတင်အောက်မှာ ကမန်းကတန်း ကောက်ဝှက်လိုက်ပါတယ်။

ဒီအဖွင့်ကိုဖတ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ဖြိုင်နက်တည်း စာဖတ်သူ(ကလေး)ဟာ

အောင်အောင်ဆီကို ကျော်ကျော် ဘာကြောင့်လာတာလဲ။ ကျော်ကျော်လာတဲ့ ဘာလို့ အောင်အောင်က ဦးထုပ်ဆာလေးကို ကမန်းကတန်းနဲ့ ငှက်ဆိတ်ရတာလဲဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်တွေ သိလာပါတော့တယ်။

ကလေးတို့အတွက်ရေးတဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်း ဝတ္ထုတွေရဲ့ အစဟာ ကိုယ်ရေးတဲ့ဇာတ်လမ်း အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရဲ့ အသွယ်ကောင်ကနေ စ၊ ရတဲ့အစ ဖြစ်ရမယ်။ အဖြစ်အပျက်ရဲ့အစကနေ စရတဲ့အစ မဖြစ်ရပါဘူး။

အပေါ်မှာ ဥပမာပေးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းအဖွင့်မှာ ဆိုရင်ဖြင့် ကျော်ကျော်နဲ့ အောင်အောင်ဟာ အစပိုင်းမှာ အတည်းက ပြဿနာအစ ရှိလို့နေပါပြီ။ ကျော်ကျော်နဲ့အောင်အောင် ကြားမှာရှိတဲ့ ပြဿနာဟာ ဘာဆိုတာကို စာဖတ်သူကလေးဟာ မသိပါဘူး။ ဒီမသိမှုအစ စာအုပ်ကို ရှေ့ကို ဆက်ဖတ်စေဖို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်သွားပါတာတယ်။

ဒီဥပမာကိုပဲ ကျွန်မ အောက်တစ်ခြံပြန်ပြီးတော့ ရေးပြပါမယ်။

အောင်အောင်ရေ အောင်အောင်...

ကျော်ကျော်အော်ခေါ်သံကို ကြားဆိတ်ရတယ်။ ကျော်ကျော်အသံကြားမှာ အောင်အောင် ပျော်သွားတယ်။ ကျော်ကျော်လာရင် ဘောလုံးသွားကန်ကြမယ်လေ။

ဒုတိယဥပမာရဲ့ အဖွင့်စာကြောင်းတော်တော်လေးကိုမှ အားနည်းတဲ့အဖွင့်ပါ။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ဘောလုံးသွားကန်တဲ့ကိစ္စဟာ ကလေးတို့အတွက် ရိုးရိုးဖြစ်တဲ့အဖွင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူဟာ ဝတ္ထုအောက်ပိုင်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေကို ရေးထားကောင်း ရေးထားစွာ ဖြစ်ပေမဲ့ စာဖတ်သူကလေးဟာ အောက်ပိုင်းမှာပါမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာတွေကို ရှာဖွေဖတ်ရလောက်အောင်အထိ မရည်တတ်ကြပါဘူး။ ပထမ စာကြောင်းမှာကတည်းက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စာအုပ်ကို သူ ပစ်ချ

လိုက်မှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကလေး ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းထဲက ဝတ္ထုစာကြောင်းတွေရဲ့အဖွင့်ဟာ လူကြီးပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲက ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းတွေရဲ့ အဖွင့်ထက် ပိုပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် ရေးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။

ဝတ္ထုအလယ်ကောင်မှာ ရေးရမယ့်ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်ကောင်၊ ဗီလိန် စတာတွေကိုတော့ ရှေ့ပိုင်း ဆောင်းပါးများမှာ ကျွန်မပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားဖော်ပြသွားပြီးပြီမို့လို့ ထပ်မံ မဖော်ပြတော့ပါဘူး။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ အင်မတန် အရေးကြီးဆုံးအရာဖြစ်တဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့ အဆုံးသတ်ကို ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုပဲ ကျွန်မ ဆက်လက်ဆွေးနွေးတင်ပြသွားပါမယ်။

ဝတ္ထုအဆုံးသတ်ကို ဘယ်လိုသတ်မလဲ

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့ အဆုံးသတ်ကို ဘယ်လိုသိမ်းမလဲဆိုတဲ့အရာဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့အစကို ဘယ်လိုစ၊ရမလဲဆိုတဲ့အရာလိုပဲ စာရေးသူအတွက် အရေးကြီးလှပါတယ်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ စာဖတ်သူဟာ ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့အတူ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ စိတ်ခံစားမှုတွေ၊ မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေ၊ မကျေလည်မှုတွေကို သယ်ဆောင် ခံစားလာခဲ့ပါတယ်။ စာဖတ်သူ သယ်ဆောင်ခံစားလာတဲ့ စိတ်ခံစားချက်များအားလုံးကိုဖြေလျှော့ပေးဖို့နဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဆုံးမှာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်တဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကို စာဖတ်သူ အဆုံးတိုင်ခံစားစေဖို့အတွက် စာရေးသူဟာ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရပါတော့မယ်။

လူကြီးဖတ်ဖို့ရေးတဲ့ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဝတ္ထုတွေမှာတော့ ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်ဟာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ အဆုံးသတ်၊ အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အဆုံးသတ်၊ စာဖတ်သူ မထင်မှတ်တဲ့ လှည့်ကွက်နဲ့သိမ်းတဲ့ အဆုံးသတ်စသဖြင့် အမျိုးမျိုးအဆုံးသတ်နိုင်ပေမဲ့ တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အောက် ကလေးများ ဖတ်ဖို့အတွက် ရေးတဲ့ ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ်

လမ်းအဆုံးသတ်များမှာတော့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ် မဖြစ်ရပါဘူး။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်ပေါင်းခန်းမျိုးပဲ ဖြစ်ရပါမယ်။

သင်ခန်းစာ ယူစရာ အဆုံးသတ် ဇာတ်လမ်း

ကလေးတို့အတွက် ရည်ရွယ်ရေးတဲ့ ဘာနဲ့ ဇာတ်လမ်းများဟာ ဆိုရင်ဖြင့် သင်ခန်းစာယူစရာ ဇာတ်လမ်းအနေနဲ့ ဇာတ်လမ်း အဆုံးသတ်မှာ ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့တတ်ပါတယ်။

ဥပမာ- မောင်ညီမလေးတို့ရေ... မနင်းဖြူလေးဟာ စိတ်ကောင်းရှိလို့ မင်းသားလေးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါင်းသွားရပေမဲ့ စိတ်ပုပ်တဲ့ မနင်းဖြူလေးရဲ့ မိတ္တူကြီးကတော့ သေသွားရရှာပြီလေ။ ဒါကြောင့် မောင်ညီမလေးတို့ တစ်တွေလည်း မနာလိုစိတ် မမွေးဘဲနဲ့ စိတ်ကောင်းမွေးပြီးတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ခြေကြရမယ်နော် စသဖြင့် ထည့်သွင်း ရေးဖွဲ့တတ်တာမျိုးပါ။

ဒီလိုအဆုံးသတ် ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့တဲ့ စကားမျိုးတွေဟာ တကယ်တော့ လူကြီး(ကလေးမိဘတွေ) အကြိုက်ဖြစ်ပေမဲ့ ကလေးအကြိုက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးအကြိုက် ရေးချင်တဲ့ စာရေးသူများအနေနဲ့ ဒီလိုအရေးအဖွဲ့မျိုးကို ရှောင်ကြဉ် ရေးဖွဲ့သင့်ပါတယ်။

ကလေးဖတ်ဖို့ ဝတ္ထုပုံရေးရေး၊ လူကြီးဖတ်ဖို့ ဝတ္ထုပုံရေးရေး ဇာတ်သိမ်းဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံးရဲ့ အသက်လို့ ပြောရလောက်တဲ့အထိ အရေးကြီးလှပါတယ်။ ဇာတ်သိမ်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးပြီးရော သိမ်းလိုက်ခြင်းဟာ တစ်လျှောက်လုံး ကိုယ် သယ်ဆောင်ရေးသားလာတဲ့ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

ကျွန်မတို့ လူကြီးဇာတ်လမ်းတွေမှာလည်း ဇာတ်ကောင်ကို ကားနဲ့တိုက်ပြီးတော့ သေခိုင်းတာ၊ မင်းသား မင်းသမီးကို အတင်းပေါင်းခိုင်းလိုက်တာစတဲ့ လွယ်လွယ် ဇာတ်သိမ်းပစ်လိုက်တဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေကို ဖတ်ရလေ

ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကလေးတွေဖတ်ဖို့ ရေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းတိုလေးတွေမှာလည်း ဇာတ်လမ်းကို ပြီးပြီးရော သိမ်းပစ်လိုက်တာတွေကို တချို့ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်နေကြရပါတယ်။ ကလေးဖတ်ဖို့ ရေးတဲ့စာမှာ ဖတ်သူဟာ ကလေးမို့လို့ ကျွန်မတို့ လူကြီးတွေလိုမျိုး ခွဲခြားဝေဖန်မသိသေးဘူးဆိုပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ သိမ်းပစ်လိုက်တဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေကို သူတို့ ဖတ်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီဇာတ်လမ်းကြီးက အဆုံးသတ်ကျတော့မှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူးလို့ သူတို့ ဆိုတတ်ကြပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်ကို လွယ်လွယ်သိမ်းလိုက်ခြင်းဟာ ရေအင်မတန် ငတ်လွန်းလို့ ရေသောက်ခါနီးမှာ ပါးစပ်ထဲ ရောက်ခါနီးတော့မှ ရေဖျံခွက် ကျကွဲသွားသလိုပါပဲ။ စာဖတ်သူအတွက် အင်မတန် ခံရခက်စေပါတယ်။

စာရေးသူဟာ ရေးနေရင်းနဲ့ အဆုံးသတ်ကို ဘယ်လို အဆုံးသတ်ရမှန်းမသိ မဖြစ်ရအောင်လို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စတင်ရေးသားပြီး ဆိုကတည်းက အဆုံးသတ်ကို ကြိုတင် စဉ်းစားထားရပါမယ်။ ကိုယ်ရဲ့ ဇာတ်ကောင်၊ အရံဇာတ်ကောင်၊ ဗီလိန်စသူတွေရဲ့ပြဿနာများကို ပြေလည်လာအောင် တစ်ထစ်ချင်းစီ လျှော့ချပစ်လိုက်ဖို့(တစ်နည်းပြောရရင်) ဇာတ်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ တဝန်းဝန်း လောင်ခဲ့တဲ့ မီးစာကို လျှော့ချပစ်လိုက်ဖို့အတွက် စာရေးသူဟာ ဖန်တီးရေးဖွဲ့ရပါမယ်။

ဒီအခါမှာ စာဖတ်သူလည်း စိတ်ဆန္ဒလည်း ပြည့်ဝစေ၊ ယုတ္တိယုတ္တာလည်းကျတဲ့ ဇာတ်သိမ်းလည်း ဖြစ်စေဖို့အတွက် အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ကိုယ်ရဲ့ဇာတ်သိမ်းဟာ ကိုယ်ရေးနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးကို မထိခိုက်ဖို့၊ ကိုယ် ပေးချင်တဲ့အသိ(Message)ကို မပျောက်စေဖို့၊ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်တွေ ပြောင်းမသွားဖို့ စာရေးသူဟာ ဂရုစိုက်ရပါမယ်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေရဲ့ အသိမ်းနဲ့

ကလေးတို့အတွက်
ရေးတဲ့
ပုံပြင်
ဇာတ်လမ်း
ဝတ္ထုတွေရဲ့
အစဟာ
ကိုယ်
ရေးတဲ့ဇာတ်လမ်း
အဖြစ်အပျက်
တစ်ခုရဲ့
အလယ်ကောင်ကနေ
စ ရတဲ့အစ
ဖြစ်ရပါမယ်
အဖြစ်ပျက်ရဲ့
အစကနေ
စရတဲ့ အစ
မဖြစ်ရပါဘူး

ပတ်သက်ရင် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တာသသစွဲကျန်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်သိမ်းများစွာထဲက ဇာတ်သိမ်းတစ်ခုကို နမူနာအနေနဲ့ ထုတ်ပြပါမယ်။ စာရေးဆရာကြီး ဂျွန်စတိုင်း ဘတ်ရဲ့ တော်တီလာဖလတ်(တို့ဘဝတို့ကမ္ဘာ)မှာ သူတို့ အမွေရတဲ့ အိမ်ကြီးကို မီးရှို့လိုက်တဲ့ အခန်းဟာ ဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စွဲပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်သိမ်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဇာတ်သိမ်းမှာ ဆိုရင်ဖြင့် စာရေးသူဟာ သူရဲ့ဇာတ်ကောင်များရဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို မထိခိုက်စေဘဲနဲ့ စာဖတ်သူကို မှင်တက် ငေးမောသွားအောင်လို့ လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူပေးချင်တဲ့ အမှာစကား (Message) ကို အပြလေးနဲ့ပဲ စာဖတ်သူရဲ့ ရင်ထဲကို ရောက်အောင်လို့ ပို့ပေးနိုင်ခဲ့တာပါ။ တော်တီလာဖလတ်ရဲ့ အသက်ဟာ ဇာတ်သိမ်းပဲလို့ ပြောလို့ရလောက်တဲ့အထိ ဒီဇာတ်

သိမ်းဟာ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုပဲ ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းကို ရေးတဲ့အချိန်မှာလည်း လူကြီးပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးသလို ဇာတ်သိမ်းကို သိမ်းလို့မရသလို ကလေးဖတ်ဖို့ ရေးတာပဲရယ်လို့ ကျွန်မတို့ လွယ်လွယ်သိမ်းလို့လည်း မရပါဘူး။ မီးမီးသေးသူရဲ့ ခွေးပျောက်ရှာရင်းနဲ့ လမ်းမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ရေးတဲ့ဇာတ်လမ်းဆိုပါတော့။ ဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ နောက်ဆုံး အဆုံးသတ်ဟာ မီးမီးနဲ့ သူ့ခွေး ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုပေမဲ့ ရုတ်တရက်ပြီး လွယ်လွယ် ပေးတွေ့လိုက်တာမျိုးနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဖြန်ဖြန် အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်တာမျိုးကို မလုပ်ရပါဘူး။

ခွေးပြန်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ခွေးပြန်တွေ့မယ့် နေရာက ယုတ္တိယုတ္တာမို့တဲ့ နေရာဖြစ်ရမယ်။ ခွေးရှာချိန်မှာ မောတဲ့ မီးမီး အမောအတိုင်း စာဖတ်သူကို လိုက်မောခိုင်းထားတာဖြစ်လို့ ခွေးတွေ့ချိန်မှာ မီးမီးပျော်တဲ့အတိုင်း စာဖတ်သူမိလို့ကံခနဲ ပျော်သွားရအောင် စာရေးသူဟာ ရေးသားဖို့ လိုပါတယ်။

ဒါဆိုရင်ဖြင့် စာဖတ်သူကလေးနဲ့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို ရရှိမှာ မလွဲပါဘဲ။ သူတို့ဆီက ဝတ္ထု ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေကို ဘယ်လို ဖန်တီးရေးသားလဲဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးလေးကို အခန်းဆက်အနေနဲ့ ကျွန်မရေးလာခဲ့တာ ဒီတစ်လမှာတော့ အဆုံးသတ်ခဲ့ပါပြီ။ ကလေးဖတ်ဖို့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်း၊ ဝတ္ထုများဟာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ အများကြီး ဖွံ့ဖြိုးဖို့ လိုသေးတဲ့ ရှေးအမျိုးအစားတစ်ခုအဖြစ် အခုချိန်ထိ ရှိနေပါသေးတယ်။ ကလေးစာပေဆိုရေးသားနိုင်သူ၊ ရေးသားသူ စာရေးဆရာများ များများ ပေါ်ထွက်လာနိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း ကျွန်မဆောင်းပါးဆိုလစဉ် ဖတ်ရှုခဲ့သော စာဖတ်ပရိသတ်များနဲ့ လစဉ် အခန်းဆက် ထည့်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ ရွှေအမြဲတေ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်။

ခေတ်ဘုန်းသစ်

အလင်းသစ်

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏အရည်အချင်း - ဝဇ္ဇဒူတ ခေါက်စာအုပ်ဆက်နွဲ့

စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် ခေါင်းဆောင်မှု အခန်းကဏ္ဍတွင် ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လိုသူလူငယ်များနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းဆောင်ကောင်း တို့၏အရည်အချင်းကို ဖွဲ့စည်းအသုံးအပြု လမ်းညွှန်ချက်စုထောင်မှ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်ကိုအရည်အချင်း၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အင်္ဂါရပ်များ၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အပြောအဆို၊ စကားပြောနည်း၊ ခေါင်းဆောင် ကောင်းတို့၏ အမှုအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူစွယ် အမှုအရာများ စသဖြင့် ခေါင်းစဉ် ၅၂ ခြုံ လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားစုံများ - ဓမ္မစရိယ ဦးအေးနိုင်(သီအေ)

ဓမ္မအတွေးအကြံပုံ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားစုံများသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏တရားအသွယ်တော်များကို အသိသိစေရန်နှင့် လျက်ရှိနေကြသည်။ စကားစုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆုံးမညွှတ်အံ့များကို ပေးလိုသည့်အခါ မိမိ၏စကားဖြင့် ဆုံးမညွှတ်ပေးသည့်ထက် စကားစုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဆုံးမညွှတ်ပေးခြင်းက ပို၍ထိရောက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဂျွန်နိုင်းငယ် အဓိကဘဏ်စနစ် - ဟောင်ကွန်သို့(ပါဏိဋ္ဌ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြာပုံဘဝမှရုန်းထခဲ့ရသော ဂျွန်နိုင်းငယ် စီးပွားရေးစွဲပြီးတိုးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်း တစ်ရပ်ဖြစ်သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိက ဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် စွဲပြီးစနစ်များ၊ စီးပွားရေး စွဲပြီးတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် မြင့်မားစေရန် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသစ်လျော်ဆုံးစနစ်ဟုဆိုသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ လက်နွှန်းတတီး လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစတင်ခဲ့ တော်ညွှန်း ထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ အတတ်ပညာမြင့်တေ့မှုများ ဖွင့်ပြော ဆွေးကွက်တွင် လှုပ်ရှားသူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်ဂျာနယ်ဝင်ခွင့်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတည်းအဖွဲ့

ဆွတ်ပြ သရုပ်ပြမှု၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝင်(၁)၊ ဥပဒေအရာရှိအဆင့်(၄)၊ ဒုဗြိနယ်ထုတ်ကောက်မှု၊ ဒု-ဦးစီးများများ၊ ဒု-အကောက်ခွန်များများ၊ ဒု-မိမိကိန်းများများ စသည့် ဂျာနယ်ဝင်ရာ အရာရှိဝင်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအရာရှိရာထူးအား လုံးအတွက် ရေးပြု နှုတ်ခြေငြိမ်းရာတွင် လက်ကိုင်ပြန်နိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အထွေထွေစာပညာနှင့် မြန်မာစာ ဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးဝင် စာရေးပွဲငြိမ်းရာများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုး မြှင့်နိုင်အောင် စေတနာအရင်းခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထောင့်တစ်ခုထောင် - မင်းနှင့်(ဟော်ကျွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွှန်းသော ဘဝကောင်းဘဝမွန်တို့ရှိရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိ ကိုယ်တိုင် တီတိယ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကသာ ဇန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ် သည်။ သီလယူပလိုခြင်းလျှင် သမာဓိလည်းမဖြစ်၊ လောဘလည်းမီးလျှား၍မဟုတ်၊ ဘာတရားထူးမှုလည်းမရှိနိုင်၊ သော တာပန် ဖြစ်ပို့ဆိုသည်မှာထေးလေ့စွဲ ထိုင်ကြောင်လည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလဝင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှန်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီရှင်အမျိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည်မဟုတ်၊ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထို အရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီရှင်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာပဇာပတိမာတမိ၊ ယသောရောဇဒမိ၊ ခေမာဇဒမိ၊ ပဇာတရာ၊ မိဂါရ မာတာ၊ ဝိသာခါ၊ အပ္ပပလိ၊ ဂူဠသုဘဒ္ဒ၊ သုမနဇဒမိ၊ ဒီယကောသိ၊ ဣတ္တရာနှင့် သီရိမာ၊ စာမိ၊ ဥပ္ပလဝတ္ထကတို့ ပါဝင်ပါသည်။

အလင်းသစ်

အလင်းသစ်စာပေ၊ အခန်း-၆၀၁၊ အမှတ်-၁၇၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မုန်း-၂၀၄၀၉၇၊ ၂၀၄၀၉၈၊ လိုင်းခွဲ-၂၅၄၊ ၀၉ ၅၄၀ ၀၃၀၂။

မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီဆိုရင်
အကြီးကောင် ငအောင်က
ဒီသရက်ပင်ရဲ့ တောင်ဘက်ခြမ်းမှာနေ၊
အငယ်ကောင် ငကြည်က
မြောက်ဘက်ခြမ်းဘက်မှာနေ
ဟုတ်ပြီလား၊
ဦးလှမောင်ဟာ မြို့စွန့်
မြို့ဖျားပတ်ဝန်းကျင်က
ယာကွက်တချို့ကို ယာရှင်တွေက
ဝိုင်းကွက်ရိုက်ရောင်းတော့
ပေ ၁၂၀ ပတ်လည်ရှိတဲ့
ဝိုင်းတစ်ကွက်ကို ငွေလေးသောင်းနဲ့
ချိုချိုချောင်ချောင် ရတုန်း
ဝယ်ထားလိုက်တယ်။ နှစ်ဦးတည်းသော
သားနှစ်ယောက်ရဲ့ နောင်ရေးပေါ့လေ။
ချိုချိုချောင်ချောင်ဝယ်ထားတဲ့
အဲဒီဝိုင်းကွက်က မြို့လေးရဲ့
ကွက်သစ်နဲ့ အလှမ်းမဝေးသလို
သူရဲ့ လယ်တောတွေနဲ့လည်း
တစ်ခေါ်လောက်ပဲ ဝေးတယ်။

ကွယ်ပျောက်နေသော စည်းစိမ်းတစ်ခု

ဂေါ် . စောင့်စားနိုးဖြာ၊

အဲဒီဝိုင်းကွက်ကို လေး
ဖက်လေးတန် ဝင်းထရံကာ
တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဝိုင်းရဲ့
အလယ်ကောင်တည့်တည့်
မှာ မချစ်စရာ သရက်ပင်ပေါက်
လေး နှစ်ပင်ကို အရှေ့နဲ့
အနောက် တစ်ပင်နဲ့တစ်ပင်
၂၅ ပေလောက်စီခွာပြီး စိုက်
တယ်။ အဲဒီ သရက်ပင်နှစ်ပင်
က ဝိုင်းရဲ့ မြောက်ဘက်ခြမ်း
နဲ့ တောင်ဘက်ခြမ်းရဲ့ နယ်
နိမိတ်ပေါ့လေ။ ဝိုင်းကွက်ကို
ဝင်းခတ်လိုက်တော့လည်း
ဝိုင်းကွက်လှပြီး တော်တော်
လေး ကျယ်ပါတယ်။ ငွေ
လေးသောင်းနဲ့ အချိုအချောင်
ဝယ်ထားခဲ့တဲ့ အဲဒီမြေကွက်
ကို ဝင်းခတ်ပြီးမှ မြို့ပေါ်က
နို့ချက်စက်ရုံပိုင်ရှင်တစ်ယောက်
က မျက်စိကျပြီး ဆယ်သိန်း
ပုံ ပြီးပေးဝယ်တာတောင်
ဦးလှမောင်က မရောင်းဘူး။
ဦးလှမောင်ဟာ အဲဒီလို
ဝိုင်းခတ်ပြီးတာနဲ့ သားနှစ်
ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငအောင်ခေါ်
တဲ့ အကြီးကောင် သိန်း
အောင်ကို ဝိုင်းတောင်ဘက်
ခြမ်း၊ ငကြည်ခေါ်တဲ့ အငယ်
ကောင် ထွန်းကြည်ကို ဝိုင်း
မြောက်ဘက်ခြမ်း သတ်မှတ်
ပေးတယ်။ ဝိုင်းကွက်တင်
မကဘူး၊ လယ်မြေတွေကို
လည်း တစ်ယောက်ဆယ်
ဧကစီ ခွဲပေးသေးတယ်။ နွား
တစ်ရှဉ်းစီ ထောင်ပေးသေး
တယ်။ တကယ်တော့ ဦးလှ
မောင်ဟာ ရှေးတောင်သူကြီး
တစ်ဦးပါ။ လယ်မြေတွေ
ဧက သုံးဆယ်လောက် ပိုင်
တယ်။ ဘိုးဘွားတွေ အမွေခွဲ
ပေးတုန်းက ရခဲ့တာလေ။
ရှေးတောင်သူပီပီ လယ်ထဲ
ရုန်းမှ ထမင်းနပ်မှန်မယ်ဆိုတဲ့

ဟိုတုန်းက
ဝိုင်း
တစ်ဝိုင်းတည်းမှာ
ဝင်ပေါက်
တစ်ပေါက်တည်းနဲ့
အဝင်အထွက်
လုပ်နေကြတဲ့
ငအောင်နဲ့
ငကြည်တို့
မိသားစုနှစ်စုဟာ
အခုအခါမှာ
ကျတော့
အုတ်တံတိုင်း
စည်းရိုးကြီးကြောင့်
နှစ်ကမ္ဘာ
ခြားသွားကြပြီလေ

ဒဿနအတိုင်း ငအောင်နဲ့
ငကြည်ကိုလည်း ရွာက
အတန်းကျောင်းမှာ သေစာရှင်
စာ အောင်တာနဲ့ လယ်ထဲ
တန်း ဆင်းခိုင်းတာပဲ။

အခုတော့ အသက်
အရွယ်ကလည်း နေဝင်
ဆည်းဆာ မီးစာကုန်ဆီခန်း
ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့
တောင်သူလည်း မလုပ်နိုင်
တော့ဘူး။ ကွမ်းသိပ်ကြိုက်
တဲ့ ငအောင်နဲ့ ငကြည်တို့
အမေ လည်ချောင်းကင်ဆာ
နဲ့ ဘဝကူးသွားတုန်းက သင်း
တို့နှစ်ယောက် ဘာရှိဦးမှာ
လဲ။ ငအောင်က ဆယ်နှစ်၊

ငကြည်က ကိုးနှစ်။ အခု
တော့ သင်းတို့နှစ်ယောက်
စလုံး ထွန်ထယ်နိုင်ပြီဆိုတော့
လယ်ဧကသုံးဆယ်ထဲ က
တစ်ယောက်ဆယ်ဧကစီ ခွဲ
ပေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ဆယ်
ဧကကိုရောင်းပြီး ဘိုးဘွား
တွေရဲ့ ဘုရားဟောင်းသိမ်
ဟောင်းတွေကို ပြင်တယ်။
သွားလေသူ သင်းတို့အမေ
အတွက်လည်း ဧရပ်တစ်
ဆောင်လှူပြီး ရေစက်ချ အမျှ
ပေးဝေတယ်။

'သားတို့နှစ်ယောက်
ကို လယ်ဆယ်ဧကစီ ခွဲပေး
ပြီးပြီ။ နွားတစ်ရှဉ်းစီလည်း
ထောင်ပေးပြီ။ နှစ်ယောက်
စလုံး အိမ်ထောင်ရက်သား
ချပေးပြီးတာနဲ့ အဖေလည်း
ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်။ အခုနေ
ကြတဲ့ အိမ်ကြီးကိုရောင်းပြီး
အဖေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဝိုင်း
ထဲမှာ အိမ်တစ်လုံးစီ ဆောက်
ပြီးနေကြ ဟုတ်ပြီလား။
အေး... အဖေကတော့ ပေး
စရာရှိတာ အားလုံး ညီတူ
ညီမျှ ခွဲပေးပြီးပြီ။ ဒီတော့
ဘယ်သူက အလှူဒါနက၊
ကျောင်းဒါနက အရင်ဖြစ်မလဲ၊
အရင်လှူတဲ့သားကို အဖေ
သာဓု ခေါ်ချင်တယ်ကွာ'

အခု အခါမှာတော့
ငအောင်နဲ့ ငကြည်လည်း ရှေ့
ဆင့်နောက်ဆင့် အိမ်ထောင်
ကျပြီး သူတို့အဖေ ဦးလှ
မောင်လည်း နောက်ကြောင်း
အေးအေးနဲ့ ဘုန်းကြီးဝတ်
သွားပြီ။ တကယ်တော့
ငအောင်နဲ့ ငကြည်က ညီ
အစ်ကိုလိုသာ ပြောတာပါ။
ငအောင်က တောက်တက်
တောက်တက်နဲ့ မတ်တတ်

လျှောက်ခါစလေးမှာ ငကြည်
က မျက်နှာမြင်တာဆိုတော့
တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်
ရယ်။ ဒီတော့ သင်းတို့နှစ်
ယောက်မှာ ကြီးသူကိုရိုသေ
ငယ်သူကို လေးစားဆိုတဲ့
မင်္ဂလာတရားတွေ မရှိဘူး။
သင်းတို့နှစ်ယောက် အထူး
တဲ့ နာမဝိသေသနတွေထဲ
'မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဟေ့ကောင်' ဟေ့
တစ်ဖအေ၊ တစ်အေ
တည်း။ တစ်သွေးတည်းထဲ
ပေါက်ဖွားလာကြတဲ့ သင်းတို့
နှစ်ယောက်က ဖအေ၊ မအေ
တွေကို ရုပ်ရည်လောက်ပဲ ထူ
ကြပြီး စရိုက်တွေကတော့
ဘယ်ဘဝက လူတွေဝင်စား
လာသလဲ မပြောတတ်ပါ
ဘူး။ ငအောင်က ထမင်း
တစ်နပ်၊ ဟင်းတစ်နပ် နေ့စဉ်
သုံးနပ်မှန်မှန်လေး လွေးနေရ
ရင် သေဖျော်ပြီဆိုတဲ့ အစား
ထဲကလေ။ ယူထားတဲ့ တစ်
ရွာတည်းသူ ရွက်ကြမ်းရေ
ကျိုက်လည်း သူလိုကိုယ်လို
တောသူတောင်သား အစား
ထဲကဆိုတော့ ငအောင်နဲ့
မထူးမခြားဘဲ။ အဲ...
ငကြည်ကျတော့ တစ်မျိုး။
သူက လူရည်လည်တယ်။
ရုပ်က မအေတူဆိုတော့ မိန်း
ကလေးတွေ ဘဝင်ကျတဲ့
ရုပ်မျိုးကိုး။ မြို့ပေါ်မှာ စပါး
ကြိတ်သွားရင်း ဆန်စက်ပိုင်
ရှင်ရဲ့သမီး ရုပ်ချော၊ ဘွဲ့ရ
ကို ရအောင်ယူခဲ့တာပဲကြည့်
လေ။ ငအောင်ကတော့ သူ့ညီ
ကို ကြည့်ပြီး 'ငကြည်က
လေးတန်းသာအောင်တယ်၊
ဒါမျိုးကျတော့ ငါ့ထက်သာ
တယ်' ဆိုပြီး ထောမနာပြုရှာ
တယ်။

အခုတော့ အဖေ ဝယ်

ထားခဲ့တဲ့ ဝိုင်းထဲမှာ အိမ်
ခြံနဲ့အိမ်က မြောက်ဘက်
အိမ်လုံး၊ တောင်ဘက်တစ်
ခုနဲ့ အိမ်တစ်ဆောင် စီး
အိမ်ပြောင်ဖြစ်နေကြပြီ။
အခုတောင် မကြာလိုက်
မှာ မလှမ်းမကမ်းမှာ နည်း
ညာတက္ကသိုလ်ကြီး ပေါ်
တော့ လေးသောင်းနဲ့
အချောင်ရထားခဲ့တဲ့
အိမ်တိုဝိုင်းက သိန်းငါးရာ
ချောက်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့
အောင်းကြပါဘူး။ ငကြည့်
အဆန်စက်ဝိုင်းရှင်ယောက္ခမ
ကြီးရဲ့ ကျားကန်ပေးမှုနဲ့
အုတ်ခုံမြင့်မြင့် လေးပင်သုံး
နီး တစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို
နီဒေါင်ကြီးနဲ့ တွဲဆောက်
တယ်။

ငအောင်လား၊ ယောက္ခ
မတတ်က ကျားကန်ပေးဖို့
နေသောသူက သူကပဲ ပြန်ပြီး
ကျားကန်ပေးရတဲ့ ဘဝဆို
တော့ ငကြည့်လို ဘယ်က
အတိုက်ဆောက်နိုင်မှာလဲ။
နီဒေါ် ဖြန့်မာအိမ်အတိုင်း လှေ
ထားထောင် ခြေတံရှည်
လေးပင် သုံးခန်းကို ဝါးထရံ
ထားပြီး သွပ်မိုးတယ်။ အိမ်
ချွေကို လှေကားတက်ဝရန်
တာလေး ထုတ်တယ်။ အိမ်
အောက်ကို နိုင်းနွားတစ်ရှဉ်းနဲ့
နွားမသား အိမ်တစ်တွဲ ထား
တယ်။

ငကြည့်တို့လင်မယား
က ဂျပန်ထုတ် အကောင်း
စားဆိုင်ကယ်တွေ တစ်
ယောက်တစ်စီး ထည်လဲစီး
နေချိန်မှာတော့ ငအောင်တို့
ထင်မယားက တရုတ်လုပ်
စမ်းတင်း ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက်
လေးကို အနိုင်နိုင် စီးနေရ
တယ်။ ငကြည့်တို့ သူထက်

ကောင်းစားတာမြင်ရတော့
လည်း ငအောင်က အကြီးပီ
ပီ ဝမ်းသာပါတယ်။ မနာလို
မရှိဘူး။ လင်ညီအစ်မလုပ်
ကြတဲ့ ဇနီးမယားတွေက
လည်း မပြိုင်ကြဘူး။
ငကြည့်မယားက အလှရော၊
ပညာရော၊ ဥစ္စာရော သူထက်
နိမ့်ပါးတဲ့ ငအောင်မယားကို
ပြိုင်စရာမရှိသလို ငအောင်
မယားကလည်း သူထက်
အစစအရာရာသာတဲ့ ငကြည့်
မယားကို ပြိုင်စရာ မရှိဘူး
လေ။ ညီတူညီမျှရထားတဲ့
အမွေတွေနဲ့ လုပ်စားကြတာ
မဟုတ်လား။ သူ့စီးပွား၊
ကိုယ့်စီးပွားနဲ့ ဘာမှ ပြဿနာ
မရှိဘူး။ ငကြည့်က အရင်
အိမ်ထောင်ကျတာဆိုတော့
သားဦး မိန်းကလေးမျက်နှာ
မြင်တယ်။ ငကြည့်သမီး
လေး မတ်တတ်ရပ်တော့
ငအောင်က သားဦးယောက်ျား
လေး မျက်နှာမြင်တယ်။
သားဦးယောက်ျားလေး မျက်
နှာမြင်တော့ ငအောင်တစ်
ယောက် ဝရန်တာပေါ်မှာ
လက်ခမောင်း ပုတ်ရင်း နေပုံ
နေလိုက်တာများ ငကြည့်
တောင် မနာလို ဖြစ်မိတယ်
လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငအောင်
က သားဦးယောက်ျားလေး
မျက်နှာမြင်လိုက်တာဟာ
ငကြည့်အဖို့တော့ အတော်
လေး ခံပြင်းစရာကောင်းပါ
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆို
တော့ ဒီအရပ်ဒေသက အညာ
ကျေးတောပီပီ သားဦး

ယောက်ျားလေး အရင်မွေး
ထားတဲ့လူက အလှူလုပ်ပြီး
ရှင်ပြုပေးရတာကိုး။ ငအောင်
က သားဦး ယောက်ျားလေး
အရင်မွေးတော့ အရင် ရှင်လှူ
ရတော့မယ်။ အလှူဒကာ၊
ကျောင်းဒကာ အရင်ဖြစ်တော့
မယ် မဟုတ်လား။ သူ့မှာ
အခုကောက်လှူနိုင်တဲ့ ငွေ
ကြေးအင်အားလည်း တတ်
နိုင်ပါရဲ့နဲ့၊ သားဦးလေးလည်း
အရင်မွေးခဲ့ပါရဲ့နဲ့၊ သမီး
မိန်းကလေးမို့ အရင် မလှူ
လိုက်ရလေခြင်းရယ်လို့ တွေး
ပြီး ခံပြင်းနေတာလေ။

တကယ်တော့ ဆယ်နှစ်
ဆိုတဲ့ကာလဟာ ဘဝနဲ့တွက်
ရင် အကြာကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့
ငအောင်အဖို့တော့ စပါးပြီး
နှမ်း၊ နှမ်းပြီး စပါးနဲ့ လုံးချာ
လည်နေရတော့ ဆယ်နှစ်ဆို
တာ ဘယ်လဲ ဘယ်ရက်မှာ
ကုန်ဆုံးခဲ့မှန်းတောင် မသိ
လိုက်ပါဘူး။ ဝိုင်းကွက်ရဲ့
အလယ်ကောင်မှာ နယ်နိမိတ်
အဖြစ် အဖေ စိုက်ပေးခဲ့တဲ့
မချစ်စုသရက်ပင်ပေါ်က
သားခွဲလေ ခေါ် တပေါင်း
လေရူးအဝှေ့မှာ တဖြုတ်ဖြုတ်
ကြွေကျနေတဲ့ သရက်သီး
အကင်းတွေကို သတိပြုမိ
တော့မှ ဘဝတစ်ကွေ့ ကျန်
ရစ်ခဲ့မှန်း သိတော့တယ်။
သားဦးကောင်တောင် ရှစ်နှစ်
အရွယ်ရှိပြီဆိုတော့ သက်နီး
ဆီးပေးရတော့မယ်။ သားဦး
အောက်က အလတ်ကောင်
တောင် ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ သူ

လည်း ယောက်ျားလေးပဲ။
နို့ညှာက မိန်းကလေး၊ လေး
နှစ်ရှိပြီ။
ငကြည့်လည်း သားဦး
မိန်းကလေးက ကိုးနှစ်ရှိပြီ။
သူ့အောက်က အလတ်ကောင်
ယောက်ျားလေးကလည်း
ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ နို့ညှာက
လည်း ယောက်ျားလေးပဲ။
လေးနှစ်ရှိပြီ။ မဆိုးပါဘူး။
အမွေရကြတော့လည်း ညီတူ
မျှ။ ကလေးမွေးကြတော့
လည်း ညီတူညီမျှဆိုတော့
ငကြည့် ကျေနပ်ပါတယ်။ ပြီး
တော့ ငအောင်က သားဦး
ယောက်ျားလေး အရင်မွေးလို့
အရင်လှူရမယ့်ထုံးစံရှိပေမဲ့
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
မလှူဖြစ်ခဲ့ရင် သူပဲ အရင်လှူ
ရတော့မယ်လို့လည်း တွေးမိ
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း
တည်းမှာ တစ်မိသားနဲ့ တစ်
မိသား နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လုပ်
ပြီး နေလာကြတယ်။ ပြေး
ကြည့်မှ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်တည်း ရှိတာ မဟုတ်
လား။ ဒါပေမဲ့ ပြေးကြည့်မှ
ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း
ရှိတဲ့ ငအောင်နဲ့ ငကြည့်တို့
မိသားစုဟာ တစ်နေ့မှာတော့
တုတ်ဆွဲ ဓားဆွဲ ရတဲ့ အထိ
ပြဿနာတက် ကြတယ်။
ပြဿနာက ပုဆိုးခါးတောင်း
ကျိုက်ပြီး ပြောရလောက်
အောင် မကြီးကျယ်ဘူးရယ်။
ကလေးအချင်းချင်း သရက်
ကင်းကောက်ရင်း ရန်ဖြစ်ကြ
တာလေ။ တကယ်တော့
မချစ်စုသရက်ကင်းက အဖိုး
မတန်ပါဘူး။ ချဉ်လွန်းလို့
အတိုအမြှုပ်တောင် လုပ်မစား
ကြတဲ့ သရက်ကင်းပါ။ ဒါပေ

မဲ့ ကလေးတွေ မဟုတ်လား။ အဖိုးတန်တာ၊ မတန်တာ နားမလည်ဘူး။ ကစားဖို့ ကောက်ကြတာဆိုတော့ သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက် လူကောက်ရင်း ရန်ဖြစ်ကြတာ။

ကလေးသဘာဝ ကစားကြရင်း ရန်ဖြစ်တတ်တာပဲ။ မဆန်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငအောင်သား အကြီးကောင်က သရက်ကင်းကောက်တဲ့ စတီးလံစလုံစောင်းနဲ့ ငကြည့်သမီးကြီးရဲ့ ချိုစောင်းကို ခွပ်ခနဲ ခုတ်လိုက်ရော သွေးတွေဆိုတာ ပြာခနဲ ဆိုတော့ လူကြီးတွေ ပါလာရတာပေါ့။ တစ်ဦးတည်းက မွေးလာကြတဲ့ ညီအစ်ကိုလို့ ဘယ်လို ပြောပြော သူ့သွေးသား၊ ကိုယ့်သွေးသား ထိလာတော့ မခံနိုင်ကြတော့ဘူးလေ။ ငအောင်ကတော့ သူ့သားကြီး လက်လွန်သွားတာဆိုတော့ ငကြည့်တို့လင် မယားကို မရှိခိုးရုံတစ်မည် တောင်းယန်ရှာတယ်။ ပြီးတော့ လက်စောင်းထက်လှတဲ့ သားကြီးကိုလည်း သူတို့ရှေ့တင် ဝါးခြမ်းပြား တစ်ချောင်းလုံး ဖွာထွက်သွားအောင် တဖုန်းဖုန်း ရိုက်ပြတယ်။

ငကြည့် သမီးတော့ သုံးချက်ချုပ်လိုက်ရတယ်။ ငကြည့်ယောက္ခမ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ကြီးကလည်း သူ့မြေးကို အဲဒီလိုလုပ်ရမလားဆိုပြီး သတ်မယ်ဖြစ်မယ်နဲ့ လူကြီးမတန် ကြိမ်းဝါးတယ်။ ကလေးတွေကစွန့် ပြဿနာတက်ကြပြီး သိပ်မကြာပါဘူး။ ငကြည့်တစ်ယောက် မပြောမဆိုနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် သရက်ပင်နှစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲ

‘အဖေသားကြီး
ငအောင်
အလှူဒကာ
ကျောင်းဒကာ
ဖြစ်တော့မယ်
အဖေ
သာဓုခေါ်ဖို့သာ
ပြင်ပေတော့ဗျို့’
ငအောင်က
သူ့အသံ
ကွဲကွဲကြီးနဲ့
အဲဒီလို
ကြွေးကြော်
လိုက်တော့
နှမ်းပင်
တွေတောင်
ခေါင်းညိတ်
ကုန်သလား
မှတ်ရတယ်

ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အမြစ်တွေပါ တူးလှန်ပစ်တယ်။ ပထမတော့ ငအောင်က တားဖို့ပြင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေ ရန်ဖြစ်ကြတာက ဒီသရက်ပင်ကြောင့် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ငကြည့်သမီးခေါင်းလည်း သုံးချက်ချုပ်ခံထားရတာဆိုတော့ ဒီသရက်ပင်တွေ မရှိရင် အေးတာပဲဆိုပြီး တားမနေတော့ဘူးလေ။ အဖေစိုက်ခဲ့တဲ့ သရက်ပင်နှစ်ပင်။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ခုတ်လှဲပစ်တာဆိုတော့ နှမြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်

မှာလဲ။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း ဒီကလေးတွေ တစ်နှစ်တစ်ခါ ရန်ဖြစ်နေကြမှာ မဟုတ်လား။

ငကြည့်တစ်ယောက် သရက်ပင်နှစ်ပင်စလုံး တူးလှန်ပြီးတာနဲ့တင် နားမအေးသေးဘူး။ မြေစာရင်းရုံးက မြေတိုင်းစာရေးတွေ ခေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းတစ်ခုလုံးကို ပေးကြီးဆွဲတယ်။ ပြီးဝိုင်းရဲ့အလယ်ကောင်တည့်တည့်ကနေ စည်းရုံးကာလိုက်တယ်။ စည်းရုံးတောင်းမှ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ အုတ်တံတိုင်းစည်းရုံး။ မကြည့်ချင်ဘူး၊ မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါက ငကြည့်ယောက္ခမ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့လက်ချက်မှန်း ငအောင်ရိပ်မိပါတယ်။ မြေတိုင်းစာရေးတွေခေါ်လာပြီး ပေးကြီးဆွဲတော့လည်း ဘာထူးလို့လဲ။ အဖေစိုက်ခဲ့တဲ့ သရက်ပင်နှစ်ပင်နေရာက စည်းရုံးကာတာပဲ။ တစ်လက်မလေးတောင် မစောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပိုက်ဆံရှိလို့ လုပ်ကြတာ လုပ်ကြပါစေဆိုပြီး အေးအေးနေလိုက်တယ်လေ။

ဟိုတုန်းက ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတည်းမှာ ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်တည်းနဲ့ အဝင်အထွက် လုပ်နေကြတဲ့ ငအောင်နဲ့ ငကြည့်တို့မိသားစုနှစ်စုဟာ အခုအခါမှာကျတော့ အုတ်တံတိုင်းစည်းရုံးကြီးကြောင့် နှစ်ကမ္ဘာခြားသွားကြပြီလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငအောင်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ကျေနပ်တယ်။ ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိတော့သလို လူကြီးချင်းလည်း

ပတ်သက်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။

ငအောင်ဟာ ဆင်ခင်းဆေးလိပ်ကို စိမ်းပြေနုပြေဖွာရင်း ကန်သင်းခုံပေါ်ကနေ သူ့နှမ်းခင်းတွေကို မျှော်ကြည့်နေတယ်။ သင်္ကြန်မိုးက အောင်ဓာတ်ရအောင် ခပ်မြိုင်မြိုင်လေး ရွာထားတော့ နှမ်းခင်းတွေဟာ အပင်တလှလှ အပွင့်တဝေဝေနဲ့ သီးကင်းခင်နေကြပြီ။ ဂျပန်နှမ်း ခေါ်ပတ်လည်သီးတဲ့ နှမ်းဖြူတွေဆိုတော့ တစ်ဧကကို ပျမ်းမျှဆယ်တင်းဆိုတာ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ပဲ။ တစ်ဧက ဆယ်တင်းဆိုရင် ဆယ်ဧက တင်းတစ်ရာတော့ ပြေးမလွှတ်တော့ဘူး။ နှမ်းတွေ အမြိုင်မြိုင်ပေါ်ချိန် တစ်တင်းတို့ ကျပ်လေးသောင်းနဲ့ပဲ ရောင်းဦး။ တင်းတစ်ရာဆိုတော့ သိန်းလေးဆယ်ပေါ့။ ဒါတောင် အောက်ဈေးနဲ့ တွက်ထားတာ။ ဒီနှစ်တော့ လျှော့ပြီ။ မန္တလေးက နာမည်ကြီး ဘိသိက်ဆရာနဲ့ နာမည်ကြီး ဓာတ်ကိုငှားပြီး လျှူနိုင်ပြီး ငအောင်ဟာ အဲဒီလိုတောင်းပျော်နေတယ်။ ရွှေလည်းယဉ်တွေပေါ်မှာ မောင်ရင်လောင် ဝတ်စုံတွေနဲ့ ပြုံးပျော်နေမယ့် သားသမီးတွေ ကိုလည်း မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ရင်း ကြည့်နူးနေတယ်။

‘အဖေ သားကြီး ငအောင် အလှူဒကာ ကျောင်းဒကာ ဖြစ်တော့မယ် အဖေ သာဓုခေါ်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့ဗျို့’
ငအောင်က သူ့အသံ ကွဲကွဲကြီးနဲ့ အဲဒီလို ကြွေး

ကြိုက်တော့ နှမ်းပင်တွေ
ဆောင် ခေါင်းညိတ်ကုန်သ
မှတ်ရတယ်။

‘ဟာ ကိုကြီးအောင်နဲ့
ဆွတာ အတော်ပဲ။ ကျုပ်
ဆောင် ခင်ဗျားအိမ် လာပြော
ဆော့မလို့။ ခင်ဗျား နှမ်းခင်း
ဆွ ရေဝင်နေတယ်ဗျ။ သွား
ကြည့်လိုက်ဦး’

နံနက် ဝေလီဝေလင်း
ထင်တော့ဘက်ထွက်လာ
တဲ့ ငအောင်ဟာ ငါးရှဉ့်
အိပ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ မှုန်ကြီး
အေးကြောင့် ရင်ထိတ်သွား
တယ်။

‘ဗျာ ကျုပ်နှမ်းခင်းတွေ
ဆဲ ရေဝင်နေတယ် ဟုတ်
အား။ ဘယ်ကရေတွေဝင်
အားလဲ။ နေပါဦး ကျုပ် ရေ
ဆောက်ပြန်ကို သေချာပိတ်
ပြီး ခါးချိုးခဲ့တဲ့ဥစ္စာ။ ရေတစ်
ဆယ်မှတောင် မကျဘူး’

‘မြောင်းမကြီးမှာ ရေ
ဆာတယ်လေ။ ကျုပ်...
ကျုပ်ပြောတယ်လို့တော့
ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်
ငါးရှဉ့်ထောင်ထွက်တော့
ခင်ဗျားညီ ငကြည် ခင်ဗျား
နှမ်းခင်းထဲ ရေတွေဖောက်ချ
နေတာ ကျုပ် မြင်ခဲ့တယ်’

‘ကျုပ်ညီ ငကြည်ရော
ဘုတ်ရဲ့လားဗျာ’

ငအောင်က မှုန်ကြီး
အေးကို သိပ်မယ့်ဘူး။

‘ခင်ဗျားညီ ငကြည်မှ
ငကြည်အစစ်ပါဗျာ။ စွပ်
ထွယ်ချိုင်းပြတ်နဲ့ ကချင်
မုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ထား
တယ်။ နှမ်းပင်တွေကွယ်နေ
လို့ ငကြည်က ကျုပ်ကို
မြင်ဘူး’

ငအောင် မှုန်ကြီးစကား
ကို ဆုံးအောင်နားထောင်မနေ

တော့ဘူး။ လယ်ကြားလမ်း
လေးအတိုင်း ပြေးသွားလိုက်
တာများ သူနှမ်းတောထဲ
ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းတောင်
မသိဘူး။

‘ဟာ သွားပြီ’

နှမ်းတောထဲ ရောက်
တော့ မှုန်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း
ပါပဲ။ ရေတွေဝင်လို့ ဖားတွေ
အော်နေတဲ့ သူနှမ်းခင်းတွေကို
ကြည့်ပြီး ရင်ဆို့သွားတယ်။
သွားပြီသွားပြီ။ ငအောင်ဟာ
ရေတွေအိလို ညှိုးကုပ်နေတဲ့
နှမ်းခင်းတွေကို တွေ့တွေ့ကြီး
ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ
တောင် ဝဲလာမိတယ်။
တစ်ချိန်တည်းမှာ ဒေါသက
လည်း တရှိန်ရှိန်တက်လာ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသကို
ချုပ်တည်းပြီး လောလော
ဆယ် သူလုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို
စဉ်းစားတယ်။ အဲဒါက နှမ်း
ခင်းကရေတွေ မြန်မြန်ကုန်
အောင် အရင်ဆုံး ခါပစ်ဖို့ပဲ။
ဒါကြောင့် မြောင်းမကြီးဘက်
ပြေးပြီး သူရေသောက်ပြန်ကို
ကောက်ရိုးထုပ်နဲ့ ဆွဲပြီး လှံနေ
အောင်ပြန်ပိတ်တယ်။ ဖောက်
ချထားတဲ့လက်တံမြောင်းကို
လည်း ခါးပြန်ချိုးတယ်။ ပြီး
တာနဲ့ လယ်တွေကို ရေခါ
ကတွတ်တွေဖောက်ပြီး ခါ
တယ်။ ရေတွေက တစ်ည
လုံးဝင်ထားတာဆိုတော့
တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြောင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ နှမ်းသီးနှံဆိုတာ
အခြောက်သီးနှံ မဟုတ်လား။
ရေတင်မခံဘူးလေ။ အဲဒီရေ
တင်မခံတဲ့ သီးနှံက အောက်

ကရေတွေအိ၊ အပေါ်ကနေပူ
ဆိုတော့ သွားပြီပေါ့။ လျော့
လျော့ပေါ့ပေါ့ တစ်စက ဆယ်
တင်းနှုန်း မှန်းထားတဲ့ နှမ်း
က တစ်စက သုံးလေးတင်း
ပြန်ရရင်တောင် ကံကောင်းလို့
ပဲ။

□

‘ဟေ့...ခွေးကောင်
ငကြည် ထွက်ခဲ့စမ်း။ မင်း
ယုတ်မာပက်စက်လှချည်
လား။ ငါ့နှမ်းခင်းတွေထဲ
ဘာလို့ ရေတွေ ဖောက်ချတာ
လဲကွ။ ဟေ့ ခွေးကောင်’

လူရိုးလူဖြောင့် ဒေါသ
ထွက်ပြီဟေ့ဆိုရင် မိုးမီး
လောင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ငအောင်
က ငှက်ကြီးတောင်ခား
တယမ်းယမ်းနဲ့ ငကြည်အိမ်
ရှေ့ကနေ အော်ဆဲတယ်။
ငကြည်ကလည်း ငှက်ကြီး
တောင်ခားဆွဲပြီး တိုက်ထဲ
ကနေ ထွက်လာတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူမယားက ငကြည်
လက်ထဲက ငှက်ကြီးတောင်
ခားကိုလှပြီး ခါးအစား ဝါး
ရင်းတုတ်တစ်ချောင်း အစား
ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ဓားက
အမှုကြီးတယ်ပေါ့လေ။

‘ဟေ့ကောင် မင်းနှမ်း
ခင်းထဲ ငါ ရေမဖောက်ဘူး
ကွ။ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ငြိမ်ခံ
နေမှာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့
ကောင်’

‘ဟေ့ ခွေးကောင် မင်း
မဖောက်လို့ ဘယ်သူ ဖောက်
မှာလဲ။ မင်း ငါ့နှမ်းခင်းထဲ
ရေတွေဖောက်ချနေတာ မှုန်
ကြီးကိုယ်တိုင် မြင်တာကွ။
မင်းအကျိုးစီးပွားပျက်အောင်
ငါ ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ။ မင်း
ငါ့ကို ပြန်လျော်ပေးရမယ်။
အေး မလျော်ပေးရင်တော့

မင်းကို သတ်ပြီးမှ ငါ ထောင်
ထဲဝင်မယ်’

‘ဟေ့ကောင် ရိုးမို့လို့
လျော်ရမှာလား။ မလျော်နိုင်
ဘူး။ မလျော်နိုင်ဘူးဟေ့။
မင်းတစ်ယောက်တည်း
အသက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ
အကြောင်းသိချင် စမ်းကြည့်
လေ ဟေ့ကောင်’

ငအောင်နဲ့ ငကြည်ဟာ
ဓားတွေ၊ တုတ်တွေတယမ်း
ယမ်းနဲ့ အပြန်အလှန် ဆဲရင်း
စိန်ခေါ်နေကြတယ်။ အခြေ
အနေက ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်ကြားမှာ ကျော်မ
ကောင်းကြားမကောင်း ဖြစ်
တော့မယ့်အရေးအခင်းဆို
တော့ အိမ်နီးနားချင်းတွေပါ
မနေသာတော့ဘူး။ နှစ်
ယောက်စလုံးကို ဖျောင်းဖျို
ကြိုးစားကြတယ်။ နောက်
ဆုံး ရာအိမ်မှူးနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပါ
လာတယ်။ ရပ်ကွက်လူကြီး
တွေက ငအောင်ကို ဖျောင်း
ဖျိုရင်း သူ့အိမ်ပေါ်ကို ဆွဲခေါ်
သွားကြတယ်။

‘ကျုပ် ခံပြင်းလွန်းလို့
ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရ၊ ညီအစ်ကို
ချင်း ဒီလိုယုတ်မာရသလား။
ကျုပ် ဒီနှစ် နှမ်းသိမ်းပြီးရင်
လှူဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီဗျာ။ ဒီ
ကောင် ခွေးကောင်က ဒီလို
ယုတ်မာလိုက်တော့ ကျုပ်
ဘယ်လိုလုပ် လှူနိုင်တော့
မလဲ။ ဒီခွေးကောင် ကျုပ်
အရှင်မထားဘူး’

‘ဒီမှာ ကိုသိန်းအောင်
ဒေါသကို ထိန်းစမ်းပါဦးဗျာ။
ပြဿနာကို တုတ်တစ်ပြက်၊
ဓားတစ်ပြက် ရှင်းလို့မပြီး
ဘူး။ ခင်ဗျားညီကို သတ်ပြီး
ထောင်ထဲဝင် သွားတော့
ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေပဲ

ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့။ ခင်ဗျားမှာ မျက်မြင်သက်သေ ရှိနေတာပဲ။ ခင်ဗျား မကျေနပ်ရင် တရားဥပဒေနဲ့ ဖြေရှင်းလို့ရတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားညီကို အကျိုးစီးပွားပျက်စီးစေမှုနဲ့ တရားစွဲပြီး လျော်ကြေးပြန်တောင်းလို့ရတယ်။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက အဲဒီလို ဖျောင်းဖျက်ကြတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ငအောင်တစ်ယောက် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေအကြံပေးတဲ့ တရားဥပဒေအတိုင်း ရှေ့နေတစ်ယောက်ငှားပြီး အကျိုးစီးပွားပျက်စီးစေမှု၊ လျော်ကြေးငွေရလို့မူနဲ့ ငကြည်ကို တရားစွဲဆိုတယ်။ လျော်ကြေးငွေ တောင်းတဲ့ထဲမှာ နှမ်းကြဲတုန်းက ကုန်ကျစရိတ်ရယ်၊ နှမ်းရောင်းတဲ့အခါ ရရှိမယ့် ငွေစုစုပေါင်း

ရယ် ပါတယ်။

ရုံးချိန်းနေ့မှာတော့ ငကြည်က သူ့မှာ အပြစ်မရှိတဲ့အတွက် လျော်ကြေးမပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းဆိုတယ်။ ငကြည်က ဘယ်လိုပဲငြင်းဆိုငြင်းဆို အဓိကသက်သေမှုနဲ့ကြီးရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ငအောင်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထိုင်နေတယ်။ တကယ်လည်း မှန်ကြီးတစ်ယောက် တရားသူကြီးရှေ့မှာကဲမှာ ကျမ်းကျိန်ပြီး သူ မြင်ခဲ့တွေနဲ့တဲ့ အတိုင်း မခြင်းမချန် ထွက်ဆိုပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငကြည်ငှားတဲ့ ရွှေနေက သက်သေတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ဟာ ခိုင်လုံမှု မရှိဘူးဆိုပြီး လျှောက်လဲချက်ပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ရှေ့နေကိုယ်ရှေ့နေက အပြန်အလှန်

လျှောက်လဲချက်ပေးကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တရားသူကြီးကိုယ်တိုင်က ငအောင်ရဲ့ တရားစွဲဆိုမှုဟာ ခိုင်လုံမှုမရှိဘူးဆိုပြီး အမှုပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် ငအောင် အမှုရှုံးတယ်။

ငကြည်က သူ့သမီးခေါင်း သုံးချက်ချုပ်ခံရတာလည်း မကျေနပ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူက အရင်လှူပြီး အလှူဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ အရင်ဖြစ်မှာကိုလည်း မနာလိုဘူး။ ဒီတော့ သူ့နှမ်းခင်းထဲ ရေတွေဖောက်ချတာဟာ ငကြည်ကလွဲလို့ ဘယ်သူက ဖောက်ချမှာလဲ။ တရားဥပဒေက ဘယ်လိုတရားဥပဒေလဲ။ သက်သေဘယ်နှယောက်ရှိမှ အမှုက ခိုင်လုံမှာလဲ။ အခုတော့ ကျားခြေရာမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ကြောင်ခြေရာဖြစ်ရတယ်လို့။

‘တောက်’

ငအောင်ဟာ တွေးရင်းတွေးရင်း တောက်တောက်ခေါက်ခေါက်နဲ့ ခံပြင်းလို့မဆုံးဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ ငအောင်တစ်ယောက် ဝန်တောပေါ်ကနေ အုတ်တံတိုင်းစည်းရိုးကြီးကိုပဲ ငှုငြိုးကြည့်နေမိတော့တယ်။ ကလေးချင်းရန်ဖြစ်လို့ ခြားလိုက်တဲ့ ဒီစည်းရိုးကြီးတော့ မပျောက်မပျက် တည်ရှိနေတုန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ အမှားအမှန်ကို ခြားထားတဲ့ စည်းရိုးတစ်ခု ကွယ်ပျောက်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်မိတယ်။ အဲဒီစည်းရိုးတစ်ခုကို မပျောက်အောင် ကာဖို့ဆိုရင်တော့...။

ကေ၊တောင်တန်းမြို့

ခြင်္သေ့ *Lion* BALM

- ကိုယ်လက်အဆစ်အပျက်တို့တွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဇက်ကြောထက်၊ ခါးကိုက်၊ သွားနာခြင်း၊ ခြင်း၊ ယင်း၊ မှက်ကိုက်ခြင်း၊ အအေးခံခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။
- ခါးမြက်၊ အဆစ်လွဲ၊ အကြောရောင်၊ လေပြွန်ရောင်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ကြွက်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ခြင်္သေ့ *Lion* RUB

● ကလေးသူငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ပရုတ်ဆီ အပူမကြိုက်သူများ အသုံးပြုနိုင်ရန် အတွက်ထုတ်လုပ်ထားပါသည်။

● နှုတ်ခမ်းခြောက်ခြင်း၊ ကွဲခြင်းနှင့် ကျီးကန်းပါးစပ်ခြင်းခြင်းများကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ခြင်္သေ့

ပရုတ်ဆီ (လျှော်)

Medlite Co., Ltd.
 No. (127) Pyaw Bogyaday Lane, Shwepyithar Tsp., Yangon, Myanmar. Ph: 09-7329607, Mob: 09-81017258
 E-mail: medlitevib@gmail.com

ဝါသရုပ်ဆောင်သင်တန်းရဲ့ သက်သစ်လေး ရွှေမှုန်ရတီ'

3 Days Interview မှ

ရွှေမှုန်ရဲ့အနုပညာပျိုးခင်းအကြောင်း ပြောပါဦး။
အနုပညာပျိုးခင်းက ပြိုင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဆရာရွှန်လွင့်သင်တန်းမှာ သင်တန်းတက်နေတုန်း
လာပြီးရွေးချယ်သွားတာပါ။ ဒါရိုက်တာဝိုင်းက
လာရွေးသွားတာပါ။ မော်ဒယ်လ်တွေအကုန်လုံးကို
သင်တန်းမှာ လာကြည့်ပြီး ရွေးသွားတာပါ။

ဘယ်လို talent တွေ ပြုစုသေးလဲ။

ဘာမှ မလုပ်ပြရပါဘူး။ ဆရာဝိုင်းက စံကားဝါသရုပ်ဆောင်
သင်တန်းမှာ ရွှေမှုန်တက်တုန်းက ကိုယ့်ဆရာလည်းဖြစ်နေတယ်။
သရုပ်ဆောင်သင်တန်းလည်း
တက်ထားတယ်ဆိုတော့ ရွေးလိုက်တာပါ။

သင်တန်းကရာ ဘယ်လိုတက်ဖြစ်တာလဲ။

ပထမက ဆယ်တန်းလောက်မှ တက်မယ်လို့
ရည်ရွယ်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုနစ်တန်းလောက်က
စတက်ဖြစ်ခဲ့တာ။ သင်တန်းတက်တာက
သုံးလ၊ ရပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်သင်တန်းထဲမှာက
ငါးလ။ ရှိုးလျှောက်တာလည်း ရှိသေးတယ်။

တတ်ကားရိုက်မယ်ဆိုတော့

သရုပ်ဆောင်သင်တန်းတက်ခဲ့တာနဲ့

ကွက်တိပဲပေါ့ဟုတ်လား။

ဟုတ်ကဲ့ ရိုက်ကွင်းက ရွှေမှုန်အတွက် စိမ်းမနေဘူး။
အနုပညာအခြေခံရှိထားတော့ လုပ်ရတာအဆင်ပြေတယ်။
သင်စရာလည်း မလိုဘူး။ သင်တန်းမှာကတည်းက
ခေါင်းစခြေအဆုံး ဆရာတွေက သင်ပေးတာဆိုတော့
သင်စရာမလိုတော့ဘူး။ အနုပညာပျိုးခင်းထဲဝင်ပြီး
ရိုက်ကွင်းတွေ လိုက်ကြည့်ဖြစ်တယ်။
အဲဒီအတွက် ရိုက်ကွင်းတွေကို ရွှေမှုန်ကြိုဖူးတော့
မစိမ်းတော့ဘူး။ ကြောက်လန့်နေတာလည်း မရှိဘူး။

ရွှေပုဂ္ဂိုလ်ဦးအိုးရိုင် (တာဝန်ခံ)

စံကားဝါသရုပ်ဆောင်သူတေအနုသင်တန်း

အမှတ် ၂၊ ဗိုလ်ကောင်းလမ်း၊ စံကားဝါအိမ်ရာ၊ စံကားဝါခန်းမ၊ ရန်ကင်း
ပုန်း - ၅၄၁၀၀၂ (ရွေးချယ်လက်ခံပါမည်)
လှိုက်လှိုသောစေတနာဖြင့် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုလျက်။
(မည်သည့်ငွေကြေး တစ်စုံတစ်ရာမျှ ကောက်ခံမည် မဟုတ်ပါ)
Browser ထဲက facebook.com မှာ

ဒီနေ့ဦးအလုံးပညာဒါန
ဒရုပ်ဆောင်(အခြေခံ)
သင်တန်းသို့
တက်ရောက်လိုသူများ
အပ်သွယ်တက်ရောက်
နိုင်ပါပြီ။

'ဟေ့ အောင်တင်ကွ၊
 နှစ်တင် မရှိဘူး။
 ဘယ်ကောင်ကိုမှ
 ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဝုန်း...'
 အင်း...ခက်နေပါပြီ
 ဒီအောင်တင်
 တစ်ယောက်နဲ့တော့။
 သူများတွေက နေညိုမှ
 လေပြိုတာ၊ သူကတော့
 မနက် မျက်စိနှစ်ပေါက်
 ပွင့်ကတည်းကကို
 လေပြိုနေတာ။
 မနက်မီးညမီး
 ဆက်ပြီးတော့ကို
 အချိန်ပြည့်
 ပြိုနေတော့တာပဲ။
 သူများတကာ

အတူတကွပုစ္ဆာ

လျှပ်စစ်ကူး၊ မီးဖွားရေးတက္ကသိုလ်၊

ဘုရားအာရုံပြုနေသလား၊
 အိပ်နေတုန်းပဲလား
 နားမလည်။
 အသိတရားဆိုတာ
 ရှိဖို့တော့ ဝေးလို့၊
 ကြားတောင်
 ကြားဖူးရဲ့လား
 မသိဘူး။
 ဖြစ်ချင်တိုင်းကို
 ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။
 'အောင်တင်ရယ်...
 နင်ဟာလေ
 မသေနိုင်သေးဘူး၊
 တော်တော်
 အကုသိုလ်ပေးတဲ့
 အကောင်။
 တစ်အိမ်လုံးလည်း
 ကောင်းကောင်းမနေရ၊
 တစ်ရပ်ကွက်လုံးလည်း
 အေးအေးမနေရ။

နှင့် မြန်မြန်သေမှ အေးမယ်’
 အောင် တင်၊ အစ် မ
 မအေးမရဲ့ ညည်းတားသံ။
 မအေးမပြောတာလည်း ပြော
 ချင်စရာပေ။ အောင်တင်က
 လည်း အောင်တင်ပါပဲ။
 အလုပ်ကိုမည်မည်ရရမလုပ်၊
 အချိန်တိုင်း မူးနေမှတော့
 ဘယ်သူက ကောင်းကောင်း
 ကန်းကန်း ပြောချင်တော့မှာ
 လဲ။ မအေးမမို့ ဒီလောက်နဲ့ရပ်
 တာ၊ ကျုပ်သာ မအေးမနေရာ
 မှာဆိုရင် အသေတောင် ရိုက်
 သတ်မိ မလားဘဲ။ အောင်
 တင်ရဲ့ နိစ္စရပ် နှိပ်စက်ပုံများ
 ညည်းဆို ကျုပ်တော့ တော်ရုံနဲ့
 အိပ်မရဘူး။ အောင်တင်
 ခွေလို့ဝပြီ၊ အသံတိတ်ပြီဆိုမှ
 ကျုပ်တော့ အိပ်လို့ရတယ်။
 အသက်ပဲကြီးလာလို့ အအိပ်
 အနေ လျော့လာတာလားတော့
 မသိပါဘူး။

‘ဪ...အေး... အခု
 တော့ ပြောအားရှိပြီပေါ့ ဟုတ်
 လား။ ငါ့ကို သေစေချင်ပြီ
 ပေါ့ ဟုတ်လား။ အောင်တင်
 ဆိုတဲ့ကောင်က လမ်းဘေး
 ပြောပုံမှာ ခွေအိပ်နေတဲ့ ခွေး
 လောက်တောင် ဒီအိမ်အတွက်
 အသုံးမဝင်တော့ဘူးပေါ့
 ဟုတ်လား။ အေး...အရင်
 တုန်းက နင်တို့ ဒီလိုစိတ်
 ဓာတ်ရှိမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ငါက
 လည်း ငါပါပဲ။ အခုတော့
 နင်တို့ကို ယုံမိလို့ ခွေးဘဝ
 လုံးလုံးရောက်ရော’

အောင်တင်တစ်ယောက်
 မူးမူးနဲ့ အခုလိုမျိုး ခွန်းတုံ့ပြန်
 ပြောတာကိုတော့ မအေးမ
 ဘက်က ပြန်လည်ချေပသံ
 မကြားရပေ။ အောင်တင်
 ဒေါသကိုတော့ မအေးမရော၊
 သူ့ယောက်ျား ငထွန်း(အောင်

ကျုပ်တို့
 ရပ်ကွက်တွေမှာ
 လူတစ်ယောက်
 သေရင်
 သေသူအတွက်
 လှူဖွဲ့တန်းဖို့
 မပြောနဲ့
 မသာချ
 စရိတ်တောင်
 အနိုင်အနိုင်ရယ်
 မရှိ
 ဆင်းရဲသားတွေရဲ့
 ဘဝတွေများ
 ပြောပါတယ်
 အဖြစ်တွေက
 ဆိုးပါတိ

တင်ယောက်ဖ) ရော သိထား
 ပုံ ရတယ်။ ငထွန်းဆီက
 လည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ တုံ့ပြန်
 သံ မကြားရဘူး။ ဒါမှမဟုတ်
 အောင်တင်အပေါ် မရိုးမသား
 လုပ်ထားမိလို့ နိုင်ကွက်တစ်ခု
 ခုများ ရှိနေလားတော့မသိဘူး။
 အောင်တင်တစ်ယောက် ဒေါ
 ကြီးမောကြီးနဲ့ ဆဲလို့ဝပြီဆို
 ရင်တော့ ခဏ အိပ်မယ်။
 ခဏနေရင် ပြန်သောက်မယ်။
 ပြန်ဆဲမယ်။ ဒါ
 အောင်တင်ရဲ့နိစ္စရပ်အလုပ်ပဲ။

ကျုပ်က အောင်တင်ရဲ့
 ခေါင်းရင်းအိမ်မှာ နေတာ။
 ကျုပ် ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာ

တာ ဘာကြာသေးလို့တုံး။
 မသကာရှိလှ ၃ နှစ်ကျော်
 ကျော်ပေါ့။ ပင်စင်ရပြီးတော့
 မှ ပြောင်းလာတာ။ ဝန်ထမ်း
 ဘဝက စုမိဆောင်းမိတာ
 လေးနဲ့ ဒီခြံဝိုင်းလေးကို ဝယ်
 လိုက်တာ။ ကျုပ်တူ မောင်
 ကျော်မင်းက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်
 မှာ အိမ်ငှားနေတာ။ သူ
 ကောင်းမွန် ဒီခြံဝိုင်းကို ဝယ်
 ဖြစ်သွားတာ။ ခြံဝိုင်းကလေး
 ရပြီးတော့ တော်တော်ကြာမှ
 အိမ်ကလေး ဆောက်နိုင်တာ။
 အိမ်က ၁၀ ပေပတ်လည် နှစ်
 ခန်းတွဲဆိုပေမဲ့ ကျုပ်က
 တစ်ယောက်တည်းသမားဆို
 တော့ နေလို့လောက်တာပါ
 ပဲ။

အဖေနဲ့အမေ ဆုံးတုန်း
 က ကျုပ်က လူမျိုးပေါက် ရှိ
 သေးတာ။ ၁၄ နှစ်ကျော်
 ကျော်လောက်ပေါ့။ အဖေနဲ့
 အမေက တစ်နှစ်တည်းမှာပဲ
 မရှေးမနှောင်း ဆုံးပါးကုန်ကြ
 တာ။ ကျုပ်တို့ မောင်နှမနှစ်
 ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ။ ကျုပ်
 အစ်မက ကျုပ်ကိုထိန်းကောင်း
 ပြီး ကြီးလာရတာ။ ကျုပ်နဲ့
 ကျုပ်အစ်မက အသက် ၁၀
 နှစ်နီးပါး ကွာတယ်။ ကျုပ်
 အစ်မကတော့ အဖေနဲ့အမေ
 ရှိကတည်းက ကျောင်းမနေ
 တာ။ မိန်းကလေးဆို သေစာ
 ရှင်စာလောက်တတ်ရင် ပြီး
 ရောပေါ့ဆိုတဲ့ ခေတ်လေ။
 အစ်မက ကျောင်းဆက်
 မတက်ဘဲ ရက်ကန်းသင်
 တယ်။ ရက်ကန်းစင်ထောင်
 ပြီး ကျုပ်ကို ကျောင်းထား
 ပေးတယ်။ ကျုပ်ဘွဲ့ရတဲ့နှစ်
 မှာပဲ အစ်မက အိမ်ထောင်ပြု
 လိုက်တယ်။ ကျုပ်ကျောင်းပြီး
 တော့ အစိုးရရုံးတစ်ရုံးမှာ

အလုပ်ဝင်ဖြစ်တယ်။
 ကျုပ်ကတော့ လုပ်ဆောင်
 ကိုင်ဖက်တွေရဲ့ အိမ်ထောင်
 ရေး အဆင်မပြေမှုတွေကို
 တွေးလန့်ပြီး အိမ်ထောင် မပြု
 ဖြစ်တော့ဘူး။ ဝန်ထမ်းဘဝ
 တုန်းကတော့ အစ်မနဲ့ အတူ
 တူနေတာ။ ကျုပ်ယောက်ဖ
 ကိုသောင်းဖေက ကျုပ်ကို ချစ်
 ရှာပါတယ်။ သူ့ညီအရင်းဆို
 ပဲ ဆက်ဆံတယ်။ ကိုသောင်း
 ဖေက ကျုပ် နယ်မြို့တစ်မြို့
 မှာ တာဝန်ကျနေတုန်း ဦး
 နောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး
 ဆုံးသွားရှာတယ်။ မှုဆိုး
 တစ်ဖြစ်လဲ ကျုပ်အစ်မနဲ့ ကျုပ်
 ခွဲတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ဆို
 တစ်ဖန် ပြန်စောင့်ရှောက်ရင်
 ကျုပ် အိမ်ထောင်မပြုတော့နဲ့
 ဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုပြီး ခိုင်ခာ
 သွားခဲ့တယ်။

ကျုပ် ပင်စင်ယူခါနီး ၂
 နှစ်လောက်အလိုမှာ ကျုပ်
 အစ်မ ဆုံးပါးသွားတယ်။ အ
 နဲ့ ကျုပ်ပင်စင်ယူတော့ ကျုပ်
 တူနဲ့ တူမက ကျုပ်ကို သူတို့
 အတူလာနေဖို့ ခေါ်ရှာပါတယ်။
 ကျုပ်တူကတော့ ကျုပ်နဲ့နီး
 တယ်လေ။ ကျုပ် တူမက
 လည်း ဝန်ထမ်းဆိုတော့
 အထက်မြန်မာနိုင်ငံ အညာမြို့
 တစ်မြို့မှာ တာဝန်ကျနေ
 တယ်။ ကျုပ်တူကတော့
 အပြင်အလုပ်ပဲ လုပ်တာဆို
 တော့ မပြောင်းမရွှေ့ရဘူး
 ပေါ့။ ကျုပ်တူမက ဝန်ထမ်းနဲ့
 အမြဲပြောင်းရွှေ့နေရတာ။ ပြီး
 တော့ သူတို့လည်း သူတို့
 မိသားစု ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့
 ဘယ်လိုလုပ် အတူနေလို့ ဖြစ်
 မတုံး။ အခုခေတ် အခေ
 အထားအရ လူတစ်ယောက်
 စရိတ်က နည်းတာဟုတ်လို့

အိမ်လတန်သည် နှစ်လတန်
 ဆင် နေဖို့ ထိုင်ဖို့ကတော့
 ဆင်ပြောတာပေါ့။ အမြဲ
 ဆင် နေထိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်
 ချိန်ထိ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်
 ဆည်း ခြေအကောင်း လက်
 အကောင်းကြီးနဲ့ သန်သန်မာမာ
 ခြေသေးတာ။ အိမ်ကလေး
 ချို သေးသေးလေး ဆောက်
 တော့ ပိုတဲ့မြေကွက်
 အိမ်ကလေးမှာ ရာသီပေါ်
 အိပ်ပိုင်စိုက်ပြီး ရောင်းစား
 ဆယ်။ ပင်စင်လစာနဲ့ဆို
 ဆော့ မပူမပင်ရပါဘူး။ ချမ်း
 ဆော့ မချမ်းသာဘူးပေါ့လေ။
 ‘ဦးလေး နေကောင်း
 ဆား၊ အိပ်မပျော်သေးဘူး
 ဆား၊ ကျွန်တော် ဆူညံနေ
 ဆာနဲ့ပဲ အိပ်မရတော့ဘူးထင်
 ဆယ်။ ဆော့ရိုးပဲ ဦးလေးရာ၊
 ကျွန်တော် ပြန်ပြန်တွေးပြီး
 စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့ပါ’
 အောင်တင်တစ်
 ဆောက် ကျုပ်ကို ခပ်တွေ
 တွေ့နဲ့ လှမ်းနှုတ်ဆက်သွား
 ဆယ်။ အာလေးလျှာလေးနဲ့
 ပြန်လာပုံထောက်ရင် ထုံးစံ
 အတိုင်း ဘုံဆိုင်ကပဲ နေမှာ
 ပေါ့။ ပြောရရင်တော့ အောင်
 တင်က မူးပေမဲ့ ကျုပ်ကို
 တော့ တစ်ခါမှ မိုက်မိုက်ရိုင်း
 ရိုင်း မပြောဖူးဘူး။ ဒေါသ
 ထွက်လာရင် ကျုပ်ကချည်း
 ပဲ ကြိမ်းလားမောင်းလား
 လုပ်တာ။ ဘယ်လောက်ပဲ
 ကြိမ်းကြိမ်း ကျုပ်ကိုတော့
 ခုမုနဲ့ ပြန်လာတိုင်း လှမ်း
 နှုတ်ဆက်လေ့ရှိတယ်။ ယဉ်
 ယဉ်ကျေးကျေးပဲ ပြောတာ
 ဆိုတာ။ မူးနေတော့လည်း
 အသိလွတ်တာတွေ ဘာတွေ
 ရှိတာပေါ့လေ။ သိပ်ပြီးတော့
 အရှိန်မရသေးဘူးဆိုရင်တော့

ကျုပ်ကို အမြဲတမ်း လှမ်းနှုတ်
 ဆက်တာပဲ။
 အောင်တင်မှာ မအေးမ
 အောက်က မအေးလှဆိုတဲ့
 နောက်ထပ်အစ်မတစ်ယောက်
 ရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်
 လမ်းကျော်မှာ နေတာ။
 အောင်တင်တစ်ယောက်ပဲ
 လူပျိုလူလွတ်။ သူလည်း
 မအေးမလို့ပဲ မပြေလည်ရှာ
 ဘူး။ ကလေးတွေ ဗုံစီသလိုပဲ
 မွေးထားတာ။ တစ်ခါတစ်ခါ
 တော့ ထဘီတစ်စုံတည်း အိမ်
 ရှေ့အိမ်မှာ အိုးတွေခွက်တွေ
 လာလာပေါင်တာ တွေတာ
 ပဲ။ မအေးမလည်း မွေးထား
 လိုက်တဲ့ကလေးတွေက ဆိုင်း
 ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းစာ ရှိလောက်
 မယ် ထင်တယ်။ ခြေရင်း
 ခေါင်းရင်းနေတဲ့ ကျုပ်တောင်
 မအေးမရဲ့ ကလေးတွေကို
 အခုထိ မျက်နှာမကျက်မိသေး
 ဘူး။ အင်္ကျီမပါတဲ့သူနဲ့ နှပ်
 ချေးတွဲလောင်းနဲ့ ငိုတဲ့သူနဲ့၊
 ဝဲကုတ်ရာ ဗရမ္မနဲ့ ကစားနေ
 တဲ့သူနဲ့ ဒီခိုင်းကိုစုံလို့၊ အမြဲ
 တွေတောင် ပါလားပါရဲ့။
 မအေးလှ ယောက်ျားက
 တော့ ဘာလုပ်လဲ မသိဘူး။
 မအေးမယောက်ျား ငထွန်းက
 တော့ ဘာမှ မည်မည်ရရလုပ်
 တာ မတွေ့ဘူး။ ကန်ထရိုက်
 လိုလို၊ ပွဲစားလိုလိုနဲ့၊ လူပုံက
 တော့ သန့်သန့်ခန့်ခန့်ပဲ။
 မအေးမကသာ ဟိုအိမ်ပြေး
 အဝတ်လျှော်ပေးလိုက်၊ ဒီအိမ်
 ပြေး ထမင်းချက်ပေးလိုက်။
 ကလေးတစ်သိုက်နဲ့ ရတဲ့
 အလုပ်လုပ်ပြီး ဖြစ်သလို
 နေနေရတာ။ သူ့ယောက်ျား
 ငထွန်းကတော့ တစ်ခါတစ်
 ခါ ပျောက်ပျောက်သွားတာ
 ပဲ ရက်နဲ့ချီပြီး ကြာတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ခေါင်း
 ကြီး ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ပြန်
 လာတာ တွေတာပဲ။ တစ်ခါ
 တစ်ခါတော့ ဆိုင်းကယ်
 အသစ်စက်စက်ကို ပေါင်ကြား
 ခွပြီး ရပ်ကွက်ထဲ မော်လို့
 ပြုံးလို့။
 ‘အေး... နင်တို့က
 တော့ ဆီပြန်ဟင်းနဲ့ စားကြ။
 ငါ့ကိုတော့ ဖြစ်သလိုပစ်ထား
 ကြ။ အခုတော့ နင်တို့ ယုတ်
 မာကြပြီပေါ့။ ငါ့ဆီက ဘာမှ
 ကို ရစရာလမ်းမှ မမြင်တော့
 တာ’
 အခုရက်ပိုင်း မအေးမတို့
 မိသားစု စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်
 နေပုံရတယ်။ ကျုပ်ဆီက
 ဟင်းနုနုနုနုနုနုနုနုနုနုနု
 ဖော်မရတော့ဘူး။ ခါတိုင်းဆို
 ကျုပ်ရဲ့ ဟင်းနုနုနုနုနုနု
 မအေးမ ဝယ်တာနဲ့တင် မျိုး
 တုံးလှမထွက်ဘဲ။ ဒီရက်
 ပိုင်းတော့ မအေးမတစ်
 ယောက် ကျုပ်ခြံဘက်ကို
 ခြေဦးတောင် မလှည့်ဘူး။
 ဟင်းထုပ်တွေဝယ် ဝယ်ဆွဲပြီး
 တော့ စားနေတာ တွေတယ်။
 မအေးမမျက်နှာမှာလည်း
 မိတ်ကပ် အဖွေးသားနဲ့။
 ကလေးတွေဆိုတာလည်း
 အင်္ကျီအသစ်တွေ ဘာတွေနဲ့။
 နောက်တော့ သတင်းသုံးသုံး
 ကြားတာပဲ။ ငထွန်းတစ်
 ယောက် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ
 မသာလိုင်စင် သွားယူလိုက်
 တာ အမြတ်အစွန်းရလို့ဆို
 လား။
 အဲဒီ မသာလိုင်စင်ဆိုတဲ့
 အသုံးအနှုန်းက ကျုပ်တို့လို
 ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်တွေမှာပဲ
 ရှိတာထင်ပါရဲ့။ ဥပမာ ဆိုပါ
 စို့။ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်တွေမှာ
 လူတစ်ယောက်သေရင် သေ

သူအတွက် လှူဖို့တန်းဖို့
 မပြောနဲ့ မသာချစ်ရိတ်တောင်
 အနိုင်အနိုင်ရယ်။ မရှိ ဆင်းရဲ
 သားတွေရဲ့ ဘဝတွေများ
 ပြောပါတယ်။ အဖြစ်တွေက
 ဆိုးပါဘိ။ အဲဒီတော့ ငွေလေး
 ကြေးလေး နည်းနည်းပါးပါး
 စိုက်ထုတ်နိုင်တဲ့သူက မသာ
 ကို လိုင်စင်ယူသတဲ့။ သေသူ
 ရဲ့ အသုဘကို အစအဆုံး
 တာဝန်ယူပေးတယ်။ အသုဘ
 ချတာကစလို့ လှူဖို့တန်းဖို့
 အဆုံးပေါ့လေ။ အဲ...
 ဒါပေမဲ့ လိုင်စင်ယူတဲ့သူကို
 တစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုပေးရ
 တယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆို
 တော့ ရက်မလည်မချင်း
 ဖဲဝိုင်းထောင်ခွင့် ပြုရတာပဲ။
 မအေးမရဲ့ယောက်ျား
 ငထွန်းက လူရည်တော့လည်
 သား။ သူ့မှာ မသာလိုင်စင်
 ယူဖို့လောက်ထိတော့ ငွေ
 မလည်ဘူး။ မနက်စာ မနက်၊
 ညစာ ည ခုနီးပြီးရုနေရတာ
 ငွေငွေလျှံဆိုတာ ဘယ်က
 လာမတုံး။ အဲဒီတော့ ဘာ
 လုပ်တယ်မှတ်သလဲ။ သူ့ခြံ
 ဝိုင်းကလေးကို အပေါင်ထား
 လိုက်တယ်။ ရတဲ့အပေါင်ငွေ
 ကလေးနဲ့ မသာလိုင်စင် ယူ
 တော့တာပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့
 ကျုပ်တို့ ရပ်ကွက်မှာ အလှူ
 အတန်းဆိုတာ မကြားဖူး
 သလောက် ဖြစ်နေတာ လ
 အတော်ကြာပြီ။ ငထွန်းက
 ဒါကိုတော့ တွက်တတ် ချက်
 တတ်တယ်။ ဟိုဘက်ရပ်
 ကွက်မှာ လူသေတယ်လို့
 သတင်းကြားရော ငထွန်းတစ်
 ယောက် အပြေးအလွှား သွား
 ပြီးတော့ လုပ်ငန်းစတော့တာ
 ပဲ။ ၇ ရက် ၇ လီ အိမ်ကို
 မပြန်တမ်းဘဲ။

စက်မှုဇုန်က သူဌေး သုံးလေးယောက် ညစဉ်လို လို ချိန်းဝိုင်းလုပ်ပြီး လာ ကစားလို့ အကောက်ငွေ တော်တော်များများ ရလိုက် တယ်ဆိုလား။ အဲဒီမှာ ငထွန်း အဖို့ ထွက်မြေကိုက်ပြီး ဥ ည တည်းနဲ့တင် အရင်းကျောသွား တယ် ကြားတာပဲ။ မသာအိမ် ကတော့ အမြတ်ထွက်၊ မထွက် မသိဘူး ငထွန်းက တော့ မြတ်တယ်။ သူ့က ပေါ့။ အရင် မသာတွေတုန်း ကဆို ငွေကြေး သိပ်မတတ် နိုင်တဲ့ အပိန်အလိမ် ဖဲသမား တွေလောက်နဲ့ပဲ ပြီးသွားတာ။ အဲဒီတော့ အကောက်ငွေ သိပ် မရဘူး။ အကောက်ငွေ မရ တော့ မသာလိုဏ်ဆွဲတဲ့သူ အမြတ် မကျန် ဘူးပေါ့ ။ ငထွန်းက လူရည်ပိုလည် တော့ အမြတ် ပိုကျန်တယ်။ ဖဲဝိုင်းနားမှာပဲ မအေးမက အရက်ရောင်းတယ်။ မသာ မှာ လာရောင်းတဲ့ ဈေးသည် ကအစ အကောက်ယူတယ်။

‘အစ်မ နင် ငါ့အကြွေး ကို ပြန်မဆပ်သေးဘူးလား။ ပြန်ဆပ်တော့။ အောင်တင်ကို နင် တင်ကျွေးရတယ်ဆိုပြီး ခြံဝိုင်းကို နင်ပဲ ယူထားတာ။ ငါ့ဖြင့် အခုထိ နေစရာတောင် မရှိသေးဘူး။ သူများခြံဝိုင်း ထဲ တောင်းနေရတာ နင် အသိပဲကို။ ပြီးတော့ ခြံဝိုင်းကို နင်နေတာမို့ အောင်တင်ကို နင်ပဲ ကျွေးထားသင့်တယ်။ နင် အိမ်ပေါ်က မောင်းချရင် အောင်တင်က ငါ့ဆီကိုလာ နေရော။ ငါလည်း ကျွေးစရာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး’

မနက် စောစောစီးစီး မအေးလှရဲ့ အသံကို တစာစာ

နဲ့ ကြားလိုက်ရတယ်။ မအေး မဆီက အကြွေးတောင်းနေပုံ ပဲ။ မအေးမဆီကတော့ တိုး တိုးပဲ ကြားရတာမို့ သိပ်မသဲ ကွဲဘူး။ အင်း...ခက်ပါဘိ ဒီအောင်တင်တစ်ယောက်နဲ့ တော့။ မအေးမ မောင်းချရင် အငယ်မ မအေးလှဆီသွား၊ မအေးလှ ပြန်မောင်းချရင် အကြီးမ မအေးမဆီပြန်လာ။ သံသရာကို လည်နေတာပဲ။ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွား ရင်တော့ ကောင်းမယ်။ ကျုပ် ဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ အောင်တင် ကို သူ့အစ်မနှစ်ယောက်က ကျိန်ဆဲသံ ကြားရတာ နားဝ မှာ မချမ်းသာလိုက်တာ။ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ အောင်တင်လို အရက်သမား ကို ဘယ်မိန်းမက ယူမှာလဲ။ အမြဲ မူးစူးနေတာ။ မိဘတွေ ကလည်းမရှိတော့ ပိုဆိုးတာ ပေါ့။ ဆုံးမမယ့်သူ မရှိတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတော့ တာပဲ။

‘ဪ... အေး... အခုတော့ နင်တို့နှစ်ယောက် လုံး ပြောအားရှိပြီပေါ့လေ။ အဖေအမေ မသေခင်က နင် တို့ပုံတာကို ပေးထားပြီးပြီမို့ ငါ့ကို ဒီခြံဝိုင်းကလေး အပိုင် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပေးမယ် လုပ် တုန်းက နင်တို့ပဲ ပီလောပင် ပက်ကျိတက်ပြီး အောင်တင် အတွက် စိတ်ချဆို့။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သွေးအရင်း တွေ ရှိနေတာပဲဆို။ အဖေနဲ့ အမေလည်းဆုံးရော နင်တို့ အသံတွေ တစ်မျိုးပြောင်းကုန် ပြီ။ အေး...ထပ်ပြောမယ်။ မကျေနပ်ရင် လဲသေကြ။ ဒီ ခြံဝိုင်း ရောင်းစားရင် ငါ့တစ် သက်သောက်လို့ မကုန်ဘူးဆို

တာ မှတ်ထားကြ။ ဘာ အလုပ်မှမလုပ်ဘဲကို သောက် ပစ်ဦးမှာ...’

မိဘတွေ ရှိတုန်းက တော့ သမီးတွေအတွက် ခွဲ တမ်းတွေကိုယ်စီ ပေးထားပြီး ဖြစ်ပုံရတယ်။ ဘာမှ မရသေး တဲ့ လူလွတ်ဖြစ်တဲ့ အောင်တင် ကို ရှိတဲ့ခြံဝိုင်းကလေး အမွေ အဖြစ် ပေးခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။ ခြံဝိုင်းကလေးကို အောင်တင် တစ်ယောက်တည်း ရမှာစိုး တော့ အစ်မနှစ်ယောက်က မိဘတွေကို အချိုသတ်ပြီး ချောမော့ထားပုံရတယ်။ ဒါ ကြောင့်လည်း အောင်တင် တစ်ယောက် ဒီလောက်ဆိုး သွမ်းပုံ ထောက်နေတာ။ ခြံ ဝိုင်းကလေး ပေးရမှာစိုးပြီး အောင်တင်များ အိမ်ထောင်ပြု မယ်ဆိုရင် သူ့အစ်မ နှစ် ယောက်စလုံး အဖြစ်သည်းပြ နေလိုက်တာ ဆတ်ဆတ်ကို တုန်လို့။ အဲဒီရက်ဝိုင်းလေးက တော့ အောင်တင်အပေါ် ချစ် ပြနေလိုက်တာ လွန်ရော။ ပြီးရင်တော့ ဒုံရင်းကဒုံရင်းပဲ။ တစ်လှည့်စီ ကျိန်ဆဲလျက်ပဲ။

နောက် ပိုင်းတော့ အောင်တင်တစ်ယောက် မူး ပြီးရင် ဆဲသံ သိပ်မကြားရ တော့ဘူး။ နည်းနည်းလည်း ပိန်သွားသလိုပဲ။ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး ထင်တာပဲ။ အချိန်ပြည့် မူးနေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် ကောင်းနိုင် တော့မလဲ။ အပြင်သိပ်ထွက် တာ မတွေ့သလိုပဲ။ ခါတိုင်း ဆို ယိုင်တိုင်ယိုင်တိုင်နဲ့ ရပ် ကွက်ထဲ လည်လျှောက်လိုက်၊ သူ့အိမ်ပြန်လာလိုက်၊ သူ့အစ်မ တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လိုက်။ အခုတစ် လော ငြိမ်နေသလိုပဲ။ ကျုပ်ပဲ

မမြင်မိတာလားတော့ မသိ ဘူး။ သေချာတာကတော့ အောင်တင်အသံကို အရင်လို သိပ်မကြားရတော့တာပဲ။ မအေးမရဲ့ ကျိန်ဆဲသံလည်း သိပ်မကြားရဘူး။ မအေးလှ ဆို လာတာတောင် မတွေ့မိ ဘူး။

တစ်နေ့က မအေးမရဲ့ အိမ်မှာ ရက်ရက်သံသံမို့ ထွက်ကြည့်မိတယ်။ ဘာတဲ့။ အောင် တင် တစ် ယောက် အရက်သောက်ရင်း သတိလစ် သွားလို့ဆိုလား။ မအေးမရဲ့ သား အငယ်ကောင်က အိမ် ရှေ့အိမ်ကို လှမ်းအော်ပြော လိုက်လို့ ကျုပ်က ကြားရ တာ။ အရက်သောက်နေရင်း စက်ကျိုးပြီး နောက်လန်ကျ သွားတယ် ဆို လားပဲ။ မအေးမနဲ့ ငထွန်းကလည်း အိမ်မှာ မရှိကြဘူး။ မအေးလှ ကို သွားခေါ်တော့ သူ့မှာ ကု စရာ မရှိဘူးဆိုပြီး ပေကပ်နေ တယ် ။ လိုက်မလာဘူး။ မအေးမနဲ့ ငထွန်းကို သွား လိုက်ခေါ်ပြီး ပြန်ရောက်လာ တော့ သူတို့လည်း မတတ်နိုင် ဘူးဆိုပြီး ရေငုံနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အောင်တင်တစ် ယောက် သတိလစ်လိုက်။ ကယောင်ကတမ်းပြောပြီး ထ၊ အော်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာ ၂ ရက်ရှိပြီ။ ဒီနားပတ်ဝန်း ကျင်မှာ ကျုပ်ပဲ အပူအပင်စို့ ဘဲ အေးအေးလူလူ နေနိုင်တာ မဟုတ်လား။ ချမ်းသာနေလို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မနေနိုင် တော့တာနဲ့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေး ပြီး ဆရာဝန် မဟုတ်တာ တောင် သူနာပြုဆရာမ ပြန်ဖြစ် သွားခေါ်ပြီး ပြကြည့်ဖို့ ပြော

ရတယ်။ သားဖွားဆရာမ
ရောက်လာတော့ သူ မနိုင်
ဘူး၊ ဆေးရုံသွားပါလို့ တိုက်
စွန်းသွားတယ်။ ဆေးရုံတင်
စို့ အပိုင်းကျတော့ သွေးရင်း
သားရင်းတွေရဲ့အပိုင်း ဖြစ်
သွားပြီ။ ဒဲဒါတော့ ဝင်မစွက်
ချင်တော့ဘူး။ ကံကောင်းတာ
ထား၊ ကံဆိုးတာလားတော့
သေပါဘူး သားဖွားဆရာမ
ပြန်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာဘဲ
အောင်တင်တစ်ယောက် ဆုံး
သွားတယ်။

‘အမယ်လေး အောင်
တင်ရဲ့၊ ငါ့မောင်ရဲ့၊ အစ်မမှာ
ငါ့မောင်ကို ဆေးကုပေးဖို့၊
ဖိုက်ဆံရှာနေတုန်း ရှိသေး
တယ်။ အစ်မ လာတာကို
တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး
ထား။ နှင့်အစ်မကြီး အေးမ
သေ၊ နှင့်သိပ်ချစ်တဲ့ အေးမ
သေ နှင့်အတွက် ဆေးကုပေး
စရာ မရှိဘူးဆိုပြီး ဒီအတိုင်း
ဆိုင်းကြည့်နေလို့ ငါ့မောင်
အခုလို ဖြစ်ရတာ။ ငါသာ
အေးမလောက် ပြောလည်ရင်
ငါ့မောင် ဒီလိုမဖြစ်ဘူး။
တောင်အရင်း ခေါက်ခေါက်ကို
အခုလို လက်ပိုက်ကြည့်နေတဲ့
ဒီလိုအစ်မမျိုးနဲ့ ငါ့မောင်
သံသရာမှာ ထပ်မဆုံရအောင်
အစ်မဆီ အခုချက်ချင်း လိုက်
ခဲ့တော့။ ငါကတော့ လက်
ဖိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ အစ်မ
သွား ရှိပြီးတော့ မသာချစရာ
မရှိတဲ့အဖြစ်တော့ အဖြစ်
မခံနိုင်ဘူး။ အရပ်ထဲမှာနေ
တာ အလောင်းလှအောင်တော့
ပြင်ရဆင်ရမယ်။ ဟဲ့...
သောကျား...အောင်တင်ကို
နှိုင်းတူ ပွေ့ချီပေးစမ်း။ ငါ
တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူး။
ချစ်ပေးစရာ ရှိသေးတယ်။

လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးရ
မယ်။ အချိန်က သိပ်ရှိတာ
မဟုတ်ဘူး’

မအေးလှက စိကာပတ်
ကုံးပြောပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး
ငိုချင်းချတယ်။ ရင်ဘတ်ကို
တဖုန်းဖုန်းနဲ့ ဆောင့်ဆောင့်ထု
ပြီးတော့ကို ငိုတာ။ မအေးမ
ကို စောင်းချိတ်ပြီးတော့လည်း
ပြောလိုက်ငိုလိုက် လုပ်နေ
တယ်။ မအေးလှနဲ့ သူ့
ယောက်ျားက အောင်တင်
အလောင်းကို ပွေ့ချီမယ်အပြု
မှာ မအေးမက ဝင်တား
တယ်။ ပြီးတော့ စကားတွေ
အချီအချ ဖြစ်ကြတယ်။
ကျုပ် သိထားသလောက်
တော့ မအေးမရော မအေးလှ
ရော ခေသူတွေ မဟုတ်ဘူး။
အောင်တင် သတိလစ်နေတာ
၂ ရက်တောင် ရှိပြီပဲ။ သတိ
လစ်နေတုန်းကတော့ ဒင်း
(သင်း)တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ဘာသံမှမထွက်ဘူး။

‘အေးလှ...ညည်း...
စကားတတ်တိုင်း မဏ္ဍပ်တိုင်
တက်ပြမနေနဲ့။ အောင်တင်
အပေါ် တစ်သက်လုံး ကျုပ်
အနစ်နာခံလာတာ တစ်လော
ကလုံး သိတယ်။ ညည်းက
သေမှ လာပြီးချွဲပြမနေနဲ့။
မသေခင် ညည်းအိမ်သွားနေ
ရင် တစ်ရက်ပြည့်အောင်
လက်ခံ ပူးလို့လား။ မူး
ကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ကျုပ်ဆီ
ပြန်လာရတာချည်းပဲ။ ညည်း
ကများ အခုမှ လာပြီး နှမ်း
လာဖြူးဖို့ လုပ်ရတယ်လို့။
ရာရာစစ အေး၊ တစ်သက်လုံး
ကျွေးရတော့ ကျုပ်၊ နာမည်
ကောင်းရတော့ ညည်း။
ကျုပ် ထမင်းစားပြီး ကြီးလာ
တာ ဒီလောက်တော့ စဉ်းစား

တတ်သေးတယ်။ ကိုထွန်း၊
အောင်တင်ကို ရေချိုးပေးကြ
စို့၊ လုပ်စရာတွေ ရှိသေး
တယ်။ သိပ်ကြာနေလို့ မဖြစ်
ဘူး’

မအေးမကလည်း နှုတ်
စလျှာစလေးပင်သူ မဟုတ်
ဘူး ခပ်သွက်သွက်ပဲ ပြန်ပြော
တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူ
တွေကတော့ ဘာမှဝင်မစွက်
ကြပါဘူး။ ကာယကံရှင်
သွေးရင်းသားရင်းတွေရဲ့
သဘောထားကိုပဲ စောင့်
ကြည့်နေရတယ်။ အောင်တင်
ကတော့ သေလို့ ဘယ်ဘဝ
ရောက်နေပြီလဲ မသိဘူး။
ဒီမှာတော့ အောင်တင်မသာကို
ဟိုအိမ်မှာထားမယ်၊ ဒီအိမ်
မှာထားမယ် လုပ်နေတာနဲ့
တင် ညနေစောင်းတော့မယ်။
မသာကို ရေချိုးပေးဖို့ ဝေးစွ။
မအေးမရဲ့လက်ထဲက မအေး
လှက လှလိုက်၊ မအေးလှရဲ့
လက်ထဲက မအေးမက ပြန်
လှလိုက်နဲ့ အောင်တင်လည်း
ငါးဖယ်ပုပ်ကို ဖြစ်နေပြီ။
မသာကြီး အလယ်မှာထားပြီး
သူနိုင် ကိုယ်နိုင် စကားနိုင်လှ
နေကြတာကပဲ အငြိမ့်ပွဲ ကြည့်
ရသလို။

မအေးမရဲ့ယောက်ျား
ငထွန်းက ပိုတောင် လက်
သွက်သေးတယ်။ ကျုပ်ရှေ့
တင်ပဲ ဘယ်က ဘယ်လို
သတင်းပေးထားလိုက်လဲ မသိ
ဘူး။ မသာကိုဖြင့် သပိတ်
မသွတ်ရသေး၊ သရဇာတုံ
မတင်ရသေးဘူး၊ ဝိုင်းထိုင်
မယ့် ဖဲသမားအုပ်စုက အိမ်
ရှေ့မှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေ
ကုန်ပြီ၊ အရက်ပုံးတွေ တောင်
ရောက်နှင်နေပြီ။ အကွက်တွေ
ကြိုမြင်ပုံရတဲ့ ညီအစ်မနှစ်

ယောက် အချေအတင်တွေ
ဖြစ်ကြ၊ ဆဲကြ၊ အော်တုတ်
ကြနဲ့ နုန်းလုံးကြကုန်ရော။
မိန်းမနှစ်ယောက် နုန်းသတ်
ကုန်ကြတော့ ယောက်ျားတွေ
ပါလာမှာစိုးလို့ အတင်းဝိုင်း
ဆွဲကြရတယ်။ နောက်ဆုံး
တော့ ကျုပ်က ညှိနှိုင်းရေး
မှူးကြီး ဖြစ်သွားရော။ ဒီရပ်
ကွက်မှာ ကျုပ်ပဲ အသက်
အရွယ်အားဖြင့် ကြီးကြီးမား
မားရှိတာ မဟုတ်လား။

‘ကဲ...နင်တို့ ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ။
စည်းစည်းလုံးလုံး နေကြ။
ဘယ်နှယ် သူများကြားလို့မှ
မကောင်းဘူး။ သေတဲ့သူက
သေပြီးပြီ။ ဟိုလူအပြစ်ဖို့၊
ဒီလူအပြစ်ဖို့ လုပ်မနေကြနဲ့
တော့။ အရင်ကတည်းက ဒီ
အိမ်မှာ နေလာတာ၊ ဒီအိမ်မှာ
ပဲ ဆက်ထား။ အေးလှအိမ်ကို
ရွှေမနေခဲ့တော့။ ကုန်တာ တစ်
ဝက်စီကျခံ၊ ရတာတစ်ဝက်
စီ ယူကြ။ အညီအမျှ အချိုး
ကျပေါ့’

ကျုပ်ဖြင့် မသာပွဲညှိနှိုင်း
ရေးမှူးအဖြစ် တစ်သက်နဲ့
တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့
ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် ‘မသာ
တစ်ခေါက်၊ ကျောင်းဆယ်
ခေါက်’ဆိုပြီး ရှေးစကား ရှိခဲ့
တာနဲ့တူတယ်။ ကျုပ်စကား
ကိုတော့ နားထောင်ကြသား။
များများစားစားတော့ စောဒ
က မတက်ကြဘူး။ ကျုပ်
ဒီလောက် ပြောလိုက်ရင်ဖြင့်
နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်း
ကောင်း သဘောပေါက်ပါ
တယ်လေ။ ဒါတောင်
‘ဦးလေးလှ သက်သေနေ’
လို့ နှစ်ယောက်စလုံးက စစ်
ကူ တောင်းလိုက်သေးတယ်။

တော်တော် မလွယ်တာဘဲ။
 အချိုးကျလို့လည်း
 ပြောလိုက်ရော ညီအစ်မနှစ်
 ယောက်စလုံး သူတို့ပဲ နုန်း
 သတ်တဲ့ ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်
 သလိုဘဲ။ ပြောနေ၊ ဆိုနေ၊
 ဆက်ဆံနေကြတာများ ရွှန်း
 ရွှန်းကိုဝေလို့။ မယားညီအစ်
 ကို နှစ်ယောက်ကလည်း
 'အစ်ကိုကြီး၊ ညီလေးနဲ့ တစ်
 ယောက်လည်း တစ်ယောက်
 ဖက်ပြီး ညီညွတ်နေလိုက်ကြ
 တာ။ မအေးမက အရက်
 ရောင်းတယ်။ မအေးလှက
 အမြည်းရောင်းတယ်။ သူတို့
 ယောက်ျားတွေက ဖဲဝိုင်းမှာ
 အကောက်ငွေကောက်တယ်။
 သူ့နေရာနဲ့သူ အကွက်ကိုစေ
 လို့။ အခုကျတော့ ကျုပ်
 တောင် မလိုတော့သလိုဘဲ။
 'ဦးလေးလှ ဧည့်သည်
 လာတယ်။ အပေါ်တက်သွား
 လိုက်ပါ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မ၊
 ဦးလေးလှ အပေါ်မှာရှိတယ်'
 အိမ် အောက် ကနေ
 မအေးမ လှမ်းပြောသံကို
 ကျုပ် ကြားလိုက်ရတယ်။
 ကျုပ်ဆီ ဘယ်ဧည့်သည်က
 များ အလည်လာပါလိမ့်။ ရုံး
 မှာ အလုပ်လုပ်တုန်းက လုပ်
 ဖော်ကိုင်ဖက်တွေများလား။
 မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တောင်
 အသက်အရွယ်ရလာတော့
 ဘတ်စ်ကား တိုးမစီးနိုင်လို့
 ဘယ်မှမသွားဖြစ်တာ။ သူတို့
 လည်း ကျုပ်လိုပဲနေမှာပါ။
 ကျုပ် လိုက်စဉ်းစားတာ
 ဘယ်လိုမှ အစရှာမရဘူး။
 ဘယ်က ဧည့်သည်ကများ
 မျက်စိလည်လာပါလိမ့်။
 ကျုပ်တူတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ
 ဘူး။ သူ့ဆီ မရောက်တာ
 တောင် ကြာပြီ။ ကျုပ်တူမက

ငွေလေး
 ကြေးလေး
 နည်းနည်းပါးပါး
 စိုက်ထုတ်နိုင်တဲ့
 သူက
 မသက်ကို
 လိုင်စင်ယူသတဲ့
 သေသူရဲ့
 အသုဘကို
 အစအဆုံး
 တာဝန်
 ယူပေးတယ်
 အသုဘ
 ချတာကစလို့
 လှူဖို့တန်းဖို့
 အဆုံးပေါ့လေ
 အဲ...
 ဒါပေမဲ့
 လိုင်စင်ယူတဲ့သူကို
 တစ်ခုတော့
 ခွင့်ပြုပေးရတယ်

ကျုပ်နဲ့ အဝေးကြီးမှာနေတာ။
 ဝိုတောင် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။
 ကျုပ်တို့နဲ့ ကျုပ် နေတာတော့
 နီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရောက်
 ဖြစ်ဘူး။ တစ်ခါသွားလည်
 တုန်းက အိမ်ပေါ်မှာ လင်
 မယားနှစ်ယောက် ဖဲဝိုင်းရိုက်
 နေတာတွေတော့ အမြင်
 မတော်လို့ ပြောမိလိုက်ရင်း
 သူမိန်းမနဲ့ စကားအခွံမသင့်
 ဖြစ်ပြီး မသွားဖြစ်တော့တာ
 တစ်နှစ်တောင်ပြည့်တော့မယ်။
 ကျုပ်တူက သူမိန်းမဘက်ကို
 သိပ်ပြီး မပါရှာပါဘူး။ ကျုပ်
 က စိတ်ဆိုးပြီး သူ့အိမ်ဘက်
 ကို မသွားတော့ သူတို့လည်း

ကျုပ်ဆီကို ခြေဦးတောင်
 မလှည့်ဘူး။ လာဖို့တော့ ဝေး
 ရော။ ကောင်းပါတယ်လေ။
 တူမသားချင်းဆိုတာ သား
 သမီးအရင်းမှ မဟုတ်တာ။
 သားသမီးအရင်းတွေ ရှိလျက်
 နဲ့တောင် အချို့တွေ လမ်း
 ဘေးမှာ နေကြရတာ။ ကျုပ်
 အားတော့ မငယ်ပါဘူး။
 ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ ရပ်မိရပ်ဖဲ
 လုပ်ပြီး အခုလိုနေတာ အဆင်
 ပြေနေတာပဲ။
 'လေးလေး မလာတာ
 ကြာလို့။ ပြီးတော့ ဒီရက်ပိုင်း
 နေက အရမ်းပြင်းတာနဲ့ နေမှ
 ကောင်းရဲ့လားလို့ စိတ်ပူပြီး
 အောင်တင့်သတင်း လာမေး
 ရင်း ဝင်လာလိုက်တာ။ နည်း
 နည်းတောင် ပိန်သွားသလိုပဲ။
 ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်မှာ
 တော့ အသက်ကြီးတဲ့သူတွေ
 တော်တော်များများ ဆုံးပါး
 ကြတယ်။ အပူချိန် လွန်က
 လွန်းလို့လေ'
 ကျုပ် ထင်မှတ်မထား
 တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ တူတော်မောင်
 လင်မယားလေ။ ကျုပ်တူက
 ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်စကား
 ပြောရင်း ထိုင်လိုက်တယ်။
 အပူချိန် ပြင်းလွန်းတာမို့ ကျုပ်
 ကို စိတ်ပူလို့ဆိုပဲ။ တကယ်
 ရော စိတ်ပူတာဟုတ်ရဲ့လား
 မသိပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ
 လောက်က လေအောင့်လို့
 ထမင်းမစားနိုင်တာတောင်
 သတင်းလာမေးဖော် မရဘူး။
 အဲဒီတုန်းကတော့ ကျုပ်ခွေခွေ
 ကလေး လှဲအိပ်နေတာတွေ
 လို့ အောင်တင်ပဲ သတင်းဝင်
 မေးရင်း မူးကြောင်မူးကြောင်
 နဲ့ နှိပ်ပေး နင်းပေးသွားတာ၊
 လေနိုင်ဆေးတွေ ဘာတွေ
 သူပဲ သွားဝယ်ပြီး ဖျော်တိုက်

သွားတာ။
 အင်း... လင်မယားနှစ်
 ယောက်စလုံးပဲ စကားကသာ
 ကျုပ်ကို ဦးတည်ပြီး ပြောနေ
 တာ မျက်စိတွေက အိမ်
 အောက်က ဖဲဝိုင်းဆီမှာချည်း
 မလွှတ်တမ်းပဲ။ ဝါသနာ သိမ်
 မကြီးရှာဘူး။ အိမ်မှာ လင်
 မယားနှစ်ယောက်တည်း
 ရှိတာတောင် သားသမီးတွေနဲ့
 ဝိုင်းထိုင်ပြီး ဖဲစုရိုက်ကြတာ။
 အဲဒီလိုနေလို့လည်း သား
 သမီးတွေသာ များလာတာ။
 အခုချိန်ထိ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်တောင်
 မရှိသေးဘူး။ အသက်တွေထ
 မငယ်တော့ဘူး အသိတရား
 က နည်းနည်းလေးတောင်
 မရှိကြဘူး။ ကျုပ်အစ်မတော့
 စောစောစီးစီး သေသွားတာ
 ကောင်းတာပါပဲ။ မဟုတ်ရင်
 မြင်ရတွေ့ရလို့ စိတ်ဆင်းရဲ
 နေဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်
 ထပ် ဘာမှမပြောမိအောင်
 ကျုပ် ဆင်ခြင်ပါတယ်။ သား
 သမီးအရင်းမဟုတ်တော့ သိမ်
 မဆုံးမချင်ဘူး။
 'အေး... အေး...နေ
 တော့ ကောင်းပါတယ်ကွာ။
 နေပြင်းလွန်းတော့ အစား
 အသောက်တော့ နည်းနည်း
 ပျက်တာပေါ့'
 ကျုပ်ရဲ့ တူတော်မောင်
 လင်မယားကတော့ ကျုပ်
 ပြောတာတောင် ကြားရဲ့လား
 မသိပါဘူး။ အကြည့်တွေထ
 ကျုပ်ဆီမှာ မရှိကြဘူး ဖဲဝိုင်း
 ဆီမှာချည်းပဲ။ ဘာရယ်
 မဟုတ်ဘူး အဆင်ပြေအောင်
 သာ ပြန်ပြောလိုက်တာ။ လင်
 သလိုတောင် ဖြစ်သွားသလား
 မသိဘူး။ တကယ်တော့
 အစားအသောက်က ငါးနှစ်
 ပါဘူး။ မအေးမက ကျုပ်ဆီ

ဤသို့လုပ်ရာရာ လုပ်ကျွေးရာ
မိတယ်။ အတို့အမြဲလေး
နဲ့နဲ့လင်လင် စားရလို့လား
ဆီဘူး။ ဒီရက်ပိုင်း ခံတွင်း
ဆိုတော့လို့။ အစားအသောက်
ဆောင်းကောင်းလေး စားရ
ဆို ထင်ပါရဲ့။ အိပ်လို့လည်း
ဆူသား။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ဆို
ဆာဆာချာချာတောင် မချက်
ဖြစ်ဘူး။ အဆင်ပြေသလို
ဆားပဲ ချက်စားဖြစ်တာများ
တယ်။

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် လိမ်
ဆိုက်မိသလို ဖြစ်သွားလို့
စိတ်က မလုံမလဲ ဖြစ်မိသွား
တယ်။ ကျုပ်တူ လင်မယား
ထဲတော့ ရိပ်မိမယ် မထင်
ဆင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လိပ်ပြာ
ဆိုက်မလုံဘဲ ဝါးကပ်စင်ပေါ်
မှာ ပက်လက်အနေအထား
ထင်ထားတဲ့ အောင်တင်
ဇွန်နာကို ဘာရယ်မဟုတ်
သွားကြည့်မိလိုက်တယ်။

အောင်တင်ဇွန်နာက တစ်
မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ။ တစ်စုံ
တစ်ရာကို ပြောချင်တဲ့ ပုံစံ
မျိုးလား။ သတိပေးချင်တဲ့ ပုံစံ
မျိုးလား။ အသက်ရှင်စဉ်တုန်း
က ကျုပ်က သူ့ကို ဆူလား။
ကြိမ်းလား လုပ်ထားတာကိုပဲ
မကျေမနပ် ဖြစ်နေတုန်းပဲ
လား။ ကျုပ်လည်း သေသေ
ချာချာတော့ မဝေခွဲတတ်
ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ရဲ့
စိတ်ကပဲ ထင်နေတာလား။
ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးနေတုန်း
မှာပဲ ကျုပ်ရဲ့ နားထဲကို အသံ
တစ်သံက ဖြတ်ဝင်လာတယ်။

“ငထွန်း ဘယ်လိုလဲ
တွက်ခြေ ကိုက်ရဲ့လား”

ကျုပ်ရဲ့ တူတော်မောင်
က မအေးမရဲ့ ယောက်ျား
ငထွန်းကို လှမ်းမေးလိုက်တဲ့
အသံ။ ကျုပ်ကို ရှေ့မှာ ငုတ်
တုတ်ထားပြီး မေးလိုက်တဲ့
ကျုပ်ရဲ့ တူတော်မောင် မေး

ခွန်းက ကျုပ်ကို ကြက်သီး
ဖြန်းဖြန်း ထသွားစေတယ်။
ငထွန်းတစ်ယောက် ပိုက်ဆံ
တွေ အထပ်လိုက်ကိုင်းပြီး
အိတ်ထောင်ထဲ ထိုးထည့်ရင်း
ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ပဲ ခပ်သွက်
သွက် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်
တာကိုလည်း ကျုပ် မြင်လိုက်
ရတယ်။ မသာသတင်းမေး
လာသူကလည်း ဘာလို့ဆုံး
တာလဲ၊ ဘယ်တော့ ဆုံးတာ
လဲ၊ ဝမ်းနည်းကြောင်း စတဲ့
စတဲ့ လောကွတ်စကားလေး
တောင် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်
မေးဖော်မရဘူး။ မသာအိမ်
ကလည်း စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင်
တွက်ခြေကိုက်လို့ ပြုံးဖျော်နေ
ပုံပဲ။ ဝမ်းနည်းဖို့တော့ ဝေးစွ။
ဒါမှမဟုတ် သေတဲ့သူဟာ
ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလောက်
အောင်ကို ဒီအိမ်အတွက်
အကျိုးမပြုခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်နေလို့
လား။ တကယ်တမ်း အကျိုး

ပြုခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ရင်ရော ကျန်
ရစ်သူတွေက ဝမ်းနည်းကြမှာ
လား။ နှမြောတာ ဖြစ်နေကြ
မှာလား။ လူဆိုတာက သေပြီ
ဟေ့ဆိုရင် အသားငါးလို
ချိန်ခွင်ထဲထည့်၊ ချိန်စက်ပြီး
ရောင်းဖို့ လောက်တောင်
တန်ဖိုးမရှိတော့တာမို့ အခုလို
အရှုံးအမြတ်တွေနဲ့ သင်္ချာပညာ
တစ်ပုဒ်ကို တွက်ချက်ဖြေရှင်း
သလို ဖြေရှင်းနေကြတာလား။
ဒါဟာ ဝမ်းရေးကြောင့်လား၊
မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးမှု
ကြောင့်လား၊ အကြင်နာ
တရား ရှားပါးလာမှုကြောင့်
လား။ ကျုပ်တို့လို ဆင်းရဲ
သား လူတန်းစားအလွှာတွေ
မှာပဲ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေကို
ကြုံကြရတာလား။ ကျုပ်
တောင်တောင်ဤဤ လျှောက်
တွေးနေမိတယ်။ ■

လွှဲခဲ့ကို

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၊

Dictionary for All

သာလွန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

၁ ဝင်ပြုစုလုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့် ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၄၂၄၀၆၊ ၂၄၉၂၀၆

၂ အမှတ်(၃၇၇/၃၇၈) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊ အထက်။ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၂၀၃၇၊ ၂၂၇၂၇၇

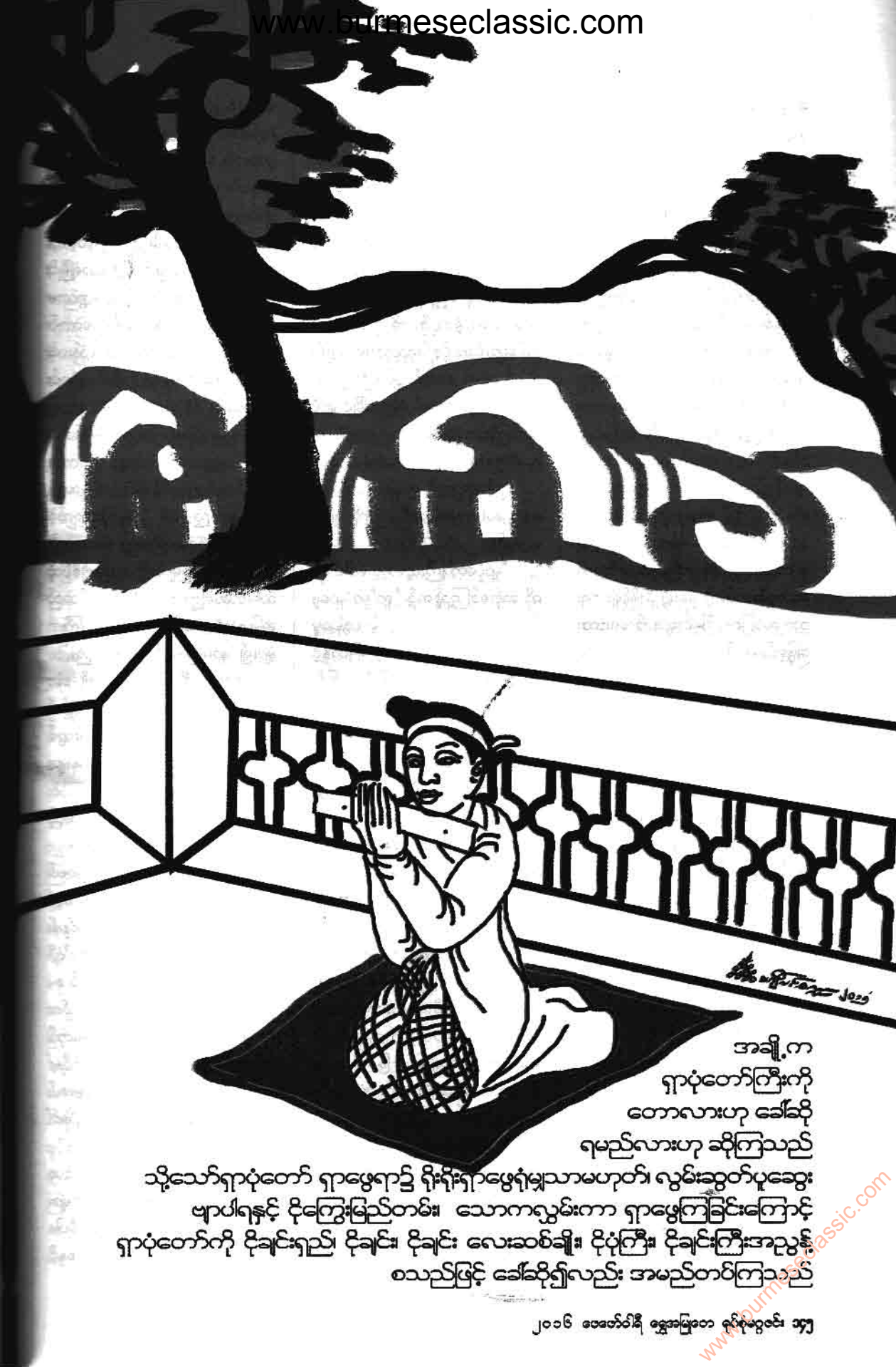
၃ ဝင်ပြုစု/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ငွေလမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၉၉၂၇၇

စုံနို့သာမြိုင်၊ ဟေမဝန်တွေ ရှာပုံတော်ကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)

စာရေးသူသည် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ်
ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၁၅၀ တွင်
စုံနို့သာမြိုင်နှင့် ကျွန်တော် ဆိုသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်
ရေးဖူးပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးသည် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊
ဇွန်လတွင် လင်းလွန်းခင်စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေသော
စာရေးသူ၏ ရင်၌ရှိက်ခတ်ထင်ဟပ်စာစု စာအုပ်တွင်လည်း
ပါပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးရှေ့ပိုင်းတွင် မြန်မာစာပေ

ရှာပုံတော်ကြီးများမှ စုံနို့သာမြိုင် ရှာပုံတော်နှင့်
ပတ်သက်ပြီး အကျယ်ရေးခဲ့သည်။ ဟေမဝန်တွေ
ရှာပုံတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍မူ အနည်းငယ်သာ
ရေးထားသည်။ ထိုသို့ရေးခဲ့ပြီး ၄ နှစ်လောက်အကြာ
၂၀၁၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂ ရက် နေ့စွဲဖြင့်
ဦးစိန်ရိုး(စာရေးဆရာကြီး အနောက်တံခါးမှူး မောင်နှမ
ထံမှ စာရေးသူထံ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။

အချို့က
ရှာပုံတော်ကြီးကို
တောလားဟု ခေါ်ဆို
ရမည်လားဟု ဆိုကြသည်
သို့သော်ရှာပုံတော် ရှာဖွေရာ၌ ရိုးရိုးရှာဖွေရုံမျှသာမဟုတ်၊ လွမ်းဆွတ်ပူဆွေး
ဗျာပါရနှင့် ငိုကြွေးခြည်တမ်း၊ သောကလွှမ်းကာ ရှာဖွေကြခြင်းကြောင့်
ရှာပုံတော်ကို ငိုချင်းရှည်၊ ငိုချင်း၊ ငိုချင်း လေးဆစ်ချို့၊ ငိုပုံကြီး၊ ငိုချင်းကြီးအညွန့်
စသည်ဖြင့် ခေါ်ဆို၍လည်း အမည်တပ်ကြသည်

ဆရာကြီးစာက စာရေးသူရေးခဲ့သည့် စုံနံ့သာမြိုင်ဆောင်းပါးနှင့် ပတ်သက်နေသည်။ ဆရာကြီးစာတွင် စာရေးသူ၏ဆောင်းပါး၌ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ၂၅ နှစ်မြောက် ငွေရတုသဘင်အတွက် စုံနံ့သာမြိုင်က၊ ခဲခြင်းဆိုသည်မှာ မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာအသင်းကြီး၏ ၂၅ နှစ်မြောက် ငွေရတုသဘင်အတွက် သာ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် စုံနံ့သာမြိုင်ကို က၊ ခဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြင်၍ရေးသားဖော်ပြပေးစေလိုကြောင်း ရေးထားသည်။ စုံနံ့သာမြိုင်မင်းသမီး ခေါ်ခင်လှသီနှင့် တွေ့ဆုံမေးလိုက်လည်း သူနှင့် ရင်းနှီး၍ တွေ့ဆုံပေးလိုပါကြောင်း ပါ၏။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူသည် ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းတွင်ပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ကပြခဲ့သည့် စုံနံ့သာမြိုင်နှင့် ပတ်သက်သောရှင်းတမ်းကို ရေး၍ ဦးစိန်ရိုး ရေးသားဖော်ပြစေလိုခြင်းများကို ရေးသားဖြေရှင်းခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူ၏ ပထမဦးဆုံး ဆောင်းပါး ပါစဉ်ကပင် စာရေးသူထံ စာဖတ်ပရိသတ်များထံမှ ဦးကြောအကြောင်းနှင့် ဟောမဝန်တွေ ရှာပုံတော်ကြီးအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြပေးရန် စာများဖြင့် တောင်းဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ယခု မကြာသေးမီက ထိုတောင်းဆိုချက်ရေးသူတစ်ဦးထံမှ ဦးစိန်ရိုး(စာရေးဆရာကြီး အနောက်တံခါးမှူး မောင်မှူး)က ပြင်၍ ရေးသားဖော်ပြပေးလိုသည့်အတိုင်း စာရေးသူက ရေးသားဖော်ပြပေးခဲ့ပြီး သူတို့ သိလိုသည့် ဦးကြောအကြောင်းနှင့် ဟောမဝန်တွေ ရှာပုံတော်ကြီးအကြောင်းကို မရေးသေးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရေးသားရန်နှင့် အခြား ရှာပုံတော်ကြီးများရှိလျှင်လည်း ဖော်ပြပေးရန် တောင်းဆိုစာရောက်လာပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ စာဖတ်ပရိသတ် နောက်တိုးတောင်းဆိုမှုအတွက် စာကြွေးမတင်ရန် ရေးလိုက်ရပါသည်။

စာရေးသူ၏ ပထမဆုံး ဆောင်းပါးဖြစ်သော စုံနံ့သာမြိုင်နှင့် ကျွန်တော်

ဆောင်းပါးရေးစဉ်ကတည်းကပင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တော်က တောင်တွင်းကြီးမြို့ စာတော်ဖတ်ဦးကြောက စုံနံ့သာမြိုင်ရှာပုံတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ စလင်းမြို့ ဦးမြတ်သာဒွန်းက ဟောမဝန်တွေ ရှာပုံတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျပင်းမြို့ ဦးသရက်ချဉ်က နေ့ခနစ်ဆူရှာပုံတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း ရေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ မင်းသမီးလင်ပျောက်ရှာ ငိုချင်းရှည်ရှာပုံတော်ကြီး ၃ ပုဒ်အနက် တောင်တွင်းကြီးမြို့ စာတော်ဖတ် ဦးကြော၏ စုံနံ့သာမြိုင် ရှာပုံတော်ကြီးသာလျှင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလူသိများခဲ့ပါသည်ဟု ရေးခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် ရှာပုံတော်ကြီး ဟူသော ဝေါဟာရ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းရပေမည်။

‘ရှာပုံတော်ကြီး’ဟူသော ဝေါဟာရကို ဆန်းစစ်ကြည့်ရာ၌ ‘ရှာ’မှာ ရှာဖွေခြင်း၊ ‘ပုံ’မှာ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၊ ဟန်အမူအရာ၊ ‘တော်’မှာ အထွတ်အမြတ်နှင့် ဆက်စပ်သောစကား၊ ‘ကြီး’မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျကျနုနု အပူတပြင်းဖြူလုပ်ခြင်းကို ပြဆိုသည်ဟု ပညာရှိများက အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စကားအားလုံးကို စုရုံးသိမ်းကျုံး၍ ကြည့်ရှုပါက မင်းညို၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးစို့သည် အပူတပြင်း လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည့် ကိုယ်ဟန်အမူအရာဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်ပေါ်၍ လာပါသည်။ တစ်ဖန် မည်သည့်အရာကို၊ မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်အတွက် ရှာဖွေရပါသနည်းဟု မေးမြန်းရန်ရှိလေသည်။ အမှန်မှာ မင်းသမီး၊ မင်းသားတို့သည် မိမိတို့၏ ကြင်ဖော် ပျောက်နေသည့်ဟန် ရေးသားစီကုံးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီး လင်ပျောက်ရှာပုံတော်၊ မင်းသား မယားပျောက် ရှာပုံတော် စသည်ဖြင့် အမည်တပ်ကြသည်။ ဦးကြောကလည်း ‘ရွှေမျှာကလျာ၊ ဟိုခင်ကိုလျှောက်ပါလို့၊ လင်ပျောက်ကိုရှာခဲ့’ဟုလည်းကောင်း၊ ‘ဘောဘောမောင်လှ၊ ရွှေရောင်ပကို၊ ဆွေနှမရှာခဲ့’ဟု လည်း

ကောင်း၊ ရှာပုံတော်၏အဓိပ္ပာယ်ကို သရုပ်ဖော်ခဲ့လေသည်။ ရှာဖွေသည့်နေရာများမှာလည်း နန်းတော်၊ အိမ်တော်များတွင် မဟုတ်၊ တောတောင်၊ စိမ့်စမ်း၊ ထွင်းဖွယ်၊ ဆွေးဖွယ်ပြည့်လွန်းနေသည့်ဒေသများတွင် တွေ့လိမ့်နိုးနိုး၊ မျှော်လင့်တိုးလျက် (၁) ငှင်းမင်းမြိုင်၊ (၂) မောရမြိုင်၊ (၃) စန္ဒာကုရိတိဋ္ဌာန၊ (၄) သုဝဏ္ဏသာမမြားမှန်ရာဌာန၊ (၅) ဝက်မွှာတောင်၊ (၆) မိဂဒါဝုန်တော၊ (၇) လင်းလွန်းဝင်၊ (၈) ပလလဲတော၊ (၉) ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်၊ (၁၀) အပရာဇိတပလ္လင်၊ (၁၁) နန္ဒမူလိုက်ဝှု၊ (၁၂) နဝရတ်အိုင်၊ (၁၃) ကုဏ္ဍလာအိုင်၊ (၁၄) ရထကာရအိုင်၊ (၁၅) မန္တာကီအိုင်၊ (၁၆) ဆဒ္ဒန္တအိုင် စသည့် ၁၆ ဌာနကိုရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ကာလလည်းမတူ၊ ဒေသလည်းမတူသည့်နေရာများကို ထည့်၍စိမ့်သိုထားသောကြောင့် စုံနံ့သာမြိုင်သည် အခြားရှာပုံတော်ကြီးများထက် လူကြိုက်များ၍ နာမည်ကြီးခြင်းဖြစ်သည်။

စလင်း ဦးမြတ်သာဒွန်း၏ ဟောမဝန်တွေနှင့် ကျပင်း ဦးသရက်ချဉ်၏ နေ့ခနစ်ဆူ ရှာပုံတော်ကြီးများတွင် ဦးကြော၏ ရှာပုံတော်နေရာဌာနများကိုသို့ မစုံလင်ချေ။

စလင်း ဦးမြတ်သာဒွန်းရေးသည့် ဟောမဝန်တွေ ရှာပုံတော်ကြီးတွင် -

‘ဟောမဝန်တွေ၊ သလွန်မြေဝယ်ညာရွှေအုံးထောက်၊ စက်ပါသော် ဖျော်နိုင်ဘူး၊ မူးနောက်နောက်နှင့် ခင်ပြန်ပျောက် ပင်နန်းရှင်၊ အရှာရယ်ကြွပါလို့ ထမယ်ပြင်’ ဟု သူ၏ရှာပုံတော်ကို စထားသည်။ ‘သည်နေဝင်မှု၊ သည်ထလူကို ရှာလို့တွေ့ခါမှ၊ သည်ဖေတော်ရှင်ခွင်ထက်မှာဖြင့်၊ ပိုက်ဖက်ကာပိုရှိနှင့် အိုင်ကိုတန်ပါတော့ရယ်လို့၊ ရေမွှေးစင်ပုဂံပျော့ရယ်နှင့် ကိုချောမှတ်တံမယောင်’ ဟူ၍ အဆုံးသတ်ထားသည်။

စလင်းဦးမြတ်သာဒွန်း၏ ဟောမဝန်တွေရှာပုံတော်ကြီးမှ စာသားများသည် ဦးကြော၏ စုံနံ့သာမြိုင်ကို မခံပါ။ စာရေးသူက နေရာကိုင်ညာ၍ အစနှင့်

အဆုံးကိုသာဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ အစ၊ အဆုံးသိချင်က ဟေမဝန်ဘွေရှာပုံတော်ကြီးကို ရှာဖွေ၍ ဖတ်ကြပါရန် တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

ဦးကြောသည် တောင်တွင်းကြီးနယ်၊ နတ်မောက်မြို့အနီး မြို့ကုန်းရွာ (တိုင်းရွာ)တွင် ဖွားမြင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို တောင်တွင်းကြီး ဦးကြောဟူ၍သာ အမည်တပ်ခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တော်၌ ဦးကြောကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးမင်းမောင်(မိုလ်ချပ်အောင်ဆန်းတို့၏ ဘိုးဘေး)နှင့်အတူ သမားတော်ကြီး နေမျိုးဘိသက္ကသုရဇော်ရထားဦးကျော်စံ ခေါ်ဆောင်လာသဖြင့် ရတနာပုံရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်လာသည်။ ဦးကြောကို ရွှေတိုက်ဝန်ကြီးထံ စာရေးအဖြစ် အပ်နှံခဲ့သည်။ ကဗျာလင်္ကာစပ်ဆိုမှုနှင့် စာပေရွတ်ဖတ်မှုတွင် ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ကျော်ကြားသဖြင့် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးက စာတော်ဖတ်အဖြစ် ခန့်အပ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာတော်ဖတ်ဦးကြောဟု အမည်တွင်ခြင်း ဖြစ်၏။ စာတော်ဖတ်များသည် မှန်နန်းတော်ရှေ့ နေဆောင်တွင် အလှည့်ကျဝင်၍ အိပ်ဖန်အိပ်ကြရသည်။ ညဉ့်အခါ ဘုရင်စက်တော်ခေါ်ရာ သလွန်တော်၌ စံတော်မူလျှင် စက်ရာခန်းအပြင် ရွှေနားတော်ကြားလောက်သောနေရာမှ စာတော်ဖတ်များသည် ဒူးပုဆစ်တုပ်ပုပ်၍ ဇာတ်ဝတ္ထုဇာတ်ဝင်များကို ဖတ်ကြရသည်။ သို့နှင့်ပင် ဦးကြောသည် မှန်နန်းအပျိုတော်ဓပုရစ်နှင့် ရည်ငံလေသည်။ မှန်နန်းအပျိုတော်ဆိုသည်မှာ အမျိုးအနွယ်ခြင်မြတ်သော မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့၏ သမီးများနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့မှ ဆင်းသက်သည့် ဇော်ဘွားမြို့စား အရာခံတို့သမီးကညာများမှ ခြောက်ဖြစ်ကင်း ချစ်ရည်လှပချောမောသူတို့ကိုသာ ရွေးချယ်၍ မှန်နန်းဆောင်တွင် ခ၊စားနေကြသည်။ ယင်းအပျိုတော်တို့ကို ဘုရင်ထ ကောက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခီရုရားလောင်းများဖြစ်သဖြင့် အနက်

ရောင်သလွန်နှင့် အိပ်ကြရသည်ဆို၏။ ဦးကြောနှင့် မပုရစ်ကိစ္စကို သူငယ်ချင်းဦးမင်းမောင်က သိပြီး စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်၍ သမားတော်ကြီး ဦးကျော်စံကို တိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကျော်စံက ဦးကြောအား တောင်တွင်းကြီးမြို့တောင်တွင်းခရိုင်ဝန် သံတော်ဆင့်၊ ရန်လင်းလှေတော်အုပ်မင်းကြီး မင်းလှမဟာ မင်းဒင်ထံပို့၍ အပ်နှံထားလေသည်။ နောင်အခါ ဦးကြောသည် ရှေ့ဘက်ဝန်စာရေး ဖြစ်လာသည်။ ဦးမင်းမောင်မှာ ရွှေမြို့တော်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီး ရွှေတိုက်စာရေးမှ ရွှေတိုက်စိုး၊ ထိုမှ အခွန်ဝန်၊ နောက်ဆုံး တောင်တွင်းကြီးနယ်ပင်းဌေးချီအရပ်တွင် ရုံးစိုက်အုပ်ချုပ်သော ၃ မြို့ဝန်ဖြစ်လာသည်။ ဦးကြောသည် တောင်တွင်းကြီးမြို့၌ အနီးတောသူ မမင်းယ(မမင်းရန်)ဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်ဟု ဆိုသည်။ ဦးကြော၏သမီး ဒေါ်အိသည် နတ်မောက်မြို့သူကြီး ဦးထွန်းပုံနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်ဟု သိရသည်။ ဦးကြောသည် ဦးမင်းမောင်နှင့်အတူ ငွေချီသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြောင်း နောက်ဆုံးသိရပါသည်။

အချို့က ရှာပုံတော်ကြီးကို တောလားဟု ခေါ်ဆိုရမည်လားဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် ရှာပုံတော် ရှာဖွေရာ၌ ရိုးရိုးရှာဖွေရုံမျှသာမဟုတ်၊ လွမ်းဆွတ်ပူဆွေး၊ ဗျာပါရနှင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်း၊ သောကလွမ်းကာ ရှာဖွေကြခြင်းကြောင့် ရှာပုံတော်ကို ငိုချင်းရှည်၊ ငိုချင်း၊ ငိုချင်းလေးဆစ်ချိုး၊ ငိုပုံကြီး၊ ငိုချင်းကြီးအညွန့်စသည်ဖြင့် ခေါ်ဆို၍လည်း အမည်တပ်ကြသည်။ ဦးကြော၏ 'ဆွေးမှုထပ်ကြွယ်၊ ဖိုပယ်ရှိုက်ပါလို့၊ ငိုလိုက်မယ်' ဟူသော အသုံးအနှုန်းကပင် ငိုချင်း၏ အနက်ကို ထင်ရှားစေသည်။ 'ရှည်'ဟု ထည့်ရခြင်းအကြောင်းကို တစ်ဖန်စိစစ်လိုက်ပြန်သော် ရှာပုံတော်မှာ ဇာတ်ပွဲများတွင် မင်းသမီး၊ မင်းသားတို့ အပူတိုက်ခန်း၌ ငိုကြွေးကြသည့်လေသံများကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ဖြင့် ခွေးချိုး၊ လေးချိုးတို့ထက် ပိုမိုရှည်လျားအောင် စီကုံးစပ်ဆိုထား

ခြင်းကြောင့် 'ငိုချင်းရှည်'ဟု ခေါ်ဆိုကြပြန်သည်။ ငိုချင်းရှည်တို့တွင် ဘုန်းကြီးပျံ ငိုချင်းရှည်များနှင့်မတူ ကွဲပြားစေရန် အချို့က 'ရှာပုံတော်ကြီးငိုချင်းရှည်'ဟု အမည်တစ်မျိုး ထပ်ဆင့်၍ ခေါ်ဝေါ်ကြပြန်သည်။ သီလာစန္ဒန လင်ပျောက်ရှာပုံတော်ဟူ၍လည်း ရှိသည်။ မင်းသားရှာပုံတော်နှင့် မင်းသမီးရှာပုံတော်ကြီးဟူ၍လည်း ရှိသေးသည်။ မင်းသမီးရှာပုံတော်ကြီးကို စလင်းမြို့ ဦးမြတ်သာဒွန်း စပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပုရပိုက်ဟောင်းတစ်ဆူတွင် တွေ့ရှိသော အမည်မသိ ရှာပုံတော်တစ်ရပ်မှာ-

‘ပထမသွံ ဖလ်အလွမ်း၊ ခြည်ဖန်းကထိန်သနစ်၊ ဂိမူးအလှ၊ ဝတ်မှုံငယ်ကြွေ၊ နွေအပြုဟာမို့၊ နန်းသူကငယ်၊ ဘဝါးမူကျက်ကျက်၊ ပါးပြင်ကလေး၊ ချွေးစက်စက်နှင့် ထွက်ခဲ့တယ်’

ဟူ၍ အစချီထားသည်။ စတိုင်းမွတ် ဦးကူး၏ မင်းသမီးလင်ပျောက်ရှာ ထပ်တွန့်ငိုချင်း ဟူ၍လည်း ရှိသေးသည်။

မင်းသမီး ဆဒ္ဒန္တအိုင်ရွာသို့ သွားရောက် လင်ပျောက်ရှာ ထပ်တွန့်ငိုချင်းဟူ၍လည်း ရှိ၏။ မင်းသားဆိုရန် မယားဘွဲ့ ထပ်တွန့်ငိုချင်း၊ မင်းသမီးဆိုရန် ပဒေသာထပ်တွန့်၊ ဇာတ်ဆယ်ဘွဲ့ ရှာခန်း၊ နန်းမတော်ဘုရား ညီမတော်၊ ပြင်စည်မင်း မယ်တော် နတ်ရွာစံသည်တွင် မယ်ခွေငိုချင်း၊ နန်းမတော်ဘုရား ညီမတော်သား ပြင်စည်မင်း နတ်ရွာစံသည်တွင် မယ်ခွေငိုချင်း၊ အနောက်အိမ်တော်သား မောင်ကြီး သေလွန်ရာတွင် မယ်ခွေငိုချင်း စသည့် မယ်ခွေငိုချင်း ၃ ပုဒ်၊ စံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးစန္ဒမာ ပျံလွန်တော်မူရာ စလေဆရာကြီး ဦးပုညဆို ငိုချင်းရှည် ၄ ပုဒ်၊ မင်းသမီး ကိုဖူးညီဆိုသော ငိုချင်း ၄ ဆစ်ချိုး၊ မင်းသမီး ဦးသာစံ ငိုပုံကြီးနှင့် တောင်တွင်းကြီးမြို့ ဆရာကြော ရေးသားသော မယားချောငိုချင်းကြီး အညွန့်စသည်တို့ဟူ၍လည်းရှိပါသည်။ ■

မောင်သန်းဆွေထားဝယ်

အမှတ် ၃၁၅၊ ဧရာဝတီတိုက် ၂၀၁၆

ရှင်စင်စင်
ဝင်းထွန်း/ဆု

အမေ(ချစ်) ရွက်စိမ်းနုကြွ

၁။

*စိမ့်ရေ- ပါလာပြန်ပြီ၊
ဖတ်ပြမယ်။ နားထောင်။ ပဲခူး
တိုင်း တောင်ငူခရိုင် အင်ဒိုင်း
ရွာသား ဦးမောင်ပု ၄၅ နှစ်၊
မောင်လှလုံး ၂၂နှစ်တို့ နှစ်ဦး
သည် ညနေ ၅ နာရီခန့် နား
ကျောင်းရာမှအပြန် ရွာထိပ်
အဝင် သဲစု သင်္ချိုင်းမြေအနီး
တွင် မသမာသူများ ဖြူထား
သည့် လက်လုပ်ဝုံးတစ်လုံး
နှင့်မိမ့်၍ ၃ ဖက်ရာရရှိကာ
တောင်ငူဆေးရုံတွင် တက်
ရောက် ဆေးကုသမှု ခံလျက်
ရှိ၏။ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိ
သူများက လိုအပ်သည်များ
ကူညီစောင့်ရှောက်လျက်ရှိ
သည်။ အခြင်းဖြစ်ပွားရာ
နေရာတွင် စုံစမ်းစစ်ဆေး မေး
မြန်းဆဲဟု သတင်းရရှိ၏။

*စောစောကတော့
သွားပြီး လုပ်ပေးမထားဘူး။
ဖြစ်လို့ သေမှ ပြတ်မှ ကူညီ
တယ်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးတယ်
ဆိုတာတွေပဲ။ သောက်မြင်ကို
ကတ်တယ်*

မခင်စုက သတင်းဖတ်
ပြ၍ ပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်
တည်းဆိုသလို ပြောရင်း
သတင်းစာကို ပစ်ချ။ ပြီး
တော့ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်
ဖွင့်ထားသည့် TVသတင်းကို

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်
နှင့် ထ၊ပိတ်ပစ်လိုက်လေ၏။
မခင်စု နှင့် လည်း
အခက်...။

၂။

အိပ်ရာမှ ထ၊ကတည်း
က ခြေလက်တွေ ကိုက်ခဲနာ
ကျင်နေသည်။ မခင်စုကို
ပြောထားဦးမှ။ ဒီနေ့ ဧည့်
မတွေ့နိုင်သည့် အကြောင်း
ကို။ အားပါးပါး ကိုက်လိုက်
သည့်ခေါင်း။ တစ်ကိုယ်လုံး
ကိုလည်း ဆယ်ပေါင်တူနှင့်
ထုနေသလိုပင်။ ဆေးခန်း
သွားမှ၊ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ နေလို့
ထိုင်လို့မကောင်း။ အကိုက်
အခဲ ပျောက်ဆေးတွေလည်း
စုံပြီ။ အဖျားက နေ့လယ်ပိုင်း
ကျသလို ရှိသော်လည်း ည
ဦးပိုင်းဆို ပြန်ပြန်တက်လာ
၏။ ဆေးခန်းသွားမှ ဖြစ်တော့
မည်။ မခင်စု ဈေးသွားပြီး
သည်ထင်သည်။ ပြန်လာမှ
ပဲအတူသွားတော့မည်။ လည်
ချောင်းတွေ ယားယံလာ
ပြန်၏။ ချောင်းကလည်း
တောက် ဆိုးပဲ ဆိုးနိုင်လွန်း။
မခင်စုကလည်း ကြာပါ။ မုန့်
ပို့သည့်အကောင်နှင့် တွေ့နေ
လားမသိ။ ကောင်မ အတော်
ကို ထ၊နေ၊ လာမှ ပြောပစ်

လိုက်ဦးမည်။ ခရီးဆက်တိုက်
ထွက်လိုက်တော့ လူက နံးရွှေ
သွားခြင်းဖြစ်မည်။ *သက်
လုံးမယ်*ကြီးလည်း သိပ်နေ
မကောင်းဘူးဟု ကြားသည်။
နေကောင်းမှ သတင်း သွား
မေးရဦးမည်။ ကျေးဇူးရှိ၏။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျင်လည်
ရာ နေရာဒေသမှာ အခက်အခဲ
ကျော်ဖြတ်တတ်အောင်၊
အနေတတ် အမြင်လှအောင်
လမ်းခင်းပြပေးသည့်သူ။

ဟော... မခင်စုအသံ
ကြားလာရပြီ။ ဆေးခန်းသွား
မယ်ဟု ဈေးဆွဲခြင်း မချခင်
ပြောလိုက်၏။

မေတ္တာဆေးကုခန်း
တွင် ပြုနေသည်မှာ ငါးရက်
ကျော်လာပြီ။ သာမန် အဖျား
ဆို ပျောက်လှပြီ။ ယခုတော့
အဖျားက ကျသွားလိုက်၊
တတ်လာလိုက်နှင့် ညနေပိုင်း
နှင့် ညဉ့်နက်ပိုင်းများရောက်
လာလျှင် ပိုဆိုးလာသည်။
အစားလည်း မစားနိုင်၊ မစား
ချင်။ လူက တစ်ပတ်ကျော်
လာတော့ အားလျော့ ပျော့နေ
ပြီ။

ဆရာဝန် မလေးက
တော့ *အဖျားပိုးများပြီး ပြင်း
လို့*ဟုဆိုကာ နောက်လေး

ရက် ဆေးဆက်ထိုးလျှင် အများပြတ်မည်။ အားဆေး လောကီပဲ လိုတော့မည်ဟု ပြော၏။ အများပြတ်မပြတ် တော့ မသိ၊ လူက ပြတ်ချင် ချင် ဖြစ်နေပြီ။ အခုဆို ရက် နှစ်ဆယ်၊ လဝက်ကျော်လာ ပြီ။ သက်သာမလာ။ ဆေး ခန်း ပြောင်းရန်ပင် စဉ်းစားမိ ပြီ။

ဆရာဝန် မလေးက အပြောချီချီ အပြီးပါးပါးဖြင့်- 'ခရီးပန်းသွားလို့ပါ' 'အများဦး တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နေလို့' ဟုသာ ပြောသည်။ ဟုတ်မဟုတ်က မသိ။ ဆရာဝန်မလေးက ဆေးပညာ တတ်သူ ဆေးပညာဘွဲ့ ပူး ထားသူဆိုတော့ ပိုသိမည် အတွေးဖြင့် တစ်လပြည့်လှလှ ထိဆက်ပြနေဖြစ်၏။ သို့သော် သက်သာမလာ။ အများက ပြတ်သည်မရှိ။ ချောင်းကဆိုး မြဲ။ ဆေးထိုးပေးစဉ် နာရီ ပိုင်းအတွင်း သက်သာသလို ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းက ထူးမလာ။ လူက နုံးခွေ လျော့ကျနေပြီ။

အထွေထွေကု သမား တော်ကြီးထံ သွားပြလေမှ ရောဂါအရင်းအမြစ်ကို တွေး ချဲ့ကြောက်စိတ်များလာသည်။ 'သွေးစစ်ပါ၊ သွေးစစ် ရမယ်'

စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် အတော် ထိတ်လန့်သွား၏။ မတွေးဖူးသော အတွေးများ နှင့် ကြောက်ရွံ့သည့် ဇော အဟုန်က လူတစ်ကိုယ်လုံးကို မောပန်းစေပြီ။ သွေးမစစ်ဘဲ လမ်းထိပ်မှ ဆရာဝန်မလေး ထံမှာပင် အများကျဆေး၊ အကိုက်အခဲပျောက် ဆေးတွေ

သောက်နေလိုက်မည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။ သွေးစစ်ရန် ကြောက်နေပြီ။ သွေးစစ်ရန် ထက် သွေးစစ်လျှင် ရမည့် အဖြေကို ထိတ်လန့် စိုးရွံ့လာ ၏။

ဆရာဝန်ကြီးကတော့ 'သွေးစစ်လိုက်ပါ' ဟု ပြော နေလေပြီ။

ဆေးခန်းမှအပြန် စိတ် နှင့်ကိုယ်မကပ်တော့။ အတွေး တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် လူ က ပိုနုံးကျလာ၏။ ဘာကို ဘယ်လိုပြုမူရမန်းလည်း မသိ။ အမေကို ပိုသတိရလာသည်။ 'တွေးကြောက်မနေနဲ့၊ ရောဂါသိ ဆေးရှိတာပဲ'

မခင်စု အားပေးသည် ကိုလည်း စကားပြန်ချင်စိတ် မရှိ။ ဒီည ဘယ်လို အိပ်ဖျော် အောင် အိပ်ရပါ။ မနက်ဖြန် ထွက်လာမည့် ဆေးစစ်ချက် အဖြေကို အဘယ်နားဖြင့် ဆင်ရပါ။ ဘုရား... ဘုရား... မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မဟုတ် ပါစေနဲ့။ သာမန်ရောဂါ တစ်ခုပင် ဖြစ်လိုက်ပါ။ ဘုရား... ဘုရား အမေ ဆုတောင်းပေးနေ၊ ပေးထား သလို သူတော်ကောင်းတွေ နှင့် တွေ့ခဲ့ ဆုံခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ် ပါစေ။

'ငါ့သမီးလေး သူတော် ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ' အမေ ဆု တောင်း မေတ္တာစကား ပြည့်...ပြည့်ဝ ရပါစေ ဘုရား။

ဒီ လိုဝေဒနာမျိုးဖြစ် သည့် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ တွေ၏ နောက်ဆုံးခရီးလမ်း ကို မြင်တွေ့ ကြားသိနေပြီး

သားလည်းဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့ မှုများက တစ်ကိုယ်လုံးကို ပိုင်စိုးထားပြီ။ သေရမှာထက် ပင် ဤရောဂါကြောင့် ဤသို့ ပုံ ဖြစ်ရမည်ကို ပို၍ ကြောက် နေမိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း ဆက်ဆံမှု အမြင် အကြည့်တွေကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရ၊ ရင်မဆိုင်ချင်။ ပြီးတော့ အမေကို အဘယ်ပုံ ပြောရမည်နည်း။ အမေ မည် မျှ ခံစားသွားရမည်လဲ။ ညီမ လေးလည်း ရှိသေးသည်။ မောင်လေးကဆို အစ်မအပေါ် ယုံကြည်အားကိုးထားလိုက် သည်မှာ... အတွေးတွေ အတွေးမှာပင် မောကျပ်နာ နေ၏။

'ဘာမှ မတွေးနဲ့၊ သာမန်ရောဂါတစ်ခုပဲ အချိန် တန်ရင် လူတိုင်း ရောဂါတစ် မျိုးစီနဲ့ သေကြရတာ။ ကိုယ် က ရောဂါကို ကြိုသိထားတဲ့ သဘောပဲ။ ဘာမှမထူးဘူး။ စစ်ကြည့်၊ လူတိုင်းမှာ တစ် မျိုးတစ်ခုတော့ အနည်းဆုံး ရှိတာပဲ။ ရုပ်လုံးကြ မပြသေး လို့။ ဒီတော့ ခါတိုင်း ပုံမှန်နေ သလိုပဲနေ။ အသက်က လူ တိုင်း ကံပါသလောက်ပဲ နေရ တာ။ ကံဆာရောဂါဖြစ်နေ ပြီး ကံဆာရောဂါနဲ့ မသေ ဘဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေတဲ့လူ တွေလည်း အပုံ။ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်နေပြီး အူအတက်ပေါက် လို့ သေတဲ့လူတွေလည်း ရှိ တယ်။ ဘာမှ ကိုယ်က ကြို သိရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကံ- ကံပြုထားတဲ့အတိုင်း နေနေ ကြရတာလေ။ စိတ်ပျက်မနေ နဲ့။ ဆရာမတို့မှာလည်း ရောဂါရှိနေတာပဲ။ ကိုယ်က ရောဂါအကြောင်း ကြိုသိ

ထားတော့ ထပ်မဖြစ် စေဖို့ အောင် ကာကွယ်ထားဖို့ တောင်ရတာပဲ။ အားမငယ်၊ ရတနာသုံးပါးကို အမြဲ သတိ ရအောင်သာနေ။ အားထုံး အဆင်ပြေတယ် သိထား ဆေးမှန်မှန်သာသောက်'

အပြာဝတ် ဆရာမလေး က သဘောထားဖြူဖြူဖြူ ဆေးလုံးတွေပေးရင်း ပြော ၏။ သူကတော့ အသက် ရှေ့ ရှိက်ဖို့ပင် ခက်နေသယောင်။

သူ။ 'မခင်စု ဘယ်စဉ်ထာ လာ မရှိဘူးပြောလိုက်။ နန်း လည်း ခေါ်မပေးနဲ့ ကြား လား'

မခင်စုကို မှာပြီး တစ် သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ကြိမ် မျှ ပြုမူဖူးခြင်း မရှိသော တရားထိုင်ခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ကြည့်မိ၏။ မလွယ် လုံးဝကို မလွယ်ကူ။ ထိုင် သည်ပဲ အတွေးဖြင့် ထိုင် ကြည့်မှ ပုံပင်ပန်းမှန်း သိထား သည်။ ထိုင်၍မရ၊ ဘာလွန် ရမည်နည်း။ စဉ်းစားမရ၊ တရားခွေ ဖွင့်တော့လည်း နားမဝင်စွာ ပူလောင်နေ သလို။ အပြင်သွားမည်ဆို တော့လည်း အားက မရှိ၊ ပြီး မည်သူနှင့်မျှလည်း မတွေ့ ချင်။ စကားလည်း ပြောချင် စိတ် မရှိ။ ဒီကြားထဲ သက် လုံးမယ်ကြီး သေသွားကြောင်း မခင်စုက လာပြောနေသေး သည်။ အသက် ငါးဆယ့် လေး ဆိုလား။ ဟူး... မလွယ်ပါလား။ သူ့အသက် က အခုမှ သုံးဆယ်လောက် မပြည့်ချင်သေး။ ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်မှုများစွာခွင့် သာထား

နေရဦးမည့်အရွယ်။ မဖြစ်၊
ဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ မဟုတ်
သောကပါဘူး။ သက်လုံး
သော်ကြီးအရွယ်ဆို ဖြေသာ
သေး။

ဟူး...။ အမေ့ကို ဖုန်း
ဆက်ပြီး လာခိုင်းရမည်လား။
ဆိုကောင်မ နုရီတို့သိလို့
ဖြစ်သေးဘူး။ အလိုလိုနေ
ရင်း မနာလို ဖြစ်နေတော့၊
တွေးနေရင်း...

‘မခင်စု နှင်လျှာရှည်ပြီး
နုရီမတို့အုပ်စုကို သွားပြီး
အာချောင်မနေနဲ့နော်။ ပြော
ရင် သေပြီသာမှတ်’

ဟု နောက်ဘက်သို့
ထွန်းအော်ရသေးသည်။ မခင်
စု ကြားမကြားတော့ မသိ။
သူကတော့ မောသွားပြီ။

ဘာလုပ်ရမည်လဲ။
ဆိုကြီးခိုင်ထံ ဖုန်းဆက်ပြော
ရလျှင်- အို ရက်စရာကြီး။
ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်နေရ
မဲ့။ ဘုရားရှိခိုးလည်း မရ၊
ဇနီးတွေ ထိုင်ခွာနေလည်း
အဆင်မပြေ၊ တရားထိုင်ရန်
မပိုဝေးစွ။ တိဗ္ဗိကြည့်ရန်
လည်း စိတ်မရှိ၊ သီချင်းနား
ထောင်ရန်က ပိုဆိုး။

အဝတ်ဗီရိ ရှင်းမည်ဟု
အတွေးဖြင့် ဗီရိတခါးကို
အဖွင့်မှာ ဗီရိအတွင်းမှ ရရှိ
ထက်ခံထားသော လက်ဆောင်
ဓမ္မည်းများက ရောဂါ၏
သရုပ်မှန်ကို အဓိပ္ပာယ်ပြည့်
ဆောင် ထပ်ဆင့် ရှင်းပြနေ
သလိုပင်။ ဗီရိတခါးကို အား
ဖြင့် ဆောင့်ပိတ်လိုက်မိ၏။
စိတ်ဓနာ နှစ်ပါးစလုံး မီး
လောင်ပြင်ထဲ ရောက်နေ
သည့်နှယ် ခံစားလာရသည်။
ဘဝက ပေးလေသည့်
အထိရာ၊ ရှင်သန်ရပ်တည်မှုမှ

ပေးအပ်လိုက်သည့် ဝေဒနာ
ဆိုး၊ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်
လျှောက်လွှာတင်၍ ကျလာ
သော ရောဂါနှင့် အသက်ရှူ
သွင်းရတော့မည်။

ယခုအချိန်မှာ ဘာကို
ဘယ်လိုမျှ အလိုမရှိတော့။
အသက်ကို အဘယ်ပုံ ရှူ
သွင်း၍ အသက်ရှည်အောင်
ပြုရမည့် လမ်းကိုသာ ရှာဖွေ
သိချင်နေမိပြီ။ ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်း
ငွေကြေး အသုံးအဆောင်
အားလုံး ကိုင်တွယ်ရမှပင်
စိုးရွံ့နေသလို၊ ကြောက်ရွံ့
နေသလိုနှင့် ဘဝနေနည်းကို
အသစ်တစ်ဖန် ပြောင်းလဲရှင်
သန် ရုန်းကန်ချင်လာသည်။
သို့ပေလည်း ဝေဒနာက
နှလုံးဝကို အနုခြေ ခြေနေပြီ။
ရောဂါထက် စိတ်နှလုံးက
ပို၍ ပူလောင်မြိုက်လှ၏။
တရားရိပ်သာ ပြေးဝင်ရ
အောင်လည်း စိတ်က အဆင်
သင့် ရှိမနေသေး။

‘သမီး စိတ်ဓာတ်မကျ
နဲ့။ ရှင်သန်မှန်လမ်းတွေ
ရှိတယ်။ ခုချိန်ကစပြီး ကျန်း
မာရေးကို ဂရုစိုက်၊ ဆေးမှန်
မှန်သောက်၊ ဆောင်ရန်ရှောင်
ရန်တွေ သမီးကို ပြောပြထား
ပြီးပြီနော်။ သမီးက ကိုယ့်ခွန်
ကိုယ့်အားနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်
တာပဲ။ စိတ်ဓာတ် လုံးဝမကျ
နဲ့သမီး၊ ဆရာပြောတာတွေ
သာသေသေချာချာ လိုက်နာ။
အချိန်ရရင် လူမှုရေးလုပ်ငန်း
တွေလုပ်။ အိမ်မှာ တရားထိုင်
တတ်အောင် ကျင့်ပေး၊ စာအုပ်
တွေလည်းဖတ်။ ဆရာထက်
တောင် သမီးက အသက်
ပိုရှည်ဦးမှာ။ အခု ဆရာ
အသက် ခြောက်ဆယ် ပြည့်

ပြီးပြီ’

ချိုကြည်ကြည် အသံ
ဖြင့် အားပေးစကားတွေ ပြော
လိုက်သည့် ဆရာဝန်ကြီး
စကားသံတွေ ပြန်ကြား
ယောင်ကာ ဖတ်စရာ စာအုပ်
ကို ရှာကြည့်မိသည်။ တွေ့
တော့ တွေ့ပါသည်။ အလှ
အပ ဖက်ရှင်စာအုပ်များသာ။
ဖတ်ရန် စိတ်မတွေ့။ ယခင်
ရက်များကဆို ထိုစာအုပ်
တွေကြည့်၍ အလှပြင်ဆိုင်၊
အဝတ်အထည် အသုံးအဆောင်
ဆိုင်များနှင့် အားရသည့်မရှိ။
ယခုတော့ ထိုအလှအပတို့
သည် သူ့စိတ်ကို လုံးဝ မဖမ်း
စားနိုင်တော့။ စိတ်ဓာတ်
လည်း ကျနေမိပြီ။ ဘယ်လို
ပင် စိတ်တင်းတင်း ထူးခြား
မလာ။ စိတ်ဓာတ်တွေအလျှင်
အမြန် ကျဆင်းနေပြီပင်။
နေ့ရက်အချိန်တွေကိုလည်း
ရေတွက်နေရလေပြီ။

ဆေးတစ်လုံးစီကို
ဖြည်းဖြည်းသာသာ ရေနင့်
မျှောချရင်း အပိုအလုပ်တွေ
လုပ်နေရသည်ဟု ထင်မြင်
လာပြန်၍ ဆေးအားလုံးကို
အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်ချင်စိတ်
တွေ ဖြစ်မိသွားပြန်လည်း...

‘သမီး ဆေးကို မှန်မှန်
သောက်ပြီး အစာကို အချိန်မှန်
သာစား၊ စိတ်ကိုလည်း ငြိမ်
အောင် အတတ်နိုင်ဆုံးထား
သိလား။ မနက်စောစော
လမ်းလျှောက် လေ့ကျင့်ခန်း
လေးလုပ်။ နှစ်အများကြီး
နေရဦးမှာ၊ အခြားရောဂါတွေ
မဝင်စေနဲ့။ အခု ဆေးစစ်
ကြည့်တာ အိုကေနေတာပဲ။
ပေါင်ချိန်လည်း မကျဘူး။
အားလုံး အိုကေပဲ သမီး’
ဟု ပြောလေသည်

ဆရာဝန်ကြီး အသံကို ပြန်
ကြားယောင်လျက် အားတက်
သွားပြန်ကာ ဆေးသောက်ပြီး
မခင်စုနား လျှောက်သွားမိ
သည်။

‘စိမ့် ကလေးတွေ
အာဟာရ တိုက်ချင်တယ်ပြော
လို့ လမ်းထိပ်မှလတန်းကျောင်း
က ဆရာမကြီးကို ပြောခဲ့
တယ်နော်။ ကလေးက
ငါးရာလောက်ပဲရှိတယ်’

‘အေး ငါတောင် သတိ
ရနေတာ။ ဘယ်နေ့လောက်
လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ’

‘ဆယ့်ငါးရက်နေ့ စိမ့်
မွေးနေ့ပဲ လုပ်မယ်လေ’

‘အေးပါ၊ အဆင်ပြေတဲ့
ရက်ပေါ့၊ လိုအပ်တာလေး
တွေ ကြိုဝယ်ထား’

ပြောရင်း မခင်စု မီးပူ
တိုက်နေသည့်အနား ထိုင်ချ
လိုက်၏။

‘စိမ့် အမေတို့ကို ဘယ်
နေ့ လာခိုင်းမှာလဲ’

‘သင်္ကြန်ပြီးလောက်မှ
ပဲ၊ ဒီရက်ပိုင်းက လက်မှတ်
တွေ ခက်တယ်’

ပြန်ဖြေပြီး အမေ့ထံ
စိတ်ရောက်သွား၏။ အမေနှင့်
မတွေ့ဖြစ်သည့် နှစ်တွေ
လက်ဆယ်ချောင်း ကျော်လာ
ပြီ။

‘အမေရယ်...သမီး
အလုပ်တွေ များနေလို့ပါ။
ခွင့်ယူလို့ မရလို့ပါ’ စကား
ကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ပြော
လျက် အမေ့အိမ်သို့ ပြန်ရက်
ကို အတိတ်မှေသလို မှေထား
ခဲ့ရချိန်များ...

၄။
သီလရှင် စာသင်တိုက်
မှ ထွက်လာတော့ မွန်းတည့်

နေက ခေါင်းပေါ်ရောက်လှ လှ ရှိလာ၏။ Taxi ကားသီး စ၊ လိုန့်သည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြေလျော့စွာ ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်လွှာနှစ်ချပ်ကို ပိတ်ထား လိုက်သည်။ မခင်စုကတော့ ကားဆရာကို ထွေထွေလီလီ စကားတွေ ပြောနေ၏။ ကား ဆရာကလည်း တံတားတွေ လုပ်လည်း ထူးမလာကြောင်း၊ ကားတွေပိတ် လမ်းတွေပိတ်၊ တံတားဆောက် သူတွေပဲ အဆင်ပြေသွားကြကြောင်းနှင့် ပြည်သူတွေက ဒီအတိုင်းပဲဟု လည်း ပြောနေသေးသည်။

“ပြီး ပြောသေး၊ သုံးလ အတွင်း ယာဉ်ကျောပိတ်တာ လုံးဝ ရှင်းအောင် လုပ်ပေး မယ်လေး ဘာလေးနဲ့။” တွေ့ ကရာ လျှောက်ပြောနေတာ ပါဗျာ’

ကားဆရာ အပြောကို သဘောကျစွာ ပြုံးမိသွား သေးသည်။

“ကျွန် တော် လည်း မမောင်းချင်တော့ပါဘူး။ အခြားအလုပ်ကလည်း ပြောင်း လုပ်စရာမရှိ။ နိုင်ငံခြားမှာ ငါးနှစ်လောက် အသေအလဲ သွားလုပ်တာ ပြန်လာတော့ လည်း ဘာမှ ဟုတ်တိပတ် တိ ပါမလာပါဘူးဗျာ။ မသေ ဘဲ ပြန်လာနိုင်တာပဲ ရှိတယ်။ ပြန်ထွက်ဖို့လည်း မလွယ် ဘူး၊ အခု ပိုဆိုးနေတယ်”

ကားဆရာက အလုပ် ပြောင်းချင်သော်လည်း ပြောင်း လုပ်စရာ မရှိ၍ မောင်းနေရ သည်ဟု ပြော၏။ သူလည်း သူ့အလုပ်ကို ပြောင်းရန် ကြိုး စားကြစည်ခဲ့ဖူးပါရဲ့လား။ သေချာမသိ၊ ဝေခွဲမရ၊ ရေစုန် နှင့် မျှောလိုက်ခဲ့ဟန် ရှိသည်။

ယခုအချိန်မှာ ဘာကို ဘယ်လိုမျှ အလိုမရှိတော့ အသက်ကို အဘယ်ပုံ ရှုသွင်း၍ အသက်ရှည်အောင် ပြုရမည့် လမ်းကိုသာ ရှာဖွေသိချင်နေမိပြီ ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်း ငွေကြေး အသုံးအဆောင် အားလုံး ကိုင်တွယ်ရမှာပင် စိုးရွံ့နေသလို ကြောက်ရွံ့ နေသလိုနှင့် ဘဝနေနည်းကို အသစ်တစ်ဖန် ပြောင်းလဲရှင်သန် ရှိန်းကန်ချင် လာသည်

တွေးလည်း တွေးမကြည့်ခဲ့။ အဆင်ပြေသည် စကားနှင့် သာနေခဲ့သည်ထင်၏။ ခေါင်း တွေ နောက်သလို ရှိလာ၏။ အလျှူပြုခဲ့သည်ကို အာရုံပြန် ယူရင်း သာဓုခေါ် အမျှဝေ ပေးနေလိုက်၏။

အမျှဝေပေးရင်း နောက်၊ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်ဆို အခု လိုမျိုး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အလျှူပြုဆုတောင်း သာဓုခေါ် အမျှဝေခြင်း အမှုကို ပြုလုပ် နိုင်ရန် မသေချာတော့။ အမျှ ပေးဝေခြင်းကို သာဓုခေါ်ဆို နိုင်ဖို့က ပို၍ မသေချာလှ။

တွေးနေရင်းနှင့်ပင် သံဝေဂ ထက် ကြောက်ရွံ့မှုဘက်သို့ သာ ဦးတည်လာ၍ နှလုံးခုန် နှုန်းတွေ ဆောင့်တက်လာ၏။ ချောင်းလည်းဆိုးချင်လာသည်။

‘နေသာလား’
‘ရေ’
‘ရှူဆေး’
မခင်စု မထပ်အောင် မေးနေ၍ လက်ကာပြရင်း မျက်လုံးသာ ပြန်မှိတ်ထား လိုက်၏။ ကြောက်ရွံ့မှုက ရင်တစ်ခုလုံးမှာ ပြည့်လျှံနေ ဆဲ။

ကြောက်ရွံ့ဖို့ထိတ်မှု များကို တွန်းလှန်နိုင်ရန် အတွက် သီလရှင်ဆရာကြီး ၏တရားသံကို နှလုံး အတင်း သွင်းယူရင်း လေကို ဖြည်း ဖြည်းချင်း ရှူကာ...

‘ဘဝတစ်ခု ရလာပြီဆို အိမ်မှာသေဘေး ဒုက္ခတွေ ဖြစ် စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ကြကြိကြရ မှာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း တို့ မြတ်စွာ ဘုရားက တစ်လော ကလုံးကို ဒုက္ခလို့ သတ်မှတ် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့တာ။ ‘ဒု’က ကျေ နပ်စရာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ‘ခ’ ကကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်း မဖြစ် ဘူး။ နှစ်လုံးပေါင်းတော့ ‘ဒုက္ခ’က အခု ဒကာ၊ ဒကာ မတို့ ပေါင်းစုခံနေကြရတဲ့ အဖြစ်အပျက်အကြောင်း အကျိုးတရားတွေပဲ။ သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး ဒီဒုက္ခတွေနဲ့ သွားလိုက်လာလိုက်၊ ငိုလိုက် ရယ်လိုက်နဲ့ လောဘတဏှာ တွေ ကိလေသာပေါင်းစုနေ တဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အတတ် နိုင်ဆုံး တဏှာ အလိုလောဘ တွယ်တာမှု စိတ်အာရုံတွေ နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမယ်။

တဏှာကိုသာ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နေရင်တော့ ဒီဒုက္ခဘုံက ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီဒုက္ခဘုံက ကင်းလွတ်အောင် အကောင်း ဆုံး ဆေးနည်းက သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ ပညာဆိုတဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတရားတွေပဲ။ ဒီခန္ဓာ ကိုယ်ရဲ့ ဆင်းရဲ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာတွေကို ကျော်ဖြတ်ရာ မှာလည်း ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲ အခြေပြုပြီး...

‘ရှေ့တိုင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကလေးမလေးက တစ်နေ့က မှ ရောက်လာတာ။ တောင်ငူ ကပဲ။ အင်ဒိုင်းရွာဆိုလားပဲ။ သူ့အဖေနဲ့ ဘကြီးက တော တက်ရင်း မိုင်းနင်းမိတာတဲ့’
‘ဟိုမှာ ရေခပ်နေတဲ့ ကောင်မလေး အဖေဆိုလည်း အသေပဲတဲ့’

‘ဆံပင်ကောက်ကောက် လေးနဲ့ ကောင်မလေးတွေ လား၊ ရောက်လာတာ တစ် ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ သံတောင်ကတဲ့။ အမေ့အစ်မ အလျှူကအပြန် ရွာရောက်ခါ နီးမှ နင်းမိတာ။ အမေလား အစ်မလားတော့ မသိဘူး သေသွားတယ်။ ကျန်တဲ့သူ က ခြေနှလက်ပြတ်ဆိုလား ပဲ၊ သနားပါတယ်’

‘ကတုံးမ မိဘတွေချီ လင်မယားနှစ်ယောက်ပေါင်း မှ ခြေတစ်ချောင်း ရှိတယ်တဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဖြူ လား၊ တောင်ငူလား နေပါ ဦး။ ရွာကတော့ ‘မဟင်’ရွာ တဲ့’

‘သားအဖတွေ တညင်း ခူးရင်းဖြစ်တာ’
‘ထင်းသယ်နေတဲ့’

အလေးမလေးတွေ အဖေက
သစ်ခွပန်း ရှာခူးရင်း မြူပဲ
ထားတဲ့မိုင်း နင်းမိတာပဲ။
ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေ တော်
တယ်လေ’

‘ဟိုမှာ ပြေးဆော့နေတဲ့
အလေးမိဘတွေက လယ်
ထုပ်ရင်း ဖြစ်တာတဲ့’

‘မျှစ်ရွာချိုးရင်းတဲ့
လေ၊ အသေပဲ’

‘မိဘတွေက ဆင်း
ဆင်းရဲရဲ လုပ်ကိုင်စား
သောက်နေရတဲ့ကြားထဲ ခြေ
ထက်ပါ မနဲတော့ ဘယ်လို
ထုပ်စားတော့မလဲ’

‘ကလေးတွေ ရောက်
ရောက်လာတယ်။ ဆရာ
လေးတွေကလည်း အဲဒီဘက်
ထဲဆိုတော့ အခက်အခဲ
ဖြစ်နေတာတွေ ကြားသိပြီး
ခေါ်ယူထားရတာပေါ့’

‘တစ်လောက မောင်
နှစ်ယောက်လေ ယောက်ျား
လေးကို လှိုင်သာယာက
ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားပို့
လိုက်ရသေးတယ်’

‘လိပ်သိုရွာနဲ့ ကျောက်
ကြီးက ကလေးတွေ ရှေ့လ
ဆန်းဆို လာပို့ကြဦးမယ်တဲ့’

‘ဆရာလေးတို့ တစ်
နှစ်လုံး ဒီဒုက္ခတွေပဲ ဘဝပေး
စဉ် ဒုက္ခ ဆိုရမလားပဲ။
အတာမလေးလည်း အသိပဲ
ဟုတ်လား’

‘ဆွမ်းဆန် လတိုင်းလျှာ
တဲ့ ဒကာကြီးကတော့ ပြော
ထားပဲ။ အဲဒီမြေမြူပိုင်းတွေ
ရှင်းလင်းဖို့ကိစ္စက အခုထိ
အဆင်မပြေသေးဘူးတဲ့။
မိုင်ငါးခြားက ကူညီမယ်လို့
ပြောတာကိုပဲ အဆင်မပြေနိုင်
ဘူး ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ဆရာ
လေးတို့တော့ ဉာဏ်မမီပါ

ဘူးကွယ်။ ဆရာလေးတို့
သဘောဆို ဒီမကောင်းတဲ့
အရာကို အမြန် ရှင်းပစ်လိုက်
မှာပဲ။ အခုတော့ တစ်နှစ်
လည်းမဟုတ်...’

သီလရှင် ဆရာကြီး၏
တရားသံကို နှလုံးပြန်သွင်းယူ
နေလျက်ကပင် ဝေယျာဝစ္စ
လုပ်နေသည့် ဆရာလေးတို့၏
ပြောစကားများအပေါ် အာရုံ
က ငြိယှက် ပေါ်လာသည်။
ထိုအာရုံကိုပင် တမေ့တမော
ခံယူနေရင်းမှ ပြန်လည် ခွာ
ထုတ်ရန် စဉ်းစားမိပြီး ကွာ
ကျအောင်ခွာလည်း ကွာမရ
စွာဖြင့် အတွေးအိုင် အတွင်း
မှာ ရစ်ခိုဝဲနေပြန်၏။

ဤသီလရှင်ကျောင်း
တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အလှူ
လာပြုစဉ်က ကလေးမလေး
တွေ အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်
သာ ရှိ၏။ ယခု ကလေးမ
လေးတွေ တကယ့် ကိုမှ
အသက်က ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်
လေးတွေ။ ကလေးစုစုပေါင်း
ငါးဆယ်လောက် ရှိနေပြီ။
ပထမအကြိမ်နှင့် ဒုတိယ
အကြိမ် အလှူလာပြုသည့်
ကြားကာလ ခြောက်လ
လောက်အတွင်း ကလေးမ
လေးတွေ ဤမျှလောက် များ
လာသည်။

‘သမီးက အဆိုတော်
လုပ်ချင်တာ။ သီလရှင် မဝတ်
ချင်ဘူး’

‘ကြီးလာရင် ရွာပြန်မှာ၊
ဒါပေမဲ့ ရွာတွေနားမှာ ဗုံးတွေ
ရှိတယ်တဲ့။ နင်းမိရင် အဖေ
လို သေမှာ’

‘ဆရာမလုပ်မှာ ရွာ
မပြန်ဘူး။ ခြေထောက်ပြတ်
မှာနီးလို့’

‘အမေက ရွာကို မပြန်

ရဘူးတဲ့။ သမီးတို့ရွာက
‘ကမ်းနီ’ ရွာလေ၊ တောင်ငူ
မြို့ကနေ သွားရသေးတယ်’

‘သမီးက သီလရှင်ပဲ
လုပ်တော့မယ်၊ ညီမလေးကို
လည်း အမေက လာပို့မယ်
တဲ့။ အဖေ အဖေက ထင်းရှာ
ရင်း သေသွားတာ’

‘ဘကြီးနဲ့ ဦးကြီးလည်း
ပါတယ်။ အဖေက မျက်လုံး
ပါ ကန်းသွားတာ။ ဖြူးကနေ
အဆေးကြီး သွားရသေးတယ်’

‘ကျောက်ကြီးက အမေ
မရှိဘူး၊ အဖေက ခြေထောက်
ပြတ်နေတယ်၊ လက်ကလည်း
ပြတ်သွားတယ်’

‘မသိပါဘူး။ သမီး
အစ်မ ဂျာဆိုငိုက နွား
ကျောင်းရင်း မြေကြီးထဲက
ဗုံး နင်းမိတာတဲ့။ နွားလည်း
သေတယ်’

‘နော်ရိုးကို အမေက
လူကြီးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တာ။
အစ်မကြီး နော်မူးလာကိုတော့
မြို့ထဲကအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်လို့
ပြောလိုက်တာ။ အခု အစ်မ
ကြီး နော်မူးလာက မြို့ထဲက
အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေပြီ’

‘.....’
‘.....’

မိုင်းရီရီ မျက်နှာဝန်း
လေးများဖြင့် ညှိုးနွမ်းအား
ငယ် မျက်နှာအသွင်အပြင်
များစွာက အရိပ်လို ကပ်ငြိပါ
လာပြီ။ ပုံစံတူ ဖြစ်ရပ်တို့ဖြင့်
လောကအစိမ်းမှာ ဒဏ်ရာကို
အစိမ်းချုပ်ချုပ်နေသလို ခံစား
ရင်း အနေအစားမတူ မေတ္တာ
မတူသူတွေကြားမှာ အရာ
အားလုံး ပျောက်ကွယ်ပျောက်
ဆုံးနေသည့် ဆံနွယ်သိမ်းစ
ကလေးမလေးတစ်ယောက်၏
ပုံဟန်က နှလုံးသွေးမျှင်များ

ကြားမှာ ကပိုက်ရုံနှင့် ရုပ်လုံး
ပေါ်လာပြန်၏။

စီးမျောကျင်လည်ခဲ့
ရသည့် ဘဝ၏ စာမျက်နှာ
ပေါင်းများစွာ၊ တွဲစပ်ချုပ်ဖာခဲ့
ရသော ဘဝ၏ မျက်နှာပြင်
တွေဖြင့် အနေအထားကျ
အောင် အစားအနေ၊ အပြော
အဆို ပြောင်းလဲကျင့်ရင်း
အနေအထိုင် သင့်သလို ပြင်
ဆင်ရလေသော အစိတ်အပိုင်း
ပေါင်းများစွာ...၊ များ
စွာ...။

‘စိမ့်- စိမ့် အိပ်ပျော်
သွားတာလား၊ ထတော့
ရောက်ပြီ’

ပခုံးကို လှုပ်ကိုင်ရင်း
ပြောလိုက်သည့် မခင်စုအသံ
ကြားမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိ
၏။ ပြီး ရှေ့နောက် အတွေး
ယှက်စွာ လွန်းထိုးနေသော
စိတ်အာရုံများကို သိမ်းစုချုပ်
လိုက်ရသည်။ ရင်ခုန်သံက
တော့ လှုပ်ခါနေဆဲ။

‘စိမ့် နေကောင်းတယ်
နော်၊ အဆင်ပြေတယ်နော်’

မခင်စုက ကားရပ်ရ
မည့်နေရာကိုပြရင်း သူ့ဘက်
ကိုပါ လှည့်မေးနေပြန်၍
ခေါင်းညိတ်ပြီးပြရသေး၏။

ကားတံခါးဖွင့်၍ မြေ
ကြီးပေါ်သို့ ခြေထောက်ချ
အဆင်းမှာ ရင်လှိုက်ခနဲ ခုန်
ကာ ခြေထောက်ကို အလျင်
စလို ပြန်ရပ်လိုက်မိသေး
သည်။ နောက်မှ သတိပြန်ဝင်
ရင်း မြေကြီးပေါ်သို့ ခြေ
ထောက်ကို ရဲရဲချ၍ လျှောက်
လှမ်းရဲတော့၏။

□

၅။
အနည်းငယ် လှုပ်ရွှေ့
လိုက်ရုံနှင့် အသားစိုက်တို့

ပဲ့ကြွေသွားမည် ထင်သည်။ ခန္ဓာတစ်ခုလုံးလည်း နာကျင် ကိုက်ခဲ၍နေ၏။ ငါဆိုသည် အတ္တနှင့် ဆွဲတင်းမတ်နေ သည့် စိတ်များလည်း လျော့ ရဲပျော့ရွေ့ ရိကျနေပြီ။ စိတ် ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ယိုင်နှံ့ ပျောက် ကွယ်ချိန် နီးလာလေလေ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတို့ ပိုများလာလေလေနှင့် စိတ်တို့ ယောက်ယက်ခတ် ပူလုံးဆင့် လာ၏။ မည်သူတွေ ဘယ် လိုပင် ပြုစုလုပ်ပေးပေး စိတ် တိုင်းကျသည်ကို မရှိ။ မခင် စု ဆေးတိုက်ရန် ပြင်ပြန်ပြီ ထင်သည်။ ပျောက်သည် လည်း မဟုတ်နှင့် သောက်ပဲ သောက်ခိုင်းနေသည်။ ဆရာ ဝန် ပြောင်း၊ ကုထုံးပြောင်း၊ ဆေးပြောင်းဟု အော်ဟစ်ပစ် လိုက်ချင်လည်း နှုတ်ခမ်းလွှာ က ဖွင့်ရန်ပင် အားမပြည့်။ မခင်စုနှင့်လည်း အခက်၊ အမေမှာ မှာသည့်အတိုင်းသာ ပြုကျင့်နေ၏။ ဘာမှ စဉ်းစား ပြီး မလုပ်တတ်။ ဒီသောက် ဆေးတွေကို အားအားရှိတိုင်း သောက်ခိုင်းနေတော့သည်။ ပျောက်သည်လည်း မဟုတ်။ မျက်လုံးကို အားယူမှီတ် အိပ် မောကျဟန် ပြုထားလိုက်၏။ မခင်စု လုံးဝ အလိုက်မသိပါ လား။ အတင်းနှိုး၍ မှီကာ ထိုင်ခိုင်းနေပြန်သည်။ ဆေး တစ်လုံးစီကို ဖြည်းဖြည်းသာ သာ ရေနှင့် မျောချပြီးချိန် ရင် တစ်ပြင်လုံး မောဟိုက်လိုက် ဖို့လာ၏။ အိပ်ရာပေါ် အသာ ပြန်လဲချအပြီးမှာ မျက်လုံး တွေ ပြာဝေ၍ ခေါင်းတစ်အုံ လုံး ချာချာလည်နေသည်။

‘မခင်စု...မခင်စု လမ်းထိပ်က ဆရာဝန်သွား

ပင့်ချေ။ မရတော့ဘူး။ မခံနိုင် တော့ဘူး။ မခင်စု...မခင်စု ...မကြားပါလား။ သေနေ ပြန်ပြီလားမသိ။ မခင်စုက တော့...’

မခင်စု မခင်စု ဆေးနံ့ တွေပြင်းလွန်းသည်။ ပြတင်း တွေဖွင့်၊ တစ်ကိုယ်လုံး နာ ကျင်ကိုက်ခဲပါဘိ ပြတင်း တွေ ဖွင့်၊ မခင်စုကိုပဲ...။

မျက်လုံးတွေ မှေးစင်း ချိသာ ကျနေ၏။ ပြန်ဆွဲယူ ဖွင့်၍မရ။ ဖွင့်မရ။ မခင်စု ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ။ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်မရတော့ ဘူး။ ဖွင့်ပေး၊ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ပေးပါ။ ဖွင့်ပေးပါလား။ ဒုက္ခပါပဲ။ မခင်စုကလည်း အားမကိုးရတော့ပါလား။ မျက်လုံးတွေလည်း ဖွင့်မရ တော့ပါလား။ အာဟာရဖြစ် စေသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာ တို့လည်း အလဟဿ ဖြစ် ကုန်ပြီထင်ရဲ့။ ဆေးတို့လည်း အလကားဆေးတွေ ဖြစ်ကုန် ပြီလား။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို လန်း အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင် တော့ဘူးပဲ။ မခင်စုကလည်း ဆေးကို သေချာမှန်အောင် တိုက်ရဲ့လားမသိ။ နမောနုမဲ့ နိုင်တတ်ပါပေနှင့်...။

‘သက်သာအောင် ဆေး တစ်လုံး ထိုးပေးခဲ့မယ်’

ဆရာမလေးအသံ ကို ကြားပြီးနောက် ခန္ဓာကိုယ်က ငြိမ်ဆင်းသွားသည်။ သက် သာသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ အနာ ပျောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ မျက်လုံး တွေ လုံးဝ မဖွင့်ချင်တော့။ ဖွင့်လည်း မနိုင်တော့။ လေး လံလွန်းပါဘိ။

လျှောက်လှမ်းခဲ့ လေ သည့် ခရီးရှည်တစ်ခုလုံး

မျက်ခွံလွှာပေါ် ပိကျလေပြီ လားမသိ။ မခင်စုလက်တွေ ရင်ဘတ်ပေါ် ဖွဖလေးရောက် လာ၏။ လက်တွေ ဒီလက် တွေနှင့် မေတ္တာမဲ့ တွေးယူပွေ့ ခေါ်ခြင်းခံခဲ့ရချိန်များ၊ ခံခဲ့ရ မှုများ၊ ပိတ်ကာထားသည့် မျက်လွှာနှစ်ချပ်ကြားတွင် ငြိ ယက်၍ အတိတ်ဝေဒနာများ ပါ ပူးတွဲကာ စိတ်နှလုံးကို ကျုံးသွင်းသွားပြန်ပြီ။

□

‘စိမ့် စည်သည်’

မခင်စု အခန်းဝမှ လာ ပြောသွားပြီ။ ကိုခင်မောင်ဦး ထင်ပါရဲ့။ မတွေ့ချင်၊ မဆက် ဆံချင်၍ မရတော့။ အနုဆုံး အပြီးဖြင့် အချိန်ဆုံး သုံးရန် သာ ရှိတော့သည်။

‘မျှော်နေသူ မောလှပေါ့ ရှင်’

အပြောဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် ကို လိုအပ်သည်ထက် ယိမ်း နှံ့လှုပ်ခါ၍ ကိုခင်မောင်ဦး နား ကပ်ထိုင်လိုက်၏။ ဘီ ယာနံ၊ ချွေးနှင့် ခေါင်းလိမ်း ဆီအနံ့ရောလေသော ကိုယ်နံ့ ကို ငွေခံတွင်းလို ဖက်တွယ် ယစ်မူးလျက် အဆီအနှစ်မပါ သည့်စကားလုံးများစွာတို့ကို မာယာဖြင့် ထုံမွမ်းရလေပြီ။

‘လုံးဝကို မပြန်ချင်ဘူး ကွာ’

တံခါးဝနားအထိ ချွဲ တတ်လေသော ကိုခင်မောင် ဦးကို-

‘မျှော်ရသူက ဒီကပါ ရှင်၊ လွမ်းရအိပ်ပျက်အောင် မလုပ်ပါနှင့်...။

ကိုခင်မောင်ဦးထက် နှံ့ အောင် နှံ့မြဲပြရင်း တံခါးချပ်ကို မပိတ်ချင် ပိတ်ချင်ဟန်ဖြင့် ပိတ်ပြလိုက်၏။ လှေကား

ထစ်တွေပေါ် နင်းလျှောက် ပြန်သွားသည့် ကိုခင်မောင်ဦး ခြေသံတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်သွားချိန်မှာ မခင်စုက ရေအေးအေးတစ်ခွက် လှမ်း ပေး၏။

မခင်စု ကမ်းပေးသော ရေအေးအေးတစ်ခွက်ထို သောက်လျက် ကိုခင်မောင်ဦး ပေးခဲ့သည့် လက်ဆောင်ထို တန်ဖိုးတွက် ကြည့်နေလိုက် ၏။

မခင်စုကတော့ လက် ဆောင်ပစ္စည်းကို သိမ်းဆည်း ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ။

□

‘အမေ စိတ်ချနေနော်၊ မောင်လေး စာလိုက်နိုင်ခဲ့ လား။ လမကုန်ခင် ငွေထပ်ဖို့ နိုင်အောင် သမီး ကြိုးစားပါ မယ်။ အမေ နေကောင်း အောင်နေပါ။ သမီးက ဒီမှာ အဆင်ပြေနေပြီ’

အမေ စိတ်ကျေနပ် အောင် ဖုန်းပြောနေချိန်မှာ မျက်ရည်က အလိုလို ဝဲလာ သည်။

‘သမီး ဘာအလုပ်လုပ် တာလဲ’

အမေးစကားမှာ မျက် ရည်တို့ စီးကျလာလေ၏။

‘သမီး အလုပ်ထဲ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဈေး ရောင်းတဲ့ ဆိုင်မှာပါ’

ဖြေပြီး ဖုန်းကို အပြန် ချလိုက်ရသည်။ အမေက ဖုန်းလိုင်း အတွင်းမှနေ ‘ငါ သမီးလေး သူတော်ကောင်း တွေ့ပါစေ’တဲ့။

အမေ ဆုတောင်းသော သည့် သူတော်ကောင်းမျိုး တွေ သမီးတို့နားမှာ အသံ ပုံရှိလာ ရောက်လာနိုင်ပါမည်

ထဲ။ အမေရင်ငွေ ခေါင်းတုံး
ထွန် ငိုချင်နေမိပြီ။ ဘာပုံဖြစ်
ဖြစ် အမေကတော့...

‘ငါ့သမီးလေး သူတော်
ထားနဲ့ တွေ့ပါစေ’တဲ့။

အမေဆုတောင်းပေး
သည့် သူတော်ကောင်းမျိုး
တွေ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အတွက်၊
ကိုယ့်မိသားစု အသိုင်းအဝန်း
အတွက်၊ ကိုယ့်ပျော်ရွှင်ချမ်း
သာမှုများ အတွက်လောက်
သာ ကောင်းတတ်လေသည့်၊
ဆိုလျှင် အဖိုသာ သိတတ်
ထောင်းတတ်လေသည့်
ဆိုလျှင်တော်ကောင်းကြီးတွေ
သမီးတို့ ပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း
ခွဲဝဲ ရောက်ရှိသည်မှာ အရေ
အတွက် နည်းသည် မဟုတ်။
အချို့ တချို့ဆို မျက်နှာပြ
အလွန်လှ ပွဲလယ်တင့် ပွဲဝင်
တင့်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီး
များ၊ လက်မှတ်တစ်ချက်၊
လျှောက်လွှာတစ်စောင်ခွင့်ပြု
ခံရတစ်ခုအတွက် တန်းစီ
ဆင့်ဆိုင်းနေသူ များစွာကို
ဆွတ်လွှား ခန့်တက်ကာ ဖုန်း
တစ်ချက် မြည်အပြီးမှာ ကိစ္စ
အလုံးစုံ အဆင်ပြေ ချောမွေ့
သွားအောင် တန်ခိုးထွားသူ
အချို့လည်း ရှိပြန်တော့ အမေ
ဆုတောင်းပေးသည့် သူတော်
ထားကြီးတွေ မဟုတ်
သာ ကိုယ်တော်ကောင်းကြီး
များနှင့်...

သူငယ်ချင်း ‘ခခ’၏
ဆိုလျှင်တော်ကောင်းကြီးဆို
ဆိုလျှင် တစ်ခုမပြီးခင်မှာပင်
‘အ’နေသည့် ဖြူစွန်ဘက်က
အိမ်ခြံဝင်းလေးကို သိန်း
ဆောင်ကျော်အောင် ဆောက်
ဆင်ပြီးသွားပြီ။ အမေ့ကို
ပြောပြလျှင်...

‘သူတော်ကောင်းနဲ့

တွေ့တာပေါ့ သမီးရယ်’
ဟုပင် အမေက ပြော
လေဦးမည်။

သမီးတို့ အနားကို ငွေ
ပစ္စည်း၊ အာဏာ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်
တွေဖြင့် ဝိုင်းခြံလာလျှင်
သမီးတို့ကလည်း နှုတ်ခမ်း
လွှာကို အလိုက်သင့် ချော
ဖြူရင်း ပျော်တတ်၊ မျှော်
တတ်၊ နေတတ်လာခဲ့၏။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ်
သူတို့ သူတို့တွေက သမီး
တို့အတွက် ရှင်ကြီးတစ်ပါး
အလား ကယ်တင်ရှင် ကိုယ်
တော်ကြီးများသဖွယ်ပင်။

‘ကောင်မလေးက
အတော်ငယ်သေးတယ်’

စကားသံအစနှင့် ရှင်
သန်နည်းတစ်မျိုးကို ပုံစံချ
သွန်သင်ပေးခဲ့သူ။ ဘဝကို
ခံယူတတ်၊ နေတတ်အောင်
ပျိုးခင်း စပေးခဲ့သူ။ အမေ
ဆုတောင်းပေးသည့် သူတော်
ကောင်းကြီးတွေ မဟုတ်
သည့် ကိုယ့်အတွက်သာ
ကောင်းသည့် ကိုယ်တော်
ကောင်းကြီးများနှင့်တော့
တွေ့ဆုံ ပေါင်းဖက်ခွင့် ရခဲ့ပါ
သည်။ ‘သက်လုံးမယ်’ကြီး
များထဲမှာလည်း နေနည်းထိုင်
နည်း အတော်အသင့် တတ်
မြောက်လာချိန်တွင်...

‘သမီး အလုပ်လုပ်တဲ့
အလုပ်က ကောင်းတယ်။
အလုပ်ရှင်ကလည်း သဘော
ကောင်းတယ်။ လစာအပြင်
အပိုဆုကြေးတွေလည်း ပေး
တယ်။ အမေ စိတ်ချနေမိပြီ။
သမီး ငွေစုပြီး ပို့ပေးပါမယ်။
အမေလည်း နေကောင်း
အောင်နေ’

စကား အမေ့ထံ လူကြီး
ပါးလိုက်မိပြီ။

‘ငါ့သမီး အလိမ္မာလေး
သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့လို့
တော်သေး’

လို့ အမေက ဝမ်းသာစွာ
ရေရွတ်နေလေမည်။

အခြေအနေ အကြောင်း
ရင်း စုံလင်စွာဖြင့် ဖြစ်တည်
ရှင်သန်ကြရသည့် ဘဝအတွေ့
တွေအတွင်းမှာ အဆုံးသတ်
မသိနိုင်သော ဇာတ်ဆောင်
တွေနယ်။

‘ယောကျ်ားရတော့
ဆယ့်ငါးနှစ်လေ။ ပထွေး
လက်ရှောင် သဘောပေါ့။
ဘာအလုပ်ရှိမှာလဲ။ အမေက
လည်း တစ်ရန်အေး သဘော
ပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်
ရတော့ ယောက်ျားက နောက်
မယား ထပ်ယူတယ်။ ငါက
ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရွာရိုး
လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း ဒီ
ဘဝကို ဘယ်ကနေဘယ်လို
ရောက်သွားမှန်း မသိပါဘူး
အေ။ စဉ်းလည်း စဉ်းစားမနေ
အားပါဘူး။ ကလေးလား
အခု ရှစ်နှစ်ပြည့်သွားပြီ။
အဒေါ်အိမ်မှာ။ ရှေ့နှစ် ရှင်ပြု
ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားငွေစု
နေတယ်’

‘ဟယ် နှင်တို့ကလည်း
ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာပေါ့။ မောင်
နှမလား ဘောလုံးတစ်သင်း။
အဖေက အဆင်ပြေရင် အိမ်
ပြန် မလာဘူး။ စားစရာ
သောက်စရာ မရှိမှ အိမ်ပြန်
လာတာ။ အမေလား အမယ်
လေး တွေ့ပါလေမယ်ရန်။
ယောက်ျားပြန်လာရင် ပြီးပြီ။
အငယ်မလည်း ကော့သောင်း

မှာ။ အဖေက အခု အိပ်ရာထဲ
မှာ လဲနေတယ်။ အမေက
ပြုစုပေါ့။ အဖေ့နောက်မိန်းမ
ကလေးတွေက တစ်ခါတစ်ခါ
အိမ်လာပြီး ပိုက်ဆံ လာလာ
တောင်းသေး။ အဖေ မရှာနိုင်
တာလည်း သိသိကြီးနဲ့ ငါ့မှာ
ပေးရသေးတယ်။ အဖေ
မျက်နှာကြောင့်ပေါ့။ ငါ့ဟာ
ငါ့ရှာပြီး လှလှပပတောင်
ဝယ်မဝတ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ပျက်
ဖို့ကောင်းတယ်’

ပြောပြီး ‘နုရီ ငါ့ကို နှင်
ဝယ်တဲ့ဆိုင်က အင်္ကျီတစ်
ထည်လောက် အကြေး ဝယ်
ပေးစမ်းပါဟာ နော်’

ဆိုလေသည့် ဘဝသရုပ်
ကို ပုံဖော်နေသည့်သူတွေ။

‘တို့ကတော့ ခွင်လာရင်
ပစ်ထည့်မှာပဲ။ ကျန်တဲ့ အပိုင်း
သိပ်မစဉ်းစားချင်ဘူး။ နောင်
ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ’

ပြောရင်း ရောက်လာ
မည့် မနက်ဖြန်ကို ဆေးခြယ်
ထားသည့် ‘ဇော်’။

‘ငါကလား မမေးနဲ့၊
ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုပဲလို့ မှတ်ထား
လိုက်တယ်။ ကျန်တာတွေ
မသိချင်နဲ့ ဘော်ဒါတို့။ ဘဝ
က ဒီရေလို အတက်အကျ
ကြမ်းတယ်ကွ’

ရွှင်မြူးပျော်ရွှင်ဟန်
လုပ်၍ ဘဝကို ပုက်ကိန်း
တစ်ခုဖြင့် ဖန်တီးထားသည့်
‘ဝေး’။

‘ရယ်တော့ အတော်
ရယ်ရတဲ့လူတွေ။ အမျိုးသမီး
စောင့်ရှောက်ရေးဆိုလား၊
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးဆိုလား
သေချာတော့ မပြောတတ်ပါ
ဘူး။ တကယ် စိတ်ပျက်ဖို့
ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ။
ဟန်တစ်လုံးနဲ့ ပဝါတွေအစုံချ

စာမျက်နှာ(၁၉၆)လို့...

Ala Mezquita

‘တမူးက ကြီးကြပ်ဆရာ ပါမလာဘူးလား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာက နေထိုင်မကောင်းလို့
 တည်းခိုခံမှာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်’
 ‘ဒါဆို ကြီးကြပ်တာဝန် ဘယ်သူ ယူမှာလဲ’
 တကယ်တော့ မော်လိုက်မြို့သည် ခရိုင်မြို့ကြီး
 ဖြစ်ပြီး ကလေးမြို့၊ ကလေးဝမြို့၊ မောင်းပြင်မြို့၊
 မင်းကင်းမြို့၊ တမူးမြို့တို့သည် မော်လိုက်ခရိုင်
 အဝန်းအဝိုင်းတွင် တည်ရှိပါသည်။ အလောင်းဘုရား
 ဦးအောင်ဇေယျသည် မဏိပူရကို ချီတက်ရာတွင်
 တပ်စခန်းချရာ နတ်ကျွန်း အောင်မြေ
 ထင်းတပ်မြို့သည် ကတ္တူအင်းခေါ် ကင်းတပ်အင်း
 ချောင်းမြို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ် ကိုလိုနီအစိုးရက မြို့ကွက်
 အခင်းအကျင်းကောင်းသော မော်လိုက်မြို့ကို
 ပြောင်းရွှေ့ ရုံးစိုက်သည်။ ၂၅-၆-၁၉၁၆ တွင်
 မော်လိုက် ခရိုင်ဝန်ရုံးကြီးကိုလည်းကောင်း၊
 ၁၇-၅-၁၉၁၇ တွင် မော်လိုက်မြို့ ဆေးရုံကြီးကို
 လည်းကောင်း၊ ၁၉၁၈ တွင် စိန်အင်းဒရူး
 အသိအမှတ်ပြု ဂေါက်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊
 ၁၉၂၄ တွင် အထက်တန်းကျောင်းကြီးကို
 လည်းကောင်း အသီးသီး ဆောက်လုပ်ခဲ့ပါသည်။
 ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံတွေဖြင့်ဝင့်ထည်နေသော
 မော်လိုက်မြို့ဖြစ်ပါသည်။ ကိုလိုနီခေတ်လက်ကျန်
 ကျောင်းအဆောက်အအုံ၏ ခုံထည်မှုအရှိန်အဝါ
 ကြီးမားသောကြောင့် ကျောင်းခန်းမထဲမှာ
 ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိမ်ငယ်သလိုတော့
 ခံစားနေရပါသည်။ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့်
 ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေကြသော
 ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း လူရည်ချွန် ဖြေမည့်သူရော၊
 ကျွန်တော်နှင့် အတန်းတူ ကိုးတန်း လူရည်ချွန်
 ဖြေမည့် သူငယ်ချင်း အောင်ဝင်းရော မျက်စိမျက်နှာ
 ဖျက်နေကြသည်။ မြန်မာ အိန္ဒိယနယ်စပ် တမူးမြို့
 အထက်တန်းကျောင်းက ယခု ၁၉၆၇-၆၈
 ပညာသင်နှစ် စတုတ္ထအကြိမ် လူရည်ချွန်
 ရွေးချယ်သည့် စာမေးပွဲကို ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့်
 ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရန် ခရီးဝေးက ဖွဲ့စည်း
 လာကြသူတွေမို့ ဖြေခွင့်မရမှာ စိုးရိမ်နေကြသည်။
 ယခင်နှစ်တွေတုန်းက အကြောင်းမညီညွတ်၍
 ဖြေဆိုရန် မလာရောက်နိုင်ခဲ့ပေ။
 ‘ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါမယ်၊ ကျွန်တော်က
 ကျောင်းကောင်စီ အတွင်းရေးမှူးပါ’
 ‘ပြဿနာတော့ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြဿနာ
 ထစ်စုံတစ်ရာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရင် ဖြေရှင်းနိုင်အောင်လို့ပါ’
 ‘ပြဿနာ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တာဝန်

မသိနုထွေး၏ တွေ့ခနဲ ရီဝေဝေ
 အကြည့်ဝတ်မှန်လေးထဲတွင်
 ငယ်ဘဝကို ပြေး၍ သတိရမှန်း
 သိလိုက်ပါသည်။ မပြုံးချင်ပြုံးချင်
 အပြုံးတုလေးတစ်ပွင့် မခြွေချင်
 ခြွေချင်ခြွေကာ ခေါင်းကလေးကို
 ညိတ်ယောင်ပြု၍ ကျွန်တော့်ကို
 ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားပါသည်
 ဟိုတုန်းက အကြော်ဆိုသော
 ဘေးချင်းယှဉ်တွဲထိုင်စဉ်
 မသိနုထွေးထံမှ နံ့သာလေးပြည့်သင်းလေး
 သင်းခနဲ ပျံ့လာသည်ကို ပြန်လည်၍
 အမှတ်ရမိသည်

အကြော်ဆိုင်

မြစုသ

ယူပါတယ်။

‘ဘယ်သူ့ကို တာဝန်ယူမှာလဲ’

‘ကျွန်တော့် ကိုယ့် ကျွန်တော်ရော၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကိုရော၊ ကျွန်တော့်အောက် ညီလေးတွေကို ရော အားလုံးကို တာဝန်ယူပါတယ်’

ကျွန်တော့် အပြောကို သဘောကျ၍ ထင်သည်။ ဆရာ ကိုရွှေရစ်က ထပ်မံရစ်တော့ဘဲ ပြုံးနေသည်။ ထိုခဏမှာပင် တောက်လက်သော မျက်နှာဝန်းလေးနှင့် အသားညိုချော သဘောကောင်းသူလေး၏ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအပြုံးကို ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာပတ်လုံး မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်မည် မထင်တော့ပါ။

သင်္ချာမေးခွန်းက တော်တော်လေး ခက်သည်။ ဖြေဆိုချိန် ၂ နာရီအတွင်း ၉ ပုဒ်ကို ဖြေဆိုရသည်။ အချိန်သာရမည်ဆိုလျှင် အားလုံး တစ်ပုဒ်မကျန် ဖြေဆိုနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ၂ နာရီအတွင်း ၉ ပုဒ်ပြီးဖို့ မလွယ်ကူပါ။ ထို့ကြောင့် ဖြေဆိုချိန် တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းမဖော် စတမ်း ယား၍မျှ မကုတ်နိုင်လောက်အောင် ဖြေဆိုခဲ့ရသည်။ မနက်ခင်း မြန်မာစာတုန်းကတော့ ဝါသနာအလျောက် စိတ်အားထက် သန်သည့်ဘာသာရပ်ဖို့ စိတ်တိုင်းကျအောင် ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ သင်္ချာကတော့ ကျောင်းသားတိုင်းလိုလို ထူးချွန်ထက်မြက်ကြသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဉာဏ်ရည်အဆင့် ကွာခြားမှုရှိမည်မဟုတ်။ သူမသာ ကိုယ်မသာ ဘာသာရပ်ဖို့ သူထက်ဦးအောင် ထူးခြားထူးချွန်ဖို့တော့ လိုသည်။

‘ကိုတင်အောင် အကြော်စားသွားပါဦး’

အသားညိုချောလေးက ကျွန်တော့်မှာမည် သိနေသည်။ လူရည်ချွန် ဖြေဆိုသည့် မော်လိုက်ဒေသခံအဖွဲ့တွေ အကြော်ဆိုင်တွင် အကြော်စားရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေကြသည်။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သဘောဖြင့် ကျွန်တော် သူတို့ဝိုင်းထဲ ဝင်ရောမိသည်။ တမူး လူရည်ချွန် ဖြေဆိုမည့်အဖွဲ့တွေတော့ ‘မေးခွန်းတွေ ခက်လိုက်တာ’ ဟု ပြောကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တည်းခိုအိမ်သို့ ကျွန်တော့်ကို မစောင့်ဘဲ ပြန်သွားကြပြီ။

‘ကျွန်တော် ကျသင့်သမျှ ဧည့်ခံပါရစေ’

‘ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လို နေစမ်းပါ။ တမူးရောက်ရင်တော့ ကိုတင်အောင် ဧည့်ဝတ်ကျွေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်’

‘စိတ်ချပါ။ သင်္ချာဖြေနိုင်ရဲ့လား’

‘သင်္ချာတွေက ခက်လိုက်တာ၊ ၅ ပုဒ်ပဲ ပြီးတယ်၊ ဒါတောင် မှန်ချင်မှ မှန်မှာ’

‘အဖြေချင်း တိုက်ကြည့်ကြည့်ရအောင်လေ’

အဖြေချင်း တိုက်ကြည့်တော့ ၅ ပုဒ်လုံးပင် အဖြေတူနေသည်။ ကျွန်တော်၏ ဝှက်ဖဲကတော့ သူတို့ထက် ကျီသ

မေတြီ ပုစ္ဆာ ၂ ပုဒ်ကို ပို၍ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကိုတော့ ထုတ်ဖော် မပြောခဲ့ပါ။ သူတို့ထက် ပိုမို တွက်ချက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် စောစောက ပုဒ်ပြည့် မဖြေဆိုခဲ့၍ စိတ်ပျက်နေမှု များ အထိုက်အလျောက် ပြောလျော့သွားသည်။ မနက်ပိုင်းတွင် မြန်မာစာနှင့် သင်္ချာ၊ ညနေပိုင်းတွင် အထွေထွေဗဟုသုတ ဖြေဆိုဖို့ကျန်သေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ လူတွေနှုတ်ဖြေ။

‘မနှစ်က ရှစ်တန်း လူရည်ချွန် ဖောင်းပြင်က ကျော်ဝင်းလည်း ၅ ပုဒ်ပဲ ဖြေနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်’

မနှစ်က ရှစ်တန်း လူရည်ချွန်သည် ကိုးတန်းတွင်လည်း ဆက်လက် အရွေးချယ်ခံရန် အတွေ့အကြုံအရ အခွင့်အလမ်း ပိုများသဖြင့် သူ့ကိုပဲ အများက ပစ်မှတ်ထားကြသည်။

‘ဆရာ ဦးမြမင်းမောင်က ကိုတင်အောင်ရဲ့ မြန်မာစာအဖြေလွှာကို အရမ်း သဘောကျနေတာ’

‘မြန်မာစာ အဖြေလွှာတွေ စစ်ပြီးပြီလား’

‘ကျွန်မတို့ သင်္ချာဖြေနေတုန်းစစ်ကြတာလေ။ ကိုတင်အောင် စာစီစာကုံး အရေးအသား အရမ်းကောင်းတာပဲတဲ့။ ဒီလောက်ပဲ သိခဲ့ရတာပါ။ ရမှတ်တွေက လျှို့ဝှက်ထားတော့ မသိရဘူး’

‘ဆရာ ဦးမြမင်းမောင်ဆိုတာ...’

‘စာမေးပွဲခန်းမထဲမှာ ကိုတင်အောင်ကို ကြီးကြပ်ဆရာ ပါမပါ မေးတဲ့ ဆရာလေ။ ဆရာက မြန်မာစာ

အသင်အပြ အရမ်းကောင်းတယ်’

ဆရာ ဦးမြမင်းမောင်သည် ကျွန်တော် နာမည်ပြောင် ပေးထားသော ဆရာကို ရွှေရစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။ မသဲနထွေး ဆိုသော ထိုအမျိုးသမီးသည် မြင်မြင်ချင်းပင် ခင်မင်ရင်းနှီးချီးကောင်းသလို စကားပိုင်း၌ တော့လည်း အတွင်းသဘောစင်းလုံးချောဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။

‘ဒီနှစ်လည်း ကိုတင်အောင်ပဲ ရမယ်ထင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်ကို ခုဇာထင်ကြေးပေးမော်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးပိုင်ရှင်မလေး မသဲနထွေး၏ အပြောက သဘောကျစရာကောင်းလှသည်။

‘မနှစ်ကတော့ မသဲနထွေးတို့က မြို့ခံအိမ်ရှင် ကျွန်တော်က ဧည့်သည်၊ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော်ကမြို့ခံအိမ်ရှင်၊ မသဲနထွေးက ဧည့်သည် ဖြစ်သွားပြီ။ မနှစ်က မသဲနထွေးလိုပဲ ဧည့်ဝတ်ကျေချင်ပါတယ်’

ယခင် အထက်ချင်းတွင်းခရိုင် မော်လိုက်မြို့သည် ခရိုင်မြို့ကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး လွယ်ကူချောမွေ့သော ကလေးမြို့သို့ ခရိုင်ရုံးများ ပြောင်းရွှေ့လာကြရာ ခရိုင်ပညာဝန်ရုံးကြီးလည်း ကလေးမြို့တွင် အခြေစိုက်လာသည့် လူရည်ချွန် ရွေးချယ်သည့်

စာမေးပွဲကိုလည်း ကလေးမြို့တွင်သာ ကျင်းပလာရသည်။

ကျွန်တော်တို့ တမူးမြို့အထက်တန်းကျောင်းက ၉ တန်း(တန်းမြင့်ကျောင်းထွက်ထက်မှတ်ရ)အထိသာ သင်ကြားနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ဆယ်တန်းတက်ရောက် သင်ကြားနေအတွက် အခက်အခဲများစွာ ဖြစ်မိသည်။ ထိုစဉ်က (၈)နှယ် ပညာအုပ် ဦးအေးနှင့် မိမိ၏ အလယ်တန်းကျောင်းအုပ် ဦးညောင်မြင့်မောင်တို့၏ ဆွေမျိုးကြောင့် ကလေးမြို့အထက်တန်းကျောင်းသို့ တက်ရောက်ခွင့်ရလာပြီး လူရည်ချွန် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခွင့်ရသည်။ ရရှိခဲ့သည်။

‘မနှစ်က ကြိုလည်း ကြိုကြိုက်လို့ပါ။ အကြော်လေးတစ်ပွဲ ကျွေးဖူးတာကို နားကျေးစူးတွေ အဆမတန် စင်မနေပါနဲ့’

ကလေးမြို့ ကျောင်းအနီးက အကြော်ဆိုသို့ မော်ဆိုက်တစ်ဖွဲ့လုံးကို ခေါ်သွားသည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး အကြော်စားကြသည်။

‘ကိုတင်အောင်က ဆေးဆောင်းတက်မယ် မဟုတ်ဘူး’

‘ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ရည်ရွယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲပဲ ယူထားတာလေ’

‘လူရည်ချွန်ထဲမှာ ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲ ယူတဲ့လူ တော်တော်ရှားမယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ မရှိသေးတာကို ရှားပါတယ်’

အသက် ၆ နှစ် အရွယ် ကလေးများကို နှုတ်ခွင့်ပေးကာ သာသနာ့ရပ်ကွက်

လူကြိုက်များသည်။ ဆယ်တန်း အောင်မှတ် မြင့်မားသူတိုင်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ် ဆေး၊ စက်မှု၊ တိမွေးကု၊ သစ်တော၊ စိုက်ပျိုးရေး စသည်တို့ကိုသာ ဦးစားပေး ရွေးချယ်ကြသည်။ ထိုတက္ကသိုလ်များသို့သာ ရည်မှန်းပြီး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွင် အမှတ်ကောင်းကောင်းရအောင် ကြိုးစားကြသည်။

‘မသဲနုထွေးကော...’

ကျွန်တော့်ဘေးချင်းကပ်လျက် ထိုင်နေသော မသဲနုထွေးက ကျွန်တော့်ကို မော့မော့လေးငေးကြည့်နေသည်။ နှစ်ကိုယ်တူ နီး၍ထိုင်သည်။ မသဲနုထွေးထံမှ နံ့သာလေး ပြည့်ညင်းသည် သင်းခနဲ ဖျံလာသည်။

‘ဆေးမှတ်မီရင်တော့ ဆေးကျောင်းပဲ တက်ချင်ပါတယ်’

‘ဝါသနာပါရင်တော့ ဘယ်တက္ကသိုလ်တက်တက်ပါ’

‘ကိုတင် အောင်က တက္ကသိုလ်ဆရာလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တာလား’

‘မြန်မာစာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နှံ့နှံ့စပ်စပ် လေ့လာလိုက်စားချင်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ဆရာ ဖြစ်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ ပြောလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ကုသိုလ်ကြံ့ခွာ မမီပါနဲ့ ဆိုသလို တက္ကသိုလ်ဆရာနဲ့ လွဲချော်သွားခဲ့ရလည်း မြန်မာစာပေကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ လေ့လာလိုက်စားဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်’

‘ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမား

သူတိုင်း အောင်မြင်မှုတစ်ခု မဟုတ်တစ်ခု ရတတ်ပါတယ်’

မသဲနုထွေးကတော့ အားပေးစကား ပြောမြဲ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် မသဲနုထွေးကို သတိရနေမယ်နော်’

‘သတိရဖို့က နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်မှတုံ့လား’

‘အမြဲ သတိရနေမှာပါ’ ကျွန်တော့် အပြောကြောင့် ခေါင်းကလေး ငုံ့သွားသည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးလေးပြောသည်။

‘လေထဲ ဆောက်တဲ့ တိုက်အိမ်က ခမ်းနားပေမဲ့ နိုင်ငံ့ပါမလားတော့ မပြောတတ်ဘူးနော်၊ စိတ်ချပါကတိုင် အောင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ရောက်ရာအရပ်က လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားလိုက်လေ၊ ကျွန်မ ဆေးလာကုပေးပါ့မယ်’

ယခု အသက်အရွယ် ရောက်မှ နောက်ကြောင်း ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသည်။

‘ဆရာ ကျွန်တော့်ကို လူရည်ချွန် ၂ နှစ်ဆက်တိုက် နှစ်ထပ်ကွမ်း ရွေးချယ်ပေးခဲ့တာ မှားလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

ခရိုင်အဆင့် လူရည်ချွန် ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့တွင် တာဝန်ယူခဲ့သော ယခင်ခရိုင် ပညာဝန်၊ ယခု တိုင်းပညာရေးမှူး အငြိမ်းစားဆရာကြီး ဦးကျောင်း (အကန်တော့ခံ စာပေပညာရှင်)အား စောဒကစကား ဆိုဖူးသည်။

‘ဆရာတော့ မှားတယ်လို့ ဟိုတုန်းကလည်း မထင်ဘူး။ မောင်တင်အောင်က ဆရာဝန်တို့၊ အင်ဂျင်နီယာတို့ ဖြစ်အောင် မကြိုးစားခဲ့လို့ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်။ တကယ်တော့ ဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေထက် စာရေးဆရာ ဖြစ်ဖို့က ပိုပြီး ခက်ခဲမယ်လို့ ဆရာထင်တယ်။ စွန့်လွှတ်ခွန်စား အနစ်နာခံ ကြိုးစားပါမှ ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်လာရတာ။ မောင်တင်အောင်ကို လူရည်ချွန်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တာ ဆရာတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာလိုပဲ ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် တိုင်းကလည်း မှားတယ်လို့ ယူဆကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဆရာကြီး ဦးကျောင်းက တွေ့တိုင်း ဆုံတိုင်း အားပေးစကား ပြောကြားလေ့ ရှိသည်။ ယခု မော်လိုက်မြို့ကို ခြေချခွင့် ကြိုရပြန်ပါပြီ။ သို့ရာတွင် ဟိုး...လွန်လေပြီးသော ၄၅ နှစ်ကျော်က မော်လိုက်မြို့၏ ငယ်ကိုယ်ငယ် သွေးကို မြင်တွေ့ခွင့် မရတော့ပြီ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကိုလိုနီခေတ်ကတည်းက မော်လိုက်မြို့ ဆိပ်ကမ်းသည် ချင်းတွင်းမြစ်စဉ်တစ်လျှောက်တွင် အလှပဆုံး ဆိပ်ကမ်းမြို့ဟု ကျော်ကြားခဲ့သည်။

မော်လိုက်မြို့ တည်စဉ်ကတည်းက ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်းက ရရှိသော ကျောက်တုံးကြီးများ၊ ဒီပက်ရာချောင်းအတွင်းက ရရှိသော ကျောက်တုံးကြီးများကို ခိုင်းနမိုက်စက်ယန္တရားများ အသုံးပြုကာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး

မြစ်ကမ်းပါး ရေတိုက်စား ဖြူ ကျမှု အန္တရာယ်ကို ကာကွယ် ခဲ့ပါသည်။ ကျောက်စီလှေ ကား ကိုးစင်းကို လည်း ဆောက်လုပ်ထားရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မော်လိုက်မြို့ ဆိပ် ကမ်းသည် အဝေးကကြည့် ကြည့်၊ အနီးကကြည့်ကြည့် ပြောမပြနိုင်အောင် လှလိုက် ပါသိ။ ယခင်က အပျိုစင် ဆိပ်ကမ်းအလှသည် ယခု အချိန်ထိ ယဉ်ဆီသမျှ ပင်ကို အလှကို အစဉ်တစိုက် ထိန်း သိမ်းထားနိုင်သေးသည်။

ဆိုနေကျ တည်းခိုခန်း တွင် အတူလိုက်ပါလာသော စာရေးဆရာကြီးတွေ ဒီဇင်ဘာ နှင်းဖြူမှုန်အေးရိပ် အောက်တွင် မှေးမှိန်ကြဆဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ နံနက် ခင်း နှင်းဖြူမှုန် ပဝါပါး လွှားခနဲ လွှားခနဲ ကျဆင်းနေ သော မော်လိုက်မြို့၏ အလှ ကို မြင်တွေ့လိုက်၍ ကျွန် တော် တစ်ယောက်တည်း ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းနေမိသည်။ ကမ်းနားလမ်းဝယ် လှေကျင့် ခန်းယူ လမ်းလျှောက်သူ အချို့ကိုတော့ မြင်တွေ့ရပါ သည်။

“ကိုတင်အောင် ဟုတ်ပါ တယ်နော်”

“ဗျာ”

လမ်းလျှောက်သူ အုပ်စု တစ်စု ကျွန်တော့်ကို ကျော် ဖြတ်အသွား အားကစား ဘောင်းဘီ၊ ဂျာကင်အင်္ကျီကို ပတ်ဆင်ထားသူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးက နောက်ချန်ရစ်ခဲ့ကာ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် စကား ဆိုလာသည်။ ကျွန် တော့်ကို ကိုတင်အောင်ဟု

ခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်သူတို့ သည် ကျွန်တော်၏ ငယ်သူ ငယ်ချင်းတွေသာ ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန် တော်၏အမည်ရင်းထက် စာရေးဆရာ ခြံမဲ့သဲဟုသာ လူသိများနေပါသည်။

“ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်”

အသား မဖြူသော် လည်း ချောလဲ့ညိုဝင်းသော ထိုအမျိုးသမီးသည် ငယ်ရွယ် နုပျိုခြင်းများကို အတော်ဝေး ဝေးတွင် ချန်လှပ်ထားခဲ့စေ ကာမူ အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်၍ အကြည့်ရ မဆိုးဟု ထင်မိ သည်။ တောက်လက်သော မျက်နှာဝန်းကို မြင်တွေ့ရ တော့ သိက္ခာမီးပူသုဟု ထင် မြင်မိသော်လည်း အမည်ဖော် ၍ မရနိုင်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ ဆင်းသွင်ရပ်လွှာ လက္ခဏာ ကို ကြည့်သာကြည့် မမှတ်မိ နိုင်တော့ပါ။

“ကျွန်မ သဲနုထွေးလေ”
“ဗျာ”

ဟိုတုန်းက ညို၍ ချော ပြီး ယခုလည်း” ချော၍ ညို သော ထိုအမျိုးသမီးသည် ယခုအချိန်ထိ အတူမဲ့အပြီးနှင့် နှလုံးလှုပ်ငါးရှင်လေး ဖြစ်နေ သည်။ စောစောက မော်လိုက် ဆိပ်ကမ်း အလှအကြောင်း တွေးမိသေးသည်။ ယခင်က အပျိုစင် ဆိပ်ကမ်းအလှသည် ယခုအချိန်ထိ ယဉ်ဆီသမျှ ပင်ကိုအလှကို အစဉ်တစိုက် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သလို မသဲ နုထွေးသည်လည်း ထိုနည်း လည်းကောင်းဟု မနှိုင်းသာ နှိုင်းသာ နှိုင်းယှဉ်မိသည်။

“ကျွန်တော်က မသဲနု ထွေးကို မြို့ကြီးပြကြီး ဆေးရုံ

ဆေးခန်းကြီးတွေမှာပဲ ကျင် လည်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေ တာ”

“ပင်စင် မယူခင်တုန်း ကတော့ တာဝန်ကျရာ နေရာ ဒေသမျိုးစုံကို သွားရောက်ခဲ့ ပူးပါတယ်။ အထူးကုဆရာ ဝန် ဖြစ်လာတော့ ကိုတင် အောင် ပြောသလို မြို့ကြီးပြ ကြီး ဆေးရုံဆေးခန်းကြီးတွေ မှာ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခုတော့ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဒေသ ကို ပြန်လာပြီး ကိုယ့်ဒေသ သားတွေကို ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှု ပေးနေတယ်ပဲ ဆိုပါတော့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ရေများရာ မိုးရွာတဲ့ ရေရှား ရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာတာကိုပဲ ကျေနပ်လို့မဆိုးဘူး။ ကျွန် တော်တော့ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့် ဒေသကို ပြန်မရောက်တော့ ပါဘူး”

“ကိုတင်အောင်တို့က စာရေးဆရာဆိုတော့ ကိုယ့်မြို့ ဝန်းကျင်မှာ အစဉ်တစိုက် နေထိုင်လို့မရတာ။ ကိုတင် အောင်နဲ့ မတွေ့ရပေမဲ့ ကိုတင် အောင် ရေးတဲ့ စာကို ဖတ်ရ တော့ လူချင်း အမြဲတွေ့နေရ သလိုပါပဲ။ အိမ်လိုက်လည်ပါ ဦးလား၊ အိမ်မှာ အမေနဲ့ နှစ် ယောက်တည်း နေကြတာ လေ”

မသဲနုထွေး၏ ဘဝက ရိုးစင်းလွန်းလှသည်။ အမေ အိုနှင့် နေညီချိန် အတူ လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။ ကျွန်တော် မန္တလေးတက္ကသိုလ် တက်ရောက်စဉ်က မသဲနု ထွေး၏ သတင်းကို စုံစမ်း ကြည့်သေးသည်။ ရန်ကုန် ဆေး(၂)တွင် တက်ရောက်နေ

ကြောင်းသာ သိရသည်။

နှလုံးသားတွင် ဘာမှန်း ရေရေရာရာ မသိနိုင်သေး သော ဝေဒနာသည် မသဲနု ထွေးကို မြင်တွေ့စဉ်က စတင်ခဲ့ကြောင်း သတိထား သည်။ သံယောဇဉ် အရွယ် တန်းပေမဲ့ ဝေးဝေးကပ် လွှမ်း ခဲ့ရသည်။ နှလုံးသားကို ချိန် ရွယ်သော သမုဒယစကား လုံးများ ပစ်ပေါက် သော ကစားမည့် အရွယ်တွင် မသဲနုထွေးသည် နှလုံးသား ပစ်ကွင်းအတွင်းမှာ မရှိခဲ့ သောကြောင့် နှလုံးသား ထိ မှတ် မဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်၊ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် မျက်နှာမူရာ ခရီးချင်း မတူ သဖြင့် လူချင်း အတူတွဲအတူ လာ ခရီးသွားဖော် မဖြစ်ခဲ့ရ ပါ။ ငယ်ဘဝကို တွေးမိတိုင်း စိတ်ကူးရပ်ပုံလွှာတွင် ပါဆဲ မြဲ ဖြစ်သော်လည်း အသွား တွေ ကြွေချိန်မှာတော့ လူသိ အောင် လှစ်ဟ၍ ပြရလျှင် အမြင်မတော် ရှိပေလိမ့်မည်။

“ကလေးဝက အချိန် တက်လာမယ့် အမြန်ယာဉ် နေ့လယ် ၁၈၀၀၀ ပြင်ကို လိုက် ရမယ်။ ချင်းတွင်း မော်ထွန်း စာအုပ်ထုတ်ဝေဖို့ ချင်းတွင်း သား စာရေးဆရာအိုတွေ စုပေါင်းပြီး ကွင်းဆင်း လာကြတာလေ။ မော်လိုက် ဆိပ်ကမ်းပတ်သက်လို့ အချက်အလက် တွေ စုဆောင်းရဦးမှာမို့ မသဲနု ထွေးတို့အိမ် လည်ပတ်ခဲ့ ရတော့မယ် မထင်ဘူး”

“ချင်းတွင်း မော်ထွန်း စာအုပ်က ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တဲ့ ထုတ်ဝေမှာလဲ”

“ချင်းတွင်းမြေ ရည်ညွှန်း တွင်းဒေသရဲ့ ရည်ညွှန်း

ထားရမယ့် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖို့ပါ။ နယ်မြေဒေသ အခြေအနေကို ကွင်းဆင်းလေ့ ထာကြတယ် ဆိုပါတော့။ ဆရာ ဦးအံ့မောင်၊ ဆရာ အောင်ချိန်ဘွား၊ ဆရာ ဇေယျာနု(မုံရွာ)တို့လည်း ပါပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ မော်ဇိုက်မြို့ရဲ့ တစ်ခါက ငယ်ဘဝကို ငယ်မှုပြန်ချင်လို့ နောက်စောစော ထပြီး ထွက်လာတာပါ။ မသဲနုထွေးနဲ့ ခုလို ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ’

‘ပြန်လည် ဆုံတွေ့ခြင်း အထိမ်းအမှတ်နဲ့ စဉ်ခံပါရအေး ကိုတင်အောင် ဘာစား နိုင်သလဲ’

‘အကြော်ဆိုင်ပဲ ထိုင်ရအောင်နော်’

ကျွန်တော်သည် ငယ်ဘဝက လွမ်းမောဖွယ်ရာ နေရာကို အမှတ်ရနေဆဲဖြစ်ကြောင်း ‘အကြော်ဆိုင်’ကို ချီးမြှင့် ပြောမိသည်။

‘ကိုတင်အောင်လည်း နေထိုင်သွားနော်’

‘မသဲနုထွေးကျွေးတဲ့ အကြော်ကို ဘယ်တော့မှ နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကိုတင်အောင်လည်း အကြော် ကျွေးဖူးတာပဲ’

‘အကြော်ထဲမှာ မော်ဇိုက်မြို့က အကြော်ကို အလွမ်းဆုံးပဲ’

‘စာရေးဆရာက ပြောအတိုက်တာ’ဟူ၍ မသဲနုထွေးက တောက်လက်သော နှုတ်ကပတ်လေးကို ထောင့်အထိ မသဲမကွဲ ပြောလာသည်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်ဆိုလျှင် မော်ဇိုက်မြို့သည် မြို့သက်တစ်ရာ ပြည့်တော့မည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း နှလုံးသား မြို့ဟောင်းကို တူးဖော်ချင်စိတ်ဖြင့် နီးရာ အကြော်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်တွေ ဆိုင်ကြီးဆိုင်ကောင်းတွေမှာ ထိုင်ရတာထက် အမိုးကျိုးတိုး ကျဲတဲ၊ တိုင်ခရီးခရိုင်နဲ့ အကြော်ဆိုင်မှာ ခွေးခြေပုလေးတွေပေါ် ထိုင်ရတာ လောက် အရသာ မတွေ့မိပါ။ မသဲနုထွေးတော့ ဘယ်သို့ရှိမည် မသိ။ မကြာတော့သော ကာလတွင် မလွဲသာ ခွဲခွာရမည်ကို မျှော်တွေးကာ မုန့်ပေါင်းပူပူ၊ အကြော်ပူပူ၊ ရေခဲခွေးကြမ်းပူပူ တို့နှယ် ကျန်တော့ ရင်ထဲမှ ပူပင်လယ်ရေလှိုင်း ဘောင်ဘင်လေ့က်ပင် ရှိပါတော့သည်။

‘ကိုတင်အောင် ဘွဲ့လွန်မတက်ဖြစ်ဘူးနော်’

ကျွန်တော် ဘွဲ့လွန်မတက်ဖြစ်သည်ကိုလည်း မသဲနုထွေး သိနေသည်။ ဘွဲ့လွန်သာ တက်ဖြစ်လျှင် ဆရာဝန်လောင်း ဆေးကျောင်းသူ မသဲနုထွေးနှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆက်သွယ်ခွင့် ကြိုနိုင်သေးသည်။ ယခုလို စဉ်သည်ထက် မပိုနိုင်သော ဆက်ဆံရေးသည် အေးခဲ၍ နေကောင်းမှ နေပါလိမ့်မည်။ ထိုထက် စေးပျစ်သိပ်သည်းလျှင် ကောင်းပါလေ။

‘ကျွန်တော် တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ ဖြေနေတုန်း အဖေ ဆုံးသွားတယ်။ ဘွဲ့လွန်တက်ခွင့် အမှတ်မီပေမဲ့ မိခင် မုဆိုးမရဲ့ ဘေးမှာ ကျွန်တော်ရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်

လေ။ ဒါကြောင့် ရရာအလုပ် ဝင်လုပ်ရင်း ဝါသနာရင်းစွဲ စာတိုပေစလေးတွေ ရေးရာက မတော့က်တခေါက် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာတယ် ဆိုပါစို့’

‘ကိုတင် အောင်က စာရေးဆရာဆိုတော့ နယ်မြေဒေသအနှံ့ ရောက်တတ်ပါတယ်။ မော်ဇိုက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ရင် ဝင်လာခဲ့ပါ။ ငယ်ဟောင်း နှောင်း ဖြစ်လေးတွေပြောရင်း အလွမ်း သယ်ကြသေးတာပေါ့’

နယ်မြေဒေသအနှံ့ ရောက်ရသည် ဆိုသော်လည်း ကြိုကြိုက်မှ ရောက်ဖြစ်တာမျိုးပါ။ ခုဆို မော်ဇိုက်ကို ၄၅ နှစ်ကျော် ၅၀ နီးပါး တစ်ကျော့ပြန် ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်း အပေါင်းသွင်းပါမှ ဆုံစည်းခွင့်ဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာရပါသည်။ အကြောင်းအပေါင်း သင့် မသင့်၊ အခွင့်အခါ ပေါ်မပေါ် အတိအကျ ချင့်တွေးမျှော်ဆ၍ ရကောင်းသော အရာ မဟုတ်ပါချေ။

‘ဘဝဆိုတာ ရည်မှန်းတိုင်းလည်း မရောက်သလို၊ ရည်ရွယ်ချက် မမြောက်တာတွေက များပါတယ်။ ဖြစ်လေရာ ဘဝမှာ နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ရကောင်းလားလို့ ပူပန်သောက ရောက်နေရင်လည်း ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသလိုပဲ ဖြစ်နေမယ်လေ’

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဘဝအနေအထားကို တွေးတွေးဆဆ ပြောနေမိသည်။

‘ကဲ စကားပြောလို့ တော့ကောင်းပါတယ်။ ဆေးခန်းမှာ လူနာတွေ စောင့်နေကြရောမယ်၊ သွားပါဦးမယ်။ နောက်တော့ ပြန်တွေ့ကြမယ်နော်’

အမှတ်မထင် မသဲနုထွေး၏ နုရွသော သမုဒယလက်ကလေးကို ဆွဲယူ နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။ ဒီတစ်ကြိမ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်သလို နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

‘နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံဖြစ်ရင်လည်း အကြော်ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ကြမယ်နော်’

မသဲနုထွေး၏ တွေ့ခနဲ ရီဝေဝေ အကြည့်ဝတ်မှုန်လေး ထဲတွင် ငယ်ဘဝကို ပြေး၍ သတိရမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ မပြုံးချင်ပြုံးချင် အပြုံးတုလေးတစ်ပွင့် မခြေချင်ခြေချင်ခြေကာ ခေါင်းကလေးကို ညိတ်ယောင်ပြု၍ ကျွန်တော်ကို ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ဟိုတုန်းက အကြော်ဆိုင်မှာ ဘေးချင်း ယှဉ်တွဲထိုင်စဉ် မသဲနုထွေးထံမှ နံ့သာလေပြည်ညှင်းလေး သင်းခနဲ ပျံ့လာသည်ကို ပြန်လည်၍ အမှတ်ရမိသည်။ ယခု မသဲနုထွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်စဉ် ဘာနဲ့မျှ မရ။ မသဲနုထွေး ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားမှ နံ့သာလေပြည်ညှင်းလေး သင်းခနဲ ပျံ့လာသည်။ လေပြည်ထဲက နှုတ်ဆက် အနမ်းကို လွမ်းလိုက်ရတာ အသည်းတုန်အုတ်နဲ့။

မြန်မာ့

၁။

ဖြန့်ထွက်ခြင်း ဆေးလိပ်မီးခိုးများ

‘ညှော်သည် ခေါ်တော့ ဟော’ဟူသော
စကားအဆုံးတွင် ယောက်ျားစီး ဖိနပ်နှစ်ဖက်
တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ခတ်သံများ ဆက်တိုက်
ပေါ်ထွက်လာပြီး အမှောင်ထဲတွင်
စုန်းတောက်စားနေသကဲ့သို့ မီးပွားမီးစက်များ
ပွားခနဲ ပွားခနဲ ဝှေ့ယမ်း လက်ပနေသည်ကို
‘ဘမြ’က အေးစက်စက်ပင် ကြည့်နေမိတော့၏။
ဘမြအတွက်တော့ ထိုမြင်ကွင်းမျိုးသည်
ရိုးအီနေသော မြင်ကွင်းမျိုးသာ ဖြစ်၏။
ရင်ခန့်စရာ မကောင်း။ သည်လုပ်ငန်းကလေးကို
ဘမြအမေ ဦးစီးစဉ်
ဘမြကလေးဘဝကပင်
သည်မြင်ကွင်းမျိုးကို
ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသား။

အခုတော့ အမေက အနားယူခဲ့ပြီ။
သို့သော် သည်လုပ်ငန်းကို
ဘမြ၏အစ်မကြီးကပင်
ဦးကိုင်အဖြစ် ဆက်၍ လုပ်ကိုင်နေပေပြီ။
အမှောင်သည် ဘမြနှင့်အတူ
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုပါ ငုံထားလျက်ပင်
ရှိသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့
အမှောင်၏ ထွေးထုတ်လိုက်သောအချိန်ထိပင်
ဘမြတစ်ယောက် ထိုနေရာတွင် ဆေးပေါ့လိပ်
တဖွားဖွားနှင့် ထိုင်နေမိသည့်အခါမျိုးပင်
ရှိတတ်ပါသေးသည်။ ဘမြက
လူသိနည်းသော ချောင်းကလေးတစ်ချောင်း၏
ချုံသာသာ ညံ့ပင်ကလေးများအောက်မှာ
ဝါးပက်လက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့်
ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
ဘမြ၏ရှေ့မှာတော့ သူတို့၏
ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှ လမ်းကျဉ်းကလေး။
လမ်းကျဉ်းကလေး၏ တစ်ဖက်မှာတော့
ဘမြတို့အိမ်။ ရပ်ကွက်ကလေးက
‘ချောင်းတစ်ဖက် အိမ်တန်းတစ်ဖက်’ဆိုသော
ရပ်ကွက်မျိုးကလေးပင်။ ဘမြတို့
ရပ်ကွက်အိမ်တန်းကလေးကတော့
တောင်မြောက် အတန်းကလေးဖြစ်ပြီး
ဘမြတို့အိမ်၏ မြောက်ဘက်
ဆယ်အိမ်အကျော်လောက်မှာတော့
အတန်အသင့်ကျယ်သော
အရှေ့အနောက်လမ်းကလေး ရှိသည်။

ဖြန့်ထွက်သူများ

ကိုကြမ်း၊ မန္တလေး၊

ထိုအရှေ့အနောက် လမ်းက
လေးမှာ အရှေ့ဘက်မှ နံပါတ်
၇ လမ်းမကြီးဆီရောက်သော
လမ်းကလေးပင်။ ထိုနံပါတ်
၇ လမ်းမကြီးပေါ်မှာတော့
အထပ်များသော တိုက်တာ
အဆောက်အအုံကြီးများ ရှိ
သည်။

ယခင်ကတော့ ထိုလမ်း
မကြီး၏နေရာသည် ဘမြတို့
ရပ်ကွက်၏ အကြောင်းနေရာ
ပင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးသည်ဟုပင်
ယုံနိုင်စရာအကြောင်း မရှိ
တော့။ စပ်၍မရအောင်
အဟကြီးလှ၏။ အကြောင်း
ဟောင်းကလေးပေါ်တွင်တော့
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေ
အမည်နာမဲ့အသားအရောင်
တွေကလည်း တွေ့ပြားမြား
မြောင်၊ နှုတ်အသံထွက်တွေ
ကလည်း အသံစုံလင်လှပေ
သည်။ ဒေသအရောင်၊ ဒေသ
အသံထွက်များကိုတော့ ဘမြ
တို့ရပ်ကွက်အစွန်ကလေးမှာ
သာမြင်ကြားရနိုင်လေသည်။

သို့သော် ဘမြတို့ ရပ်
ကွက်မှ အရှေ့အနောက်လမ်း
နှင့် ထိုနံပါတ် ၇ လမ်းတို့
ဆုံရာ နေရာလေး တရုတ်မန်
ကျည်းပင်ရိပ်ကိုတော့ ဘမြ
တို့ရပ်ကွက်က လူများ အသုံး
ချရာ နေရာကလေးအဖြစ်
ဆက်၍ အသုံးပြုနေခွင့် ရနေ
သေးသဖြင့် တစ်နည်းအား
ဖြင့် ကျေးဇူးတင်စရာဟု ဆို
သော် မှားမည် မဟုတ်ပေ။
ထို လမ်းဆုံ လေးနေရာကို
ဘမြတို့ရပ်ကွက်က လူများ
က ညပိုင်းတွင်သာ အသုံးပြု
ပေသည်။ ထိုလမ်းနှစ်လမ်း
၏ အဆုံထောင့်မှောင်ရိပ်တွင်
ရပ်ကွက်ဟောင်းထဲမှ လူ
တစ်စု အမြဲပင် ရှိတတ်ပါ

အစ်မက
ကလေးမလေး
တွေကို
တစ်ယောက်ချင်းစီ
မျက်နှာမှ
ခြေဖျားအထိ
လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးဖြင့်
ထိုးထိုးပြသည်
ထိုအုပ်စုမှာ
အသက်နှစ်ဆယ်
အစိတ်
ဈေးတူသော
အုပ်စုဖြစ်သည်
ဝတ်စားဆင်ယင်
ထားပုံများက
ခေတ်ပေါ်
ဖက်ရှင်များချည်း
ဖြစ်သည်

သည်။ သူတို့သည် ဘမြတို့
ရပ်ကွက်လုပ်ငန်း၏ 'ဧည့်
ကြိုလမ်းပြများ'ဖြစ်၏။ သို့
သော် ထိုအုပ်စုထဲတွင်တော့
ဘမြ မပါပေ။

ဘမြသည် ဆေးပေါ့
လိပ် မီးခိုးကို အားရပါးရ ဖွာ
ရွက်ရင်း သူတို့ထဲတွင် သီးနေ
သော ခြင်များကို မီးခိုးဖြင့်
မှုတ်ချ ရှင်းလင်းပစ်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်
ခေါ်နေသော သူ့အစ်မကို
လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ
အစ်မသည် ယောက်ျားစီး

ဖိနပ်(သူ့ဖိနပ်)ကို စီးကာ
လမ်းကျဉ်းပေါ်တွင် နောက်
ပြန်လမ်းလျှောက်နေသည်ကို
ဘမြ တွေ့ရသည်။ ယင်းသို့
နောက်ပြန်လမ်းလျှောက်ရင်း
ကပင် လက်တစ်ဖက်စီ၌ ခွဲ၍
စုကိုင်ထားသော အမွှေးတိုင်
များကိုလည်း ဝှေ့ယမ်းလျက်
ပင် ရှိသည်။ အမှောင်ထဲတွင်
မီးပွင့်၊ မီးစက်၊ မီးပွားများ
ခုန်ပေါက် ဖြန့်ထွက်လျက်။

ဘမြသည် သူ့အစ်မ၏
ဧည့်ခေါ်နေပုံကို ကြည့်ရင်းမှ
သူ့အမေရှိရာသို့ မျက်လုံးက
ရောက်သွားပြန်သည်။ သူ့
အမေကလည်း ဝါးပက်လက်
ကုလားထိုင်ဖြင့် လူသူမမြင်
ရာ အရိပ်မှာပင် ထိုင်နေ
သည်။ အမေက မမာမကျန်း
ဖြစ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။
လောကဓံ၏ ဒဏ်က သူ့
အမေကို ဖိကုပ်ထားခဲ့သည်
မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ အမေ
၏ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း
အချို့ကိုပင် ရက်ရက်စက်စက်
ခြွေပစ်ခြင်း ခံရရှာသူ ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် 'ဧည့်
သည်လာပြီ၊ ဧည့်သည် ဧည့်
သည်'ဟု အစ်မထံမှ အသံကို
ဘမြ ကြားလိုက်ရသည်။
ရမ္မက်ကို ထိုင်စောင့်နေသော
နတ်ရှိသည်ကိုပင် ဘမြ ယုံရ
မလိုပင် ဖြစ်သွားလိုက်သေး
၏။ မြောက်ဘက်၊ အရှေ့
အနောက် အဝင်လမ်းမှာ ထိုး
လာသော မီးရောင်ကိုလည်း
ဘမြ တွေ့ရသည်။ 'ဆိုင်
ကယ်ပါအေ' အမေ့ဆီက
ထွက်လာသော အသံ။ အမေ
က သမ္ဘာရှိသူမို့ မီးရောင်
မြင်ရုံဖြင့် ကား၊ ဆိုင်ကယ်
ခွဲတတ်သူ။ အမေပြောသည်

အတိုင်းပင် မြောက်ဘက်
လမ်းမှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး
ကွေ့ဝင်လာသည်ကို ဘမြ
တွေ့ရသည်။ ဆိုင်ကယ်ထဲ
လူနှစ်ယောက် စီးလာခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုသူကောင်း
သား နှစ်ယောက်က အစ်မ
ထံတွင် ဈေးရုံစမ်းသည်။
ယင်းနောက် အစ်မက ပစ္စည်း
ပြရန်အတွက် အမေအား---
'အမေဝ တစ်အုပ်စုထုတ်ခဲ့'
ဟု လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။
အမေသည် မလှမ်းမကမ်း
တွင် ရပ်နေရာမှ အိမ်ထဲ
ကလေးများ အများကြီး
ရှိသော ဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း
သို့ ဝင်သွား၏။ အမေမှာ
လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်
လောက်ကတော့ 'မိခင်'အဖြစ်
ရောင်းတမ်းဝင်ခဲ့သူဖြစ်သော်
လည်း ယခုတွင်မူ အမေ
သည် ကလေးမများ၏
ထမင်းချက်လုပ်ငန်းနှင့် အဝတ်
အစားများ လျှော်ဖွပ်၊ မီးခွာ
တိုက်စသော လုပ်ငန်းများကို
လုပ်ကိုင်ပေးနေသူ ဖြစ်သည်။
ကလေးမလေးတွေကလည်း
သူ့ကို 'အမေဝ၊ အမေဝ'နှင့်
ချစ်ကြပေသည်။ ကလေး
တွေ စိုလျှင် အမေဝ စိုသည်။
အမေ စိုသည်။ အစ်မ စို
သည်။ ဘမြလည်း စို၏
သည်။

ဘမြသည် အမေထံ
ကြည့်ပြီး 'မိခင်'နှင့် 'အမေဝ'
ဆိုသော စီးပွားရေးဆက်သွယ်
ပုံ သဘောတရားကို တွေ့
ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေ
ကြောင့် ထိုအတွေးမျိုး တွေ
တတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ
တွေ့လိုက် မီးခိုးထွက်တဲ့နေရာ
မီးရှိတယ်ဆိုတဲ့ အတွေး
ထက်တော့ သာပါသည်။

ထိုစဉ်ပင် အမေဝ ထုတ်
လာသော တစ်အုပ်စုဝင်
လေးမတစ်စု တန်းစီရပ်နေ
သည်ကို ဘမြ ခပ်ဝါးဝါးပင်
ထွန်း၍ မြင်လိုက်ရတော့
သည်။ အစ်မက ကလေးမ
လေးတွေကို တစ်ယောက်
ချင်းစီ မျက်နှာမှ ခြေဖျား
အထိ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်
ထိုးထိုးပြသည်။ ထိုအုပ်စုမှာ
အသက်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်
နေရာတော့ အုပ်စုဖြစ်သည်။
ဓာတ်မီးဆင်ယင်ထားပုံများက
ခေတ်ပေါ် ဖက်ရှင်များချည်း
ဖြစ်သည်။ သူတို့ မျက်နှာ
လေးတွေပေါ် လက်နှိပ်ဓာတ်
မီးရောင် ရောက်လာတိုင်း
မျက်လုံးတွေ တဖျပ်ဖျပ်
စကားပြောကြသည်။ အပြီး
တွေ ပွင့်သွားပုံကလည်း
ဓာတ်လှေကား တံခါးတွေ
ဖွင့်သွားပုံများနှင့် တူလှ
သည်။ လျော့ခနဲ၊ လျော့ခနဲ။
သူ့ခေါ်ပါ။ ငါ့ခေါ်ပါဆိုသော
အသံကားများ၊ အပြီး
များ ဖြစ်သည်။ သူကောင်း
သား နှစ်ယောက်က မကြိုက်
သေးဟု ပြော၍ နောက်ထပ်
အုပ်စုကို အမေဝက ထုတ်ပြရ
ကြသည်။ ပထမအုပ်စုထက်
ပိုသော အုပ်စုဖြစ်သည်။
သူကောင်း သားများက
ခေါင်းခါပြန်။ အမေဝသည်
အစ်ထုတ်ပြန်သည်။ ပို၍
အနွှေးအပူ အုပ်စု ဖြစ်သည်။
သူတို့အကြည့်က ချောက်
အစ်နှင့် ယိုးဒယားသကြား
ချောင်းသော ကောင်မ
တို့ ကြည့်ပုံမျိုးနှင့် တူ
၏။ ချောင်းသူ ကောင်မလေး
တို့ လူ့အဖြစ် မမြင်တော့ဘဲ
အာဇာနည် သကြားလုံး
အဖြစ် မြင်ကာ အခုပင် စက္ကူ

သူတို့
မျက်နှာလေးတွေပေါ်
လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးရောင်
ရောက်လာတိုင်း
မျက်လုံးတွေ
တဖျပ်ဖျပ်
စကားပြောကြသည်
အပြီးတွေ
ပွင့်သွားပုံကလည်း
ဓာတ်လှေကား
တံခါးတွေ
ပွင့်သွားပုံများနှင့်
တူလှသည်
လျော့ခနဲ
လျော့ခနဲ

ပတ်တွေ ခွာတော့မှာလား
ထင်ရ၏။ သည်အုပ်စုမှာ
တော့ သူတို့ရွေးလို့ ရသွားပြီ
ဖြစ်ပါသည်။ အကြိုက်ရသွား
သောအခါ ခေါ်သွားမည့်
နေရာကို အစ်မက မေးသည်။
ဒါကလည်း အကြောင်းရှိပေ
သည်။ အချို့နေရာများသည်
ငွေရသည်နှင့် မကမာမိဘဲ
ပြဿနာတွေ ပြန်ပါလာ
တတ်သည်။ လူလွတ် လူ
ငယ်များ စုစုဝေးဝေးရှိပြီး
သား နေရာမျိုးကိုတော့ အစ်မ
က သူ့ကလေးမတွေကို

မထည့်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်
ဘာသာခေါ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ
ပြန်ဖမ်းပြီး ငွေညစ်သော လူ
တန်းစားမျိုးကိုတော့ အစ်မ
သိပ်ကြောက်သည်။ အသလို
ရာဇဝင်ရှိသော ရပ်ကွက်မျိုး
ဆို အစ်မက ဘယ်တော့မှ
မထည့်။ ပြဿနာ မဖြစ်ပူး
သော နေရာဆိုလျှင် ထည့်
သည်။ တည်းခိုခန်းကို ခေါ်
လျှင်တော့ ကလေးမ၏ မှတ်
ပုံတင်ကတိကို ထုတ်ပေး
သည်။ အလုပ်က ပြန်လာ
လျှင် မှတ်ပုံတင် ပြန်အပ်ရ
သည်။ ဒါက အစ်မ၏ လုပ်
ပုံလုပ်နည်းများပင် ဖြစ်သည်။
ထိုသူကောင်းသား နှစ်
ယောက် အဆင်ပြေသွားပြီး
နောက် နောက်ထပ် ဆိုင်ကယ်
သုံးစင်း၊ ကားနှစ်စင်းနှင့်
ဧည့်သည်တော်များ ရောက်
လာကြသေး၏။ အများဖြင့်
တော့ အဆင်ပြေ သွားကြ
သည်ကို ဘမြ တွေ့ရသည်။
အစ်မထံတွင် ရွေးကျ အနည်း
ငယ်သာ ရှိတော့သည်။ ထို
အခါ အစ်မက ဘမြဖီနပ်ယူ
ကာ တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်
ပြန်သည်။ ပြောင်းပြန် လမ်း
လျှောက်ရင်း အမွှေးတိုင်များ
ငွေယမ်းပြန်သည်။ ထိုအခါ
မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ထိုင်နေသော
အမေက အမေဝကို လှမ်းပြီး
အမိန့်ပေးသံ ဘမြ ကြားရပြန်
၏။ 'ဟေ့ မဝ၊ ဘုရင်ခံ မလို
ချင် ပေါင်ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေ
ဒီထုတ်ခုံစမ်း'ဟု ပြောသော
အခါ အမေဝက ရွေးကျ
ကောင်မလေးတွေကို အမေ
ရှေ့ ခေါ်လာသည်။ ထိုအခါ
ကလေးမတွေ၏ ပါးများ ဖြူ
စေကုန်တော့သည်။ သည်
ကလေးမတွေ ပေါင်တွင်း

ကြောကို ကောင်းကောင်း
အလိမ်ရတော့မည်မှန်း ဘမြ
သိ၏။ 'ညည်းတို့ လုပ်စား
နေတာ ဘာလဲ'ဟု မေးမည်။
အမူအရာနှင့် မျက်လုံးအထား
မတတ်ပုံကို ပြောရင်း 'ညည်း
တို့က နှပ်ညစ်တောင် လှ
အောင် မညစ်တတ်ဘူး'ဟု
ပြောမည်။ ပြီးတော့ 'ညည်း
တို့ နှပ်ညစ်လိုက်ရင်လည်း
အဝတ် ဆုတ်ဖြိတ် အသံမျိုး
ချည်းပဲ'ဟု ပြောမည်။
အသံက မတိုးမသက်။
လေမျှည်းမျှ မဟုတ်။
ဘမြထံမှ ဆေးလိပ်
မီးခိုးများ ဖြန့်ထွက်သွား၏။
□
J။
ဖြန့်ထွက်ခြင်းသန္ဓေ
မိဝေ... အမေဝဆို
သော စီးပွားရေး၊ စီးပွားရေး
ဆက်စပ်ပုံ သဘောတရားဖြင့်
လူဖြစ်လာသော ဘမြသည်
လေးတန်းပင် မအောင်မြင်ခဲ့
သော်လည်း ယခုတော့ လမ်း
ထိပ်က စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ
တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်တတ်နေ
ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သိုင်းစာအုပ်
များ ခေတ်ကုန်လာပြီ ဖြစ်
သော်လည်း ဘမြအတွက်
ကား ခေတ်မကုန်နိုင်သေး
ပေ။ ဘမြကား ဘာအလုပ်မျှ
လက်ကြောတင်းသူ မဟုတ်။
အမေနှင့် အစ်မတို့ လုပ်စာကို
သာ ထိုင်စားသူ။ ဘမြတို့
မိသားစုတွင် စာဖတ်တတ်သူ
ဆိုလို့ ဘမြတစ်ယောက်သာ
ပါသည်။ ထိုအချက်ကလေး
ကပင် ဘမြ၏ စိတ်ကို
အတော်အတန် ပြုပြင်ပေးနိုင်
ခဲ့ပေသည်။ အမေနှင့် အစ်မ
ကို ဂျာနယ်များမှ မှုခင်း
သတင်းတိုလေးတွေ ဖတ်ပြု

နေသော အချိန်တွင် ဘမြ သည် သူ့ကိုယ်သူ စာတတ် ပေတတ်ကြီး ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုအထင်ကလေး ကပင် ဘမြကို ထိန်းကွပ်ပေး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ် သူလည်း စာတတ်ပေတတ် ဝီဝီ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိသူဟု အထင်ခံချင်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘမြ အသက်နှစ် ဆယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အရက်မသောက်၊ မိန်းမလိုက် စားခြင်းဆိုသော သူ့အတွက် အလွန် လွယ်ကူသည့် ကိစ္စ မျိုးကိုပင် ဘမြ ဆင်ခြင်နိုင် ပေသည်။ သူ့ရုပ်ကွက် အတွင်းမှာ မဟုတ်ဘဲ အခြား ရုပ်ကွက် သွားရောက် ပျော် ပါးလေ့ ရှိမရှိကိုတော့ ဘမြ ကိုယ်တိုင်သာ သိမည့်ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆို စေ ထိုမျှလောက် အသိဉာဏ် ကလေးကိုပင် ချီးကျူးသင့် လှပေပြီ မဟုတ်လား။

ဘမြကား ရပ်တန့်နေ သူ မဟုတ်။ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ဖြန့်ထွက်လိုသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ မိဝေ- အမေဝ သဘောတရားသည် သူ သိုင်းစာအုပ် ငှားဖတ်နေ သော စာအုပ်အငှားဆိုင် ကလေးကြောင့်ပင် ပို၍ တစ် ဆင့်တက် ခိုင်မာလာခဲ့ပြီ ဖြစ် ပါသည်။ ဤသို့ တစ်ဆင့် တက် ခိုင်မာလာခဲ့သည်က လည်း သူဖတ်သော စာပေ နှင့် မဆိုင်ဘဲ စာအုပ်အငှား ဆိုင်ကလေး၏ စီးပွားရေးချဲ့ ထွင်လာမှုကြောင့်ဟု ဆိုမှ မှန် ပေလိမ့်မည်။ ဒီလို အငှားဆိုင် ကလေးမှာ မူလက စာအုပ်- အငှားဆိုင်သက်သက်၊ ထိုမှ

သူတို့အကြည့်က
ချောကလက်နှင့်
ယိုးဒယား
သကြားလုံး
ရောင်းသော
ကောင်မလေးကို
ကြည့်ပုံမျိုးနှင့်
တူ၏
ရောင်းသူ
ကောင်မလေးကို
'လူ'အဖြစ်
မမြင်တော့ဘဲ
ချောကလက်
သကြားလုံးအဖြစ်
မြင်ကာ
အခုပင်
စက္ကူပတ်တွေ
ခွာတော့မှာလား
ထင်ရ၏

စာအုပ်အဖုံးချုပ် လုပ်ငန်းကို တွဲလုပ်လာသည်။ အစတွင် ကိုယ့်စာအုပ် ကိုယ်ချုပ်သော် လည်း နောင်တွင် သူများ အပ်သည့် စာအုပ်များကိုပါ အချုပ်လက်ခံလာသည်။ စီးပွားဖြစ် စာအုပ်ချုပ်လုပ် ငန်းဆိုတော့ စက္ကူဖြတ်သော စားစက် စတာတွေ လုပ်ရ တော့သည်။ ဝယ်ရတော့ သည်။ ချုပ်ရုံတင်မဟုတ်၊ အဖြတ်ပါ လက်ခံလာတော့ သည်။ ရုံးသုံး စာရွက်စာ တမ်းများ၊ ဘောက်ချာများ၊

သည့်နောက် မိတ္တူကူးစက်၊ ကွန်ပျူတာ...။ စာအုပ်အငှား ဆိုင်လေး၏ အဆက်အစပ် မှန်မှန် ဖြန့်ထွက်သွားပုံမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ ဘမြ၏ မျက်စိ အောက်မှာပင် ပေါ်တင် ကလေး ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ် သည်။

မိဝေ- အမေဝ သဘော တရား ဘမြတွင် ခိုင်မာစွာ ပြု ပြီ။ သူတို့ရပ်ကွက် အ ကြောင်းဟောင်းကလေးပေါ် က နံပါတ် ၇ လမ်းမကြီး ပေါ်မှာလည်း မိဝေ- အမေဝ လို သဘောတရားများက ဘမြ၏ အသိဉာဏ်ကို ရက် ရက်စက်စက်ပင် ဖွင့်ပေး လျက် ရှိကြပေပြီ။ မူလ ကြက်မွေးသော ကြက်ခြံက ကြက်စာ အရောင်းဆိုင်ပါ တိုးဖွင့်သည့်အပြင် နောင်တွင် ကြက်များအတွက် ဆေးနှင့် အားဆေးများ ရောင်းသော ဆိုင်ပါ တိုး၍ ဖွင့်ပြီး ဖြန့် ထွက်ကြပြီ။ မူလက အုတ်၊ ထုံး၊ သဲ၊ ကျောက်၊ ဘီလပ် မြေ၊ ယင်းမှ မျက်နှာကြက် ပွတ်လုံး၊ ကွန်ကရစ် ပိုက်လုံး၊ နောက် သံချည်သံကွေး၊ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း တိုး၍ ဖြန့်ထွက်ကြသည်။

ထိုလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ပင် သကာရည်လှောင်သော ဂိုဒေါင်ကြီးနှစ်လုံး ရှိသည်။ ပိုင်ရှင် နှစ်ဦး။ တစ်ဦးသော ပိုင်ရှင်သည် သကာရည်ကို လှောင်ပြီး သကာရည်ရောင်း ရာမှ သကာရည်ကို တခြား မရောင်းတော့ဘဲ ကိုယ်ပိုင် သကြားချက်စက်ရုံ ထောင် တော့သည်။ ဤသို့ ဖြန့်ထွက် သည်ကို အခြားသကာရည်

ဂိုဒေါင်ပိုင်ရှင်က ပြီးသည် သကာရည်က သကြားမှ လမ်းဆုံးသွားပြီဟု ထိုသူက ယူဆသည်။ ဒုတိယ ဂိုဒေါင် ပိုင်ရှင်ကတော့ ဘမြ၏ မိဝေ-အမေဝ သဘောတရား ကို ပို၍ သဘောပေါက်ခဲ့ရ သည်။ ပထမ သကြားဆရာ ကဲ့သို့ သကာရည်ကို အခြေ မခံ။ သကာရည်ကို ဗဟိုမှ ထားပြီး ကြံစိုက်သည်။ ကြံ သကာရည်၊ သကာရည်မှ တစ်ဆင့် သကြားထက်ပို၍ အဆင်ပြေမည့် အရက်ချက် စက်ရုံကြီးများကို တည်ထောင် ဖြန့်ထွက်လိုက်တော့သည်။

ဘမြ ကိုယ်တိုင်လည်း သိုင်းဆော်ကုန်ပြီး စီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်းအချို့ကို ပြောင်း၍ ဖတ်တတ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ဘမြ၏ တိုးတက်ပြောင်းလဲ လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘမြ က စီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးနေသော စာရေးဆရာ များကိုလည်း အထင်ကြီး တတ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ထို စာရေးဆရာကြီးများ၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဘမြ၏ တွေးခေါ်ထုံးစံများလည်း ကြံ ထွက်လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သကာရည် ဂိုဒေါင်ပိုင်ရှင် နှစ်ဦး၏ စီးပွားရေးအခြေ များကိုလည်း ဘမြ ခွဲခြား သုံးသပ်ပြနိုင်ပေပြီ။ သကာ ရည်ကို အခြေခံထား၍ သကြားတွင် လမ်းဆုံးသွား သော စီးပွားရေးပညာရှင် သည် မိဝေ-အမေဝ သဘော တရားကို ပုံတူကူး၍ ထို တက်မှု ရပ်တန့်သွားခြင်း ဖြစ် သည်ဟု ဘမြ မြင်သည်။ တစ်ဖက်ထဲသို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ထွက်သွားခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

နှုတ်ယဇ်ပွားရေးပညာရှင်က
ဆော့ မိဝေ-အမေဝ သဘော
တရားကို နှစ်ဖက် ဖြန့်ထွက်
စဉ်းစားတွေးခေါ်နည်းဖြင့် ပို
နှံ့ဆောင်မြင်သူဖြစ်လာရသည်
ဟု ဘမြ လက်ခံသည်။ ပြန့်
ဆောင် ဖြန့်ထွက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်
သည်။

ဘမြသည် မိဝေ-
အမေဝကို ဗဟိုထား၍ ဖြန့်
ထွက်တွေးနည်းဖြင့် အရက်
နှုတ်စက်ရုံများဖြစ်အောင် တွေး
ခေါ်လုပ်ဆောင်ပြသောပုဂ္ဂိုလ်
ကျော်အား လေးစား အထင်
ကြီးမိသည်မှာ အမှန်။ သို့
သော် အလုပ်လက်ခံ၊ ကျောင်း
ညော လေးတန်းအောင်သည့်
ဆိုပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ ဖြန့်ထွက်
ထာနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း
ဘမြ သိ၏။ သို့သော် လုပ်
ငန်းများ၏အဆက်အစပ်ရှိပြီး
ထုပ်ငန်းချင်း အပြန်အလှန်
အကျိုးပြုလျှင် အောင်မြင်နိုင်
မည်ဆိုသည့်သဘော တရား
ထဲတော့ ဘမြအတွက် မမှိတ်
ထုန် ယုံကြည်ပြီးဖြစ်သည်။

လေးတန်းကျောင်း
သား ဘမြသည် သူ့မျက်လုံး
များ ခဏကျည်းမြောင်းပြီး
ချောက် မျက်ခုံးမွေးများကို
နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မျှ ပင့်လိုက်
ချလိုက်လုပ်ရင်း သူ့ယုံကြည်
မှုအတွက် နည်းနည်းပဲ 'တွေ'
ဆိုက်သည်။ ပြီး ပြုံး၏။
ဘမြနှင့်ဘမြစိတ် ခြေနှစ်
ထမ်းသုံးလှမ်းစာ မဝေးတ
ဆေးကို လွင့်နေရာမှ ဘမြက
ဘမြရှေ့သို့ တစ်လွှားခန့် ခုန်
၍ ပြန်ရောက်လာသောအခါ
ဘမြအနေဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခု ချပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း
ဘမြကိုယ်တိုင် ဖျတ်ခနဲ သိ
ဆိုက်တော့၏။ ဘမြ စီးပွား

ရေးလုပ်မယ်။ အဟုတ်။ အခု
ဘမြက ပါးစပ်အလုပ်မရှိ
တိုင်း 'ရေ' သွားကြားထိုး
နေရသည် ဘမြမျိုး မဟုတ်။
အမေနှင့်အစ်မကိုလည်း သူ
အတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တစ်ခုထူထောင်ပေးဖို့ ပြောရ
ဦးမည်။ ထိုအခါ သူတို့
လည်း ဝမ်းသာကြမည်။ သူ
တို့ထဲမှာ ခါတိုင်းလို လက်ဖြန့်
စရာလည်း လိုတော့မည်
မဟုတ်။ ထိုအခါ ဘမြသည်
ရွေးကျ ကလေးမတွေကို
သူ့အမေ ပြောလေ့ရှိသော
စကားကို ပြန်၍သတိရလိုက်
သည်။ အမေက 'ဟေ...
မဝ... ဘုရင်ခံ မလိုချင်
ပေါင်ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေ ဒီ
ထုတ်ခွဲစမ်း...' ဟု ဆိုလေ့
ရှိပါသည်။ 'ဟုတ်ကဲ့အမေ၊
စီးပွားဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘာ
အလုပ် လုပ်ရလုပ်ရ၊ ဘမြက
ဘုရင်ခံတွေ ဘာတွေ လုပ်ရမှ
မဟုတ်ပါဘူး'။

၃။
ဖြန့်ထွက်ခြင်းရောဂါ
ယောက်ျားစီး ဖိနပ်နှစ်
ဖက် တဖြန့်ဖြန့် ရိုက်ခတ်သံ
များ ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်
လာပြီးနောက် အမှောင်ထဲ
တွင် စုန်းတောက်စားနေ
သကဲ့သို့ စီးပွားမီးစက်များ
ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ ငွေယမ်း
လက်ပနေသည်ကို အမေက
အေးစက်စွာပင် ကြည့်နေ၏။
ဘမြ မရှိပါ။ အမေဝ
ကတော့ ထမင်းချက်၊ လျှော်
ဖွပ်၊ မီးကြွေတိုက် လုပ်ငန်း
အပြင် နောက်ထပ် ဖြန့်ထွက်မှု
အဖြစ် ကလေးမများအတွက်
သနပ်ခါးသွေးသော လုပ်ငန်း
ကိုပင် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နေပေ

ပြီ။ ဘမြအစ်မကတော့
ယောက်ျားစီး ဖိနပ်ကို စီး၍
နောက်ပြန် လမ်းလျှောက်
တုန်း၊ လက်နှစ်ဖက်ထဲမှ စုခွဲ
ကိုင်ထားတဲ့ အမွှေးတိုင်တွေ
ငွေယမ်းနေတုန်းသာ။ ယင်း
သို့ ပြုလုပ်နေရင်းကပင် ဘမြ
အစ်မသည် စဉ်းစားလျက်ရှိ
၏။ 'ဒီနေ့ ဘာနေ့မို့လဲ ၈
နာရီကျော်ပြီ၊ ဈေးဦးမပေါက်
သေး။ ဒီလိုကိစ္စအတွက် ရက်
ရာစာ၊ ပြဿဒါး ရှိလို့လား၊
ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်' ဟု တွေး
နေမိ၏။

အမေ စိတ်တိုစ၊ ပြုပြီ။
အမှတ်မှ စိတ်တိုမှုများ ဖြန့်
ထွက်၍ 'မဝ လာစမ်း' ဟု
အမေက ခေါ်လိုက်သည်။
မအီမသာ ဖြစ်နေသော အမေ
မျက်နှာကြီးက ရင်ပြည့်ရင်
ကယ် ဖြစ်နေသဖြင့် လေချဉ်
တက်ရန် ငှာပင်တပန်း ကြိုး
စားနေသူနှင့် တူလှသည်။
အမေဝ ရောက်လာသော
အခါ အမေက လူလွဲ၍ 'စဉ့်'
ခေါ်စေပြန်သည်။ ထိုအခါ
အစ်မဆီမှ ယောက်ျားစီး ဖိနပ်
သည် အမေဝ၊ ဆီသို့ ရောက်
လာ ပြန်သည်။ ထို့နောက်
ဖိနပ်သံ တဖြန့်ဖြန့် ပြန်၍
မြည်လာပြန်သည်။ ပြီးမှ
ယောက်ျားစီး ဖိနပ်စီးကာ
နောက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း
အမွှေးတိုင် ရနံ့များကို ဖြန့်
ထွက်စေကာ အမေဝက စဉ့်
သည် ခေါ်ပြန်တော့သည်။
ထိုအချိန်တွင် မြောက်
ဘက်၊ အရှေ့အနောက်လမ်း
ဆီမှ ဆိုက်ကားဘဲလ်တီးသံ
တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်
အမေ ကြားလိုက်ရသည်။
ခဏအကြာ ဆိုက်ကားတစ်
စင်း ကွေ့ဝင်လာသည်ကို

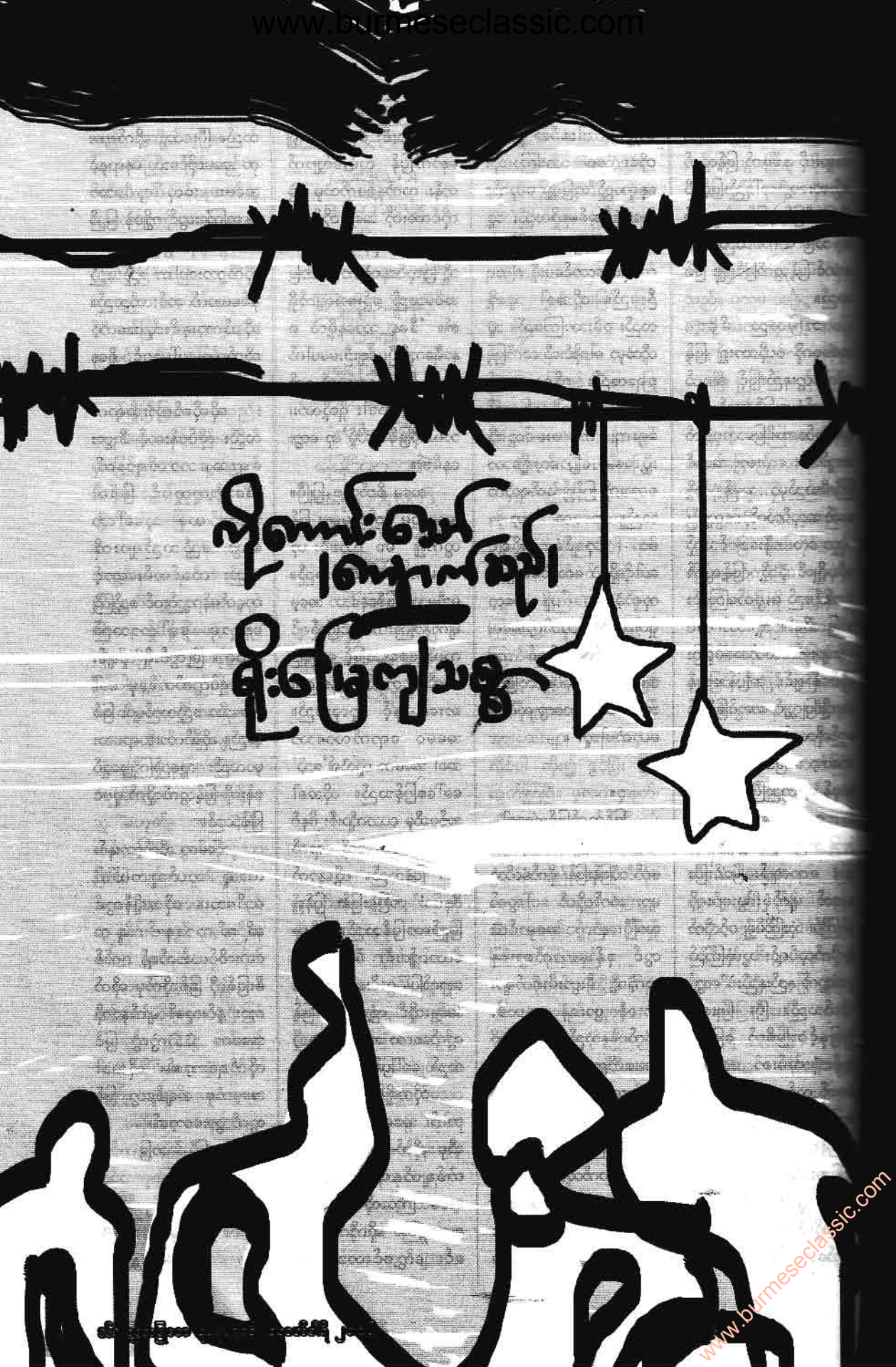
လည်း အမေ တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ပြီးတော့ ဆိုက်ကား
က အမေထိုင်သော နေရာနှင့်
အမေဝ အလုပ်လုပ်သော
နေရာကြားတွင် ကျိခနဲ မြည်
အောင် ရပ်သွားတော့၏။
ဆိုက်ကားပေါ်က စဉ့်သည်
နှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။
ဆိုက်ကားနင်းသူကတော့
ဆိုက်ကားပေါ်မှာပင် ရှိနေ
တုန်း။

ထိုဆိုက်ကားဆရာက
လည်း လုပ်ငန်းဆင့် စီးပွား
ရေးသဘောတရားကို
သဘောတူသူပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ ယခု သူခေါ်လာ
သော စဉ့်သည်များကို
လည်း ယခင်လမ်းထောင့်
တရုတ်မန်ကျည်းပင် စဉ့်ကြီး
နေရာမှ ခေါ်လာသည်
မဟုတ်။ မြို့တွင်းရှိ လူချမ်း
သာ ရပ်ကွက်တစ်ခုမှ ခေါ်
လာသော စဉ့်သည်များ ဖြစ်
သည်။ ဆိုက်ကားဆရာလေး
မှာလည်း သူ့စဉ့်ကြီးမှလုပ်
ငန်းကို ဖြန့်ထွက်လိုက်သူပင်
ဖြစ်သည်။

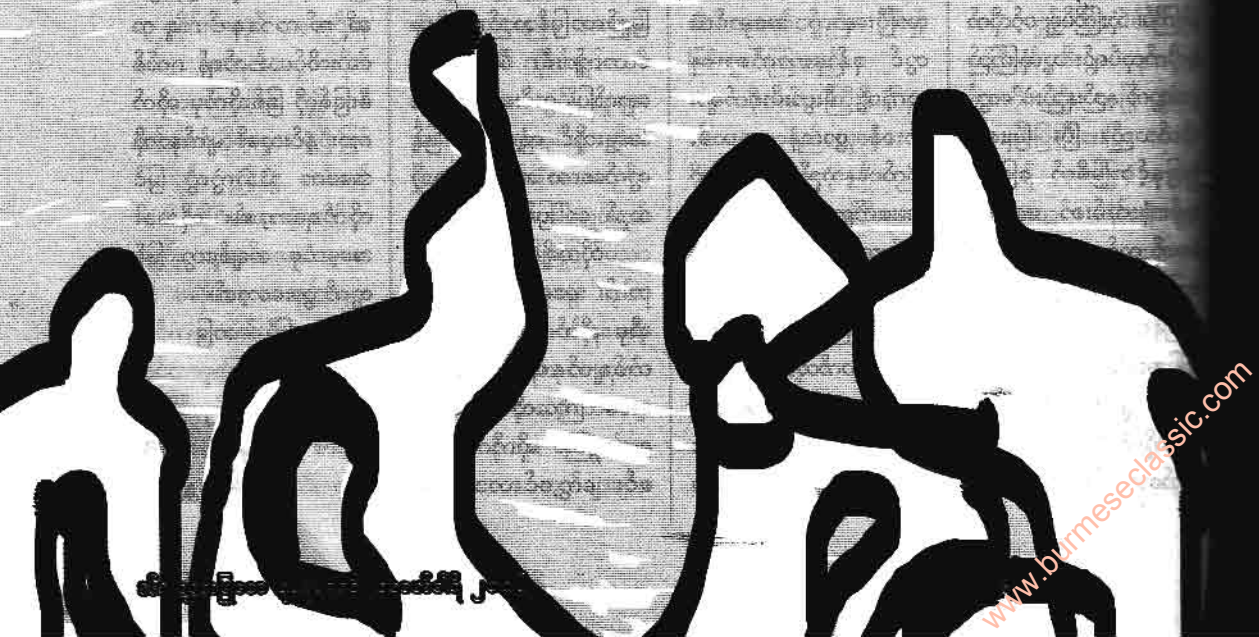
အမေက ဆိုက်ကားနင်း
လာသူ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ
မသိသေး။ ထိုအချိန်တွင်
ဆိုက်ကားနင်းသူက
ဆေးလိပ်သောက်ရန် ဂက်စ်
မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်မှ ဆိုက်
ကား နင်းသူ၏ မျက်နှာကို
အမေက သဲသဲကွဲကွဲ မြင်
လိုက်ရတော့၏။ ထိုအခါ
အမှတ်မှ အချစ်တွေ ဖြန့်
ထွက်သွားတော့၏။

'ဘမြ... ဘမြ... ငါ
သားကြီး'

ကိုငြိမ်းမန္တလေး

ကိုကောင်းကောင်း၊
ကျေးဇူးတင်ပါ။
စိုးဖြေလှသဒ္ဓ

အဲဒီနေ့က ဒီမြို့လေးမှာရှိတဲ့ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ
တစ်ခုမှာ မီးလောင်မှုဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ကုသနေကြတဲ့
လူနာတွေထဲက လူနာနှစ်ဦးနဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်
ဆေးဆုံးပြီး လူနာ ၃၄ ဦး လွတ်မြောက်နေကြောင်း
သိရတယ်။ ဖြစ်ပွားပုံကို လေ့လာ(ဆန်းစစ်)တော့
လူနာတစ်ဦး ဆေးလိပ်သောက်ရာက

စ၊ဖြစ်တယ်လို့ပြောကြသလို၊

တစ်ယောက်သော လူနာက သူ့ခုတင်သူ
မီးရှို့ရာက ဖြစ်တယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်မြောက်နေဆဲ ၃၄ ဦးသော
လူနာတွေကတော့ ဖြစ်ပေကိုရောက်သွားကြတာ အမှန်ပါ။
အဲဒီလူနာတွေကို အရေးတယူနဲ့ ဘယ်သူမှ
လိုက်မရှာကြသလို ၃၄ ဦးသော လူနာတွေကလည်း
တစ်ဝိုင်းတစ်စ ဩဇာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆေးရုံရှိရာကို
ပြန်လည်သွားရောက်ပြီး ဆေးကုသခံယူကြမှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဖြစ်ပွားပြီးရက်
သတ္တဝတ်အတွင်းမှာတော့ မြို့ပြလေးရဲ့

ဒေသခံလူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ဆုံကြတဲ့အခါ အပြန်အလှန်ကြည့်ကြတဲ့ အကြည့်တွေက အရင်နဲ့မတူတာတော့ သေချာသွားပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပွားပြီး ရက်ပေါင်း ၅၀ ကျော်အကြာ တစ်နေ့မှာ အခင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့မြို့လေးနဲ့ မိုင်ပေါင်း ၇၀ ကျော်အကွာက တောမြို့လေးရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးဘူတာရုံလေးတစ်ခုမှာ အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနဲ့ လူတစ်စု ရထားပေါ်က ဆင်းသက်လာကြတာကို တွေ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လုံမငယ် ၃၊ ၄ ဦး၊ မိန်းမရွယ်များ၊ ခါးထစ်ခွင်ကလေးတွေလည်းပါတဲ့အပြင် ယောက်ျားသား တော်တော်များများကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါတယ်။ ဘူတာရုံနယ်မြေကို ခြေချမီပြီဆိုရင်ပဲ-

“ကိုကြင်မြ ဟိုမှာလက်မှတ်စစ်လာနေပြီ”

ကိုကြင်မြ ဆိုသူရဲ့ နံဘေးက လူတစ်ယောက်က သတိပေးသံ ကြားတော့ ကိုကြင်မြဟာ ကျွတ်ဆန့် ပါးစပ်က အသံပြုရင်း ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းနေပါတယ်။ နောက်မှ သူ့ရဲ့အင်္ကျီ ရင်ဘတ်နဲ့အပြည့် တွယ်ချိတ်ထားတဲ့ နိုင်ငံတကာကရောင်စုံတံဆိပ်တွေကို လက်မှတ်စစ်မြင်သာအောင် ရှေ့တိုးပြီး လက်ဝါးနဲ့ ပုတ်ပြတယ်။

“အင်တာနေရှင်နယ် ဖြတ်သန်းခွင့်ရှိတယ် မောင်ရင်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပတ်စပို့က ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲ”

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတစ်ခုမှာ မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ် ကုသနေကြတဲ့ လူနာတွေထဲက လူနာနှစ်ဦးနဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် သေဆုံးပြီး လူနာ ၃၄ ဦး လွတ်မြောက်နေကြောင်း သိရတယ်

လက်မှတ်စစ်လူငယ်လေးဟာ သူ့ကို ပြောလာတဲ့လူနဲ့ အဲဒီလူကို တစ်ဦးချင်း ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းနေတယ်။ မနေသာတော့တဲ့ အဆုံး-

“ခင်ဗျားတို့ အရူးတွေလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့လူတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟေ...အေးဟေ ဟုတ်သားပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရူးနေမှန်းမသိအောင်ကို မနေတာ။ မောင်ရင်လေး အစဖော်ပေးမှပဲ သတိရတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့အားလုံး အရူးတွေပဲ”

ကိုကြင်မြနောက်က

အဝတ်ထုပ်မည်းမည်းကြီးကို သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ လူက ဝင်ပြောသံအဆုံးမှာ မီးရထားဝန်ထမ်း ယူနီဖောင်းကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူတို့အနားကို ရောက်လာတယ်။

“ရုံပိုင်ကြီး အဲဒီလူတွေက အရူးတွေလို့ ပြောနေကြတယ်”

“ကိုယ်လည်း စောစောက ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖြန်မာစကားပုံ ရှိတယ်လေကွာ၊ သူခိုးက ခိုးတယ်လို့ပြောလေ မရှိဘူးတဲ့။ ဒီတော့ သူတို့က ရူးတယ်လို့ ဝန်ခံနေမှတော့ အရူးတွေ ပိုမဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ကို လက်မှတ်စစ်ပါ”

“နေပါဦး ရုံပိုင်ကြီးရဲ့ ကျုပ်စဉ်က အရူးဆိုတဲ့ ဥပမာရုပ် မရှိလို့လား”

“မဖြစ်နိုင်တာ ချစ်မြိုင်ရာ၊ မြေလိမ့်ဘောပါ ဆိုနေမှ ခေါင်းနဲ့ တိုက်ရမယ်လို့”
သူတို့ပြောဆိုငြင်းခုံနေရာကို လူတွေဝိုင်းအုံလာပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောနေကြတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေတဲ့ ကိုကြင်မြတို့ဘက်က လူတစ်ယောက် စကားဝိုင်းထဲကို ရှူ၊ရှူ၊ရှူနဲ့ဝင်လာပြန်တယ်။ အဲဒီလူက ကိုဘစီဖြစ်ပြီး နေရာတကာ ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်ရှိသူမို့ အဖွဲ့က ဂျစ်ပစီလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီ ဂျစ်ပစီကပဲ-

“ဒီမှာ ရုံပိုင်ကြီး ကျုပ်တို့က အရူးပါလို့ ပြောနေတာတော့ မယုံဘဲ ရှိနေတာ ခင်ဗျားတို့ယုံအောင် ဘယ်လို ရူးပြရမှာလဲ၊ တိုင်းသိပြည်

သိရူးမှ အရူးလို့ခေါ်မှာလား၊ ကျုပ်တို့ရူးတာ ယုတ္တိမရှိ၊ သဘာဝမကျလို့လား”

“ဟေ့ တော်တော့ ဖုတ်ပစီ၊ ဒီမှာ မောင်ရင်တို့ ကျုပ်တို့ ရူးကြောင်းထောက်ခံစာ ပါတယ်။ ဒါကိုပြမယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆရာဝန်နဲ့တော့ ခပ်မေ့မေ့ရယ်”

ကြားမဝင်သေးဘဲ နံဘေးက နားစွင့်နေတဲ့ အထက်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်က ပြောရင်း သူတို့ထဲကို ဝင်လာတယ်။

“နေပါ ဘတင်ဆောင် ကျုပ်ကိစ္စ ကျုပ်ရှင်းပါ့မယ်”

“တော်စမ်း ကြင်မြ”

“ဘ ဆရာဝန်က ဘယ်သူမို့လို့လဲ”
ဂျစ်ပစီက ဝင်လာတော့-

“ဝေ ပါတယ်ကွာ”

“ဒါဆို ကျန်ကုစေ ခြင်္သေ့ နိုင်တယ် ဘာ”

“တယ် ဒီကောင် ၆၂ လမ်း နေမင်းဆေးခန်းကထွက်”

“ဒါများဗျာ ကျုပ် သိတာပေါ့။ ထက်ငြိမ်းစေချင် စိတ်ဆရာဝန် ထက်ငြိမ်းစေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် သူငယ်တို့ ကျုပ်တို့ ဆေးရုံတက်တုန်းက ဆေးထောက်ခံစာ ဒီဆရာဝန်နဲ့ ရေးပေးလိုက်တာ။ ဒီမှာ ထူတွေကတော့ တော်တော်များတယ်။ မောင်ရင်တို့ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့် ကြတော့ ရော့”

“ကဲဗျာ၊ ဒါဆိုလည်း နေပါစေ၊ ရှိပါစေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ရုံပိုင်ကြီးနဲ့ လက်မှတ်စစ်တို့ သူနားက ထွက်ခွာသွားတော့မှ-

‘သြော် ရူးတာတောင်
ဗု ထောက်ခံစာပါမှ ရူးလို့ရ
သကိုးကွ ဟား...ဟား...
ထား’

ဘတင်မောင်က သူတို့
အဖြစ်ကို သဘောကျပြီး
နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်မော
လိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့
ဘုတာရုံနယ်မြေခွဲ ခပ်လှမ်း
ထွမ်း သံလမ်းနဲ့ မနီးမဝေး
သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်း
ဝေဆာနေတဲ့ နေရာလေးမှာ
နီကာစ၊ ပိနန်အိတ်နဲ့၊ ပလတ်
တောင်အပိုင်းအပြတ် အကာ
အရံတွေနဲ့ တံစုလေး ၁၀ လုံး
ဟာ နေချင်းညချင်း ပေါ်
ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီလို
မျှထိုင်လာကြရင်း တစ်နေ့မှာ
ဘုတာရုံ အလုပ်သမားလေး
တစ်ယောက်က တံပုတ်စုတွေ
ဘက် ရောက်လာတယ်။

‘ခင် ဗျားတို့၊ ထဲက
ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရုံ
စိုင်းကြီးကို လာတွေ့ပါတဲ့’
ပြောပြောထွက်ထွက်
သွားတဲ့ ဘုတာရုံအလုပ်
သမားလေးကို ကြည့် ပြီး
ဘတင်မောင်နဲ့ ကိုကြင်မြတို့
အဖွဲ့က တစ်ယောက်ကိုတစ်
ထောက် ပြိုင်တူ ကြည့်မိ
လိုက်ကြတယ်။

‘ကဲ ကဲ ဘဲသွားပါ
ဇယ်ကွာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေ နေ
ချစ်ကြကွဲ့၊ တို့မှာ ကံစာတာ
နန်းတက်လာပြီ ပြောရမှာပဲ။
လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်စကားပြောရမှာဆို
တော့ နည်းတဲ့ကုသိုလ်အား
လား’

နေခဲ့ကြလို့သာ ပြောရ
တာ။ ဘတင်မောင်နောက်ကို

ဖြစ်ပွားပြီး
ရက်သတ္တပတ်
အတွင်းမှာတော့
မြို့ပြလေးရဲ့
ဒေသခံ
လူတွေဟာ
တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်
တွေ့ဆုံကြတဲ့
အခါ
အပြန်အလှန်
ကြည့်ကြတဲ့
အကြည့်တွေက
အရင်နဲ့
မတူတာတော့
သေချာ
သွားပါတယ်

တသိတသန်းကြီးလိုက်သွား
ကြတာ ပုစုခရုတွေကအစ
ပါတယ်။ ‘ဘာလဲပေါ့’ဆိုတဲ့
သိလိုစိတ်က ရုံပိုင်ကြီးရုံးခန်း
ရှေ့မှာ စုပြုံအုံနေတဲ့ မည်း
ညစ်ညစ်၊ ပေစုတ်စုတ် လူ
တစ်စုကြောင့် ဘုတာဝန်ထမ်း
အလုပ်သမားကအစ ခရီး
သွားမယ့် ခရီးသည်တွေက
ပါ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ပိုင်းအုံ
လာကြတယ်။ တချို့ ဘုတာ
ထဲ ငိုက်မျဉ်းနေတဲ့ ခရီးသည်
တွေကပါ လက်မှတ်ရုံပေါက်
နား လူတွေ စုရုံး စုရုံး မြင်ရ
တော့ လက်မှတ်ရောင်းပြီ
ထင်ပြီး ဒရောသောပါးပြေး
လာသူတွေပါ ဘုမသိ၊ ဘဲ
မသိဖြစ်နေကြတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ သံကျူ

တွေပဲ’
ဘတင်မောင်က ရုံပိုင်
ကြီးရှေ့ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
ရုံပိုင်ကြီးက ဆီးပြောတယ်။
‘မဟုတ်ဘူး တစ်ယောက်
တည်းပါ။ ဟဲ့ မိခွေးတင် နင့်
ယောက်ျားကိုသွားခေါ်စမ်း’
‘မရှိဘူး ဘာ ကိုကွာစိနဲ့
အင်းစမှာ ငါးသွားပက်နေကြ
တယ်’

‘ဘာ အင်းစဟုတ်
လား၊ အင်းစမှာ ငါးသွား
ပက်တယ် ဟုတ်လား၊ အင်း
သူကြီးတွေရင်တော့ ဖမ်းပြီး
ထောင်ချတော့မှာပဲ’

ဒေသခံဖြစ်ပုံမရတဲ့ ခရီး
သည်တစ်ယောက်က နားစွန့်
နားဖျားကြားပြီး ထင်ရာဝင်
ပြောနေတယ်။

‘ခင်ဗျား ဘာသိလို့လဲ၊
အင်းစ၊ လင်းတလူး၊ ရှားပင်
ကံနားက၊ အင်းစရွာကိုပြော
တာ အင်းစရွာ...ရွာ’

‘သိပါဘူးဗျာ၊ အင်းဆို
လို့ပါ ဟင်း...ဟင်း’

ဒီအချိန်မှာပဲ ရွံညှန်တွေ
အလိမ်းလိမ်းပေညစ်နေတဲ့
လူနှစ်ယောက် ငါးတွဲကြီးဆွဲ
ပြီး ရုံပိုင်ကြီး ရုံးခန်းထဲဝင်ဖို့
ရှေ့ကပိတ်နေတဲ့ လူတွေကို
တော်တော်ဖယ်ခိုင်းရတယ်။

‘ဟေ့ ဟေ့ မဝင်နဲ့
မဝင်နဲ့’

အနီးမှာရှိနေတဲ့ ဘုတာ
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က
လှမ်းတားတယ်။

‘ရုံပိုင်ကြီးက ခေါ်လို့
ဗျ’

ဆေးလိပ်မီးတရဲရဲနဲ့
မီးခိုးတွေ ထောင်းလမောင်း
ထ၊အောင် ဖွာရှိုက်ရင်းက
ပြောနေတယ်။ ဒါကို ရုံပိုင်
ကြီးက မြင်တွေ့သွားပြီး ရုံး

ခန်းအပြင် စကြိုဘက်ကို
ထွက်လာတယ်။

‘မင်းက ငါနဲ့တွေ့ရ
အောင် ဘယ်သူခေါ်လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားပဲ သံကျူဆို၊
ကျုပ်နာမည် သံကျူပဲ။ သူ
တို့က ဘတင်မောင်၊ ဘိုး
ကျောက်ညို၊ ဘိုးကေ၊
ဘမ္မဒီးဇူး၊ ကိုကြင်မြနဲ့
ဂျစ်ပစီ၊ သူက မဒါဒါ၊
သူက...’

‘ဟေ့ ဟေ့ ငါပြောတာ
က မင်းတို့တွေ သံလမ်းနယ်
မြေမှာ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်
နေထိုင်နေတာကို ပြောတာ
ကွ၊ ဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ရက်
အတွင်း ဒီနေရာက ဖယ်ရှား
ပေးပါ’

‘အာမယ် လေးတော့
ကျုပ်တို့ဒီနေရာလေးကလည်း
ဖယ်ပေးရဦးမယ်တဲ့လား’

‘ဒါဒါ သတိထား စိတ်
ထိန်း’

ဒါဒါဆိုသူ အမျိုးသမီး
ကြီးကို အနီးနားက မိန်းမဖော်
တွေက သတိပေးစကားဆို
ရင်း ပိုင်းထိန်းနေကြတယ်။
ဒါဒါဆိုတာ နာမည်ရင်းက
မတင်ရှိ၊ ပူဆွေး၊ ဝမ်းနည်း
လွယ်ပြီး ဒုက္ခနဲ့ကြုံတွေ့တိုင်း
မြေကြီးပေါ် လူးလို့မိုင့်ကြွေး
တတ်လွန်းတော့ သူ့ကို မပဏှာ
လို့ခေါ်ရာကနေ ဒါဒါဖြစ်လာ
တာ။

‘အာမလေးတော့ ဒီ
တစ်ခါလည်း ကိုယ်ကျိုးနည်း
ဦးမှာပါလား၊ ဒီတစ်ခါလည်း
မပဏှာတို့၊ လူးစရာမြေမရှိ
တော့ပါကလား တော်တို့ရဲ့
အီး...ဟီး...ဟီး’

‘ဟေ့ကောင် ကြင်မြ
မင်းမိန်းမကို တော်ရာခေါ်
သွားစမ်းကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘တောင်းပန်ပါတယ်
ရုံပိုင်ကြီး၊ တစ်ပတ်လောက်
တော့ နေခွင့်ပေးပါဦး၊ ကြေး
နန်းရိုက်စရာရှိလို့ပါ’

‘ဘယ်သူဆိုရိုက်မှာလဲ’
ကြေးနန်းဆိုလို့ ရုံပိုင်
ကြီးက ထိတ်လန့်သွားပုံ ရ
တယ်။

‘ကျုပ် ရိုက်မယ့်ကြေး
နန်းက ခရစ္စတိုဖာကိုလံ
ဘတ်စ်နဲ့ ဗတ်စကိုတဂါးမား
ဆိုကိုပါ’

‘ဘာလုပ်ဖို့တုံး’
သံကျူးက ဝင်မေး
တယ်။

‘ဟ နယ်မြေသစ်ရှာဖွေ
တဲ့အထဲမှာ တို့အတွက်ပါ
နေရာကြည့်ထားပေးဖို့ ပြော
မလို့ကွ’

‘ဒီမှာ လူကြီး၊ ဒါ
နောက်စရာလား’

‘မနောက်ပိုပါဘူး ရုံပိုင်
ကြီးရယ်၊ ဟောဒီက အဟော
ဝတ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ ကမ္ဘာ
မြေကြီးဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့
မှ ကျောတစ်ခင်းစာ မြေယာ
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်လေးတစ်ခုကိုပဲ
ကျုပ်တည်းကျဉ်းမြောင်း
ပျောက်ကွယ်သွားတာတော့
မအံ့သြတော့ပါဘူး။ ကျုပ်
တို့က ခရီးသွားတွေပါ။ သံသရာခရီးသွားတွေဆိုတော့
အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို အပြီးတိုင်
ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိတာ ဝမ်းနည်း
စရာမရှိပါဘူး။ ဒီမှာ ရုံပိုင်
ကြီး အသိတရားတွေ့နောက်
မှာ တရားအသိတွေရှိရင် ပို
ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

‘ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း
သာ လုပ်ပါ။ ခင်ဗျား တရား
နာဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး’

‘သည်းခံပါ ရုံပိုင်ကြီး’

တစ်နေ့မှာ
အခင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့
မြို့လေးနဲ့
မိုင်ပေါင်း
၇၀ ကျော်
အကွာက
တောမြို့လေးရဲ့
ဆင်ခြေပုံး
ဘူတာရုံလေး
တစ်ခုမှာ
အထုပ်အပိုး
ကိုယ်စီနဲ့
လူတစ်စု
ရထားပေါ်က
ဆင်းသက်
လာကြတာကို
တွေ့ကြရပါတယ်

မြတ်ဗုဒ္ဓဟောထားတဲ့ တရား
လေးကို ပြောခဲ့ချင်လို့ပါ။
တပ်မက်ခြင်းရှိတဲ့ သတ္တဝါ
ဟာ လောဘနဲ့ လွမ်းမိုးအပ်၊
သိမ်းကျွမ်းဆွဲယူအပ်စိတ်ရှိတာ
ဖြစ်လို့ သတ္တဝါတွေကိုလည်း
သတ်၊ သူ မပေးအပ်တဲ့ ဥစ္စာ
ကိုလည်း ယူ၊ သူတစ်ပါး
သားမယားကိုလည်း သွား
လာ၊ မုသားစကားကိုလည်း
ပြော၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း
ဒီလိုအမှုမျိုးပြုကျင့်ဖို့ စေခိုင်း
တိုက်တွန်း စတဲ့ အမှုတွေဟာ
သတ္တဝါခပင်းကို ရှည်မြင့်စွာ
အကျိုးစီးပွားမဲ့၊ ဆင်းရဲခြင်း
ကို ဖြစ်စေပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ
ဒေါသထွက်တဲ့ သတ္တဝါဟာ
လည်း ဒေါသနဲ့ လွမ်းမိုးအပ်၊
သိမ်းကျွမ်းဆွဲယူအပ်၊
တွေဝေတဲ့ သတ္တဝါကလည်း

မောဟနဲ့ လွမ်းမိုးအပ်လေ
တော့ ခံစားနေကြရတဲ့
သတ္တဝါခပင်းတွေရဲ့ ဗြိုဠ်
ခြင်းကို ခံကြရမှာပဲ’

‘ဘ ဒဏ်ခတ်တာကော
မပါဘူးလား’

‘ပါတာပေါ့ သံကျူးရာ၊
ဒီမှာ ရုံပိုင်ကြီး ပြည်သူတွေရဲ့
ဒဏ်ခတ်ခြင်းကိုလည်း မသွေ
မှချခံကြရမှာကို သိထားစေ
ချင်ပါတယ်’

‘အရူးပါးစပ်က နတ်
စကားထွက်လို့ကွာ’

‘စကားလုံးရာဇဝတ်မှု
သင့်နေပါဦးမယ် ရုံပိုင်ကြီး
ကြည့်ပြောပါ’

‘လူပါးဝလို့ကွာ၊ မလို
ချင်ဘူး။ အခု ဖယ်ကြကွာ၊
ကြာတယ်’

‘ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက
ထပ်ဖယ်ပေးရဦးမယ်ဆိုရင်
ကျုပ်တို့ ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာ
ပေါင်း တော်တော်နဲ့ပဲပါပြီ။
အားလုံးဖယ်ပေးခဲ့ရတာပါပဲ။
အနတ္တသဘောကို မကြာ
ခဏ ထိတွေ့နေရတော့ ဘယ်
အရာမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
ခြင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ယူဇနာ
ပေါင်း နှစ်သိန်းလေးသောင်း
အထူရှိတဲ့ ဟောဒီမဟာပထဝီ
မြေကြီးကို ရေဒီယိုသတ္တိကြွ
စမ်းသပ်ချက်အရ ကမ္ဘာ့သက်
တမ်းဟာ နှစ်ပေါင်း ၄ ဘီလီယံ
ခွဲ(သန်းပေါင်း လေးထောင့်
ငါးရာ)လောက်ရှိနေပါပြီ။
ပြောရရင် အိုမင်းရင့်ရော်နေ
တဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို လူသား
တွေက မတရားသိမ်းပိုက်
ကျူးကျော်ရဖို့ လက်နက်ခဲ
ယမ်း မီးကျောက်တွေနဲ့ ပစ်
ခတ်ဖောက်ခွဲပြီး အနာတရဖြစ်
အောင်လုပ်တော့ ကမ္ဘာမြေ
ကြီးကလည်း မြေငလျင်လှုပ်၊

မှန်တိုင်းတွေဆင်၊ ရေကြီး
မြေပြို၊ မီးတောင်တွေ ပေါက်
ကွဲပြီး တုံ့ပြန်နေတာပဲလေ
ဗျာ။ ထပ်ပြောရရင် သစ်
ရောက်မှုတိုင်းမှာ ၎င်းနဲ့ ညီ
တဲ့ တန်ပြန်သက်ရောက်မှု
တစ်ခုစီ ရှိတတ်ကြတာပဲ
လား။ ခင်ဗျားတို့ အသား
နဲ့ အဆိုင်ရပြီလို့ ထင်နေတဲ့
လောကကြီးဆိုပြီး မင့်မင့်ကြီး
ပြီးပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာနေ
ကြဦး။ နေဟာလည်း အနု
အချိန်ထိတိုင်အောင် တောထိ
လောင်နေနိုင်မှာ မဟုတ်တော့
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နေရဲ့
လောင်စာသို လောင်မှုဟာ
အတိမ်းအစောင်းတွေရှိလာပြီး
နောက်ဆုံး အေးမြမှေးမှိန်သွား
ရမှာပါပဲ။ နေမှာ စွမ်းအင်
အရင်းအမြစ်တွေ ကုန်သတ်
မဲ့ရှိနေတာ မဟုတ်တော့ နေ
မရှိရင် ကျုပ်တို့၊ ခင်ဗျားတို့
ဘယ်လိုအသက်ရှင်နေထိုင်ကြ
မလဲ။ အားလုံးဟာ အနတ္တ
သဘောတွေပါဗျာ’

ဘတင်မောင်ဟာ ခြေ
နေရင်းကနေ ဘူတာရုံ အနီး
အကာအအောက်ကထွက်လာပြီး
ဘူတာရုံနဲ့ မလွမ်းမကမ်းထာ
ထိုးထိုးထောင့်ထ၊ နေတဲ့
သစ်ကြီးပင် မြစ်ဆုံကြီးထောင့်
တက်လိုက်တယ်။ ဘူတာရုံနဲ့
အနီးတစ်ဝိုက် ဝန်းကျင်မှာ
တော့ လူတွေက တစ်စထထ
တစ်စ ပိုများလာတယ်။
နောက်ပြီး ဘတင်မောင်ထာ
လက်မောင်း အင်္ကျီစုံတစ်
ဖက်ကို ပင့်တင်ရင်း-

‘ကဲ တို့လူတို့ ဒီနေရာ
က မထွက်ခွာမီ မှာချင်တဲ့
စကားတွေ ရှိတယ်။ သေသေ
ချာချာ မှတ်ထားကြပါ။
ဒီကနေ့ကစပြီး ငါတို့ ရူးနိုင်

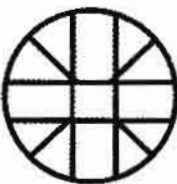
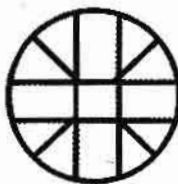
သလောက် ရူးထားကြပါ။
အချိန်ရှိတုန်း ရူးထားကြပါ။
ထုန်ကုန်ပြောရင် ရူးစရာရှိ
တာ အကုန်ရူးထားကြပါ။ ဒီ
လောကကြီးမှာ အရူးတွေ
ရောင်စုံ ယုတ်သန်းနေချိန်မှာ
ထူမြဲရရ၊ လူကြီးလူကောင်း
ဆန်ဆန် ရူးနေကြတဲ့ နှစ်ကြီး
အရူးတွေက ပစ္စည်းမဲ့လူတန်း
စားဖြစ်တဲ့ ငါတို့နဲ့ ရူးသွပ်
ခြင်းတွေ ဖြိုင်ဆိုင်နေကြပါ
ပြီ။ ဘယ်သူတွေ ပိုရူးသလဲ
ဆိုတာ သမိုင်းက ပြောလာပါ
လိမ့်မယ်။ စောင့်ကြည့်ကြ
ပါ။ နောက်ဆုံးတစ်ခုပြောပါ
ဗေ။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်း
တာက အခါခပ်သိမ်း ရိုးမြေ
ထူ သစ္စာအဖြစ် ဘယ်ဟာက
ခု တိုင်တည်လို့မရ၊ မဖြစ်နိုင်
ကြတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ကွယ်
လွန်ပြီး အခြားမဲ့မှာ ကြွင်း
ထွန်ရစ်မယ့် အချိုးများစွာ

အတွက် ကျစရာမြေ၊ ခ၊ဝပ်
ညောင်းစရာ မြေနေရာ
အတွက် မသေချာတော့လို့
ပါ။ ဒီတော့ ရိုးမြေကျခြင်း
အလျှင်းမရှိတဲ့ အိုခြင်း၊ နာ
ခြင်း၊ သေခြင်း ကင်းဝေးရာ
အမှန် ပြည်နိဗ္ဗာန်ကိုပဲ မျက်
မှောက်ပြုပြီး ကောင်းမှုအထွေ
ထွေကို ရှာဖွေကြိုးကုတ်
အားထုတ်ကြပါ စို့လို့ တိုက်
တွန်းလိုပါတယ် ခင်ဗျား။
‘ရှုံး...ဖြောင်း...
ဖြောင်း...ဖြောင်း’
ဘတင်မောင့် စကား
အဆုံးမှာ လက်ခုပ်သံတွေ
စီညနေခဲ့ပါတယ်။ ဘတင်
မောင်ဟာ ပြောပြီး တစ်စုံရှိရာ
ကိုထွက်သွားတော့ လူစု
လည်း ကွဲသွားပါတယ်။
လူစု နောက်ကပါလာတဲ့
ကိုကြင်မြကို သံကျူးက
ဆေးလိပ်မီးတစ်တို့တောင်းသံ
ကြားတော့ ကိုကြင်မြက-

‘ငါ့ရင်ဘတ်ထဲက
အသည်းနှလုံးသာ လှမ်းတို့
လိုက်ပါ သံကျူးရာ’
‘ဘာဆိုလို့တုံးဗျ၊
ကျုပ်တောင်းတာက ဆေး
လိပ်မီးဟာကို’
‘တုန့်နေရာအတွက်
နှလုံးသားတွေ လောင်ကျွမ်း
နေကြပြီလေ။ ဒီတော့ တို့ပါ
သံကျူး တို့လိုက်စမ်းပါ။
ရဲရဲကြီးသာ တို့လိုက်စမ်းပါ။
အရင်တစ်ခါကလည်း မင်းရဲ့
မီးပေါ်ဆမှုကြောင့် ငါတို့နေခဲ့
တဲ့ ဆေးရုံကြီးပြာကျခဲ့ရပြီ
လေ၊ အခုလည်း...’
‘ဒါ...ဒါကတော့
မတော်တဆပါ ကိုကြင်မြရာ၊
ဒါထက် ကျုပ် လူတွေကို
အံ့သြနေတာဗျ’
‘ဘာလို့တုံး’
‘သူတို့မှာ ရုပ်ဝတ္ထု၊
ပစ္စည်းတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုများ
သလောက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ

တွေ၊ အကြင်နာကရတာ
တရားတွေ ဘာလို့မရှိကြရ
တာလဲလို့ပါ’
‘ဒါကတော့ကွာ...’
ကိုကြင်မြစကားမဆုံး
ခင် ကလေးတစ်ယောက် သူ
တို့ လူအုပ်ရှိရာ ကသော
ကမျောပြေးလာပြီး အမော
တကော ပြောနေတယ်။
‘ဘ ဘတို့ ဦးကြီးတို့
ပြောတော့ ပြည်သူတွေက သူ
တို့ကို ဒဏ်ခတ်မှာဆို၊ ခု
ကျုပ်တို့ကို သူတို့က ဝိုင်းပြီး
ခြံခတ်နေကြပြီဗျ၊ ကျုပ်တို့
ဘယ်မှထွက်လို့မရတော့ဘူး။
မနက်ဖြန် ကျုပ်တို့နေခဲ့တဲ့
ဆေးရုံ လိုမျိုး နောက်ထပ်
ဆေးရုံတစ်ခုကို ပြန်ပို့တော့မှာ
တဲ့’
‘ဟေ...’
ကိုကောင်းသော်
၊ကျောက်ဆည်၊

ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာသိဘာ

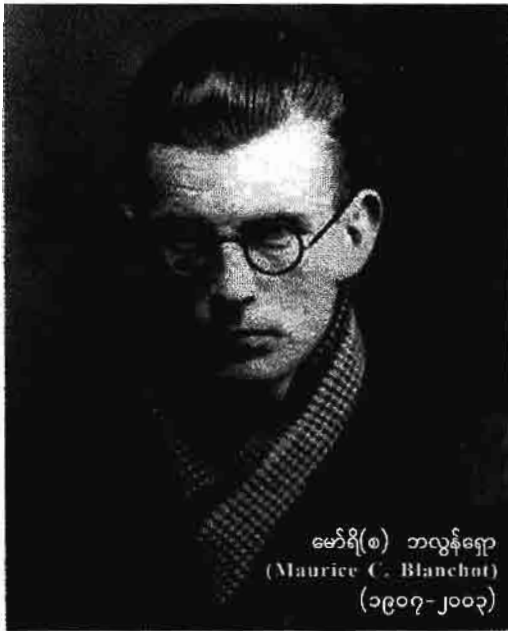
နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျွမ်းကျင်ပညာရှင်
မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလို မှန်ရမည်။

အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
Ph : 09 420034597

မော်ဂို(၁) ဘလွန်ရွှေက ဝါ
ကာလတစ်ခု၌ ရောက်တည်ရာပဲ

မြန်မာ့

မော်ရိ(စ) ဘလွန်ရှော
(Maurice C. Blanchot)
(၁၉၀၇-၂၀၀၃)

(ဤအရေးအသားမှာ မူရင်းမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပြန်ဆိုလိုက်သော မော်ရိ(စ)ဘလွန်ရှော (Maurice C. Blanchot) (၁၉၀၇-၂၀၀၃)၏အရေးအသား သုံးခုအနက်မှတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဘလွန်ရှောမှာ တွေးခေါ်ရှင်၊ စာပေပညာရှင်(စာပေသိအိုရီပညာရှင်)နှင့် စာရေးဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ 'စာပေဆိုတာကို မေးခွန်းထုတ်လာ ရတဲ့အချိန်မှာ စာပေဆိုတာ စ,တာပဲ'ဟု ဆိုခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ စာပေဘာသာစကားကို သီးခြားဘာသာ စကားအဖြစ် မြင်သည်။ နေ့စဉ်ဘဝနှင့်မြင်တွေ့နေရသော စစ်မှန်မှုတို့ကို ဆန့်ကျင်ငြင်းဆိုသည်ဟု လက်ခံသည်။ ကမ္ဘာ့စာပေလောကတွင် အလေးထားရသူတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဘလွန်ရှောသည် သူ၏အရေးအသားများကို မျိုးတူစု ပြုခြင်း၌ များစွာ စိတ်ထက်သန်မှုမရှိ။ သူ၏အရေးအသား အတော်များများကို *recit* ဟု ဆိုသည်။ သဘောမှာ ဇာတ်လမ်းအဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ (ကိုယ်တိုင်-ကိုယ်စားပြု)ပြန်လည် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ ပုံဝတ္ထုတစ်ခုအဖြစ်သော် လည်းကောင်း ရေးသားတင်ပြနိုင်သောအရေးအသားများသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေ့ရှိသည်။ ဖော်ပြပါ အရေးအသားမှာ သူ၏ဝတ္ထု Fiction စာရင်းဝင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ် ဘာသာတွင် *The Madness of the Day* ဟု ပြန်ဆိုသည်။ နေ့ရက်ကာလ(တစ်ခု)အတွင်း ရူးသွပ်ခြင်း သို့မဟုတ် ဆောက်တည်ရာမဲ့ဖြစ်နေခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ ပြန်လည်ရေးသားရာတွင် မူရင်းဘာသာစကား တည်ဆောက်ပုံတွင် အလေးပေးသည်။)

ကျုပ်က လူတော်ပညာတတ် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ငတ်တော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပျော်ရွှင်စရာကို ကျုပ် သိ တယ်။ ဒီလိုပြောတော့ တိုလွန်းတယ်။ မလုံလောက်ဘူး ကျုပ် ပြောရမှာက ဒီလို။ ကျုပ် အသက်ရှင်နေတယ်။ အဲဒီ ရှင်သန်နေခြင်းက ကျုပ်ကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေတယ်။ ဒီလို ဖြင့် သေခြင်းဆိုတာက ဘာတုံး။ ကျုပ် သေရင်(ခု နေ့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာလည်း သေနိုင်တာပဲ) ကျုပ် တော်တော် ကို ပျော်ရွှင်လိမ့်မှာ။ သေတဲ့အကြောင်းကို ကျုပ်က ကြိုတင် ပြီး ပြောနေချင်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ပြောလာကြတာလည်း ကြာပြီမို့ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း မရှိလောက်ဘူး။ ငြင်းခုံလေ တွေလည်း မကြာခဏ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဝေဒနာအဖြစ် ခံစား တယ်ဆိုတာကလည်း သိမှတ်ခံစားနိုင်မှုကို ငြီးငွေ့စေတယ်။ ဒါက သိသာထင်ရှားတဲ့ အမှန်တရားပဲ။ ကျုပ်ဘက်ကလည်း သေချာတယ်။ ကျုပ်အတွက်တော့ အသက်ရှင်နေရတာက အကန့်အသတ်မဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းရဲ့ အတွေ့အကြုံပဲ။ သေငယ်စောမြောရတဲ့အခါမှာလည်း ကျုပ်ဟာ အကန့်အသတ် မဲ့တဲ့ ကျေနပ်မှုကို ရလိမ့်မယ်။

ကျုပ် နေရာအနှံ့ကို ခြေဆန့်ခဲ့တယ်။ တစ်နေရာက ထဲထဲ နေရာကို သွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ အနေ ကလေးတစ်ခုထဲမှာလည်း နေခဲ့ဖူးတယ်။ ကျုပ်က ဆင်းရဲနွမ်း ဖားတယ်။ နောက်တော့ ချမ်းသာလာတယ်။ နောက်တော့ နေ့ အစုတ်များများထက်ပိုပြီး ဆင်းရဲသွားတယ်။ ကျုပ် ငယ်ငယ်က တပ်မက်မှုတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်လိုချင်တာတွေလည်း ကျုပ်ကို ပေးခဲ့ကြရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ကလေးဘဝ ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့ပြီ။ ကျုပ်ရဲ့လူရွယ်ဘဝဟာ နောက်မှာ ကုန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။ ကိစ္စမရှိလှဘူး။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ် ပျော်မိ တယ်။ ဖြစ်နေတာတွေကို ကျေနပ်ပါတယ်။ ဖြစ်လာမယ့်အ တွေကလည်း ကျုပ်နဲ့တော့ သယံဇာတဖြစ်မှာပါ။

ကျုပ်ဘဝဟာ တခြားလူတွေရဲ့ဘဝဆက် သာခဲ့ပါလား။ သာနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ် ခေါင်းပေါ်မှာ အစိုးရှိနေတဲ့ လူအတော်များများမှာ မရှိဘူး။ ကျုပ်မှာ ကိုယ်ရေပြားရောင် မရှိဘူး။ ကျုပ် မျက်လုံးကနီးမနေဘူး။ ကမ္ဘာကြီးကိုကြည့် မြင်နေရတယ်။ ဘယ်လောက်များ အစိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင် မှုတစ်ရပ်ပါလဲ။ ကျုပ် ဒီကနေ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို မြင်နေရတယ်။ ဒါ့အပြင်ဘက်ဆီမှာတော့ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီဟာကို ကျုပ်သိသေး ဘယ်သူ ယူပြေးမယ်တဲ့လဲ။ တကယ်လို့ အဲဒီနေ့ဟာ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ မှိန်ပျောက်သွားခဲ့ရင် ကျုပ်လည်း လိုက်ပါပြီး နေ ပျောက်သွားမှာပဲလို့ တွေးထားတယ်။ သေချာပါတယ်။ ဒီ အတွက် ကျုပ် သာယာနေမိတယ်။

လူတွေကို ကျုပ် ချစ်ခင်ခဲ့မိတယ်။ ဒီလူတွေ ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ် အရှိန်အထိုးခံရသလိုဖြစ်လာ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအ တွေကလည်း ကျုပ် မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။

တွေအတွက် သက်သေမရှိဘူး။ ကျုပ်ရဲ့သောကတွေ၊ မောဟ
တွေဟာ အထောက်အထားတွေ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ လူတွေက မေးကြ
လိမ့်မယ်။ ‘ခင်ဗျား ဘာလို့သိပ်ပြီး တည်ငြိမ်နေတာလဲ’။
ဒါပေတဲ့ ကျုပ်ဟာ ငယ်ထိပ်ဆီကနေ ခြေဖျားအထိ ပူလောင်
နေခဲ့တာပါ။ ညဘက်ကျရင် လမ်းမတွေပေါ် ပြေးလွှားရင်း
ကျုပ် အော်ခဲ့ ဟစ်ခဲ့ အူခဲ့မိတယ်။ နေ့ဘက်မှာတော့ ကျုပ်က
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

သိပ်မကြာခင်မှာဘဲ ကမ္ဘာကြီးဟာ သွက်ချာပါဒ လိုက်
သွားပါလေရော။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း တခြားသူတွေလို နံရံ
ရှေ့မှာ ရပ်ရတဲ့အနေအထား ရောက်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်
တုံး။ ဘာကြောင့်မှတော့ မဟုတ်ဘူး။ သေနတ်တွေက ကျည်
ထွက်ဘူး။ ဘုရားရေ...ဘာများ လုပ်လိုက်တာတုံးလို့ ကျုပ်
ဘာသာပြောလိုက်မိတယ်။ ပြောလည်းပြီးရော ကျုပ် ပုံမှန်
မြန်မြန်သွားတယ်။ မရူးတော့ဘူး။ ကမ္ဘာကြီးလည်း တုံ့ဆိုင်း
သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပုံမှန်မြန်မြန်လာ
တယ်။

အဲသလို ဆင်ခြင်တဲ့တရား ကျုပ်ဆီ ပြန်ရောက်လာတော့
သတိတရားကလေးကပါ လိုက်လာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ မြင်
ထာမိတာက အတော်ကြီးကို အခြေအနေဆိုးရွားတဲ့နေ့တွေမှာ
ကျုပ်ဟာ ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာတောင် အမြဲလိုပဲ
ဆွံ့နေခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။ အတော်ကို ပျော်ခဲ့တာပါ။ ပြန်
တွေးကြည့်စရာတွေတော့ ဖြစ်လာတယ်။ တွေးကြည့်လို့ရတာ
တော့ သိပ်ပျော်ဖို့တော့ မကောင်းလှဘူး။ ကြည့်ရတာ
တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ အတော်ဆိုးရွားခဲ့ရသလိုပဲ။ ကျုပ်လည်း
ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ ငါ ဝမ်းမနည်းခဲ့
ဘူးလား။ ငါ့ဘဝဟာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့
ခံစားခဲ့ရဘူးလား။ ဟုတ်ပါ။ အဲဒီလိုဖြင့်တော့ အမှန်ပဲလို့
ပြောရမယ်။ ဒါပေတဲ့လေ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ မရွေ့
သွားဘဲ ကျုပ် နေမိတဲ့အခါ ညကာလရဲ့ အေးမြမှုနဲ့ မြေသား
နဲ့ ခိုင်မြဲနေမှုတွေက ကျုပ်ကို အသက်ရှူလာနိုင်စေခဲ့တယ်။
အော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုမှာ နားနေနိုင်စေခဲ့တယ်။

လူဆိုတာကတော့ သေခြင်းတရားဆီက လွတ်အောင်
ချင်ချင်ကြတာချည်းပဲ။ အင်မတန်ဆန်းတဲ့သတ္တဝါတွေကိုး။
ကျွန်တော့လည်း ‘သေဟဲ့၊ သေဟဲ့’လို့ အော်နေကြတယ်။
အဲဒီတုန်းကျတော့ အသက်ရှင်နေရတာက လွတ်ပြေးချင်ကြ
တာ။ ကျုပ်ဘဝကတော့မှာ တကယ်ကိုပဲ၊ ကျုပ်တော့ အရှုံး
ပြီ။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သတ်သေပစ်မယ်’လို့ ပြောကြတာ
လည်း ရှိတယ်။ ဒီဟာမျိုးကိုတော့ ဝေဖန်ရလိမ့်မယ်။
အမှန်သားရိုးမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ဒါမျိုးက အမှားသက်သက်

ဒါပေတဲ့လည်း ရှင်သန်နေတဲ့ဘဝကို ‘တိတ်စမ်း’လို့
ပြောတဲ့လူတွေ၊ သေခြင်းဆိုတာကို ‘သွားစမ်းပါ’လို့ မပြော
သူတွေကို ကျုပ် တွေ့ဖူးတယ်။ မိန်းမဆိုတာကတော့ အမြဲ

ကို လှပတဲ့သတ္တဝါတစ်မျိုး။ ယောက်ျားတွေကတော့ စိုးရိမ်
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာတွေရဲ့ ထိုးစစ်ဆင်တာ ခံနေရတယ်။
သေခြင်းတရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ အသိတွေက ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်
လာတယ်။ သူတို့ အစီအမံတွေ၊ အကြံအစည်တွေအားလုံး
ပြိုလဲပျက်စီးသွားတာကို မြင်ကြရတယ်။ သူတို့လုပ်သမျှတွေ
ဟာ ဖုန်မှုန့်ဖြစ်သွားတော့တယ်။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ဒီလူတွေ။
ကမ္ဘာကြီးကို တည်ဆောက်ချင်ကြတဲ့ လူတွေ။ စကားမပြော
နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားကြရတယ်။ အရာရာဟာ အပိုင်း
ပိုင်း အစစ၊ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ကုန်ကြတော့တယ်။

ကျုပ်ရဲ့ပြဿနာတွေကို ရှင်းပြရမလား။ ကျုပ်က လမ်း
လည်း မလျှောက်နိုင်၊ အသက်လည်း မရှူနိုင်၊ အစားလည်း
မစားနိုင်။ ကျုပ်ရဲ့ ရှူသွင်းရှူထုတ်လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ ကျောက်
တုံးတွေ၊ ကျောက်ခဲတွေ။ ကျုပ်ကိုယ်ခန္ဓာက ရေနဲ့တည်
ဆောက်ထားတာ၊ ဒါပေတဲ့ ကျုပ်ကတော့ ရေငတ်လို့ သေ
မတတ်ဖြစ်နေတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်ကို သူတို့က ပိုင်းပြီး
မြေကြီးပေါ် လှဲချလိုက်ကြတယ်။ ဆရာဝန်တွေက ကျုပ်ကို
ရွံ့တွေးနဲ့ မလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီကမ္ဘာမြေသားရဲ့ အတွင်းဆုံး
ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြသတဲ့။ အေးလှချည့်ရဲ့လို့
ဘယ်သူက ပြောသတဲ့။ တကယ်တော့ မီးတောက်နေတဲ့
မွှေ့ရာပဲ။ ဆူးလေးတောပဲ။ ကျုပ် ထလိုက်တော့ ဘာမှ ခံစားလို့
မရတော့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့အထိအတွေ့ ခံစားမှုမှန်သမျှဟာ ကျုပ်နဲ့
ခြောက်မေ့အကွာလောက်မှာ လွင့်မျောနေလေရဲ့။ ကျုပ်
အခန်းထဲကို တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာခဲ့ရင်ဖြင့် ကျုပ်က
တော့ အော်မှာပဲ။ ဒါပေတဲ့ ဓားကတော့ ကျုပ်ကို အေးအေး
လူလူပဲ ဖြတ်နေမှာ။ ဟုတ်ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ် အရိုးစု ဖြစ်သွား
တော့တာပဲ။ ညဘက်ကျတော့ ကျုပ်ရဲ့အရိုးစုက ကျပ်ရှေ့မှာ
ထရပ်ပြီး ကျုပ်ကို ခြောက်လှန့်နေတော့တယ်။ အကြိမ်ကြိမ်
ကျုပ်ကို ခြောက်လှန့်နေတော့လည်း ကျုပ် ပင်ပန်းလာသပေါ့။
အို တကယ်ကိုပဲ ကျုပ် ပင်ပန်းခဲ့ပါရဲ့။

ကျုပ်ဟာ ကိုယ်ကျိုးပဲ ကြည့်တတ်တဲ့လူမျိုးလား။ ကျုပ်
က လူတချို့နဲ့ပဲ ဆက်ဆံလို့ရတယ်။ ဘယ်သူမှတော့ မသနား
ခဲ့ဖူးဘူး။ ဘယ်သူ့အလိုမှလည်း မလိုက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဘယ်သူ့
အလိုလိုက်တာမှလည်း မမိခဲ့ဖူးဘူး။ ကျုပ် ခံစားချက်နဲ့ပတ်
သက်လို့ ပြောရရင် ခံစားချက်တွေ ဘာတွေရှိတတ်တာ
မဟုတ်ပေတဲ့ တခြားလူတွေရဲ့အတွင်းမှာတော့ ဝင်ရောက်ခံစား
ကြည့်တတ်တယ်။ ဒီတော့လည်း တခြားလူတွေရဲ့ အသေး
အမွှားသောကကလေးတွေတောင် ကျုပ်အတွက် မရှူနိုင်
မကယ်နိုင်တဲ့ဒုက္ခမျိုး ဖြစ်သွားရတော့တယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာပြန်
တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ သူတို့ကိုပဲ စတေးလိုက်ရတာပေါ့။ သူတို့
ရဲ့ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖို့ကောင်းတဲ့ ခံစားချက်မှန်သမျှကို သုတ်
သင်တားမြစ်လိုက်ရတာပေါ့(တစ်ခါတလေတော့ သူတို့ကို
ကျုပ်က သတ်ပစ်လိုက်တယ်)။

ကျုပ်ဟာ ရွံ့စွဲထဲက ရင့်ကျက်လာမှုအင်အားတွေနဲ့အတူ

ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအရင်က ကျုပ် ဘာဖြစ်နေခဲ့သလဲ။ ကျုပ်ဟာ ရေအိတ်တစ်အိတ်ပဲ။ အသက်ရှိနေပေတဲ့ သိမှတ် ခံစားနိုင်မှု မရှိတာတစ်ခုပဲ။ အဟောသိက်တစ်ခုပဲ(ဒါပေတဲ့ ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ ကျုပ် ရှင်သန်နေသေးတယ်။ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာကြီးတော့ ဖြစ် မသွားခဲ့ဘူး)။ ဟိုအဝေးကြီးဆီကနေ လူတွေက ကျုပ်ကို လာပြီး တွေ့ကြတယ်။ ကျုပ်အနားဆီမှာ ကလေးတွေ လာပြီး ကစားကြတယ်။ မိန်းမတွေကတော့ အသာလဲလျောင်းနေပြီး သူတို့ရဲ့လက်တွေ ကမ်းလှမ်းကြပါတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ငယ်နေခဲ့သေးတာကိုး။ ဒါပေတဲ့လေ လက်ခံလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အနေအထားက ကျုပ်ကို မကျေမနပ်သာ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်က လွယ်လွယ်နဲ့ ကြောက်တတ်တဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ လှည့်ပတ်သွား လာခဲ့ဖူးတယ်။ လူတစ်ယောက်(ဟဒယနဲ့လို့ မပြီးနိုင်တော့တဲ့ လူတစ်ယောက်)က ကျုပ်လက်ကို ဆွဲပြီး စားနဲ့ ထိုးတယ်။ သွေးပင်လယ် ဝေသွားရော။ ဒီနောက်တော့ သူက တုန်လှုပ်နေ တယ်။ သူလက်ကို ကျုပ်ဆီ ကမ်းတယ်။ ကျုပ်က တံခါးရွက် ပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ စားပွဲပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် သံမှိုနဲ့ စွဲထားရအောင်လို့ ပါ။ ခုလို ကျုပ်ကို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်မိလို့။ ဒီ လူ အရူးတစ်ယောက်ပဲ။ ခုဆို သူက သူနဲ့ကျုပ် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားပြီလို့ တွေးတယ်။ သူ့မိန်းမကို ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲ ထွန်း ထည့်တယ်။ ကျုပ် သွားရလမ်းတကာမှာ နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်ရင်း အော်နေတယ်။ 'ကျုပ်ဟာ အပြစ်ရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ အဟောသိက်တစ်ယောက်ပါ။

သိပ်မကြာခင်မှာဘဲ ကမ္ဘာကြီးဟာ သွက်ချာပါဒ် လိုက်သွားပါလေရော။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း တခြားသူတွေလို နံရံရှေ့မှာ ရပ်ရတဲ့အနေအထား ရောက်သွားတယ် ဘာကြောင့်တုံး။ ဘာကြောင့်မှတော့ မဟုတ်ဘူး သေနတ်တွေက ကျည်မထွက်ဘူး။ ဘုရားရော . ဘာများ လုပ်လိုက်တာတုံးလို့ ကျုပ် ဘာသာပြောလိုက်မိတယ်

ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်။ ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်'။ အတော်ဆန်းတဲ့ အရူးပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် အဝတ်အစားပေါ်မှာ သွေးတွေ စီးကျနေတယ်။

ကျုပ် မြို့မှာပဲ နေခဲ့တာ များပါတယ်။ အတော်ကြာ အောင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စည်းကမ်းနည်း လမ်းနဲ့ ဥပဒေသတွေကိုလည်း ခုံမင်ခဲ့ပါရဲ့။ လူတွေကိုလည်း သဘောကျခဲ့ပါတယ်။ တခြားလူတွေအကြားမှာတော့ ကျုပ် ကို ဘယ်သူမျှ မသိကြဘူး။ ကျုပ်က ဘယ်သူမျှ မဟုတ်ဘူး။ အမှီအတွဲ မရှိတော့ ကျုပ်က လွတ်လပ်နေတယ်။ ဒါပေတဲ့ တစ်နေ့တော့ သီးခြားဖြစ်တည်နေတဲ့လူကို အဆုံးစီရင်နေတဲ့

ကျောက်ခဲတစ်တုံးဖြစ်နေရတဲ့ဘဝကို ငြီးငွေ့လာတယ်။ တစ်ခု ဥပဒေကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ကြည့်မယ်ရယ်လို့ သာသာ ညင်းညင်းနဲ့ သူ့ကို ခေါ်လိုက်မိတယ်။ 'ဒီကို လာစမ်းပါဏဲ့။ မျက်နှာကလေးများ ကြည့်ရအောင်'(အတော်ကလေးကြာ အောင် သူ့ကိုတော့ မကြားလိုက်စေချင်ဘူး။)။ ကျုပ်က အဲဒီ စွန့်ပြောလိုက်တာပါ။ သူကသာ တစ်ခုခု ပြန်ဖြေရင် ကျုပ် ဘာလုပ်ရမတုံး။

ကျုပ် စာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့ပါတယ် ဆိုတာကို တော့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ကျုပ် မရှိတော့တဲ့အခါ ဒီအရေး အသားတွေလည်း ဖတ်မရလောက်အောင် ပြောင်းသွားကြ လိမ့်မယ်။ စည်းရုံးတွေ ပိုကျယ်လာလိမ့်မယ်။ အတွေးစေ့ချေ ကောက်ကျစ်လာလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပါ။ ကျုပ်ဟာ လူသူထဲ ပါးအမြောက်အမြားနဲ့ တွေ့ဆုံပြောဆိုခဲ့ဖူးတယ်။ ခုတော့ ကျုပ် ပိတ်မိနေရတာပေါ့။ ကျုပ်အဖို့တော့ လူတစ်ဦးချင်းတစ် ယောက်ချင်းစီဟာ လူတွေအားလုံးပဲ။ အသိုက်အမြိုကြီးတစ်ခု လုံးပဲ။ အဲဒီလူအသိုက်အမြိုကြီးက ကျုပ် သဘောကျလောက် တဲ့ အတိုင်းအတာထက်ပိုပြီး များသွားတယ်။ ခုတော့ ကျုပ် ဘဝဟာ မယဉ်စရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်အေးစရာပဲ။ ရောဂါဘယတွေတောင် ကျုပ်ကို မထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စိတ် မကောင်းစရာကလေးတစ်ခုကတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မြေ မမြှုပ်နိုင်သေးခင် တခြားလူတွေကို ကျုပ်က မြေမြှုပ်ပေး ရဦးမယ်ဆိုတာပဲ။

ကျုပ်ဟာ အတော်ကလေး နွမ်းပါးချွတ်ခြုံကျလာခဲ့ နေတယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်းနဲ့ ကျုပ်ကို စက်ဝိုင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းရံထား တယ်။ ပထမဟာ ကြည့်ရတာ ကျုပ်အတွက် အကုန်ချန်ထား ပေးခဲ့မလို့ပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ကတော့ ကျုပ်မှာ ဘာမှလဲ မချန်ပေးတော့ဘူးလို့ပဲ။ တစ် နေ့တော့ မြို့ထဲမှာ ကျုပ် ပိတ်မိ သလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခရီးသွား တယ် လာတယ်ဆိုတာက စိတ် ကူးယဉ်စရာလောက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့

တော့တယ်။ တယ်လီဖုန်းကလည်း ဆက်မရဘူး။ ကျုပ် အဝတ်အစားတွေလည်း စုတ်ပြတ်လာပြီ။ အအေးကလည်း မိနေသေးတယ်။ မြန်မြန် နွေဦးရောက်ပါစေ။ ကျုပ် စာကြည့် တိုက်တွေဆီ သွားခဲ့ရတယ်။ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုမှာ ထုတ် တဲ့သူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ထားတော့ သူက တော်တော် ကို အပူပေးထားတဲ့မြေတိုက်ခန်းထဲဆီ ခေါ်သွားတယ်။ သူ အတွက်လည်း အကျိုးရှိအောင်ဆိုပြီး ခုံတန်းကျဉ်းကျဉ်း ကလေးတွေအကြားမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ခုန်ပေါက်စရာ စာအုပ်တွေကို ပျော်ပျော်ပါးပါးသယ်ပေးလိုက်မိတယ်။ သူ့အဖို့ မှာလည်း စာအုပ်တွေကို ဖတ်ချင်စိတ်ရှိလာအောင် လုပ်ခဲ့

တောတာပေါ့။ အဲဒီစိတ်က ကျုပ်မှာ အမေ့ပ အပြောခံရဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ကျုပ်ဟာ သိမ်ငယ်လာမိတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါပဲဆိုတာ ပေါ်လာတယ်။ နွမ်းပါးမှု အမှောင်တိုက်တစ်ကြော့ဆီက တက်လာခဲ့တဲ့ အောက်မေးရိုး ဝါတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်၊ ဝိုးကောင်တစ်ကောင်လို့ မြင်ကြ တယ်။ ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူများ ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်။ ဒီအဖြေကို ဖြေဖို့ ကျုပ်ကို ဝေဝါးထွေပြားအောင် လုပ်ထားလိုက်သလိုပဲ။

ပြင်ပလောကနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ကျုပ် မြင်ခဲ့တာ ကလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်နေတဲ့ နေရာဆီက သိပ်မဝေး သေးတဲ့ ဟောဟိုက လမ်းထောင့်နားဆီကို ကျုပ်က သွား တော့မယ်အလုပ်မှာ လက်တွန်းလှည်းကလေးနဲ့ ကလေးတွန်း လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ရပ်လိုက်တယ်။ အသေအချာ ကြီး ကျုပ် မြင်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူက အထဲဝင်ဖို့ အပြင်ဘက်က တံခါးမကြီးထဲ လက်တွန်းလှည်းဝင်လို့ရအောင် ဟိုလှည့်တွန်း ဒီလှည့်တွန်း တွန်းနေတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဘယ်က ပေါက်ချလာတယ်လို့ မသိလိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက် ထဲ အဲဒီတံခါးမကြီးထဲ ဝင်သွားတယ်။ သူက အတွင်းဘက် ထဲ အတော်ကလေး ရောက်ပြီးခါမှ နောက်ဘက်ကို ပြန်လာပြီး အပြင်ကို ထွက်လာတယ်။ သူက တံခါးမကြီးဘေးမှာ ရပ်နေ တုန်း ကလေးလက်တွန်းလှည်းက သူ့ရှေ့မှာ ရောက်နေလေ တော့ သူက အသာပဲ မ၊ပြီး အထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ထုည့် တွန်းလာတဲ့ မိန်းမကလည်း သူ့ကို တစ်ချက်မောကြည့် လိုက်ပြီး အထဲကို ဝင်သွားတော့ မျက်စိအောက်က ပျောက် သွားသလိုပဲ။

အဲဒီမြင်ကွင်းကို ခဏကလေး မြင်လိုက်ရပေတဲ့ ကျုပ် စိတ်ထဲ ဘာမှ မဆုံးဖြတ်တတ်ဘူး။ ဧဝေဝေါဖြစ်သွားမိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဘယ်လိုမှနားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်မှာလည်း မဟုတ်ပေတဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ သေချာတာကတော့ နေ့ကာလ တစ်ခုရဲ့ တဒဂ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကလေးကို အမိအရ ဖမ်းနိုင်ခဲ့တယ်။ နေ့ကာလတစ်ခုအတွင်းမှာ တကယ့်ကိုပဲ အတော်မတည့်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပေတဲ့လည်း ဒီနေ့ကာလတစ်ခုဟာ ကြောခင် အဆုံးသတ်တော့မှာ။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြောမိလိုက် တယ်။ အဆုံးသတ်ခန်းတော့ လာပြီ ဟေ့။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေလေရဲ့။ ဟုတ်ပါ။ အဆုံးကတော့ဖြင့် စတင်လာခဲ့ပြီပဲ။ ကျုပ်တော့ ပျော်လို့ သွားခဲ့တယ်။

အိမ်ကို ရောက်သွားပေတဲ့ ကျုပ်က အထဲကို မဝင်ဘူး။ အနေတူ နေရာကလေးကနေ အထဲက ကွက်လပ်ရဲ့ကြည့် ထောင့်တဲအိုင်းကို လှမ်းတွေ့ရတယ်။ ဝင်းအပြင်ဘက်က နံရံကို ကျုပ် မှီနေမိတယ်။ ကျုပ်အဖို့တော့ တကယ့်ကိုပဲ အအေးဒဏ်ကို ခံစားရလာမိတယ်။ အေးသမှ ခေါင်းကနေ ခြေမ တိုင်ပါရော။ အဲဒီလိုအေးလာတာနဲ့အမျှ အကန့်အသတ် မရှိ အေးလာတဲ့ဒဏ်ကို ဘက်စုံခံရတော့တာပဲ။ သဘာဝ အရားရဲ့ အစဉ်အလာရှိတဲ့အတိုင်း ငြိမ်းအေးမှုဖြစ်လာတယ်။

ဒီတော့လည်း ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီပျော်ရွှင်စရာတွေအတွင်းမှာ တယ် ဟုတ် လှပါလားဆိုပြီး သဘောကျနေလိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ လည်း တစ်ချို့မှာ ကျုပ် ခြေထောက်တွေဟာ မြေကြီးကို ထိနေသေးပေတဲ့ ကျုပ်ခေါင်းဟာ အထက်ဘဝကို ရောက်က ရောပဲ။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေဟာ တကယ့်ကိုပါ။ သိရအောင် ပြော ဦးမယ်။

ကျုပ်မှာ ရန်သူမရှိဘူး။ ဘယ်ကောင်ကမှ ကျုပ်ကို ဂရ စိုက်မနေကြဘူး။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကျုပ် ခေါင်းထဲ က အထီးကျန်မှုကြီးက ပေါ်ပေါက်လာတော့ရင် ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အဲဒီထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါလေ ရော။ ဒါပေတဲ့ဗျာ ပြန်ထွက်လာတယ်။ ဘာမှအပျောက်အရှ မရှိဘူး။ အစွန်းအထင်း မရှိဘူး။ အရင်ကအတိုင်းပဲ။ ကျုပ် ကတော့ မျက်လုံးကန်းမလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ အကြောင်း ကတော့ ကျုပ်မျက်လုံးထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က မျက်စိ အကြည်လွှာကို ခွဲပစ်လိုက်လို့ ကျုပ်က နည်းနည်းလန့်သွား ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အယုံအကြည်နည်းသလိုတောင် ဖြစ်သွား တယ်ဆိုတာတော့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ဟာ အုတ်နံရံဆီကို ပြန်သွားနေတယ်ရယ်လို့ ခံစားရလိုက်မိတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ် ရင်လည်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေ စုပုံထားရာကို ဦးတည် ချက်မရှိဘဲ သွားနေမိတာဖြစ်မယ်။ အဆုံးဆုံးကတော့ နေ့ရက် ကာလတစ်ခုအထဲက တုန်လှုပ်ဖို့ ကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရက်စက်မှုတစ်ခုပဲ။ ကျုပ်ကတော့ မကြည့်တော့ဘူး။ မကြည့်တော့ဘဲလည်း မနေနိုင်ပြန်ဘူး။ ကြည့်ဖို့ ဆိုတာက ကြောက်လန့်စရာ။ ကြည့်နေတာကို ရပ်ပစ်ရမယ် ဆိုပြန်တော့ လည်း ကျုပ်ကို နဖူးကနေ လည်ပင်းအထိ ဖြတ်ပစ်လိုက်သလို ပဲနေမယ်။ ဒီထက် ဆိုးပြန်တာက တောခွေးရဲ့ အသံကို ကျုပ် ကြားလိုက်ရတာပဲ။ အချိုင်းအဆိုင်းတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင် ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်သံပဲ (ကျုပ်အထင်တော့ အဲဒီ အသံတွေဟာ ကျုပ်အသံပဲ)။

ဖန်ကွဲစကို ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ဖလင်စ ပါးပါးကလေးကို မျက်ခွံအောက် အသာ ထိုးထည့်လိုက်ကြ တယ်။ မျက်ခွံအပေါ်မှာတော့ ဝှမ်းတွေ အထပ်ထပ်ထည့်ပြီး ပတ်ထားလိုက်ကြတယ်။ ကျုပ် စကားမပြောရဘူးတဲ့။ စကား ပြောတဲ့အခါ စည်းထားတဲ့ ပတ်တီးအထိုင်ကို လှုပ်သလို နေမယ်တဲ့။ နောက်တော့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ 'ခင်ဗျား အိပ်ပျော်နေခဲ့တယ်'တဲ့။ ကျုပ် အိပ်ပျော်နေခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ ခုနစ် ရက်လုံးလုံး ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ချုပ်တည်းထားခဲ့ရတာ။ ဒေါသ၊ မောဟာ ဆိုတာကလေး တစ်ခုပေါ့လေ။ ဟုတ်ပါ။ တောက် လျှောက်ခုနစ်ရက်လုံးလုံး။ ခုနစ်ရက်လုံးလုံးဟာ တစ်ခုခုဖြစ် ပေါ်လာဖို့ အစတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ဒေါသ၊ မောဟာ၊ မာန စတဲ့ အကုသိုလ်တရားပွားများနိုင်တဲ့ကိစ္စ ခုနစ်ခု တောက် လောင်လာခဲ့ပြီး ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြန်ပြီး ဆင်ခြင်ကြည့်ဖို့

စေ့ဆော်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာတုံး။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။ 'ဒါဟာ သေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်တော့ မဆိုးဘူး။ သဘောကျစရာတော့ အကောင်းသားရယ်'။ ဒါပေတဲ့ တစ်ခါတလေတော့ ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ အသာပဲ မိန်းမောနေမိတယ်။ အဆုံးမှာတော့ ငါဟာ ကာလတစ်ခုထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ဖြစ်နေပါကလားရယ်လို့ သဘောပေါက်လာမိတယ်။ ဒါက အမှန်ပဲ။ တောက်လောင်မှုတွေဟာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ဖြစ်နေတယ်။ သိသာထင်ရှားနိုင်တာတွေမှာ ဘာမှအကြောင်းပြချက် မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ဟာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ အထိန်းအချုပ်မရှိဘဲ အတိုက်အခိုက်ခံလိုက်ရတာပဲ။ ခုလို သိလိုက်ရတဲ့အပိုင်းဟာ ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်မှာတော့ တောက်လျှောက်ရှိနေတော့တယ်။

ကျုပ် အိပ်ပျော်လို့ နေခဲ့တာ။ ကျုပ် နီးလာတော့ လူတစ်ယောက်က မေးနေတာကို နားထောင်လိုက်မိတယ်။ 'ခင်ဗျားက တရားစွဲမှာလား'တဲ့။ ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှင်နေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့လူကို မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းကတော့ အတော့်ကို ဆန်းတယ်။

အနာကျက်လာခဲ့ပေတဲ့ ကျုပ်ကျန်းမာလာတယ်ရယ်လို့ မထင်ဘူး။ စာမရေးနိုင်၊ မဖတ်နိုင်ဘူး။ မြောက်ဘက်က ပြိုဆင်းလာတဲ့ မြူတွေဝိုင်းနေသလိုပဲ။ အဲဒါကိုက ဆန်းနေတယ်။ ကာလတရားတစ်ခုအထဲမှာ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတာကို ကျုပ် သိနေလျက်ကနဲ့ မျက်မှန်နက်ကြီး ကာရံထားတဲ့နောက်ဆီမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း အင်အားချည့်ခဲ့လာ

စည်းကမ်းနည်းလမ်းနဲ့ ဥပဒေသတွေကိုလည်း ခုံမင်ခဲ့ပါရဲ့။
ရူတွေကိုလည်း သဘောကျခဲ့ပါတယ်
တခြားရူတွေအကြားမှာတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမျှ
မသိကြဘူး ကျုပ်က ဘယ်သူမျှ မဟုတ်ဘူး။
အစိုအတွဲ မရှိတော့ ကျုပ်က လွတ်လပ်နေတယ်။ ဒါပေတဲ့
တစ်နေ့တော့ သီးခြားဖြစ်တည်နေတဲ့လူကို အဆုံးစီရင်နေတဲ့
ကျောက်ခဲတစ်တုံးဖြစ်နေရတဲ့ဘဝကို ပြီးငွေ့လာတယ်

တယ်။ လင်းလင်းရှင်းရှင်း နေရဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ တစ်ခုခုကို ကျုပ် ကြည့်ချင်မြင်ချင်တယ်။ မလင်းတစ်ဝက်၊ လင်းတစ်ဝက် အလင်းရောင်နဲ့ပဲ ကျေနပ်သာယာ၊ နေသာထိုင်သာ ရှိခဲ့ရတယ်။ ရေနဲ့လေကို တမ်းတသလို နေရဲ့ အလင်းရောင်ကိုလည်း တမ်းတနေမိတယ်။ ကျုပ်မြင်ရတာ မီးဆိုရင်၊ မီးရဲ့ အရသာအပြည့် ရချင်တယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်မြင်ရတာဟာ ရူးသွပ်မှုကို ဖြစ်စေတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကျုပ်ဟာ ရူးသွပ်မှုကို အရူးအမူး လိုချင်နေပါသော်ကော။

ဆေးရုံမှာ ကျုပ်နဲ့ အတော်သင့်တော်တဲ့ နေရာတစ်ခု သူတို့က ပေးကြတယ်။ ကျုပ်က တယ်လီဖုန်းဖြေရတယ်။

ဆရာဝန်က ရောဂါစစ်ဆေးတဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကို ကြီးကြပ်ထုတ်ကိုင်တယ်(သူက သွေးကို စိတ်ဝင်စားတယ်။)။ လူတွေလာပြီး မူးယစ်ထုံထိုင်းဆေးလိုဟာမျိုး သောက်ကြတယ်။ ခုတင်ခေါ်သေးသေးကလေးတွေ အပေါ်မှာ ခြေလက်ဆန့်ပြီး အိပ်ပျော်သွားကြရော။ တစ်ယောက်ကတော့ ပြောစရာဖြစ် ကျန်ခဲ့လောက်တဲ့ ကလိန်ညာဏ်ဆင်တယ်။ ဆေးအဖြစ် ပေးတဲ့ ဆေးကို သောက်လည်းပြီးရော အဆိပ်သောက်လိုက်တာ စကားအေးမရတော့ဘူး။ မြောသလို ဖြစ်သွားတယ်။ မတော်မတည့်အတော့်ကို ယုတ်ညံ့တဲ့နည်းပဲလို့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ ဆရာဝန်က အဲဒီလူကို မသေအောင် ကုပေးပေတဲ့ အဲဒီလူက အကြံအယန်နဲ့ အိပ်ပျော်အောင် လုပ်တာပဲဆိုပြီး တရားစွဲတယ်။ တကယ့်ကိုပဲ။ ကျုပ်အမြင်ကတော့ ဒီလူကို ဒီထက် နည်းနည်းပိုပြီး တန်ဖိုးကလေးများ ထားကြရင် ကောင်းမယ်။

ကျုပ် မျက်စိက သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွား မမြင်ရတာ မဟုတ်ပေတဲ့လည်း လမ်းတွေပေါ်မှာ လျှောက်တဲ့အခါ ကထိန်းတစ်ကောင် လျှောက်နေသလိုမျိုးပဲ။ နံရံတွေကို ကိုင်ပြီး လျှောက်ရတယ်။ လက်က လွတ်လိုက်တာနဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာတော့တယ်။ နံရံတွေပေါ်မှာက ပိုစတာတွေကတော့ အတူတူချည်းပဲလို့ မကြာခဏ မြင်မိတယ်။ ပိုစတာက ရိုးရိုးရယ်။ စာလုံးက ခပ်ကြီးကြီး။ ဒါလည်း မင်းလိုချင်တာပဲတဲ့၊ ဟုတ်သားကလား။ ကျုပ်လိုချင်တယ်ဆိုတာ ဒီလို ထူးခြားတဲ့ စာလုံးတွေ တွေ့လိုက်ရတိုင်း ကျုပ်က လိုချင်တာပဲ။

ဒါပေတဲ့ ကျုပ်အထဲဆီမှာ လိုချင်နေတယ် ဆိုတာတစ်ခုက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးခဲ့ရပ်သွားတယ်။ စာဖတ်တတ်ဆိုတာက ကျုပ်အတွက် အတော်ပင်ပန်းတဲ့ကိစ္စ။ စာဖတ်တယ်ဆိုတာက ကျုပ်အတွက်တော့ စကားပြောလို့ပဲ ပင်ပန်းတာ။ ကျုပ်မြင်တယ်ဆိုတာ မှန်သမျှမှာကလည်း အင်နဲ့အားနဲ့ ဖြစ်စို့တယ်။

လိုတာကိုး။ ကျုပ်ကို ပြောကြတယ်။ 'ခင်ဗျားရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ခင်ဗျားက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးနဲ့ တကယ့်ကို လက်ခံနိုင်တာပဲ'တဲ့။ ဒီစကားကိုတော့ အတော့်ကို အံ့အားသင့်လိုက်မိတယ်။ ခုလိုအနေအထားမျိုးမှာ အသက် နှစ်ဆယ်လောက်ကသာဆိုရင် ဘယ်သူကမျှ သတိထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အသက် လေးဆယ်ကျတော့ ကျုပ်က ပွဲသွားသလိုမျိုး ဖြစ်တော့ ငွေမရှိ၊ အိမ်မရှိ။ အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ အမူအကျင့်တွေ ဘယ်ကရသလဲ။ လမ်းပေါ်က ရတာပဲ။ ကျုပ်ထင်တယ်။ လမ်းတွေက ကျုပ်ကို ချမ်းသာလာအောင် လုပ်မပေးခဲ့ဘူး။ သင်းတို့မှာရှိတဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရတော့ ထုတ်

ထောင့်ကြရာမှာ။ ခုတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်သက်သက်ပဲ။ လမ်းနဲ့
 ထားက လူသွားလမ်းပေါ် မှာ လျှောက်ခဲ့တိုင်း လူသွားလမ်း
 ထောင့်ရဲ့ လင်းလက်နေတဲ့ မီးရောင်တွေ အောက်ဆီ ပြုတ်ကျခဲ့
 တယ်။ မြို့ဆီကနေ ဖြာထွက်နေတဲ့ သစ်ပင်တန်းနဲ့ လမ်း
 ထလေးတွေဆီ ချိုးဝင်မိတယ်။ ကျုပ်ဟာ တကယ့်ကိုပဲ ငြီးငွေ့
 ထာမိတယ်။ ဘာကိုမျှ မပြောချင်တော့ဘူး။ ပင်ယန်းလာမိ
 တယ်။ အမျိုးအမည်မသိနိုင်တဲ့ ယိုယွင်းပျက်စီးမှုတွေအထဲမှာ
 ချိအပ်တာထက် ပိုပြီး နှစ်မြှုပ်နေမိရင်းက ပိုပြီး သတိထားလာ
 လိုက်မိတယ်။ ဒီ ယိုယွင်းပျက်စီးမှုတွေက ငါ့ကို တစ်နည်း
 တစ်ဖုံနဲ့ မရေမရာဖြစ်အောင်၊ အသွင်ပျောက်သွားအောင်
 ထုပ်နေပေတဲ့ ငါ့အဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီလို တွေးလိုက်မိတာက
 အကျိုးရှိလာတယ်။ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်လာတယ်။
 ဆင်းရဲမွဲတေမှုကြောင့် ဒေါသထွက် စိတ်ပျက်ရတယ် ဆိုတာ
 တွေက သိသာမြင်သာတယ်။ သိသာမြင်သာတဲ့ လူတွေက
 တော့ ဒီလိုတွေးမိကြမယ်။ မြင်တယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်
 အခွပ်အခွံ့ခံနေရတယ်။ ဘယ်သူတွေက တိုက်ခိုက်နေကြတာ
 ဆိုလဲ။ ဒီလိုပြောရပေတဲ့လည်း ကျုပ် ဝတ်တာစားတာနဲ့ပတ်
 သက်လို့တော့ အဟုတ်သားရယ်လို့ မပြောချင်တာက အမှန်ပဲ။

သူတို့ပြောကြတယ်(တစ်ခါတလေတော့ ဆရာဝန်က၊
 တစ်ခါတလေတော့ သူနာပြုဆရာမတွေက)။ “ခင်ဗျားက
 ညောတတ်၊ အရည်အချင်းတွေ အပုံကြီး။ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်
 တာတွေဆိုတာက လူဆယ်ယောက်စာလောက် ရှိနေတာ။ ဒီ
 လူဆယ်ယောက်ကို ဆက်လက် ရှင်သန် နေနိုင်လောက်တာ
 မျိုး။ ခင်ဗျားက သူတို့ဆီမှာ မရှိနေတာတွေကို ယူသွားတာ။
 ခင်ဗျား မွဲနေတယ်ဆိုတာကလည်း မွဲမသွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့
 သားပဲ။ ခင်ဗျားမွဲသွားတာဟာ သူတို့ရဲ့ လိုအပ်နေတာတွေကို
 ဖော်ကားလိုက်တာတစ်ခုပဲ”။ ကျုပ်က ပြန်မေးမိတယ်။
 “ဘာလို့ ဒါတွေ ပြောနေကြရတာတုံး။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့
 နှိပ်စက်မှုကို ခိုးနေတဲ့လူလား။ ခင်ဗျားတို့ စကားကို
 မြဲပြီး ရုပ်သိမ်းသွားကြစမ်းပါ”။ ကျုပ်ကို မတရားတဲ့ အတွေး
 အခေါ်တွေနဲ့ ထိခိုက်နစ်နာစေချင်တဲ့ ဆင်ခြေအသေးအမွှား
 ထလေးတွေက ဝန်းရံနေပါပကောလို့ ခံစားလာရမိတယ်။ ပြီး
 တော့ ဘယ်သူတွေနဲ့ ကျုပ်ကို ထိပ်တိုက် တိုးစေချင်နေကြတာ
 ဆိုလဲ။ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရတဲ့ လေ့လာနည်းဆိုတာကိုတော့ ဘယ်
 သူထဲမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ရှာလို့
 နေတာ။ ကျုပ်ဟာ ပညာတတ်ပဲ ဆိုပါတော့။ အမြဲတမ်းတော့
 ဆည်း မဟုတ်ဘူး။ အရည်အချင်းတွေ ရှိသတဲ့လား။ နေ့နေ၊
 ညည ကျုပ်ကို ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မယ်ရယ်လို့ ရုံးတော်မှာ ထိုင်နေ
 ခဲ့ တရားသူကြီးမင်းလို ပြောတတ်ဆိုတတ်တဲ့ အရည်အချင်း
 ဆိုတာတွေက ဘယ်မှာတဲ့တုံး။

ဆရာဝန်တွေကိုတော့ ကျုပ်က သဘောအကျသား။
 သူတို့ရဲ့ သံသယစိတ်က ကျုပ်ကို နှိမ်တာပဲလို့ မထင်မိဘူး။
 ဒီလိုဘဝင်မကျ ဖြစ်နေမိတာက သူတို့ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့် ဆို

တာတွေဟာ နာရီနဲ့အမျှ ကြီးမားလာလို့ပဲ။ သတိမထားလိုက်မိ
 ကြလို့ပဲ ဖြစ် မယ်။ ဒီလူတွေဟာ ရှင်ဘုရင်တွေ။ ကျုပ်အခန်း
 ကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး ပြောတတ်ကြတာက “ဒီဟာတွေအားလုံး
 ကျုပ်တို့နဲ့ ဆိုင်တယ်”တဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ အတွေးအခေါ် အပိုင်းအစ
 ကလေးတွေကို သဘောကျပြီး “ဒါကလည်း ကျုပ်တို့ဟာပဲ”
 တဲ့။ ကျုပ်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သူတို့က စိန်ခေါ်တယ်။
 “ပြော”တဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက သူတို့ကို အသုံး
 တော်ခံဖို့ ဖြစ်ရတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အန္တရာယ် မများအောင်
 လုပ်ရတော့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းထဲဆီက အရင်းခံအကျ
 ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ သွေးကို ဝေငှပေးလိုက်တယ်။ စကြဝဠာ
 ကြီးကို ငှားလိုက်တယ်။ နေ့ရက်ကာလဆိုတာကို ပေးလိုက်
 တော့တယ်။ မမျှော်လင့်ထားလို့ သူတို့က လုံးလုံးကြီး အံ့အား
 သင့်တာမျိုး မဖြစ်ပေတဲ့ သူတို့ရဲ့ မျက်စိအောက်မှာတင် ကျုပ်
 ဟာ ရေတစ်စက် ဖြစ်သွားတော့တယ်။ မင်တစ်စက် ဖြစ်သွား
 တော့တယ်။ ကျုပ်ဟာ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ ရွေးချယ်
 ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ သူတို့လိုလားတဲ့အထိ ရောက်အောင် လျှော့ချ
 လိုက်ရတယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျော့ပါးသွားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့
 အလုံးစုံ ဖြစ်ရှိနေမှုဟာ သူတို့ရဲ့ ရှေ့ဆီမှာ ဖြတ်သန်းသွားတယ်။
 ကျုပ်ရဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ရှိမနေတော့ခြင်း၊ ဗလာကျင်းနေခြင်းနဲ့
 ဘာကိုမျှ ကြည့်စရာ မရှိတော့တဲ့အခါ၊ နောက်ဆုံး ကျုပ်မှာ
 ဘာကိုမျှ ပြစ်ရာ မရှိတော့တဲ့အခါ သူတို့လည်း ကျုပ်ကို
 မမြင်ကြတော့ဘူး။ သူတို့က အတော့်ကို မကျေမချမ်းနဲ့ ဒေါသ
 ထွက်ကြတယ်။ မတ်တတ် ထ၊ရပ်လိုက်ကြပြီး “ကောင်းပြီ၊
 ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာ ပုန်းနေသလဲ၊ ပုန်းရှောင်နေတယ်ဆိုတာ
 ကို တားမြစ်ထားတယ်။ ပုန်းနေတာဟာ ပြစ်မှုတစ်ခုပဲ” စသ
 ဖြင့် အော်ဟစ်နေကြလေရဲ့။

သူတို့ရဲ့ ကျောဘက်ဆီမှာတော့ တရားဥပဒေရဲ့ အရိပ်
 မည်းကို ကျုပ် တွေ့တယ်။ ပြင်းထန် ပြတ်သားပြီး လက်ခံဖို့
 မလွယ်တဲ့ တရားဥပဒေ။ လူတိုင်းသိတဲ့ တရားဥပဒေဆိုတာ
 မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီတရားဥပဒေ ဆိုတာက မတူဘူး။ တစ်မျိုး။
 သူရဲ့ အစားခံ အဝါးခံ သားကောင် ဖြစ်ရမယ့်အစား ကျုပ်က
 သာ သူ့ကို ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်သွားစေနိုင်သလိုပဲ။ သူ့အဖို့
 မှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ အကြည့်ဟာ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလိုပဲ။ ကျုပ်
 လက်တွေ့ဟာ သူ့ကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်တော့မှာလို့ပဲ။
 ဒီတော့ သူက ရုတ်တရက်ကြီး ကျုပ်ကို ဩဇာအာဏာ လုပ်နိုင်
 စွမ်းသမျှ အပ်တယ်။ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်လို့ ဝန်ချတယ်။
 ဒါပေတဲ့ သူက ကျုပ်ကို ဘာမှ မေးခွင့် မပြုဘူး။ သူက
 ကျုပ်ဟာ ဘယ်မှာမဆို ရှိနေနိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတာကို အသိ
 အမှတ်ပြုတယ်။ တကယ်တော့ သူ အသိအမှတ်ပြုလိုက်တယ်
 ဆိုတာက ကျုပ်ဟာ ဘယ်ကိုမျှ သွားစရာမရှိဘူးလို့ ဆိုချင်
 တာ။ ကျုပ်ဟာ အားလုံးရဲ့ အထက်ကနေ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်
 လို့ သူက ပြောနေတာကတော့ ကျုပ်မှာ ဘာလုပ်ပိုင်ခွင့်မျှ
 မရှိဘူးလို့ ဆိုချင်တာ။ တကယ်လို့ သူက ရိုကျိုးပြတယ်ဆို

ရင်ဖြင့် ကျပ်ကို ဘယ်သူကမျှမရှိသေးကြဘူးလို့ပြောချင်တာပဲ။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုက 'တရားဥပဒေက ဘယ်လို လုပ်နိုင်တယ်' ဆိုတာကို ကျပ်ကို မြင်စေချင်တာ။ ကျပ်ကို သူကတော့ ပြောမယ်။ 'ရှင်ကိစ္စက အထူးကိစ္စ။ ဘယ်သူကမှ ရှင်ကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ရှင်ပြောချင်ရင် ပြော။ ဘာမှ ကတိမပေးနိုင်ဘူး။ ဘာမှ သစ္စာဆိုနေစရာ မလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်လုပ်နေသမျှဟာ ဘာမှ အဆက်အစပ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအပေါ် ရှင် တက်နင်းသွားနိုင်တယ်။ ဒီမယ် ကျွန်မက တော့ ရှင်အတွက် ရာသက်ပန် ကျေးကျွန်ပဲ။ ကျေးကျွန်၊ ဟုတ်လား။ ကျုပ်က ကျေးကျွန်မှ မလိုဘဲ။ တစ်စူးတစ်ပဲ ပေးရ ပေးရ မလိုချင်ဘူး။

သူကတော့ ပြောပြန်ဦးမယ်။ 'ရှင်က တရားဥပဒေကို မြတ်နိုးတယ်'။ 'ဟုတ်ပါ။ ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်'။ 'ဘာဖြစ်လို့ ရှင်ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဝကို တရားဥပဒေက စော်ကားခွင့် ပေးခဲ့တာလဲ။ ရှင်ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဝဆိုတာ ထူးခြားနေတာပဲ'။ 'ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဘဝက ကျပ်ကိုမှ မထူးခြားစေခဲ့ဘဲ'။ 'ရှင်ဆိုမှာ တရားဥပဒေဟာ ပျော့ပျောင်းလာခဲ့တယ်ဆိုရင် တခြားလူတွေအပေါ်မှာလည်း ပျော့ပျောင်းလာရမှာပဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်လာလို့ သူတို့ခမျာ နစ်နာကြရလိမ့်မယ်'။ 'တရားဥပဒေ အနေနဲ့ကတော့ ဒီကိစ္စဟာ သူနဲ့ မဆိုင်ဘူး'။ 'အားလုံးဟာ သူနဲ့ ဆိုင်တယ်'။ 'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကပြောတော့ ကျုပ်က အထူးကိစ္စဆို'။ 'အထူးကိစ္စပဲ။ တကယ်လို့ ရှင်က သရုပ် ဆောင်နိုင်ရင် ရှင်က တခြားလူတွေကို သရုပ်ဆောင်ခွင့် ပေး လိုက်ရင်တော့ အထူးကိစ္စ မဟုတ်ဘူး'။

ကျုပ် အိပ်ပျော်လို့ နေခဲ့တာ။ ကျုပ် နိုးလာတော့ လူတစ်ယောက်က မေးနေတာကို နားထောင်လိုက်မိတယ် 'ခင်ဗျားက တရားဥပဒေဟာလား'တဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှင်နေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့လူကို မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းကတော့ အတော်ကို ဆန်းတယ်

ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေတောင် သူက ပြောလာ တယ်။ 'အမှန်ပြောရရင်တော့ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး ခွဲခြားပစ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင် သွားလေရာ ကျွန်မက လိုက်နေတော့မှာ။ ရှင် အရိပ်အောက်မှာ ကျွန်မ နေမှာ။ ရှင် အိပ်ပျော်နေရင် ကျွန်မလည်း အိပ်ပျော်နေမှာ'။

ကျုပ်ကို ပိတ်လှောင်ထားလိုက်စေခဲ့တယ်။ သူတို့အပြော ကတော့ ယာယီတဲ့။ ကောင်းပြီ၊ ယာယီပဲပေါ့။ အခန်း အပြင် ဘက်ကို ထွက်ရတဲ့အခါ ဒီမှာနေတဲ့ တခြားလူနာတစ်ယောက် က ကျုပ်ပခုံးပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး ကျုပ်ခေါင်းပေါ်မှာ ခြေ မြှောက်လက်မြှောက် လုပ်နေတယ်။ သူက အဘိုးကြီး၊ မုတ်

ဆိတ်ဖြူဖြူနဲ့ ကျုပ်က မေးလိုက်မိတယ်။ 'ခင်ဗျားက ဘယ်သူ တုံး။ တော်လစ်တို့င်းလား'။ အဲဒီလိုဖြစ်လာတော့ ဆရာဝန် ကျုပ်ဟာ တကယ့်ကို ရူးနေတာလို့ တွေးတယ်။ အဆုံးမှာတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်နောက်က လူတစ်ယောက်ကြီးနဲ့ လမ်းလျှောက်နေ မိတော့တယ်။ နွယ်ငင်ရစ်ပတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ခဲ့ ဘူးလို့မျိုး။ လူလတ်ပိုင်း လူတစ်ယောက်။ အောင်မြင်ချင်တဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိကြသူတွေ။ မတော်မတည့် ကလေး ဆန်မှု တစ်မျိုးပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ် ပြုလဲသွားတဲ့အခါ(လဲပြီပဲ) ဆို ကျုပ်က မြင်းတစ်ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ရဲဆန် ရဲဘက်တချို့လည်း လဲကုန်မှာပဲ။ သင်းတို့က ကျုပ်ကို ညှိစဉ်း သေရာခွဲဖြစ်အောင် ပိုင်းတွယ်ကြတော့မှာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အခါတွေပဲ။

ကျုပ်ရဲ့ အမှုအကျင့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ တရားဥပဒေ အတော်ကို ဝေဖန်တယ်။ 'အရင် ရှင်ကို တွေ့စကနဲ့ဆို အမှား ကြီး မတူတော့ဘူး'။ 'အများကြီး မတူတော့ဘူးတဲ့လား'။ 'ရှင်ကို လူတွေက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးနဲ့ ပြောင်စာ နောက်တာ မရှိကြဘူး။ ရှင်ကို မြင်ရတာကိုက တစ်ဘဝတည်း ရှင်ကို ချစ်ဖို့ဆိုတာက သေဖို့ပဲ။ လူတွေဟာ ကျင်းတုန်း အဲဒီအထဲမှာ မြေကြီးဖုံးပြီး ရှင်ကို မတွေ့ရအောင် ရှောင်ကြ တယ်။ သူတို့အချင်းချင်း ပြောကြတာက 'သူ သွားပြီလား ကျုပ်တို့ကို ဖုံးကွယ်ထားပေးတဲ့ မြေသားကိုဖြင့် ဘုရားသခင် ၈ ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ'။ 'လူတွေက ကျုပ်ကို ကြောက် သတဲ့လား'။ 'ရှင်ကိုတော့ ကြောက်တယ်ဆိုတာကလေး မလုံလောက်ဘူး။ ရင်ထဲ အသည်းထဲက ချီးမွမ်းကြတာ

မျိုးမရှိဘူး။ တာဝန်သိတဲ့ သစ္စာရှိတဲ့ဘဝတစ်ခုမှ မထွက် ဘဲ။ မာန်၊ မာနမရှိတာမှမဟုတ် ဘဲ။ ဒီဟာတွေအပြင် ဘယ်သူ ကမျှ ကျွန်မကို မေးခွန်းထုတ် ခွင့်မပေးဘဲ။ ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို ထည့်စဉ်းစားရဲမှာ မလဲ'။

အဲဒါတွေက ကောင်း

လောက်အောင် သူ့မှာ အသိတရားရလာတယ်။ ကျုပ်ကို ချီး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ချီးပေးတာဟာ သူ့ကိုယ်သူ ချီး လိုက်တာပဲ။ 'ရှင်ဟာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေတဲ့လူ။ ကပြော ကသောက် ဖြစ်နေတဲ့လူ။ ဖျက်ဆီးနေချင်တဲ့၊ နှောင့်ယှက် ချင်တဲ့လူပဲ'။ 'ဘာတွေပြောနေတာလဲ'။ 'ပြောဆို ကျွန်မက ပြောက်ကသောက် ဖြစ်နေတဲ့ ဖျက်ဆီးနေတဲ့ နတ်သမီး ကလေးပဲ။ ကျွန်မဟာ အန္တိမနိဂုံးပဲ'။ 'ဒီလိုဖြင့်'လို့ အ ခါလိုက်ပြီး ကျုပ်က သူ့ကိုပြောလိုက်တယ်။ 'ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် စလုံးကို အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားဖို့အတွက် လုံလောက် တင်မကဘူး။ ပိုတောင်နေသေးတယ်'။ မှန်ရာပြောရရင်

ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကို သဘောကျတယ်။ ယောက်ျား သားတွေ လိုအပ်တာထက်တောင် ပိုနေသေးတဲ့ ဒီပတ်ဝန်း ကျင်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းကသာ ဣတ္ထိယန္တယ်ဝင်။ တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်ကို သူ့ခွေးကလေး ကိုင်ကြည့်ခွင့်ပေး တယ်။ အတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုရတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကိုပြောပြမိတယ်။ 'ကျုပ်ကတော့ ခွေးကလေးလောက်နဲ့ ကျေနပ်မယ့်လူတော့ မဟုတ်ဘူး'။ သူက ပြန်ပြောတယ်။ 'အဲဒါကတော့ အတော့်ကို ရွံဖို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စ'။

ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ ကစားကွက်တွေထဲက တစ်ခု။ သူက ကျုပ်ကို နေရာတစ်ခု ပြတယ်။ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ အပေါ်ဘက် နဲ့ မျက်နှာကြက်အကြား။ 'ရှင်က အဲဒီမှာ'လို့ သူက ပြော တယ်။ အဲဒီဆီကို ကျုပ်က ကြိုးစားပြီး ကြည့်မိတယ်။ 'တွေ့ လား'။ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီးတော့ ကြည့်တာပဲ။ 'ဘယ် လိုတဲ့'။ ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးထဲဆီက အမှတ်အသားတွေ အပြင် ဘက်ဆီ ပျံ့ထွက်သွားကြသလို ကျုပ် ခံစားရလိုက်မိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အမြင်အာရုံဟာ ဒဏ်ရာတစ်ခု၊ ခေါင်းဆုံတာက ဟောင်းလောင်းပေါက်။ ရင်ခွံ အသည်းနှုတ်ခံထားရတဲ့ သတ္တဝါ။ ရုတ်တရက် သူက အော်လိုက်တယ်။ 'အို၊ ကာလ တရားကိုတော့ဖြင့် တွေ့ရပါပြီကော။ အို ဘုရားသခင်' စသ ဖြင့်ပဲ။ သူ့ကစားကွက်ကဖြင့် ကျုပ်ကို အတော့်ကြီး ပင်ပန်း ထာစေခဲ့တယ်လို့ ပြောပြီး ကန့်ကွက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်ကို သဘောကျနေတာကို ရပ်တန့်မပစ်နိုင်ဘူး။

ခင်ဗျားမျက်နှာကို ဘယ်သူက ဖန်ခွက်နဲ့ ပေါက်တာလဲ။ ဒီမေးခွန်းက တခြားမေးခွန်းတွေထဲမှာ ပြန်ပြီး ပါလာတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့ တိုက်ရိုက် မေးစရာလည်း မလိုဘူး။ တခြားမေးခွန်းတွေဆီ ဦးတည်ထားတဲ့ လမ်းဆုံ။ သူတို့က ကျုပ်ကို ပြောပြထားတယ်။ ကျုပ်ဖြေသမျှဟာ ဘာကိုမျှ ဖော်ထုတ်မပြနိုင်ဘူး။ ဖော်ထုတ်မပြနိုင်ဆို ဟိုးအရင် ထတည်းက ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီးသားတွေ ဖြစ်နေလို့တဲ့။ 'ဘာမှ မပြောတာကတော့ အကောင်းဆုံးပဲ'။ 'ဒီမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ယူတတ်တစ်ယောက်။ ဘာမှ မပြောဘဲ နေတာကိုက စိတ်-ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား သိတယ်။ တုံး တယ် ဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားကို သစ္စာဖောက်ပြီး တော်တော် ထို အသုံးမကျတဲ့နည်းနဲ့ ထွက်ပြေးသွားပါပကော'။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပြန်ဖြေဦးမှ။ 'ကျုပ်က ဘာမှ မပြောဘဲနေတာဟာ စာကယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်က ဘာမှ မပြောဘဲနေတာကို ဖော်ထုတ်ထားခဲ့ရင် သိပ်မကြာခင် ခင်ဗျားတို့ ရှာတွေ့သွားမှာပဲ။ ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့ ခင်ဗျားအတွက် ထောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျားကို အကူအညီ ပေးလိုက်တာပဲ။ ကျုပ် အတွက်လည်း ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက ကူညီနေ ထာဆို'။ ဒီတော့ သူတို့မှာ အကြောင်းရင်းကို ရေဆုံးမြေဆုံး ဖျိတ်စရာ ကောင်းကင်ကြီးနဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို အရွှေအပြောင် ထုတ်ပြနေတော့တယ်။

ကျုပ်က သူတို့ရှာဖွေနေတာထဲမှာ ပတ်သက်သွားမိ တယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ မျက်နှာဝမ်းစွပ် မုဆိုးတွေလိုပဲ။ ဘယ်သူက အမေးခံနေရတာလဲ။ ဘယ်သူက ဖြေနေတာလဲ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က တခြားတစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်သွား တယ်။ စကားလုံးတွေဟာ သူတို့ဘာသာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေ ကြတာ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက ဝင်ရောက်လာတယ်။ အကောင်းဆုံး နိလူရာ နေရာ။ ဒါကိုတော့ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းကပဲ သိလိုက်တယ်။

ကျုပ် အမေးခံရတယ်။ 'တကယ်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း'ပြော စမ်းပါတဲ့။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလား။ ကျုပ်က စပြီး ပြောလိုက် တာက ဒီလို။ ကျုပ်က လူတော် ပညာတတ် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ငတ်တော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပျော်ရွှင်စရာကို ကျုပ် သိခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ တိုလွန်းတယ်။ ကျုပ်က ဇာတ်လမ်း တစ်ခုလုံး ပြောပြလိုက်တော့ သူတို့က နားထောင်နေတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတာပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ အစပိုင်းကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း အဆုံးပိုင်းကတော့ အားလုံးအတွက် အံ့သြသင့်စရာပဲ။ 'အဲဒါက အစပဲ'လို့ သူတို့က ပြောကြတယ်။ 'ကိုင်း၊ အချက် အလက်တွေကို ပြောစမ်းပါ'တဲ့။ ဘာပြောရမှာတဲ့တဲ့။ ဇာတ် လမ်းက ပြီးသွားပြီပဲ။

ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြနိုင်လောက်အောင် ကျုပ်က မစွမ်းဘူးဆိုတာကို ကျုပ်ဘာသာ အသိအမှတ်ပြုရမှာပဲ။ ဇာတ် လမ်းဆိုတာကို ကျုပ်ရဲ့ သိမှတ်ခံစား နားလည်နိုင်မှုထဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပြီ။ အကြိမ်ကြိမ် ပျားနာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရာက ပျောက်ဆုံးခဲ့တာ။ ဒီဖြေရှင်းချက်ကို သူတို့က ဘဝင် မကျဘူး။ တခြား ဆင်ခြေပေးဖို့ကိုပဲ ဆင့်ကဲ တောင်းဆိုနေ ကြပြန်တယ်။ ခုတော့ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ သတိထားလိုက်မိ တယ်။ သူတို့က နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က မျက်စိကု ဆရာဝန်၊ တစ်ယောက်က စိတ်ရောဂါဆိုင်ရာ အထူးကု။ ဒီတော့ ခုပြောဆိုနေကြတာက အစဉ်အလာ နည်းလမ်းတကျ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ ပြောဆိုနေတာကို စည်းကမ်း နည်းလမ်းတွေနဲ့ တင်းကျပ်ထားရုံမကဘူး အမိန့်အာဏာနဲ့ ထိန်းကျောင်းနေတာ။ တော်ပါသေးရဲ့။ သင်းတို့နှစ်ယောက် စလုံးဟာ ပုလိပ်မင်းကြီး မဟုတ်ကြလို့။ သူတို့က နှစ်ယောက် မို့ အားလုံးပေါင်းတော့ သုံးယောက်။ တတိယ တစ်ယောက်က တော့ စာရေးဆရာဆိုတာ ကျုပ် အသေအချာ ပြောနိုင်တယ်။ သူက ဆင်ခြင်တဲ့တရားနဲ့ နိုင်နိုင်မာမာ ပြောနိုင်တဲ့လူ။ သူ မှတ်မိသမျှ အချက်တွေကို ပြန်ပြီး ဖော်ထုတ်တင်ပြနိုင်တဲ့လူ ဆိုတာ ကျုပ် ယုံတယ်။

ဇာတ်လမ်းတစ်ခုတဲ့လား။ ဇာတ်လမ်းတွေ မရှိဘူး။ ဘယ်သော်မှ ရှိမလာနိုင်တော့ဘူး။

■
မြင့်သန်း

WIN ISZUDIA

သို့သော်လည်းကောင်း၊ နတ်ရုပ်ပေါင်း

‘ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ဘယ်ကိုများ ထွက်သွားတာပါလိမ့်’

မယ်မြိုင်အတွက် ကရုဏာသံတွေကလည်း နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲနေတယ်။ တစ်ရွာလုံးမှာ မယ်မြိုင်ကို မုန်းတဲ့သူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ မယ်မြိုင်က အရူးသာဆိုတယ်။ တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတာမှ မဟုတ်တာလေ။ သူဟာသူ ရွာထိပ်က ဧရပ်မှာ နေ၊ ဧရပ်မှာ အိပ်။ ပြီးတော့ ဗိုက်ဆာရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားစားတယ်။ ရွာကလူတွေလည်း မယ်မြိုင်ကို ကရုဏာသက်ပြီး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲကြတာပါပဲ။

အခုတော့ မယ်မြိုင် ပျောက်သွားပြီတဲ့။ ဒီဇာတ်ထုပ်က ရွာလူကြီး ဦးထော်ရဲ့ခေါင်းပေါ်ကို အလိုလို ရောက်လာတယ်။ မယ်မြိုင်က အရူးဆိုပေမဲ့ ဖားချောင်းရွာသူပဲလေ။ ကိုယ့်ရွာသူတစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားတာကို ဘယ်နှယ် စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ဦးထော်လည်း မယ်မြိုင်ကြောင့် ခေါင်းခဲရပြီ။

မကြာပါဘူး။ မယ်မြိုင်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ရွာသားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွာလူကြီး ဦးထော်ရဲ့အိမ်ရှေ့ကို တဖွဲဖွဲရောက်

၁။

နံနက်မိုးသောက်ရဲ့ လေပြည်ညင်းနဲ့အတူ သတင်းတစ်ခုက အနံ့ပြင်းပြင်းနဲ့ ဖျံလွင့်နေတယ်။ ‘မယ်မြိုင်တစ်ယောက် ရွာက ပျောက်သွားပြီ’ ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရသူမှန်သမျှ အံ့သြသွားကြတယ်။ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။ မယ်မြိုင်ရဲ့ သတင်းကြောင့် ဖားချောင်းတစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့ကြတာ အမှန်ပဲ။ ‘ရွာထိပ်က ဧရပ်မှာလည်း မတွေ့ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလည်း ထမင်း လာမစားဘူးတဲ့’

လာကြတော့တယ်။ ရွာသားတွေစုပြီးဆိုတာနဲ့ ဦးထော်က ကွပ်ဖုတ်ပေါ်ကနေပြီး ရွာသားတွေ အားလုံးကြားရအောင် အော်ပြောတော့တာပဲ။

‘ကဲ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အခု မယ်မြိုင်ပျောက်သွားပြီ။ မယ်မြိုင်က လူကောင်း မဟုတ်လေတော့ ပိုပြီး စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် မယ်မြိုင်ကို အမြန်ဆုံးတွေ့အောင်လိုက်ရှာကြမယ်။ အားလုံးသဘောပေါက်ကြရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးကြီးထော်’

အားလုံးက အားတက်သရော ဝိုင်းအော်ကြတော့ ဦးထော် ကျေနပ်သွားတယ်။ တစ်ရွာလုံး တက်ညီလက်ညီ ဖြစ်နေတာက အားတက်စရာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့် အချိန်မလင့်ခင် ရွာသားတွေနဲ့အတူ မယ်မြိုင်ကို လိုက်ရှာကြတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မနက်ကတည်းက မယ်မြိုင် ရှာပုံတော်ဖွင့်လာလိုက်တာ ညနေစောင်းတဲ့အထိ သတင်းမထူးဘူး။ ဖားချောင်းနဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်က ရွာတွေမှာလည်း ရှာတာနဲ့နေပြီ။ မယ်မြိုင်ရဲ့ အရိပ်ယောင်ကို တောင် မတွေ့ရဘူး။ နတ်ဂုတ်တာများလားဆိုပြီး နတ်ကနားပေးကြည့်တယ်။ ဒါလည်း မထူးပါဘူး။ မယ်မြိုင်က ဘယ်အရပ်ဒေသကိုများ ကြွမြန်းတော်မူနေတာလဲမသိ။ ရှာမတွေ့ကြတာတော့ အမှန်ပဲ။

အချိန်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကုန်လာခဲ့ပြီ။ လိုက်ရှာနေတဲ့သူတွေ

တစ်ရွာလုံးမှာ
မယ်မြိုင်ကို
မုန်းတဲ့သူရယ်လို့
တစ်ယောက်မှ
မရှိဘူး
မယ်မြိုင်က
အရှာသာ ဆိုတယ်
တစ်ရွာလုံးကို
ဒုက္ခပေးနေတာမှ
မဟုတ်တာလေ
သူဟာသူ
ရွာထိပ်က
ဇရပ်မှာ နေ
ဇရပ်မှာ ဒဗ်
ပြီးတော့
ဗိုက်ဆာရင်
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
သွားစားတယ်

လည်း စိတ်ဓာတ်ကျစပြုနေပြီ။ နောက်ဆုံး ည ခုနစ်နာရီထိုးမှ ရှာဖွေရေးရပ်စဲလိုက်ကြတယ်။ လိုက်ရှာကြတဲ့နေရာလည်း စုံနေပြီလေ။ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့ မတွေ့တော့ အားလုံး လက်လျှော့လိုက်ကြတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မယ်မြိုင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်လေးက တော့ အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိကြတယ်။ မယ်မြိုင် ဘယ်ပျောက်သွားလဲဆိုတာ သိချင်ကြတယ်။ မယ်မြိုင်ရဲ့ အစွဲကြောင့်လည်း အားလုံးက စိတ်ပူမိကြတယ်။

မယ်မြိုင်ရဲ့အစွဲက မွေးကင်းစကလေးတွေကို မြင်ရင် မနေနိုင်ဘူး။ လူအလစ်ကို

စောင့်ပြီး ကလေးကို ခိုးသွားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ် မပေးဘူး။ ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ ကလေးကို ချောမြူတယ်။ နို့ချို တိုက်ကျွေးတယ်။ ကလေးပျောက်တဲ့ မိဘတွေ နေရာအနှံ့ ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာနေတဲ့အချိန် မယ်မြိုင်က ရွာထိပ်က ဇရပ်မှာ ကလေးကို ပွေ့ပြီး သားချော့တေးတွေ ဆိုလို့။ ကလေးမိဘတွေကလည်း မယ်မြိုင်ဆိုမှာ ကလေးကို ပြန်တွေ့တော့မှ စိတ်အေးရတယ်။ ကလေးယူသွားတဲ့ မယ်မြိုင်ကိုလည်း စိတ်မဆိုးမိကြဘူး။ ပိုလို့တောင် သနားကြလေရဲ့။

တကယ်တော့ မယ်မြိုင်အဲဒီလို လုပ်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကလည်း ရှိတယ်။ မယ်မြိုင်ဘဝရဲ့အနာတရကြီးပေါ့။ ကံကြမ္မာရဲ့လျှပ်တစ်ပြက်ရိုက်ချက်မှာ မယ်မြိုင်ရဲ့ ဘဝလေး ကျိုးပဲ့ကြွေလွင့်သွားခဲ့ရတယ်။ အေးစက် ဆွဲအံ့မှုတွေနဲ့အတူ မယ်မြိုင်ရဲ့ ဘဝ အလင်းပျောက်ခဲ့ရတယ်။ အတိတ်ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်တိုင်း မယ်မြိုင်ရဲ့ သေရာပါ အနာဟောင်းက အက်ကြောင်း ထပ်နေဆဲပဲ။ ဘာလိုလိုနဲ့ အချိန်စက်ဝန်းရဲ့ လည်ပတ်မှုအောက်မှာ မယ်မြိုင်ရဲ့ဘဝ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့တာ နှစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီပဲလေ။

၂။

မယ်မြိုင်ရဲ့ အဖေ ဦးသာမြိုင်က အုန်းပင်တက်သမား။ ရွာမှာ အုန်းသီးချတာတို့၊ အုန်းပင်လှတာတို့ဆို

ဦးသာမြိုင်တို့ပဲ လုပ်ရတာ။ ဒီတော့ ဦးသာမြိုင်ရဲ့ အဖေကို သမီး မယ်မြိုင်က ဆက်လဲလာရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရွာလွယ်ကူကူတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဦးသာမြိုင်က မယ်မြိုင်နဲ့ အုန်းပင်တက် မသင်ပေးဘူး။ မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့လေး။ ဒါကို မယ်မြိုင်က မသင်တော့အလုပ်ကိုမှ လုပ်ချင်တာတယ်။ မသင်ပေးရင် အရည်သမား ကြွက်ကြီးကို ယူဆော်လို့ ခြိမ်းခြောက်တော့တာပဲ။ ဒီတော့မှ ဦးသာမြိုင်က ကြွက်ကြီးလိုလူကို ယူဆာထက်စာရင် အုန်းပင်တက်တာကမှ မြတ်သော အလုပ်ဆိုပြီး သင်ပေးလိုက်ရတော့တယ်။

မိတဆိုး သမီးလေးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားတော့ မယ်မြိုင်က တစ်ခွတ်ထိုးလုပ်တတ်တယ်။ မယ်မြိုင်ထိုး အုန်းပင်တက် သင်ပေးခဲ့စေမဲ့ အုန်းပင်တက်ဖို့ လာငှားရင်တော့ ဦးသာမြိုင်ပဲ တစ်တယ်။ မယ်မြိုင်ကို မတတ်နိုင်ဘူး။ ဦးသာမြိုင် နေကောင်းဖြစ်တာနဲ့ ရွာထဲအလှူလုပ်တာ တိုက်ဆိုင်လာလို့ အုန်းသီးချမယ်ဆိုရင် တောင် မယ်မြိုင်ကို အုန်းပင်မတက်ခိုင်းခဲ့ဘူး။ ဦးသာမြိုင်ပဲ နေမကောင်းတဲ့ အကြားထဲ အုန်းပင်တက်ခဲ့တာ။ အဲသလောက်အထိကို မယ်မြိုင်ကို ချစ်ခဲ့ရှာတာ။ ဦးသာမြိုင်ဆုံးတော့မှပဲ မယ်မြိုင်က အုန်းပင်တက်သမ ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။

ဦးသာမြိုင်ဆုံးတော့ မယ်မြိုင်က အသက်နှစ်နှစ်ရှိနေပြီ။ မယ်မြိုင်က တခြား

မိန်းကလေးတွေလို စက်ချုပ်
တာတို့၊ ကောက်စိုက် ပျိုး
နုတ်တာတို့ လုံးဝ စိတ်မဝင်
စားဘူး။ အုန်းပင်တက်တဲ့
အလုပ်နဲ့ပဲ အသက်မွေးခဲ့
တယ်။ နောက်တော့ ဖိုးခွား
ဆိုတဲ့ ကရင်လေးနဲ့ အကြောင်း
ပါတယ်။ ဖိုးခွားကလည်း
အုန်းပင်တက်သမားတစ်
ယောက်ပဲ။ ဒီတော့ လင်
မယား နှစ်ယောက်စလုံး
အုန်းပင်တက်တဲ့ အလုပ်နဲ့ပဲ
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့
ကြတယ်။

မယ်မြိုင်တို့ လက်ထပ်
ပြီး အချိန်တော်တော် ကြာလာ
တဲ့အထိ သားသမီး မထွန်း
ကားလာခဲ့ဘူး။ လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး ကလေး
လိုချင်လိုက်တာမှ အရူးအမူး
ပဲ။ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းရ
လွန်းလို့လည်း မမောနိုင်ဘူး။
တခြားသူတွေရဲ့ ကလေးတွေ
မြင်တိုင်း ကလေးလိုချင်စိတ်
တွေ တဖိတ်ဖိတ် ယိုစိမ့်နေခဲ့
တဲ့ မယ်မြိုင်တို့ရယ်လေ။

မယ်မြိုင်တို့ လင်မယား
ကလေးရူး ရူးနေခဲ့ရင်းက ကံ
တရားက မေးမလို့လားမသိ။
ကိုးနှစ်ကြာမှ မယ်မြိုင်မှာ
သားဦး ကိုယ်ဝန်ဆောင်လာ
ခဲ့ရတယ်။ မယ်မြိုင်တို့ ဝမ်း
သာလွန်းလို့ အိပ်မပျော်၊ စား
မဝင်တဲ့အထိ။ ဖိုးခွားဆို
လည်း မယ်မြိုင်ကို အရိပ်
တကြည့် ကြည့်နဲ့။ ဘာမှ
တောင် မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖိုးခွား
တစ်ယောက်တည်း အလုပ်
တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်တာပဲ
ကြည့်တော့။

မယ်မြိုင်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိ
တာကတည်းက အုန်းပင်
တက်တဲ့ အလုပ်ကို ဖိုးခွားပဲ

လုပ်တော့တယ်။ မယ်မြိုင်က
မပေါ့မပါးနဲ့မို့ အိမ်မှာပဲ နေ
စေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မယ်မြိုင်
က ဒီအတိုင်း မနေပါဘူး။
အိမ်နောက်က မြေကွက်လပ်
မှာ ဟင်းရွက်စုံ စိုက်တယ်။
ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ချရောင်း
တယ်။ အကြော်ရောင်းတဲ့
မဋ္ဌေကြည်ကိုလည်း ဟင်း
ရွက်တွေ ဖောက်သည်သွင်း
တာပဲ။ ရတဲ့ငွေကို ခြစ်ခြစ်
ကုတ်ကုတ်စုပြီး မီးဖွားစရိတ်
အတွက် သီးသန့်ထားတယ်။
ဖိုးခွားကလည်း အရင်က
ထက် အလုပ်ကြိုးစားလာ
တယ်။

ကိုယ်ဝန်ရစ်လလောက်
နေတော့ ကလေးအတွက်
အင်္ကျီလေးတွေ၊ အနီးပိုင်း
လေးတွေ စုရတာနဲ့ လင်
မယားနှစ်ယောက်စလုံး
မမောနိုင် မမန်းနိုင်။ မွေးလာ
မယ့် ရင်သွေးလေးအတွက်
မဆုံးနိုင်တဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ပေါ့။
ဒါကို ကံကြမ္မာပြုဟုဆိုကာ
အရိပ်မိုးဖို့ ဘယ်အချိန်က
တည်းက ချောင်းနေခဲ့တာလဲ
မသိဘူး။ မယ်မြိုင်ဘဝတစ်
ခုလုံး စုတ်ပြတ်သွားခဲ့တာပဲ။

အဲဒီနေ့က ဟိုဘက်ရွာ
မှာ အလှူရှိလို့ ဖိုးခွားကို
အုန်းသီးချဖို့ လာငှားသွား
တယ်။ မယ်မြိုင်ကလည်း
ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့။
မကြာပါဘူး။ မယ်မြိုင် မိုက်
နာလာတယ်။ မယ်မြိုင် အော်
သံကြောင့် အိမ်နီးချင်းတွေ
လက်သည်ခေါ်လာပြီး မီးဖွား
ဖို့ ပြင်ဆင်ကြရတယ်။ သား
ဦးလေးမို့ထင်တယ်။ ကလေး
က တော်တော်နဲ့ မမွေးလာ
ဘူး။ မယ်မြိုင်ရဲ့ နာကျင်တဲ့
အော်သံကလည်း အဆက်

မပြတ် ထွက်ပေါ်လို့။ မိခင်
တစ်ယောက်ရဲ့ အားမာန်
အပြည့်နဲ့ ကလေးမျက်နှာမြင်
ရဖို့ ဝေဒနာကို အကြိတ်ခံနေခဲ့
တယ်။ အချိန်အတော်လေး
ကြာမှ ကလေးက မွေးလာ
တယ်။

“ကလေးက အသေ
လေးတော့”

လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတဲ့
လက်သည်မိန်းမကြီးရဲ့ အသံ
ကို မယ်မြိုင်ကြားပြီး ငိုကြွေး
လိုက်တာမှ အသည်းခိုက်
မတတ်။ သွေးနုသားနုမှာ မငို
ဖို့ အားလုံးက နှစ်သိမ့်နေကြ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သွေး၊
ကိုယ့်သား မဟုတ်လား။
မယ်မြိုင်မှာ ဖြေမဆည်နိုင်
အောင်ကို ဖြစ်လို့။ ရင်သွေး
တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့
မယ်မြိုင်အတွက်တော့ အပူစီး
တွေ ဆွတ်ကဲပြီး လောင်မြိုက်
ခဲ့ရတယ်။

“မယ်မြိုင်ရေ... နင့်
ယောက်ျား အုန်းပင်ပေါ်က
ပြုတ်ကျလို့ ဆုံးပြီတဲ့”

အိမ်အပြင်ဘက်က
ရုတ်တရက် ထွက်လာတဲ့
အသံတစ်သံက မယ်မြိုင်ကို
ပိုပြီး သွေးပျက်သွားစေတာ
ပဲ။ လာပြောတဲ့သူကလည်း
ရေးကြီးသုတ်ပျာမို့ မယ်မြိုင်
မီးဖွားနေတာကို မသိဘူး။
ပြောပြီးမှ သိလိုက်တာတဲ့။
ဒါပေမဲ့ အားလုံး လွန်ကုန်ကြ
ပြီ။ လင်လည်း ဆုံး၊ သား
လည်း ဆုံးနဲ့ မယ်မြိုင်တစ်
ယောက် မပဉ္စာ မြေလူးသလို
ပါပဲ။ ငိုလိုက်တာမှ မနား
စတမ်းကို ငိုတာ။ တက်
မတတ် ချက်မတတ် ငိုနေတဲ့
မယ်မြိုင်ကို မြင်ရသူတိုင်း
စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး
မယ်မြိုင် အပြောင်းလဲကြီး
ပြောင်းလဲသွားတော့တာပဲ။
စကားလည်း မပြောတော့
ဘူး။ အိမ်မှာလည်း မနေ
တော့ဘူး။ အချိန်တိုင်းလိုလို
လျှောက်သွားနေတော့တာပဲ။
ဘယ်သွားမှာလဲလို့ မေးရင်
မယ်မြိုင်က တစ်ခွန်းတည်း
ဖြေတယ်။ သူ့ကလေးကို
လိုက်ရှာတာတဲ့လေ။ ဒီတော့
မယ်မြိုင်ကိုကြည့်ပြီး အားလုံး
စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။

မယ်မြိုင်က ဗိုက်ဆာရင်
ဘန်းကြီးကျောင်းကိုသွားတယ်။
ပြီးတော့ ရွာထဲအနှံ့ လျှောက်
သွားတယ်။ မယ်မြိုင်က
သူ့ကံသူ့ကံခါအောင် ရူးတာ
မဟုတ်ပေမဲ့ စိတ်မနှံ့တော့
ဘူး။ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးသွား
တယ်ဆို ပိုမှန်မယ်။ ပုံမှန်
အချိန်ဆို လူကောင်းလို ဖြစ်
နေပေမဲ့ ကလေးတွေကို မြင်
ရင် မယ်မြိုင်ရဲ့ စိတ်တွေ
မူမမှန်တော့ဘူး။

ရွာမှာ မီးဖွားတယ်လို့
သတင်းကြားရင် မယ်မြိုင်
ရောက်လာတယ်။ ကလေး
ကို ကြည့်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုတယ်။ ကလေးကို ပွေ့ချို
နမ်းရှိုက်တယ်။ မယ်မြိုင်က
စိတ်မနှံ့တဲ့သူမို့ ကလေးမိဘ
တွေက စိုးရိမ်ကြတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ မယ်မြိုင်က ကလေးကို
ကြည့်ရုံအပြင် ဘာမှမလုပ်
ဘူး။ ဒီတော့မှ ကလေးမိဘ
တွေလည်း စိတ်အေးရတော့
တယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့
ကျတော့ ကလေးက ပျောက်
ချင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်။
အားလုံး ဝိုင်းရှာကြတော့မှ
ရွာထိပ်က ရေပ်မှာ သွားတော့

တယ်။ မယ်မြိုင်ရယ်လေ
ကလေးကို နို့တိုက်ပြီး ချော
မြူလို့။ မယ်မြိုင်ကို ကြည့်ပြီး
အားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်
ကြရတယ်။ မိခင်မေတ္တာတွေ
ပြည့်သိပ်နေပေမဲ့ မိခင်ဖြစ်ခွင့်
မရလိုက်တဲ့ မယ်မြိုင်အဖြစ်ကို
စာနာကြတယ်။ ဘယ်လိုပဲ
ရှားနေတယ်ပြောပြော မယ်မြိုင်
လည်း မေတ္တာစိတ်ရှိတဲ့ လူ
သားတစ်ယောက်ပဲလေ။
ဒီတော့ အပြစ်မဆိုသာဘူး
ပေါ့။

□

၃။

‘မယ်မြိုင် ပြန်ရောက်
လာပြီဟေ့၊ ရွာထိပ်ဧရိယာပဲ’
ဒီသတင်းက နံနက်ခင်း
ကို ပိုပြီး အသက်ဝင်လှုပ်ရှား
သွားစေတယ်။ မယ်မြိုင်
အတွက် စိုးရိမ်နေကြတဲ့သူ
တွေအားလုံး ဝမ်းသာသွားကြ
တယ်။ မယ်မြိုင် ရွာကနေ
ပျောက်သွားတာ ဆယ်ရက်
လောက် ရှိပြီလေ။ ဘယ်သွား
လို့ ဘယ်ရောက်နေလဲမှ မသိ
တာ။ အခု ပြန်လာပြီဆိုတော့
ဝမ်းသာကြတာပေါ့။

‘မယ်မြိုင်လက်ထဲမှာ
အနီးပိုင်းနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ မွေး
ကင်းစ ကလေးတစ်ယောက်
နဲ့’ဆိုတဲ့ နောက်ဆက်တွဲ
ထွက်ပေါ်လာတဲ့ သတင်းက
တော့ အားလုံးကို အံ့အားသင့်
တုန်လှုပ်သွားစေတော့တယ်။

‘ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ဘယ်
သူကလေးကို သွားယူလာ
တာပါလိမ့်’

‘ကလေးပျောက်တဲ့
မိဘတွေတော့ အရမ်း စိတ်ပူ
နေကြတော့မှာပဲ’

အားလုံးက စိုးရိမ်စိတ်
အပြည့်နဲ့ မယ်မြိုင်နေတဲ့ ဧရပ်

မယ်မြိုင်ရဲ့အဖွဲ့က
မွေးကင်းစ
ကလေးတွေကို
မြင်ရင်
မနေနိုင်ဘူး
လူအလစ်ကို
စောင့်ပြီး
ကလေးကို
ခိုးသွားတတ်တယ်
ဒါပေမဲ့
အန္တရာယ်
မပေးဘူး
ဘာလုပ်လဲ
ဆိုတော့
ကလေးကို
ချောမြူတယ်
နို့ချို
တိုက်ကျွေးတယ်

အနားကို တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာ
ကြတယ်။ မယ်မြိုင်ကတော့
ဧရပ်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ကလေး
ကို ပွေ့ပိုက်ထားတယ်။ ညစ်
နွမ်းနေတဲ့ အနီးပိုင်းကြီးနဲ့
ထုပ်ထားလိုက်တာ ကလေး
ကိုတောင် မမြင်ရဘူး။
ပါးစပ်ကလည်း သားချော
တေးတွေကို အဆက်မပြတ်
ဆိုနေခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း
ဒီပြဿနာက ဦးထော်ရဲ့
ခေါင်းပေါ်ပဲ ရောက်လာ
တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးထော်
လည်း မယ်မြိုင်လက်ထဲက
ကလေးကို ယူဖို့ ပြင်ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဦးထော်လည်း ဧရပ်
ပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက်ရော

မယ်မြိုင်က တုတ်တစ်ချောင်း
ကို ဆွဲယူလိုက်တော့တယ်။
ပြီးတော့ သူကြီးကို ကြည့်ပြီး
အသံကုန် အော်တယ်။

‘သွား...တက်မလာနဲ့
နော်၊ တုတ်နဲ့ ရိုက်ပစ်လိုက်
မယ်၊ ငါ့ကလေးကို လာမယူ
နဲ့... သွား... သွား...’

မယ်မြိုင်ရဲ့ အသံကြောင့်
ဦးထော်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ
နောက်ပြန်ဆုတ်သွားတယ်။
မယ်မြိုင်က သားစောနဲ့ချို
ထင်ရဲ့။ အော်လိုက်တာ ငယ်
သံတောင် ပါတယ်။ ဧရပ်
အနားမှာ ရှိနေတဲ့သူတွေကို
လည်း ကလေး လာလုတယ်
လို့ ထင်နေလား မသိဘူး။
တုတ်တယ်ခမ်းယမ်းနဲ့ ဂနာ
မငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်သူ
မှလည်း မယ်မြိုင်အနားကို
ဝင်ပြီး ကလေးမယူရဲကြဘူး။
မယ်မြိုင်ကလည်း ကလေး
ကို ယူဖို့မပြောနဲ့ အကြည့်
တောင် မခံဘူး။ ဒီတော့
အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ်
တပ်ဆုတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရ
တော့တယ်။

ရွာနီးစပ်တစ်လျှောက်
ကလေးပျောက်တဲ့သတင်း
စုံစမ်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
အကြောင်းမထူးဘူး။ ကလေး
ပျောက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်း
လည်း မကြားရဘူး။ မယ်
မြိုင်ကတော့ ဧရပ်မှာပဲ နေ
တော့တယ်။ ဧရပ်က ရွာထိပ်
မှာရှိ နည်းနည်း အလှမ်းဝေး
တယ်။ ဒီတော့ မယ်မြိုင်
အကြိုက် ဖြစ်နေတော့တာ
ပေါ့။ မယ်မြိုင်က သူကလေး
ကို ဘယ်သူမှ အကြည့်မခံ
ဘူး။ ပြီးတော့ မယ်မြိုင်က
အရူးဆိုပေမဲ့ လည်တယ်။
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထမင်း

လာစားတဲ့အခါ ကလေးတို့
ခေါ်မလာဘူး။ ကလေးတို့
ဝှက်ထားခဲ့တယ်။ ဘယ်မှာ
ထားခဲ့သလဲဆိုတာလည်း
ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

မယ်မြိုင် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာ ထမင်းသွားစား
တဲ့အချိန်ဆို ဦးထော်တို့အဖွဲ့က
ကလေးရှာဖွေရေး လုပ်ကြ
တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွာ
သားတစ်ယောက်က မယ်မြိုင်
အလာကို ကင်းစောင့်ရတယ်။
မယ်မြိုင် လာပြီဆိုတာနဲ့ တစ်
နေရာမှာ အမြန် ဝင်ပုန်းကြရ
တယ်။

မယ်မြိုင်ကလည်း
အကင်းပါးတယ်။ ပြန်ရောက်
တာနဲ့ ဧရပ်အနီးတစ်ဝိုက်ထဲ
နေရာကို တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့
လိုက်ကြည့်တယ်။ မယ်မြိုင်
လက်ထဲက တုတ်ကို ကြည့်
ပြီး ပုန်းနေတဲ့ ဦးထော်တို့ ထူ
တစ်ခု ဘုရားတ၊နေကြရ
တယ်။ မကြာပါဘူး။
ဦးထော်တို့ ပုန်းနေတဲ့ နေရာ
ကို မယ်မြိုင် ရောက်လာပါ
လေရော။ ဦးထော်တို့ကို တွေ့
တယ်ဆိုရင်ပဲ မယ်မြိုင်က
တုတ်နဲ့ လိုက်ရိုက်တော့တာ။
ဦးထော်တို့အဖွဲ့ ပြေးလိုက်
တာများ တန်းနေတာပဲ။

ဒီအကြောင်းပြောရင်း
ရယ်လို့တောင် မဆုံးကြဘူး။
အရူးက တစ်မူးသာသွား
တယ်လို့ ပြောရမလားပဲ။
နောက်ဆုံး ကလေးရှာဖွေနေ
ရပ်စဲလိုက်ရတော့တယ်။
မယ်မြိုင်ကတော့ ဧရပ်မှာပဲ
အချိန်ပြည့် နေတယ်။ ဧရပ်
အနားက ဖြတ်သွားတဲ့ ထူ
တွေလည်း မယ်မြိုင်ရဲ့ အင်
အင်မတည့်တဲ့ သားစော
တေးသံတွေကို ကြားနေရ

တယ်။ မယ်မြိုင်က သူ့
ကလေးကို လက်ထဲက ချ
ထားတာတောင် မတွေ့ရ
ဘူး။ အမြဲ ထွေးပွေထားတာ
ပဲ။ ကလေးအတွက် လိုအပ်
တာ လာပေးတဲ့သူတွေတောင်
ဝေးဝေးမှာ ချပေးရတယ်။
လူတွေရှိနေရင် လာမယူဘူး။
လူတွေသွားမှ လာယူတာ။

အရင်ကဆို မယ်မြိုင်က
လူတွေနဲ့ မစိမ်းလှပါဘူး။
အခုမှ သားစောနဲ့ ယင်ရဲ့
လူတိုင်းကို သူ့ကလေး လူ
မယ်ထင်ပြီး ကင်းကင်းနေ
တာ။ တုတ်ကိုတောင် သူ
အနားမှာထားတာ ကြည့်ပေ
တော့။ ဒါကြောင့် မယ်မြိုင်ကို
ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်ရ
တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေး
ကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားခဲ့သလဲ
ဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်လေးတော့
အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိန်း
အောင်းနေခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ ဧရပ်
အနားက ဖြတ်သွားတဲ့သူတွေ
အပုပ်နဲ့တစ်ခုကို သတိထားမိ
လာကြတယ်။ အဲဒီသတင်း
က ဦးထော်ဆီ ရောက်လာ
တော့ ဦးထော်ခေါင်းခဲရပြီ။
တစ်ရွာလုံးကလည်း အဲဒီ
အပုပ်နဲ့ကြောင့် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်
လာကြတယ်။ မယ်မြိုင်ဆီက
ကလေးများ သေသွားခဲ့ပြီ
ထား။ ဘယ်က ယူလာလဲ
ဆိုတဲ့ ကလေးက မယ်မြိုင်
ထက်ထဲမှာ ကြာကြာအသက်
ရှင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ
လဲ။ မယ်မြိုင်လက်ထဲက
အနီးပိုင်းလေးကို ကြည့်ပြီး
မွေးကင်းစ ကလေးရယ်လို့
အားလုံးက မှတ်ချက်ချထား
ခဲ့ကြတာ။ မယ်မြိုင်ရဲ့ တုတ်
ကို ကြောက်ပြီး ဘယ်သူမှ

လည်း ကလေးကို မထိခဲ့ကြ
ဘူး။

ဟော... အခုတော့
အပုပ်နဲ့က ထွက်လာခဲ့ပြီ။
မယ်မြိုင်လက်ထဲမှာ ကလေး
သေသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ သေ
ချာသွားပြီ။ မယ်မြိုင်က ရွာ
က ပျောက်သွားပြီး ဘယ်က
ကလေးတစ်ယောက်ကို သွား
ခိုးခဲ့သလဲ ဆိုတာလည်း
ဦးထော်တို့ မသိခဲ့ရဘူး။
ဒါပေမဲ့ မယ်မြိုင်ရဲ့ အစွဲ
ကြောင့် အခု ကလေးတစ်
ယောက် အသက်ဆုံးရပြီ။
မယ်မြိုင်ကို အပြစ်မတင်ရက်
ပေမဲ့ ဒါကို တွေးကြည့်တိုင်း
ကလေးအတွက် စိတ်
မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။

ဒါကြောင့် မယ်မြိုင်နေ
တဲ့ ဧရပ်လေးကို ဦးထော်တို့
ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဧရပ်
အနားကိုရောက်တော့ အနံ့
ပြင်းပြင်းနဲ့ ပျံ့လွင့်လာတဲ့
အပုပ်နံ့ကို ရလိုက်ကြတယ်။
ပြီးတော့ မယ်မြိုင်ရဲ့ အဆီ
အငေါ့မတည့်တဲ့ သားချော
တေးသံကို ကြားလိုက်ရ
တယ်။ ဦးထော်တို့အားလုံး
ဝေဝဝါ ဖြစ်သွားကြတယ်။
မယ်မြိုင်ကို ကြည့်လိုက်တော့
လည်း အနီးပိုင်းလေးနဲ့ ထုပ်
ထားတဲ့ ကလေးကို ပိုက်ပြီး
သိချင်တွေ အော်ဆိုလို့။ ဒါဆို
အပုပ်နံ့က ဘယ်က လာတာ
လဲ။

ဦးထော်တို့ လူတစ်စု
လည်း ဝေဝဝါနဲ့ ဧရပ်
အနားတစ်ဝိုက်ကို သေချာ
လိုက်ရှာကြတယ်။ ဧရပ်
အနားက ချုံပုတ်ထဲမှာသေနေ
တဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့
တော့မှ အံ့သြဝမ်းသာစိတ်နဲ့
သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့တယ်။

မယ်မြိုင် လက်ထဲမှာ ကလေး
က ဘေးကင်းရန်ကင်းနဲ့ ရှိနေ
တဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာ
သွားကြရတယ်။ မယ်မြိုင်က
တော့ သားချောတေးတွေကို
မနားတမ်း အော်ဆိုလို့။
ဦးထော်တို့လည်း ခွေးသေကို
မြှုပ်လိုက်ပြီး ဧရပ်နားက
ထွက်လာခဲ့ကြတော့တယ်။

□

၄။
‘သိပြီဟေ့... ကလေး
ကို ဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို
သိပြီ’

မွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်မှာရီ
လောက်ရှိပြီ။ ဖိုးလူတစ်
ယောက် ရွာထိပ်ဧရပ်ကနေ
အရေးတကြီး ပြေးလာသည်။
ပြီးတော့ ဒီအတိုင်း ပြေးလာ
တာ မဟုတ်ဘူး။ ကလေး
ဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို သိပြီ
ဆိုပြီး တစ်လမ်းလုံး အော်လာ
တာ။ ဒီတော့ သိချင်လွန်းလှ
သူတွေ ဖိုးလူနောက်ကနေ
တသိတတန်းကြီး လိုက်ပါ
လာကြတယ်။ ဦးထော်အိမ်
ရောက်မှ ဖိုးလူ အပြေးရပ်
တယ်။ ဦးထော်က အိမ်ထဲက
နေ အလန့်တကြားနဲ့ ပြေး
ထွက်လာတယ်။

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးလူ၊
ကလေးထားတဲ့ နေရာကို
သိပြီဆိုတာ အမှန်ပဲလား’

‘ဟုတ်တယ် ဦးကြီး
ထော်ရဲ့ ကျွန်တော်ကယ်တိုင်
မြင်ခဲ့တာ’

ဖိုးလူရဲ့ စကားကို အား
လုံး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်
နေကြတယ်။ ကလေးကို
ဘယ်မှာ ဝှက်ထားလဲဆိုတာ
သိချင်နေကြပြီ မဟုတ်လား။

‘ဒါဆို ကလေးကို
ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတာလဲ။’

မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဦး’
‘ကုက္ကိုပင်ပေါ်မှာ
ဦးကြီးထော်၊ ဧရပ်နောက်က
ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်မှာ’
‘ဘာ’

ဦးထော်ရဲ့ ‘ဘာ’ဆိုတဲ့
အသံကြီးက အလန့်တကြား
ထွက်လာတယ်။ ကြားလိုက်
ရတဲ့သူတွေလည်း ရင်ထိတ်
သွားကြတယ်။ ကလေးကို
သစ်ပင်ပေါ်ထားရတယ်လို့။
ကုက္ကိုပင်ကြီးက သက်တမ်း
ကြာရှည်နေပြီ။ အလုံး
အထည်ကြီးပြီး အပင်က မြင့်
တယ်။ အကိုင်းအခက် အခွ
တွေလည်း များတယ်။
မယ်မြိုင်က အနီးတက်သမ
ဆိုတော့ ကုက္ကိုပင်ကြီးကို
တက်နိုင်တာ မဆန်းပေမဲ့
ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ တက်
တယ်ဆိုတာ အရမ်း အန္တရာယ်
များတဲ့အလုပ်။ မယ်မြိုင်
တစ်ယောက် ကလေးကို
သူများလှသွားမှာစိုးပြီး မလုပ်
သင့်တာလုပ်နေပြီ။ အင်း...
သူလည်း လုပ်သင့် မလုပ်
သင့်ဆိုတာ ခွဲခြားတတ်သူမှ
မဟုတ်တာ။

‘အခုချိန်ဆို မယ်မြိုင်
ထမင်းသွားစားနေပြီ။ မြန်မြန်
သွားကြရအောင်။ မဟုတ်ရင်
ကလေး ဒုက္ခရောက်လိမ့်
မယ်’

ဦးထော်တို့အားလုံး
ဧရပ်ကို မာရသွန်ပြေးလာခဲ့
တယ်။ အချိန်ဆွဲနေလို့မှ မရ
တာ။ မယ်မြိုင်ရောက်လာရင်
အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ။
ဒီလိုနဲ့ ကုက္ကိုပင်အောက်
ရောက်လာခဲ့တယ်။ အပင်
ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်ကြတော့
အမြင့်ဆုံး အကိုင်း အခွကြား
မှာ တင်ထားတဲ့ ညစ်နွမ်းနွမ်း

အနီးပိုင်းလေးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အကိုင်းအခွက ကြီးမားလှတာမို့ ကလေးတော့ မကျနိုင်ဘူး။ မယ်မြိုင်က ဉာဏ်တော့ အကောင်းသားလို့ တွေးလိုက်ကြတယ်။ မယ်မြိုင်မလာခင် ကလေးကို အပင်ပေါ်က ယူချဖို့ ဖိုးလူကို အပင်ပေါ် တက်ခိုင်းတယ်။ ဖိုးလူ အပင်ပေါ်တက်ဖို့ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ တစ်ယောက်က ထ၊ အော်တယ်။

‘မယ်မြိုင် ရောက်လာပြီဟေ့’

အဲဒီအသံလည်း ကြားရော အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ပုန်းဖို့ နေရာ ရှာသူကရှာ။ ပြေးတဲ့သူက ပြေးနဲ့ ပတ်ချာလည်သွားကြတယ်။ မယ်မြိုင်ကတော့ ကုက္ကိုပင်အနားမှာ လူများနေတာကို တွေ့လို့ထင်ရဲ့။ ပြေးလာလိုက်တာ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲသွားတယ်။ အရှိန်နဲ့ ပြေးလာတာမို့ မြေပေါ်မှာ နှစ်ပတ်လောက် လိမ့်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လဲကျနေရာက ကပျာကယာ ထ၊ ပြေးလာပြီး ကုက္ကိုပင်ကို ကျောနဲ့ ကပ်ထားလိုက်တယ်။

‘သွား... သွားကြ... ငါ့ကလေးကို လာမလုနဲ့၊ မပေးဘူး... မပေးဘူး’

မယ်မြိုင်က ငယ်သံပါအောင် အော်တယ်။ ကလေးအတွက် ဖိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ငိုမျှက်နေရတာပဲ။ အဝတ်တွေလည်း စုတ်ပြီလို့၊ လဲကျလို့ရတဲ့ ဒဏ်ရာမှာလည်း သွေးတွေထွက်နေတယ်။ မယ်မြိုင်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံး မျက်ရည်ပိုင်းကြတယ်။ မိခင်ဖြစ်ခွင့် မရခဲ့ပေမဲ့ သွေးမတော်

တကာယ်တော့
မယ်မြိုင်
အဲဒီလိုလုပ်ရတဲ့
အကြောင်းအရင်း
ကလည်း
ရှိတယ်
မယ်မြိုင်ဘဝရဲ့
အနာတရကြီးပေါ့
ကံကြမ္မာရဲ့
လျှပ်တစ်ပြက်
ရိုက်ချက်မှာ
မယ်မြိုင်ရဲ့
ဘဝလေး
ကျိုးပဲ့ကြွေလွင့်
သွားခဲ့ရတယ်
အေးစက်
ဆွံ့အမှုတွေနဲ့အတူ
မယ်မြိုင်ရဲ့ဘဝ
အလင်းပျောက်ခဲ့
ရတယ်

သားမစပ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကိုယူပြီး မေတ္တာအပြည့်နဲ့ စောင့်ရှောက်နေလိုက်တာ အရူးဆိုပေမဲ့ အရူးလို့ မထင်ရက်အောင်ပါပဲ။

‘ကဲ... အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ကြရအောင်၊ သူ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးကြနဲ့တော့’

ဦးထောင့်ရဲ့ စကားအဆုံးအားလုံး စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ လှည့်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ သွားရင်နဲ့ မနေနိုင်လို့ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကုက္ကိုပင်ပေါ် ပြေးတက်သွားတဲ့ မယ်မြိုင်ကို တွေ့လိုက်ကြရတော့တယ်။

၅။
‘မယ်မြိုင် ဆုံးပြီ’

ဆိုတဲ့ သတင်းက အားလုံးကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားစေတာ အမှန်ပဲ။ သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကလည်း ညနေ ငါးနာရီခွဲ။ သတင်းလာပေးတဲ့သူက နွားကျောင်းသွားတဲ့ နီတွတ်။ နေ့လယ်ကပဲ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသေးတဲ့ မယ်မြိုင်။ အခုတော့ ဆုံးပြီးတဲ့လေ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုပြီး မေးတော့မှ ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာတဲ့။

ဦးထောင့်နဲ့ ရွာသားတွေ သွားကြည့်ကြတော့ အသက်ဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းနေပြီဖြစ်တဲ့ မယ်မြိုင်ကို တွေ့ကြရတယ်။ မယ်မြိုင်ရဲ့ ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေက မြင်မကောင်းအောင် စီးကျလို့။ အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့အပြင် အပင်အောက်က ကျောက်တုံးကို ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်မိသေးတယ်။ မယ်မြိုင်ကို ကြည့်ပြီး ငိုတဲ့သူက ငိုကြတယ်။

‘ကလေးကရော... မယ်မြိုင်ယူလာတဲ့ ကလေး’

ရွာသားတစ်ယောက်က အလန့်တကြားနဲ့ ထ၊ အော်တယ်။ ဒီတော့မှ ကလေးကို သတိရလိုက်ကြတယ်။ ကုက္ကိုပင်ပေါ် ကြည့်လိုက်ကြတော့ အကိုင်းအခွတွေ အကြားက အနီးပိုင်းလေးနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ကလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အခုမှ အားလုံး သဘောပေါက်သွားကြတယ်။ မယ်မြိုင်ခမျာ သူချစ်တဲ့ ကလေးဆီတောင် ရောက်အောင် တက်မသွားနိုင်ခဲ့ပါလား။ ကလေးဆီကို ရောက်

အောင် တက်ရင်း အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး အသက်ပေးခဲ့တဲ့အထိ မယ်မြိုင်ရဲ့ မေတ္တာတရား ကြီးမားခဲ့တာဆို အံ့သြခဲ့ကြတယ်။ မယ်မြိုင်ကို သနားပြီး ငိုတဲ့သူက ငိုနေကြတယ်။ ရွာလူကြီး ဦးထောင့်တောင် မျက်ရည်တွေလည်လို့။

‘ဦးကြီးထောင့်’
ခေါ်သံကြားလို့ ကြည့်လိုက်ကြတော့ ဖိုးလူက အနီးပိုင်းနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ကလေးကို တွေးမူပြီး ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ ဖိုးထူ မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလို့။

‘ဦးကြီးထောင့်... ဒီကလေးကို မယ်မြိုင်နဲ့ ခွဲမထားရက်ဘူးဗျာ’

ဖိုးလူက ပြောပြီး ကလေးကို မယ်မြိုင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ မယ်မြိုင်ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ ငိုသံတွေ ပွက်ပွက်ညံ့သွားတော့တယ်။ သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ မယ်မြိုင်မေတ္တာတရား ကြီးမားလှတဲ့ မယ်မြိုင်ရယ်လေ။ အရူးဆိုမဲ့ အရူးလို့ မထင်ရက်အောင် ပါပဲလား။

ဦးထောင့်နဲ့ ရွာသားတွေ အားလုံး မျက်ရည်ကျပြီး တစ်နေရာတည်းကို လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒါက မယ်မြိုင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက အနီးပိုင်းလေးနဲ့ အသေအချာ ထုပ်ထားတဲ့ ဘယ်အရပ်ဒေသက ယူလာခဲ့လဲ မသိတဲ့ ကလေးရုပ်လေးတစ်ရုပ်။

နတ်ရဲ့လှုပ်ထောင့်

မိုးက တဖွဲဖွဲရွာနေ၏။	ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့်။
အမေ့အိမ်	ကောင်လေး၏
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်	ပန်းထက်မှာလည်း
အတွင်းမှ ထွက်လိုက်ချိန်၌	အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်။
ဦးအောင်ထွန်း၏	အထုပ်ထဲတွင် ရေသန့်ဘူးဟောင်း၊
မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသော	အချိုရည်ဘူးဟောင်း၊
ပုံရိပ်ကြောင့်	ပလတ်စတစ်စကော
မိုးကာအင်္ကျီကိုဝတ်ရင်း	ရှိနေမည်ဆိုတာ မပြောဘဲ
ငေးကြည့်နေမိသည်။	သိနိုင်သည်။
ဦးအောင်ထွန်းတို့နိုင်ငံမှာ	'ဝေါ'
ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးက	'ပွမ်...ပွမ်'
အဆန်းတော့ မဟုတ်ပေ။	ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော
သမုဒ္ဒရာ	ကားဟွန်းသံကြောင့်
ဝမ်းတစ်ထွာအတွက်	ကောင်လေးက ကြောက်လန့်တကြား
စာသင်ကျောင်းပြင်ပတွင်	လမ်းဘေးသို့
ချီတဲ့လှသည့်	ပြေးဆင်းလိုက်သော်လည်း
ဘဝမနိုင်ဝန်ကို	ပန်းပေါ်ထမ်းထားသော
ထမ်းနေရသူ	အထုပ်ကြီး၏ အလေးချိန်ကြောင့်
ကလေးငယ်တွေ	ကောင်လေး၏ ခန္ဓာကိုယ်က
မြို့တိုင်းမှာ	လမ်းပေါ်သို့ ပြိုဆင်းသွား၏။
ရှိနေတတ်သည်။	'လမ်းဘေးက လျှောက်ကွ၊
ကောင်မလေးက	ဒါက ကုန်းကွ ကား၊ သေသွားမယ်
အသက် ၁၀ နှစ်၊	ဘာမှတ်နေလဲ'
ကောင်လေးက	
အလွန်ဆုံးရှုံးမှုမှ	
၇ နှစ်ကျော်။	
သံချေးတွေတက်နေသည့်	
သုံးချောင်းထောက်	
သံမီးပို	
အဟောင်းကြီးကို	အမှန်တော့ ကောင်လေးနှင့်
တစ်ယောက်တစ်ဖက်	ကောင်မလေးက လမ်းဘေးတွင်
ဆွဲလာကြသည်။	လျှောက်နေခြင်းသာ
ကောင်မလေး၏	ဖြစ်သည်။ ကားက
ပန်းထက်မှာတော့	ခရီးသည်တင်ရန် လမ်းဘေးသို့
စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ	ကပ်ရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
သုံးလေ့ရှိသော	လဲပြိုကျသွားသော
ထီးအဟောင်းကြီး	ကောင်လေးဆီမှ ငိုနှိုက်သံသဲ့သဲ့
တစ်လက်ကို	ထွက်လာသည်။ လဲကျနေရာမှ
ထမ်းထား၏။ ထီးကြီးက	ငိုနှိုက်ရင်း ထ၊ရပ်လိုက်သော
အရွက်မရှိတော့	ကောင်လေးမျက်နှာကို
အရိုးတံတွေ	မြင်လိုက်ရချိန်တွင်

အရွက်ကြီးတဲ့ ည

သတ် - ငယ်ငယ်

Tun Tun
15

ဦးအောင်ထွန်းနှုတ်ဖျားမှ အာမေဍိတ်သံတစ်ခု မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်သွားရသည်။

‘ဟင် ဆင်ပိုင်ပါလား’

အထုပ်ကြီးတွေထမ်းထားတုန်းက မျက်နှာမမြင်ရ။ အခုတော့ နီညိုညို၊ ဆံနွယ်လေးတွေနှင့် အနားသတ်ထားသော ဆင်ပိုင်မျက်နှာလေးက အထင်သား။ ဦးအောင်ထွန်းက ဆင်ပိုင်တို့ မောင်နှမရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

‘ဆင်ပိုင်၊ ဝိုင်းစု နင်တို့ မောင်နှမ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဟင် ဦးဦးတောအုပ်ကြီး သမီးတို့ ဟို အမေလေအမေ နေမကောင်းလို့ အဲဒါ သမီးတို့ အမေဆေးဖိုးရအောင်...’

ဦးအောင်ထွန်းကိုတွေ့တော့ ပွန်းပဲ့သွားသော ဆင်ပိုင်၏ ခူးခေါင်းလေးကို ပွတ်သတ်ပေးနေသော ဝိုင်းစုမျက်နှာက ဝင်းပသွားသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းလေးကို ငုံ့လိုက်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဦးအောင်ထွန်း၏ အမေးကို မဝံ့မရဲ ဖြေရှာသည်။

‘ကဲ တော်ပြီ ဦးသိပြီ၊ ဦးနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့တော့’

‘ဟင် ဦးကလည်း သမီးတို့ ဒါတွေ သွားရောင်းလိုက်ဦးမယ်လေ၊ သမီးတို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကောက်ထားရတာ’

‘ဟုတ်တယ် ဦးရ၊ ဆိုင်က ရှေ့နားမှာပဲဟာ သွားရောင်းလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ဦးလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့’

ဆင်ပိုင်လေးစကားကြောင့် ဦးအောင်ထွန်း မျက်နှာက ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်

သွားရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ဦးအောင်ထွန်းနှင့် ဆင်ပိုင်လေးတို့ မောင်နှမကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

‘ဟို ဦး မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ဦး ဒီကစောင့်နေမယ်။ ပစ္စည်းတွေရောင်းပြီး တာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့နော်’ ဦးအောင်ထွန်းက စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းထမ်းပြီး ထွက်သွားသော ဆင်ပိုင်လေးတို့ မောင်နှမကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ သူ့မောင်လေး ဆင်ပိုင်ကို တကွတ်ကွတ် ပြောသွားသော ဝိုင်းစုထံမှ စကားသံတချို့က ဦးအောင်ထွန်းဆီသို့တိုင်အောင် ပျံ့လွင့်ရောက် ရှိလာ၏။

‘နင်ကလည်း ဦးဦးတောအုပ်ကြီးက အရာရှိကြီး ပါဆိုမှပဲဟာ ငါတို့နဲ့ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေ လိုက်ရောင်းပါ့မလား၊ ဦးဦးတောအုပ်ကြီး ရှက်မှာပေါ့’

‘ဟွန့် အစ်မကလည်း သူများပစ္စည်းခိုးတာမှ မဟုတ်တာ ရှက်စရာမှတ်လို့’

□

ဦးအောင်ထွန်းက သစ်တောဦးစီးဌာနမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အုတ်တွင်း၊ ပေါက်ခေါင်း၊ ပဲခူးရိုးမ ဖြတ်ကျော်လမ်းဘေးရှိ ဌာနစိုက်ခင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာမှာ ဆင်ပိုင်လေးတို့မောင်နှမနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆင်ပိုင်လေးတို့ မောင်နှမက ပဲခူးရိုးမ ဖြတ်ကျော်

လမ်းဘေးရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် နေသည်။ ရွာဟုဆိုသော်လည်း ဆောက်လုပ်ရေးအဆောက်အအုံ တစ်ခုနှင့် ဦးအောင်ထွန်းတို့၏ သစ်တောစခန်းတစ်ခုအပါအဝင် အိမ်ခြေ ၈ လုံးပင်မကျော်။ ဆင်ပိုင်တို့ မောင်နှမတွင် အဖေ မရှိတော့။ အမေဖြစ်သူက ဦးအောင်ထွန်းတို့ စိုက်ခင်းတွင် နေစားအလုပ်လေး ဝင်လုပ်သည့်အခါလုပ်သည်။ နိုင်ငံသလောက်ခွန်အားလေးဖြင့် မီးသွေးဖုတ်သည့်အခါ ဖုတ်နှင့် သားနှင့်သမီးကို ရွာဖွေကျွေးမွေးနေရသူ။

ကြမ်းတမ်းလွန်းသော လောက၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့် မကြာခဏ နေမကောင်းဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲလဲနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ထွန်းတို့ သစ်တောဝန်ထမ်းတွေ ဒီရွာကလေးမှာ တောစခန်းချတော့ ဆင်ပိုင်တို့မောင်နှမက ဦးအောင်ထွန်းတို့ သစ်တောစခန်းမှာ လက်တိုလက်တောင်း၊ ဆယ်နှစ်သမီး ဝိုင်းစုက ထမင်းဟင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်သည်။ ဦးအောင်ထွန်းတို့ တောလုပ်ငန်းမှပြန်လာလျှင် ထမင်းဝိုင်း အဆင်သင့်။

ဦးအောင်ထွန်းတို့ထံမှ ရသမျှ မုန့်ဖိုးလေးကို မုန့်ဝယ်စားဘဲ အမေဆီ ပြေးအပ်တတ်သည်။ မိဘအပေါ် သိတတ်ရှာသော မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ဦးအောင်ထွန်းတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး အချစ်ပိုကြသည်မှာ မဆန်းပေ။ ဆင်ပိုင်တို့မောင်နှမကလည်း ရိုးသားသည်။ သမ္မာအာဇီဝကျသော လုပ်

အားတန်ဖိုးကိုသာ ချစ်မြတ်နိုးသူလေးများ ဖြစ်သည်။ ဆင်ပိုင်၏ နာမည်အရင်းကို ဦးအောင်ထွန်းသလို၊ ဝိုင်းစု၏ နာမည်အရင်းကိုလည်း ဦးအောင်ထွန်းမသိ။ ကြီးလာရင် အဆိုသော်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုသော အိမ်ဖြစ်သူကို မောင်ဖြစ်သူက ဝိုင်းစုဟု ခေါ်သလို၊ ဆင်ပိုင်တစ်ချိန်တွင် ဆင်ပိုင်သူတွေကြီးအဖြစ် ရည်မှန်းထားသော မောင်ဖြစ်သူကို အိမ်ဖြစ်သူက ဆင်ပိုင်ဟု ခေါ်ရာမှ ဆင်ပိုင်နှင့် ဝိုင်းစု ဖြစ်လာကြသည်။

ဆင်ပိုင်တို့ အဖေမဲ့သောကတော့ ဆင်ပိုင်တို့ မောင်နှမ၏ဘဝက အခုလိုမဟုတ်။ ဆင်ပိုင်တို့က အရင်က ခပေါင်းရွာဟောင်းမှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်ပိုင်တို့အဖေက ခပေါင်းချောင်းဘေးရှိ ယာကွက်တစ်ကွက်ကိုဝိုင်ဆိုင်းပြီး အေးချမ်းသာယာလှပသော မိသားစုတစ်ခုကို ပေးစွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းစုက ကျောင်းဝတ်စုံလှလေးနှင့် ကျောင်းတက်နိုင်သလို ဆင်ပိုင်ကလည်း နွေးထွေးလှသော အမေရင်ခွင်ထဲမှာ အချိန်ပြည့် ခိုဝင်အိပ်စက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ခပေါင်းချောင်းပျားလို ဆည်ဆောက်ပြီး ရေအေးလျှပ်စစ်စက်ရုံ ဆောက်လိုက်ချိန်မှာတော့ ဆင်ပိုင်တို့ ခပေါင်းရွာကလေးက နေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။ ဆင်ပိုင်တို့အဖေ၏ ယာခင်းလေးလည်း အောက်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဆင်ပိုင်တို့ မှီခိုအားထားရာ

ကသောင်းခါးသော သစ်တောကြီးလည်း ပျက်စီး ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြန်သည်။ ရေအားလျှပ်စစ်တွေက ဘယ် ဘဝတွေကို အလင်းရောင် ပေးသည် ဆင်ပိုင်တို့ မသိ၊ ဆင်ပိုင်တို့မိသားစု၏ဘဝက တော့ အမှောင်ကုန်ရသည်။ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျပြီး အသက်ယဲ့ယဲ့သာ ကျန်တော့သည့် ဆင်ပိုင်တို့ အဖေကို ထမ်းပိုးရင်း ပဲခူး မိုးမ ဖြတ်ကျော်လမ်းပေါ်ရှိ ကျေးရွာလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ ရောက် ရှိခဲ့ရသည်။ ယခု ဆင်ပိုင်တို့မိသားစု နေထိုင် လျှက်ရှိသော တစ်ဖက်ရပ် တဲလေးဆောက်လို့ မပြီးခင် နှာဘဲ ဆင်ပိုင်တို့အဖေက ဆင်ပိုင်တို့ကို ခွဲခွာသွားတော့ သည်။

‘ဦးဦးတော့အုပ်ကြီး ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ သား တို့ခေါ်နေတာ ကြာပြီ’

‘ဪ အေး အေး သွားရအောင်၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်၊ သေချာကိုင်ထားကြ ဦးနော်’

‘နေဦး ဦးဦးတော့အုပ် ကြီးရ အမေ့အတွက် စားစရာ တွေ ဝယ်သွားချင်လို့ ဈေး ဆက်လိုက်ပို့ပေးပါလားနော်’

‘အဲဒီ အတွက်တော့ ချွေးနော်၊ ဆင်ပိုင်တို့ပစ္စည်း တွေ သွားရောင်းနေတုန်း ဆင်ပိုင်တို့အမေအတွက် ဦး ဇယ်ထားပြီးပါပြီကွ၊ ဒီမှာ ဆွေဘူးလား’

ဦးအောင်ထွန်း၏ ဆိုင် အယ်ဂျေခြင်းထဲမှ စားစရာ ဈေးကိုတွေ့တော့ ဆင်ပိုင် ဆွေမျက်နှာက ပြုံးချီသွား သည်။

‘မမ ဝိုင်းစု နင် သီချင်း ခွေ တစ်ခွေလောက် ဝယ်ချင် တယ်ဆို’

‘တော်ပါပြီဟယ် ခွေ ဝယ်ရအောင် ငါတို့အိမ်မှာ သီချင်းဖွင့်စရာ ဘာရှိတာ မှတ်လို့’

‘လုပ်ပြီး မမကတော့ နင်ပဲ ဆောက်လုပ်ရေးစခန်း မှာ သွားဖွင့်ခိုင်းပြီး နား ထောင်မယ်ဆို’

ဆင်ပိုင်၏စကားကြောင့် ဝိုင်းစုက မချီပြီးလေးပြီး လိုက်ပြီးတော့ ဆင်ပိုင်၏ ခေါင်းကို ယုယုယယ ပွတ် သပ်လိုက်၏။

‘အောင် မယ် လေး ဆင်ပိုင်ရယ် အမေက နေ မကောင်းပါဘူးဆိုမှ ငါက သူများအိမ်မှာ သီချင်းသွား နားထောင်နေရမှာလား၊ ငါတို့ ရလာတဲ့ပိုက်ဆံကို အမေ အတွက် ထားလိုက်တာ ပို မကောင်းဘူးလား’

အရွယ် နှင့် မလိုက် အောင် သိတတ်လွန်းသော မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ဦးအောင်ထွန်း ကြေကွဲစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဆင်ပိုင်တို့မောင်နှမနှစ် ယောက် ပန်းပေါ်က မိသားစု တာဝန်ဆိုသော ဝန်ထုပ်၊ ဝန်ပိုးကြီးကို ဦးအောင်ထွန်း မမြင်ချင်ဘဲ မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

□

ညက အေးချမ်းတိတ် တိတ်နေ၏။ အရှေ့ဘက်ရှိ ဆောက်လုပ်ရေးစခန်းမှ မီး စက်မောင်းသံသဲ့သဲ့ ကြား နေရသည်။ ဆယ်နာရီမတိုး သေးတာတော့ သေချာသည်။ ဆယ်နာရီထိုးလျှင် ဆောက်

လုပ်ရေးစခန်းက မီးစက် ပိတ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်နေ့က တောနင်းထားခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာ ကိုက်ခဲနေသဖြင့် ထမင်းစား ပြီးသည်နှင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဆင်ပိုင် ဟေ့ ဆင်ပိုင် တားလိုက်လေကွာ’

‘ဟာ မတားချင်ပါဘူး ရှက်စရာကြီး၊ ဦးသောင်းရွှေ ဟာနေ ဦးသောင်းရွှေ လာ တား’

‘ထင်းကား တားတာ ရှက်စရာမှတ်လို့၊ မင်းလို ကောင်သား ယာဉ်ထိန်းရ ဖြစ်လို့ကတော့ ထမင်းငတ် သေမှာပဲ’

တဲစခန်းရှေ့ဆီမှ ကြား နေရသော အသံများကြောင့် ဦးအောင်ထွန်း အသားနားစွင့် နေမိသည်။ တောခေါင်း သောင်းရွှေက ဆင်ပိုင်ကို ထင်းကား တားခိုင်းနေဟန် တူသည်။

ဒီလို တောနယ်လေးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော တောခေါင်း သောင်းရွှေ အတွက် ထင်းပေါက်ခြမ်း တင်လာသော ကားတွေက ထမင်းအိုးဖြစ်သည်။ တရား ဝင် ထင်းထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင် စင်ရှိသော်လည်း ထင်းကုန် သည်တို့ တင်လာသော အမျှ ထင်းပေါက်ခြင်းတွေက ကြီး လွန်းလှသည်။ မြို့ပေါ် ရောက်သွားရင် ကြမ်းခင်း အဖြစ် သုံးသော ပါကေးပင် ခွဲလို့ရနိုင်သည့် အနေအထား ဖြစ်သောကြောင့် တောခေါင်း သောင်းရွှေကို မုန့်ဖိုးပဲဖိုး ပေးရသည်မှာ ထုံးစံပင် ဖြစ် သည်။

ထင်းကုန်သည်များ၏ အထာကို ကောင်းကောင်း ကျေညက်ထားသော သောင်း ရွှေကလည်း ထင်းကားတစ် စီးလာတိုင်း ရပိုင်ခွင့်ကြီးတစ် ခုလို တောင်းတတ်သည်။ ဆင်ပိုင်ကတော့ ရှက်တယ် တဲ့။ ဦးအောင်ထွန်းက သက် ပြင်းတစ်ချက်ရှိလိုက်ပြီး အနားရှိ စောင်ကိုယူကာ ခေါင်းဖြီးခြုံထားလိုက်မိ သည်။

‘နင်ကလည်း ဦးဦး တောအုပ်ကြီးက အရာရှိကြီး ပါဆိုမှပဲဟာ ငါတို့နဲ့ စွန့်ပစ် ပစ္စည်းတွေ လိုက်ရောင်းပါ မလား၊ ဦးဦးတော့အုပ်ကြီး ရှက်မှာပေါ့’

‘ဟွန့် အစ်မကလည်း သူများပစ္စည်း ခိုးတာမှ မဟုတ်တာ ရှက်စရာမှတ် လို့’

မနေ့ နေ့လယ်က ဆင် ပိုင်တို့မောင်နှမ ပြောခဲ့သော စကားတွေကို ဦးအောင်ထွန်း နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်အောင် ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေ သွား ရောင်းဖို့ ဆင်ပိုင်ခေါ်တုန်းက ဦးအောင်ထွန်း ရှက်နေခဲ့ သည်။ အခုတော့ ဆင်ပိုင်က ရှက်တယ်တဲ့။

ဆင်ပိုင်ကို အပြစ်မတင် ရက်၊ တောခေါင်း သောင်း ရွှေကိုလည်း နားလည်မိပြန် သည်။ ဘဝရပ်တည်ချက် တွေ၊ အမြင်တွေ ကွဲလွဲခွင့်ရှိ သော လောကကြီးမှာ...

အရွယ်မရောက်သေး သည့် ကလေးတစ်ယောက် က ရှက်တယ်တဲ့။

သထုံ-ငယ်ငယ်

စာမျက်နှာ (၁၅၅) မှ...

ပန်းတွေဝေအောင် ပန်း၊ စိန်
နားကပ်ကြီး ပြူးနေအောင်
ဝတ်ပြီး ငါတို့ကို သမ္မာအာဇီဝ
လေးဘာလေး ပြောပြီး ဓာတ်
ပုံတွေစုရိုက်၊ ပြီး သတင်းစာ
ထဲထည့်တော့တာပဲ။ သတင်း
စာထဲ ပါပြီးရင် ငါတို့ဘဝ
တွေကို ကယ်တင်ပြီး တိုး
တက်အောင် လုပ်ပေးတယ်
ဆိုတာတွေပဲ။ ငါတို့ကို သမ္မာ
အာဇီဝလေး ဘာလေး လာ
ပြောနေသေး။ ကိုယ့်
ယောက်ျားတွေ ကိုယ်ပြန်မေး
ကြည့်လို့၊ နားက စိန်နားကပ်
ဘယ်ဝင်ငွေနဲ့ ဝယ်ပေးတယ်
ဆိုတာ ပါးစပ်ကို ယားနေတာ
ပဲ။ အင်္ကျီတွေ ဆင်တူဝတ်ပြီး
အင်ထုနေကြတာ’

အာရင်းကျယ်ကျယ်
ဖြင့် ပြောပြီး...

‘ကျုပ်မှာ နောက်ဆက်
တွဲ သံယောဇဉ်လေးတွေ ရှိ
သေးတယ်ဟဲ့။ ညည်းတို့လို
တွယ်ရာမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ဈေး
ဝယ်ပြီး ပြန်ရမှာ’

ဟု ရယ်ဟဟဖြင့် ဘဝ
တစ်ပိုင်းကို ထုလုပ်ဖန်ဆင်း
ထားသည့် ‘မမေ’။

‘အဖေ အဖေကလေ
အလုပ်ကအပြန် ဆူးလေ
လမ်းမပေါ်မှာ အဖမ်းခံလိုက်
ရတာ။ ဘာမှ လုပ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ လက်
ခုပ်ဝင်တီးပြီး အားပေးတာ။
အဲဒါ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။
အမေက ဗိုက်ကြီးနဲ့လေ။
ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်မှန်း
လည်း မသိတော့ ညီမတို့မှာ
စိတ်ဒုက္ခ ရောက်လိုက်တာ
မပြောပါနဲ့တော့။ အမေက
လည်း နေရာတကာ မလိုက်
နိုင်ဘူးလေ။ ညီမက ပထမ
နှစ်တက်စပဲ ရှိသေးတယ်။

အမျှဝေပေးရင်း
နောက်
နောက်ထပ်
တစ်ကြိမ်ဆို
အခုလိုမျိုး
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
အလှူပြု
ဆုတောင်း
သာဓုခေါ်
အမျှဝေခြင်း
အမှုကို
ပြုလုပ်နိုင်ရန်
မသေချာတော့
အမျှ
ပေးဝေခြင်းကို
သာဓု
ခေါ်ဆိုနိုင်ဖို့က
ပို၍
မသေချာလှ

ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ အားကိုးရှာ
လိုက်တာ ဘဝပါပျက်ရော။
အဖေက နှစ်နှစ်လောက်ကြာ
မှ ထွက်လာရတယ်။ အဖေ
က အလုပ်ပြုတ်တာပေါ့။
အစာအိမ်ရောဂါပါ ရလာ
တယ်။ ဒီလိုပါပဲ ညီမလည်း
အောက်မှာ မောင်လေးတွေ
ရှိသေးတယ်။ ညီမနဲ့ခင်တဲ့
ကဗျာဆရာက ပြောတယ်။
‘ညီမလေးတို့က ခေတ်တစ်ခု
စနစ်တစ်ခုရဲ့ ဓားစာခံတွေ
တဲ့’။ ဒါနဲ့ ညီမက ‘အဖေက
ရော’လို့ မေးတော့ ‘ခွေးရူး
ကိုက်ခံရတာတဲ့’။ အတော်
ရယ်ရတဲ့ ကဗျာဆရာ’
အတော်ရယ်ရတဲ့ ကဗျာ
ဆရာ ပြောနေရင်း တွေးတွေး
ဆွေးဆွေး ငေးငေးဖြင့် အနာ

ဂတ် ရှာမတွေ့သေးသည့်
‘ညီမလေးခင်’။

‘ဟဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်း
က ကြီးလာရင် ဒါလုပ်မယ်
လို့ ဘယ်သူက စိတ်ကူးထား
မှာလဲ။ ဘဝက ကြံချောင်းလို
အဖြောင့်မဟုတ်ဘူး’

‘ကြံချောင်းတောင်
အဆစ်တွေနဲ့ ဖြောင့်နေရတာ
ပါဟာ’

‘ဒါဆို ဘဝက ပုံလုံ
သီးလို့လား... ဟား...
ဟား...’

‘ဟေ့ဟေ့ ငါ့ဘဝက
ပုံလုံသီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊
ကြက်ဟင်းခါးသီး အဖု
အထစ်များတယ်’

‘တို့ကတော့ ကြက်ဆူ
ပင်ဟေ့...’

‘ဟား... ဟား...
ဟား...’

‘ဟား... ဟား...’

အမောနှင့်အသောကို
ရောထွေးပြောကြရင်း ဘဝ၏
ဖြစ်စဉ် ပြရပ်များဖြင့် ဇာတ်
ထွင်း ထုဆစ်ထားနေရသူ
များ။

ဝမ်းရေးခက်လွန်းလှ
သည့် ဘဝတွေကို သိကြား
မြင် ကြုံတွေ့နေရလျက်က
ပင် ရမှန်ဆန္ဒကို ငွေကြေး
များစွာနှင့် ဖြေနေသောသူ
တွေ။ ငွေကို မရှာရဘဲ ငွေက
ရှာဖွေပြီး အလိုလို ရောက်လာ
တတ်အောင် အစွမ်းအာဏာ
လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိနေသူတွေ
ကြောင့်လည်း...

‘အမေ သမီး သူငယ်
ချင်းတွေက ချမ်းသာပြီး
သဘောလည်း ကောင်း
တယ်။ သမီးကိုလည်း ခင်
ကြတယ်။ အမေ စိတ်မပူနဲ့
နော်’

စကား အမေ့ထဲ ထဲ
ဖြစ်လျှင်လည်း...

‘ငါ့သမီးလေး သူ့ထက်
ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ’

ဆိုသည့် အမေ၏
မေတ္တာဆုတောင်းစကားသည်
ခံယူပြီး မောင်လေးနှင့် ညီမ
လေးတို့အတွက် ကျောင်း
စရိတ် ပို့ပေးရသည်။

ကြောင်းကျိုး တွေထဲ
ဖြစ်လာတတ်သည့် ဘဝမှာ
ကိုယ့်ကြုံတွေ့မှုနှင့် ကိုယ်
သင်ခန်းစာယူလိုက် ငွေ
လိုက်ဖြင့် ဆီမပါသည့် နှစ်
အတွင်းက ဆိပ်ပြန်ဟင်း ခြံ
ချင်လျက်-

‘ငါ့ အသည်းကျော်ကြီး
ကဒီနေ့ မလာအားဘူးတဲ့။
နေပြည်တော်မှာ အလုပ်များ
နေတယ်’

ဟု အချဉ်ထုပ်စား
မပျက် ပြောလျက် စဉ်းသစ်
မျှော်တတ် ခြင်းကလည်း
ဘဝပေးထားသည့် ရှင်သန်
နည်းတစ်မျိုးပင်။

အရှိတရားကို ငွေလိုက်
ခေါင်းအောင်းပြီး အမှန်တရား

ကို နေရာရွှေတတ်သူတွေ
အမှောင်ကွယ်မှာ ထိုင်
ပြီး အလင်းရောင်ရချင်သူ
တွေ၊ လေကွယ်မှာရပ်၍
လေနှအေး ခံယူချင်သူတွေ၊
ရွက်ညွန့်ကိုချိုးပြီး ရွက်သစ်
ဝေမှုကို တန်ဖိုးထားပြနေသူ
တွေ...၊ နေသူတွေ၏ နှုတ်
ထွက်စကားများကို သမီးအဖို့
ကလည်း လုပ်ကွက်ဇာတ်နှင့်
ပြဇာတ်အသစ် ရေးဆွဲ ကျင့်
ဖြစ်ကြ၏။

အခြေစုံမှ ပေါက်ဖွား
လာရသည့် ဘဝတွေအတွက်
က သုံ့ညရေပြရန်ပင် သစ်
မရှိသည့် အဖြစ်မျိုးတွေ။

သမီးဘဝအစ အစကို
ပင် အမေသိအောင် ပြောပြ
ဖြစ်မည်မဟုတ်။

‘ငါ့သမီးလေး သူတော်
ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ’ ဆု
တောင်း မေတ္တာစကားသာ
စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ပို့ပေးနေ
နိုင်အောင်-

‘အမေ သမီးအလုပ်ရှင်
က သဘောကောင်းတယ်၊
မုန့်ဖိုလည်း ပေးတယ်။
အလုပ်မှာပဲ နေရတယ်’

စကားဖြင့် အမေ့စိတ်
နှလုံး လန်းကြည်အောင်
ထားပေးရ၏။

‘အမေ သမီး ရွာပြန်ချင်
ပေမဲ့ အလုပ်က ခွင့်ယူရ တာ
ခက်တယ်။ လစာကောင်း
တော့ သမီးနေရာ ဝင်ချင်တဲ့
သူတွေ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်
မပြန်ဖြစ်သေးဘူး။ သမီး
နေကောင်းပါတယ်။ အမေ
လည်း ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်။
ညီမလေးကိုလည်း စာကြိုး
စားခိုင်းနေရုံ။ မောင်လေးကို
လည်း ရွာပြင် လျှောက်
သွားစေနေရုံ အမေ’

စကားလုံး အတုများ
ဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီး အမေ့ထံ
ပြန်ခရီးကို ပျောက်အောင်
ချောက်ထားရလေ၏။

‘စိမ့်ရယ်... ငါ့အဖေ့နဲ့
အထဲမှာ နေရတာ တကယ်
အဆင်မပြေတာ။ အဲဒီ
စိမ့်ရယ်မိန်းမတွေ ဆိုတာက
လည်း တပ်က စစ်သားမိန်းမ
တွေကို သူတို့အိမ်က အခိုင်း
အစေတွေလို သဘောထား
တာ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲဆို
တာ ကျွန်ုပ်တို့ရော ကျွန်
အစ်မပါ ဆိုတာလေ။ ခိုင်း
ချိတ် နှိပ်လိုက်တာလည်း
သူနဲ့နော်။ ငါလေ အမေပဲ

သမီးတယ်။ အဖေက သူ
အလုပ်ပို့ ထားတော့။ အမေမှာ
ဗိုက်ကြီးနဲ့ သူတို့ ဗိုက်မိန်းမ
ကဗိုက်က အရှေ့ကြီးတဲ့ ပုံစံနဲ့
ပြောသံတွေကို ငါကြားပြီး
သောက်မြင်ကတ်လိုက်တာ
မပြောနဲ့တော့။ ဒါနဲ့ ငါ ဘာ
ဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး စွန့်ထွက်လာ
တာ။ အဖေ့လစာနဲ့ ဘယ်လို
လောက်မှာလဲ။ အခု အမေ့နဲ့
ညီမလေးတွေကို ရွှေ့ပြည်သာ
မှာ အိမ်ငှားပြီး ထားတယ်။
အဖေလား အခု ကျိုင်းတုံမှာ
လို့ ပြောတယ်’

မလေးခင်၏ နှုတ်
ထွက်စကား အဆုံးတွင်-

‘အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ
လည်း ငါ ဖင်ပူအောင် ချုပ်ခဲ့
ပါတယ်ဟာ။ အဆင်မှ မပြေ
တာ။ အချိန်ပိုရက်မှန် ဆင်း
နိုင်မှ၊ လစာကလည်း ဘာမှ
ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတောင်
ဟိုကြေးဒီကြေး ဖြတ်ချင်
သေးတယ်။ ဒါနဲ့ ဂေါက်
ကွင်းမှာ ဂေါက်အိတ်သယ်၊
ဂေါက်သီးကောက် လုပ်သေး
တယ်။ ငါလေ ငါ့ညီမလေး
တွေ၊ မောင်လေးတွေကို
စာကောင်းကောင်း သင်ပေး
ချင်တယ်။ အခု အလတ်မက
ရှစ်တန်းအောင်ပြီ။ အငယ်နှစ်
ကောင်က သေးသေးလေး
တွေ ရှိသေးတယ်’

စကားကို ဆုံးအောင်
မပြောတော့ဘဲ အဝေးကို
ခပ်ငေးငေး ကြည့်ရင်း သက်
ပြင်းငွေ့ငွေ့ ချလေသည့်
‘ဆွေး’။

ဒီဝန်းကျင် အဝန်း
အဝိုင်းလေးအတွင်း တိုးဝေ့
ဝင်ရောက် လာကြသည့်
အဖြစ်တွေ၊ အပျက်တွေက
ကြမ်းခါးလွန်းလှစွာ။

‘ငါ ဈေးဦးမပေါက်
သေးဘူးဟဲ့’

အပြောဖြင့် မိတ်ကပ်
ထူထူ မျက်နှာပြင်ပေါ် ပေါင်
ဒါတွေ ထပ်ထပ်ဖို့၊ နှုတ်ခမ်း
ကို ရဲရဲနီအောင် ထပ်ထပ်တင်
နေကြသည့် ကားမှတ်တိုင်၊
ရပ်ချင်ရုံ ဈေး၊ တံတား
အောက်၊ ဆိပ်ကမ်း၊ ဘူတာ
ကားဂိတ်၊ တိုက်လှေကား
ဘေးက ဘဝတွေ။

အချင်းချင်း စကားများ
ကြရင်း၊ စကားနာထိုးရင်း၊
ဖောက်သည်လူရင်း၊ အပြန်
အလှန် ငွေချေးရင်း၊ လမ်း
ဘေးအသုပ်ဆိုင် ဗိုက်ဖြည့်
ရင်း ဝမ်းတစ်ထွာ မကသည့်
ပလက်ဖောင်း မြင်ကွင်းများ
စွာတို့မှာ အမှုဖြည့်၊ အမှုလို
စီမံချက်အတွင်း ပဲဆီတစ်
ပိဿာဖိုးပင် မပြည့်တတ်
သည့် ငွေကြေးအနည်းငယ်
မျှနှင့် စာမျက်နှာပြည့်အောင်
သတင်းတင်နေကြရတော့...

တရားမဝင်ဘဲ တရား
ဝင်နေကြသည့် ခုံထည်ထည်
ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှ ငွေ
အာဏာရှင်တွေက၊ အပြီးမြဲမြဲ
ဖြင့် အဆီယစ်နေကြသူများက
သူတော်ကောင်း စာရင်းဖြင့်
နေရာရနေကြလေ၏။

‘ငါ့ညီမလေး ကျောင်း
စရိတ်’

‘အဖေက နေမကောင်း
ဘူး’

‘အိမ်ငှားခတွေက မြို့
စွန့်တောင် မလွယ်ဘူး’

‘ရွာကနေ ထွက်လာ
တော့ ပုံစံတစ်မျိုးပေါ့ဟယ်’
ဆိုသော ရည်ရွယ်ရင်း
များဖြင့် ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်
ဆိုထားသူတွေလည်း ဆင်ခြေ
မဖြစ်နိုင်သည့် ကြောင်းကျိုး

ခိုင်လုံချက်များနှင့် မှီခိုကျင့်
လည်ရလေ၏။

‘သာယာမှု တစ်ခု
တည်းနှင့်ဆို မင်းဆီ ငါ ထပ်မ
လာဘူး။ အခြားသွားစရာ
နေရာတွေမှအပ။ မင်းကို ချစ်
ခင်ခွဲလမ်းစိတ်တွေကြောင့်
မင်းဆီ လာနေတာ နားလည်
စမ်းပါကွာ။ မင်းကြောင့် ရင်
တစ်ခုလုံးလည်း ပူနေပြီ။
အခြားဟာတွေကို အာရုံစား
မနေပါနဲ့ကွာ။ မင်းကို ချစ်တဲ့
အချစ်က ဘယ်လိုပြောပြရ
မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး’

ယောက်ျားတွေ များ
အတော်ရယ်စရာ။ စွဲမက်မှု
သံယောဇဉ်၊ ချစ်ခင်မှု စကား
လုံးများစွာကို နားထောင်
ကောင်းအောင် ပြောတတ်
လေ၏။ ငွေကို အိတ်အတွင်း
အပြည့် ထည့် ယူလာပြီး
သံယောဇဉ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
ကို အသုံးပြုရင်း ငွေနှင့်
ကာမ အလဲအဖယ်ပြုသည့်ပွဲ
မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်
၏ ချစ်ခင်ကြင်နာပြုမှုက
ဟာသတစ်ပုဒ်ပမာ။

သို့ပေလည်း ‘မရယ်မော
နိုင်။

‘မင်းလိုအပ်တာတွေ ငါ
ကိုပြော၊ ငါ တတ်နိုင်သရွေ့
ဖြည့်ပေးမယ်။ မင်း အေးအေး
လေးပဲ ငါ့အနားမှာနေ၊ ဒါပဲ
လိုချင်တာ။ တောင်းပန်ပါ
တယ်ကွာ နော်’

သံယောဇဉ်သမားကြီး
ဦးကျော်မိုး စကားအဆုံးမှာ
ဟန်နဲ့နဲ့ မူရာဂိုရင်း ဦးကျော်
မိုး ပန်းထက်သို့ အားကိုးမှု
အပြည့်ဖြင့် မှီချလိုက်၏။
ပန်းပေါ်ကျလာသည့် ဦးကျော်
မိုး၏ လက်တစ်ဖက်ကို နွေး

ထွေးမှု အပြည့်ဟန်ဖြင့် ဆုပ် ကိုင်လျက်-

‘မနက်ဖြန် အမေ့ထံ ငွေပို့ချင်တယ်’ကို တိုးညှင်း ဖွဖွ သာယာကြည်စွာ ပြော လိုက်လေပြီ။

ငွေနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကို မှားယွင်းစွာ အသုံးချနေ သော သူအချို့၏ ရင်ခွင် အောက်မှာ သစ္စာတရားက ငွေပေးများရာ ယိမ်းနွဲ့နေ တတ်လေ၏။

ငွေအတွက် ရင်းနှီးနေရ သည့် ခန္ဓာသဒ္ဓါကြေး၊ တဏှာကြေး၊ အပိုကြေး၊ ကရုဏာကြေး၊ ကြေးပေါင်း များစွာဖြင့် ဘဝနေနည်း တစ်မျိုးကို ပုံဖော်လျက်ရှိ စဉ်...

‘ဦးကျော်မိုးရီလား’ အသံနှင့် စဉ်းခန်းအတွင်း ခြေသံကြမ်းရှု နင်းဝင်လာ သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို သာသာယာယာပင်-

‘ရဲ့တယ်၊ ထိုင်း’ဟု ပြောပြီး ဦးကျော်မိုးကို အိမ် ရှေ့သို့ လှမ်းခေါ်ပေးလိုက်။

‘ရှင် ဘာတွေလုပ်နေ တာလဲ။ တစ်ခါလည်းမက ဒီလိုကောင်မတွေနဲ့ပဲ မပြော လိုက်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ လည်း ရှင်ကို စိတ်ကုန်နေပြီ။ လာပြန်လိုက်နဲ့။ အမေတို့ လည်း ရောက်နေတယ်။ အငယ်ကောင်လည်း ဖျားနေ တယ်။ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် အဟုတ်’

ဟု ပြောပြီး သူထိုင်နေ ရာဘက်ကို တစ်ချက် မျက် လုံးရွှေ့ကြည့်ရင်း သူ့ယောက်ျား လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်နေလေ ၏။ နားမှာ နားကြပ်တပ် လျက်နှင့် သူက ဘာမှမသိ

သလို ဟန်ဖြင့် TV ကြည့် မပျက် ထိုင်နေလိုက်၏။

ယောက်ျားလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေသည့် မိန်းမ ကိုလည်း သနားသွားမိ၏။ အပေါ်အင်္ကျီကောက်ဝတ်ပြီး သူငယ်ချင်းလာခေါ်၍ လက် ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်ထိုင်သလို မျိုး ပြန်လိုက်ပါသွားသော ဦးကျော်မိုးကိုလည်း ရယ်ချင် မိသည်။ ဒီမိန်းမ ဒီလောက် ထိရောက်အောင် လာသည်က ပဲ အတော် အရဲစွန့်လိုက်လာ ခြင်းပင်။ ယောက်ျားကို အတော်ချစ် အလိုလိုက်သည့် မိန်းမ။ ယောက်ျားဘာလုပ် လုပ် ခွင့်လွှတ်သည်းခံပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ချစ်နေမည့် မိန်းမမျိုး။ အခြားမိန်းမတွေလို ရန်မတွေ့၊ ရန်မစွာတတ်။ ဒီလို အေးဆေးသည့်ပွဲမျိုးဆို တစ်နေ့ နှစ်ပွဲ၊ သုံးပွဲလောက် နှဲလိုက်ချင်သားဟုလည်း တွေးမိသေးသည်။

ဦးကျော်မိုးဆို ဘယ် လောက်များ ပွဲတွေ နှဲလာ သည်မသိ။ အေးအေးသာ သာပင်။ ကျောင်းပြေးကို လူမိ၍ ဆရာမိဘက လိုက် ခေါ်သည့် ပုံစံမျိုးနှင့်။ သူတို့ ထက်ပင် မျက်နှာပြောင်တိုက် ရဲလေ၏။ ဘယ်လိုယောက်ျား စိတ်မျိုးမှန်း မသိ။ ငွေရှိငွေ ပေး ငွေရှာနိုင်လျှင် ပြီးပြီဆို သည့် သူတွေပင်။ ဒီလို ယောက်ျားသားတွေ ရှိတော့ လည်း သူတို့တွေအတွက် လျှောက်စရာလမ်းတစ်ခု၊ နင်းစရာ အခင်းတစ်ခု ရ၏ ပေါ့။ ရှိသည်ပေါ့။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ် ကျော်လောက်ကဆို ဘာကို ဘယ်လို သဘောကျမှန်းမသိ

ဘဲ အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်သူ၏ ရင်ခွင်ထက် လဲလျောင်းမွေ့ပျော်နေရင်း နားအုံတစ်ချက် ပူဆင်းသွားမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလန့် တကြား ထ၊ထိုင်ကြည့်မိ၏။ ‘ဒီအသက် ဒီအရွယ်နဲ့ သူများယောက်ျားကို ခိုးချင် တဲ့ ကောင်မ၊ လာခဲ့စမ်း... အားယားနေရင်...’

လုံချည်စွန့်တောင်စွဲ၍ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေ သော မိန်းမကြီးကို ဘာတစ် ခွန်းမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ အိမ် ခန်းအတွင်း အမြန်ဝင်ကာ တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်ရ၏။ အဲသည့်နေ့ရက်က မှတ်မှတ် ရရ ဆယ့်ခုနစ်ပြည့်ရန် ဆယ် ရက်လိုနေသေးသည်။ အခု အခုအချိန်မှာတော့ ကြုံလာ လျှင် ကျင့်သားရစွာနှင့်ပင် အခွာအဆုတ်၊ အတက် အဆင်း၊ အနီးအဝေး သင့် သလို ပုံစံချတတ်ခဲ့လေပြီ။

ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ချစ်ခြင်း ကို ချည်နှောင်အသုံးချနိုင်စွမ်း သိမြင်လာချိန်တွင် မေတ္တာ တရားကို ခုတ်လုပ် ဖလှယ် တတ်ခဲ့ပြီ။ ထိုမှတစ်ဆင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာနှင့် ငွေရှင် တို့ သဟဇာတ ဖြစ်ထွန်းနေ တတ်မှုများကိုပါ သိမြင် ကျွမ်းဝင်လာခဲ့ပြီ။

မခင်စု၊ မခင်စုဆိုလျှင် ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်မှာ...

‘ကြီးကြီးမေ မနေက ဦးဖေ သမီးကို အလုပ်ခန့်

ရှင်းခိုင်းဖို့ ခေါ်သွားပြီး... ခေါ်သွားပြီး...’

‘ကောင်မလေး အ ခိုကားတွေ ငါ မကြာခဏ သွား။ သွား အဝတ်တွေ ခြံ ဖြန့်သွားလျှင်’

ကြီးကြီးမေ ဟန်လိုက် ပြီး သုံးလလောက် အကြာ တွင် မသိမသာ စုထွက်လာ သည့် ဗိုက်ကို အိမ်အကူထံ အခေါ်ကြီးထံ ပြောပြခြင်းမရှိ ၏။

‘ဒါမျိုး ဘယ်ရမှာထဲ သေချာရှင်းရမှာပေါ့။ ထာ ဒါမျိုးလုပ်လို့ ဘယ်ရမယ်’ ပြောကာ ရပ်ကွက်အုပ် ချုပ်ရေးမှူးထံ တရားလိုပြု တိုင်ခံခဲ့ပြီးနောက်မှာ...

သက်သေ အခိုင်အမာ ရှိနေ၏။ အချိန်နေရာ အတိုင်း အကျ ပြောသော်လည်း...

‘အသရေပျက်မှု’ဟု ပြန်လည် စွဲချက်တင်ပြီး မောင် စုကို သူတို့အိမ်ပြင်တုန်းက တောကခေါ်လာသည့် အချိန် မကင်းသည့် ကောင်လေးနှင့် လိုလို ဇာတ်လမ်းလွှင့်ရင်း ငွေကြေးဂုဏ် အာဏာအဖွင့် အားလုံးကို စုပေါင်းယူ၍ နှယ် အသုံးချလေ၏။ အသေ လေး မွေးလာသည့် ကလေး ကိုပင် ရှင်လျှင် သူတို့က စေတနာ မေတ္တာဖြင့် ခေါ်ယူ မွေးစားမှု ပြုလုပ်ရန် စီစဉ် ထားပြီးဖြစ်ကြောင်းကို စိတ် နှလုံး သန့်ဟန်ဖြင့် အသိ ကောင်း ဟစ်ပြနေလေတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် ဖောက်ပြန်မှု များကြားမှာ မျက်နှာစွဲ မရှိတော့ တဲ့ ခေါင်းငုံ့အံ့ကြိတ် မှုန် ရည်ဖြင့် ခံနေကြရတော့တာ... မူခင်းသတင်းတွေမှာ တော့ အလုပ်ကြမ်း အခွေ

သမား၊ ဆေးသမား၊ လူမွဲ
ဆိုက်ကားသမားတွေကပဲ
ဗုဒ္ဓိမိန်းကောင်တွေအဖြစ် ရှိ
နေကြရ၏။ ဂုဏ်ရှင်ငွေရှင်၊
အာဏာရှင်များက တကယ့်
သူတော်ကောင်းကြီးတွေအဖြစ်
အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ
ပြုကာ ဟန်ပြု ဖုံးကွယ်နေကြ
လေ၏။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးများဖြင့်
ရှမ်းကန်လွတ်မြောက်မှု ခက်ခဲ
စွာ ဒီအသိုက်အမြိုကြား ခိုဝင်
ရောက်ရှိလာကြသည့် ကောင်
မလေးတွေ...။

မခင်စုအကြောင်း တွေး
နေရင်းနှင့်ပင် သူ့ဘဝ
အကြောင်းကို ပြန်တွေး
ရောက်ရှိလာသော အတွေးစ
တို့ကို ထိန်းချုပ်သိမ်းပြီး
မတွေးဝံ့ဝံ့ ရှိနေရ၏။

□
‘မင်းကို ငါလို
ယောက်ျားမို့ ယူတာကွ၊ နား
လည်လား’

‘ငါ အလုပ်သွားချိန်
မင်း ဘယ်သူနဲ့ ဘာလုပ်နေ
လဲဆိုတာ ငါ သိတာမှတ်လို့’
‘ငွေပေးနိုင်ရင် မင်း
ထက်သာတဲ့ မိန်းမတွေ
စာနီးစီးပြီး လာကြမှာ’

‘ငါက နွားမဟုတ်ဘူး
ထွ’

သူအတော် ရယ်ချင်
သွားသည်။ ငွေပေးနိုင်လျှင်
သူထက်သာသည့် မိန်းမတွေ
ထားမည်ဟု ပြောနေသော
ယောက်ျားကောင်းကြီး။ ငွေ
မေးမှတော့ ငွေလိုနေသည့်
မိန်းမတွေပဲ ထပ်ရောက်လာ
ကြသည်ကို သိသိနှင့် ယောက်ျား
ထောင်း မာန်မရှိဘဲ မာန်တက်
ပြုနေ၍ စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်
ချေပဘဲ ငြိမ်ပြီး သူ့အမူ

အရာကိုသာ ကြည့်နေလိုက်
တော့၏။

‘တော်ပြီ... တော်ပြီ။
မင်းကို ငါ စိတ်ကုန်တယ်။
အေးအေးပဲ နေတော့မယ်။
ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့
ဘူး’

အသက် နှစ်ဆယ့်သုံး
နှစ် ပြည့်ချိန်မှာ ယောက်ျားရ
ခွဲခြင်းလား၊ ယူခြင်းခံရသည်
လားကို သေချာစေ့စွာ မသိနိုင်
ဘဲ စိတ်ကျေနပ်လောက်စရာ
ငွေကြေးအသုံးအဆောင်၊ နေ
စရာတိုက်ခန်းတွေကြောင့်
အသိသက်သေမပါ။ လက်
မှတ်တစ်ချက် မထိုးရ၊ အရှေ့
အိမ်၊ အနောက်အိမ် လက်ဖက်
ရည်တစ်ခွက် မတိုက်ရဘဲ
အိမ်ထောင်ရှင်မဘဝ လိုလို
နေထိုင်ရင်းနှင့် သုံးနှစ်ပြည့်
ခါစမှာ...

‘တော်ပြီ... တော်ပြီ၊
မင်းကို ငါ ပေါင်းရတာ
ကြောက်လာပြီ’

မေတ္တာတရားကို အခြေ
မခံဘဲ ကာမရမ္မက်ဖြင့် ငွေလို
နေသူနှင့် ငွေပိုနေသူတို့၏
ဆက်ဆံရေးနောက်ဆက်တွဲက
အဖြေထုတ်စရာ မလိုအောင်
ရှင်းလှသည်။

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ငြီးငွေ့
၍ နောက်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို
ငွေဖြင့် ပြောင်းရန် တာရှည်နေ
သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏
အလိုမပြည့်မှုကို သူကလည်း
အငှားခန္ဓာအတွက် ငွေကြေး
ဖြတ်ခံထားရသူပီပီ ရရှိထား
မှု၊ လက်ခံနိုင်မှုတွေကို
သံယောဇဉ်ပါးပါးပင် ထည့်
မတွက်ဘဲ -

‘ရှင် သဘောအတိုင်း
လုပ်လေ၊ ရှင်အလိုမပြည့်ရင်
ပြည့်သူတွေထံ သွားပေါ့’

ဟု အသံငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပင်
ပြောဖြစ်သွား၏။

အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်
ခွာစ ပြုနေသူကို -

‘နောက်တစ်ခါဆို
တိုက်ခန်းဈေးတွေ ပိုကြီးလာ
မှာနော်’

ဟု ပြောလိုက်မိတော့
အယုတ္တ အနုတ္တ စကားသုံး၊
လေးခွန်းနှင့် တောက်တစ်
ချက်ခေါက်သံ၊ ခြေလှမ်းပြင်း
ပြင်း တံခါးဆောင့်ပိတ်သွား
ပြီး နောက်မှာ သူ့ဘဝကို
လျှောက်လမ်းတစ်ခု ပြောင်း
ရန် ခွင့်ပြုမိန့် ချလိုက်သည့်
နယ်...။

ဒီလိုနှင့် အချစ်တစ်ပိုင်း
တစ်စ လက်ကျန်ဟု ခပ်ဖွဖွ
တွေး၍ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊
ဖုန်းတစ်လုံး၊ ရွှေတိုငွေစ
အနည်းအကျဉ်း လက်ဝယ်
ကျန်ခဲ့ပြီးနောက်...။

ကားပွဲစား ကိုထွန်း၊ ပွဲရုံ
မှ ဦးကေ၊ ဆောက်လုပ်ရေး
ပိုင်းက ဦးအောင်၊ နိုင်ငံခြား
ပြန်ကြီး မောင်သက်၊ အရာရှိ
ကြီး ဦးဘမော်၊ မနူးမနပ်
ချာတိတ်လေးသီဟ၊ ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုက ရာဂျူး၊ ပွဲစားဒိုင်
နီတွတ်...။

ချောင်းသာ၊ ငွေဆောင်
နှင့် မြို့စည်ဝင်ဆောင်များမှာ
အချစ်ကို ကြားခံပြု၍ ရေလဲ
သုံး သုံးခဲ့၏။

ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်း အထိုက်
အလျောက်နှင့် မြို့ပြမှာ တိုက်
ခန်းတစ်ခန်း အပိုင်ဖြင့် တင့်
တင့်တယ်တယ် နေထိုင်နိုင်ပြီ
လျှင် အတူတူချင်း ဟန်နှင့်

စတိုင်လ်ဖြင့် အလှူဆိုလည်း
အလှူ၊ အကူဆိုလည်း ကူ
လိုက်သည်ဆိုတော့ ပတ်ဝန်း
ကျင် ဆက်ဆံမှုက ပြေပြစ်
သလို လူမှုဝန်းကျင် အဝန်း
အဝိုင်းတွင် နေရာတစ်ခုတော့
ရှိလေ၏။

ဘယ်လိုပင် ဖြစ်ပါစေ
ငွေနှင့် အလဲအလှယ် ပြုလုပ်
ပိုင်ခွင့်ဖြင့် အပေးအယူ လုပ်ပြ
နိုင်လျှင် အဆင်ပြေနေသေး
သည့် ခေတ်ကာလဖြစ်နေ၊
ရှိနေသေးတော့ စိတ်ဘဝငံက
တစ်ချီတစ်ချီ မြင့်ချင်ချင်ပင်
ဖြစ်သွားသည်။

□
ထမင်းထုပ်ကို ဖြေနေ
ချိန် နောက်ဘက် မလှမ်း
မကမ်းမှ ကျယ်လောင်သော
ပေါက်ကွဲသံကြီးကြောင့် ဖြေ
လက်စ ထမင်းထုပ် ပြုတ်ကျ
ကာ လူလည်း တုန်သွား၏။
‘အဖေ’

ဟု အကြောက်ပြေ အား
ကိုးတကြီး လှမ်းအော်ခေါ်
ရင်း အဖေရှိရာကို လှည့်
အကြည့် ရူးနုတ်ထားသည့်
မျှစ်များ၊ အဖေ၏ ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံး သွေးသံရဲရဲဖြင့် မြေ
ပေါ်တွင် မှောက်လျက်ရှိနေ
ပြီ။ သူ ရှေ့မတိုးရဲတော့။
ဘာဖြစ်သွားမှန်းလည်း မသိ။
အဖေ... အဖေ... အဖေ...
ရွာရှေ့က ကိုဘမြိုင်လို ဖြစ်
သွားပြီလား။ ဦးသာလှ၊
ဦးစောစံတို့လို ဘုရား...
ဘုရား...ဘုရား...မျက်ရည်
တွေ ဒလဟော ကျလာ၏။
ဒီနေ့မှ အဖေ့ညီ ဦးလေးဖန်
ကြီးလည်း မပါ။ အိမ်ကို
ပြေးခေါ်ရအောင်လည်း အိမ်
နှင့်က ဝေးသေးသည်။

‘အဖေ... အဖေ...’

အဖေ....'

သွေးသံရဲရဲဖြင့် မလှုပ်
မယှက် မှောက်လျက်။ အဖေ
ကို ကြည့်ရင်း ကြောက်လာ
သည်။ ရှေ့လည်းမတိုးရဲ၊
နောက်လည်း မဆုတ်နိုင်။
ခြေစုံရပ်၍ မျက်ရည်တွေသာ
စီးကျနေ၏။ ရင်ဘတ်တစ်
ချက် ထိုးအောင့်ပြီး မျက်လုံး
တွေ ပြာဝေသွားသည်။ အဖေ
ကိုလည်း မမြင်တော့။
အခြားအရာ အားလုံးကို
လည်း မတွေ့ရတော့။ ဘာ
တစ်ခုမျှလည်း မသိ၊ မကြား
ရတော့။

ဆူညံသံတွေ ကြားလာ
ရ၏။ မျက်လုံးက ဖွင့်မရ။
ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြ
သည် မသိ။ ခေါင်းက အုံနေ
သည်။ မျက်လုံးက ဖွင့်မရ
နိုင်သေး။ တစ်ရွာလုံးက
လူတွေ သူ့အိမ်ခြံ ဝင်းလေး
အတွင်း စုပုံရောက်နေကြ
သလိုပင်။ ရွာရှေ့က အတွား
နန်းရင့်အသံလည်း ကြားရ
၏။ အစ်မအေးမာ့အသံ၊
ဒေါ်ကျော့လည်း ပါ၏။ မပု
တင်၊ ကိုစောထွန်း၊ အဘ
ထော်၊ အစ်ကိုစောအေး၊ အနီး
တင်လှ၊ ဒေါ်မြ၊ အကြီးပုတု၊
အသံတွေ စကားသံတွေ
ဆူညံပွက်လောရိုက်နေပြီ။

နားက အသံစုံ ကြားနေ
ရလည်း မျက်ခွံက ဖွင့်မရ၊
လူက ထ၊မရ။ ကလေးသံ၊
လူကြီးသံ၊ အော်သံ၊ ခေါ်သံ၊
ပစ္စည်းရွှေသံ၊ အသံစုံ စကား
စုံ အကြောင်းခြင်းရာစုံတို့
နားစည်အတွင်းပိုင်းထိ ထိုး
ထွင်းပြီး နှလုံးအိမ်ကို မွေ့
နှောက်လည်း လူက ထ၊မရ
သေး။ မျက်လုံးက ဖွင့်မရ
သေး။

အမှောင်ကွယ်မှာ
ထိုင်ပြီး
အလင်းရောင်
ရချင်သူတွေ
လေကွယ်မှာ
ရပ်၍
လေနုအေး
ခံယူချင်သူတွေ
ရွက်ဥဝန်ကို
ချိုးပြီး
ရွက်သစ်
ဝေမှုကို
တန်ဖိုးထား
ပြနေသူတွေ...

ဦးလေးအောင်ခင်
ဘာတွေ ပြောနေခြင်းလဲ။
နားထောင်၊ နားစိုက်ထောင်
စမ်း။ ကိုမြိုင်၊ ဦးလေးပု၊
ကိုစိန်ချော တို့အကြောင်း
လည်းပါ၏။ အဖေအကြောင်း
လည်းပါ၏။ ဒါဆို အဖေ
လည်း ဦးလေးပု၊ ကိုစိန်ချော
တို့လို ဘုရား... ဘုရား...။
အမေ့ငိုသံ၊ အမေ့အစ်မ
ကြီး ငိုသံလည်း ကြားရ
သည်။ အဖေ့ညီ ဦးလေးဖန်
ကြီး သံချောင်း၊ စုပုံ၊ နန်းမြရုံ၊
သီတာ၊ ပေါင်ချိန်၊ စံကွေး၊
အေးစိန်မ ဘာတွေများ စုပြီး
ပြောနေကြပါလေ။
အဖေ့အကြောင်း ကြား
ရပြန်ပြီ။ အမေ့အကြောင်း
လည်း ပါ၏။ အငယ်ကောင်

ငယ်လွန်းသေးသည်ဟု ပြော
သံလည်း ကြားသည်။
ဪ... ရွာထဲက
လူတွေ အကြောင်းလည်း
ပါလာပြန်သည်။
'ဥပုသ်ရက်က ကွေး
တောက်ရွာက လူ ဝယ်လူး
ဘက် တက်သွားတာ အသေ
ပဲလေ'
'ဆေးဆရာကြီး မြေး
လည်း သစ်ခွအရှာထွက်တာ
ပုံနင်းမိပြီး ခြေပြတ်တာပဲ
လေ'
'ဒိုက်ခတ်ရွာက အဘ
ထူးတို့သားအဖ နားစာရိတ်
ပြီးအပြန် ဖြစ်တာပဲ'
'ဒေါ်စိန်သားလေးက
ကျောင်းအပြန် ဟင်းမရှိလို့
ဖလံ တောင်စွေး သွားချီးတာ
မနှစ်က ကျောင်းဖွင့်စပေါ့'
'ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့
နယ်တွေမှာ ဒီဒုက္ခက မအေး
လှသေးဘူး'
'ရွာထဲက အိမ်တိုင်းမှာ
ပုံးမနင်းမိတဲ့အိမ်သား ရှိလို့
လားဗျာ'
'စိတ်ညစ်လိုက်တာ
ရှင်၊ အကြီးကောင် သာဒွန်းကို
ဘာသွားလုပ်ခိုင်းရုန်းတောင်
မသိဘူး။ ထိုင်းဘက် လွှတ်ရ
အောင်လည်း ခေတ်က
မကောင်းဘူး'
'ဆေးရုံကလည်း....'
'ငွေလေး ငါးသောင်းနဲ့
စောင်တစ်ထည် လာပေါ့ပြီး
ပြောသွားတဲ့စကား ခင်ဗျားတို့
လည်း သိတာပဲ။ ကျုပ်တို့မှာ
ဆင်းရဲတွင်း နက်ပါဗျာ'
'ကံပေါ့တော်'
'ဟူး... ဟူး...'
'ပြောတတ် ပေါင်
တော်'
'ကျုပ်တို့မှာ ဘာလုပ်

စားရတော့မှာလဲ'
'.....'
'ဟင်း.....'
အသံလုံး အားများ
ရောထွေးယှက်တင် ကြား
လာရပြီ။ သို့သော် အိမ်ထဲ
ကို အသေအချာ သဘော
ပေါက်လာ၏။ မျက်ခွံတွေ
လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်
လာသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ပွင့်လာသည့် မျက်ဝန်းထဲ
ယခုအချိန်မှာ မပွင့်မ
ချင်တော့။ အသံတွေလည်း
မကြားချင်တော့။ မျက်လုံးကို
ပိတ်ထားပြီး နားနှစ်ဖက်ကို
အတင်းပိတ်ကာ ထားမိပြီ။
သို့ပေလည်း စကားလှိုင်း
ဒဏ်က ရင်ဝကို ဆောင့်တွန်း
ပြီး ကန်နေသလို နာအောင်
လွန်းလှသည်။ မျက်ရည်များ
လည်း စီးကျလာ၏။ အချေ
ဖြစ်အင် စိတ်အတွင်းသားမှာ
အနုစိတ်ကာ အသေအချာ
ပုံထင်ပြလာ၏။
အမေ့ ရှိ ကံ ငိုသံ၊
ကြီးဒေါ်၊ ဘကြီး၊ ဦးလေး
ဘဒွေး၊ နမ၊ အစ်မ၊ အဘိုး
ညို၊ သမီး၊ တူ၊ သားတို့၏
ရှိ ကံ ငိုသံ... ငိုသံ...
ငိုသံ...၊ ငိုသံတွေ... ငိုသံ
တွေ...။
□
'ဪ... ညည်းနှုတ်
စိတ်ပူစရာရှားလို့ အရွယ်
ရောက်နေပြီပဲ။ မြို့မှာက
အရိပ်ထဲမှာအေး။ ရွာရွာက
ငွေသိန်းသမီး ဟိုတစ်ခေါင်
က ငါခေါ်သွားတာ အခု
အဆင်ပြေနေပြီ။ ညည်းသမီး
ထက်တောင် ငယ်သေး
ထည့်လိုက်စမ်းပါအေ။ ရွာ
က ခြေပြတ်လက်ပြတ်နဲ့
ကိုအုန်းသမီးလေး ချစ်ချစ်

သွားတာ လူစော်ကားခံရဆို့။ ရွာမှာက ဒုက္ခများပါတယ် အေ။ ခြေပြတ်လက်ပြတ်၊ အသက်တောင်သေသေး။ ညည်းယောကျ်ား ဖိုးပိန် အတွက် ငါ စိတ်လည်း မကောင်းဘူး။ တစ်ရွာလုံးက ဒီလိုတွေပါပဲအေ။ ငါတို့ တောင် မြို့ရောက်တာစောလို့။ ကံပါအေ၊ စဉ်းစားမနေစမ်း ပါနဲ့။ အာလူးမကို ငါနဲ့ထည့် လိုက်။ အောက်မှာလည်း အငယ်တွေရှိသေး။ ရွာမှာ ညည်းတို့ ဘာလုပ်စားမှာလဲ။ ငါ့ရွာက လူတွေကို ငါက ကောင်းတဲ့အိမ်တွေမှာ ထား ပေးမှာပါအေ၊ ပူမနေစမ်းနဲ့။ ထည့်လိုက်၊ ဈေးရေက အဘွားခမြေး လုံးကျစ်မ လည်း လိုက်မှာ။

ပြောရင်း တစ်ထောင် တန် တစ်အုပ်ကို အမေ့ရှေ့ ချပေးပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွား သည်။ အမေက တစ်ထောင် တန်အုပ်ကို ကြည့်လိုက်၊ အာလူးမကို လှမ်းကြည့် လိုက်၊ ထမင်းပန်းကန်ပြားကို မှောက်ချည်လှန်ချည်လုပ် ဆော့ကစားနေသည့် မောင် ငယ်နှင့် ညီမလေးတွေကို လှည့်ကြည့် လိုက်နှင့်ပင် အာလူးမဘဝကို အသာလှည့် လူ ကူးပြောင်းစေခဲ့သည်။

“ကလေးမလေးက ငယ်သေးတာပဲ၊ နောက်တော့ လည်း အရွယ်ရောက်လာမှာ ပေါ့လေ” ပြောကာ သူ့ခေါင်းမှ ဆံနွယ်အချို့ကို ပွတ်သပ် လျက်-

“မျက်ဝန်းကတော့ ရှယ် ဝဲ၊ ညိုပြီး စိမ့်နေတာပဲနော်။

စိမ့်ညိုလေးပေါ့” အပြောဖြင့် အိမ်ကြီးရှင် က ဘီယာအင့်ကို သင်ယူစေ ခဲ့၏။ ဘီယာအင့်ကို ကျွမ်းဝင် တတ်မြောက်ချိန် ဘီယာအရ သာကိုပါ ဖြည်းစမ်းခွင့်ပေး ကာ အုပ်လုံးသိမ်း ဆံနွယ်တို့ လျော့ပြေစေခဲ့သည်။ လျော့ ပြေနေသော ဆံနွယ်များကို သိမ်းရင်း အိမ်ကြီးရှင်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ မျက် ဝန်းအပင့်အကြည့်...

“အမေ့ဆီ ငွေပို့ပေး လိုက်ဦးနော်၊ မောင်ငယ်လေး က ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး ဆို။ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက် ဦး၊ အမေ စိတ်ချမ်းသာ အောင်”

ကရုဏာနွယ်ဟန်ဖြင့် အသံချိုကြည်ကြည်ပြောပြီး ပျံ့ဝဲကျလာသည့် ငွေစက္ကူ များကြောင့်၊ အချို့သော အကြောင်းရင်းများကြောင့်၊ အကြောင်းပေါင်းစုံတို့ကြောင့် ‘အာလူးမ’ဘဝကို ‘စိမ့်ညို လေး’ အသွင်ဖြင့် ခြေလှမ်း သစ်တင်နိုင်ရန် တွန်းအား တစ်ခုလိုပင် ဖြစ်စေခဲ့၏။

ခြေပြန်ရပ်ရန် အခွင့်က လည်း ရှိမလာနိုင်စွမ်းဖြင့်ပင် ဖြစ်နေလေတော့ ‘စိမ့်ညို လေး’ ဥစ္စံဝင်အောင်း နိဝင် ရှင်သန်ပြီး...

“အမေ သမီး အလုပ်ရှင် က သဘောကောင်းတယ်။ မှန်ဖိုးလည်း ပေးတယ်”

စကားဖြင့် အမေ၏-

“ငါ့သမီးလေး သူတော် ကောင်းနဲ့ တွေ့တာပဲ”

ဆု ခြေ စကား ကို နှားထောင်လျက် ခြေလှမ်း တွေ နှစ်သည်ထက် နှစ်၊ ကျွဲ သည်ထက် ကျွဲဝင်ခဲ့ရသည်။

အမေကတော့... ‘ငါ့သမီးလေး သူတော် ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ’တဲ့။

“ကောင်မလေးကို ပဲ အားကိုးနေကြတာလေ။ ရွာမှာက ဘာအလုပ်မှ မရှိ ဘူး။ ဒီကြားထဲ မြေမြှုပ်ပိုင်း ရန်က ရှိသေးတယ်တဲ့။ အဆင်ပြေအောင် ကူညီနော်။ ငါ စိတ်ချနေမှာ။ စိမ့်ညိုလေး ဒီက အန်တီလှလှနဲ့ ခဏ လိုက်သွားနော်။ အန်ကယ်မိုး က နိုင်ငံခြားခရီးရှိလို့။ ပြီး တော့ နည်းနည်းလည်း ကြာ မှာ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက် တည်း စိတ်မချဘူးကွ။ ဟေ့ ကောင်မလေး မျက်ရည်မပဲနဲ့ လေ။ အန်ကယ်မိုး အလုပ် မလုပ်နိုင်ဘဲ နေတော့မယ်” ပြောပြီး နဖူးပြင်ကို ငုံ့၍ အကြင်နာနွေးနွေး ပေးလေ သော အန်ကယ်မိုး အပြုအမူ မှာ....

‘ကဲမနေပါနဲ့ ဦးမိုးရယ်၊ ငါက အကြောင်းသိပါ။ တကတဲ ပိုလွန်းတယ်’

ဆိုကာ သူပန်းကိုဖက်၍ ခေါ်သွားသည့် အန်တီလှလှ ကြီး၏ အရိပ်အောက်တွင် ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်စ ကလေးမ လေး၏ အနာဂတ်ကို-

‘အန် ကယ် မိုးထက် အများကြီး အဆင်ပြေစေရ မယ်။ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့၊ ပျော် သွားရမယ်’

စကားတစ် ခွန်းက စိမ့်ညိုလေးဟု ပြောင်းခေါ် ခြင်း ခံရသည့် အာလူးမ ဘဝ ၏ ခြေတစ်လှမ်းအရွေ့က လည်း ညင်သာလွန်းလှပါ ၏။

‘ကလေးမလေးက

ငယ်သေးတယ်၊ ဂရုစိုက်ပေး နော်။ ပျော်အောင်လုပ်ပေး၊ ငါ ကလေးတွေက အသန်လေး တွေ၊ ရှယ်ပဲနော်’

ဆိုသည့် ချိုအိချွပ်စံနေ သော အသံလှိုင်းဒဏ်များဖြင့် သိက္ခန်းလာချိန်တွင် အမှောင် ခန်းကျဉ်းကျဉ်းမှ အလင်း ပျော့ပျော့ အိပ်ခန်းများဆီ သို့...

‘အမေ ညီမလေးကို စာကြိုးစားခိုင်းနော်။ သမီး အဆင်ပြေနေပြီ၊ စိတ်မပူနဲ့။ လမကုန်ခင် ငွေပို့ပေးလိုက်ဦး မယ်’

မှာခြေစကားတို့ဖြင့် တောင်ငူခရိုင်၏ ဟိုးဝေးဝေး အစွန်း သဖန်းကုန်းရွာလေး က သာကမူ၊ ကျောက်ကျော မ၊ ထန်းလျက်နှင့် ဖိုးစော ထွေးချစ်တို့၏ အစ်မကြီး အာလူးမ ဘဝကို စိမ့်ညိုလေး အသွင်ဆောင် ဖြူပြင်ယူရင်း ထုဆစ်ပုံဖော်နိုင်ခဲ့ပြီ။

မှတ်တိုင်တွင် ပြည့်တန် ဆာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရန် အတွက် ငွေငါးထောင်ကျပ် ဖြင့် မ(...)သည့်(...)သက် သေနှင့်အတူ (...)တရားရုံးက တရားလိုပြု (...)တရားခံအား တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အရေးယူ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ.....။

ထိုသတင်းမျိုးတွေ ဖတ်ကြား သိရလေတိုင်း ရင်ဝကို တံနီဖြင့် ရိုက်သလို နာကျင်မိ၏။ စာလည်း စာနာ မိသည်။ ဘဝတွေတူလည်း အခြေချင်း ကွာဟတော့ အနေ မလှသူများက ပို၍ လွန်ကဲစွာ ခံကြရသည်သာ။

ညစာ မချက်ရသေး၍ နှုတ်ခမ်းနီရဲဆေးတင်ပြီး

ဈေးကွက်ရှာ ထွက်လာရ သည့် ဘဝတွေ...။

သိန်းရာချီ ထောင်ချီ ပေးရသော ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်းက ခန်းမများ၊ ကြော်ငြာအား လှလှကောင်း ကောင်းနှင့် မီးရောင်စုံ ဘုတ် များအောက်က လုပ်ပိုင်ခွင့် လုပ်ဆောင်ခွင့် ပေးနိုင်စွမ်း၊ ပြုနိုင်စွမ်း အာဏာတွေ အတွက် တစ်ထောင်တန် လေးငါးရွက် ဘဝပေါင်း များစွာက ဂျာနယ်သတင်း စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ရုပ်ပြ တရားခံအဖြစ်၊ တရားခွင့်မှာ နိုင်စားပြုစား အနိုင်အထက် ခံနေကြရသည့်အဖြစ်...။

‘ငါ့ရဲ့ အသည်းကျော် ကြီးက ဒီတစ်ခေါက် အဆင် ပြေရင် အလုပ်ပြင်ဆိုင် ဖွင့်ပေး မယ်တဲ့၊ မိုက်တယ်’

ပြောကာ ဖုန်းဖွင့်၍ ခွဲချီသောစကား ပြောနေကြ သူတွေ၊ ကိုယ့်ခွန် ကိုယ့်အား ဖြင့် ဉာဏ်သွားရှိသလောက် ရုန်းကန်တွန်းတက်လည်း နေနိုင်အောင် မနေနိုင်လာ တော့၊ မနေနိုင်မှုများစွာကို အရင်းတည်ပြီး နေနိုင်လာ အောင် ပြုကျင့်ဖြစ်သွားသည် တို့က အငြင်းပွားစရာ မလို အောင် ပြည့်စုံ လွန်းလှ သလို...။

‘ညီ မ လေး ဧ တွေ ကျောင်းစရိတ်က ရှိသေး တယ်။ အဖေကလည်း ကျန်း မာရေး မကောင်းဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မောင်တွေ၊ ညီမတွေတော့ စာတတ် ဘွဲ့ရ အောင် သင်ပေးမှာ’

ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် တွေဖြင့် ကောင်းကင် အနာ ဂတ်မှာလည်း အနည်းဆုံး

ပန်းတစ်ပွင့်၊ ပန်းတစ်ပွင့်၊ ပန်း တစ်ခိုင် ဖူးပွင့်မွှေးဝေစေ သည့် ဆန္ဒမွန်များနှင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကို လောင်မြိုက် အပါး ခံကြရသည့် ဘဝတွေ...။

သူ့ ဘ ဝ သ ည် ပ င် ဟာကွက်မရှိအောင် တွန်းပို့ လိုက်သည့် ကံကြမ္မာအတွင်း မှာ ထွက်ပေါက်ပိတ် နေထိုင် ရသည့် အတွင်းမှာ အမေ က...

‘သမီး အငယ် မ ထန်းလျက်က စာတော်တယ် သိလား၊ ဆရာဝန်မကြီး လုပ် မယ်ပဲ ပြောတယ်’

‘သမီး ခေါင်မိုးတွေ ပေါက်ကုန်ပြီ၊ အိမ်ဘေးတွေ လည်း ပြင်ရမှာ’

‘သမီးမောင်လေးက လှချင်တယ်။ ဆိုင်ကယ် ဝယ် ခိုင်းနေတာ၊ ဆုထားရတယ်’

‘သမီး ညီမလေး က...’

‘အမေ့သမီးက...’

‘ကျောင်းစရိတ် က တော့ သိပ်မကုန်ပါဘူး။ စားတာတော့ ရာသီပေါ်လေ၊ သမီး နေကောင်းအောင်သာ နေ။ အမေတို့က ဖြစ်ပါတယ်’ စကားများ၊ အားကိုး တကြီး လှမ်းလှမ်းမှာတတ် သည့် မောင်ငယ်၊ ညီမငယ် တွေကြောင့် အမေ၏...

‘ငါ့သမီးကြီးက လိမ္မာ တယ်။ နို့ရို့ အဖေမရှိ၊ ငွေ မရှိနဲ့ ကလေးတွေအကုန် ဒုက္ခ ရောက်မှာ။ အခု တော်သေး တယ် သမီးကြီးက လိမ္မာလို့’ စကားကို သတိရတိုင်း၊ ဧည့်လာတိုင်း ပြောရင်း...

‘ငါ့သမီးကြီး သူတော် ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ’ ဆုမေတ္တာပို့ပေးသံကို

အစဉ် ကြားနာနေရသည့် သူ အတွက်၊ အမေ့အတွက်၊ မောင် နှ မတွေ အတွက်၊ မိသားစု စားဝတ်နေရေး အတွက်၊ ရှင်သန် ရပ်တည် နေနိုင်ရန်တွေအတွက် ရေဆန် ကို လှော်လျက်နှင့်ပင် ရေစုန် တွင် မျောပါသွားတော့၏။

‘သမီးကြီး၊ မရင်လှ ယောကျ်ား ပေစူးလည်း တော်သလင်းလက တော တက်သွားတာ မိုင်းနင်းမိသွား လို့၊ ခြေနှစ်ဖက်စလုံး မကောင်းတော့ဘူး။ အဲဒါ မရင်လှက သူ့သမီးလေး ဝိုင်းဝိုင်းကို သမီးအလုပ်မှာ ရရင် ပြောပေးပါတဲ့။ ရရင် ပြောပေးလိုက်ပါ သမီးရယ်။ မရင်လှက ဗိုက်ကြီးနဲ့ အကြီး ကောင်က ထိုင်းဘက် သွား အလုပ်လုပ်တာ သတင်း မကြားရသေးဘူး။ အလုပ်ရ ရင် လိုချင်လို့ အမေ့ကို လာ ပြောနေတယ်’

ဟု အမေပြောလိုက် သည့် စကားလုံးကြောင့် ကိုင် ထားသော ဖုန်းပင် လွတ်ကျမ လို ဖြစ်သွား၏။ အမေ့ကို ဘာစကားနှင့် ဘယ်လို ပြန် ပြောရမုန်းပင် မသိ။ အစ်မ ရင်လှယောကျ်ား ဖြစ်အင်ကို ပြောပြတော့ အဖေ့ပုံရိပ်တို့ အသစ်တစ်ဖန် ရင်ကို ကူး လောင်လာပြန်သည်။ အစ်မ ရင်လှသမီး ဝိုင်းဝိုင်းဆို ရှိလှ ဆယ့်လေး၊ ဆယ့်ငါးနှစ်။ ဪ... ဒုက္ခ၊ ဘယ်လိုလုပ် ခိုင်းရပါ့၊ ဘယ်လိုပြောရပါ။ အမေကလည်း စွတ်တင်ပြီး အလုပ်ပြောခိုင်းနေသည်။ ဘုရား...ဘုရား...ဝိုင်းဝိုင်း ကို၊ ဝိုင်းဝိုင်းကို... သီလရှင်

ကျောင်း ဝိုင်းဝိုင်းရအောင်လည်း အစ်မ ရင်လှက ဗိုက်ကြီးနဲ့ အစ်မရင်လှသား မောင်တို့၏ ကလည်း ဟိုဘက်နိုင်ငံ သွား အလုပ်လုပ်တာ သတင်း မကြားရ။ ဝိုင်းဝိုင်းကို... ဝိုင်းဝိုင်းကို... ဪ- ဒုက္ခ၊ ငါတို့ရွာပဲ ဒီဒုက္ခတွေ ခံနေရ၊ ဒီမြို့ပိထားတဲ့ မိုင်းနင်းတွေ၊ သူ သိတတ်စကတည်းက ကြား သိလာရသည့် ဒုက္ခက အခု အချိန် နှစ်တွေအထိ ဒီဒုက္ခနှင့် ပင်။ သူ့ရွာ သူ့နယ်မှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ် နင်းလိုက်မိ သည့် ဒီမိုးတွေ၊ ပြတ်လိုက် သည့် ခြေလက်၊ သေလိုက် သည့်လူ၊ ကူကယ်ပေးမည့် သူတွေ ရှိမလာနိုင်သေး။ စစ်မြေပြင် မဟုတ်ဘဲနှင့် နင်း လိုက်မိသည့် မြေမြို့ပိမိုးဒဏ်၊ ဟူး...မကယ်နိုင်၊ မကယ် ပေးချင်ကြသေးဘူးလား ဒီဒုက္ခမြေက လူတွေကို...။ ဝိုင်းဝိုင်း ငါ့ညီမလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့၊ အစ်မ ရင်လှ ဗိုက်ကြီးနှင့်...

အာရုံအတွင်းမှ အတင်း မောင်းထုတ်နေရလည်း စိတ် နှလုံးက ထိုအတွေးထဲမှာပင် ရစ်ပဲနေလွန်းသည်။ နှစ်လ လောက် အကြာမှာတော့ အမေ့ထံမှ လူကြိုစကားကို နားထောင်ပြီး...

‘ကောင်းပါတယ် အမေ ရယ်’ဟု ပြောပြီး သက်ပြင်း ကို အဝေးသို့ ရောက်အောင် ပင် လွှင့်ထုတ်လိုက်သလို ရှိသွား၏။ ရင်ကတော့ နာကျင်မြဲ။

‘အားရင် ဝိုင်းဝိုင်းလေး ကို သွားကြည့်လိုက်ပါဦး။ သမီး ကန်တော့ခိုင်းလိုက်တဲ့ ငွေကိုတော့ မရင်လှကို အမေ

ပေးလိုက်တယ်။ သူလည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဝိုင်းဝိုင်း ကို သွားကြည့်လိုက်ပါဦး သမီးရယ် နော်

ဆက်ပြောနေသည့် အမေ့စကားကို အားအင်မဲ့စွာ နားထောင်ရင်း အမေ့ကို...

“ဝိုင်းဝိုင်းက အဆင်ပြေ မှာပါ အမေရယ်၊ သိပ်ပြီး စိတ်ပူနေပါနဲ့”

ဖြေကာ ဝိုင်းဝိုင်း အတွက် အမေ့ဆုတောင်းပေး သလိုမျိုး-

“သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ”

“သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ”ဟု ကြိမ်ဖန်ထပ် ထပ် ဆုတောင်းပေးနေမိပြန် သည်။

နောက်ထပ် နောက်ထပ် သူလို၊ ဝိုင်းဝိုင်းလို၊ သီလရှင် ကျောင်းမှ ကလေးငယ် ကောင်မလေးတွေလို ဘယ်နှ ယောက်လောက်များ ထပ် ထပ် ဖြစ်လာကြဦးမည်မသိ။ ပြီးတော့ အစ်မရင်လှ ဝိုက် အတွင်းမှနေ လူ့လောက အတွင်းသို့ ရောက်ရှိ မွေးဖွား လာမည့် ကလေးငယ်ပေါင်း များစွာတို့ ဒီမြေမြှုပ် ခုံးဒဏ် ကို ခံနေကြရဦးမည်ဆို လျှင်...

“စိန်... စိန်...”
“သ တီ ရလား... စိန်... စိန်...”

နှုတ်ခမ်းပေါ် အေးချိုချို အစက်ကလေး ကျလာ သည်။ အာခေါင်တွေက ခြောက်ကပ်လွန်းနေသေးသည်။ ချောင်းက တရုစပ် ဆိုးချင် နေသလို၊ ဒီချောင်းနှင့်လည်း အခက်၊ ပျောက် မပျောက်နိုင်

ဘူး။ လည်မျိုတစ်ခုလုံး တင်းဆို့ ကျပ်ခဲ့ပြီး အသက်ရှူ မဝတော့။ အောက်ဆီဂျင်၊ အောက်ဆီဂျင်။ ဪ မရှိပြန် ဘူးလား၊ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီမှာက သေတော့မည်။ အရိုးအဆစ် တွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်တော့ မည်။ ဆေးက မတိုက်ပြန် ဘူး။ မခင်စုကတော့ ဟော လုပ်လာပြန်ပြီ။ ဒီတရားခွေ တွေ။ ဒီမှာက နာလို့ သေ တော့မည်။

ဟေတုပစ္စယော၊...၊ နတ္ထိပစ္စယော၊...၊ အဝိဂတ ပစ္စယော။ အသက်ရှူတိုင်း အသက်ရှူတိုင်း သတိသတိ၊ သေခြင်းတရားက အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်စေမည့်အလုပ်၊ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာတွေ ကင်းပျောက်စေမည့်အလုပ်။ မခင်စု မခင်စု အမြန်လာ၊ အချိန်မရှိသည့်ကြားထဲ မြန် မြန်လာ။ ဒီမှာ အသေလွတ် အလုပ်၊ မနာသည့်အလုပ်တွေ ပြောနေပြီ။ နားထောင်ထား စမ်း။ ပြီးတော့ သွားယူ၊ ဒီမှာ နာလှပြီ။ ဒီမခင်စု အသုံးကို မကျဘူး။

နာလှပြီ ဆရာမလေး ရယ်၊ ဆရာမလေး ဘာတွေ ပြောနေသည်လဲ။ ဆေး သောက်၊ ကျန်းမာရေး ကရ စိုက် ဟုတ်ကဲ့။ ဝိုင်းဝိုင်းက ရန်ကုန်တက်လာပြီတဲ့။ ဆေး ကုထား။ အဖေ အဖေ မျှစ် ချိုးပြီး ဖြိုးဈေးသွားရောင်း မည်ပြောကာ...၊ အမေ...၊ အန်ကယ်မိုး...၊ ခုံးတွေ လာ မြှုပ်ထားပြန်ပြီ။ နင်းမိကုန် တော့မှာပဲ။ မောင်လေး တောထဲ လိုက်မသွားနှင့်၊ ရွာပြင် မထွက်နှင့်၊ နွား ကျောင်းမလိုက်နှင့်၊ သစ်ခွ

ပန်းတွေ ရှာမခူးနှင့်...။
ဒီမခင်စုတော့ မပြောပါ နှင့်ဆို ပြောပြန်ပြီ။ ဘာ တီဘီဝိုး ဝင်သွားလို့ မြန်တာ တဲ့။ တောက်၊ ဆေးတော့ လာမတိုက်ဘဲ သောက် စကားများနေ။ ကောက် ပေါက်လိုက်ရလျှင်တော့။ စကားတွေပဲ ထိုင်ပြော၊ ဒီမှာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အောင့်နာ ကိုက်နေပြီ။ ခေါင်းတွေ လည်း မူးနောက်လာပြီ။ ဆရာဝန် သွားမပင့်ဘူး။ တောက်... သောက်စကား တွေကို များနေကြ။

အား... မရတော့ဘူး ထင်... ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ထိုးအောင့်နေပြီ။ သေတော့မှာ လား...ဘုရား...ဘုရား...၊ အမေ... အမေ...။

နားနားကပ် ပြီး ဘာတွေပြောနေသည်လဲ။ ဘာတွေရွတ်နေသည်လဲ။ တရားသံ၊ တရားသံ၊ ဘယ် ဆရာတော်ပါလေ။

အရဟံ...ဗုဒ္ဓေါ... ကိလေသာ ကင်းစင်တော်မူ သည့် မြတ်စွာဘုရား...၊ အမေရေ...၊ နာအောင့်အောင့် ကြီး။

ဘယ်လိုအသံကြီးပါ လေ၊ သက်လုံးမယ်ကြီးပါ လား။ ပစ္စည်းရွှေသံ၊ ခြေသံ တိုးဖွဖွ၊ ကားပွဲစားကြီး လာ ပါလား။ ချောင်းသာ မလိုက် နိုင်ဘူး၊ နေမကောင်းဘူး။ မခင်စု...မခင်စု ...ဒီမှာ... ဒီမှာ...။

ခေါ်နေပြန်ပြီ၊ မတွေ့ ချင်ပါဘူးဆိုမှ။ မခင်စု တံခါး အားလုံး ပိတ်ထားလိုက်၊ ဘယ်သူမှ မလာစေနဲ့။

“စိန်...”

“မျက်လုံးဖွင့်နိုင်လား”
“ဆရာလေး ကြွလာပြီ”
ဆရာလေး ကြွလာပြီ တဲ့။ ဆရာလေး ကျောင်းမှာ ကလေးမတွေ တိုးလာပြန်ပြီ လား။ နောက်ထပ် ခုံးတွေ နင်းမိပြန်ပြီလား။

ကံ လေ သာ... တဏှာ...နုလုံးသွင်းပါ။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဒီ တဏှာတွေ၊ အကုသိုလ်... ကုသိုလ်...ဆိုးကျိုး...ကောင်း ကျိုး...ဘဝခန္ဓာ...၊ ကိလေ သာ အညစ်အကြေး...ဘဝ တဏှာရဲ့ အဖြစ်...။

ဆုတောင်း၊ ဆုတောင်း တဲ့။ ဘာကိုဘယ်လို ဆု တောင်းရမည်လဲ။ အာရုံပြု ခိုင်းနေပြန်ပြီ။ ဘာကိုဘယ်လို အာရုံပြုရပါ။ ဆုတောင်းရပါ။ တောင်းမည်... တောင်းမည်၊ မသေချင်သေးဘူးဆိုတော့ မသေပါနဲ့ဦး။ မသေပါနှင့်ဦး ဘုရား။ ပြီးတော့ ထပ် တောင်းရဦးမယ် ဆု...၊ အမေ...ညီမလေး... မောင်လေး... ဝိုင်းဝိုင်း... ရွာက ရွာကလူတွေရှိသေး၊ ရွာမှာ... ရွာက လူတွေ... တောင်းမည် ဆုတောင်းရဦး မည်။

“ရွာနားက မြေကြီးတွေ ထဲမှာ ဒီဝိုင်းခုံးတွေ အမြန်ရှင်း ပါစေဘုရား...”

ဟော ခေါ်ပြန်ပြီ၊ ဆရာမလေး အသံပါလား။ ဆရာမလေးက ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးမည်ပြောသည်။

ဆေးထိုးပြီးလျှင်တော့ သူ့ရောဂါတွေ ပျောက်ကင်း သွားတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

လှဝင်းကြည်စို့

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၁၅၊ ဇေဇော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၆

ဒီလမှာတော့ အကြောင်းအရာအသစ်နဲ့ စာမူတချို့ ပါဝင် လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုတိုရဲ့ သဘောသဘာဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခုအချိန်ထိ ဝေဝါးနေသေးတဲ့ စာမူမျိုးတွေကို တွေ့နေရ ဆဲပါပဲ။ အများစုက စာဖတ်သူကို တစ်ခုခု ညွှန်ကြားချင်၊ နားလည်သွားစေချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို အစီအစဉ်အတိုင်း ချရေးပြီး ဝတ္ထုလုပ်ချင်နေသေးတာ တွေ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ဆောင်းပါးနဲ့ ဝတ္ထုရဲ့ အဓိကကွာခြားချက်မှာ ဆောင်းပါးဟာ ပြောချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို လူသဘာဝ အတွေးအမြင်နဲ့ ပုံဖော်ဖွင့်ဆိုတာမျိုး မရှိဘဲ စာဖတ်သူကို ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း နားလည်သွားအောင် တွန်းပို့ရေးသားခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုမှာတော့ စာဖတ်သူကိုယ်တိုင်က လူစရိုက် အဖွဲ့အနွဲ့နဲ့ အခင်းအကျင်းတွေကို စာရေးသူ ပုံဖော်ထားတဲ့အတိုင်း စိတ်မျက်စိမှာ လိုက်လံမြင်ယောင်ရင်း ကိုယ့်ဘာသာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနားလည်သွားတာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဝတ္ထုဆိုတာ စာဖတ်သူတွေအတွက် လွတ်လပ်မှုကို ထည့်သွင်းတွက်ချက်ရလေ့ရှိပါတယ်။ ပေးပို့လာတဲ့ စာမူအများစုမှာ အဆုံးသတ်တွေရောက်ရင် ကိုယ်ပြောချင်တာကို ခွတ်ထိုးထည့်ပြီး စာဖတ်သူက အဲဒီအတိုင်း လက်ခံအောင် ကြိုးပမ်းမှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်

နေတာရှိ ဆောင်းပါးလို ခိုင်လုံတဲ့ ဗဟုသုတအချက်အလက်တွေလည်း မပါလေတော့ ဘယ်လိုစာမူမျိုး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ပြောမပြောတတ်နိုင်အောင် ရှိရပါတယ်။

၁။ နိယာမလွန်

မိုးမမေောင်

ဖြစ်စဉ်ကို ဇာတ်ကြောင်းပြောသူက က၊ကြီးကနေ အထိ စီကာပတ်ကုံးပြောပြထားတာဖြစ်ပြီး စာဖတ်သူအဖို့ စိတ်မျက်စိကို အသုံးချဖို့ အခွင့်အရေးမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်ပြောစာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

၂။ ယန်းပျိုးသူတို့၏ပိတ်

ကျင်ကိုချန်

အစစအရာရာ အဆင်ပြေချောမွေ့တဲ့ ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုကို အရေးအသားပြေပြေပြစ်ပြစ်နဲ့ စီကာစဉ်ကာ ရေးသားထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာမူအုမည်အတိုင်း ပီတိဖြစ်ဖွယ် ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုသာဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။ စာရေးအသား နိုင်နင်းသူဖြစ်တဲ့အတွက် စာဖတ်သူတွေ စိတ်မျက်စိမှာ လိုက်ပါခံစားနိုင်၊ တွေးတောဆယွှားနိုင်တဲ့ ဇာတ်ကြောင်းနဲ့ တင်ပြပုံမျိုးကို ရွေးချယ်ရေးသားလာနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

၃။ မေမေလက်စွမ်း ကျားဖမ်းကျွေး

၄။ ဆင်ဖမ်းမလား ကျားဖမ်းမလား ကြက်ဖမ်းမလား

ကိုယန်းစကား

အရေးအသား ပြေပြစ်ပေမဲ့ အပြန်အလှန်စကားပြောတွေကို အားပြုပြီး စာမူဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားတာမျိုး ဖြစ်နေ

ဝါတယ်။ အဖြစ်အပျက်ကို စိကာစဉ်ကာ နားလည်သွားဖို့ ထက် အခင်းအကျင်းအဖွဲ့အနွဲ့နဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်မယ့် တင်ပြမှုမျိုး မရှိဘူးဆိုရင် ဝတ္ထုထက် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်နဲ့ ပိုတူနေမှာပါ။ ကြိုးစားပါဦး။

၅။ တိုးတိတ်စိုးထိတ်

ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)

ဒီစာမူမှာ အရင်စာမူတွေထက် တင်ပြပုံကို မူကွဲအောင် ကြိုးစားထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ကောင်နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ပြောပုံဆိုပေါက် လေသံတွေဟာ ဘာမှထူးခြားပြီး ကွဲပြားနေတာ မရှိပါဘူး။ အပြင်လောကမှာလို ဇာတ်ကောင်တွေဆိုတာ လိင်၊ ယဉ်၊ ဒေသ စတာတွေ ကွဲပြားတာနဲ့အမျှ လေယူလေသိမ်း ပြောပုံဆိုပေါက်တွေ ကွဲပြားနေရင် ဝတ္ထုဟာ ပိုပြီးအသက်ဝင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်ကောင်နှစ်ယောက်ရဲ့နေရာက ပြောင်းပြီး တည်ဆောက်ထားတဲ့ တင်ပြပုံဟာလည်း ပိုပြီး အသက်ဝင် အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပါ။ အခုတော့ မတူတဲ့နာမည်နှစ်ခုကို အစပြုထားတာကလွဲပြီး ထူးခြားမှုမရှိဘဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၆။ သူတို့လို

ဖြူစင်သန့်

ထုံးစံအတိုင်း သူပြောချင်တာကို စာဖတ်သူဖွတ်လက်ခံ ချင်အောင် ရေးဖွဲ့ထားသလိုဖြစ်နေတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့လုံးဝမပါဘဲ အပြောကို ဦးစားပေးထားတဲ့စာမူပါ။

၇။ ညှို့ငင်စွဲဆောင်... ငြိုးလှဲလွန်းတဲ့သူမျက်ဝန်းညှိ

နီယွန်းအိမ်(သာပေါင်း)

သာမန်အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာဖြစ်ပြီး အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့ အားနည်းလွန်းလှပါတယ်။

၈။ သွားနှင့်တော့ကွယ်

ရီရီဂျိုင်(ပြင်ဦးလွင်)

စာစီစာကုံးအရေးအသားမျိုးနဲ့ ရေးသားထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာအားဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပေမဲ့ အရေးအသား အားနည်းချက်ကြောင့် ဇာတ်ကြွမလာတဲ့

စာမူတစ်ပုဒ်ပါ။ စာမူပါ သူငယ်ချင်းများကြားက သံယောဇဉ်ကို ပေါ်လွင်အောင် တင်ပြပုံအခင်း အကျင်းကောင်းကောင်းနဲ့ ပြန်လည်ရေးဖွဲ့သင့်ပါတယ်။

၉။ ဖြူစင်အလှ

၁၀။ တောက်(တက်ခေါက်သံ)

၁၁။ သစ်ဖြောင့်ပင်

ယောနေခြည်

အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ အခင်းအကျင်း အဖွဲ့အနွဲ့ အားနည်းပြီး တင်ပြပုံဆွဲဆောင်မှု မရှိပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း စာဖတ်သူကို ပညာပေးဖို့လည်း ကြိုးစားလွန်းနေပါတယ်။

၁၂။ ချွေးစက်ကို ပေါင်းခံရည်လုပ်သူများ

အမရာပြည့်ပြည့်သူ

ဆောင်းပါးအဖြစ် အင်မတန်ရေးသင့်တဲ့ Multi-level Marketing ဆိုတဲ့ စီးပွားရေး ဈေးကွက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ ဘဝအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုအဖြစ် ဖန်တီးချင်ရင်တော့ အခုလို ဇာတ်ကြောင်းပြောပြသလို ရေးဖွဲ့ရုံနဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး။

၁၃။ မကြင်ဘယ့်ထွက်စိမ်း

၁၄။ ဘယ်ကိုသွားမယ် ခိုလှုံသိမ်းကြွယ်

မောင်ညွန့်မာ

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၁၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၆

ဒီစာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးမှာလည်း အဖြစ်အပျက် အချို့ကို ဝတ္ထုတွေမှာရေးသလို ပုံဖော်တင်ပြထား ပေမဲ့ ပြောချင်တာကို တည့်တည့်ပြောပြီး သင်ခန်း စာပေးဖို့ ကြိုးစားထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာ စာဖတ်သူကို ပညာပေးဖို့ကြားခံ ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း သတိပြုစေချင်ပါတယ်။

၁၅။ အချစ် ချိုမှာလား... ခါးမှာလား ရင်ငြိမ်းသူ(မော်လမြိုင်)

သာမန်အချစ်ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး ဝှက်ထားချင်တာ ကို ဝီပီပြင်ပြင် မရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဆွဲဆောင် မှု အားနည်းလှပါတယ်။

၁၆။ လက္ခဏာသန်းခေါင်ယံ ယင်းမှောင်မှိုက် အတွင်းမှ နေ၍ နေသန့်

ရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာကို ကိုင်တွယ် ထားတာဖြစ်ပြီး အရေးအသား အတော်လေး ပြေပြစ်ပေမဲ့ တင်ပြပုံနဲ့ ဝတ္ထု အဖွင့်၊ နိဂုံး စတာ တွေမှာ အချိတ်အဆက်ရှိအောင် မဆွဲခေါ်သွား နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ လေးစားဖွယ်ရာ လူတစ်ယောက် အကြောင်း စာစိစာကုံးရေးသလိုမျိုးဖြစ်နေပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အတွက် ရှည်လျားနေပါတယ်။ စာရေးကောင်း သူမို့ ဒီအကြောင်းအရာကိုပဲ ပိုပြီး တီထွင်ဖန်တီးမှုကောင်းတဲ့ ရသစာမူ တစ်ပုဒ် ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းသင့်ပါတယ်။

၁၇။ ပစ်မှတ်လွှဲသော မြွှားတစ်စင်း ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ)

စာပိုဒ်မခွဲဘဲ ရေးသားထားတဲ့ စာမူဖြစ်ပြီး အပြောအပြော သင်ခန်းစာပေးဖို့ ကြိုးစားပြန်တဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၈။ အမြို့ဖန်း အိုအေစစ်(မအူပင်)

အရေးအသားပြေပြစ်ပြီး သင့်ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တမ်းဆန်ဆန်ရေးဖွဲ့သွားမှုက ဇာတ်ရိုက်ကို ပြောင်းလဲသွားစေ ပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၁၉။ ပျောက်ဆုံးနေသော အလင်းရောင်

၂၀။ စွန်လွှတ်သူ ရဲစွမ်းနေ

ပျောက်ဆုံးနေသော... က အလှည့်အပတ်လေးနဲ့ ရေး ဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပေမဲ့ တင်ပြပုံဆွဲဆောင်မှုရှိပေမဲ့ စာမူအစဉ်း ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ကို အခြေတည်ရေးဖွဲ့ပြီးခါမှ အခြေ သတ်နားအိုးတဲ့အချိန်မှာ ဇာတ်ကောင်နေရာပြောင်း ရေးဖွဲ့လိုက် တဲ့အတွက် အားနည်းသွားရပါတယ်။ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေး ဖွဲ့သင့်ပါတယ်။ စွန်လွှတ်သူ ကိုတော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

၂၁။ မပေးစီက ရှုရှင်သည် (သို့) ကြိုတင်မဲ

၂၂။ ရူး၍ရေးမိပါတော့သည်

နိုင်မြဲလွန်း အရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ ရူး၍ရေးမိပါတော့သည်

က စာညွှန်လိုလို၊ စာတမ်းလိုလို အချစ်စာမူတစ်ပုဒ်သာဖြစ်ပြီး
မပေးမီက ရန်သူသည် ကိုတော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြ
ပေးလိုက်ပါတယ်။

၂၃။ ရွှေဥ

၂၄။ အချစ်သည်သာ ထာဝရ

၂၅။ တိမ်ပြာသောနေ့

၂၆။ တောသူမ

ပြီးနဲ့နဲ့ဝါ

စာမူရေးအားကောင်းသူ ဖြစ်ပါတယ်။ စာမူအားလုံးလိုလို
မှာ လှည့်ကွက်တစ်ခုကို အားပြုထားပေမဲ့ အဆုံးရိုင်းမှာ
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဇာတ်မသိမ်းလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ဝေဝါးအားပျော
သွားရတာပါ။ စာမူတွေအနက် ရွှေဥ ကိုတော့ ဆရာ ဦးဝင်း
ငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

၂၇။ အလဲအလှယ်

မောင်သူတ

ရိုးစင်းတဲ့ဇာတ်အလှည့်ကို အခြေခံထားပေမဲ့ အရေး
အသားပြေပြစ်လှပါတယ်။ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေး
လိုက်ပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေ
ကတော့-

ဆုလဒ်ပြည့် ရဲ့ တစ်ခါတရံမှာ၊ ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ) ရဲ့
ကျွန်မ အလိုမကျလည်း ဘဝကိုက တောင်းဆိုသရွင်၊
နိုင်လေး(ရွှေတောင်) ရဲ့ တတိယအရွယ်၏ ဒုတိယဝေဒမှာ၊
ထက်ရှား ရဲ့ အမှေချွေးရနံ့... သင်းပွဲစေ တို့ဖြစ်ပါတယ်။

□

ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)တင်ပြလာတဲ့ ဝတ္ထုတိုများ
ထဲက ဆရာ ရဲစွမ်းချေရဲ့ 'စွန်သွတ်သူ' ဝတ္ထုက ရွှေလုံးသားနဲ့
သင့်တော်တဲ့ဝတ္ထုဖြစ်လို့ သင့်တော်ရာလမှာ ဖော်ပြပေးပါမယ်။

ဆရာမ ဆုလဒ်ပြည့်ရဲ့ 'တစ်ခါတရံမှာ' ဝတ္ထုတိုက သမား
မိုးကျဝတ္ထုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရေးသားတင်ပြပုံမှာလည်း မိုး
စင်းလွန်းတဲ့အတွက် ကြိုးစားပါဦးလို့ ပြောပါရစေ။

ဆရာမ ပြီးနဲ့နဲ့ဝါရဲ့ 'ရွှေဥ' ကို ဖတ်ရပါတယ်။
ဇာတ်လမ်းက ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူရဲ့ နောက်အိမ်

ထောင်ကမွေးခဲ့တဲ့ သမီးကို သမီးရင်းလို ကျွေး
မွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ အမေဖြစ်သူက ပြန်လာ
ခေါ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်အိမ်ကြီးပြီး
ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ချုံပြီး ရေးထား
ရတဲ့အတွက် ဖတ်လို့အဆင်မပြေပါ။

ဆရာမ ခိုင်လေး(ရွှေတောင်)ရဲ့ 'တတိယ
အရွယ်၏ ဒုတိယဝေဒမှာ'နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရ
မယ်ဆိုရင် ခေါင်းစဉ်က ဒါမှိုက်တာ ဦးဝင်းဖေ
မှိုက်ကူးခဲ့တဲ့ နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်ကား တစ်ကား
အမည်ဖြစ်နေပါတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ကိုယ့်ဝတ္ထုရဲ့ခေါင်းစဉ်ကို သတိထားရွေး
ချယ်သင့်ပါတယ်။ အသက် ၇၀ ပြည့်တော့မယ့်
သူတစ်ယောက် ဆေးပေးစီးယူရအောင် အိမ်ဖော်
ခေါ်ခဲ့ရတာ သံယောဇဉ်တွယ်သွားချိန်မှာ ရှိသမျှ
ပစ္စည်း မ၊ သွားတဲ့ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော် မသုံးဖြစ်ပါ။

ဒီလမှာ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများအဖြစ် ဆရာ
ထက်ရှားရဲ့ 'အမှေချွေးရနံ့ သင်းပွဲစေ'၊ ဆရာ
ခိုင်မြလွန်းရဲ့ 'မပေးမီက ရန်သူသည်(သို့)ကြိုတင်
မဲ'၊ ဆရာ ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ)ရဲ့ 'ကျွန်မ အလို
မကျလည်း ဘဝကိုက တောင်းဆိုသရွင်'နဲ့ ဆရာ
မောင်သူတ(မြန်မာ)ရဲ့ 'အလဲအလှယ်'တို့ကို ဖော်ပြ
ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

သက်တမ်း

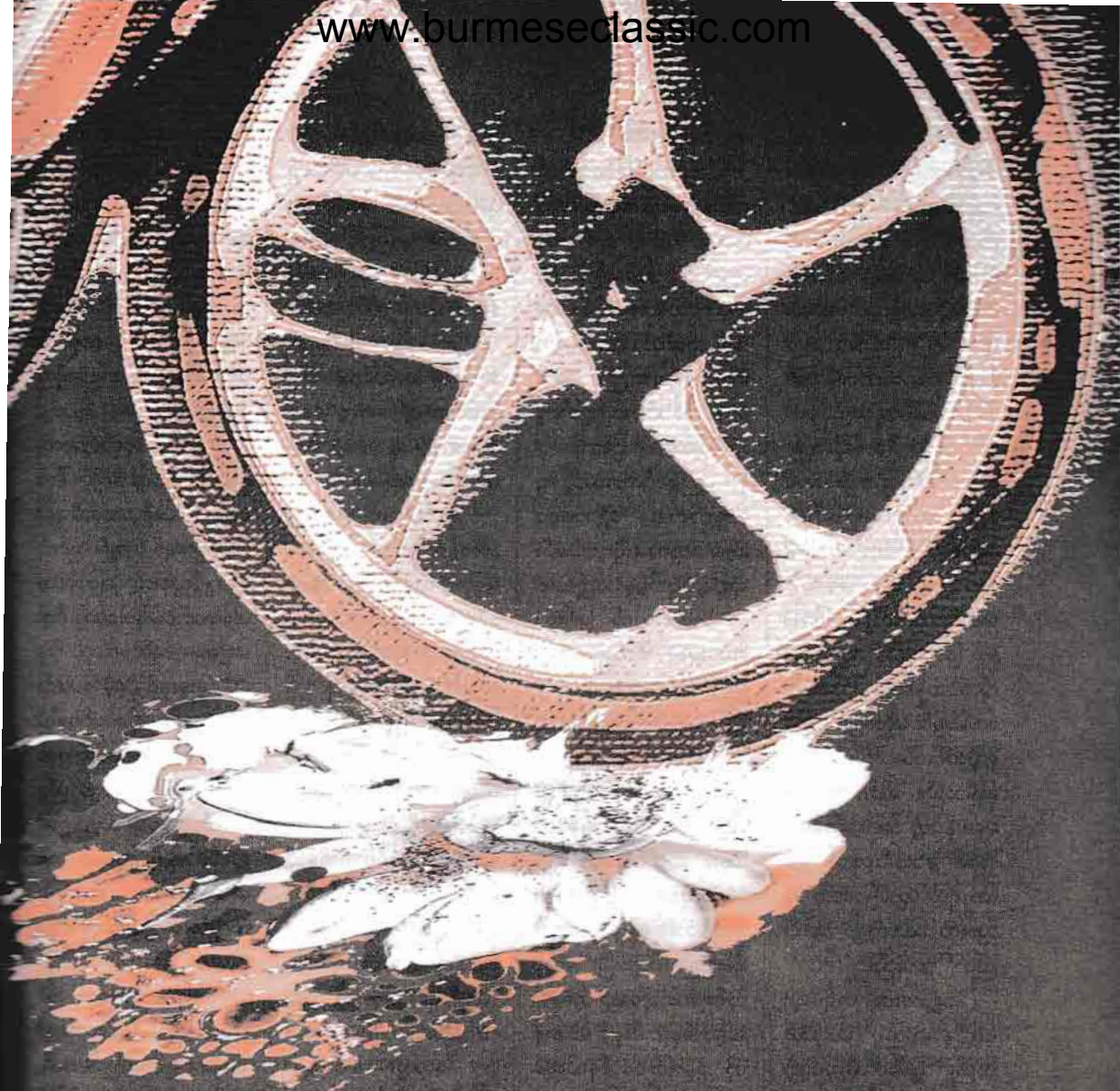
အမေ့ချွေးရနံ့
သင်းပျံ့စေ...

‘ဦးလေးကြီး ည ၁၁ နာရီထိုးပြီ၊
ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ပိတ်တော့မယ်ဗျ’
စားပွဲထိုးလေး၏ သတိပေးသံကြောင့်
လက်ကျန်ခွက်ကို မော့ချလိုက်ပြီး
အရက်ပုန်းဆိုင်မှ သိုင်းကွက်ကျနင်း
ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ နေထိုင်သည့် ဆင်ခြေဖုံး
ရပ်ကွက်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ရမည်
ဖြစ်သော်လည်း သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဆန့်ကျင်ဘက်
မြို့လယ်တံတားဆီသို့ အလိုအလျောက်
ဦးလှည့်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ မသောက်ဖြစ်တာ
ကြာပြီဖြစ်သည့် ဆန်အရက်တစ်ပိုင်းသည်
သူ့အူရိုင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး
ဒုက္ခပေးလိုက်မှန်း ဆိုင်ပြင်ရောက်မှ
သဘောပေါက်လာသည်။ ရုံးက သူငယ်ချင်း၏

အပတ် ၃၁၇ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၆

ဇွန်သစ်

‘စိတ်ညစ်လျှင် အရက်ကိုသောက်
ပျောက်ပါ၏’ဆိုသည့် အကြံပေးချက်သည်
တက်တက်စင်အောင် လွဲချော်ခဲ့လေပြီ။
စိတ်ညစ်တာ မပြေပျောက်သည့်အပြင် ရင်ထဲမှာ
တအံ့နှေးနှေးနှင့် ပိုလိုတောင် သတိရနေစေသဖြင့်
တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ဆိုသလို ဖြစ်ရသည်။
သူ လျှောက်လာသော
တောမြို့လေး၏ (Main)လမ်းမကြီးသည်
ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်လို့။ အလင်းဖျော့ မာကျူရီ
အလင်းတန်းများက မညီမညာ
ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်သို့ မှန်မှန်ဝါးဝါး။
ခြေလှမ်းမှားပြီး ချိုင်ခွက်တစ်ခုကို နင်းမိရာမှ
ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့မလို ဖြစ်သဖြင့်
‘တောက်... ဒီလမ်းတွေကလည်း ဘယ်အခါမှ

ကောင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူးဟု ပါးစပ်က ရွတ်ဖတ်ရင်း ယိုင်
တီယိုင်ထိုးနှင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ညနေခင်း ရုံးဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့သား၏
ပြဿနာက အသင့်ကြုံစောင့်နေသည်။ ကျောင်းက သုငယ်ချင်း
ဆိုင်ကယ်ယူစီးရင်းနှင့် မှောက်သွားလို့တဲ့။ သူ့သား၏ နဖူးမှာ
လည်း ပတ်တီးဖြူကြီးနှင့်။ 'ဆိုင်ကယ်က တော်တော်လေး
ဖျက်စီးသွားတာ။ တွန်းရွေလိုတောင် မရတော့ဘူး။ ကားနဲ့
တင်ပြီး ဝပ်ရှောပို့ထားတယ်။ ပြန်ပြင်ခ တစ်သိန်းနီးပါးလောက်
ကျမှာတဲ့။ စိတ်ညစ်တာပဲ' ဆိုပြီး သူ့မဟောသီက မျက်နှာငယ်
လေးဖြင့် ညည်းပြနေတော့ ရုတ်တရက် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူ
သွားသည်။ အရင်ဆုံး သားကို နှစ်သိမ့်ပေးပြီး မဟောသီကို
ဧကမော ပြောဆိုရသည်။ ဟိုက ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင် လင်မယား
တို့လည်း တောင်းပန်ရသည်။ ကောင်လေး၏အဖေကတော့
ခြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဆိုင်ကယ် ပြန်ပြင်

ပေးရင် ရပါပြီဟု နားလည်မှု ပေးသော်လည်း သူကတော်
က အဲဒီလောက်နှင့် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဆိုင်ကယ်အသစ် ပြန်
ဝယ်ပေးဖို့ချည်း စွတ်ပြောနေတော့သည်။ ဟိုက ဘာပြောပြော
နားမကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ပါ့မယ်ဆိုကာမှ နောက်
ဆုံးပြောသွားသည့် စကားတစ်ခွန်းက သူ့ရင်ကို တည့်တည့်
ထိသည်။ 'အေးလေ၊ ရှင်တို့လို လူမျိုးတွေကတော့ ဆိုင်ကယ်
အကြောင်း ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရေသောက်
မိုက်မှောက်ပြီး စုရင်တောင် ဒီဆိုင်ကယ်မျိုး ဝယ်နိုင်တာမှ
မဟုတ်တာ။ ကျောက်ခဲကို ရေမညစ်ချင်လို့ အဆုံးခံပြီး ခွင့်
လွှတ်ပေးလိုက်မယ်' ဆိုပြီး ခိုချိုးမျှစ်ချိုး ပြောသွားသည်။ သူ့ရင်
ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နှင့် ပြန်ချေပချင်သည့် စကားလုံးတွေက
လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေပြီ။ သူတို့စကားလုံးတွေက ငြင်း
လောက်စရာ မရှိအောင် စင်းလုံးချောနေပြန်တော့လည်း အပြီး
ကို ကုပ်၊ လက်သည်းကိုငှက်ပြီး အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။

သားတော်မောင်ကို လည်း အပြစ်တင်၍ မရပေ။ ကျူရှင်သွားဖို့အတွက် ဆိုင်ကယ်ဝယ်ပေးပါဆိုပြီး နားပူနားဆာ လုပ်နေ၍ ၈ တန်းစာမေးပွဲအောင်လျှင် ဝယ်ပေးပါမည်ဆိုပြီး ပြီးပြီးရော ပြောခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း စာမေးပွဲအောင်တော့လည်း ဝယ်မပေးနိုင်ခဲ့။ ဒီတစ်ခါလည်း ထုံးစံအတိုင်း ၉ တန်းအောင်လျှင် ဝယ်ပေးမည်ဆိုပြီး ချောမော့ထားတာ ဘယ်နှရက် ရှိသေးလို့လဲ။ အခုတော့ အဲဒီဆိုင်ကယ်ကိစ္စက ပြဿနာ ဖြစ်လာပြီ။ သူ့သား၏ လိုအပ်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လိုပင် ခံစားနေမိသည်။ 'ဆိုင်ကယ် ဝယ်မပေးနိုင်တဲ့ အဖေအဖြစ်ပါ။ အဖေ တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်'ဟု ပြောတော့ သူ့သားက လေးတွဲစွာ ခေါင်းညိတ်ပြောသည်။

သူ့သားက အရိပ်သုံးပါး နားလည်မှု ပေးသော်လည်း သူမဟေသိကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ နဂိုကတည်းက စကားနည်းသည် အလျောက် စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေးနှင့် သွယ်ဝိုက်မပြောတတ်ပေ။ လိုရင်းတိုရှင်းနှင့် ဒဲ့(တဲ့)ပြောတတ်ပြီး ပြောသည့်အတိုင်းလည်း မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်တတ်သဖြင့် ငြင်းချက်ထုတ်ရန် စကားလုံးမရှိချေ။

'ဆိုင်ကယ်ပြင်စရိတ် ၁ သိန်းကို မနက်ဖြန် ရှာပေးလိုက်၊ ရှင်တို့ ဂျီအီးစီက နောက်တစ်သုတ် ချေးငွေထုတ်ရင် သားအတွက် ဆိုင်

ကယ် ဝယ်ပေးရမယ်' ဆိုင်ကယ်ပြင်စရိတ်ကို ရှာဖွေ ချေးငွားပေးနိုင်သော်လည်း သီတင်းကျွတ်လမှာ ထုတ်ရမည့် ချေးငွေဖြင့် ဆိုင်ကယ် ဝယ်ပေးရမည်ဆိုသော အခါ သူ့ရင်ထဲ ယောက်ယက်ခတ်သွားရသည်။ အဲဒီပိုက်ဆံက သီတင်းကျွတ်ကျလျှင် သူ့အမေကို ပြန်ကန်တော့ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည့်ငွေမဟုတ်လား။ သူ့ဘဝမှာ အမေအတွက်ဆိုပြီး ပထမဦးဆုံး ရည်ရွယ်ခဲ့ဖူးသည့်အရာက သားအတွက် ဖြစ်လာသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ကိုမောင်ပုက မန္တလေးနားမှ ရွှေစာရံ ဘုရားကြီးတည်ရှိရာ ရွှေစာရံဇာတိသား။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက 'ပြည်မမှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ရှမ်းပြည်နယ်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ်'ဆိုသည့် အမေ၏ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနှင့် မိသားစုကို ခွဲခွာပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ တသီးတခြား နေထိုင်ခဲ့ရတာ နှစ် ၂၀ တောင်ပြည့်တော့မည်။ အလုပ်ဝင်ပြီး ၂ နှစ်လောက်ကြာတော့ သူ့အဖေ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ အခုတော့ အသက် ၇၀ နားကပ်နေပြီဖြစ်သည့်အမေရယ်၊ အမေ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသည့် ညီမလေးရယ်ပဲ ရှိတော့သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ရောက်ပြီး အစဦးပိုင်းမှာတော့

၂ နှစ် တစ်ခေါက်လောက် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်၍မရသော အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် အမေအိမ်မပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ် သုံးမိုးပင် တိုင်ခဲ့လေပြီ။

မွေးမေကျေးဇူးဆပ်ဖူးချင်တယ်လေ၊ တစ်နယ်စီခြားလို့ ဝေးကွာခဲ့ပေ၊ သားချစ်တဲ့ မွေးမေမေ၊ သားချစ်တဲ့ မွေးမေမေ

ရက်တရက် နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော သီချင်းသံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည်။ တွေးလက်စအတွေးကို ဖြတ်တောက်ပြီး သီချင်းသံကို နားစွင့်ကြည့်သည့်အခါ မြို့လယ်တံတားဘက်က ထွက်ပေါ်လာသည့် သီချင်းသံဖြစ်သဖြင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို အမြန်နှုန်း တင်လိုက်သည်။ တံတားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ မယ်ဒလင်တစ်လက်နှင့် လွမ်းတေးသီနေသူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သီချင်းရှင် အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ပြီး...

'ဟောလူ... အဲဒီသီချင်းကို ဆက်မဆိုနဲ့'ဟု ခပ်မာမာ အမိန့်ပေးသည်။

'ဘာကွ... ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုလဲ၊ မူးကြောင် မူးကြောင်နဲ့ လာရစ်နေသေးတယ်။ ဒီမှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ'

'အဲမယ်၊ ဘာပြောတယ်ကွ။ လူကိုများ မူးသလေး ဘာလေးနဲ့၊ မဆိုနဲ့ ဆိုမဆိုနဲ့၊ ကျုပ် မကြားချင်ဘူး...အေ...'

'ဒီအရက်သမားတော့ ငါ လုပ်လိုက်ရ သေတော့

မယ်' ဒေါသထွက်နေသော သီချင်းရှင်က မယ်ဒလင်ထံ အုတ်ခုံပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်ပြီး သူ့ဆီသို့ တိုးကပ်လာသည်။ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက် တကယ်ပင် ထိုးသတ်တော့မည့်ပုံပေါက်နေသည်။

'မ...မဟုတ်ဘူးထေ၊ ကျုပ်ပြောတာက ဒီလိုပါ စိတ်ဆွေရယ်၊ အဲဒီ အမေသီချင်းတွေကြားရင် ကျုပ် ရင်ထဲဆိုကျပ်လွန်းလို့ ပြောမိတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ် စိတ်ဆွေရာ...နော်'

မူးမူးနှင့် ငိုခဲ့မဲ့ တောင်းပန်နေသော ကိုမောင်ပု၏ပုံကို ကြည့်ပြီး ဂီတဆရာမှာ စိတ်ညစ်သွားလေသည်။ 'ဘယ်လိုအရူးနဲ့ လာတွေ့နေပါလိနဲ့'ဆိုပြီး သူ့မယ်ဒလင်လေးကိုဆွဲကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း ကျောခိုင်းထွက်သွားလေသည်။

'နေ...နေဦးလေ။ အဲဒီသီချင်း ဆက်ဆိုချင်လည်း ဆိုပါဗျာ၊ ကျုပ် ခွင့်ပြုပါတယ်၊ တစ်ခေါက်လောက် ဆိုပြမိဦး။ မွေးမေကျေးဇူး ဆပ်ဖူးချင်တယ်။ ဒီက မောင်ပုထို့လည်း မွေးမေကျေးဇူး ဆပ်ဖူးချင်လို့ပါ... ဟီး... ဟီး...ဟီး...'

သူ အိပ်ရာနီးတော့ ၉ နာရီပင် ထိုးနေပြီ။ ရုံးဝိတ်ရက်မို့ဆိုပြီး ဆက်ကျွေးနေသော မဖြစ်သေးပေ။ တစ်အိမ်ထဲလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့။ ဒီအချိန်ဆို ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးက ကျူရှင်ပြန်ဖြစ်သဖြင့် သူ့မဟေသိ

“မိနွယ်”ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ညက အချိန်မတော်မှ အိမ်ပြန်လာတဲ့ ကိစ္စတွေကို တဖုတ်တောက်တောက် ရွတ်ဖတ်နေသဖြင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုထားလိုက်သည်။ မရွှင်ပြီးသော မျက်နှာထားဖြင့် ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲကာ စက်ချုပ်ဆိုင်သွားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ “ဒီညနေ ဆိုင်ကယ် ရွေးပေးရမှာနော်”ဆိုပြီး လူကို သတိပေးသွားသေးသည်။

လကန်ဖို့ ဆယ်ရက်တောင် လိုသေးသည့် ဒီလိုရက်မျိုးမှာ တစ်သိန်းမပြောနှင့် တစ်သောင်းလောက်ကပ်နေသေးသည့်ကောင်က သူငွေပဲ။ ကိုမောင်ပု ရတာက တစ်လမှ တစ်သိန်းခွဲစွန်းရုံသာ။ ဒီထဲက ဂျီအိစီ ၁၀ ရစ် ချေးငွေကို ဖွဲ့ဆပ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်၏ ကျူရှင်စရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ်တွေ နုတ်လိုက်သည့်အခါ ပရုတ်လုံးလေး လုံးပါးသွားသလိုမျိုး ဘာမျှကို မကျန်တော့တာ။ သူတို့မိသားစုကြီး အနေအထားမပျက် စားသောက်နိုင်တယ် ဆိုတာကလည်း သူမဟေသီ၏ စက်ချုပ်ခ ရငွေလေးက ကယ်နေ၍သာ။ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ကိုမောင်ပုက ဆက်မတွေးရဲဘူး။

ကိုမောင်ပုဆိုသည့် လူက လူ့ခန္ဓာမျိုး။ ဆင်းရဲနွှဲတေနေတာကိုလည်း အပြစ်မပြောနှင့်။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်လွန်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဘာဆိုဘာမျှလောဘရှိသည့်ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ငွေမရှိလို့ ဆင်ခြေစကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝင်ငွေဆိုလို့ သူလစာတစ်ခဲပဲ ရှိသည်။ ရုံးထဲမှာ

လည်း သူများတွေလို ဘာညာသာရတာလည်း မလုပ်တတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေကျတော့ စိတ်တိုတိုနှင့် သူမဟေသီက ရွဲပြောသည်။ အိမ်က ထမင်းဟင်းကိုလာမထိနဲ့၊ သူများတွေအပေါ် ကူညီပေးလို့ရတဲ့ အိမ်ကျေးဇူးကိုပဲ စားတဲ့လေ။

သူ့အမေဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။ သူ့သားအပေါ်တွင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်ငွေစကား မပြောဖူးသော အမေက အိမ်အနီး သွပ်လဲချင်၍ ငွေငါးသိန်းလောက်ရှာလာခဲ့ပါတဲ့။ အမေနှုတ်ကထုတ်မပြောခင်ကတည်းက ကြိုတင်စဉ်းစားမိခဲ့ပေမဲ့လည်း ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိသောအခါ အတိတ်မေ့သလိုလို၊ ရွှေပျောက်သလိုလို လုပ်နေခဲ့တာကြာပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ လစာအပေါင်ခံပြီး အလွယ်တကူ ငွေချေးရနိုင်သည့် ဂျီအိစီကိုပဲ အားကိုးရတော့မည်။ ယခင်ချေးထားသည့် ၁၀ ရစ်ချေးငွေမှာ သီတင်းကျွတ်လတွင် ကျေမည်ဖြစ်သဖြင့် နောက်တစ်သုတ် ချေးငွေထုတ်လျှင် အမေဆီ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သလို အမေကိုလည်း ကြိုတင်ကတိပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အခုတော့ သားတော်မောင်အတွက် ဆိုင်ကယ်ဝယ်ရန် ဇာတ်လမ်းက ဖြစ်လာသည့်အခါ အမေနှင့် သားကြားမှာ ရူးချင်သလိုလို ဖြစ်၍ နေတော့သည်။

ကိုမောင်ပုတို့ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ တစ်အိမ်

ဝင် တစ်အိမ်ထွက်နှင့် ခြေထောက် ညောင်းသည်ပဲ အဖတ်တင်သည်။ ငွေတစ်သိန်း မပြောနှင့် တစ်သောင်းတောင် ရှာမရခဲ့ဘူး။ ရုံးက အရင်းနှီးဆုံးသော မိတ်ဆွေတွေ ဆီသွားတာလည်း လူစုံသလောက် ရှိနေပြီ။ တစ်ဦးမှ အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။ သူတို့နှုတ်ခမ်းဝဆီက လွင့်ကျလာသည့် စကားလုံးတွေကတော့ ပြိုင်တူ ဇာတ်တိုက်ထားလေသလားဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင်ပင် တူညီလှပလွန်းနေသည်။

“ဒီလိုရက်မျိုးမှာ တစ်သိန်း မပြောနဲ့၊ တစ်သောင်းကို မပြည့်တော့တာ မောင်ပုရေ။ နင့်မှာရှိရင် လမကုန်ခင် သုံးဖို့အတွက် ငါတို့ကို ပြန်မ၊စခဲ့ဦး”လို့ ဆိုတဲ့လူရှိသလို၊ ‘အကြောင်းမသိတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အတူတူ အနုနုတွေကိုမှ လာကျီစားရတယ်လို့ကွာ။ ငါတို့လည်း ဒီသီတင်းကျွတ်မှာ အမေ့ကို ပြန်ကန်တော့ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ မသွားဖြစ်တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ’ဆိုပြီး ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ရင်ဖွင့်တုံ့ပြန်သူတွေလည်း ရှိသည်။

ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး စွန့်စွန့်စားစားနှင့် ချေးငွားကြရရှာသည့်ကိစ္စကြီးက မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာသည့်အခါ စိတ်ငြိငြင်တတ်ကြပေမဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေအပေါ် စိတ်မခုတ် နားလည်မှုပေးပါသည်။ “ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ”ဆိုသလို ဘဝတူတွေ၏ ခံစားချက်ကို မသိလို့မဟုတ်။ ခြစ်ကုတ်စုထားတာလေးများ ရှိလေမ

လားဆိုပြီး ကံစမ်းသည့်အနေနှင့်သွားတာ။ ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း သူတို့ဘဝ၏ အဖြစ်က ‘ရတဲ့ဆန်ကပဲ အိုးနဲ့ မတန်မရာ’ ဖြစ်နေတာလားဟုပင် သံသယဝင်လာမိသည်။ ဒါက ထမင်းကျွေးသည့်အလုပ်ကို ကျေးဇူးကန်းစကားပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ တူညီဝတ်စုံ လေးများကို စတိုင်ကျကျဝတ်ဆင်ပြီး အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် လုပ်ငန်းတွေဆောင်ရွက်နေကြရသည်ကို အချို့အမြင်မှတော့ အထင်ကြီးစရာ ကောင်းချင်ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ တိုအပြီးများသည် ကြာရှည်ခံပစ္စည်းမဟုတ်မှန်း သူတို့ကိုယ်တိုင်သာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ညနေခင်း အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဆင်းရဲခြင်းသောကတွေက အသင့် ကြိုလင့်နေစမြဲ။ ‘ရှေ့သွားလည်း ထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ်လည်း ထွန်တုံး’ဆိုသလို ရှေ့မတိုးဝံ့နောက် မဆုတ်သာသည့် သူတို့ဘဝ၏ အနာဂတ်သည်လည်း အလိုအလျောက် ကန့်သတ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ မရေရာ မသေချာသည့် မိသားစုရှေ့ရေးကို တွေးမိတိုင်း အိပ်မပျော်သည့် ညတွေ များခဲ့ပါပြီ။

အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာရင်း ခြေလှမ်းတွေက သူ့ဆရာသမား၏ အိမ်ရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ ဟုတ်ပေသားပဲ။ သေချာပေါက် အကူအညီပေးနိုင်သည့် ဆရာသမားတစ်

ယောက်လုံး ရှိလျက်သားနှင့် မဟုတ်သည့် နေရာတွေကို သွားမိတာ အချိန်ကုန် လူပန်း တာပဲ အဖတ်တင်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် အစည်းအဝေးမှာ သူ့ဆရာ ပြောခဲ့သည့် စကား တစ်ခွန်းကို ပြန်ကြားယောင် လာမိသဖြင့် သူ့မျက်နှာ ဝင်း လက်သွားသည်။ စဉ်းခန်း က ဆိုဟပေါ်တွင် အခန့်သား ထိုင်နေသည့် သူ့ဆရာကို ဦးသုံးကြိမ် ကန်တော့လိုက် သည့်အခါ -

‘ရုံးပိတ်ရက်ကြီး ဘာ ကိစ္စလဲ’ဟု ဆိုသည်။

‘ကျွန်တော် ဆရာဆီက ပိုက်ဆံ ၁ သိန်းလောက် ချေး ချင်လို့ပါ။’ လခွဲပြီး ပြန်ဆပ် ပါ့မယ်ဆရာ’

‘ဘယ်...ဘယ်လို...’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အရင်ပတ်က အစည်းအဝေး မှာ ဆရာကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ တာလေ။ ငါ့ဝန်ထမ်းတွေအား လုံးက ငါ့ရဲ့ သားသမီးတွေ ပဲတဲ့၊ အားလုံးကို ကူညီပေးဖို့ ငါ့မှာ ဝတ္တရား ရှိတယ်။ အခက်အခဲဖြစ်ရင် အချိန် မရွေး တင်ပြကြ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပြော၊ အားလုံး ကူညီ ပေးမယ် ဆိုတာလေ’

‘ဪ... ဒီလိုဆိုရင် ငါလည်း ပြောဦးမယ်။ အဲဒီ နေ့က ငါ နောက်ဆုံး ပြော လိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မင်း မကြားလိုက်မိဘူးနဲ့ တူ ပါတယ်ကွာ...ဟုတ်လား မောင်ပု’

‘ဘာ... ဘာများလဲ ဆရာ...’

‘ငွေရေးကြေးရေးက လွဲရင် ဆိုတာ ပါသေးတယ်

လေ ငါ့ကောင်ရဲ...ဟားဟား ဟား’

နောက် ဆုံး တော့ ကိုမောင်ပုတစ်ယောက် လက် ဗလာနှင့် အိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ခိုးလိုချင်လှ နှင့် အားအင်တွေလည်း ကုန် ခန်းချသွားလို့။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ အိမ်ပြန်ရောက် သည့်နှင့် သူ့မဟောသီ၏ လှောင်ပြောင်သော၊ အထင် မကြီးသော မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင် ရပေတော့မည်။ နောက်ပြီး ‘ယောက်ျားကြီး ဖြစ်ပြီး ဘယ်နေရာမှ အား ကိုးလို့ မရဘူး။ ဒီလောက် ပဲ အစွမ်းအစ ရှိလား’ဟု ထောမနာပြုပြီးမှာ သေချာ သည်။ ပြောဆိုလို့ လေကုန် သွားသည့် အဆုံးမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း စက်ချုပ်ဆိုင် သူ့ငွေထဲမှ ကြိုတင်ငွေ ထုတ်ပြီး သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဆိုင်ကယ် သွားရွေးပေးဦး မည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာလိုလိုနှင့် သီတင်း ကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက် တောင် ရောက်လို့ လာခဲ့ပြီ။ အမေ့ဆီ ပြန်ဖို့ရက်တွေ နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ သူ စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ သည်။ ‘ဘယ်နေ့ ထွက်လာ မှာလဲ၊ အိမ်ပြန်ဖို့ ကိစ္စကော အဆင်ပြေရဲ့လား’ဟူသည့် တစ်ရက် နှစ်ကြိမ်ခန့် ကြား နေရသော အမေ့ဆီက ဖုန်းသံ သည် သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေ သလိုလို၊ လုပ်လက်စ အလုပ် တွေကို လက်စသတ်ပြီး ရုံး

စောစော ဆင်းမည်ဟု ပြင် ဆင်ထားခါမှ သူ့ဆရာက ခေါ်ခိုင်းနေပြန်သဖြင့် မိုးခုံးစိုး ချုပ်မှ အလုပ်တွေပြီးသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လည်း သူ့မဟောသီက ချေး ငွေထုတ်ပြီးသည်နှင့် သား အတွက် ဆိုင်ကယ်ဝယ်ရန် တိုင်ပင်ဖော် မရှာဘဲ ဆုံးဖြတ် ချက် ချထားနှင့်ပြီး ဖြစ် သည်။ ‘ရှင်တို့အိမ်က နောက် နှစ်မှ ပြန်ပြင်မိုးလည်း ရသေး တာပဲ၊ အမေ့ကိုတော့ တတ် နိုင်သရွေ့လေး ကန်တော့ခဲ့ ပေါ့။ လတ်တလော အရေး ကြီးတာက သားလေး အတွက် ဆိုင်ကယ်ဝယ်ဖို့ပဲ။ ညှိုးငယ်နေရာတဲ့ သားလေး ရဲ့ မျက်နှာကို ရှင် ကြည့်ရက် လား’တဲ့ လေ။ သူ့သား မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမို့ ကြည့်ရှင်း ရင်ထဲ ဆိုနှစ်လာ သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ နားထဲ တိုးဝင်လာသည့် အမေ့ စကားသံတွေကို ဥပမာကျာပြု လိုက်ပြီး ‘သားကို ဆိုင်ကယ် ဝယ်ပေးပါ့မယ်’ဟု ပြော လိုက်သည်။ သူ့သားမျက်နှာ မှာ ဝင်းလက် တောက်ပသွား ပြီး ‘ဒါမှ တို့ဖေဖေကွ’ဟု ကြွေးကြော်နေလေသည်။ ရွှင်မြူးနေသော သူ့သား၏ ပျော်ရွှင်မှုတွေက သူ့ရင်သို့ ကူးစက်သွားသဖြင့် ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး လန်းဆန်း သွားရသည်။ သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ မထင်မှတ် ဘဲ မီးဖိုခန်းထဲတွင် ချက်ပြုတ် နေသော သူ့မဟောသီကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မ မျက်နှာမှာလည်း အပြုံးပန်း တွေ ဖူးပွင့်လို့ပေါ့။

မန္တလေး-ရွှေစာရံခရီး စဉ် ပြေးဆွဲနေသော အမှတ် (၁၁) မှန်လုံကားကြီးသည် ဒုဋ္ဌဝတ်မြစ်ကမ်းနံဘေးထဲ ရွှေစာရံရွာထဲသို့ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ချင်းချင်း ဝင်ရောက် လာခဲ့ပြီ။ ကိုမောင်ပုက သူ့ ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်လေးကို ပွတ် သပ်ကြည့်ရှင်းမှ သူ့မဟောသီ ၏ မှာကြားသံတွေကို ပြန် လည် ကြားယောင် နေမိ သည်။

‘ရှင် လမ်းစရိတ်ထဲ ဒီမှာ။ ဆိုင်ကယ်ဝယ်မယ့် ငါး သိန်းထုပ်ကိုတော့ ပုဆိုးနဲ့ ထုပ်ထားတယ်။ ဟိုရောက် ရင်လည်း အမေ့တို့ မမြင် စေနဲ့ဦး။ သီးသန့် ထည့်ထား တဲ့ တစ်သောင်းတန် ငါးရွက် က အမေ့ကို ကန်တော့ဖို့ အိမ် အမိုးကိုတော့ နောက်နှစ်မှ လဲပေးပါ့မယ်လို့ အမေ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြ ခဲ့ဦး’

ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်း ချင်း ရွှေစာရံ ဘုရားကြီးကို ဖူးမြော်ကြည့်ညိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်လမ်းကျော်မှာ ရှိသည့် သူ့အမေအိမ်သို့ ထွက် လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သည် နှင့် သူ့ညီမလေးနှင့် အမေထာ ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုကြ သည်။ မမြင်တွေ့ရတာ ကြာ ပြီဖြစ်သော အမေ့အပြုံးတွေ သည် သူ့ရင်ကို နွေးထွေးစေ သည်။ အပူသောကတွေတို့ ငြိမ်းအေးစေခဲ့သည်။ ‘အခုမှ ပဲ ပေါ်တော်မူတော့တယ်။ လွမ်းလိုက်ရတာ အမေ့သား လေးရယ်။ ဘာလို့ ဖုန်း မဆက်တာလဲ၊ အမေ လာပြန် မှာပေါ့’ဟု ပါးစပ်က အပြစ်

ဆိုရင်း သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို လည်း တင်းကျပ်စွာ ဆုပ် ကိုင်ထားလေသည်။ အမေ့ အပြုအမူတွေကို အလွမ်းပြေ ငေးကြည့်ရင်း မှင်တက်နေမိ သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာလည်း ဆွဲအံ့လို့နေသည်။ ပြီးမှ 'ခုလို နေကောင်းပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေ'ဟု တစ်ခွန်းတည်း ပြန် နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။

အမေကတော့ ဟိုး အရင်တုန်းက ပုံစံအတိုင်း ဘာမျှ ပြောင်းလဲမှု မရှိ။ မောင်ပုအပေါ်မှာ ကလေး တစ်ယောက်လို သဘော ထားနေမြဲ။ သူ့သားကြိုက် တတ်သည့် ဟင်းလျာတွေကို တကုန်းကုန်းနှင့် ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးရှာသည်။ စကားတွေလည်း မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်အောင် ပြောသည်။ သူ့မိသားစုတွေအကြောင်း၊ ရသည့် လစာနှင့် လောက်င ခဲ့လား ဆိုတာတွေလည်း ပါ သည်။ အမေ့ကို အနီးကပ် ပြုစုချင်လို့ အတူလိုက်နေရန် တာဝန်ကျေ ပြောခဲ့ပေမဲ့ 'တောင်ပေါ်ဒေသက အေး လွန်းလို့ အမေနဲ့ မဖြစ်ဘူး' ဆိုပြီး ငြင်းသည်။ ညနေပိုင်း မှာတော့ သူပါလာသည့် ငွေ ငါးသောင်းနှင့် ကန်တော့ပြီး အိမ်ကိုတော့ နောက်နှစ်ကျမှ ပြန်မိုးပေးမည့်အကြောင်းကို ထည်း ရှင်းပြဖြစ်သည်။ 'အေးလေ၊ သားမှာလည်း ထလေးတွေရဲ့ ကျောင်းစရိတ် ထ တစ်ဖက်ဆိုတော့ ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မြေးလေး တွေရဲ့ပညာရေးကိုသာ ဦးစား ဝေးပါ'ဟု နားလည်မှုပေး သော်လည်း ညီမလေးက

တော့ 'အစ်ကိုကြီးတို့များ လုပ်သက် ၂၀ တောင် ပြည့် တော့မယ်၊ ဒီငွေလေးလောက် မှ မစုမိသေးဘူးလား'ဟု ခန့် တဲ့တဲ့ ပြောသည်။

အမေ့အိမ်မှာ ၂ ရက် နားဖြစ်သည်။ အမေကတော့ ပြန်စေချင်သေးသည့်ပုံ မပေါ် ပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ရုံးကိစ္စ အကြောင်းပြလိုက်သောအခါ ကျေနပ်သွားသည်။ ပြန်မည့် နေ့တွင် ဘုရားထိပ်က ထ နောင်ပင်မှတိုက် အထိ အမေ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေး သည်။ ကားမရောက်လာ သေးသဖြင့် သားအိမ်နစ် ယောက် ထွေရာလေးပါး စကားတွေ မောင်ပု့နေကြစဉ် သူညီမလေး အပြေးလိုက်လာ သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ငွေထုပ်ကြီး ကိုင်လို့။

'အစ်ကိုကြီးရဲ့ အိပ်ရာ သိမ်းရင်းနဲ့ ခေါင်းအုံးအောက် က တွေတာ၊ အစ်ကိုကြီး ပိုက်ဆံတွေ မဟုတ်လား'

'ဒါ...ဒါက...ဟို... ဟိုလေ...'

သူမိုး လူမိသလို မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွားပြီး စကား လုံးတွေမှာလည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့်။

'မေ့တတ်လို့ ကံ ရန် ကော ငါ့သားရယ်၊ ဒီ လောက် ငွေအများကြီးကို။ ဒါနဲ့ သား ပြောတော့ အဆင် မပြေခဲ့ဘူးဆို၊ ဒီငွေတွေက ဘယ်သူငွေတွေလဲ သား'

ကိုမောင်ပု ငိုငိုကျသွား သည်။ သူ့အမေ့ကို ဒီထက်ပို

ပြီး မလိမ်မညာချင်တော့သဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက် သည်။ အမေက သက်ပြင်း ရှည် ချလိုက်ရင်း 'ဘုရား... ဘုရား...ငါ့မြေးလေး က ကြီးပေလို့ပေါ့။ ကြီးကြီးမား မား မဖြစ်တာ ကျေးဇူးတင် ရမယ်။ သား ဆုံးဖြတ်ထား တာ ကောင်းတယ်။ မြေး လေးအတွက် ဆိုင်ကယ် ဝယ် ပေးဖို့က ပိုအရေးကြီးတာ ပေါ့'ဟု ပြောသည်။ အမေက စကားတပြောပြောဖြင့် ချွေးခံ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူလိပ် လေးကို နှိုက်ယူပြီး သူ့လက် ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက် ရင်း...

'ရော သား...၊ ဒီငွေက မြေးလေး ဆိုင်ကယ်ဝယ်ဖို့ အတွက် သွားသွားရဲ့ ရယ် ယာလို့ ပြန်ပြောပြလိုက်... ဟုတ်ပြီလား'

ဟု အပြုံးနှင့် ဆိုသည်။

'မ...မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ လို မလုပ်ပါနဲ့။ ရောပါ အမေ ရယ်...အမေ့ပိုက်ဆံ အမေ ယူထားလိုက်ပါနော်...အမေ ...နော်'

ငွေစက္ကူလိပ်လေးကို အတင်း ပြန်ပေးသော်လည်း အမေက လက်မခံဘဲ 'ယူ ထားလိုက် ဆိုတာကို ပြော စကား နားမထောင်ဘူးလား' ဟု အသံမာမာနှင့် ပြောလာ သဖြင့် နောက်ဆုံးမှာ လက် ခံထားလိုက်ရတော့သည်။ ထိုစဉ်တွင် မန္တလေးထွက်မည့် ကား ဝင်လာသဖြင့် အမေ ကိုယ်တိုင် ညီမလေးဆီက ငွေထုပ်ယူပြီး သူ့ကျောပိုး အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက် ရင်း 'သားရေ... ကားထွက် တော့မယ်တဲ့၊ သွား...

သွား...ကားပေါ်တက်တော့။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုလည်း ဂရု စိုက်ဦး၊ အမေပြောတာ ကြား လား'ဆိုပြီး စိုးရိမ်ပေးနေပြန် သည်။

ငွေစက္ကူလိပ်ကို လက် ထဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း လေးလံ သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကား ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံအလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ အမေက ရွှန်းလုံ စွာ ပြုံးနေသည်။ ငွေစက္ကူ လိပ်လေးကို ပြန်ကြည့်လိုက် သည့်အခါ ရောက်သည့် ညက အမေ့ကို ကန်တော့ခဲ့ သည့် ငွေငါးသောင်း ဖြစ်နေ သဖြင့် သူရင်ထဲ ဆိုကျပ်သွား ရသည်။ မှန်လုံကားကြီးက အမေ့ကို ကျောခိုင်းပြီး တရွေရွေ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီ။ လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေသော အမေ့ပုရိပ်သည်လည်း သူ မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရင်ဝသို့ ဆိုတက်လာသည့် အရာကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစား ရင်း မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်ပူများ မြည်လျှံလာ သည်။ ပါးပြင်ထက်သို လိုမ့် ဆင်းကျလာသည့် မျက်ရည် များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ် ပစ်ပြီး အမေ့ငွေစက္ကူလိပ် လေးအား တယုတယ မွေး ကြူလိုက်စဉ်မှာပဲ သူ့နှုတ် ခမ်းဝဆီမှ တိုးညှင်းသော စကားလုံးတချို့ ထွက်ပေါ် လာသည်။

'အမေ့ချွေးနဲ့လေးက သင်းပျံ့လိုက်တာ...'

ထက်ရှား

စိန်မြစ်

မပေးမီကရနှင့်သည်
(သို့မဟုတ်)ကြိုတင်ပဲ

အပတ် ၃၁၅၊ ဇေတ်ဝါရီ ၂၀၁၆

ရွှေအောင်

၁။

‘သင်တန်းသား သင်တန်းသူတွေထဲက စံပြဆု
ရွေးချယ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကာယ၊ ဉာဏ၊ စာရိတ္တနဲ့
ရသ၊ သက်မွေးဆိုတဲ့ ဘက်စုံထူးချွန်တဲ့သူကို
ရွေးချယ်မှာပါ။ ဒါကြောင့်နို့ ဆရာ၊ ဆရာမတို့တွေက
ပညာတော်ပြီး ဘက်စုံထူးချွန်တဲ့သူကို ရွေးချယ်ပြီး
မပေးစေချင်ပါတယ်’

သင်တန်းနည်းပြချုပ် ဆရာမကြီးရဲ့အသံက
စပီကာထဲကနေတစ်ဆင့် ခန်းမဆောင်ထဲကို
ဟိန်းထွက်လာပါတယ်။

ဝေပေးနေတဲ့ မဲစာရွက်လေးတစ်ရွက်

ကျွန်တော်လက်ထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ မြို့နယ် သုံးမြို့နယ် စုပေါင်းပြီး ပြုလုပ်တဲ့ မူလတန်းပြ အထူးသင်တန်းရဲ့ ဘက်စုံထူးချွန် စံပြဆုတဲ့။ စာရွက်အဖြူလေးကို လေးထောင့်ကျကျ ပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့ စာရွက်ပိုင်းလေးပေါ်မှာ ဘယ်သူ့မှာမည်ကို ကျွန်တော် ထည့်ရေးလိုက်ရမှာလဲ။

ကျွန်တော့် အတွေး၊ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲကို အလိုလိုဝင်ရောက်လာတဲ့ နာမည်တစ်ခု။ ဆရာ...ငှက်...ပျော...သီး...တဲ့လေ။

J

မူလတန်းပြ သင်တန်းရဲ့ သရုပ်ပြ သင်ကြားခြင်းဆိုတဲ့ စာသင်ချိန်မှာ ကျွန်တော် အပါအဝင် သင်တန်းသား၊ သင်တန်းသူ အားလုံးနီးပါး အိပ်ငိုက်နေကြတယ်။ အစာစားပြီးခါစ ဗိုက်ပြည့်နေတဲ့ အချိန်၊ သင်တန်းသား သင်တန်းသူတွေကလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သရုပ်ပြ သင်ကြားနေတဲ့ အချိန်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက်ပုံစံ၊ မျက်နှာခပ်သွယ်သွယ်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ သင်တန်းသား ဆရာတစ်ယောက် သင်တန်းရှေ့ကို ထွက်လာပါတယ်။

သရုပ်ပြ သင်ကြားခြင်းအတွက် သူလိုက်ယံလို သင်ပြဦးမယ့် သာမန် သင်တန်းသားတစ်ယောက် လို့ ပဲကျွန်တော် သဘောထားမိတယ်။ ကျွန်တော့်လိုပါပဲ။ အခြားသော သင်တန်းသားတွေလည်း လေးလံနေတဲ့ မျက်ခွံတွေကို အားနာပါးနာနဲ့

ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေက သင်တန်းအတွက် အမှတ်တရ သက်သက်ပါ သူများတွေ အထင်ကြီးအောင် နည်းပြဆရာကြီး ဆရာမကြီးတွေ အမှတ်ပေးအောင် ဖန်တီးထားတာ မဟုတ်ဘူး

ပင့်တင်ထားရတဲ့ ပုံပါ။ ခဏအကြာမှာ လေးလံနေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်ခွံတွေ အလိုလို ပြူးကျယ်ပြီး ထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့ စိတ်တွေလည်း လန်းဆန်းသွားပါရဲ့။

နည်းနည်းလောက် ဝဲတယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ ပီသစူးမြဲနေတဲ့ အသံ။ သရုပ်ပြ သင်ကြားမှုတစ်ခုလုံးကို ငှက်ပျောသီးလေးတစ်လုံးနဲ့ ဥပမာပြုပြီးသင်ပြသွားတဲ့သူ။ ထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့ စိတ်၊ လေးလံနေတဲ့ မျက်ခွံတွေကို ပေါ့ပါးတက်ကြွအောင် ဆွဲဆောင်ခေါ်ယူသွားနိုင်တဲ့ သင်ပြမှုစွမ်းရည်။

အဲဒီ သင်တန်းသား ဆရာရဲ့ သင်ပြမှုအဆုံးမှာ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့

လက်ခုပ်သံတွေနဲ့အတူ ကျွန်တော်အပါအဝင် သင်တန်းသား သင်တန်းသူအားလုံးရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ဆရာငှက်ပျောသီးဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခု အလိုလို ရောက်ရှိပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

၃

ရေဇွေးကြမ်း အလွန်အကျွံ သောက်မိတဲ့ ဒုက္ခကတော်တော်ဆိုးပါတယ်။ နာရီကို ကြည့်မိတော့ ညဉ့် တစ်နာရီနဲ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်။ အောင့်လို့ မရတဲ့ဒုက္ခဆိုတော့ အိပ်ရာထဲက အသာအယာလူးလိမ့်ထ၊ပြီး ဓာတ်မီးတစ်လက်နဲ့ အိမ်သာဘက်ဆီကို ဆင်းလာလိုက်ရတယ်။ မီးပိတ်ထားတဲ့ အိပ်ဆောင်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်ဖြတ်ပြီးတော့ နောက် အိမ်သာဆီ ရောက်တော့မှ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်သွားပါတယ်။ ပေါ့ပါးသွားတဲ့စိတ်နဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မီးလင်းနေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရတယ်။ အချိန်မတော် လင်းနေတဲ့ မီးရောင်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားမှုက ကျွန်တော့် ခြေလျှားစေပါတယ်။

မီးရောင်အောက်မှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ ဘယ်သူများလဲလို့ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ဆရာ ငှက်ပျောသီး၊ လက်ထဲမှာလည်း စုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားတယ်။ ဘေးမှာက ပန်းချီဆွဲပစ္စည်းတွေနဲ့ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားက ဆရာငှက်ပျောသီးရဲ့ရှေ့မှာ။ ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်

ပြီး သေချာနားမလည်ပေမဲ့ ကြည်လင်အေးမြနေတဲ့ စင်းချောင်းလေး၊ ပြာညိုညို တောင်တန်းအောက်ခြေမှာထ မှန်ပျံ့ ရွာငယ်လေးနဲ့ အိပ်တန်းပြန် ငှက်တွေရဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာ။ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားလေးက ကျွန်တော့်ထို့ဖမ်းညှိနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

‘ဆရာက ပန်းချီလည်း ဆွဲတတ်တာပဲနော်’။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားလုံးတွေထဲမှာ အံ့ဩမှုတွေ ပါနေမလားပဲ။ ‘နည်းနည်းပါးပါးပါးပါးဗျာ’။ ဆရာငှက်ပျောသီးရဲ့လေသံသာ သူ့ကိုယ်သူနှိမ့်ချပြီး ပြောနေမှန်းသိသာပါတယ်။ ‘ဘယ်သူ့အတွက် ဆွဲပေးတာလဲဗျာ’။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သိချင်ရဲ့ သက်သက်နဲ့ မေးလိုက်တာပါ။ ‘ပြဋ္ဌမှာ ချိတ်မလိုလား အမှတ်တရပေါ့’။

လက်စသတ်လုနီးပါး ဖြစ်နေတဲ့ ပန်းချီကားထို့ အာရုံစိုက်ရင်နဲ့ ဖြေလာတဲ့ ဆရာ ငှက်ပျောသီးထို့ ကျွန်တော် အားနာသွားမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပဲ ဆရာ ငှက်ပျောသီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ်အိပ်ဆောင်ကိုယ် ပြန်လာခဲ့ပါရဲ့။ အိပ်ရာထဲရောက်တဲ့အထိ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာ အနုပညာရပ် အပြည့်နဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရယ်၊ ဆရာ ငှက်ပျောသီးဆိုတဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ရယ်...

၄

နံနက် ၅ နာရီမှာ စတင်

တဲ့ သင်တန်းချိန်က နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် ခဏနားပြီး ညနေ ၆ နာရီအထိ ဖြစ်ပါတယ်။ ၆ နာရီကနေ ၇ နာရီ ကြား ၁ နာရီ အချိန်လေးက တော့ သင်တန်းရဲ့ အထူး အခွင့်အရေးအဖြစ် ပြင်ပထွက် ခွင့် ရရှိပါတယ်။ ပြင်ပထွက် ခွင့် အချိန်ကလွဲလို့ ကျွန်တို့ ဘယ်အချိန်မှာမှ သင်တန်းရဲ့ အပြင်ကို ထွက်ခွင့်မပေးပါဘူး။

အစားအသောက် ချေး များတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် သင်တန်းက ကျွေးတဲ့ ထမင်း ဟင်းကို နံနက်စာနဲ့ နေ့လယ် စာပဲ အောင့်အည်းပြီး စားနိုင် ပါတယ်။ ညနေစာကတော့ ပြင်ပ ထွက်ခွင့် အချိန်လေးကို အသုံးပြုရတာပေါ့။ ဒီတော့ ညနေတိုင်း သင်တန်းဝင်းထဲ မှာ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ် နေပါတယ်။

အဲဒီနေ့ကတော့ နေ့ လယ်စာ စားချိန်ကတည်းက သတင်းတစ်ခုကြားတယ်။ ညနေစာကျွေးမယ့် အစီအစဉ် နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။ ကြက်ဥ ထို့တောင် နပ်မှန်အောင် ခဏရတဲ့ အချိန်မှာ ဝက် ဝင်းပိနဲ့ ချည်ပေါင်ကြော်ဆို တာ အထူးအဆန်း အံ့ဩ ဘနန်းကြီးပါပဲ။ နိုင်မာတဲ့ သတင်းရပ်ဝန်းက လာတာ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်လိုပဲ သင်တန်းသားအားလုံးလည်း ဖျော်သွားကြမယ် ထင်ပါ တယ်။ ညနေတိုင်း အပြင် ထွက်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အပြင်ထွက်ခြင်းကို တစ်ရက် စာ အနားပေးလိုက်ပါရဲ့။ ထမင်းစားဆောင်ထဲကနေ နီထိကလေးပွတ်ပြီး ထွက်

လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ ညနေခင်းက အံ့ဩမှုတစ်ခုနဲ့ ဆုံတွေ့ပေးခဲ့ပါတယ်။

‘ငှက်ပျောသီး...၊ ငှက် ပျောသီး...၊ ငှက်ပျော သီး...’ အိပ်ဆောင်တွေပေါ် က သံပြိုင်အော်ဟစ် အားပေး နေကြတဲ့သင်တန်းသူဆရာမ တွေရဲ့အသံ။ ပတ်ဝန်းကျင် ကို သတိထားကြည့်တော့မှ အိပ်ဆောင်တွေရဲ့ အရှေ့၊ ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ဘော လုံးကန်နေကြတဲ့ သင်တန်း သား ဆရာတွေ။

အဲဒီ ဆရာတွေကြားမှာ အလိမ်အခေါက်၊ အထိန်း အသိမ်း၊ ပေးပို့မှု၊ ကန်တင်မှု၊ ဂိုးကန်သွင်းမှု စတဲ့ ဘောလုံး ကျွမ်းကျင်မှုတွေနဲ့ လျင်မြန် သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားကစား နေတဲ့ ဆရာ ငှက်ပျောသီး။ တအံ့တဩနဲ့ ကျွန်တော် ကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ အမြင့် ကနေ လာတဲ့ ဘောလုံးကို ရင်ဘတ်နဲ့ ဖမ်းထိန်းပြီး မြေ ကြီးပေါ် မကျခင် ကန်သွင်း လိုက်တဲ့ ဆရာငှက်ပျောသီး ရဲ့ အဆုံးသတ်မှု။ မြန်နှုန်းမြင့် ရထားတစ်စင်းရဲ့ အရှိန်မျိုးနဲ့ နိပ်ခနဲ မြင်လိုက်တဲ့ ဘောလုံး က တစ်ဖက်အသင်းရဲ့ ဂိုး ပေါက်ထဲကို အတားအဆီးမရှိ ရောက်ရှိသွားတယ်။ ‘ဂိုး’ဆို တဲ့ အသံတွေ ဆူညံသွားချိန် မှာ ‘ဆရာ ငှက်ပျောသီးက အားကစားမှာလည်း ထူးချွန် တာပဲ’ဟု ကျွန်တော် မှတ် ချက်ချင်းပါတော့တယ်။

၇။

‘ဆရာကျော် ဖတ်ကြည့် ပါလား။ သင်တန်းအတွက် အမှတ်တရ ထုတ်ထားတဲ့

ကဗျာစာအုပ်လေ’
အခန်းဖော် ဆရာတစ် ယောက် ယူလာတဲ့ စာအုပ် လေးတစ်အုပ် ကျွန်တော့် လက်ထဲ ရောက်လာတယ်။ ကျော်ဆန်းဦးဆိုတဲ့ ကျွန်တော် လိုကောင်နဲ့ ကဗျာစာအုပ်ဆို တာ နားနဲ့ ပလာတာလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခပ်တည်တည်ပဲ စာမျက်နှာတွေကို လှန်လှောမိ တယ်။ အများဆုံးက သင် တန်း အတွေ့အကြုံတွေကို ဖွဲ့သီထားကြတာပါ။ ကောင်း ပါတယ်လို့ ပြောရမယ်ထင် တယ်။ စာအုပ်ကို ဟိုလုနီး လှန်နဲ့ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာ ကို ရောက်လာတယ်။

‘အိုးစားဖက်များ သို့’ တဲ့။ ခေါင်းစဉ်က ထူးဆန်း သလို အကြောင်းအရာက လည်း သင်တန်းကာလမှာ ကျွေးမွေးတဲ့ ထမင်းဟင်း အကြောင်း၊ စိတ်ပျက်စရာကို ဟာသဖြစ်အောင် ရေးပြသွား တဲ့အပြင် အခက်အခဲကို ရင် ဆိုင်ဖို့ အင်အားတွေ အပြည့် ဖြည့်ပေးထားတဲ့ ကဗျာလေး ပါ။ အရေးအသားကလည်း တစ်မူ ထူးခြားနေတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝက သင်ခဲ့ရတဲ့ မြင်စိုင်း ရွှေ့ပြည့် ကဗျာလေးလိုပါပဲ။ သင်တန်းကာလ အခက်အခဲ ကို ရှေးခေတ် စစ်ချီကဗျာ အမျိုးအစားနဲ့ ရေးပြသွားပုံ လေးက ကျွန်တော့်လိုကောင် မျိုးကိုတောင် ပလာတာရဲ့ အရသာ သိစေနိုင်ပါတယ်။ ကဗျာလေးကို နှစ်ခေါက်၊ သုံး ခေါက် ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ မောင်နှင်းသဲဆိုတဲ့ ကဗျာ ဆရာကို ကျွန်တော် သိချင် လာပါပြီ။

ကျွန်တော့်ကို ကဗျာ စာအုပ်ငှားတဲ့ ဆရာကို မေးကြည့်တော့ ထင်မှတ် မထားတဲ့ နာမည်တစ်လုံးက ကျွန်တော့်ရဲ့ အထင်ကြီး အား ကျမှုကို တိုးပွားစေခဲ့တယ်။ မောင်နှင်းသဲဆိုတာ... ဆရာ ငှက်ပျောသီး...တဲ့လားလေ။

၆။

သင်တန်းပြီးဆုံးဖို့ ရက် အနည်းငယ် လိုသေးပေမဲ့ သင်တန်းသား သင်တန်းသူ တွေရဲ့ လက်ရာတွေကတော့ ပြခန်းထဲမှာ အသက်ဝင်စ ပြု လာပါပြီ။ လက်ရာတွေက တော့ အနံ့ပါပဲ။ ဖြတ်ညှပ် ကပ် ဖန်းချီကားတွေ၊ တီထွင် ဖန်တီး အလှပစွာလည်းတွေ၊ ခြည်ထိုးပန်းထိုး လက်ရာ တွေ၊ ဖျာ၊ ယပ်တောင်၊ ခြင်း၊ တောင်း၊ ပလိုင်း စတဲ့ လက်မှု ပစ္စည်းတွေ စုံလင်လွန်းလှပါ တယ်။ ဘာမှ ကျွမ်းကျင်စွာ မလုပ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော် တောင် ဖြတ်ညှပ်ကပ်ဆိုတဲ့ စက္ကူကားချပ်တစ်ခုကို ခပ် တည်တည်နဲ့ ပြခန်းထဲမှာ သွားချိတ်လိုက်သေးတယ်။ အတွေးအမြင်မျိုးစုံ၊ လက်ရာ မျိုးစုံနဲ့ ပြခန်းလေးကို ကျွန် တော် တော်တော် သဘော ကျမိတယ်။

ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုအပ်နေ သလိုပဲ။ ဘာလိုအပ်နေတာ လဲ။ တွေးရင်း အဖြေရှာရင်းနဲ့ ပြခန်းလေးကို အချိန်တော် တော်ကြာ လျှောက်ကြည့်နေ မိတယ်။ ပြခန်းလေးကို သုံး ပတ်မြှောက် ပတ်ပြီးချိန်မှာ တော့ အဖြေကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့သွားပါတယ်။ ပြခန်း

၂၁၈ ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၆

ပြောင်းလဲမှုမရှိတဲ့မျက်နှာနဲ့
အေးဆေးစွာ ထိုင်နေတဲ့ ဆရာ
ငှက်ပျောသီး။ ကျွန်တော်တို့
မျှော်လင့်ထားတဲ့ မဲအရေ
အတွက် များစွာရရှိထားတဲ့
ဆရာ ငှက်ပျောသီးက ဘာ
ဖြစ်လို့ ဆုနဲ့ လွှဲချော်သွားတာ
လဲ။ ဆရာငှက်ပျောသီးထက်
ပိုပြီး တော်တဲ့သူ၊ ထူးချွန်တဲ့
သူ၊ ပြည့်စုံတဲ့သူဆိုတာ ဖြစ်
နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော်လို
ပါပဲ သင်တန်းသားသင်တန်း
သူအားလုံးရဲ့မျက်နှာမှာ ရှုပ်
ထွေးမှုတွေ၊ အံ့အားသင့်မှု
တွေ၊ ဘဝင်မကျမှုတွေနဲ့...။

"ဆုယူရန်အတွက် စင်

မြင့်ထက်သို့ နေရာယူပေးပါ
ရန် လေးစားစွာ ပန်ကြား
အပ်ပါတယ်ရှင်..."

အခမ်းအနားမှ ။ရဲ့.
အသံက အာရုံစူးစိုက်မှုတွေကို
တစ်နေရာတည်းမှာ စုစည်း
လိုက်သလိုပါပဲ။ သင်တန်း
သား ဆရာတစ်ယောက်
စင်မြင့်ရှိရာကို လျှောက်လှမ်း
ရွေ့လျားနေပါတယ်။ အဲဒီ
စံပြဆုရှင် ဆရာရဲ့မျက်နှာကို
မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်
တော်ဦးနှောက်က တဖျပ်ဖျပ်
နဲ့ အလုပ်လုပ်နေပါရဲ့။ မကြာ
ခဏ မြင်တွေ့နေရတဲ့မျက်နှာ။
ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာလဲ။

နေရာတစ်နေရာတည်း
မှာ အမြဲတမ်းနီးပါးရှိနေတတ်
တဲ့ အဲဒီ စံပြဆုရှင် ဆရာ။
ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတတ်တာ
လဲ။ ကျွန်တော်မှတ်ဉာဏ်ထဲ
မှာ လင်းခနဲတစ်ချက် ဖြစ်
သွားသလားပဲ။ ကျွန်တော်
မှတ်မိလိုက်ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့
ဆရာ ငှက်ပျောသီး စံပြဆုနဲ့
လွဲသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာ
ကြောင့်မို့ ဆရာငှက်ပျောသီး
ကိုကျော်ပြီး စံပြဆုကိုရရှိသွား
တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်
နည်းနည်းတော့သဘောပေါက်
သွားပါတယ်။ စံပြဆုကို ကြို
တင်သတ်မှတ်ပြီးသားဆိုတဲ့

ဆရာမကြီးရဲ့ စကားတစ်
ခွန်း...။

သင်တန်းနည်းပြ ဆရာ
ကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေရဲ့ နားနေ
ခန်းထဲမှာ ဝေယျာဝစ္စတွေ
အမြဲတမ်း လုပ်ပေးနေတတ်
တဲ့ စံပြဆုရှင် ဆရာရဲ့ ရိုကျိုး
ပြုံးချိုနေတဲ့ မျက်နှာ...။

ကျွန်တော် အတွေးတွေ
ထဲမှာ ဆရာကြီး မင်းသိမ်ရဲ့
ဝတ္ထု နာမည်တစ်ခုကို မဆီ
မဆိုင် သတိရလိုက်ပါတယ်။
"မသွားမီက...ရောက်နှင့်
သည်"တဲ့လေ...။

နိုင်မြဲလွန်း

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့အထိ

(၁)ဥဩ(ချယ်ရီမြေ) မရမ်းမာ၊ ပြင်ဦးလွင်၊ (၂)တောစလင်း(နည်းပညာတက္ကသိုလ်) ကကြီးမဲ့နှင်းဆီ၊ ရန်ကုန်၊ (၃)
မင်းမူပိုင် ကျွန်စာသင် နှလုံးသား၊ ရန်ကုန်၊ (၄)ငြိမ်းချမ်းဇော် ရွေးကောက်ပွဲအကြောင်းဝတ္ထု၊ ရန်ကုန်၊ (၅)ဂါဦးနွန်းကို
ကျေ(၂)ကိုက်နေကြသူများ၊ ရန်ကုန်၊ (၆)မောင့်ရွှေနှယ် မေမေကြည်ရဲ့ဖုန်းချီငို၊ ဂျပန်၊ (၇)မ(တာချီလိတ်) အဆိုတော် ဆရာမကြီး
တာချီလိတ်၊ (၈)မ(တာချီလိတ်) အစ်ကိုရယ် ကျွန်မရယ် ထွန်းထွန်းနဲ့ ကိုမှန်းရယ်၊ တာချီလိတ်၊ (၉)မ(တာချီလိတ်)
တလွဲဆံပင်ကောင်းကြသူများ၊ တာချီလိတ်၊ (၁၀)မ(တာချီလိတ်) မာနဒါလီ၊ တာချီလိတ်၊ (၁၁)မောင်သုတ(မြန်မာ) ရွှေ
တံခါးကြီး ဖွင့်ပါဦး၊ ရန်ကုန်၊ (၁၂)မိုးသက်ဆွေ သံစဉ်ဂုဏ်ဂီတ၊ မြစ်ကြီးနား၊ (၁၃)လင်းသန့်စင်(ပဲခူး) ဥပါဒ်အတိုး
ပဲခူး၊ (၁၄)ပတ္တမြားနီနီ အာဒံအံ့ပျောက်ဆုံးသွားသောနီနီတစ်ချောင်း၊ ရန်ကုန်၊ (၁၅)သားဌေးလတ် မမေနိုင်သောနေ့တစ်နေ့
၊ E-mail, (၁၆) မင်းည မရိုးနိုင်သေးတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ရန်ကုန်၊ (၁၇)ကိုပန်းစကား ရှာပုံတော်မင်းသားကြီး၊ ပိုးတေ၊ ရန်ကုန်၊
(၁၈)ကိုပန်းစကား ဆရာကြီး၊ ရန်ကုန်၊ (၁၉)ငြိမ်းချမ်းဇော် ငှက်ကလေးတွေ ဖွံ့ပါစေ၊ ရန်ကုန်၊ (၂၀)ဝန်းရံခ မိတ္တီလာ
ကန်စောင်းမှာ မေမေနဲ့ လမ်းလျှောက်မယ်၊ ရန်ကုန်၊ (၂၁)ကျူပျော်မိုးလွင်(ပညာရေး) ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ ဦးလေးရယ်
၊ ကျူပျော်၊ (၂၂)ယောနေခြည် ကြာဉ်ဖူးတို့၊ မကွေး၊ (၂၃)ယောနေခြည် ဘယ်လိုပြောရပါ့၊ မကွေး၊ (၂၄)ယောနေခြည်
ဒီလိုပါ အမေ၊ မကွေး၊ (၂၅)ရှင်သန်(ငပလီ) မပန်ပေးလိုက်သော နားကပ်လေးတစ်စုံ၊ သံတွဲ၊ (၂၆)ရှင်သန်(ငပလီ) -သံတွဲ၊
(၂၇)ကိုကိုခင် ဖိုးစက်ငယ်၊ ၁-၂၊ (၂၈)နေဘုန်းအိမ် အဖျိုကြီး၊ မန္တလေး၊ (၂၉)မိုးခကျော်သွင် ချစ်၍ လွမ်းရသည်၊ ပျော်ဘွယ်၊
(၃၀)မိုးခကျော်သွင် လုပ်ဒင်၊ ပျော်ဘွယ်၊ (၃၁)မိုးခကျော်သွင် နောက်ဆုံးမျက်ရှည်၊ ပျော်ဘွယ်၊ (၃၂)မိုးခကျော်သွင် သံစဉ်မဲ့
လမ်းခွဲခြင်း၊ ပျော်ဘွယ်၊ (၃၃)အူနု(ညောင်ပင်) အရိပ်မဲဆည်းဆာ၊ ရန်ကုန်၊ (၃၄)ဂါဦးနွန်းကို မရောင့်ရဲခြင်းတချို့၊ ရန်ကုန်၊
(၃၅)ငြိမ်းထက်လှ(ဆေး) အစွဲ၊ နေပြည်တော်၊ (၃၆)လင်းသူရိယနွယ် ကျွန်တော်ငှက်၊ စင်ကာပူ၊ (၃၇)တီဇေကို သံယောဇဉ်နဲ့
ခရီးသည်၊ ရန်ကုန်၊ (၃၈)တီဇေကို အိုစာမင်းစာ၊ ရန်ကုန်၊ (၃၉)နိုင်လေး(ရွှေတောင်) သိပ်သည်းလွန်းသည့် အမှောင်ထုများ
၊ ပြည်၊ (၄၀)မင်းတင်သိန်း(ပွင့်လွှက်) သားကောင်၊ စစ်ကိုင်း၊ (၄၁)ကျင်ကိုချန် အသံနှင့်အောင် ချစ်ပါတယ် မောင်ကို
၊ ရန်ကုန်၊ (၄၂)မင်းသျှင် အကျည်းတန်မုန့်ကြိုက်၊ ရန်ကုန်၊ (၄၃)ဥဩ(ချယ်ရီမြေ) ရွှေငါးပုံပြင်၊ ပြင်ဦးလွင်၊ (၄၄) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)
အခွင့်ကောင်း၊ ပြင်ဦးလွင်၊ (၄၅)ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ) အထီးကျန်တစ်ယောက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ သထုံ၊ (၄၆)ရဲစွမ်းနေ
လိပ်ပြာကွဲ၊ ပျော်ဘွယ်၊

အေးမြတ်မြတ်ချီး ပြုစုသည်။

မေတ္တာ
မွန်မြို့

ကျွန်မအလိုမကျလည်း
ဘဝကိုကတောင်းဆိုသရင်

အမှတ် ၃၁၅ ဇေတိဝိနီ ၂၀၁၆

မြေအောက်

‘ဟိတ်’

‘ဖတ်’

ဆတ်ခနဲ

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

ကြောင်ခေါင်း။

ကျွန်မဖင် တင်သားမို့မို့ကို

ပုတ်လိုက်တာလေ။

ငါ့နော် ပါးရိုက်ပစ်လိုက်ရ

မကောင်းဖြစ်ရောမယ်

ပြောလိုက်တော့

‘ရော ရိုက်လေ’တဲ့။

ပြောင်ချော်ချော်နဲ့

ပါးထိုးပေးတယ်။

တကယ့်မျက်နှာရူး။

ကိုယ့်ဖောက်သည်မို့သာ

မနည်း အောင့်အည်း

သည်းခံနေရတာ။

မျက်လုံးကပြူးပြူး၊

နှာရောင်က ပိပိ၊

ဘေးကားထွက်နေတဲ့

နှုတ်ခမ်းမွှေး

ကျိုးတိုးကျဲတဲနဲ့

ခွဲမွှေးစုတ်သာသာပဲရှိတဲ့

ဆံပင်နဲ့ ခေါင်းက

လုံးတုံးတုံး၊ မျက်နှာက

အရက်တန်ခိုးနဲ့

ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ

အပြည့်၊

နားရွက်ချွန်ချွန်ကားကား၊

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်

တူလိုက်တဲ့ ‘ကြောင်ရုပ်’နဲ့

‘ကြောင်ခေါင်း’။

အရပ်ကလည်း

ပေးတတ်လိုက်ကြ

ပါပလေတယ်။

လူနဲ့ နာမည်ပြောင်နဲ့

ဖက်ရှင်ဖြစ်အောင်။

နာမည်ရင်းကို

ပျောက်လို့။

‘ကြောင်ခေါင်း’နော်

ကြောင်ခေါင်း

နှင့် ငါ့သမီးများ

ဘာမှတ်နေလဲ၊

မလာလိုက်နဲ့ လာလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ဘယ်ချက် ဓားနဲ့ အပစ်ခံရမလဲ မသိဘူး။

အမေက ကြက်သွန်သင်နေရာက လှမ်းငေါက်တော့ 'အခု ပစ်လေဗျာ' ဆိုပြီး ရင်ကော့ပေးတယ်။

တကယ်ကို ရူးစပ်စပ်ပေါတောတောနဲ့။ အမေများဘာများ မှတ်နေလဲ မသိဘူး။ စွာတဲ့ကြမ်းတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ အမေဂျမ်းတောင် ဆလံသချင်စရာ။ ပါးစပ်ကအဆဲ လက်ကရဲသနဲ့။ ဟိုတုန်းက စိတ်မျိုးနဲ့ဆို ဘယ်ရလိမ့်မတုံး။ ကျွန်မဆိုရင် အမေက အထိမခံ ရွှေပန်းကန်။ ကျွန်မလက်ဆွဲပေးစားသူကိုတောင် အဆဲမျိုးစုံနဲ့ ခုနစ်သံချီဟစ်ရင်း အိမ်ပိုင်းထဲအထိလိုက်ပြီး ပါးရိုက်ခဲ့ဖူးသူ။ အခုမှ အခြေအနေအရ မာန်လျှော့ထားတာ။

ဒါပေမဲ့ ပြောသာပြောရတာပါ။ အမေက ကြောင်ခေါင်းကိုတော့ သနားလည်း သနားသူ။ သံယောဇဉ်လည်း ရှိသူ။ သူ့ကို အရေးပေးလိုက်ရင် ကျန်တဲ့သူတွေ ကမ်းတက်လာမှာစိုးလို့ ဟန့်တဲ့သဘော။ ကြောင်ခေါင်းကလည်း ဒါမျိုးကျ မခေဘူး။ ကျန်တဲ့နေရာမှာသာ ရူးစပ်စပ်ပေါတောတောနိုင်တာ။ အမေကိုတည့်အောင်ပေါင်းတဲ့နေရာမှာကျ လက်ဖျားခါစရာကောင်းပဲ။ ဆိုင်ထဲမှာ လူလည်းပါး။ အလုပ်လည်းနား၊ အားနေချိန်မျိုးဆိုရင် ကြောင်ခေါင်း ဇာတ်လမ်းစပြီ။ 'အန်တီညွန့် ညောင်းနေမှာပဲ ကျွန်တော် နှိပ်ပေးမယ်လေ' ဆိုပြီး အမေ့ကို ဇက်ကြော

အရက်က
လူကို
နိုင်တာ
ခံနေကြရပြီလေ
တချို့ဆို
အိပ်ရာဘေးမှာ
အရက်ပုလင်း
ထားအိပ်ရတဲ့
အထိ
အရက်ပုလင်း
ဖက်သေဖို့
စောင့်နေကြရသလို
သားရေး
သမီးရေး
စီးပွားရေး
ဘာအရေးမှကို
မစဉ်းစား
နိုင်တော့ဘူး

လေးတွေဆွဲပေး၊ ပန်းလေးတွေနှိပ်ပေး၊ ခါးလေးတွေထောက်ပေးနဲ့ အမေ့ခမျာသဘောတွေကျ၊ အမောပြေလေသမျှကို ဖြစ်လို့။

အဲဒါမျိုး ကြောင်ခေါင်းက မကြာခဏ လုပ်ပေးတတ်တယ်လေ။

'ကြောင်ခေါင်းက စိတ်ကောင်းရှိသူလေးပါအေ'တဲ့။

ကွယ် ရာမှာ အမေပါးစပ်ကတောင် ထုတ်ပြီး ချီးကျူးရတဲ့အထိ။ ဟင်း... မသိတာမှတ်နေ။ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ ကြောင်ခေါင်း အမေ့ကို တည့်အောင်ပေါင်းနေတာ

ပြောပါတယ်။ တချို့ဖောက်သည်တွေကဆို မျက်စိစပါးမွေး စူးလာကြပုံ။

'ဟေ့ကောင် ကြောင်ခေါင်း ငဖား မင်းရဲ့ အိုဗာအချိုးတွေပြင်စမ်း၊ မပြင်ရင် ဒီမှာတွေ့လား'ဆိုပြီး အရက်ပုလင်းကိုထောင်ပြရင်း 'မင်းခေါင်းကို ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရလိမ့်မယ်'လို့ ရယ်သလိုမောသလို ပြောတော့ ကြောင်ခေါင်းက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ။ လူကသာ အရက်ကြောင် ကြောင်နေတာ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကျ ကောင်းသလား မမေးနဲ့။ 'ဒါဟာ အမေတော်နည်း မဟာဗျူဟာကွ၊ မင်းတို့က ဘာမနာလိုဖြစ်နေတာလဲ အဟီး'တဲ့။

'မိုးစံရေ ခရမ်းချဉ်သီး

သုပ်က မရသေးဘူးလားဟ'

'ရပြီ အစ်ကိုရေ ရပြီ'

ကျွန်မ အမေ့ဆီက ကဗျာကယာ လှမ်းယူပြီး သွားချပေးလိုက်တယ်။

'တို့ဖို့လည်း ပဲခြမ်းကြော်သုပ်လေး လုပ်ပေးပါဦးဟ မိုးစံ'

'ဒီ ဘက် ကို လည်း နောက်ထပ် အရက်တစ်လုံးနဲ့ အမဲကြော်တစ်ပွဲမျှ'

'မြေပဲဆားလှော် ရှိရင် ချပါဦးဗျ'

'ကျုပ်တို့ မှာထားတာ ကြာပြီ မိုးစံ ဘာမှရောက်မလာသေးဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုတို့ ရေ လာပြီ လာပြီ၊ သုံးမိနစ်ပဲစောင့်'

အိန္ဒြာကျော်ဇင်စတိုင်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။ ကိုကိုမောင်မောင် ပုရီသတို့ အနှိုက်ထိ၊ မထိတော့ မသိဘူး။

ဝါးခနဲ ရယ်ဟန်ပြုလိုက်ကြရင်း 'အဲဒါကြောင့် ခွဲနေတာ'တဲ့။ 'ဟုတ်တယ် ခိုနဲ့အလှကို ခွဲစားရင်း ငါ့တို့ကတော့ သေအောင်သောဆဲမှာ'လို့ ဝင်ထောက်လိုက်တော့ 'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်'ဆိုပြီး ကျန်တဲ့အဆဲတွေက သံဖြိုင်ကြွေးကြွေလိုက်ကြသေးတယ်။

'မင်းတို့နော်... မင်းတို့

ငါ့ရဲ့မိုးစံကိုတော့ မထိနဲ့ဟေ့' အရေးထဲ မဆီမဆိုင် ကြောင်ခေါင်းက မထွပ်တိုင်ဝင်တက်ပြလိုက်သေးတယ်။

'အောင်မယ် တော်စင်းပါ ကြောင်ခေါင်းရာ၊ ဖတ်ကြားထဲကချေး ခွေးမစားနိုင်

ဆိုတာ မင်းလိုကောင်မျိုးတွေလို့ တစ်ယောက်က ချွတ်လိုက်တော့ တစ်ဖွဲ့လုံးက

ဝါးခနဲ ဝိုင်းလှောင်လိုက်ကြတယ်။ ကြောင်ခေါင်းလည်း စပ်ဖြဲဖြဲ ကုပ်သွားကရော၊

နောက်ထပ် တစ်စခန်းထဲလာသူက 'ဟေ့ ဒီမှာ ကြောင်ခေါင်း ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်

မလုပ်နဲ့၊ အကြိုက်ချင်းတူရင် မိုက်တွင်းစား မိုက်ပစ်ဖို့ ဖန်မလေးဘူးနော်'တဲ့။ သူကြည့်

တော့ လေတိုးရင် လဲတော့မလိုလို။ လူပုံစံက အရက်ထီးမျိုးလို့ ကုန်လုနေပြီ။ တစ်

ကိုယ်လုံး ဖောသွပ်သွပ်၊ မျက်နှာပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါတောင် ကြောင်ခေါင်းတို့စိန်ခေါ်နေသေး။

ဒီလိုပါပဲ၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောက်သောဆဲနဲ့။ ပုလင်းသံ၊ ပန်းကန်သံ

တွေက တခွဲခွဲတက်တက်တင်။ ပြောချင်ရာပြော၊ ဆိုချင်ရာဆို တကယ့်ကို ထင်

သလိုတွေ။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လာရင် အဲသလိုအနည်းဆုံး စကားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အသားယူလိုက်ကြရမှ။ နို့မို့ရင် ကြောင်ခေါင်းလိုပဲ မလစ်လိုက်နဲ့ လစ်လိုက်တာနဲ့ အမှတ်တမဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တမင်တကာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖင်လေးပုတ်လိုက်ရမှ၊ ပခုံးလေးဆုပ်လိုက်ရမှ၊ ထိပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ်လုပ်လိုက်ရမှ။ တကယ်ကို မျက်စိနားရှုပ်စရာကောင်းလိုက်သမှ မပြောပါနဲ့။ တစ်နေ့တလေဆိုလည်း တော်သေး။ အခုတော့ နေ့စဉ်။ ဘဝပေးမို့သာ။ ဟုတ်တယ်။

ပြီးတော့ အရက်ဆိုင်ဆိုတော့လည်း သိကြတဲ့အတိုင်း လူစုံ။ ကောင်းတဲ့သူကော၊ မကောင်းတဲ့သူကော သည်းခံဆက်ဆံရတာ။ မလွယ်လိုက်သမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဓားယမ်းမနေရနဲ့။ နို့ လာလိုက်တာတွေကလည်း ယောက်ျားတွေချည်းလေ။ ဒီတော့ အများစုမှာဘူးကိုယ်စီကိုင် ချီတက်လာကြတာ ဘာဆန်းသလဲ။ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကလည်း ကြည့်ဦး။ ကျွန်မကလည်း ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမသာဖြစ်တာ အရွယ်ကမကျ၊ ရုပ်ကလှဆိုတော့ ယင်အုံလို့ကောင်းတုန်း။ အပျော်သောက်၊ အကြိုက်သောက်၊ စိတ်ညစ်သောက်နဲ့ ကိုယ့်ဆင်ခြေ သောက်ကလေးတွေနဲ့ ကိုယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုပဲ သောက်သောက် အများအပြားက အရက်သောက်ရင် အရက်သမားပဲ။ မူးလာရင် လူစိတ်ပျောက်လုနီးနီး ဖြစ်ကုန်ကြတော့တာ။ ခုနစ်တွေမင်းသား အိုက်တင်တွေ

အပြည့်။ တချို့က မူးရင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်တဲ့သူရှိသလို၊ တချို့က မူးလာရင် ရမ္မက်ပါ နတ်ပွားသလို ပူးလာကြတာ။ ကျွန်မ အနားကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ကပ်တတ်ကပ်တတ်နဲ့ ရစ်လို့ မပြီးနိုင်ကြဘူး။

သူတို့ အရက်သမားသိုင်းကွက်ရှောင်ရတာနဲ့ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မလွယ်ဘူး။ ဂျင်လေးလို မွတ်အောင်လည်ပြီးမြန်နေမှ၊ လျင်နေမှ။ နို့မို့ရင် တချို့အရက်သမားတွေရဲ့ ထိက်ပါးရိုက်ပါး အိမ်အပြန် အဆစ်ယူသွားတာခံရပြီသာမှတ်။ ညနေလို လူစည်တုန်း အပုပ်ချိုနီမျိုးတွေ အဆိုးဆုံးပဲ။ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့၊ ချောတန်ချော၊ ခြောက်တန်ခြောက်၊ ဟောက်တန်ဟောက်နဲ့ ပါးစပ်တွေလည်း ချဲ့၊ အာစောက်တွေလည်း နက်လို့။ ဘယ် တရုတ်ရှောင်လင်လောက်တော့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေး။ ကျွန်မရှောင်လင်ကို ဘယ်မိလိမ့်မတုံး။ တစ်ခါတလေများဆို စိတ်မျက်စိရှုပ်လွန်းလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆိုင်ကို ပိတ်တောင် ပိတ်လိုက်ချင်တာ။ အမေက နားချထားလို့။

‘သည်းခံပါအေ မိတ်မပျက်စေနဲ့။ ဆိုင်က ညည်းကြောင့် လူစည်နေတာ၊ နို့မို့ရင် ဒီလိုချောင်ကလောင်ထဲက ဆိုင်အစုတ်ပလုတ်ဆီ တကူးတက ဘယ်သူလာမှာလဲ။ ညည်းယောက်ျားလက်ထက်တုန်းက အခုလောက် အလုပ်မဖြစ်တာကြည့်။ ငါတောင် စိတ်လျှော့ထားသေးတာ အဓိကက ညည်းသမီး

လေးရဲ့ ရှေ့ရေးတဲ့။
တကယ်ပါ။ တချို့က မူးလာရင် ကျွန်မကိုမပြောနဲ့၊ အသက် ၆၀ နီးနီး အမေကို တောင် ချမ်းသာမပေးဘူး။ ရယ်သလိုမောသလို ရိုကြသေးတာ။

‘အန်တီညွန့်က အသက်သာ ကြီးတာမျိုး မပျက်စီးသေးဘူး’

‘ဟဲ့ သေခြင်းဆိုး အရိုးထိုးခံချင်လို့လား’

ဝိုင်းရယ်လို့ ကြံတယ်။ အမေက မည်းမည်း ဝိန်ဝိန်လေးကိုး။ လူက ချူချာတော့ အရိုးပေါ် အရေတင်ရုံ။

‘မင်းကလည်း လူကြီးကို အဲလိုမပြောပါနဲ့’

‘ဟုတ်သားပဲကွာ၊ ပြန်ပြောလိုက်၊ အရိုးစုပ်ရတာ ပိုချီတယ်လို့ အဟီး’

‘မသာတွေနော် မသာတွေ၊ ငါ စဉ်းတိတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်ရဟင်း... သွား... မူးရင် ပြန်ကြတော့’

အဲလိုပါဆို။ ဒါတောင် သမီး အပျိုပေါက်ချောလေးကို ဆိုင်ဘက်ကို ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးနဲ့မှ၊ ဘာကိစ္စမျိုးနဲ့မှ ကူးချည်သန်းချည် မလုပ်ရဘူး၊ မလာရဘူး၊ ဘာဘူး ညာဘူးဆိုပြီး ‘ဘူး’စည်းမျဉ်းသားထားရတယ်။ စကားကုန်ပြောရရင် ခြေတစ်လှမ်းစာပဲ ကွာတဲ့ အိမ်နဲ့ဆိုင်ကို ပင်လယ်ကြီးခြားသလို မှတ်စေဆိုပြီး အမိန့်ထုတ်ထားလိုက်တယ်။ တော်ပါသေးတယ်။ သမီးလေးက လိမ္မာလို့။

မုဆိုးမ အရက်သည်မဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုသာ အထင်သေးခံချင်ခံမယ်၊ သမီးလေးကိုတော့ ကိုယ့်လောင်းရိပ်

ကြောင့် အထင်သေးမခံနိုင်ဘူး။ ဒါမျိုးကွာ ကြောင်ခေါင်းတို့က စိတ်ချရတယ်။ မမူးခင်သာ၊ မူးနေရင် နေရာကတောင် မထ၊ နိုင်ဘူး။ မျက်လုံးတရွဲ့ရွဲ့၊ နှာရည်တရွဲ့ရွဲ့ သူထိုင်သောက်နေတဲ့ စားပွဲမှာတင် တမိုးစံတည်း မိုးစံပြီး မှောက်သွားတာ။ တစ်ခါတလေများဆို မြင်မကောင်းစွာ မကောင်း။ ကုလားထိုင်နဲ့ စားပွဲကြားမှာ ကျွမ်းစိုက်ဖင်ထောင်ဖြစ်လို့။ ပုဆိုးတလန်ဖင်တလန်နဲ့။

‘ဟ အုန်းသီးနဲ့ ရုံးပတ်သီး တွဲသီးတာ မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ကြဟေ့’

ဆိုပြီး အော်သူက အော်၊ ရယ်သူက ရယ်နဲ့။ ကြောင်ခေါင်း တညင်းလုံးကိုယ်လေးကို ဆွဲမပြီး ဆိုင်ရှေ့ဗားပင်အောက်က ခုံပေါ်တင်ထားခဲ့တတ်ကြတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မအေနဲ့ အိမ်က သူရင်းငှားလိုက်လိုက်လာပြီး ကြောင်ခေါင်းကို ထမ်းခေါ်သွားကြစမြဲ။

‘မိုးစံရေ ငါတို့ရောက်ပြီဟေ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုတို့ရေ၊ အမေရေ ဝက်အူတောင့်တစ်ပွဲနဲ့ ဆီးဖြူသီး ဆားရည်စိမ်တစ်ပွဲ’

အော်အော်ပြောပြော ကျွန်မကောင်တာကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး သွားလိုက်တယ်။

မိုးလင်းတာနဲ့ အရက်နဲ့ တထောင်းထောင်းကြားမှာ ပုလင်းသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ လူသံ၊ ဆူသံတွေ တည်ညံ့နဲ့။ အရက်ဆို နှာခေါင်းခွံနဲ့စတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်က အခု

တော့ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သားကိုမှ သမီးက လင်တော် လိုက်မိသလို မအောက သမက် တော်ခဲ့ရပြီလေ။ ဟော ယောကွမကော၊ လင်ကော မရှိကြတော့တဲ့အခါ ဒီဆိုင်ကို ဆက်ခံလိုက်ရသူက ကျွန်မ။ လုပ်ချင်လည်းလုပ်၊ မလုပ် ချင်လည်း လုပ်ပဲ။ ဘုရား မကြိုက်တဲ့အလုပ်မှန်း သိပေ မဲ့ ငွေရချောင်တဲ့ အလုပ်ဖြစ် နေတော့လည်း...။

ကိုယ်ချင်းစာပေမဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်မှသိ ဆို သလိုပဲ။

တချို့ဆိုရင် မိုးမလင်း သေးဘူး။ စောစောစီးစီး ဆိုင် တံခါးကို လာခေါက်နေပြီ။ ဒီမှာ အိပ်ရာကတောင် မထ၊ ရသေး။ သားအမိနှစ်ယောက် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နေကုန်နေခန်းဆို တော့လည်း ပင်ပန်းတာပေါ့။ ညအိပ်တဲ့ အချိန်လေးလောက် နားရတာ။ အမေဆို ကျန်းမာ ရေးက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနှစ်ထဲမှာ ပိုပြီး တရှောင်ရှောင် ဖြစ်လာ တယ်။ စားဖို့သောက်ဖို့ ချက် ရတာနဲ့ ဆိုင်အတွက် အမြဲသုံး ကြော်ရ၊ လှော်ရတာနဲ့ ပြုတ် ရတာနဲ့ အချိန်မီ ဈေးပြေးရ တာနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် ဖတ်ဖတ်ကို မောလို့။ ဒါ တောင် အရက်ဆီစပ်တာတို့၊ ဆိုင်တွင်းပြင်တာဆင်တာ သန့်ရှင်းတာတို့ကို ဦးချက် ဖောင်းကြီးက ဝီရိယရှိရှိ ကူညီပေးလို့။ သူလည်း ဘာ ထူးလဲ၊ ပင်ပန်းတာပေါ့။ အရက် ကလေးတစ်မြွှနဲ့ အိပ် ဆေးလုပ် စက်တော်ခေါ် အနားယူရတာ။

ဦးချက်ဖောင်းကြီးက

ကျွန်မကလည်း
ကလေး
တစ်ယောက်
အမေ
မှဆိုးမသာဖြစ်တာ
လင်ရပူးလို့
ကလေး
မွေးဖူးတာနဲ့
မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာတွေ
တန်ဖိုးတွေ
ပျက်စီး
ဆုံးရှုံးသွားပြီလို့
ခံယူထားသူမျိုးမှ
မဟုတ်ဘဲ

တော်ပါတယ်။

သွေးမတော် သားမစပ် လနဲ့ငှားထားတာဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်မတို့အပေါ် မိသားစုစိတ် ဓာတ်ရှိသေးလို့။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဆိုင်ဖောက်သည်ဆိုတော့ လည်း မထချင်၊ ထချင် ထ ကြရတာပဲ။ အရက်က လူ ကိုနိုင်တာ ခံနေကြရပြီလေ။ တချို့ဆို အိပ်ရာဘေးမှာ အရက်ပုလင်းထားအိပ်ရတဲ့ အထိ။ အရက်ပုလင်းဖက် သေဖို့ စောင့်နေကြရသလို သားရေးသမီးရေး၊ စီးပွား ရေး၊ ဘာအရေးမှကို မစဉ်း

စားနိုင်တော့ဘူး။ အရက်ရဲ့ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ အသက်ရှင်တာ ဘဝအတွက် မဟုတ်တော့ဘဲ အရက် အတွက် ဖြစ်သွားပုံများ အံ့ဩ စရာ။ ဒီလိုလူတွေ မြန်မာ နိုင်ငံမှာ ဘယ်လောက် များ နေပြီလဲ မသိ။ အင်းလေ၊ သူ့အကြောင်းကနဲ့သူ၊ ကိုယ့် အကြောင်းကနဲ့ကိုယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ 'ဟေ့ မိုးစံရေ မြန်မြန် လုပ်ပါဟ'

'ငါတို့လက်တင်မက ဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးပါ တုန်နေ ပြီ'

'လာပြီ အစ်ကိုတို့ရေ လာပြီ'

ကောငါ တကမ နေ အရက်ပုလင်းနှစ်လုံးယူ၊ နှစ် ပိုင်းကို တစ်လုံးစီ ချပေးလိုက် တယ်။ သူတို့က အမြည်း မလို၊ ဆေးလိပ်တစ်တိုစီနဲ့ ပြီးကြသူတွေ။ ဝါရင့် အရက် သမားတွေဆိုပါတော့။ သူတို့ အချင်းချင်းပြောကြသလိုပေါ့၊ အသေစောပေမဲ့ ရေမရောတဲ့ အဆင့်လို့၊ မှန်တာပြောရရင် ဒါမျိုးတွေ ကြည့်ရ၊ မြင်ရ၊ ကြားရလေလေ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မ စိတ်ပျက်လေလေ ပါပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဘာ ကြောင့်ပဲ အရက်သမားဖြစ် ဖြစ် ကျွန်မလည်း လူသား တစ်ယောက်ပဲ၊ ပညာမတတ် ပေမဲ့ ဒါလောက်တော့ စဉ်း စားတတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ် ပါသေးတယ်။ ကိုယ့်အလုပ် က လူတွေကို အကျိုးမပြုပေ မဲ့ ဒီလူတွေက ကိုယ့်မိသားစု ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ။

'ဟော ကိုထွန်းဇော်တို့ ပါလား။ ဒီနေ့စောလှချည့်

လား' 'အေးဟ ညီသည့် ရောက်လာလို့'

လူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ စားပွဲလွှတ်တစ်လုံးမှာ ဝင် ထိုင်ရင်း ပြန်ပြောတယ်။

'ဒါနဲ့ မိုးစံ ငါပြောထား တာ ဘယ်လိုလဲဟ'

'မဖြစ်ပါဘူး ကိုထွန်း ဇော်ရယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်'

ကောင်တာက အရက် တစ်လုံးနဲ့ အမေ့ဆီက အမေ့ သုပ်ယူပြီး ချအပေး...။

'နင် စဉ်းစားဦးနော်၊ ဒီ အခွင့်အရေးမျိုးက ရစ်တယ်' လို့ လှမ်းပြောရင်း ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောမလဲ ကိုထွန်းဇော် လှမ်းကြည့်နေသေးတယ်။ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားသလို တခြားစားပွဲ တချို့နဲ့ ထူး ချည်သန်းချည်လုပ်နေတာမြင်မှ သူ့အဖော်နဲ့ စကားဝိုင်းဖြစ် သွားတယ်။ ဒီလူက လူ လည်။ ဒီလို တောမြို့လေးမှာ ဂျင်လုပ်နေပုံ၊ အပေါင်း အသင်းပေါ်လို့ လူဝင်ဆုံနေ တာမျိုး ထင်ပါရဲ့။ လူကုန် ကူး၊ လူပွဲစား လုပ်တာမျိုး တော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဆိုင် အရက်လာသောက်လို့ ဖောက် သည်သဘောမျိုး ခင်မင်နေ တဲ့ အဆင့်ပဲရှိတဲ့ဟာ။ သူ့ အကြောင်း ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့် အကြောင်း သူ မသိ၊ ငယ် ပေါင်းတွေလို ယုံကြည်စရာမှ မလိုဘဲ။

'နင် ဒီကောင်ကို သတိ ထားနော်၊ ဒီကောင်က နဲ့ လူပွဲစားလိုလို၊ လူကုန်သည် လိုလိုနဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ချောလေးတွေကို ခင်ကတိစီး

မာဆတ်တို့၊ ဟိုတယ်၊ တည်းခိုခန်းတို့ ပိုပေးနေတယ် ကြားတယ်

ကြောင်ခေါင်းက တောင်သတိတွေဘာတွေ ပေးလို့။

ကျွန်မကလည်း ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမသားဖြစ်တာ လင်ရူး လို့၊ ကလေးမွေးဖူးတာနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာတွေ၊ တန်ဖိုးတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားပြီလို့ ခံယူ ထားသူမျိုးမဟုတ်ဘဲ။ ရုပ် နဲ့ ဓမ္မာအလှကို အရင်းအနှီး လိုသဘောထားလုပ်ကိုင်စား နေကြတဲ့ အပျိုစင်မိန်းကလေး တွေအကြောင်း ကြားရသိရ မြင်ရရင်ကို သူတို့ကိုယ်စား အလိုလို ခံပြင်းနေမိတာ။ မိန်းမချင်း စာနာစိတ်နဲ့ ယူ ကျုံးမရ ဝမ်းနည်းနေမိတာ။ မိသားစုအတွက်၊ ဘဝ အတွက် စားဝတ်နေရေးဖြေ ရှင်းစရာအလုပ်မျိုး ဒီလောက် တောင်ရှားနေရသလားဆိုပြီး တော့ပေါ့။ မဆီမဆိုင် ကြား ထဲက မခံချင်ကို ခြစ်လို့။

ကေတီဦး၊ မာဆတ်၊ ဟိုတယ်၊ တည်းခိုခန်းတွေဆို တာ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။

အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ အဆင် ပြေတာမျိုးတော့ မိုးစံတို့က ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမဖြစ်ပေမဲ့ မမကပေါင်။ နင့်လို အလန်းလေးဆိုရင် ကေတီဦး၊ မာဆတ် လုပ် မလား ရတယ်။ အချိန်မရွေး ကြိုဆိုလျက်ပါပဲ ဆိုတဲ့အထဲ က။ ဟိုတယ်၊ တည်းခိုခန်း တွေမှာ လုပ်ချင်သလား ဖြစ် တယ်၊ လာပါလာပါဆိုတဲ့ ရွှေလက်ငွေလက်တွေ ဝိုင်း

ဝိုင်းတောင်လည်နေသေး။ နင်က ကလေးတစ်ယောက် အမေ မုဆိုးမဖြစ်ပေမဲ့ အပျို မသားတဲ့ အလှမျိုးနဲ့ဟုတ်။ ဒါကိုထွန်းစော်ရဲ့ အမြောက် စကားလေ။ ဒီလိုအမြောက် မျိုးတော့ မိုးစံတို့က မြန်မာ စစ်တပ်က အမြောက်ထက် တောင်ကြောက်သေး။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီလို အမြောက်မျိုးက အကျနာ မယ့် အမြောက်မျိုးရဲ့၊ အကျ နာမယ့် အမြောက်မျိုး။

ဒီတော့ ဘလော့ (Block)ထားလိုက်တယ်။

တချို့ကတော့လည်း ရှိ သေးတယ်။ ကျွန်မကို သနား လို့ ကယ်ဆယ်ချင်သလိုလို ဘာလိုလို နောက်ပိုးဆင်ခြေ အပြောလေးတွေနဲ့၊ ညီမလေး ပုံစံနဲ့ အရက်ရောင်းနေရတာ မသင့်တော်ပါဘူး။ အိမ်မှာ အလှကြည့်နေရရင် ကျွန်ုပ် ပါပြီ၊ ထာဝရတာဝန်ယူပါရ စေ ဆိုသူနဲ့၊ ပြောလိုက်ချင် တယ်၊ ရှင်တောင် ကိုယ့် ကိုယ်ကို တာဝန်မယူနိုင်တဲ့ အရက်သမားဖြစ်နေတဲ့ဟာလို့၊ အရက်ဆိုင်အလုပ်နဲ့ မိန်း ကလေးဟာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း။ ဘာဆိုတာ မှတ်လို့။ ကျားတစ်အုပ် အလယ်က သမင်တစ်ကောင် လို အန္တရာယ်များလှပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဘဝလုံခြုံဖို့ အတွက် အပူအပင်မရှိရအောင် ရိုးမြေကျ ပြုစုစောင့်ရှောက် ချင်ပါတယ် ဆိုသူနဲ့၊ သင်းကို လည်း ပြောလိုက်ချင်တာ ပေါ့၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် မြေခွေး ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုပြီးတော့။

ဒီအထဲမှာ အသက်

ခုနစ်ဆယ်နားကပ်နေတဲ့ ဗထက်ချိုင့် အငြိမ်းစားဘာ ကြီးက အဆိုးဆုံး။

ဘာကြီးတို့မှာ သား ထောက်သမီးခံ မရှိပါဘူး။ လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက် တည်းပါ။ အသက်တွေ လည်း ကြီးကုန်ကြတော့ ပြုစု စောင့်ရှောက်မယ့်သူ လိုလာ ပြီ။ ဒါကြောင့် သမီးမိုးစံတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို မွေး စားချင်တယ်။ အမွေစား အမွေခံအဖြစ် စာချုပ်စာတမ်း နဲ့ကိုမွေးစားပါမယ်။ သမီး အမေကိုလည်း ခေါ်ထားလို့ ရပါတယ်။ နေမလားတဲ့။ သမီး မိုးစံရဲ့ ဘဝကို မကြည့် ရက်ဘူးဆိုတဲ့ ကျသလေးက ပါ လိုက်သေး။ ဟင်း... ဟို စကားပုံလေးနဲ့ ပြောလိုက်ချင် မိတယ်။ 'သွားမရှိတဲ့ နွားဆို တောင် သွားဖုံးပဲ့အောင် ဝါးသေးတာပဲ'လို့။ ဟုတ်ပဲ။ ဗထက်ချိုင့်ကြီးရဲ့ အဲဒီ သတင်းဆိုးက အပုပ်နဲ့လို တငွေငွေထွက်နေတာ။ နား သာ နှာခေါင်းလို နံတတ်ရင် အသက်ရှူလို့ဝမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ပျိုပျိုအိုအို မရွေး ဘူးဆိုပဲ။ ရှောင်နိုင်မှ လွတ် မယ့် အခြေအနေမျိုး။ အင်း လေ ကျွန်မတောင် ပါးနပ် လွန်းလို့ဟာ။

မကင်းတော့လည်း ဗထက်ချိုင့်ကြီးဘက်က မရှင်း မရှင်းလုပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး သာသလို ဖြစ်နေတာကိုး။

နို့ ဗထက်ချိုင့်ကြီးက ငွေတိုးလည်း ချေး၊ ရွှေ၊ မြေ၊ အိမ်ရာလည်းမကျန် အပေါင် ခံသူကြီးဆိုတော့ ချမ်းသာ သလား မမေးနဲ့။ ဒီမြို့မှာ သူငွေဘွဲ့ရစာရင်းဝင်။

ကြယ်တွေလတွေ ထမ်းပြီး အခါကောင်းမှာ အရှာကောင်း ကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးတာဆိုတော့လည်း စဉ်းစားသာကြည့်ပေရော။

စည်းစိမ်တွေဆို ဆက်ခံ မယ့်သူမရှိ ဘာမရှိနဲ့။

မွေးစားမယ် ဆိုတုန်းက အရှက်အကြောက်သာမရှိရင် မက်လောက်စရာမို့ ကောက် ကောက်ပါအောင် လိုက်သွား လိုက်ရရင်တော့လား...

'ဟေ့ မိုးစံရေ အမေ ကြော် ပေးပါဦးဟ'

ထောင့်စားပွဲဆီက အာ လေးလျှာလေးနဲ့ လှမ်းအော် လိုက်သံကြောင့် ကျွန်မ သတိပြန်ဝင်သွားတယ်။

'အမေခြောက်ကြော်က ကုန်ပြီဟေ့ ကုန်ပြီ ဒီမှာ ကြည့်'

အမေခြောက်ကြော် ထည့်တဲ့ စတီးလင်ဗန်းလေး ကို အမေက ထောင်ပြရင်း လက်ခေါက်ကလေးနဲ့ တ ဒေါင်ဒေါင်ခေါက် လှမ်းပြော လိုက်တယ်။

'ဒီလိုဆိုလည်း အန်တီ ညွန့်ကို အမေခြောက်လုပ် မြည်းမယ်ဗျာ'

'အောင်မယ် သေခြင်း ဆိုးလေးတော့လား ငါ ပါး လာချလိုက်ရ'

'ချလေဗျာရော'ဆိုပြီး အဝေးကနေ ပါးထိုးပေးနေ တယ်။ ဒါဟာ ကြောင်ခေါင်း ရဲ့အိုက်တင်ကို တမင်တုပြီး ပြောတာလေ။ ကြောင်ခေါင်း က မူးလာရင် မည်းမည်းဝိန် ဝိန်နဲ့ အမေကို အဲဒီလို စ၊ နေကျ။ ဪ ကြောင်ခေါင်း ကြောင်ခေါင်း အခုတော့ လည်း သူ့ခမျာ ဆိုင်ကို တောင် မလာနိုင်ရှာတော့ဘူး။

အမေကတောင် ညက
စိတ်မကောင်း ဘာမကောင်း
ညည်းလို့။

‘ကြောင်ခေါင်းလည်း
ဆိုင်ကို မလာနိုင်တာ သုံးရက်
တောင်ရှိသွားပြီ’တဲ့။

□

တစ်နေ့...

မိုးမလင်းသေးဘူး။
ကြောင်ခေါင်းရယ် ဆိုင်ကို
စောစောစီးစီး ရောက်လာ
တယ်။ ဟိုဘက်ရွာ မင်္ဂလာ
ဆောင်တစ်ခုက လုပ်တဲ့ကိုင်
တဲ့သူတွေ စည့်စိုဖို့ မှာထားတဲ့
အရက် လာယူတာနဲ့ပဲ မထ၊
ချင်ထ၊ချင် အိပ်ရာက ထ၊
လိုက်ရတယ်။ အမေကတော့
ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်း
သူပီပီ အိပ်ရာထမှာ ကွေးနေ
တုန်း။ ဦးချက်ဖောင်းက
နောက်ဖေးသွားနေတယ်။
ထုံးစံအတိုင်း သမီးလေးက
အိမ်ပေါ်မှာ စာကျက်လို့။
ကျွန်မက ဆိုင်ထဲမှာ မီးဖွင့်ပြီး
သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ခုံတွေနေ
သားတကျဖြစ်အောင် လုပ်နေ
တဲ့အချိန်။ တစ်ညလုံးနီးနီး
မိုးကရွာထားတော့ ချမ်းစိမ့်
စိမ့်နဲ့။

ဆိုင်တံခါးခေါက်သံ
ကြားလို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
ကြောင်ခေါင်း။ ခြေထောက်
မှာ ရွံတွေနင်းချင်းနဲ့။

‘အလိုတော် မလာစဖူး၊
အလာထူးလိုက်တာ စောစော
စီးစီး’

‘ဟုတ်တယ် မိုးစံ၊ ဒါနဲ့
အမေက နှင့်ကိုပြောပြီးပြီဆို’
‘ဟင် ဘာများပါလိမ့်’

အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ။
ရောက်ရောက်ချင်းထွင်းလိုက်ပုံ
က နားပေါက်တောင် ကျယ်
သွားတယ်။ ရုတ်တရက်

သဘောမပေါက်။

‘နင်ကလည်း မသိချင်
ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ။
အမေက နှင့်ကို ဈေးထဲမှာ
တွေ့လို့ ပြောခဲ့တယ်တဲ့။
တကယ်လည်း ငါ အရက်
ဖြတ်မှာပါ။ ငါ ကတိပေးပါ
တယ်။ အဲဒါ နှင့်သဘော
ထားကို ငါ သိချင်လို့’

‘ဘုရားရေ’

ကျွန်မ မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားတယ်။
လှောင်သလို ဖြစ်မှာမို့လို့
မရယ်မိအောင် ကျွန်မ မနည်း
မျှသိပ်ထားရတယ်။ တမြန်
မနေ့က ကြောင်ခေါင်းအမေနဲ့
ဈေးထဲမှာတွေ့ခဲ့တာ သွား
သတိရတယ်။

‘ငါ့သားက ညည်းကို
သဘောကျနေတာအေး။
ညည်းကသာ ပြန်ကြိုက်မယ်
ဆိုရင် အရက်ဖြတ်မယ်ဆိုပါ
ကော။ ညည်းကို တောင်းပေး
ဖို့၊ ငါ့ကို ကလေးတစ်
ယောက်လို့ ပူဆာနေတာကြာ
ပြီ။ ညည်းကလက်ခံမယ်ဆို
ရင် ရှိသမျှ စည်းစိမ် အကုန်
တင်တောင်းမယ်။ ဘယ်လို
လဲ’တဲ့။ ကြောင်ခေါင်း အမေ
ကို သနားလွန်းလို့ အမှတ်
တမဲ့ ကျွန်မ ဘာပြန်ပြော
လိုက်ရမှန်းတောင် မသိ။
တောင်းဆုံးပလုံးဆုံးသာ ပစ်
ရိုးထုံးစံ ရှိတယ်။ သားဆိုး
သမီးဆိုးကို ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိ
ဆိုတဲ့ မိဘတွေရဲ့ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာတရားကို လက်တွေ့
ကြုံကြိုက်လိုက်ရတော့ အံ့ဩ
မိသလို ကျွန်မလည်း မိဘ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်
ချင်းစာမိတယ်။

အလိုလိုက် အမိုက်နဲ့
စော်ကားသလိုဖြစ်နေပေမဲ့

တစ်ဦးတည်းသားမို့ ချစ်မဝ
ဖြစ်နေတာလည်း ပါမှာပေါ့
လေ။ ဒါပေမဲ့လည်း...

ကြောင်ခေါင်းခမျာ
ပါးစပ်ကသာ အရက်ဖြတ်
မယ်ပြောနေတာ။ လက်က
ယပ်ခတ်လို့၊ လူက အရက်နဲ့
ပေါင်းတင် ထားသလို
အလောင်းစင်ပြင်ထားဆိုတဲ့
အခြေအနေမျိုး ဆိုက်နေပြီ။

‘အောင်မလေး မလုပ်
ပါနဲ့၊ ကြောင်ခေါင်းရယ်
ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဟာ
ကို။ အရူးမထ၊စမ်းပါနဲ့။
(ရယ်လျှက်)တော်ကြာ ငါ့မှာ
နှစ်ထပ်ကွမ်း မုဆိုးမဖြစ်တာ
ပဲ အဖတ်တင်နေပါဦးမယ်’

ကြောင်ခေါင်း ပေါ့ရာ
ပေါ့ကြောင်းဖြစ်သွားအောင်
ကျွန်မက ရယ်သလို မော
သလို ပြောလိုက်မိပေမဲ့...

‘အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့
မိုးစံရာ၊ ငါက နှင့်ကို ချစ်ရုံ
တင်မကဘူး။ နှင့် မလုပ်ချင်
တဲ့ ဒီအလုပ်ကနေ ကျွတ်
စေချင် လွှတ်စေချင်တဲ့
စေတာနာလည်းပါပါတယ်ဟာ။
အေး နှင့်ပြောသလိုပဲ ငါ့ကို
ယူလိုက်လို့ မုဆိုးမနှစ်ထပ်
ကွမ်း ဖြစ်သွားတယ်ပဲထား
ဦး၊ ငါရမယ့် မိဘအမွေ
အကုန်လုံးကို နှင့် ပိုင်ဆိုင်ရမှာ
လေ။ နှင့်ဘဝ အကျိုးမယုတ်
ပါဘူး မိုးစံရယ်’

ဖောသွပ်သွပ် မျက်နှာ
ငယ်လေးနဲ့ ကြောင်ခေါင်း ပြန်
ပြောလိုက်တဲ့ ဒီစကားက
ကျွန်မရင်ကို အထိဆုံးပဲ။
စိတ်ထဲ နှင့်သွားအောင် စံစား
လိုက်ရတယ်။

‘ဟော ကြောင်ခေါင်း
ပါလားကွ၊ ထုံးစံအတိုင်း
လားဟေ့’

ဦးချက်ဖောင်း နောက်
ဖေးသွားရာကနေ ပြန်ရောက်
လာပြီး လှမ်းမေးလိုက်တော့
‘ကျွန်တော် အရက်မသောက်
တော့ဘူးဗျ။ ကဲ မိုးစံ အချိန်
ယူပြီး စဉ်းစားပါဦးဟာ ငါ
ပြန်မယ်’ ပြောပြောဆိုဆို
ကြောင်ခေါင်း ဆိုင်ထဲက
ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီနေ့က
စပြီး ကြောင်ခေါင်း ဆိုင်ကို
ပေါ်မလာတော့။ အိပ်ရာထ
လဲနေပြီလို့ ကြားရတယ်။
ဆေးကုတာလည်း မထူးခြား
ဘူးတဲ့။

စိတ်နာကျသွားတာ
လား။

အရက်နာကျသွားတာ
လား။

ကျွန်မ မခွဲခြားတတ်။
အပြင်မှာ မိုးစံက တွေ့
တဖြောက်ဖြောက်ကျလို့။

□

စောစောစီးစီး ကြား
လိုက်ရတဲ့သတင်းက ကြောင်
ခေါင်း ဆုံးပြီတဲ့။

ညက တစ်နာရီလောက်
ဆိုပဲ။ သေမယ်မှန်းသိပေမဲ့
ခုလိုမျိုးဖြစ်သွားတော့လည်း
စိတ်မကောင်း။ ရဲစဲလှတဲ့
လူ့ဘဝကို လွယ်လွယ်နဲ့
အဆုံးရှုံးခံသွားသလိုပဲ။
ကြောင်ခေါင်း မိဘတွေစေ့
သားမိုက်ရဲ့ ဒဏ်ခံရလွန်းလို့
စိတ်သောကရောက်ရတယ်ပဲ
ထားဦး၊ အခုလို အပြီးအပိုင်
စွန့်ခွာသွားပြီဆိုတော့လည်း
မိဘတို့ထုံးစံအတိုင်း ယူထူး
မရဖြစ်နေကြမှာပါပဲ။ ကြောင်
ခေါင်းအသက် ရှိလှမှ ဆုံး
ဆယ်ပေါ့။ ကျွန်မနဲ့ ရွယ်ထူ
လောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်။
မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့မှာ ကြောင်
ခေါင်းလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်

အရက်ကြောင့် ပျက်စီးလေလွင့် သေကျေကြရတာ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲမသိ။ ခေတ်က စနစ်ဆိုးနဲ့ ခေတ်ဆိုးလို့ ပြောရမလို့ပဲ။

ကျွန်မတို့လို အရက်ဆိုင်လေးတွေ နေရာအနှံ့မှာ မှီလိုပေါက်နေသလို စားသောက်ဆိုင် အသေးကအစ စားသောက်ဆိုင်အကြီးတွေအဆုံး အရက်ရောင်းနေကြတယ်။

ကံပါလေ ထားလိုက်ပါတော့။

ကျွန်မလည်း ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်။ အပူမှ တကယ့်ဧရာမအပူကြီး၊ လူစင်စစ်ကမီးကျိုးတုံးဖြစ်သွားမတတ်။ ဟုတ်တယ်၊ အမေရယ်ပေါ့။ ကောက်ကာငင်ကာ ရောဂါထဲ၊ လိုက်တာ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲသွားတဲ့ အထိ။ တစ်ပတ်တောင်ရှိသွားပြီ။ ဆိုင်တောင်ပိတ်ထားရတယ်။ ဒီလိုပဲ ဆောင်းအေး မိုးအေးရာသီမျိုးဆိုရင် အအေးပတ်ပြီး ဖြစ်နေကျမို့ ခါတိုင်းလိုဆေးပြီးတိုနဲ့ပဲ ပြီးလိမ့်မယ်ထင်တာ။ မပြီးတော့ဘူး။ ချောင်းဆိုး၊ သွေးပါ၊ ရင်ကျပ်၊ အမောဆိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ရောဂါဆိုးလာလိုက်တာ တကယ်ကို မယုံကြည်ချင်စရာ။ ဆေးခန်းနဲ့ အိမ်ကူးရသန်းရ ရက်ကန်းလွန်းတောင် ဖြစ်နေပြီ။

ရောဂါကလည်း ကြားလိုက်ရတာ နားထဲကျောက်တောင် မိုင်းခွဲလိုက်သလိုပဲ။ ပန်းနာရင်ကျပ် တဲ့။

အခြေအနေက တိုင်းပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးကို သွားရမယ်ဆိုပါလား။ အဲဒါမှ ခက်ပြီးရင်းခက်ပဲ။ ဘယ်မလဲတွေ။

ခေတ်ကိုက ငွေမပါရင် သေရွာတောင် မလာခဲ့နဲ့ဆိုတဲ့ ခေတ်။ အလုပ်ကလည်း အကုသိုလ်မို့ ထင်ပါရဲ့။ ငွေကမမြဲဘူး။ စုချင်သလောက်စု၊ ထုတ်ချင်သလောက်ထုတ်။ လမ်းရှာထွက်ဖို့ပဲ ငွေက တတွန့်တွန့် လုပ်နေသလိုချည်း။ အခုလည်း လက်ထဲမှာ မူးလို့ ရှူစရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ သမီးလေးရဲ့ ကျူရှင်လခ၊ အမေဆေးဖိုး၊ ပြီးတော့ ဦးချက်ဖောင်း ရွာအပြန်ပေးလိုက်ရတာက ငါးလစာ၊ အရက်ဆီဖိုးရှင်းလိုက်ရတာနဲ့ ကုန်ပြီ။ ဒီကြားထဲဆိုင်က ပိတ်ထားရတော့ ဝင်ငွေက မရှိ။

အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းချောင်းတဆိုးဆိုးနဲ့ အိပ်ရာထမှာ ဟိုဘက်လှည့်လိုက်၊ ဒီဘက်လှည့်လိုက်နဲ့ မခံစားနိုင်သလို လူးလူးလိုမိုလိုဖြစ်နေတဲ့ အမေကို ပြုစုရင်း ဘယ်လိုမှ ရင်ထဲမချီ၊ မကြည့်ရက်နိုင်။ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်ရည်တွေသာ ကျနေမိတယ်။ အမေရှေ့မှာမို့ ထိန်းထားပေမဲ့မရ။ 'မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်။ အမေသေမှာ မကြောက်ပါဘူး။ ဒီလိုချည်း ခံစားနေရမှာပဲ ကြောက်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မြေးလေးကိုတော့ ဂရုစိုက်နော်' ဆိုပြီး ကျွန်မမျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးနေတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့။ အမေရယ်၊ ကျွန်မအမေရင်ဘတ်ပေါ် မှောက်ချလိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေမိတော့တယ်။ အမေက အရိုးပေါ်အရေတင်လက်ဖဝါးလေးနဲ့ ကျွန်မကော့ကို ပွတ်သပ်ပေးနေတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စာကျက်နေတဲ့ သမီးလေး အသံတိတ်သွားလို့ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ အနားမှာ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ရောက်နေတဲ့ သမီးလေးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မသမီးလေးကို ဖက်ပြီး ငိုမိပြန်တယ်။ အမေက သမီးလေးလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး 'မြေးလေး စာကြိုးစားနော်' တဲ့။ အင့်ခနဲ သမီးလေးထဲက ရှိုက်သံတစ်ချက် ထွက်လာတယ်။

ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ ထ၊ ရပ်လိုက်ရင်း-

'အမေ ကျွန်မ မြို့ထဲခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်။ သမီးလေး အမေကြီးကို ဂရုစိုက်နေခဲ့နော်'

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးသားတွေနဲ့ မည်းမှောင်ဆုံဆုံနေတယ်။ ခပ်သုတ်သုတ်လေး လှမ်းခဲ့တယ်။ ဗထက်ချိုင့်ကြီးရဲ့ အိမ်ကိုလေ။ ဒီတစ်ခါ ရှောင်လို့မရတော့တာ သေချာသွားပြီ။

အမေကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆေးကုနိုင်အောင် ကျွန်မကြိုးစားမယ်။ ဒီအတွက် တွေဝေချိန်မရှိဘူး။ စဉ်းစားနေချိန်မရှိဘူး။ အမှားအမှန်အတွက် ဆုံးဖြတ်နေဖို့လည်း မလိုဘူး။ အရေးကြီးတာက အမေအတွက်။ လူတွေဟာ ငွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သေရေးရှင်ရေးအမြဲတမ်းအရေးကြီးနေတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား လက်တွေ့ကျမှ ပိုပြီး ယုံကြည်ရတယ်။

'အလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မိုးစံရာ၊ ငါက နင့်ကို ချစ်ရဲ

တင်မကဘူး။ နင် မလုပ်ချင်တဲ့ ဒီအလုပ်ကနေ ကျွတ်စေချင်၊ လွှတ်စေချင်တဲ့ စေတနာလည်း ပါပါတယ်ဟ။ နင် ပြောသလိုပဲ ငါ့ကိုယူလိုက်လို့ နင် မဆိုးမနှစ်ထပ်ကွမ်းဖြစ်သွားတယ်ပဲ ထားဦး။ ငါရမယ့် မိဘအမွေတွေအကုန်လုံး နင်ပိုင်ဆိုင်ရမှာလေ။ နင့်ဘဝ အကျိုးမယူတဲပါဘူး မိုးစံရယ်'

အဲဒီ နင့်စကားတွေက ငါ့အတွက် အိပ်မက်တွေဖြစ်သွားပြီ ကြောင်ခေါင်းရေ။

မနက်ဖြန်ဆို ကြောင်ခေါင်းတစ်ယောက် သုသာန်ကို အပြီးသွားရတော့မယ်။ ငါဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ နင် ဘဝကူးကောင်းပါစေလို့၊ ငါကတော့ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးလဲ မသိဘူး။ ဗထက်ချိုင့်ကြီးကို အကြွေးဆပ်ရဦးမယ်။ ဒီလို ဝဋ်ကြွေးမျိုး ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ပဲ ကျေပါစေ။

'နင့်ကို ငါ အချေးအငှား၊ အပေါင်အနံ့ မလုပ်ချင်ဘူး မိုးစံ။ အရင်ဟာလည်း ဆပ်စရာမလိုဘူး။ အပေးအယူပဲ လုပ်ချင်တယ်။ ငွေကို လိုသလောက်ပြော'

နောက်ဆုံးတော့လည်း အဲဒီ ဗထက်ချိုင့်ကြီးရဲ့ လူမဆန်တဲ့ နာကြည်းမုန်းတီးစရာ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာ၊ ပူလောင်ခါးသီးစရာ စကားတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ခံခံပြင်းပြင်း နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေပါစေ။

လောကမှာ အမေက မွေးထားတဲ့ ကျွန်မ အမေအတွက်ထက် ဘာတွေကများ အရေးကြီးဦးမှာလဲ။ ■

သွေဝင်းနီ၊ ဖွင့်ဖြူ

'...Restaurant and KTV'

ထိုကဲ့သို့သောဆိုင်မျိုးနှင့်
လုံးဝမသက်ဆိုင်ဟု တွေးထင်ထားခဲ့ပေမဲ့
သူငယ်ချင်းများ၏ အဓမ္မခေါ်ဆောင်မှုကြောင့်
တစ်ကြိမ်တော့ ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ အဲဒီနောက်
အမှတ်မထင် သိကျွမ်းဝင်ခဲ့သော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ဖော်ရွေမှုကြောင့်
တစ်ဦးတည်းရောက်ခဲ့သည့်
အကြိမ်အရေအတွက်က မနည်းတော့။
သို့သော် ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အခြေအနေကို
စားသောက်ဆိုင်က
မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
လန်ကြွတ်ဇာတ်လမ်းများထဲ၌ နစ်မြွန်းခံ၍
မဖြစ်။ ရသမျှငွေကို KTV, မာဆတ်တို့၌
ဖြုန်းလှေ့ရှိသော ရရစားစား၊ ဝါးဝါးမျိုမျို

ရန်ကုန် အလံအလှယ်

အမှတ် ၃၁၇၊ ဇေတီဝိတီ၊ ၂၀၁၆

ရွှေအင်္ဂုလီ

သူငယ်ချင်းများ၏
နောက်ဆုံးပိတ်ဇာတ်သိမ်းသွားကြ
ဘဝများကိုလည်း မြင်ခဲ့ဖူးပြီ၊
ဘယ်မိန်းကလေးက ဘယ်လိုချစ်

ဘယ်ဘောစီတစ်ယောက်
တော့ ဘယ်ဘဝရောက်သွားပြီ
စသော၊ စသော လေလို့င်း
ဂယက်များကလည်း ရပ်
ကွက်ထဲ၌ မကြားချင်မှ
အဆုံး။ ရုပ်ကလေး မန်းပြ၊
လျှပ်ပေါ်လော်လည် 'အာ၊
ဦးလေး၊ အစ်ကို' အရွယ်သုံး
ပါးစလုံးကို မရှောင်မရှား
ဝင်နွှာတတ်သော မိန်းကလေး
မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မနှစ်
မြို့။ သို့သော်...

ကုမုဒြာ... သူကော
ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲမျိုးပဲလား။
ဖြစ်တော့မဖြစ်နိုင်။ သူ့မျက်နှာ
၌ရိုးသားမှုများကို ကျွန်တော်
တွေ့မြင်နေရသည်။ ဒါလည်း
သူတို့မိန်းကလေးအများစု၏
လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များလည်း
ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ်ပါ၊ ကလေး ငါးဆယ်၊
တစ်ရာလောက်ကို အကဲခတ်
လာသော ကျွန်တော်အဖို့ ဒါ
လောက်တော့ ခန့်မှန်းနိုင်မည်
ဟု ထင်သည်။ ပကတိရှင်း
သန့်နေသော သူ့မျက်နှာလေး
နှင့် ရိုးသားသော မျက်ဝန်း
လေးများကတစ်ဆင့် ကျွန်တော်
ထံသို့ မဖော်ကျူးနိုင်သည့်
သံယောဇဉ်အမျှင်ကြိုးလေး
ရောက်ရှိလာသည်ကတော့
အမှန်ပင်။

'သား နောက်ကျလှ
ချည့်လားကွယ်' ရုတ်တရက်
အနောက်မှ ထွက်ပေါ်လာ
သော အမေအသံကြောင့် ပြန်
ကျဲနေသော အတွေးစ၊များ
ပြန်လည်စုဝေးလာသည်။

'တပည့် လေးတစ်
ယောက် နေမကောင်းဖြစ်နေ
တာနဲ့ သတင်းသွားမေးရင်း
ကြာသွားတာ အမေ'

'အေးအေး အရမ်း

လည်း ညဉ့်မနက်စေနဲ့ သား
ရေ။ အချိန်မတော်ကြီး တစ်
ယောက်တည်းဆိုတော့
အန္တရာယ်များပါတယ်ကွယ်'
'ဟုတ်ကဲ့ အမေ'

အသက်သုံးဆယ်ကို
တစ်ဝိုင်းကျော်ကျော်စွန်းနေ
သောကျွန်တော်အား ကလေး
တစ်ယောက်ပမာ တတွတ်
တွတ် မှာတမ်းခြေနေသော
အမေကို မလုံမလဲ ကြည့်နေမိ
သည်။

'ဪ ဒါနဲ့ ရွာက
ကိုသံလုံး မနက်က အိမ်
ရောက် လာသေးတယ်။
မအုန်းကြည်တို့တောင်
ရန်ကုန်ပြောင်းလာတာကြာပြီ
တဲ့။ မနှစ်က သားဦးလေး
ဆုံးပြီးကတည်းက ဒီကို
တက်လာကြတာလို့ ပြောတာ
ပဲ။ ကလေးတွေ တစ်မြုံတစ်
မကြီးနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလို့
ကြားတယ် သား။ နည်းနည်း
ပါးပါး သွားတွေလိုက်ပါဦး
လားကွယ်။ ရော့ ဒီမှာ အမေ
လိပ်စာတောင်းထားတယ်'

'ထားလိုက် အမေ၊ သူ
တို့အကြောင်းတွေ မသိချင်ပါ
ဘူးဗျာ။ သူတို့ဘာသာ
အဆင်ပြေပြေ၊ မပြေပြေ သား
တို့နဲ့မဆိုင်တော့တာ။ သူတို့နဲ့
ပတ်သက်ပြီး သားကို ဘာမှ
လာမပြောပါနဲ့နော်။ သား
တောင်းပန်ပါတယ်'

ကျွန်တော်၏ တောင်း
ပန်တိုးလျှိုးနေသော အကြည့်
အောက်မှာ မျက်နှာမကောင်း
စွာနှင့် ပင့်သက်ချနေသော
အမေကို စိတ်မကောင်းစွာ
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သို့ပေ
မဲ့ ကျွန်တော်နှင့် အမေ ကြုံ
တွေ့ခဲ့ရသော ခံစားချက်
အတိမ်အနက်ကို ကျွန်တော်တို့

ပဲ သိသည်။ အလွယ်တကူ
ပြည်ဖုံးကားချပစ်လိုက်နိုင်
သော အမေ့ကို အပြစ်မတင်
ချင်တော့။ ကျွန်တော်အဖို့
တော့ သင်း(ဒင်း)တို့ကို ယခု
အချိန်ထိ ကမ္ဘာကြေသော်
လည်း ဥဒါန်းမကျေနိုင်သေး
ပါ။

□
'မသိန်းမြင့် ညည်း
ယောက်ျားကို အခုလာခေါ်
စမ်း။ ပုဆိုးမပါ ဘာမပါနဲ့
မြင်လို့မကောင်းဘူး။ ငါဖြင့်
ရှက်လွန်းလို့ သေသာသေ
လိုက်ချင်တော့တယ်'

အရက်ကျေးကျွန်ဘဝ
ရောက်သွားသော အဖေ့လုပ်
ရပ်များကြောင့် မကြာခဏ
ဆိုသလို ဒေါ်လေးတို့၏ ပြစ်
တင်ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုအမျိုး
မျိုးကို ကြားကြားနေရသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ သူများစားနေ
သော မုန့်ကို အတင်းလုစား၊
ဗွက်အိုင်ထဲက ရေဆိုးများကို
ခပ်သောက်သည်အထိ ဖြစ်
လာသော အဖေအခြေအနေက
တစ်နေ့တခြား ပိုပိုဆိုးလာ
သည်။ ရွာလူတချို့၏ အကြံ
ပေးချက်အရ မြို့တက်ကုသ
ရန် ဒေါ်လေးတို့အိမ် အကူ
အညီဝင်တောင်းသော အမေ
စကားများဟာ သောင်ပြင်စပ်
က ခြေရာများပမာ။

'မအုန်းကြည် ငါတော့
ကိုအုန်းဖေကို မြို့တက်ပြီးသာ
ကုပေးချင်တော့တယ်။ ရွာက
ဆေးပြီးတိုတွေနဲ့ကုပေမဲ့ သူ
အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတာ
နှင့်တို့တွေတဲ့အတိုင်းပဲမဟုတ်
လား။ အဲဒါကြောင့် သူ အမွေ
ရထားတဲ့အထဲက နှားလေး
တစ်ရှဉ်းနဲ့ လယ်တချို့တလေ
ကို ထုခွဲရောင်းချချင်တယ်'

'အဲဒါတော့ မမြင်ဘူး
မဖြစ်ဘူး။ အမေတို့ထားခဲ့တဲ့
အမွေတွေကို လွယ်လွယ်လူ
ကူ အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး
ညည်းယောက်ျားအရူးကို မြို့
တက်ကုလို့ကော ဘာထူး
မို့လို့လဲ။ အဲအရည်တွေ
သောက်နေသရွေ့ မြို့တင်
မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားသွား
ကုလည်း ထူးမနေပါဘူး
လုပ်မနေပါနဲ့။ ဘာလဲ ညည်း
တို့ လယ်နဲ့နှားကို ကျွန်တို့
ယူသုံးနေတာ မကျေနပ်ဘူး
လား'

'အို... အဲလို မဟုတ်ဘူး
ပါဘူး မအုန်းကြည်ရယ်။
ကိုအုန်းမြင့် အခြေအနေထိ
လည်း ငါ မကြည့်ရက်တော့
လို့ပါ။ နောက်ပြီးတော့ သား
လေးကျောင်းကိစ္စ။ သား
လေးက ဒီနှစ်ဆယ်တန်း
တက်မှာဆိုတော့...

'ကျောင်းကိစ္စကတော့
ထားလိုက်ပါ။ ညည်း
ယောက်ျားကိစ္စကတော့ ထုတ်
မနေနဲ့ အပိုပဲ'

ယတိပြတ်ပြောလွှတ်
လိုက်သော ဒေါ်လေးတို့
မိသားစု၏စကားကို အမေ
စောဒကမတက်နိုင်မှန်း
ကျွန်တော် နားလည်ပါ
သည်။ တစ်ကောင်ကြွယ်
အမေ့ကို နားခိုစရာ အနိပ်အ
ဝါသယေးခဲ့သော အဘွားတို့၏
မျက်နှာနှင့် အမေဟာ သူတို့
လက်ခုပ်ထဲက ရေပါပဲ။ ငွေ
နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မောင်
နဲ့ မပင် ဖြစ်သော်ငြား
အပြောင်းအလဲမြန်သည့် ထူ
မနောက်လည်း ရှင်းရှင်းလင်း
လင်းတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ခုနီး
တိုင်းခက်ထန်တာဟာ
လောဘစောခက်လှနေသော

လူတို့၏ မျက်နှာများကို ကျွန်တော် ပို၍ကြောက်မိ တော့သည်။

အဲဒီနေ့က ဒူးသာသာ လောက်ရှိသည့် ရွာချောင်းစပ် လေးမှာ မှောက်လျက်သား သေဆုံးနေသော အဖေ သတင်းကို လူတစ်ယောက် လာပြောမှ ချောက်ချားစွာ ကြားသိခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် တို့သားအိမ်နံ့ယောက်စလုံး အားကိုးရာမဲ့သွားသလို ခံစား ခဲ့ရပေမဲ့ 'ကောင်းပါတယ်၊ ဝဋ်ကျွတ်သွားတာပေါ့' ဟု ခံစားချက်မရှိ ပြောလာသော ဒေါ်လေး၏ စာနာမှု မဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲခွာပစ်ချင်မိ ခဲ့သည်။

အဖေဆုံးသည့်နှစ်မှာပဲ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးနှစ် ဘာသာဖြင့် အောင်သော ကျွန်တော်သည် ရွာခံဦးလေး တစ်ယောက်၏ အကူအညီ ကြောင့် မြို့ပြကျောင်းတက် ရင်း အလုပ်လုပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အဝေးသင်တက်။ ကျူရှင် ပိုက်ပြရင်း အိမ်လေးတစ်လုံး ငှားနိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အမေ့ကိုခေါ်ပြီး ရွာနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ အဖေအမေအားလုံးကို အမေ့ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည့် ဒေါ်လေး တို့မိသားစုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမုန်းစကားတစ်ခွန်းမျှ ခပ် ဟဟ မပြောခဲ့သော အမေ့ စိတ်ထားကို ယနေ့ထိတိုင် ဩချမ်းနေတုန်းပင်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နီး ပါး ဘဝချိုးကွေ့အပြောင်း အလဲမှာ ဆယ်ပေမြေလေး တစ်ကွက်နှင့် ပရိဘောဂ တချို့ကို ကျွန်တော်တို့ ပိုင် ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ရေစီးတစ်

ခါ ရေသာတစ်လှည့်ဘဝကို ကျွန်တော်တို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သလို ယခုတော့ သင်းတို့ လည်း ကြုံတွေ့နေရပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က တော့ သူတို့နှင့်ပတ်သက်လာ လျှင် ခံစားချက်မဲ့ မျက်နှာဖုံး ကိုသာ ယနေ့ထိတိုင်အောင် ဝတ်ဆင်ထားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ခြေလှမ်းများ အနည်း ငယ် နှေးကွေးသွားသည်။ 'ကိုကိုကယ်ရှင် လွတ်မြောက် ခွင့်ရမယ့်အဖြစ်ပါကွယ်' ဆိုင် ထဲမှလွင့်ဖွဲ့လာသော ကုမုခြာ အသံလေးကို ကြားရတော့ အမည်မသိ ဝေဒနာတစ်ခုက ရင်ဘတ်ထဲ၌ ကိန်းအောင်း လာသည်။

အမှောင်ရိပ်ခိုပြီး လွတ် နေသော ထောင့်ကျကျစားပွဲ နံတစ်နံ၌ နေရာယူရင်းကြည့် မိတော့ မီးရောင်စုံများအောက် တွင် ကုမုခြာဖုံးလေး ယိမ်း ထိုးလှုပ်ရှားနေသည်ကို ကြည့် နူးဖွယ်တွေ့မြင်ရသည်။ ပြည့် နက်နေသော ပန်းကုံးများက ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်း တစ်ခု လုံးကိုဖုံးလွှမ်းထားသော်လည်း သူ့မျက်နှာလေး အနည်းငယ် ညှိုးနွမ်းနေသယောင်ယောင် ထင်ရ၏။

'ကိုကြီး ခဏလေး စောင့်နော်' အနားကပ်တီးတိုး ပြောရင်း ယောက်ျားသားသုံး ယောက်ထိုင်နေသော စားပွဲ ပိုင်းတစ်ခုဆီသို့ နွဲ့နွဲ့နှောင်း နှောင်းလေးလမ်းလျှောက်သွား သော သူ့ကိုလိုက်ကြည့်ရင်း

သက်ပြင်းချမိသည်။

'ဘယ် လောက အရှောင်အတိမ်း ပါးနပ်တယ် ဆိုပေဦးတော့ မာန်စွယ်ဝင့်နေ တဲ့မြွေဆိုးတွေရဲ့ အဆက် မပြတ်ပေါက်ချက်များအောက် မှာ အမြဲတမ်းတော့ လွတ် မြောက်နိုင်မတဲ့လား ညီမ လေးရယ်။ တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ဆိုတဲ့ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် မိသားစုတာဝန်ကို ကျေပွန် အောင်ထမ်းဆောင်နေရတာဆို တော့လည်း အစ်ကိုကြီး မပြောသာပြန်ဘူးကွယ်'

'စကားပြောတာ နည်း နည်း ကြာသွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်နော် ကိုကြီး'

ဘီယာတန်ခိုးကြောင့် အချိန်ရနေသော ခေါင်း ထောင်မတ်လာသည်။

'ကိုကြီး ဘီယာတွေ အများကြီး မသောက်နဲ့ဦး နော်။ ကိုကြီး တစ်ခါမှ အများကြီးသောက်ဖူးတာ မဟုတ်တော့ အိမ်မပြန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်'

'ရပါတယ်ကွာ၊ ကိုကြီး ကိုယ့်ဘာသာ ချိန်ဆတတ်ပါ တယ်။ ဒါနဲ့ စောစောက ညီမလေးနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ'

'ဒီလိုပဲပေါ့ ကိုကြီး ရယ်'

အားတက်သရော မရှိ သည့် ညီမလေး၏ မပြည့်စုံ သောအဖြေကို စိတ်တိုင်းမကျ သော်လည်း အခြားမေးခွန်း တစ်ခုနှင့် အစားထိုးလိုက် သည်။

'ညီမလေး အားရဲ့ လား။ ကိုကြီး ပန်းကုံးစွပ် မယ်လေ'

'မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီး ရယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ်စကား ပြောတာလောက်ကတော့ ရ ပါတယ်'

'ညီမလေး ကြည့်ရတာ မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ မုန်းစမ်း နေကောကောင်းရဲ့ လား'

ကျွန်တော် သူ့နဖူးလေး ကို စမ်းပြီး စိုးရိမ်စွာမေးတော့ မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း တရွပ်ရွပ် ပိုပါတော့သည်။

'ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး၊ ကိုကြီးကို ပြော ပါ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ'

ဘီယာအချိန်ကြောင့် အစိုးဝေနေသော အရသာများ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တသိမ့်သိမ့်ခိုနေသော သူ့ကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသည်။ စိတ် ထဲ၌ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ် နေတုန်း မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံနေသော သူ့မျက်ဝန်း များက ကျွန်တော်ကို အားကိုး တကြီး မော့ကြည့်လာသည်။ သူ့အကြည့်တွေဟာ ကျွန် တော်နှလုံးသားကို တစစ်စစ် နာကျင်စေသည်။ သေချာ တာကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်စလုံးကို အဖြူရောင် နှောင်ကြိုးလေးတစ်မျှင်က ရစ်ပတ်ထားလိုက်ပြီဆိုတာ ကို ကျွန်တော် သိလိုက်သလို သူလည်း သိလောက်ပါမည်။

'ညီမလေးရဲ့ အမေ အမေလေ ကင်ဆာဖြစ်နေပြီ တဲ့'

'ဘယ်လို' ကျွန်တော် အံ့သြတုန် လှုပ်သွားသည်။ ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဆို

သော စကားပုံဟာ ညီမလေး အတွက်များဖြစ်နေလေရော သလား။ ညီမလေးအတွက် အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ စကားလုံး များက ရင်ထဲ၌ ပြည့်နှက်နေ သော်လည်း တင်းတင်းစေ့ ထားသော ကျွန်တော့်နှုတ် ခမ်းအလွှာက ဘာကြောင့်မှန်း မသိ တားဆီးပိတ်ပင်ထားမိ သည်။ ရင်တွင်းသောကမီး ကြောင့် တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါ နေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် အပြိုင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင် နေသော ညီမလေး၏ လက် ကလေးတစ်စုံကိုသာ တင်း တင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း နှုတ် ဆိတ်နေမိတော့သည်။

□
‘အာ မလိုက်ချင်ဘူး အမေဘာသာ သွားပါဗျာ’
နဂါးတစ်ခံကြောင့် စိတ် ညစ်နေသော ကျွန်တော့်အသံ ဟာ အနည်းငယ် မာသွားတာ သတိထားမိသည်။ မနေ့ည က ညီမလေးပြောခဲ့သော စကားအသွားအလာကိုချင်ချိန် ရင်း ဘုရားတ၊ ဆုတောင်းနေ ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှလုပ်ပေး နိုင်သော ကိုယ့်အဖြစ်ကိုသာ ဒေါသထွက်နေရသည်။ တစ် ညလုံး စိတ်နှင့်လူ မကပ်ချင် လောက်အောင် ခုတင်ထက် လူးလှိမ့်ရင်း လန်းဆန်းပွင့်ဖူး နေသော ကုမုဒြာပန်းလေး တစ်ပွင့် မြေခကြွေလွင့်ရ တော့မည့်အဖြစ်ကို ယူကျုံး မရဖြစ်နေမိသည်။ လောက မှာ စိတ်မပါသည့်အလုပ်ကို လုပ်ရတာလောက် စိတ်ဆင်း ရဲစရာမရှိနိုင်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို လုပ်ဆိုပေမဲ့ လည်း ထိုဖြစ်သင့်သောအရာ

က မဖြစ်သင့်သောအရာဖြစ် နေကြသော ကုမုဒြာကဲ့သို့ အဖြူရောင်ပန်းကလေးများ ကျွန်တော်မသိသော ရှုထောင့် မျိုးစုံ၊ နေရာမျိုးစုံတို့၌ ရှိနေပေ ဦးမည်။ ကိုယ် တတ်စွမ်း သလောက် အုတ်တစ်ချပ်၊ သဲ တစ်ပွင့် ကူညီနိုင်ပေမဲ့ ထိုမျှ မက လိုအပ်နေသော သူတို့ ဘဝတွေအတွက် ဘယ်က အကူအညီရနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ‘ညီမလေးရယ် မင်းတို့ဘဝ တွေက တော်တော်အဖြစ်ဆိုး ပါလားကွာ’။

‘သူရအောင် နင် တော် တော် အသည်းမာတဲ့ကောင် ပဲ။ အခြေအနေ တော်တော် ဆိုးနေပါတယ်လို့ ပြောတာ တောင် နင်မို့လို့နေနိုင်တယ်။ ငါတော့သွားပြီ၊ နင်မလိုက် ချင်လည်း နေခဲ့တော့။ ညှာ တာမူမရှိတဲ့အကောင်’

အမေအသံဟာ ငိုသံ ရောယှက်ပြီး တုန်ယင်နေတာ သိသော်လည်း စောင့်ကို ခေါင်းခြီးခြံရင်း မျက်ကွယ် ပြုလိုက်သည်။ အခုအချိန်၌ ညီမလေးကိစ္စကလွဲ၍ မည် သည့်ကိစ္စကိုမျှ ခေါင်းထဲ ထည့်မထားနိုင်ပါ။ အာရုံထဲ တွင် မာန်စွယ်ဝင့်နေသော ကျားတို့၏အလယ်၌ ဒဏ်ရာ ရနေသော ယုန်ဖြူလေးတစ် ကောင်ကိုသာ မြင်ယောင်ရင်း သနားနေတော့သည်။

□
မခေါ်ချင်၍ရပေမဲ့ မတော်ချင်၍မရသော ဆွေမျိုး များကို စိတ်နာမိသော်လည်း ဝတ္တရားအရ သွားရပြန်သည်။
ခပ်ဟဟ ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်မှ ဝင်မလိုပြင်ပြီး မှ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်း

ကြောင့် ခြေလှမ်းများတုံ့ဆိုင်း သွားသည်။ ‘ကု ကုမုဒြာ’

‘သမီးရယ် အစက တည်းက ကြုံပြောထားခဲ့ရင် ဒေါ်ကြီးတို့ လာစောင့်ပေးမှာ ပေါ့ကွယ်။ အခုတော့ ခွဲစိတ် ခန်းဝင်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီ ကလေးနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ ဆို’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ သမီးတို့ အထည်ချုပ်စက်ရုံကလည်း ညဆိုင်းပါဝင်နေရလို့ လုံးဝ ခွင့်မရလို့ပါ’

‘အေးကွယ် ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ကိုယ့်အမေရဲ့ နောက်ဆုံး လက်ကျန်အချိန်လေးမှာတော့ အစွမ်းကုန်ပြုစုပေးကြပေါ့ ကွယ်’

ဈေးတော့နေသော ညီမလေးမျက်နှာပြင်ထက်တွင် မျက်ရည်စက်တချို့ တွယ် ကပ်နေသည်။

‘ရှေး သမီး ဒါလေး ယူထားလိုက်။ အများကြီး တော့ မဟုတ်ပေမဲ့ ဆေးဖိုး လေးတော့ ရတာပေါ့ကွယ်’

‘မဟုတ်တာ ဒေါ်ကြီး ရယ်။ ဒေါ်ကြီးတို့ မိသားစုကို ဒုက္ခတွေပေးခဲ့တာ များနေပါ ပြီ။ သမီးတို့ကို အဲဒီ အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြ တိုင်း အမေ ငိုငိုနေတတ်တယ် ဒေါ်ကြီး။ နောင်တလည်း ရ နေပါပြီ။ အဲဒါကြောင့်လည်း အခုကိစ္စမှာ ဒေါ်ကြီးတို့ကို အပူမကပ်ချင်တော့ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ အမေရဲ့ ဆေး ဝါးခအကုန်လုံးကို သမီးတို့ စက်ရုံသူဌေးက တာဝန်ယူ ထားလို့ပါ’

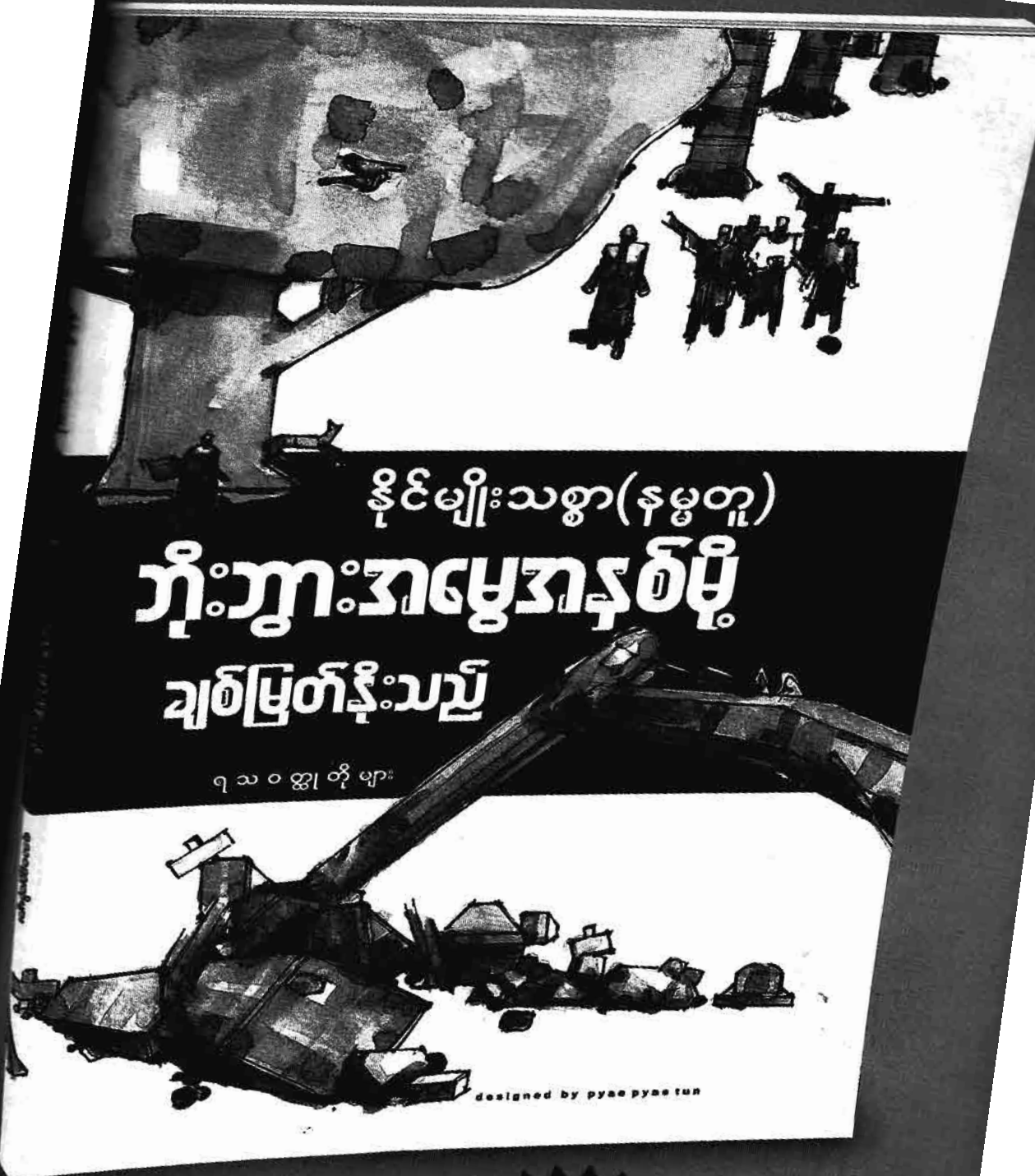
‘ဟုတ်လား သမီး၊ သာဓု သာဓု သာဓုပါကွယ်။

စိတ်ထားကောင်းတဲ့ သူဌေး တို့မိသားစုလည်း ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေကွယ်’

‘ဘုရား ဘုရား’
ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး အေးစက်တောင့် တင်းသွားသလိုပါ။ ရင်ထဲမှ ခံစားမှုဝေဒနာများက မျက် ဝန်းအိမ်မှတစ်ဆင့် ယိုစိမ့်ကျ လာသည်။ လွတ်ကျသွား သော သစ်သီးတချို့တလေ က ကြွေပြားခင်းပေါ်၌ အလိမ့်လိမ့်ပြန်ကျနေလျက်။ ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်တွေထဲ ဆေးရုံဝန်ထမ်းကောက်ယူပေး သော အထုပ်များကို ပြန်ယူဖို့ သတိမရနိုင်ဘဲ ခေါင်းထို့ တွင်တွင်ခါရင်း အခန်းဝမှ ချာခနဲပြေးထွက်လာခဲ့တော့ သည်။

လွင့် စဉ်ဖိတ်ကျလာ သော မျက်ရည်စက်များထို့ ဖယ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ခြေလှမ်း တွေက ဝေဝါးနေသောမြင် ကွင်းများကို တရိပ်ရိပ်ဖြတ် ကျော်လာခဲ့သည်။ ကိုယ် မစွမ်းဆောင်နိုင်သည့်အဖြစ် ကြောင့် အချိန်မတိုင်ခင် ကြွေ လွင့်ခဲ့ရသည့်ပန်းကလေးတစ် ပွင့်အတွက် ဖြေဆည့်၍မရနိုင် ပါ။ အာရုံထဲ၌ သတိလစ်နေ မြောနေသော ဒေါ်လေး၏ ခို သဏ္ဌာန်နှင့် ကျွန်တော်အား အားကိုးတကြီးကြည့်နေသော ညီမလေး၏ စွတ်စိုနေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံတို့ကိုသာ မြင် ယောင်ရင်း ဦးတည်ချက်မဲ့ သော ခြေလှမ်းတွေက ဆေးရုံ ကြီးနှင့် ဝေးသည်ထက်ဝေး ရာဆီသို့...။

မောင်ဘုတ မြန်မာ

နိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ)
ကိုးကွားအမွေအနှစ်မို့
ချစ်မြတ်နိုးသည်

၇၀၀ ဧက တို့ များ

designed by pyae pyae tun

ပြည်လုံးကျွတ်မြန်ချီရေး
မျိုးသက်သစ်စာပေ
စုနီး-၀၉၄၂၀၂၂၂၉၂

ထွက်ပြီ

ဆု:ငါ့

ရပ် ခုံ ဝ ရ ခ င်

၂၃၄ ရွှေအမြဲတော့ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၆

အမေသန်းက လက်အုပ်ချီရင်း...

‘မနေ့ကတည်းက လာဖို့ဘုရား။ သားကြီးက သူ့အလုပ် လေးတွေ လက်စသတ်နေလို့’ဟု လျှောက်ကာ ဘေးမှာ ကျွဲကျွဲလေး တိုင်နေသော သားကြီး ကိုမောင်မောင်ကို ကြည့် ရင်း လျှောက်သည်။ ဆရာတော်က ကွမ်းရွက်ထဲ ကွမ်းသီး စိတ်နှင့် ဆေးရွက်တစ်ဖုံထည့်ကာ ထုပ်၍ ပါးစောင်၌ ထည့် သည်။

‘ဪ ကိုဘသက်ဆီ ပို့ထားတဲ့သူလား။ ပုံရေး ဆေးရေး တာတွေ အတော်တတ်ပြီလားကွဲ့’ဟု မေးရင်း တစ်ဆက် တည်း ‘မင့်အဘဆီက ပညာရော မယူဘူးလား’ဟု ပြော သည်။ ကိုမောင်မောင်က ‘တင်ပါ’ဟုပဲ ပြန်လျှောက်ရင်း ရယ်နေ၏။ ဆရာတော်က အာစရိဘက်လှည့်ကာ ‘ဒကာကြီး နေကောင်းရဲ့မဟုတ်လား။ အရင်တစ်ခေါက်ကလို စာအုပ်တွေ အများကြီး ပါတယ် မဟုတ်လား’ဟု လှမ်းမိန့်သည်။ အာစရိက ပြုံး၍ပင် လက်အုပ်ချီရယ်သည်။ အမေသန်းက ‘စစ်ပြေးတိုင်း ဒကာကြီးစာအုပ်တွေ သေချာသယ်ရတာ ဘုရား။ သူ တန်ဖိုး ထားတာတွေမို့ပါ ဘုရား’ဟု လျှော်ကြိုးဖြင့် တည်း၍ စည်း ထားသော စာအုပ်စည်းများကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။ ဆရာတော်က စာအုပ်များကို ဝှေ့ကြည့်ကာ...

‘အဖိုးတန်တွေပဲ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော် ကြီး၊ နဝဒေးဆို ရတုပေါင်းချုပ်၊ နတ်သျှင်နောင်ရတု၊ ဂီတ မေဒနိကျမ်း၊ သုစာဖျို့၊ ဦးပုညမေတ္တာစာ၊ မြန်မာစာညွန့်ပေါင်း ကျမ်း၊ အနုစာပေကောက်နုတ်ချက်၊ ဟ ဟ အင်္ဂလိပ်စာအုပ် တွေရော ပါလားဟ။ အေးအေး... အပေါ်ထပ်က ဘုရားခန်း

လူကြီးတွေကတော့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီးတာနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်ကြပြီ။ ကိုယ့်စီးပွားရေးသာမက တိုင်းပြည်ထူထောင်ရေးအတွက် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားမရှိ အလုပ်တွေ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ချင်ကြပြီ။ သို့သော် ဒီဆန္ဒတွေက မပြည့် အခုလည်း အချင်းချင်း တိုက်ကြခိုက်ကြပြန်လို့ မငြိမ်မသက်နှင့် အပူမီးတွေ ပွေ့ပိုက်ရတာပါပဲလား

ဘေးက အခန်းလွတ်ထဲ သွားထားပြီး ဒကာကြီးက အဲဒီမှာ အေးအေးလူလူနေ၊ ဒကာမကြီးတို့က ဒီအောက်ထပ် အဆင် ပြေသလိုနေကြ’ဟု ကွမ်းဝါးရင်း စီမံခန့်ခွဲနေ၏။

အာစရိက ဆရာတော်မိန့်အပြီး၊ ဆရာတော်ကို ဝတ်ပြု ကာ ‘တပည့်တော် တက်နားပါရစေ ဘုရား’ဟု လျှောက် သည်။ ဆရာတော်က...

‘အေးလကွယ်၊ နေကြလဟဲ့။ စိတ်တိုင်းကျ ပျော်သလို နေ’ဟု မိန့်သည်။ အာစရိက ဆရာတော်စကားကို နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုကာ လိုက်မှတ်သည်။ ‘အေးလကွယ်၊ နေကြလဟဲ့၊ စိတ်တိုင်းကျ ပျော်သလိုနေ’ သူ တစ်ခုခု ရသွားပုံပေါ်သည်။

တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုရင်း ပြီးသည်။ ကိုမောင်မောင်နှင့် မောင်အောင်ခိုင်တို့က စာအုပ်စည်းတွေ မ၊ပြီး သူ့အဘဇာတ် လိုက်သည်။ ဘိုးရိပ်နှင့် ဒေါ်မလေး မောင်နှံက ဆရာတော် ဘေး သင်ဖြူးလေးပေါ်က ကတ္တီပါခေါင်းအုံးလေးတွေကို ဆွဲယူကာ လှဲလိုက်ကြသည်။ အမေသန်းနှင့် သမီးတွေက ပါလာသော ပစ္စည်းတွေကို နေရာချပြီး ခြေရင်း ဆွမ်းစား ကျောင်းဘေးက အခန်းလွတ်အတွင်း နေထိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြ၏။ ဆရာတော်က ကိုရင်နှင့် ကျောင်းသားတွေကို ကူညီသာ လိုက် ပြီး ခေါင်းအုံးတွေ ခြင်ထောင်တွေ ထုတ်ပေးလိုက်ဦးဟု လှမ်း မိန့်ကာ...

‘အိမ်း...ဒကာမကြီး...၊ တိုက်ကြီးရဲ့ အင်္ဂါထောင့်က ကျောင်းမှာ တရုတ်တန်းက မအုန်းတို့ မောင်နှမတစ်တွေလည်း မနေ့က ရောက်လာကြလေရဲ့’ဟု ဆိုသည်။ အမေသန်းက ‘ဪ...မမအုန်းတို့လည်း ရောက်နေမင့်ကိုး’ဟုဆိုကာ ရင်းချာသော မိတ်ဆွေများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ရမှာမို့ အူ တစ်ခုလျှောသွားပြန်၏။ မအုန်းဆိုတာက မန္တလေး ယူနီဗာစီတီ ကောလိပ်က ကျူတာဆရာမလေး အိမ်အေ မအုန်း ဖြစ်သည်။

စကတိုက်အပါအဝင် အနီးအနားရှိ အနောက်ပြင် ခင်မကန်တိုက်၊ ငါးဆူတိုက်၊ တောင်သမန်တိုက်၊ ရွှေးချိုတိုက်၊ မိုးကောင်းတိုက်၊ ထီးလင်းတိုက်၊ ပုဂံတိုက်စသော ဘုန်းကြီး ကျောင်းကြီးတွေမှာလည်း မြို့ထဲက စစ်ခိုလှုံမည့် မိသားစုတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသည်။

တကယ်တော့ မင်းတုန်းမင်းကြီးက မန္တလေးမြို့ကို တည် သောအခါ မြို့ပတ်လည်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းကြီးတွေ ဝန်းရံစေသည်။ မြို့အရှေ့ခြမ်း နှင့် မြောက်ခြမ်းမှာက မင်း တရားကြီးကောင်းမှုနှင့် မိဖုရား မင်းညီမင်းသားများ ကောင်းမှု ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းတွေ ရှိသည်။ မြို့တောင်ဘက်မှာက အမရပူရနေပြည်တော်ကတည်းက မဟာမုနိဘုရားကြီး ရင်ငွေ တော်ခိုလှုံတည်ဆောက်ခဲ့သော

အမရပူရခေတ် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းကြီးများ ရှိ၏။ မြို့၏ အနောက်တောင် အခြမ်းမှာ ဝန်ကြီးမှူးမတ်များ၏ ဘုန်းကြီး ကျောင်းကြီးတွေ ရှိသည်။ အနောက်ခြမ်းမှာလည်း အမရပူရ ကပြောင်းရွှေ့ခဲ့သော ကျောင်းတိုက်ကြီးများ ရှိသည်။ ကျောင်း ကြီးတွေက ပြပေါက်မျှ အကျယ်အဝန်းရှိပြီး ထူထည်ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသည့် အလယ်တိုက်ကြီးတွေ ရှိသည်။ သရက်ကင်း အုတ်လှေကားကြီးများနှင့်အတူ ဘုရားဆောင်နှင့် အတွင်းခန်း တွေက ကျွန်းတိုင်လုံးကြီးများနှင့် မှန်စီရွှေချ၊ ရွှေပိန်းချ နံနံ မျက်နှာကြက်များ ဖြစ်၏။ အချို့ကျောင်းနံရံများက ဥပဇာတိ ဟန်ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ကိုလိုနီခေတ် လက်ရာများ

ဖြစ်သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ စစ်ဘေးနှင့် ရောဂါကပ်ဘေးတွေမှာ မြို့လူထုက ထိုကျောင်းတိုက်ကြီးများသို့ ခိုလှုံကြရသည်။ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး ခိုလှုံကြတာပေါ့။ ဘဝရှင်မင်းကြီးကြီး လက်ထက်တော်ကတည်းက ဘာသာခြား၊ လူမျိုးခြားများကိုလည်း တန်းတူ ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့တော့ရတာနဲ့အရိပ်ခိုသူတိုင်းက တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မိမိကိုးကွယ်ယုံကြည်ရာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ကြပေမည် ရွှေနန်းတော်ကြီးကို သစ္စာခံကာ ရွှေနန်းတော်ကြီးက အလေးအမြတ် ဆည်းကပ်သော ရဟန်းသံဃာများကလည်း ဆရာဒကာရင်းများမို့ ဘာသာမခြား လူမျိုးမခြား ဓမ္မရိပ်မှီးကာ အေးမြချမ်းသာစေခဲ့သည်။

ဟော... ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းကလည်း မြို့ပေါ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတွေသာမက မြစ်အနောက်ဘက် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ မင်းဝံတောင်ရိုးက ချောင်တွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ သာသနိက အဆောက်အအုံ ဘုရားစေတီပုထိုးများ အရိပ်တွေမှာ သုံးနှစ်သုံးမှီး လုံခြုံစွာ ခိုလှုံခဲ့ကြရပြီ။ ထိုမျှမက ကမ္ဘာစစ်ကြီးမတိုင်မီက လချီ၊ နှစ်ချီကျရောက်ခဲ့သော ပလိပ်ရောဂါ ဘေးဆိုးကြီး ကာလမှာလည်း ဒီသာသနာရိပ်၊ သံဃာ့အရိပ်အောက် တိုးဝှေ့ခဲ့ကြရပြန်၏။ အခု ပြည်တွင်း စစ်ဘေးမှာရော၊ ဆရာတော် မိန့်သလို ရောက်လာကြရပြန်ချေပြီ။ သံဃာတော်များကလည်း မည်သည့်ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်စေ၊ ရန်သူမျိုး ၅ ပါး ဘေးသင့်တိုင်း ကိုယ့်ဆီ ပြေးဝင် ခိုလှုံလာကြသူတိုင်းကို ဘာသာမခွဲခြားဘဲ...

‘အေးလကွယ်၊ နေကြလဟဲ့၊ စိတ်တိုင်းကျ ပျော်သလို နေ’ဟု နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုကြသည်ချည်း မဟုတ်လား။

အာစရိကတော့ စစ်ကြောင့် ဒုက္ခကို ပွေ့ပိုက်ကာ စိတ်လက် မချမ်းသာစွာ ပြောင်းရွှေ့ ခိုလှုံရသော်လည်း၊ နှလုံးသား၌ ရုတ်ခြည်း စိန်ဝင်လာသည့် ကြည်နူးမှု ရေကြည်ရေပေါက်ကြောင့် အမောပြေသွား၏။ အမောပြေရုံမက သွေးစိတ်သို့ပင် တိမ်းညွတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ဘာတဲ့...

‘အေးလကွယ်၊ နေကြလဟဲ့၊ စိတ်တိုင်းကျ ပျော်သလို နေတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်ကျော် ၆ နှစ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဒီစကားလုံး၊ ဒီအသံ၊ ဒီကရုဏာ၊ ဒီမေတ္တာ၊ ဒီအရိပ်ကို ရရှိခံစား ခိုလှုံခဲ့ရတော့ နှလုံးသားမှာ စွဲဝင် ကမ္ဘည်းတင်ခဲ့လေပြီ။ ဘုရားကယ်တာတွေ၊ တရားကယ်တာတွေ၊ သံဃာတော်မြတ်ကယ်ခဲ့တာတွေလေ’

အစ်အေ မမအုန်းက ကမ္ဘာမဟီ တရုတ်တန်းမှာနေသည်။ အမေသန်းတို့က ၂၈ လမ်း တရုတ်တန်းမို့ တစ်ရပ်ကွက်တည်း ဟုပင် ပြောလို့ရ၏။ မမအုန်းက ယခု မန္တလေး ယုဒီဇာစိတ် ကောလိပ် ပါဠိဌာန၏ လက်ထောက်ကထိက ဖြစ်သည်။ မမအုန်းကလည်း ဆရာကြီး ဦးရာဇတ်၏ ဗဟိုအမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းသူ။ အဘကလည်း အစကတော့ ဗုဒ္ဓ

ဘာသာ သာသနာ့နဂ္ဂဟ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာသင်ခဲ့သော်လည်း နောက်တော့ ဗဟိုအမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်ခဲ့၏။ အခုမြို့တွင်း၌ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ၍ ရှောင်တိမ်းကြတော့ စကုတိုက်အတွင်း ရေစက်ဆုံကြပြန်သည်။ ဒီလို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရှောင်ကြတိမ်းကြရဦးလေမည်မသိ။ ထို့ကြောင့် အမေသန်းက သားကြီး မောင်မောင်နှင့် သမီးတွေကို စစ်ရှောင်နေကြစဉ် အတွင်း အစ်အေ မမအုန်းထံ အပ်နှံ၍ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားစေသည်။ မမအုန်းကလည်း အဘနှင့် အမေသန်း သားသမီးတွေမို့ အားရဝမ်းသာ လက်ခံသင်ကြားပေးသည်။

သည်တစ်ခါ ရှောင်ရတိမ်းရတာက အရင် ဂျပန်ဝင်တုန်းက ကဲ့သို့ တစ်မြို့လုံး မီးလောင်ပုံးဒဏ်ကြောင့် သေကျေကြကာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်မှ အလွန်တကြားပြေးကြရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သေနတ်သံတစ်ချက်မျှ မကြားရစဉ်ကပင် ရှောင်တိမ်းကြရတာမို့အလည်အပတ်ခရီး သွားကြရသလိုမျိုး စိတ်လက်သက်သာနေကြသည်။ လူငယ်တွေအဖို့တော့ ဤသို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ လူကြီးတွေကတော့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရဦးတာနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်ကြပြီ။ ကိုယ့်စီးပွားရေးသာမက တိုင်းပြည်ထူထောင်ရေးအတွက် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားမရှိအလုပ်တွေ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ချင်ကြပြီ။ သို့သော် ဒီဆန္ဒတွေက မပြည့်။ အခုလည်း အချင်းချင်း တိုက်ကြခိုက်ကြပြန်လို့ မငြိမ်မသက်နှင့် အပူမီးတွေ ပွေ့ပိုက်ရတာပါပဲလား။

အဘက စကုတိုက်မှာ ရောက်တာနှင့် သူ့မိတ်ဆွေရင်းကိုရင်လေး နေထိုင်ရာ ဒေါင်းရိုးရပ်ကွက်နှင့် နီးကပ်သောကြောင့် နှစ်ယောက်သား ချက်ချင်း ဆက်သွယ်မိသွားသည်။ သူတပည့်ရင်း မောင်အေးမောင်ကလည်း အိမ်တော်ရာ မြောက်မှန်မှာ နေထိုင်တာမို့ အသွားအလာ မပျက်ကြ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဘရယ်၊ မောင်အေးမောင်ရယ်၊ ကိုရင်လေးရယ် အနီးဆုံး အိမ်တော်ရာ ဘုရားဝင်းထဲက ဒေါ်ကြမ်းဇရပ်ကြီးမှာ ဆုံကြရင်း စကားပြောကြသည်။ အဘက တစ်ခါတလေ တစ်ဦးတည်း ဘယ်သူမှအသိမပေးဘဲ သကျသီဟ ဘုရားဘက် ပုတီးစိပ်သွားရင်း ကိုဘသက်နှင့် ဆုံဖြစ်သည်။ ကိုဘသက်နှင့်ကတော့ သကျသီဟဘုရား စနေထောင့်က ဦးသာညွှင်း ဇရပ်မှာ ဆုံကြတာတဲ့။

အမေသန်းကတော့ အဘတစ်ယောက်တည်း ထွက်ထွက်သွားတာစိတ်မချ။ တစ်ခါတစ်ရံ သားကြီး ကိုမောင်မောင်ကို အဖော်လိုက်စေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သားလတ် မောင်အောင် ခိုင့်ကို အဖော်ထည့်၏။ အဘက စိတ်လိုလက်ရ ရှိရင်တော့ သူသားတွေကို ခေါ်သွားတတ်သည်။ ဒါပေသိ သကျသီဟဘုရားမှာ ကိုဘသက်နှင့် ဆုံသည့်အခါ တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွားတာပေါ့။ (နောက်မှ သိရတာက မန္တလေးသို့ ရှောင်တိမ်းရောက်နေသော မိတ္ထီလာက ကိုဘရင်နှင့် လူမသိအောင် သွားတွေ့တာတဲ့။)

မြို့ထဲမှာတော့ ဈေးချိုကြီးက ဆိုင်ဖွင့်သူမရှိတော့အောင်
ခြောက်ကပ်သွားသည်။ အဝေးပြေးကားကိတ်တချို့က ပိတ်
သွားပြီတဲ့။ တချို့က အရဲစွန့် သွားကြသေးသတဲ့။ ဒါပေသိ
မေမြို့ MMTA ကားသင်းကတော့ မထွက်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီကြား
ထဲ မေမြို့လော်ကယ်ရထားက ကျောက်မီးသွေးပြတ်လို့
မထွက်ပြန်ဘူးတဲ့။

တိုက်ပွဲတွေကတော့ မေမြို့ဘက်မှာ အတော်ပြင်းထန်နေ
သည်။ အစိုးရတပ်တွေ အကျအဆုံး များတယ်ဆိုတာလည်း
ကြားရ၏။ ရဲဘော်ဖြူတွေကတော့ မြို့ထဲမှာ အစိုးရတပ်နှင့်
ပေါင်း၍ ကင်းလှည့် လုံခြုံရေးယူနေကြသည်။ နီးစပ်သူအချင်း
ချင်း ပြောစကားတွေအရ တောခိုသွားတဲ့ အလံဖြူတွေ၊
အလံနီတွေက ကပိုင်ဘက်၊ မတ္တရာဘက်၊ ပုသိမ်ကြီးဘက်တွေ
မှာ လှုပ်ရှားနေကြသတဲ့။ ဒီသတင်းကို မြို့ထဲက ဆွမ်းခံပြန်လာ
သော ဗဠင်းလေးဆီက ကြားတော့ အမေသန်းက ကိုဘရင်
အတွက် ပုပန်နေသည်။ မန္တလေး ရောက်ရောက်ချင်း ဈေးချို
ထဲက ဆိုင်ကို ခေါင်းပေါင်းကြီးပေါင်းကာ ရုပ်ဖျက်ထားသည့်
ကိုဘရင်တစ်ယောက်က မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာသည်။ တော
က ဈေးဝယ်ပဲ အောက်မေ့နေတာ။ အရင်က ဖြူဖျော့ဖျော့
အသားအရေက မည်းလို့ ကြမ်းလို့။ မမှတ်မိ။ သူက အရင်း
အချာ အမေသန်းထက်၊ သူ့ဝမ်းကွဲ ယောက်ဖတော်စပ်သော
အဘကို ပိုချစ်သည်။ အဘကျန်းမာရေး၊ အဘနေရေး ထိုင်ရေး
တွေပဲ မေးသည်။ ပြောစရာတွေ တရစပ်ပြောပြီး ကိုဘရင်က
ပါလာသည့် အထုပ်အပိုးထမ်းကာ လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွား
လိုက်တာ အခုထိ မတွေ့ရတော့။ စစ်ကြီးဖြစ်တော့ စစ်ကိုင်း၊
မင်းကွန်း ၊ ဝါးချက်ရွာမြောက်ဘက်၊ မင်းကျောင်းအထက်၊
မာယာချောင်မှာ နေကြရတော့ ကိုဘရင်က သူ့ယောက်ဖ အဘ
ကို စိတ်မချလို့ဟု ဆိုကာ မိတ္တီလာကနေ ရောက်လာပြီး
အတူလာနေသည်။ အဘ ဝေယျာဝစ္စတွေ အကုန် လုပ်ကိုင်ပေး
သည်။ အဘမိတ်ဆွေ ကိုဘသက်တို့၊ ကိုရင်လေးတို့နှင့်လည်း
ရင်းနှီးသွားသည်။ တကယ်တော့ ထိုစဉ်ကတည်းက ကိုဘရင်
မှာ သီးခြား ဆက်သွယ် သိကျွမ်းနေသော သူတချို့ ရှိနေပြီ။
နိုင်ငံရေးအတွက် လျှို့ဝှက်စွာ တိုးတိုးတိတ် လုပ်ဆောင်နေတာ
မျိုး ဖြစ်သည်။ သည့်အရင်ကတည်းက မိတ္တီလာဘက်က
သူနှင့်ရွယ်တူ လူငယ်တွေ၊ မန္တလေး ပိုက်ကျုံးရပ်က တဲကြီး
တစ်လုံးထဲ၌ စုနေကြပြီး သင်တန်းတွေ တက်ကြသေးတာတဲ့။

အမေသန်းက ကိုဘရင်နှင့် ပတ်သက်လျှင် 'တို့အစ်ကို
က လူပုံကြည့်တော့သာ ဖြူဖြူပျော့ပျော့နဲ့ အလွန်ခေါင်းမာတဲ့
သူ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကလေးမို့ ဘောကန်မယ်၊ ကစား
မယ် မရှိဘူး။ ရွာကကျောင်းဆရာရဲ့စာအုပ်တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်
တာ။ ကြီးလာတော့လည်း ဒီစာအုပ်တွေပဲ။ ဒါကြောင့် ညည်း
တို့ အဘကို သူနဲ့တူလို့တဲ့ ပိုခင်တာ။ ညည်းတို့ အဘကလည်း
သူဆိုရင် ညီအရင်းလိုပါပဲ။ ဂရုတစိုက်ရှိတယ်' ဟု သမီးတွေကို
ပြောပြသည်။

ကိုဘရင် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဘာလို့
ရှောင်တိမ်းနေရသလဲ။ အခု ဘာလို့ မန္တလေးရောက်လာသလဲ။
မန္တလေး ရောက်လာနေတာကို ဘာလို့ အမေသန်းက အဘကို
အသိမပေးတာလဲ။ ဒါတွေကို သားသမီးတွေ မသိကြ။ အေး
လည်း မမေးမိကြ။ ကိုဘရင်နှင့်ပတ်သက်၍ အဘရော၊ အမေ
သန်းရော သိသိပ်လျှို့ဝှက်လွန်းနေသည်။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက
မာယာချောင်မှာ ဦးလေးလို့၊ သွေးရင်းချာလို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး
နေခဲ့ပြီးပါမှ ကိုဘရင်က အခုတော့ အားလုံးနှင့်သီးခြား ဖြစ်
နေတာ ဘာလို့လဲ မသိ။

၇။
မတ်လဆန်းမို့ အပူရှိန်က ပြင်းထန်သည်။ တောင်လေဇူ
ငွေ့မှသာ ပြေးသွားသော လေက အပူငွေ့ကို တွန်းသွား၏။
လေအငွေ့မှာ ညောင်ရွက်သံတွေ ရဲ့ရဲ့မြည်သည်။ သကျသီဟ
ဘုရား ဂန္ဓကုဋ်တိုက် ထီးတော်က ဆည်းလည်းသံတွေ
အောက်ထိ ခေ့ဆင်းလာသည်။ ညောင်ပင်အခြေ အုတ်ခုံ
အောက် ကတ်သီးကတ်သတ် အရိပ်မှာခိုရင်း ဝပ်နေသော
ခွေးသားအုပ်မက ဝဲကိုက်လို့ တက်နီကီနီ အော်နေ၏။ အုတ်ခုံ
ပေါ်မှာ အာစရိက ထိုင်နေသည်။ မောင်အေးမောင်က အောက်
စောင်းတန်းအတွင်းရှိ ပန်းချီ ဦးစောမောင်၏ နိပါတ် ပန်းချီ
ကားများကို ကြည့်နေသည်။ ပန်းချီကားထဲမှာ ဘီလူးမတွေထ
လူယောင် ဖန်ဆင်းပြီး မင်းသားလေးတွေကို ဖြူဆွယ်နေ
သည်။ တချို့က သင်းပျံသောရန်၊ တချို့က သာယာသော
အသံ၊ တချို့က လှပသော အဆင်း၊ တချို့က နူးညံ့ရင်ခွန်ဖွယ်
အတွေ့အထိ။

အုတ်ခုံပေါ် ထိုင်နေသော အာစရိကားမှာ လူရွယ်တစ်ဦး
ထိုင်ရင်း နှစ်ယောက်သား စကားပြောကြသည်။ လူရွယ်က
ဝမ်းတွင်းဒေသထွက် ဖျင်အင်္ကျီကြမ်းကြီးနှင့် နှစ်နံစပ်လုံချည်
နှင့် အပေါ်ယံကြည့်ပါက အသက် ၄၀ လောက်ဟု ထင်ရ၏။
မဟုတ်။ အနားကပ်ကြည့်မှ အဲသလောက် မကြီးသေး။ ၃၀
ဝန်းကျင် ရှိဦးမည်။ မောင်အေးမောင်က မြင်ဖူးသလို ရိုသားဟု
တော့ တွေးနေ၏။ အာစရိက ဆေးပေါ့လိပ်လေး သောက်ကာ
ခေါင်းတညိတ်တညိတ် နားထောင်နေသည်။ လူရွယ်က စကား
ကို တိုးတိုးပြော၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ခေါင်းညိတ်နေသော
အာစရိက လူရွယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

'ကျွန်တော် အခု အစိုးရကို လုံးလုံး မယုံဘူး' ဟူသော
လူရွယ်၏ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် စကားကို အာစရိက 'သူလည်း
တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းနေတာပဲ ထင်ပါရဲ့' ဟုပဲ မယုတ်
မလွန် ဆိုသည်။ ထို့နောက် နေပူပူမှာ နှစ်ယောက်သား အချီ
အချ ပြောကြ၏။

'ဖက်ဆစ်ကို တိုက်ခဲ့ကြတုန်းက စစ်တပ်တစ်ခုတည်း
တစ်ပါတီတည်းက တိုက်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အခုလည်း
တစ်စိတ်တစ်ခမ်းတည်း တိုက်ခဲ့ကြတာ။ အသက်ပေးခဲ့ကြ

တာ။ သေနတ်ကိုင် စစ်ပညာသင်ခဲ့သူ တိုက်ပြီး သွေးမြေကျခဲ့ သလို၊ အရပ်သားတွေ၊ ကျန်ရဲဘော်တွေကလည်း ကိုယ့်ခွဲဖို့ တောင် လက်ထဲ အပ်တိုတစ်ချောင်း မရှိပါဘဲ ရနေတဲ့ နေရာ တွေကနေ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရတာပါပဲ။ ရန်သူလက်နက် ကိုယ့်လက်နက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြရတာ။ တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ အရင်းရှင် နယ်ချဲ့ကိုလည်း တိုက်ဖို့ တာဝန် ကျန်သေးတယ်လေ။ လွတ်လပ်ရေးမှ မရသေးတာ’

‘လွတ်လပ်ရေးကို အင်္ဂလိပ်က ပေးမယ်ဆိုတာ ကတိ ရှိပြီးသား မဟုတ်လား မောင်ရဲ့’

‘အနောင်အဖွဲ့တွေနဲ့လေ။ ဒီကိစ္စကို ရှင်းအောင် လင်း အောင်လုပ်ကြရမယ့်အစား ဖက်ဆစ်ကို ရှေ့တန်းက တိုက်ခဲ့တဲ့ သူတွေကို ဖ.ဆ.ပ.လ က ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ကိုဗဟိန်းကိုပဲ ကြည့်လေ။ ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံကာလမှာရော၊ ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးကာလမှာရော နေ့ညမပြတ် အချိန်ပြည့် အလုပ် လုပ်ခဲ့ အပင်ပန်းခံခဲ့ရတာ။ အထူးသဖြင့် တော်လှန်ရေးကာလ မှာ မကျန်းမာတဲ့ကြားက အသက်မင့်ဘဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ရဲဘော်တွေကို ဖ.ဆ.ပ.လက ထုတ်ပစ် လိုက်တယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားတာနဲ့ ဆက်အားမတင်းနိုင်တော့ ဘဲ ဒေါသစိတ်ကြောင့် အသက်ဆုံးရတာ မဟုတ်လား ကိုကိုရဲ့’

‘ဟူး...။ အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်ကြရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ပျားရည်လိုပေါ့ကွယ်။ ခါးတဲ့ တမာပင်က ပျားရည်ရော၊ ချိုတဲ့ တမာပင်က ပျားရည်ရော အတူတူ ချိုကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ပျားရည်ဆိုတာ ဆေးဖက် ဝင်တယ်ကွဲ့။ လူသားအားလုံးအတွက် အကျိုးရှိတယ်။ ချိုချို၊ ခါးခါး၊ ပျားရည်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြဖို့ အမြော်အမြင် ရှိကြ ရမယ်လေ’

‘ဘာပဲပြောပြော။ ဒီထက်ဆိုးတာက လွတ်လပ်ရေးရပြီး လပိုင်းရှိသေး ရဲဘော်တွေကို မတရားသင်းကြေညာပြီး မြေအောက် ပို့ပစ်လိုက်တာ အဆိုးဆုံးပဲ။ ဒါ နယ်ချဲ့အရင်းရှင်ရဲ့ နောင်ကြီးအထပ်ထပ်နဲ့ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာရဲ့ နောက်ကွယ် က ရလဒ်တွေပဲ။ လူထုကို ဆန့်ကျင်ပြလိုက်တာလေ။ ဘယ် တော့မှ တန်းတူအခွင့်အရေး မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိလို့ တိုင်းရင်းသားကလည်း လက်နက်ကိုင်တာပဲ ကိုကိုရေ’

‘အင်း...။ စစ်ကြီးကြောင့် ပျက်စီးကြရတဲ့ အထဲမှာ ပညာသင်ကြားရေးတွေ၊ ပညာရေးတွေ ပျက်ကုန်တာ လူညွန့် တုံး ကုန်တာပါပဲ။ ပညာသင်ပြီး အမြင်ကျယ်၊ အသိကြွယ်ကြ ရမယ့် အရွယ်တွေ လူသတ်လက်နက်တွေ ကိုင်ကြရ။ မိမိမမိ တွေ ဖြစ်ကြရ၊ ဒုက္ခိတတွေ ဖြစ်ကြရ။ ဘယ်တော့များမှ တို့လူငယ်တွေ အသိပညာ ကြွယ်ကြွယ်နဲ့ လူလားမြောက်ကြ မလဲ မသိဘူးကွယ်။ ကိုင်းကိုင်း... ခွဲဦးစို့။ အစစအရာရာ သတိရှိပါကွယ်။ မင်း မမသန်းကိုတော့ သွားမတွေ့ပါနဲ့။ သူ့မများ မင်းအတွက် အပူတွေ ထပ်ဆင့်နေပါဦးမယ်။ တို့များ လည်း နောက်မတွေ့ဘဲ နေကြဦးမှနဲ့တူတယ်။ စစ်ဦးဘီလူး

ကာလတွေကွယ့်’

လူရွယ်က အံ့ကိုကြိတ်သည်။ အာစရိလက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၏။ အာစရိကို စိတ်မချသည့် မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့် သည်။ အာစရိက ဆေးပေါ့လိပ်လေး ဘေးချကာ လူရွယ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငေးရီစွာကြည့်သည်။ လူရွယ်က လက်ကို လွှတ်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ အာစရိက လူရွယ်နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း...

‘မောင်ဘရင်... အစစ ဂရုစိုက်ပါကွယ်’ ဟု လှမ်းပြော သည်။ မောင်အေးမောင်က စောင်းတန်းအုတ်ခုံတွင် ထိုင်ကာ အုတ်တိုင်ကို ကျောမှီရင်း ဆေးလိပ်လေး ခဲနေ၏။ လူရွယ်က မောင်အေးမောင် အနားမှ ဖြတ်သွားရင်း...

‘ညီလေးတို့...။ ကိုကိုကို စောင့်ရှောက်ကြပါ’ ဟု ပြော ရင်း အနောက်မှ သံတခါးမှတစ်ဆင့် ရွှေတစ်ချောင်းမြောင်း ကူး သစ်သားတံတားကြီးအတိုင်း ဓာတ်နန်းရပ်ဘက်သို့ ခပ် သုတ်သုတ် ထွက်သွားတော့သည်။ အာစရိက အုတ်ခုံမှာ ခပ် ငှုငှု ထိုင်နေဆဲ။ လေအဝှေ့မှာ အုတ်ခုံအခြေမှ ကြွေကျနေသော ညောင်ရွက်ခြောက်များ ရှုပ်တိုက်လွင့်ပါသွား၏။ ဇောနေတော့ အာစရိက ဦးသာညှင်းဇရပ်ထဲက ဆင်းတုတော်ရှေ့ ပုတီး ဝင်စိပ်နေသည်။ နာရီသုံးမတ်လောက်ကြာမှ ထွက်လာပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် မြောက်မှန်က ထွက်၍ မုခ်ပေါက်အနီး ရှိ ကိုဘသက် ခေတ္တနေသော အိမ်သို့ဝင်ကာ သရက်တော ဝါးတန်းထိပ်က ဆိုင်၌ လက်ဖက်ရည် ဝင်သောက်ကြတော့ သည်။

ဆိုင်အနီး၌ လက်ဖက်စို၊ လက်ဖက်ခြောက် ပွဲရုံတွေရှိ တော့ တောင်ပေါ်မှ မေမြို့ကို စွန့်စွန့်စားစားနှင့် ဖြတ်ကာ ဆင်းလာသည့် လက်ဖက်ပို့ ကုန်ကားဒရိုင်ဘာများထဲမှ သတင်းတွေ စုံစုံလင်လင် ကြားရပြန်၏။ မေမြို့အနီး ရေငယ် မှာ ကရင်တပ်များအတွင်း နယ်မြေခံ အရပ်သားအသွင် ဝင် ရောက်၍ သတင်းရယူနေသူ၊ မချစ်ပိုအမည်ရှိ ရွာခံ အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို ကရင်က ဖမ်းမိပြီး စစ်ဆေးနေသတဲ့။ မချစ်ပိုက ဘီအီးတပ်က တပ်သားရဲဘော် လှမောင်ဆိုသူ၏ ဇနီးမှန်း သိသွားတော့ သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်ရာ မသေနိုင်လို့ ရေတွင်းထဲ ပစ်ချကာ မြေဖျိုးပြီး ကွပ်မျက်လိုက်ရတယ်ဟူသော သတင်းက ရေပန်းစားနေ၏။ အထူးသဖြင့် မေမြို့တိုက်ပွဲတွေမှာ အစိုးရ တပ်နှင့် မြို့ချစ်တပ်သားများ အများအပြား ကျဆုံးနေပြီဟု သော သတင်း၊ အနီးစခန်း၊ ကျောက်တောင်၊ ဘုရားတောင်၊ ချင်းချောင်းတောင်တစ်ဝိုက်မှာ တိုက်ပွဲတွေ ပြင်းထန်နေသည် ဟူသော သတင်းများလည်း ကြားရပြန်သည်။

ကိုဘသက်ကတော့ မြစ်သားဘက်က ကြက်သွန် ကုန်သည်များထဲက ကြားသိရသော သတင်းများအရ မိတ္ထီလာ က တက်လာတဲ့ ကရင်စစ်ကြောင်းကို မြစ်ငယ်တံတားက ဆီးခံနေတာ မနိုင်လို့ မြစ်ငယ်တံတားကို ဖောက်ခွဲချိုးဖျက် လမ်းကြောင်း ဖြတ်လိုက်ရတယ်ဆိုသည့်အကြောင်း ပြော

သည်။ အနီး၌ သတင်းစာဖတ်နေသည့် ဖြူစပ်စပ် လူတစ်ဦးက ကားကူးတံတားပဲ ချိုးနိုင်ပြီး ရထားလမ်းကူး တံတားကို မချိုးနိုင်လို့ ကရင်တွေက ရထားလမ်းကူးတံတားက ဖြတ်လာကြပြီဟု ဝင်ပြောသည်။

ထိုးစစ်နှင့် ဝင်လာသည့် ကရင်တပ်က မော်တာတွေနှင့် ထုလို့ အစိုးရတပ်က ဆုတ်ပေးရတာ၊ တံခွန်တိုင်တပ်က အားဖြည့်ပေးပြီး ခုခံနေရသည့်အကြောင်းလည်း ပြောနေကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာရော အနီးအနား စနည်းနာကြသူတွေရော စစ်သတင်းကိုပဲ ပြောကြ၊ နားစွင့်ကြနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြ၏။ အာစရိက ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ရှေ့မှာချထားပြီး ခပ်တွေတွေ ထိုင်နေသည်။ ဆေးလိပ်ကိုလည်း အရင်လို စိမ့်ပြေနပြေ ဖွာတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ခပ်စိပ်စိပ် ဖွာနေ၏။ ကိုဘသက်က သူ့လူ အာစရိကို ကြောမကြာ အကဲခတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘေးနားမှ ပြောစကားများကို ဝင်ထောက်လိုက် ဝင်ပြောလိုက်။ ထို့နောက် အလားတူ နှုတ်ဆိတ်နေသော မောင်အေးမောင်ဘက်လှည့်ပြီး...

‘ကိုအေးမောင်လေး ကိုကိုရေ...။ အိမ်မှာ မင်းအစ်ကို မောင်သောင်းဉာဏ်နဲ့ လွဲထားလို့ရရင် စကုတိုက်ထဲ လိုက်ပြီး မင်းအာစရိနဲ့ အတူနေလိုက်ပါလား။ မသန်းကလည်း သူကလေးတွေနဲ့ အားမှာ မဟုတ်တာအပြင် ဘိုးရိပ်နဲ့ ဒေါ်လေး အတွက်ပါ တာဝန်ယူရတော့ မင်းအာစရိ ဝေယျာဉ်စွဲကို မင်းက ကူလို့ရတာပေါ့ကွယ်။ အေး... ဟုတ်လား’ဟု လှမ်းပြော၏။ ဆက်၍ ‘နောက်ရက်တွေဆို အပြင်ထွက်လို့ လွယ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆေးဝါးလေး၊ ဆေးလိပ်လေး၊ အစားအသောက်

‘ပုန်း’ခနဲအသံက မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက်ဘေးက ထွက်ပေါ်လာ၏။ စောစောက အာစရိဘေးမှာ ရှိနေသော ဘိုးရိပ်၏ကွမ်းအစ်က ထရံမှတစ်ဆင့် ထိုင်နေသူတွေ ခြေထောက်ကြား လိမ့်လာသည်။ နံရံမှာ ထုံးစက်တွေ ပေပွ အောက်မှာ ကွမ်းရွက်၊ ကွမ်းသီးစိတ်တို့ ပြန့်ကျဲ... အားလုံး အံ့အားတသင့်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ညီတူညာတူ အာစရိဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ အာစရိက... နီတျာတျာ... ဒီသီချင်း... ဒီသီချင်းကို မဆိုကြနဲ့၊ မတီးကြနဲ့

လေးကအစ ဒီက ပြန်ရင်း ရိက္ခာဖြည့်သွားမှ။ အပြန်ကျရင် မသန်းအတွက် အိမ်က ငါးခြောက်လေးတွေ ရှိတာပေးလိုက်ဦး မယ်’ဟု ဆိုသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောက်သွေးတန်းဘက်မှ ကုန်အပြည့်တင်ထားသော ဂျစ်ကားတစ်စင်းက အပြင်း မောင်းလာပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း သကျသီဟ ဘုရားတံတိုင်းဘေး ထိုးရပ်၏။ ဒရိုင်ဘာက အမောတကော ဆင်းလာကာ ‘ကျုပ်တို့ကား မေမြို့တက်ဖို့သွားတာ နားရွောင်းကျချောင်း မရောက်ခင် ရှေ့ဆက်သွားလို့ မရတော့ဘူးဗျ။ ကရင်တပ်က

ထုံးစံရောက်နေပြီတဲ့။ ၁၇ မိုင် တောင်ကြားက ဆီးပိတ်ထားတဲ့ အစိုးရတပ်ကို ဖြတ်လာနိုင်ပြီတဲ့။ ရေနားတစ်ခေါ်လောက်မှာ ကို ကရင်စစ်သားတွေ လမ်းကို ပိတ်ထားတာ မြင်ရလို့ ပြန်ဖြေလာတာ’ဟု သတင်းပေးသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာတော့ တစ်ယောက်က ‘ကိုင်း ကျုပ်တို့ မြို့လူထုကတော့ ဘယ်သူ့အဖေ ခေါ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးဗျ။ နက်ဖြန်သန့်ဘက်ဆိုရင် ကရင်ကမြို့ထဲ ဝင်လာတော့မှာ။ ကျုပ်တို့ ပြည်သူလူထုကတော့ တကယ့် မြေစာပင်ပါပဲ’ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောနေသည်။

အာစရိက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မ၊ပြီး အေးစက်စက် လက်ဖက်ရည်ကို သောက်သည်။ ထို့နောက် ‘ကရင်တပ်က ၁၇ မိုင်မှာ ဆီးပိတ်ထားတဲ့ အစိုးရတပ်ကို ဖောက်ထွက်လာ နိုင်တယ်ဆိုတော့ တခြားလမ်းကြောင်းက ဖြတ်ဆင်းလာတာ နေမှာ။ ရေတံခွန်တောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်တဲ့ လမ်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဆီးပိတ်ကြီးက ဖြတ်ဆင်းလို့ရတယ်လေ။ မီးသွေးဖုတ်တဲ့ ဖိုတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီလမ်းကြောင်းက ဆင်းတာနေမှာ။ နန်းရှေ့ သရက်ကုန်းဘက်က ဦးလေးစိန်တို့ နေရေးထိုင်ရေး စိတ်ချရပါ့မလားဗျ’ဟု ကိုဘသက်ကို ရည်ညွှန်းမေးသည်။

‘အေး...အိမ်၊ အခုဟာ ထုံးစံ ရောက်နေပြီဆိုတော့ မန္တလေးဝင်ရင် ကားလမ်းအတိုင်းပဲ ဝင်ကြဖို့များတယ်။ ကိုစိန်တို့ဘက်က အစိုးရစစ်တပ်အဆုတ်၊ အတက်လမ်းကြောင်းဆိုတော့။ အင်း...မထူးပါဘူးလေ။ အန္တရာယ်တော့ ရှိနိုင်သေးတာပဲ’ဟု ကိုဘသက်က ဖြေသည်။ ဦးလေးစိန်ဆိုတာက

ကိုသန့်နှင့် ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်ပြီး နန်းရှေ့ ဘူးကုန်းရွာ အလွန် ရန်ကင်းတောင် ကားလမ်းဘေးက လယ်ကွင်းထဲ တိုက်ပုလေးတစ်လုံးဆောက်ပြီး သောက်သောက်စားစား၊ အေးအေးဆေးဆေးနေသူဖြစ်သည်။ ကိုသန့်တို့၊ ကိုဘသက်တို့အာစရိတို့ လူကြီးအဖွဲ့က တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လက်အပန်းဖြေ လွတ်

လွတ်လပ်လပ်လေးနေလိုလျှင် ဦးလေးစိန်၏လယ်ကွင်းထဲက တိုက်ကလေးမှာပဲ ပျော်သလောက်နေ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည်။ အာစရိက စစ်လမ်းကြောင်းဦးမှာ ရောက်နေသော သူ့စိတ်ဆွေအတွက် စိုးရိမ်နေ၏။

အာစရိက လက်ကျန် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်ပြီး မီးသေနေသည့် ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို မီးညှိသည်။ တစ်ရှိုက် ဖွာသည်။ ‘အရေးထဲ ဟိုနေ့က နန်းရှေ့က ကိုသာဒွန်းနဲ့တွေ့တော့ ဆရာတင်လည်း သူ့အိမ် စိတ်မချလို့ ရန်ကုန်က မီးရထားနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာတာ နန်းရှေ့ကအိမ် ဗုသွားဘဲ

၂၈ လမ်းက ကျွန်တော့်အိမ် အရင်ဝင်တာတဲ့။ အိမ်ပိတ်ထားတာ စိတ်ပူပြီး မြင်းရထားနဲ့ အနားလှည့်မေးနေသေးဆိုလား။ ပြီးမှ နန်းရှေ့အိမ် ဆက်သွားတာတဲ့။ သံယောဇဉ်ကြီးပုံ ပြောတာပါ' ဟု ဆိုသည်။ ကိုဘသက်က ပြုံး၍ နားထောင်ရင်း 'သူ့အိမ်လည်း စိတ်မချ၊ ကိုကိုတို့လည်း သံယောဇဉ် မပြတ်ဆိုတော့ ရန်ကုန်က ပြန်ပြေးလာတာ နေမှာ။ အခု ဆရာတင်က နန်းရှေ့ အိမ်မှာလား' ဟု ပြန်မေးသည်။ အာစရိက 'လောလောဆယ် အရှေ့ ခင်မကန်တိုက်ထဲက ဦးသုမန ကျောင်းမှာပဲ နေသတဲ့။ အိမ်နဲ့ ကျောင်းပေါက်မှာပဲဆိုတော့ ကူးချည် သန်းချည်နေမှာပေါ့။ အင်း...ဆရာတင်မလဲ သူ့သားလေးကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပြီး ဇာတ်ထောင်ပေးမယ် ကြံစည်ကာမှ' ဟု စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ကရုဏာစကား ဆိုသည်။ ကိုဘသက်က ဆေးလိပ် မှိန်းရင်း... 'မောင်နန်းတင်ကိုလား' ဟု မေးတော့၊ အာစရိက 'ဟုတ်တယ်လေ မောင်နန်းတင်လေးကို ခင်စမ်းတင်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးပြီး ဇာတ်ထောင်ပေးမယ်လို့ ကျွန်တော့် ပြောထားတာ' ဟု ပြန်ဖြေ၏။ ကိုဘသက်က 'ဪ' ဟုပဲ အာမေဗိုတ်ပြုကာ ခေါင်းညိတ်ကျေနပ်နေသည်။ စကားကောင်းနေကြဆဲ မောင်အောင်ခိုင်တစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာ၏။ ခရီးရောက်မဆိုက်...

'အဘတို့၊ ကိုအေးမောင်တို့ ရှာလိုက်ရတာဗျာ။ ဘကြီးသက်အိမ် သွားတယ်ထင်လို့လိုက်လာတာ။ မတွေ့တော့ ဒီဆိုင်ပဲဆိုပြီးဝင်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ အဘ၊ ဘေးမကြီး နေမကောင်းလို့ အမေသန်းက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ' ဟုပြောသည်။ ကိုဘသက်ရော အာစရိကရော အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ ကိုအေးမောင်ကလည်း စိုးရိမ်သည့် အကြည့်ဖြင့် မောင်အောင်ခိုင်ကို ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟုမေးသည်။ 'မသိဘူးဗျ၊ အိပ်ရာပြောင်းတာရော ပင်ပန်းတာရောထင်တယ်။ ဘုန်းကြီးကတော့ ဆေးဆရာပင့်ထားလိုက်မယ်တဲ့။ အမေသန်းက စိုးရိမ်နေတာမင်း အဘကို သွားခေါ်ဦးဆိုလို့လာတာဗျ' ဟု မောင်အောင်ခိုင်က ပြောသည်။ ကိုဘသက်က 'ကိုင်း ဒါဖြင့် ကိုကိုတို့ရေ၊ တို့များလည်းလိုက်ခဲ့မယ်၊ သွားကြရအောင်' ဟု ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းကာ ကျောင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ကြရသည်။

ဝါးတန်းက အနောက်ဓာတ်နန်းဖြတ်၊ ပုဏ္ဏားစုလမ်းကြားမှသည် သင်္ဘောတန်း ဆီသည်ချောင်ဖြတ်လမ်းက စကုတိုက်ပြန်သည်။ ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်က ဥယျာဉ်တန်းက မြန်မာဆေးဆရာ ဆရာသင်ကို ပင့်ထားပြီးပြီ။ ဆရာသင်က နှလုံးဆေးတစ်ခွက် တိုက်ထားပြီး ရှူဆေးဖြင့် ဆေးငွေပေးနေသည်။ သတိရပါသည်။ မစိုးရိမ်ရပါဟု ဆီးပြောလို့ သက်ပြင်းချကြရသည်။ ဒါပေမဲ့ အသက် ၉၀ အရွယ်မို့ ဒီထက်လူပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းခံလို့ မရတော့ဟု ပြောပြီး သောက်ဆေးရှူဆေးများပေးကာ သူ့အော်စတင်ကားလေးနှင့် ပြန်ကြွသွားတော့၏။ ဆေးဖိုးကတော့ သီလကောင်းပြီး အသက်ရှည်သူမို့

ဒါနပြုပါရစေတဲ့။

၈။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ(၁၁)ရက်

တံခွန်တိုင် ခံစစ်တွင် စစ်ကူဖြည့်ထားသော ရွှေဘိုစစ်ရဲ ဗိုလ်မှူးအောင်ညွန့်တပ်က စစ်ကိုင်းအထိ ဆုတ်သွားသည်။ ရွှေရဲပွားက ဘီအီးတပ်ကလည်း စစ်ကိုင်း ဆုတ်ပြန်သတဲ့။ တံခွန်တိုင် ခံစစ်ပေါက်သွားတော့ ကရင့်တပ်က ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့ထဲ ဝင်လာ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ရောက်လာသည့် ကရင့်တွေကလည်း အောင်ပင်လယ်ရွာဖြတ်ကာ ဝင်လာကြပြီ။ နန်းတွင်းထဲမှာလည်း အစိုးရစစ်တပ် မရှိတော့။ ထိုနေ့ညက တစ်မြို့လုံး မှောင်ကျနေ၏။ သေနတ်သံတွေကိုတော့ ဟိုကသည်က ကွက်ကျား ကြားနေရသည်။ နန်းတွင်းထဲက အစိုးရတပ်နေရာတွေကို ကွန်မြူနစ်တပ်တွေက နေရာ ဝင်ယူထားသည်ဟုလည်း မြို့ထဲမှာသတင်းဖြစ်နေသည်။

မန္တလေးမြို့တွင်း၌ ကျန်နေသေးသော မြို့သူမြို့သား အများအပြား စစ်ကိုင်းဘက်၊ အမရပူရဘက်၊ မင်းကွန်းဘက်၊ ရွှေဘိုဘက်သို့ ပြေးကြ၏။ ဇွဲနပ်ကြီးစွာနှင့် သတင်းစာကို ပျက်ရက်မရှိအောင် စွန့်စွန့်စားစား ထုတ်ဝေနေသည့် လက်ဆည်ကန်ရပ်က လူထုသတင်းစာကိုလည်း အခြေအနေ မပေးတော့သဖြင့် စတင် ပိတ်တော့မည်ဟု လူထုဦးလှက သတင်းထောက်နှင့် အယ်ဒီတာများကို အသိပေးလိုက်သတဲ့။

မြို့ထဲမှာတော့ ဝါးတန်းမှာ ဘုန်းကြီးသုံးပါးနှင့် ယူနီမောင်းဝတ် ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဂျစ်ကားပေါ် အသံချဲ့စက်တပ်ပြီး ကြေညာနေပြန်သည်။

'မြို့မိမြို့ဖများခင်ဗျား...

မြို့မိမြို့ဖများခင်ဗျား...

မန္တလေးမြို့တော်ကြီးမှ အစိုးရတပ်များ ဆုတ်ခွာသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့ရဲဘော်များက မြို့တော်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားမည် ဖြစ်ပါကြောင်း ခင်ဗျား' ဟူသော အသံက ဝါးတန်းတစ်ဝိုက် ပျံ့လွင့်နေသည်။

အမေသန်းတို့ ခိုလှုံနေသည့် စကုတိုက်အပါအဝင် အနောက်ပြင်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်ကြီးတွေမှာလည်း ထိုနေ့မှ ထပ်မံရောက်လာသော ဒုက္ခသည်များနှင့် ပြည့်သွားတော့၏။

တံခွန်တိုင်ဘက်မှ ကရင့်တပ် အများအပြားက ထရပ်ကားများဖြင့် ဝင်လာကြပြီ။ ကရင့်တပ်များနှင့်အတူ အလံဖြူ၊ အလံနီ ကွန်မြူနစ်တပ်များလည်း ပါလာသည်။ ကရင့်နှင့် ကွန်မြူနစ်တပ်များက နန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မြို့ထဲမှာတော့ ကရင့်တပ်များ ဝင်လာစဉ် ခြောက်လှန့် ပစ်ခတ်မှုများ ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။

ထိုနေ့က အာစရိကတော့ နှစ်လျားတစ်နံ့ ဆုတ်နံ့ရဲထုထည်ရှိသော စကုအလယ်တိုက်ကြီးမှာ ကျောင်းထိုင်

ဆရာတော်နှင့်အတူ သွားခဲ့သည်။ အလယ်တိုက်ကြီးသို့ ဘိုးရိပ်၊ ဒေါ်ဦးနှင့် အမေသန်းတို့ သားအမိတစ်တွေက ကြိုရောက်နှင့် နေကြ၏။ ညဉ့်ဦးပိုင်း သေနတ်သံအစမှာပင် စိတ်မချလို့ဟု ဆိုကာ မောင်အေးမောင်နှင့် ကိုရင်လေးတို့ ရောက်လာသေး သည်။ ကရင်တွေ နန်းတွင်းနှင့် မြို့ကိုသိမ်းသည့် ညကတော့ တစ်ညလုံး မအိပ်ကြရ။ မြို့ထဲထိဝင်ပြီး ပစ်မှာခတ်မှာလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ငှက်တုတ်ထိုင်နေကြရသည်။

ကရင်တပ်များနှင့် ကွန်မြူနစ်တပ်တွေလည်း ပါလာပြီး မြို့တွင်း၌ အစိုးရတပ် အဆုတ်တွင် နေရာယူထားသည့် ရဲဘော်ဖြူများလည်း နောက်ဆုတ်သွား၏။ နောက်ရက်တွေမှာ မြို့တွင်း၌ အလံဖြူ၊ အလံနီ၊ ကွန်မြူနစ်တပ်သားများက ကား တစ်စီးနှင့် လှည့်လည်နေကြ၏။ ဂန္ဓာန်ရပ်က သူတိုက်လေးထဲ မှာ ဆေးတံခွေ၍ စစ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရင်ဆိုင်နေသော ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းကတော့ 'ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း မန္တလေးမှာ အစိုးရနှစ်ဆက် ပြောင်းသွားတယ်။ ဖဆပလ အစိုးရလက်က ပထမရက်မှာ ရဲဘော်ဖြူက အစိုးရဝင်လုပ် တယ်။ ဟော... အခုကျ ရဲဘော်ဖြူတွေနေရာ အလံဖြူအလံနီ ကွန်မြူနစ်တွေက သေနတ်တကားကားနဲ့ အစိုးရဖြစ်သွားပြန်ပြီ ကွဲ့'ဟု စိတ်ပျက်စွာ ပြောသည်။

ကွန်မြူနစ်တပ်တွေကလည်း သူတို့ဌာနချုပ် ရုံးစိုက်ဖို့ နေရာကို မြို့တွင်း ကားတစ်စီးနှင့် လှည့်ရှာနေကြတာတဲ့။ ရင လမ်းရှိ ရွှေမောင်တိုက်ကို ဌာနချုပ် ပြုလုပ်ကြဖို့ နှစ်ဖွဲ့က လုနေကြသေးတာတဲ့။ နောက်တော့ တစ်ဖွဲ့က ရင လမ်း ဂန္ဓာန်ရပ် ဖြန့်မာတာရာ သတင်းစာတိုက်နှင့် မျက်စောင်းထိုး အဆောက်အဦတစ်လုံးတွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ မြို့တွင်း ၌ ကွန်မြူနစ်တပ်များ ဌာနချုပ်အသီးသီး ဖွင့်လှစ်ကာ နေရာယူ လိုက်ကြပြီးနောက် ဒုက္ခသည်များကို ကူညီခြင်း၊ ဆန်နှင့် အစားအသောက်များ ဝေငှခြင်းကို ဝါဒဖြန့်ချိရေးနှင့်အတူ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ထိုသို့ ဝေငှနိုင်ရန်အတွက် မြို့ပေါ်ရှိ သူဌေးများထံမှ အလှူငွေများ၊ ပစ္စည်းများ အလှူခံကြ၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က သကျသီဟ ဘုရားဝန်း အတွင်း အာစရိနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး ကိုဘရင် တစ်ယောက် သူ့ရဲဘော်များနှင့်အတူ ဝဿနရ ရွာဘက် တပ် ဖျောက်နေရာယူခဲ့ပြီး ယခုအခါ ဂန္ဓာန်ရပ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထား သည့် ဌာနချုပ်၌ လုံခြုံရေးတာဝန် တပ်ဖွဲ့အနေနှင့် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။ ဂန္ဓာန်ရပ်ဌာနချုပ်မှ တရုတ်တန်း ၂၈ လမ်း ဘက် ရောက်တော့ သူ့ကိုနှင့် မမသန်းတို့ အိမ်လေးမှာ တံခါးပိတ်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့။ အရင်တုန်းက ဒီအိမ် လေးနေရာမှ အိမ်ကြီးရခိုင်မှာ ကိုဘရင်တစ်ယောက် ကိုကို၊ မမတို့ မိသားစုနှင့်၊ တူ တူများနှင့် ဆော့ကစားကာ ပျော်ပျော် ပါးပါး နေခဲ့တာတွေ အမှတ်ရနေသည်။ ဘိုးရိပ်နှင့် အဘွားတို့ ကလည်း သန်ဆဲမြန်ဆဲ စီးပွားရေးကောင်းဆဲဆိုတော့ ပူစရာပင် စရာမရှိ ပျော်ခဲ့ကြသည်ပေါ့။ နောက်တော့ စစ်ကြီးမှာ အရင်

အိမ်ကြီးက မီးလောင်သွားသည်။ အားလုံးကလည်း ခြေဦး တည့်ရာ ပြေးကြရသည်။ ဂျပန်တွေ အင်နှင့်အားနှင့် ဝံ့ကြဲလို့ တစ်မြို့လုံး ဟုန်းဟုန်းတောက်နေစဉ် ကိုကိုတို့၊ မမတို့ မိသားစု များက အတိုးအတွားတို့နှင့်အတူ ပြေးမိပြေးရာ မေမြို့တက်ကြ တာတဲ့။ ကားလမ်းတွေ မပေါက်တော့လို့ ခက်ခက်ခဲခဲ နွား လှည်းငှားပြီး ပြေးကြတာတဲ့။ နောက် အခြေအနေ မကောင်း သေးတော့ အမရပူရ။ သည့်နောက် မင်းကွန်းဝါးချက်။ သည့် နောက် မန္တလေးအနောက်ပြင် စကုတိုက်။ မင်းကွန်းရောက် တော့ ကိုဘရင်က သူ့ကိုကို မမများဆီ စောင့်ရှောက်ဖို့ မိတ္တီလာ က မင်းကွန်းလိုက်သွားပြီး အတူနေသည်။

အရာအားလုံးမှာ ပြောင်းပြန်အချိုးနီးနီး ပြောင်းလဲသွား ပြန်ပေါ့။ ကိုဘရင်က စစ်ကြီးပြီးတော့ သူ ယုံကြည်သည့် လမ်းကြောင်းပေါ် ခြေစုံပစ် ဝင်လိုက်သည်။ ချောမွေ့သည့် လမ်းမဟုတ်၊ ခယောင်းလမ်း။ ကြမ်းတမ်းလိုက်သည့်လမ်း။ နောက်ဆုံးတော့ အခုလို သေနတ်ကိုက်လိုက်ရသည့်လမ်း။

မြို့ထဲမှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းထားရသည့် ကွန်မြူနစ် တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကလည်း နောက်ပိုင်း တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အဆင်မပြေချင်။ အတွေ့အထိ အပစ်အခတ်လေးတွေ ဖြစ်လာ သည်။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းနိုင်မှု အခြေအနေ အလားအလာက ကောင်းမွန်မည့် မျှော်လင့်ချက် ပါးလျားလာသည်နှင့် မြို့တွင်း ၌ ပြန်လည် အသက်ဝင်လာသော အသွားအလာ၊ အရောင်း အဝယ်တွေ ရပ်သွားသည်။

သည်ကြားထဲ စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက် ရတာက မတ်လ ၁၄ ရက်နေ့က ကရင်ခေါင်း ဆောင် ဗိုလ်စောစံထွန်းက မြို့ပေါ်ရှိ မြို့မမြို့ဖများကို ခေါ်ယူပြီး တွေ့ဆုံသည်။ ထိုတွေ့ဆုံသည့်ပွဲ၌ 'လူထုသတင်းစာက 'ကရင်များသည် မေမြို့၌ ကလေးသူငယ်များနှင့် မိန်းမများကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ဖြတ်သည်' လို့ ရေးသားမှုအပေါ် မကျေနပ်ကြောင်း၊ လူထုသတင်းစာတိုက်နှင့် အယ်ဒီတာထံ တွေ့ဆုံလိုကြောင်း' ပြောသည်ဟူသော သတင်းက မြို့ထဲမှာ ပျံ့နှံ့လာ၍ မြို့လူထုကလည်း လူထုသတင်းစာကို စိုးရိမ်နေ ကြသည်။ ဒီသတင်းကလည်း လူထုသတင်းစာမှာ ဖော်ပြ ပါရှိခဲ့ခြင်း ရှိမရှိက မသေချာ၊ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းမှုတွေ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကရင်တပ်က ဘယ်အချိန် လူထု သတင်းစာက တာဝန်ရှိသူတွေကို ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံလေမလဲ ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်နှင့် စောင့်နေရသည့်ကာလမှာပင် အခြေ အနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြန်၏။

မြို့တွင်း၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော ကွန်မြူနစ်တပ်များ၏ ဌာန ချုပ်စခန်းတွေမှာ အဝင်အထွက် မရှိသလောက် ငြိမ်သက်နေ တာ မြို့လူထု သတိပြုမိနေသည်။ မြို့ထဲမှာ ကင်းလှည့်နေတာ လည်း မတွေ့ရ။ ဌာနချုပ်ရုံးနှင့် နီးကပ်နေသော ရပ်ကွက်ခံများ ကတော့ အရင်ညတွေကတည်းက ရုံးထဲရှိ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်လည် သယ်ယူပြီး တပ်တွေ ဆုတ်နေတာ မြင်ရသလိုဟု

ဆိုကြသည်။ မြို့ပေါ်မှာ အစိုးရတစ်ဖွဲ့ ပြောင်းလဲမလားဟု တွေးထင်ကြရပြန်သည်။ အစိုးရတစ်ဖွဲ့ပြောင်းတိုင်း မြို့က ဒဏ်ရာနှင့် ထပ်မံအာတာရ ဖြစ်ကြရသည့် အတွေ့အကြုံကြောင့် စိုးရိမ်ကြရပြန်သည်။ မြို့ထဲက ကွန်မြူနစ်တပ်တွေ မရှိတော့ပြန်တာ ဧပြီလဆန်းတော့ သိသာလာသည်။ ရပ်ကွက်တွေထဲမှာလည်း တောကြောင်တွေ ပြန်ထလာ၏။ ညပိုင်းရောက်လျှင် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံအချို့က မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသော ညမှာ ခွေးအူသံများနှင့်အတူ ဟိုကသည်က စီခနဲ ကြားလိုက်ရလျှင် အိပ်ရာက ငုတ်တုတ် ထ၊ ထိုင်ကြရပြီး ထိတ်လန့်နေရသည်။ တစ်မြို့လုံး၌ ထိုအသံနှင့်အတူ စစ်လော်ရီကား တစ်စီးတလေ အပြင်း မောင်းနှင်သွားသလည်း ကြားရသည်။ ယခင်က ဥဩသံနှင့် မီးရထား ခုတ်မောင်းသံတွေ ကြားရသော ဘူတာကြီးကလည်း မှောင်မည်းထဲမှာ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထီးလင်းတိုက်၊ ရွှေဒဂါးကျောင်းမှာ စစ်ခိုနေသည့် ရှေ့တော်ပြေးဝင်း အသိုင်းအဝိုင်းမှ ကြားရသည့် သတင်းအရမူ နန်းတွင်းထဲတွင်ရှိသည့် ကချင်တပ်ခွဲက လက်နက်ချလိုကြောင်း ဝင်းလိုက် ဦးကျော်ဝင်းနှင့် အရှေ့တိုင်း နို့ဆီကိုစောလှတို့ကတစ်ဆင့် စစ်ကိုင်းရှိ အစိုးရတပ် ဗိုလ်မှူးကြင်ထံ ကမ်းလှမ်းသည်တဲ့။ ဒါဆိုရင် နန်းတွင်းထဲမှာလည်း ကရင်တပ်တွေ အလုံးအရင်း မရှိတော့တာ သေချာနေသည်။ အစိုးရတပ်တွေကလည်း ဆုတ်ထားသော စစ်ကိုင်းခံစစ်မှတစ်ဆင့် စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း၊ စစ်ကိုင်း သရက်ပင်ဆိပ်မှ မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး အမရပူရမှ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း၊ ပါးချက်မှ မြစ်ဖြတ်လာမည့် ရဲဘော်ဖြူ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း၊ မင်းကွန်းမှ သုံးဆယ်ပေးကို မြစ်ဖြတ်၍ ဝင်ကာ ကပိုင်မှ တစ်ဆင့် မန္တလေးတောင်ပေါ် နေရာဝင်ယူမည့် ဘီအီးတပ် စစ်ကြောင်းတွေ ဝင်တော့မည်ဟု စစ်ခိုနေကြသော အစိုးရအသိုင်းအဝိုင်းမှာ သတင်းတွေ ရောက်နေသည်။

မြို့ထဲမှာတော့ ကွန်မြူနစ်တပ်များ စခန်းချခဲ့သည့် ဌာနချုပ် အဆောက်အဦများထဲက ကျန်ရစ်သည့် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်နှင့် ဓာတ်ဆီ၊ ရေနံဆီကအစ တောကြောင်များက ဝင်၍ လုယက် သယ်ဆောင်ကြသည်။ မြို့လူထုက သူတို့အဖွဲ့ကို 'ကုန်သည်များ အဖွဲ့' ဟု ခေါ်ကြ၏။ ကျန်ရစ်သော အမြောက်တင် လှည်းနှင့် လော်ရီကားများမှ တာယာဘီးများကိုပင် ဖြုတ်ယူကြ၏။ နန်းတွင်းတွင် ဝင်ရောက်ခဲ့သည့် ကရင်တပ်များကလည်း သူတို့ ပြန်အဆုတ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းတွေကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့လို့ မီးခိုးအူအူ ထနေသည်။ အချို့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကားတွေနှင့်သာမက မီးရထားနှင့်လည်း သယ်နှင့်ကြပြီဆို၏။ ဘူတာကြီးမှ နန်းတွင်းအထိလည်း မီးရထားလမ်းက ရှိနေ၍ သယ်ယူရတာ အဆင်ပြေသည်။

ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့ ရောက်တော့ မန္တလေးမြို့သိမ်း တိုက်ပွဲတွေ စတင်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြင်က စစ်ဆင်ရေးကို ကွပ်ကဲပြီး

ဗိုလ်မှူးထွန်းစိန်၏ လေ့ကျင့်ရေးတပ်က သရက်ပင်ဆိပ်မှ အာလောင်၊ ရွှေကြက်ယက်၊ သပြေတန်းခံတပ်နှင့် စစ်ကိုင်းတံတားကို သိမ်းကာ အမရပူရမှတစ်ဆင့် မြို့တွင်းဝင်သည်။ ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်၏ တပ်နှင့်အတူ ရဲဘော်ဖြူ တပ်များလည်း ပါသည်။ ဧပြီ ၆ ရက်နေ့ရောက်တော့ နန်းတွင်းရှိ ကရင်တပ်များ တိုက်ပွဲဖြစ်သွားပြီးနောက် ညနေစောင်းသည်နှင့် နန်းမြို့ရိုးအတွင်း စနေထောင့်မှာ ပြည်ထောင်စုအလံ လွှင့်ထူခဲ့တာကို မန္တလေး မြို့သူမြို့သားများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြသတဲ့။ ဗိုလ်ကြီးဘဖြူ၏ အစိုးရတပ်က နန်းတွင်းကို ဦးစွာ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်တဲ့။

နန်းတွင်းကို အစိုးရတပ် သိမ်းလိုက်သည်နှင့် နောက်ရက်မှာ လူထုသတင်းစာကို ပြန်ထွက်ဖို့ အင်အားစုကြသည်။ ပြန်လည်၍ ထုတ်ဝေသည့် လူထုသတင်းစာတွင် စစ်ကိုင်းမှ ကူး၍ မန္တလေးကို မည်သို့မည်ပုံ ပြန်လည်သိမ်းပုံ၊ နန်းတွင်း၌ ကျန်နေသေးသော ကရင်တပ်များကို မည်ကဲ့သို့ တိုက်ထုတ်ပုံ၊ မေမြို့ဘက်သို့ ပြေးသော ကရင်တပ်များနှင့် နန်းရှေ့မှာ အောင်ပင်လယ်မှာ ဖြတ်၍ တိုက်ခိုက်ကြသည့် ပုံများကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။

စကတိုက်တွင် စစ်ခိုနေကြသော အာစရိတို့၊ အမေသန်းတို့ မိသားစုလည်း အေးချမ်းပြီဖြစ်၍ ဆရာတော်ကို ဦးတင်ကာ ၂၈ လမ်း အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ထူးထူးခြားခြားတော့ အပျက်အစီးမရှိ။ အိမ်နောက်ဖေးမှာပဲ ရွှေနဂါးရုံဘက်ကို လုယက်သူများ ဝင်ရောက်စဉ် မလိုသည့် ပစ္စည်းတွေ အမှိုက်တွေ ဝင်းထရံကျော်၍ ပစ်ချထားတာလောက်ပဲ ရှင်းလင်းရသည်။ ဒီရက်ပိုင်း အေးချမ်းပြီဟုဆို၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေလည်း ပြန်ဖွင့်ကြသည်။ ဈေးချိုကတော့ အရှိန်ယူဆဲမို့ အသားမကျသေး။

ဧပြီ ၈ ရက်နေ့ရောက်တော့ အောင်ပွဲခံ တပ်များနှင့် မြို့သိမ်း အခမ်းအနား ကျင်းပ၏။ ဦးဆောင်ကွပ်ကဲသူ ဗိုလ်မှူးကြင်က လူထုသတင်းစာတိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ နဂါးဆေးလိပ်တိုက်တွင် ရုံးခန်းဖွင့်၍ မြို့လုံခြုံရေးကို ဆောင်ရွက်နေသည်။ မန္တလေး မြို့သိမ်း အခမ်းအနားမှာ တပ်ပေါင်းစုံ ပူးပေါင်း ပါဝင်မှာမို့ မြို့လူထုကလည်း မျှော်လင့်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် မနက်လင်းကတည်းက ချီတက်လာမည့် လမ်းဘေးဝဲယာမှာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြသည်။ မနက် ၇ နာရီထိုးတော့ မျက်ပါးရပ်ရှိ စစ်ရဲဌာနချုပ်တွင် တပ်များ စုကာ ၈ နာရီထိုးသည်နှင့် စည်တော်ကြီးအဖွဲ့က ဦးဆောင်ပြီး အကျိုးဆောင်ရိက္ခာတာဝန်ခံ ခင်မာနီတိုက် ဦးဝါသဝက ကားဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ နောက်မှာက ဗိုလ်မှူးကြင် ဦးဆောင်သော တပ်များက ထိုတပ်များထဲတွင် သာယာဝတီဘက်တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသွားသော ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်၏ တပ်လည်း ပါဝင်တာမို့ မြို့လူထုက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ကြံဆိုကြ၏။ တပ်များနောက်မှာ မြို့မတူရိယာအသင်းက 'ပြည်တော်စင်'

သီချင်းကို တီးမှုတ်၍လိုက်ပါလာသည်။ မျက်ပါးရပ်မှ အေလမ်း၊ အေလမ်းမှ ၈၄ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဈေးချိုကိုဖြတ်၍ နာရီစင်မှ အာဇာနည်လမ်းအတိုင်း အရှေ့တက်ကာ မင်္ဂလာ

သွားလို့ ပျော်ရွှင်နေကြလေရဲ့။

ထိုနေ့က မြို့လူထုနှုတ်ဖျားမှာ 'အောင်စည်ရွှန်းသံ ကြားရပြီထင်။ ပြည်တော်ဝင်မယ်လေ ဟူသော တေးတစ်စက

ရေပန်းစားသွားပြန်၏။

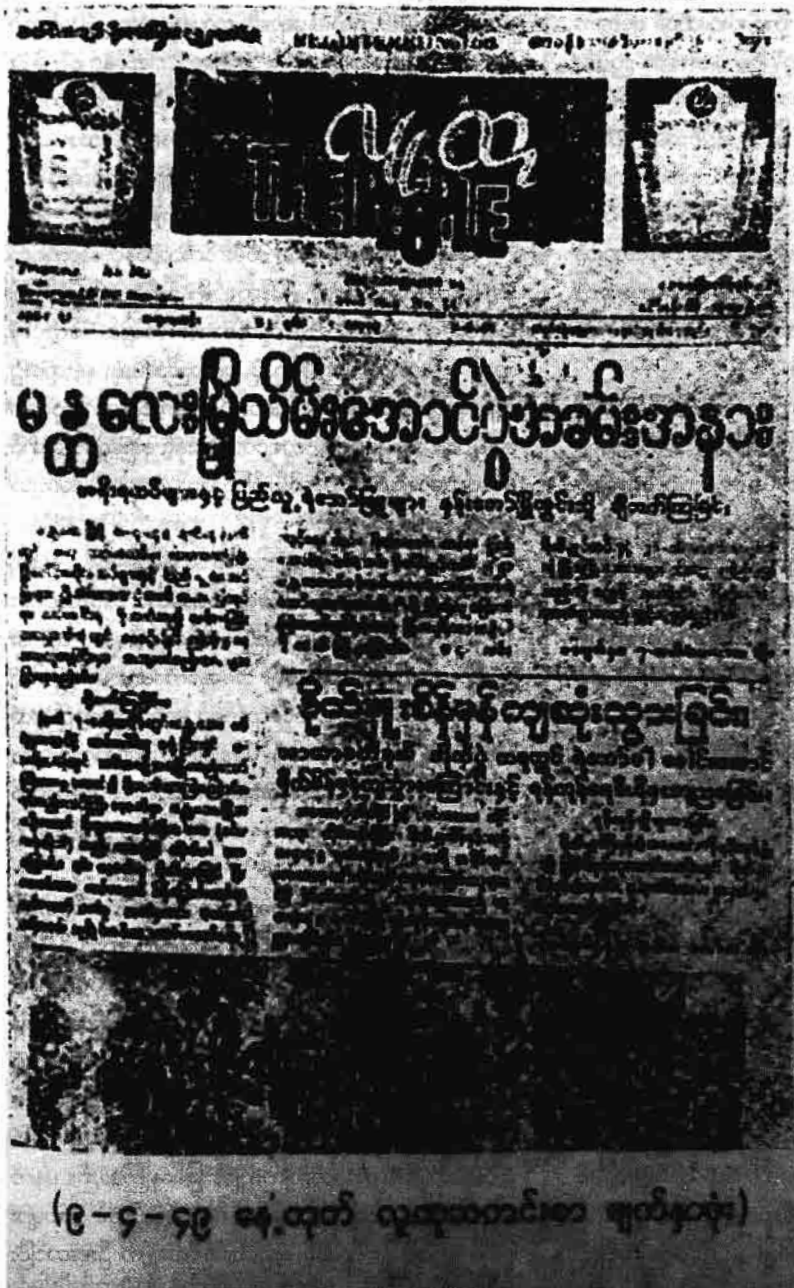
လွန်ခဲ့သော ၄ နှစ်၊ မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့ကလည်း ဂျပန်လက်အောက် သုံးနှစ် သုံးမိုး စစ်ကျွန်ပြန်ပြီး လွတ်မြောက်၍ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာ အပြန်မှာလည်း မြို့မတူရိယာ အဖွဲ့က 'ပြည်တော်ဝင်' သီချင်းနှင့် အားသစ်လောင်းကာ စိတ်ဓာတ် မြှင့်တင်ပေးခဲ့တာကိုလည်းပြန်လည် အမှတ်ရစေခဲ့ပြန်သည်။

□

၉။

ဧပြီ ၈ ရက်နေ့က မြို့သိမ်း အခမ်းအနားသတင်းကို ဧပြီ ၉ ရက်ထုတ် လူထုသတင်းစာက မျက်နှာဖုံးမှ အားပါးတရ သတင်းပေးရေးသားခဲ့သည်။(ပုံ-၃)

ဧပြီ ၉ ရက်ထုတ် လူထုသတင်းစာကို တစ်မြို့လုံးက သဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေကြ၏။ ဈေးချိုတော်က ပြန်ဖွင့်သည်။ ကိုင်းတန်းဈေးဘက်လည်း ကုန်စိမ်းသည်များနှင့် စည်ကားစေ၊ ပြုလာ၏။ ဧပြီ ၈ ရက်နေ့မှာပင် ဆက်တိုက်ပျက်ခဲ့သော လျှပ်စစ်မီးများကို ပြန်လည်ဆက်သွယ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ အဝေးပြေးကားများ၊ ကုန်ကားများလည်း ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကြပြီ။ သင်္ကြန်ကိုတော့ အရင်နှစ်တွေကကဲ့သို့ အလှပြယာဉ်များ၊ မဏ္ဍပ်များနှင့် မဆင်နွှဲနိုင်ကြ

ပုံ (၃) ၁၉၄၉ခုနှစ် ဧပြီ ၉ ရက်နေ့ထုတ် လူထုသတင်းစာ

တံခါးမှတစ်ဆင့် နန်းတွင်းထဲ ဝင်တာတဲ့။ တပ်များ ချီတက်ရာလမ်းတစ်လျှောက်လည်း ပြည်ထောင်စုအလံတွေ လွင့်ထူထားကြ၏။

မြို့လူထုကတော့ သင်္ကြန်မကျမီ ၇ ရက်စော၍ အေးချမ်း

သေး။ သို့သော် ဧပြီ ၁၇ ရက်၊ နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့မှာတော့ မြို့လုံးကျွတ် အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်နာပွဲကြီး ကျင်းပကြသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ဝမ်းသာစရာကောင်းသည့်သတင်းတစ်ခုက မေမြို့ကိုလည်း အစိုးရတပ်က ပြန်လည် သိမ်းယူနိုင်လိုက်ပြီဟူသော

သတင်းဖြစ်သည်။

အာစရိ၏ ၂၈ လမ်းအိမ်မှာတော့ နေသားကျကြပြီဖြစ်၍ အပေါင်းအသင်းနှင့် တပည့်များ မနက် လက်ဖက်ရည်သောက် ရင်း ရောက်လာကြပြီ။ အိမ်၌ လူစုသည့် အချိန်မှာပဲ ဝမ်းသာ စရာ သတင်းတွေ အပြန်အလှန် ဖောက်သည်ချ ပြောဆိုနေကြ ရင်း ပျော်ရွှင်အံ့မြူးနေကြခိုက် နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်၏ သား ဖြစ်သူ မောင်နန်းတင်တစ်ယောက် ပေါက်ချလာ၏။ မျက်စိ မျက်နှာက မကောင်း။ အာစရိကိုတွေ့တာနှင့် ခေါင်းခွေကာ ဟီးချိုလိုက်ပြီး သူ့ဖခင်မှာ တိုက်ပွဲများဖြစ်စဉ်က ဆုံးသွား ကြောင်းပြောတော့ အားလုံးမှာ အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားကြ၏။ ရုတ်ခြည်း မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရတာမို့ အာစရိမှာ အငေး သားဖြစ်သွားကာ မောင်နန်းတင်၏ ပခုံးလေးအား ဆွဲထူမ၍ 'ဖိုးနန်းရယ် တို့ကို ချက်ချင်းဘာလို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ ကွယ်'ဟု မချီတင်က ဆိုသည်။ မောင်နန်းတင်က 'ဦးလေး ရယ်...တကယ့်တိုက်ပွဲတွေ အပြင်းအထန် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ဆို တော့ အသုဘကိုတောင်မှ နန်းရှေ့က အစိုးရတပ်ကို အကြောင်း ကြားပြီး အပစ်ရပ်ပေးတဲ့အချိန် သိပြီဟုရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖခင် ကြီးရဲ့ အတိတ်ကံကြောင့်ရတဲ့ အချိန်လေး စည်စည်ကားကား မြေချနိုင်ခဲ့ပါတယ်'ဟု မျက်ရည်ကျရင်း ပြောသည်။

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ်'ဟူသော အားလုံး၏ သံလို စိတ်ကို မောင်နန်းတင်က 'အခြေအနေ မတည်ငြိမ်တာနဲ့၊ ဖေဖေ က ရန်ကုန်က နောက်ဆုံးထွက်လာတဲ့ ရထားနဲ့ မန္တလေးကို ပြန်ခဲ့တာ။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ခင်မကန်တိုက်ထဲက ဦးသုဇန ကျောင်း ဝင်ကန်တော့တာမျိုး။ နောက်ရက်တွေ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်တော့ ကျောင်းထဲမှာပဲ သွားနေတာ။ ကရင်တွေ နန်းရှေ့က ဝင်လာပြီဆိုတော့ ဖေဖေက ကျောင်းပေါ်ကနေ တက်ကြည့် သေးတာတဲ့။ နောက်ရက်တွေ တိုက်ပွဲက စိပ်လာတဲ့အချိန် ဖေဖေလည်း လေနာတယ်။ လေနာတယ်ဆိုပြီး ဗိုက်ကို နှိပ်နေ တော့တာပဲ။ နောက်ရက်တွေမှာ အိမ်ကနေ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြောင်းနေတယ်။ ကျောင်းအောက် ခုတင်လေးပေါ် ဖျားနေ တော့ ဘုန်းကြီးသင်္ကန်းတွေနဲ့ ခြုံပေးထားရတာ။ ပစ်ကြခတ် ကြတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ဘယ်ဆရာဝန်မှလည်း မပင့်နိုင်ဘူးလေ။ အပစ်အခတ်ရပ်မှ ပင့်မယ်၊ ဒီလောက်လည်း ရောဂါသည်မယ် မထင်လို့စောင့်နေတာ။ နှစ်ရက်နေတော့ ဆုံးတာပါပဲ။ သိပြီဟု ဖို့ကိုလည်း ကျောင်းက သံဃာတွေက စစ်တပ်သွားပြောပြီး အပစ်ရပ်ခိုင်းရတာ'ဟု တရစပ် ပြောသည်။ အာစရိကတော့ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ဆေးလိပ်ကို တတွင်တွင် ဖွာနေတော့သည်။ ဇေဇေတော့ 'ဪ...ဆရာ ဆရာ'ဟု တိုးတိုးရေရွတ်ပြီး 'ဆရာရေ...အမျှ၊ အမျှ၊ အမျှ'ဟု ဆိုဆိုနှစ်နှစ် အမျှဝေနေတော့ အားလုံးက စိတ်မကောင်းကြ။

□

အာစရိနှင့် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြား တစ်မနက်မျှသာ ပျော် ရွှင်ခွင့်ရပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုက ချက်ချင်းရောက်ကာ မင်းမူ

သွားသည့်အလား။ မန္တလေးမြို့ကြီးကလည်း မြို့သိမ်း အခမ်း အနားနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဆင်နွှဲကာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြ ဖို့ပြင်ဆင်တာ တစ်လကျော်မျှရှိသေး။ ထိတ်လန့်ဖွယ်သတင်း က ချက်ချင်း ဖုံးလွှမ်းသွားပြန်သည်။ နှစ်ဆန်း ၂ရက်၊ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့မှာပဲမြို့ပေါ်မှာ နေရာယူထားသော ရဲဘော်ဖြူများ က မြို့ဆင်ခြေဖုံးတွေဆီ ဆုတ်ခွာတပ်ဖျောက်ထားသည့် ကွန် မြူနစ်တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ အစိုးရတပ်ကို ပြန်တိုက်နေပြီ ဟူသော သတင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းအစိုးရတပ်က နန်းတွင်း၌သာ ချပ်ကိုင် နေရာယူထားသော်လည်း မြို့ပေါ်ကို ရဲဘော်ဖြူများက ထိန်းသိမ်းထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုရဲဘော်ဖြူ များက အစိုးရတပ်ကို ပြန်တိုက်လေတော့ မြို့တွင်းမှာ အလိုလို နေရင်း ရဲဘော်ဖြူနှင့် ကွန်မြူနစ်များချပ်ကိုင်မှုအောက် ရောက် သွားတော့သည်။ အစိုးရတပ်က နန်းတွင်းမှာ၊ ပုန်ကန်သူများက မြို့ထဲမှာ။ မြို့လူထုက ဘယ်သူ့ အားကိုးကြရတော့မည်နည်း။ အားလုံး စိုးရိမ်မှုများနှင့် တုန်လှုပ်ကုန်ကြပြီ။

မြို့ပြင်ရှိ ပုန်ကန်သူများက အစိုးရတပ်ကို တိုက်မှာလား။ အစိုးရတပ်ကပဲ နန်းတွင်းကနေ အပြင်ထွက်တိုက်မှာလား။ ကြားက မြို့လူထုခမျာ အပြင်ပင် မထွက်ဝံ့ကြ။ ရဲဘော်ဖြူနှင့် ကွန်မြူနစ်များက ဆုတ်မှာလား၊ တက်မှာလား။ အစိုးရစစ်တပ် ကိုပဲ တပ်ကူတွေထပ်ရောက်လာပြီး အပြင်ထွက်တိုက်မှာလား။ ဘာမှ မရေရာ၊ မသေချာတော့။ ဒီလိုနှင့် ဧပြီ ၂၂ ရက်မှာတော့ ရဲဘော်ဖြူနှင့် ကွန်မြူနစ်များ မြစ်ဆိပ်ကပ် ပြန်ဆုတ်သွားပြီဟု ဆိုပြီးနောက် မိတ္ထီလာ မြင်းခြံဘက်မှ ကွန်မြူနစ်တပ်များ စစ်ကူရောက်လာလို့ နန်းတွင်းကို ပြန်တိုက်တော့မည်ဟု ကြားလာရပြန်၏။

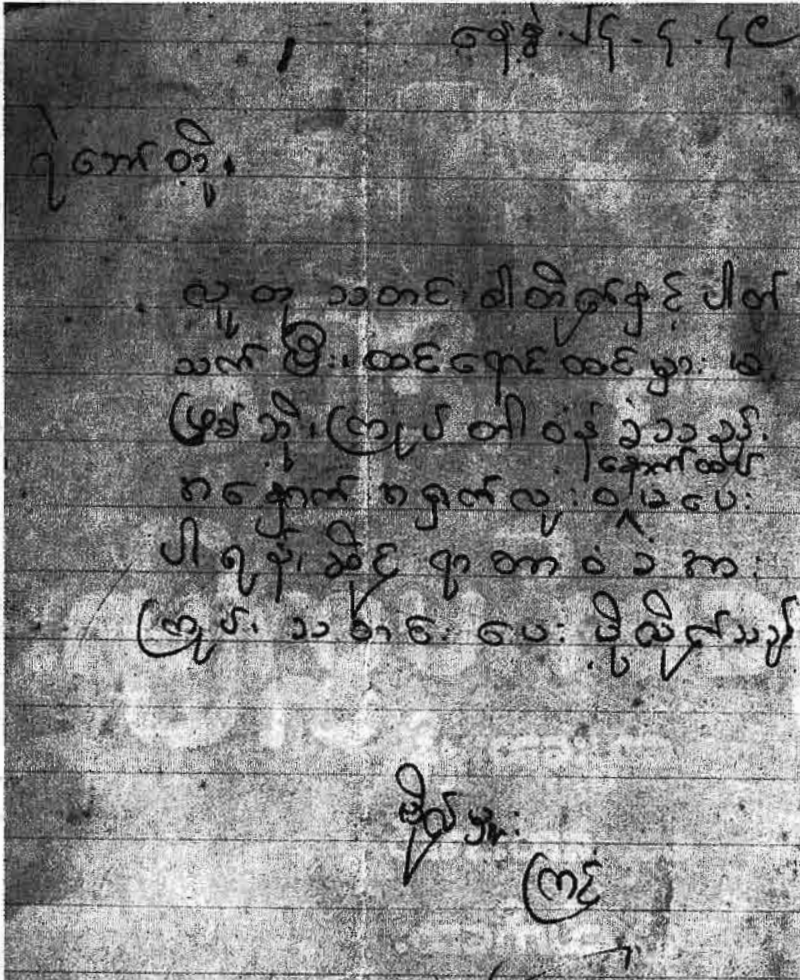
ဧပြီ ၂၃ ရက်နေ့မှာတော့ အစိုးရတပ်က အလုံးအရင်းနှင့် ပြန်တိုက်တော့မည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရပြီး မြို့တွင်းမှာ လည်း တစ်နေကုန် ပစ်သံခတ်သံတွေ ကြားနေရသည်။ ဧပြီ ၂၄ ရက် နေ့ခင်း ၁၁ နာရီခန့်တွင် မင်္ဂလာတံခါးဆီမှအမြောက် စိန်ပြောင်း ပစ်ဖောက်သံများ တရစပ် ကြားရပြီး မြို့တွင်းသို့ ရှင်းလင်းရေး ဆောင်ရွက်သည်။ ပုန်ကန်သူများ မတ္တရာဘက်၊ ပုသိမ်ကြီးဘက်များဆီ ဆုတ်သွားကြ၏။ မြို့ပေါ်မှာ ပစ်ခတ်မှု များ၊ ဖမ်းဆီးမှုများ ရှိနေသည်။ ထိုနေ့မှာပင် မြို့တွင်းသို့ အစိုးရတပ်များ ဝင်လာပြီးနောက် မြို့လယ်ကောင်မှ မြည် ဟည်းသော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရတော့သည်။

သတင်းက ချက်ချင်းပျံ့နှံ့လာ၏။ လက်ဆည်ကန်၊ ဂူန္တန် ဆေးရိုးဝင်းထဲက လူထုသတင်းစာ ပုံနှိပ်တိုက်ကို အစိုးရတပ် က ဒိုင်းနမိုက်နှင့် ဖောက်ခွဲလိုက်တာတဲ့။ တစ်မြို့လုံး စိုးရိမ် တကြီး ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆက်တွဲ ကြားလိုက်ရတာက တိုက်ရှင် လူထုဦးလှနှင့် အယ်ဒီတာချုပ် ရွှေအောင်ကိုလည်း နန်းတွင်းစစ်တပ်က ခေါ်သွားပြီတဲ့။

အာစရိမှာ ၂၈ လမ်းအိမ်မှ သူ့ခုတင်လေးပေါ် အေးအေး လူလူ နားနေစဉ် ဝန်းခနဲပေါက်ကွဲသံကြီး ကြားလိုက်ရပြီး နေ

ကြီးပါတုန်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရစဉ် အနားရှိ ကိုဘသင်က ဒိုင်းနမိုက်ခွဲသံပဲဟု မှတ်ချက်ပေး၏။ အာစရိက 'ဟုတ်မယ်ကွဲ့။ သိပ်မလေးလောက်ဘူး'ဟု စိုးရိမ်သံဖြင့်ပြောသည်။ လူထုသတင်းစာပုံနှိပ်ကို ဒိုင်းနမိုက်ခွဲ ခွဲတယ်ဆိုတာ၊ သူမိတ်ဆွေ လူထုကိုလှနှင့် သူလေးစားသော ဆရာရွှေဒေါင်းတို့ကို နန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီဆိုတာတွေ ဆက်တိုက်ကြားရတော့ အာစရိ ရင်ဖိနေရသည်။ 'အခုအချိန် စစ်တပ်ကလည်း တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့်ကွဲ့။ ဘာပဒေမု မရှိတော့

နဲ့ ရောက်လာတဲ့ စစ်သားတွေက သေနတ်နှင့် ချိန်ထားတာတဲ့။ လူထုဦးလှနဲ့ ရွှေဒေါင်းကိုလည်း စစ်ဂျစ်ကားနဲ့ နန်းတွင်းခေါ်သွားပြီတဲ့။ သေနတ်နဲ့ ချိန်ထားတဲ့ ဘေး မလှမ်းမကမ်းမှာလည်း အားလုံးက စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေရတာတဲ့။ စစ်သားကလည်း မဆုတ်ဘဲ သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး မအမာကလည်း ကလေးတွေ ဖက်ထားရင်း စစ်သားသေနတ်ရှေ့ မတ်တတ်ရပ်နေမြဲတဲ့။ စစ်သားကို ဘယ်သူမှလည်း မတောင်းပန်ဝံ့ကြ။ အာစရိမှာ ထိုသတင်း ကြား

ပြန်တော့ ပုတီးစိပ်ရာကပင် ရပ်သွား၍ 'ဘုရား' တဲ့၊ သည်။ 'ခုကွပါပဲ၊ ဘာတွေ ဒီလောက် ဖြစ်ကုန်တာလဲကွယ်။ ကိုလှတို့၊ မအမာတို့ဆိုတာ ပညာတတ် လူရိုးလူအေးတွေ။ မကြားဝံ့မနာသာ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပါပဲ။ ဘုရား၊ ဘုရား။ ဆရာကြီး ဦးရာဇတ်ကလည်း မရှိတော့ဘူး။ မြို့မှာလူကြီးတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား။ မသင့်တော်တာ မတားကြတော့ဘူးလားကွယ်။ ဆရာရာဇတ်ရှိရင် ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး'ဟု တဖွဖွ ပြောနေ၏။

အားလုံးမှာ စောစောက ဒိုင်းနမိုက်ကဲ့သို့ ကြားရာဘက် အရပ်အဖျား နောက်ထပ် သေနတ်သံကြားရမည်လားဆိုတာ စိုးရိမ်တကြီး နားစွင့်နေကြရသည်။ အသက်မျှပင် မရှူဝံ့။

ထိုနေ့က သေနတ်သံထပ်မံမကြားရသော်လည်း ဘေးမကြီးမှာ အတော်နာမကျန်း ဖြစ်လိုက်သည်။ အာစရိကလည်း မအိပ်ဘဲ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီး တစ်ည

လုံး ငုတ်တုတ် ထိုင် ပုတီးစိပ်နေတာတဲ့။

ညဉ့်ဦးပိုင်း ကြားရသည့် သတင်းမှာတော့ မအမာတို့ မိသားစု ဘေးကင်းရန်ကင်း ဖြစ်ပါသတဲ့။ လူထုဦးလှနှင့် ဆရာရွှေဒေါင်းလည်း နန်းတွင်းမှ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ လူထုဒေါ်အမာနှင့် ကလေးတွေလည်း ဆရာတော်တစ်ပါး၏ တောင်းပန်မှုနှင့်အတူ နန်းတွင်းမှ အကြောင်းကြားမှု တစ်ပြိုင်နက် ရောက်လာပြီး စစ်သားက သေနတ်ရင်သွားပြီး

ပုံ (၄) လူထုတိုက်အတွက် ဗိုလ်မှူးကြင်ရဲ့စာ
ဘူးဆိုကာ ပုတီးကို ကောက်ကိုင်သည်။ မြို့ထဲမှာတော့ ရုတ်ရုတ်သံသံ။
ခဏနေတော့ အောင်ဇေယျာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ပိတ်မိနေသော မောင်အေးမောင်နှင့် ကိုသိန်းတန်တို့လည်း အမောတကော ရောက်လာကြပြန်၏။ သူတို့မျက်နှာမှာ ကြောက်လန့်မှုတွေ စိုးရိမ်မှုတွေ ဖုံးမရဖြစ်နေသည်။ အောင်ဇေယျာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လူထုမအမာရဲ့ မြန်မာစက္ကူဆိုင် ရှေ့ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ မအမာနဲ့ ကလေးတွေကို ဂျစ်ကား

အိမ်ထဲပြန်ပို့လိုက်သတဲ့။

ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်အတွက် မန္တလေးကို တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းထားရသော ဗိုလ်မှူးကြင်က သူ့အရာရှိ၊ သူ့ ရဲဘော် များကို အိမ်နီးစားတစ်စောင် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ လူထုတိုက် နှင့် ပတ်သက်၍ သူ တာဝန်ယူကြောင်း၊ အထိအခိုက် အနှောင့် အယှက် မပေးကြရန် ဖြစ်သည်။ (ပုံ-၄)

ထိုအခါကျမှ မြို့လူထုမှာ သက်ပြင်း ချလိုက်ကြရတော့ သည်။ မန္တလေးကိုတော့ စစ်တပ်က အလုံးစုံ ထိန်းသိမ်း လိုက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

အာစရိကတော့...အသင်းကိစ္စတွေ ပြန်မလုပ်သေး။ မငြိမ်သေးဘူးကွယ်ဟုပဲ အပေါင်းအသင်းနှင့် တပည့်တွေကို ပြောနေသည်။ ဒီရက်ပိုင်း မန္တလေးအနီးအနား ရွာတွေမှာတော့ အလံဖြူ၊ အလံနီ၊ ကွန်မြူနစ်တပ်များနှင့် အစိုးရတပ်များ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေကြဆဲ ဖြစ်၏။ တစ်ရက် ကိုဘသက် ရောက်လာစဉ် အာစရိနှင့် ၂၉ လမ်းထိပ်က ဦးမောင်ကြီး၏ ဗဟို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း သည်အကြောင်းတွေ ပြောနေကြသည်။ သတင်းအစအန ပြတ်နေသော ကိုဘရင် အကြောင်းပဲပေါ့။ မြို့ပေါ်မှာ သူတို့တပ်တွေ ဌာနချုပ်ဖွင့်ကြချိန်၊ ဂန္တနံရပ် ဌာနချုပ်မှာ ကိုဘရင်တစ်ယောက် တပ်နှင့်လုံခြုံရေး ပါလာမှန်း ကိုဘသက်က သိနေသည်။ ထို့နောက် ဆုတ်ခွာ သွားတာရော၊ အစိုးရတပ်နှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်တာရော၊ အခု လတ်တလော မတ္တရာဘက်မှာ လှုပ်ရှားနေတာတွေရော ကိုဘသက်က သတင်း အဆက်မပြတ်လှ။ 'မြန်မာ့လမ်းစဉ် သတင်းစာမှာ သူတို့တိုက်ပွဲသတင်းတွေ အမြဲ ပါတယ်ကွယ်။ တို့များက စောင့်ဖတ်နေတာ။ ကိုကိုလူသတင်း ဘယ်နေ့ပါမလဲ ဆိုတာ'ဟု ကိုဘသက်က အာစရိကို ပြောသည်။ (ပုံ-၅)

အာစရိက 'မတ္တရာဘက်မှာလည်း ဗိုလ်သန်းစိန်တပ်နဲ့ ကွန်မြူနစ်တပ်တွေ သုံးရက်တောင် တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်သေး တယ်'ဟု ဆေးလိပ်ခဲရင်း ပြောသည်။ အာစရိက ဆက်၍ 'အင်း...မောင်ဘရင်အတွက်လည်း ပူရသလို၊ ဆရာသား မောင်နန်းတင်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်မကျေသလို ခံစားနေရတယ်။ ဆရာတင် မရှိတော့တဲ့ အချိန် ကျွန်တော်က ဒီကလေးတွေအပေါ် တာဝန်ရှိတယ်လေ။ ဆရာတင်က ရန်ကုန်မသွားခင် ပြောခဲ့တယ်။ မောင်နန်းတင်နဲ့ ခင်စန်းတင်ကို ပေးစားပြီး ဇာတ်ထောင်ပေးရဦးမယ်ဆိုတာ လေ။ အခု ဆရာတင် မရှိတော့ ကျွန်တော့် တာဝန်ရှိလာပြီပေါ့ ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ မျက်နှာပူ စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ဟိုတစ်နေ့က ခင်စန်းတင်လာတယ်။ သူတို့ ဇာတ်ထောင်ပြီးပြီတဲ့။ သူ့အတွက် ဦးလေးက သီချင်း လေးတစ်ပုဒ် စပ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါ ဒီနေ့လာယူမှာ'ဟု ဆိုတော့ ကိုဘသက်က 'ကိုကိုက သီချင်းချပေးရမှာပေါ့။ အိမ်ကစောင့်မှာ မဟုတ်လား'ဟု ထောက်သည်။

အာစရိက ဆေးလိပ်မီး သေနေလျက် ဖွာလိုက်ပြီး မီးသေ မှန်းသိ၍ သူ့လက်စွဲ ရှိတင်စင် ဓာတ်မီးခြစ်နှင့် မီးညှိကာ အဲဒါ ပေါ့။ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ပဲ ကူညီနိုင်တာ မျက်နှာပူလွန်းလို့။ မောင်ကံကိုပဲ သီချင်းပေးပြီး ခင်စန်းတင်လာရင် တက်ခိုင်း ထားခဲ့တယ်။ သူ့ဆိုက်ကားနဲ့ တရုတ်တန်းဘက်က ဝင်လာတာ မြင်တော့ မောင်ကံနဲ့ မတင်ကြည်ကို မှာပြီး ရှောင်ထွက်လာခဲ့ တာ။ ကျွန်တော် တာဝန်မကျေတာတွေ အများကြီးဗျာ'ဟု ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောသည်။ နှစ်ဦးသား ဘာစကားမျှ မပြော ကြဘဲ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ ရှေ့မှာချကာ ငူငူကြီး ထိုင်နေ ကြတာ အကြာကြီး။ နှစ်ဦးသားဆီမှ ဆေးလိပ် မီးခိုးငွေ့တွေ ကတော့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး အသက်ဝင်လို့ပေါ့။

အကြာကြီး ထိုင်နေပြီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အာစရိကို မောင်ကံက ဆီးပြောသည်။ မခင်စန်းတင် လာသွားပြီတဲ့။ သီချင်း တက်ယူသွားပြီတဲ့။ သီချင်းတက်အပြီး ချွေးခံအင်္ကျီ အိတ်လေးထဲက ငွေအိတ်ကို အာစရိအတွက် သီချင်းဖိုး ကန်တော့သတဲ့။ အာစရိ မှာထားသည့်အတိုင်း သီချင်းဖိုး မယူဘဲ ဇွတ်ပြန်ပေးတော့ မခင်စန်းတင် မျက်ရည်ကျသတဲ့။ 'ဖေဖေတင် မရှိတော့တဲ့နောက် ကိုနန်းတင်နဲ့ သူတို့အဖို့ ဦးလေးက မိဘအရာပါပဲ။ ဦးလေးကို အိမ်ဦးခန်းမှာထားပြီး ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ရမှာ သူတို့တာဝန်ပါ။ သို့ပေမဲ့ သူတို့အဖို့ အိမ်ထောင်ဦးလည်းဖြစ်ပြန်၊ ဇာတ်ထောင်စ ရုန်းကန် ရတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်ပြန်ပြီ ဦးလေးအပေါ် တာဝန်မကျေတာ စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် မျက်ရည်ကျကြရတယ်။ အလွတ်သဘော ငွေစကြေးစ မဖြစ် စလောက် ကန်တော့ပြန်ရင်လည်း ရိုင်းရာကျမှာမို့ သီချင်းလေး တစ်ပုဒ်အပ်ပြီး ဉာဏ်ပူဇော်ခအနေနဲ့ ကန်တော့ရမှ သူတို့မှာ စိတ်ချမ်းသာမှာမို့ ဦးလေးကို လက်ခံပေးပါ။ လက်ခံဖို့ အင်အား အကြောင်း ပြောပြပေးပါ'လို့ ဆိုကာ ငွေအိတ်ကို အာစရိ ခုတင်ခေါင်းရင်း တင်ပြီး ဒူးတုပ်ဝတ်ချ ကန်တော့သွားတယ်' ဟု မောင်ကံ၏ စကားသံမှာ အာစရိ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ သွားပြန်သည်။

အဲဒီညကလည်း အာစရိ တစ်ညလုံး မအိပ်။ ဖယောင်း တိုင်တွေထွန်းကာ ညလုံးပေါက် ပုတီးစိပ်ပြန်သည်။ ဘေးမ ကြီးလည်း အမောဖောက်ပြန်၏။

၁၀၈

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလအတွင်းမှာ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု အစီအစဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်က စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာများ မန္တလေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်က နိုင်ငံဘာ ၇ ရက်မှ ဒီဇင်ဘာ ၈ ရက်အထိ မန္တလေးမှာ တစ်လကြာ ရုံးထိုင်စဉ် ရန်ကုန်၊ မန္တလေး စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ များ တွေ့ဆုံမိတ်ဆက် အလည်အပတ်ခရီး ဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီး ချုပ် မန္တလေးရှိခိုက် စာဆိုတော်နေ့နှင့် ချိန်ကိုက်ကာ ဒီဇင်ဘာ

www.burmeseclassic.com

ပုံ (၅) တိုက်ပွဲသတင်းတွေပါတဲ့ မြန်မာ့လမ်းစဉ် သတင်းစာ

လအတွင်း စီစဉ်သည့် ခရီးစဉ်မှာ ရန်ကုန်က စာရေးဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာလည်း လိုက်ပါလာသည်။ ဆရာ ဒဂုန်တာရာက ငယ်စဉ်ကတည်းက စန္ဒရားတီးခတ်သူ၊ ကျွမ်းကျင်သူ။ အထူးသဖြင့် ရတုလင်္ကာနှင့် မဟာဂီတများ ကျွမ်းဝင်သူ။ သူက မြို့မငြိမ်း သီချင်းတွေကို နှစ်သက်သည်။ နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုကို အခြေပြု၍သိသော နတ်သျှင်နောင် သီချင်းနှင့် သက်ဆက်သီချင်းကို အထူး နှစ်သက်သူ။ ဂျပန်ခေတ်ကာလ ရွှေတောင်ကြားမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့် အတူနေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်က ဒဂုန်တာရာကို စန္ဒရားနှင့် သက်ဆက်သီချင်းတီးဖို့ တောင်းဆိုခံရသူ။ ဆရာဒဂုန်တာရာ မန္တလေးရောက်ခိုက် သူလေးစားသော မြို့မငြိမ်းကို အထူး တွေ့ဆုံလိုသတဲ့။

ထို့ကြောင့် မန္တလေး စာရေးဆရာများနှင့် ညစာစားပွဲ၌ ဆုံသောအခါ ဆရာ မြို့မငြိမ်းလွင်ကို ဆရာ ဒဂုန်တာရာက 'မြို့မငြိမ်းကို တွေ့ချင်တယ်ဆရာ၊ မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါ' ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆရာမြို့မငြိမ်းလွင်က 'ယခုအခါမှာတော့ မြို့မငြိမ်းက ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူးနဲ့တူတယ်' ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆရာဒဂုန်တာရာလည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့။ ဆရာမြို့မငြိမ်းလွင်၏ အဖြေစကားအပေါ်လည်း ဆရာဒဂုန်တာရာ နားမလည်နိုင်ခဲ့။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာမြို့မငြိမ်းကို ဆရာဒဂုန်တာရာ တွေ့ဆုံခွင့် မရခဲ့သည်တဲ့လေ။

ထိုအကြောင်းကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်က ထုတ်ဝေသော မြို့မ စိန်ရတု မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာဒဂုန်တာရာ ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်ရတော့ ဖတ်ရသူ အချင်းချင်းလည်း ဆရာမြို့မလွင်၏ အဖြေစကားအပေါ် ပဟောဠိထုတ်ကြသည်။ ဘာလို့လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ အချင်းချင်းလည်း ငြင်းကြခုံကြရသေး၏။

ထိုစဉ်ကာလများ အတွင်းမှာပင် မန္တလေးနန်းရှေ့ အောင်ပင်လယ် ကန်ပေါင်ရိုးအနီး လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ အိမ်ကလေး တစ်လုံးဆောက်ကာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည့် စာရေး ဆရာလေးတစ်ဦးထံ ထိုအနီးအနား ရေစစ်ကန်၏ အရှေ့ဘက် အနီး၌ နေထိုင်သည့် ဆရာမြို့မငြိမ်း၏ သမီးကြီး၊ ပန်းချီပေါ်ဦး သက်၏ဇနီး ဒေါ်တင်ကြည်က အားပေးစကား ပြောရင်း ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်ရာတွေကို ပြောဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာလေးကလည်း သီချင်တာလေးတွေ မေးမြန်းပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့နှစ်ဦး စကားပိုင်းက နာရီအချိန်ပင် ကြာခဲ့။ အိမ်သားများကပင် စိတ်ဝင်တစား နားထောင် နစ်မြှောက်ကြရဲ့။

မြို့မငြိမ်းနှင့် သူ့မိသားစု ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း စစ်ပြေးကြပုံအကြောင်း၊ ၂၈ လမ်းအိမ်မှာ ဆရာတပည့်တွေ စုံစွာ တီးလုံးတိုက် သီချင်းတိုက်ကြတဲ့အကြောင်း၊ စန္ဒရားအေးမောင်အကြောင်း၊ ကိုဘသင်အကြောင်း၊ ဂျာကုစမ်းဇင်း သီချင်းအကြောင်း၊ မြို့မငြိမ်း အဘိုးနှင့်အဘွား၊ သူ့ ဓားနှင့်

ဘေးမကြီးတို့အကြောင်း၊ ပြည်တွင်းစစ်ကာလ စစ်ပြေးကြပုံ အကြောင်း။

ပြည်တွင်းစစ်အတွင်း ဆင်းရဲမှု၊ ဒုက္ခသုက္ခနှင့် စိတ်အနာ တရများအကြောင်း၊ မင်းသမီး ခင်စန်းတင်နှင့် ချစ်သူ/သြဇာ သီချင်းအကြောင်း။

အထူးသဖြင့် ထိုစဉ်ကာလ ဆရာမြို့မငြိမ်း မိသားစုနှင့် သွေးရင်းသားရင်းပမာဖြစ်သူ၊ ယုံကြည်ချက် ခိုင်မာလွန်းသူ ညီအစ်ကိုတစ်ဦး၏ ပြည်တွင်းစစ်ကာလအတွင်း စစ်၏ သားကောင်တစ်ဦးအဖြစ် ဇာတ်သိမ်း မကောင်းပုံအကြောင်း၊ လူပြန်မရောက်တော့ဘဲ ဆရာမြို့မငြိမ်းထံ ရောက်ရှိ လက်ခံရ လိုက်သော ကျည်ဆန်ရာ ဗလပွနှင့် သွေးခြင်းခြင်းနီ မိတ္တီလာ ဝမ်းတွင်းချည်ထည် အင်္ကျီလေးအကြောင်း။

တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက် အားကိုးခဲ့ရသော အတွား ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးကလည်း စစ်ပန်းဒဏ်ဖြင့် ကွယ်လွန်သွား ခြင်းအကြောင်း။

‘စိတ်ဒဏ်ရာတွေက အဘဆီမှာ စုပြုံကျနေတဲ့အချိန်၊ အန်တီတို့ ဆွေမျိုးထဲက အဘနဲ့ ညီအစ်ကို တူဝရီးလိုနေတဲ့ တစ်ယောက် ပြည်တွင်းစစ်မှာ စားစာခံ ဖြစ်သွားတယ်။ ဖမ်းမိ မိချင်း ကွပ်မျက်ခံရတာ အဘ သိသွားတယ်။ အဲဒီကတည်းက အဘက သွေးအရောင်ကို မခံစားနိုင်တော့တာကွယ်။ အန်တီ အင်္ကျီ ကြက်သွေးလေး လျှော်ပြီး လှမ်းထားတာ မြင်တော့ ဘာမပြော၊ ညာမပြော ဝါးလုံးနဲ့ ထိုးပြီး အိမ်ရှေ့မြောင်းထဲ ပစ်ချတယ်။ ၂၇-လမ်း သနန္တနု ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းကို ကန်တော့လာတဲ့ ဘာဘုတွေ မင်္ဂလာဆောင်က သတိသမီးများ ဆာရီနဲ့ ပဝါပန်းဆီရောင်တွေ ဝတ်လာရင် အိမ်ထဲကနေ တွေ့ ရာနဲ့ လှမ်းပစ်တာ။ အဲလို စိတ်အခန့်မသင့် ဖောက်ပြန်မှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။ အဘက ဘယ်သူမှလည်း အတွေ့မခံဘူး။ သူ့ ခုတင်မှာပဲ ခွေခွေလေး အိပ်နေတော့တာ။ အိမ်ကလည်း အဘ ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ စောင့်ကြည့်ရတာ။ အသင်းတိုက် လည်း မသွားတော့ဘူး။ အမြဲ ငေးငိုင်နေတာ။ တစ်ရက်က သူနေကောင်းတယ်မှတ်ပြီး အိမ်မှာ လူစုံတုန်း ကရင်တွေ မဝင်ခင်က တိုက်လက်စ လှကြစမ်းဗျာတို့ သီချင်းကို ပြန် တိုက်ကြပါရောလား’

အန်တီဒေါ်တင်ကြည်က သူ့အဘအကြောင်း အတိတ် အကြောင်းတွေပြောရင်း အသံတွေချိန်နှင့် ငေးရီသွားသည်။

ကိုအေးမောင်က သူ့ဟန်ပန်အတိုင်း စန္ဒာရားရုံမှာ တစောင်း ထိုင်ပြီး လက်ကွက်တွေပေါ် သူ၏ သွယ်လျရှည်လျားသော လက်ဆယ်ချောင်းကို တင်ထားသည်။ ဟာဝေယံ ရုပ်အင်္ကျီ အပြင်ထုတ်ဝတ်ထားသည့် ကိုဘသင်က ဒယ်ဘယ်လ်ဗေ့မန်ကို ကိုင်ထား၏။ ကိုဘသင်က တယော၊ မောင်ကံက တယော၊ ကိုလုဒင်က တာပလာစုံလေး ရင်ခွင်ပိုက်ထားသည်။ ထို့ နောက် ကိုတင်မောင်၊ ကိုချို၊ ကိုဘဒင်၊ ကိုဘဌေတို့က ထရန် ပက်၊ ဆိုက်ဆိုင်ဖုန်း၊ ကောနက်၊ ကလယ်ရီနက်စသော တူရိယာ

တွေ အဆင်သင့်၊ ကိုသိန်းတန်က စည်းဝါးကိုင်သည်။

ကိုအေးမောင်၏ လက်ဆယ်ချောင်း အထိအတွေ့ အတို အခတ်မှာ ညက်ညောသော တေးသံ လွန်ထွက်လာ၏။ ကိုဘသင်က တယောဘိုးတံကို အိမ်လေးဆွဲသည်။ မောင်ကံ ကလည်း ထက်ကြပ်လိုက်၏။ အဖွင့် မဟာဂီတအသွားမှာ နုနုညက်ညက်လေးမို့ ကိုလုဒင်၏ တာပလာသံလေးက မေးမေး လေး ခပ်ပါးပါး ဆစ်ပို့သည်။ ကိုသိန်းတန်က စည်းကလေး ဖွဖွလိုက်ရင်း...

‘နီတျာတျာ... ရှေးစာ ရာမလေးလို...

သတ္တန်သွေးနဲ့...

‘ဂုန်း’ခနဲအသံက မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်ရှေ့ပင်ပေါက်ဘေး က ထွက်ပေါ်လာ၏။ စောစောက အာစရီဘေးမှာ ရှိနေသော ဘိုးရိပ်၏ ကွမ်းအစ်က ထရံမှတစ်ဆင့် ထိုင်နေသူတွေ ခြေထောက်ကြား လိမ့်လာသည်။ နံရံမှာ ထုံးစက်တွေ ပေပွ။ အောက်မှာ ကွမ်းရွက်၊ ကွမ်းသီးစိတ်တို့ ပြန့်ကျဲ...

အားလုံး အံ့အားတသင့်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ညီတူညာတူ အာစရီဆီ လှမ်းကြည့်သည်။

အာစရီက...

‘နီတျာတျာ... ဒီသီချင်း.. ဒီသီချင်းကို မဆိုကြနဲ့။ မတီးကြနဲ့’

‘မဆိုကြပါနဲ့... မတီးကြပါနဲ့... သွေးတွေ... သွေးတွေ...’

အာစရီ ပစ်ပေါက်လိုက်သော ကွမ်းအစ်ကမှာ ရှားစေး ဘူးက နဂိုကတည်းက မပါ။

၁၁။

ဆရာ မြေမျိုးလွင်က မန္တလေးသားပီပီ စကားပြော ယဉ်ကျေးလိုက်တာ။

‘ယခုအခါမှာတော့...မြို့မငြိမ်းက ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ ချင်ဘူးနဲ့တုတယ်’

‘ယခုအခါမှာတော့ မြို့မငြိမ်းက ဘယ်သူနဲ့မှ...’

‘ယခုအခါမှာတော့...’

‘ယခုအခါမှာတော့...’

‘ယခုအခါမှာတော့...’

‘ယခုအခါမှာတော့...’

အတိတ်က အသံတွေ ပစ္စုပ္ပန်ရုံမှာပဲ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

စာရေးဆရာလေးကတော့ သက္ကရာဇ် အမှတ်စဉ်များနှင့် ပကတိ အဖြစ်အပျက် အချက်အလက်တွေကို အမှတ်စဉ် ထိုး လိုက်သည်။ ထိုအမှတ်စဉ်များကြားမှာ စိတ်ကူးဇာတ်အိမ်၊ ဇာတ်လမ်း၊ အဆင်အကွက်တွေကို သူ့သဘောနှင့်သူ ဖွဲ့သီနေမိ ၏။ သူ့နှုတ်ကလည်း စကားလုံးအချို့ ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ် လို့...

ဆူးငှက်